

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Leman

- HEEY! DURUN ÇEKMESENE LAN!
- NİYE ÇEKİYOSUN KARDEŞİM!?
- PARDON BİZ TELEVİZYON KANALI DEĞİLİZ, LEMAN DERGİSİ İÇİN ÇEKİYORUZ!..
- NEE! LEMAN DERGİSİ Mİ?
- EVET LEMAN'DA KAPAK KIZI OLARAK KULLANACAĞIMIZ BİR ÇİZİM İÇİN MODEL OLARAK SİZİ ÇOK BEĞENDİK..
- EE.. BİZE DE O KAPAKTAN GÖNDERİRSİNİZ ARTIK İKİ TANE..
- TABİKİ DE.. ADRES ALIİM..

ISBN 975799177-5

9 789757 991779

KRONİK HASTALIĞINIZ
 leman.com.tr
 K.K.T.C-800.000 TL.

2003
TAVİMİNİZİ
BAYİNEZDEN
İSTEMEYİ
UNUTMAYINIZ!!

PISST
WAKE UP
TAYYIP!

*
 *LYAN TAYYIP

PISST TAYYIP LYAN HADI!
İŞİN İÇİNDE ÇOK PARA VAR !..
EGER YARDIM EDERSEN SEN DE
ÇOK FAYDA GÖRÜRSÜN...
AK SAKALLI DEDE SÖZÜ
DİNLE. BÜYÜK
KOLPADAYIZ HADI!..

Irak savaşına karşı çıkarak Bağdat'a giden holivudun asi Çocuğu Sean Penn, Amerikan başınında çar-miha gerildi..Daha önce de Bush aleyhine gazetelere reklam veren Penn için ABD basını, "Ölü Adam Yü-rüyor" filmine gönderme yaparak, "Ölü Adam Konuşuyor" diyerek işinin bittiğini belirtiyor.

GİTSEN BİR TÜRLÜ GİTMESEN BİR TÜRLÜ

Hürriyet yeni yılla ilgili bir mizah eki çıkaracakmış.. Bizden bazı arkadaşları da aradılar.. Yeni yılı anlatan bir karikatür istediler, ayrıca eke çağırdıkları mizahçıların toplu fotoğraf çekimine çağırdılar.. Aramızda sözleşmedik, ama çağırılan arkadaşların canı çekmediğinden olsa gerek Leman'dan davete icabet eden olmamış.. Olay bu..

Geçtiğimiz pazar büyük ustamız Oğuz Aral, hepimizin Oğuz Ağabeyi Hürriyet'teki Huysuz İhtiyar köşesinde bu fotoğraf çekiminin hikayesini tatlı bir şekilde kaleme almış.. Yazının bir yerinde Tuncaylı, Çağçağı Leman takımını gözlerim aradı.. Bir rivayet Leman'dan ayrılan ekiple karşılaşmamak için gelmemişler.. Onun için küsmüşler diyor.. Rivayet muhtelif olabilir ama bu rivayet yanlış.. Kimseyle kūs değiliz.. Bizi tanıyan yaşayan en eski kuşak ağabeylerimizden kapımızı çalan en genç kardeşlerimize kadar onları nasıl kucakladığımızı bilir. Ustamızdan öyle gördük.. Mizahçıları bir fotoğrafta toplamak Hürriyet'e düşüyorsa bizim o fotoğrafta yer almak istemeyişimiz anlayışla karşılanmalı.. Hürriyet mizahçıların yıldönülerinde top-

landığı zorunlu askerlik kurumu değil.. Üstelik Leman çıktı çıkılı 10 yıldır eleştirdiğimiz, yerdene yere vurduğumuz, üstüne mahkemelik de olduğumuz Aydın Doğan'ın gazetesinde hatıra fotoğrafı çektiğimiz için hiç de şık olmayacaktı.. Çizerlerinin karikatürlerinin sık sık sansüre takıldığını bildiğimiz Hürriyet'te belki de bizden istedikleri karikatürler de sansüre takılacaktı.. Bizim elimiz ağır.. Bu saatten sonra beleşe verdiğimiz karikatürlerin sansüre takılmasını da hiç çekemedik doğrusu.. Bundan yıllar önce Aydın Doğan'lı, Dinç Bilgin'li dağıtım tekelinin bizim dağıtım komisyonunu bir gecede 2,5 kat artırmasını o günden bu güne yıllardır ne çektiğimizi de hiç unutmadık.. Büyük! medyayla mizah dergilerinin yakın zamana kadar kanlarının hiç uyuşmadığı da ortada..

Ustamız Oğuz Aral'ın bize verdiği mizaha dair ilk ders; mizah ve mizahçı evcil olamaz.. Biz belki de o fotoğrafta evcil durabileceğimizi hissettik.. Bütün mizahçı arkadaşlara ve Oğuz Aral ustamıza buradan bin selam ve başka fotoğraflarda buluşmak dileğiyle...

TAKVİM VAR!

BU SAYIDA 2003 İÇİN ENVAİ ÇEŞİT TAKVİM HAZIRLADIK, ŞANSINIZA HANGİSİ ÇIKARSA GÜLE GÜLE KULLANIN

58. Hükümet Tarifesi

İngiltere'de İşçi Partisi hükümeti kaynak yaratmak için başbakan ve bakanlarla tanışmayı, kahvaltı etmeyi, başbakanın konuşmasını bal-kondan izlemeyi, vb. tarifeyle bağlamış durum-da. Örneğin, Bakanlar Kurulu üyeleri ile yemek ve yemekten sonra başbakanla tanışmak 19 milyar TL. En az dört bakanla tanışmak da ga-ranti ediliyor! Üşenmedim, araştırdım ve biz-deki gizli tutulan benzer tarifiye ele geçirdim:

● Recep Tayyip Erdoğan'la 7 gece, 8 gün AB ülkeleri turuna katılmak 10 milyar lira. Ya-rım pansiyon, Lüksemburg'da göl kenarında piknik ve durum değerlendirmesi artı seccade-ler şirketten! Erdoğan'la hali saha maçında ay-nı takımda oynamak 3 milyar 200 milyon lira, Erdoğan'a derinlemesine pas atmak 640 mil-yon lira, rakip takımda olup maçtan sonra RTE'yle forma değiştirmek 4 milyar, KDV dahil!

● Başbakan Gül'le Kayseri'de baba evinde pekmez kaynatmak 5 milyar lira. Gül kahvaltı ederken masaya oturup onu seyretmek 600 milyon lira! (Dayanamayıp kahvaltıya katılmak isteyenler için siyah zeytin tane başına 500 bin, yeşil çizik zeytin 750 bin lira. Parmak su-cuk 12 milyon, çeyrek paket Kıbrıs hellim pey-niri 7 milyon lira, kete ücretsiz!)

● En az beş bakanla meclis koridorlarında halay çekmek 130 milyon lira, halaybaşı olu-nacaksa 260 milyon lira. Halay sonrası Abdül-latif Şener'in ısıttığı havluyu sırta yerleştirmek 82 milyon lira.

● Ertuğru Yalçınbayır'la aynı masada ma-çakızı oynamak 400 milyon lira, yarım ekmek karışık tost, biri büyük üç çay ücretsiz. Oralet 11 milyon lira. Oyuna katılmayıp, masanın şo-

bisi olarak izlemek 84 milyon lira, tosttan ma-kul bir ısınk ve bi küçük çay ücretsiz.

● Devlet Bakanı Ali Babacan'la çivili tahtada metal parayla maç yapmak 800 milyon lira, atı-tan her golde 35 milyon düşmeli!

● Adalet Bakanı Cemil Çiçek'le kesintisiz 1 saat 45 dakika geçirene 2.5 milyar lira ödene-cek. (Tiko para)

● İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu'yla beş yıldızlı otel lobiğinde aynı hızda namaz kı-lmak 200 milyon lira, sıra geriledikçe 15 mil-yon tenzilat!

● Sanayi Bakanı Ali Coşkun'un kaşlarını ke-mik tarakla taramak 325 milyon lira, Coşkun'la organize sanayi bölgesi açılışına katılmak 190, bakan konuşmadan önce mikrofonda ses de-nemesi yapmak 225 milyon lira!

● Dışişleri Bakanı Yaşar Yakış, Çalışma Ba-kanı Murat Başesgioğlu ve Orman Bakanı Os-man Pepe'yle ortak kurbanı girmek büyük-baş için 1.750, küçükbaş için 550 milyon lira, kurban derisi UMIT'e (Umit Milli İstihbarat Teş-kilatı) bağışlamak kaydıyla.

● Erkan Mumcu'yla Boğaz Köprüsü'nü bir-likte yürüyerek ve sohbet ederek geçmek 3 milyar lira, köprü çıkışı OGS uygulaması üç-retsiz! Mumcu'nun çalışma odasında yüksek volüm Eminem dinlemek 905 milyon, koltukta uyuyakalmak 5 milyar 100 milyon lira.

● Turizm Bakanı Gökdemir Akşit'in altın günü-ne katılmak 1.400 milyon, birlikte Asmalı Ko-nak seyredip ağlamak 3.600 milyon lira. Plaj jandarması eşliğinde bakanla turistik deneti-me katılmak 1 milyar lira!

● Kültür Bakanı Hüseyin Akdağ'ın Tekir cin-si kedisi Paskal'ı ince kıyılış kaz ciğeriyle bes-lemek 1 milyar 910 milyon lira, Çevre Bakanı İmdat Sütüoğlu'yla beraber Gökçeada'da Kuzu Limanı'nda çıplak elle fok okşamak 2 milyar lira, minyon foklarda dörtte bir indirim!

● Bizzat Savunma Bakanı olmak 420 milyar lira, MGK toplantısına katılmamak için rapor almak ekstradan 801 milyon lira! Diazem, Tal-cid ve Prozac masrafları Sağlık Bakanlığı'na ait, Koptagon'u Pentagon karşılayacak!

vo@leman.com.tr

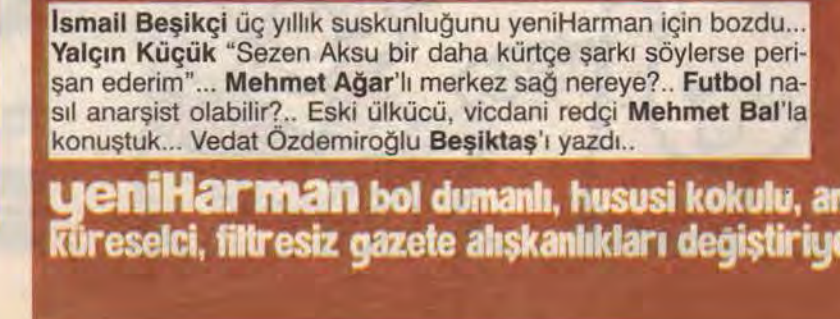
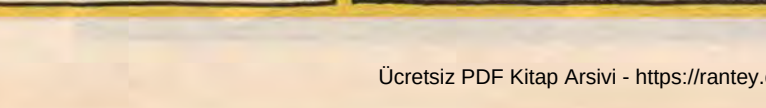
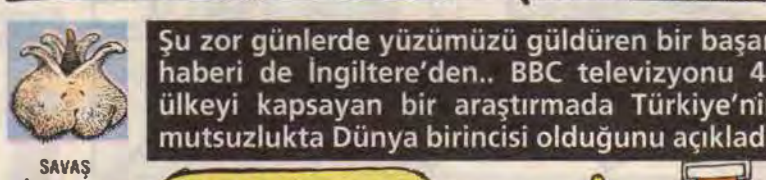
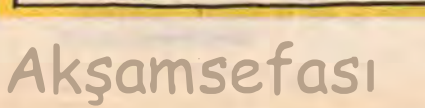
LeMan

Savaşın vahşeti sayılarla ifade ediliyor artık...Irak savaşında yüzbin sivilin ölmesi bekleniyormuş..

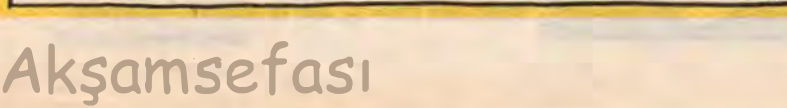
DİPNOT

Alp Tamer

DÜN İNGİLİZ LAWRENCE...

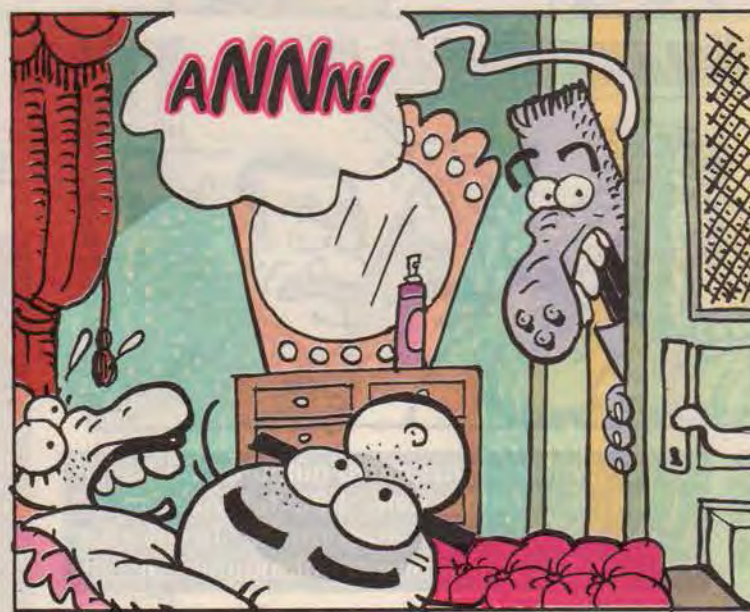
ÖZGE SAMANCI

Türkiye'nin en muhalif aydınlarını yeniHarman'da buluşturduk... İsmail Beşikçi ve Yalçın Küçük yeniHarman'a konuştu

İsmail Beşikçi üç yıllık suskunluğunu yeniHarman için bozdu... Yalçın Küçük "Sezen Aksu bir daha kürtçe şarkı söylerse perişan ederim"... Mehmet Ağar'lı merkez sağ nereye?... Futbol nasıl anarşist olabilir?... Eski ülkücü, vicdani redçi Mehmet Bal'la konuştuk... Vedat Özdemiroğlu Beşiktaş'ı yazdı..

yeniHarman bol dumanlı, hususi kokulu, anti küreselci, filtresiz gazete alışkanlıkları değiştiriyor...

SIKILHAN ile dıalog çabaları Atilla Atalay

- Alo, şu anda yepyeni bir Çağatay'la konuşuyosun Sıkılhan. İnaniyican ama yılbaşı gecesi internete tövbe ettim ben. 46.000 kukuluk dev porno arşivimi de sildim attım.

- Yeni yılın sana sağlık ve esenlikler getirmesi ne de güzel Çağatay. 2003 sürümün hepimize hayırlı olsun.

- Olm kafa yapmasana lan, ciddiym ben! Reset attım yalnızlığa, bilgisayardan kurtuldum, sosyal bi insan olucam artık ben. Bilgisayarımı sana vermeme ister misin, pentium 4, jet gibi uçuyo. Senin kağına benzemez, sanal alemde sayfadan sayfaya sekersin.

- Hayır Çağatay, sonra geceyarısı kapiya dayanıp geri istiyosun. O bilgisayarımı uzaklardaki bir köy ilkokuluna bağışla sen abi.

- Peki, yani, zor anlar için sana 75 kukuluk küçük bi disket versem benim için saklar mısın? Yanlış anlama, interneti modemi felan hepsini söktüm ben. Ama bi kriz anında yeniden kurabilirim. İşte öylesi bir anda gelip o disketi senden alırım. Yardım et kardeşine olm, kurtar beni bu bataktan. Alo, Sıkılhan... Kapamadın di mi? Peki 20 kukuluk küçük bi dosya?...15 olsun... Alo?

- Miriba, Sıkılhan Öflan'la mı konuşuyorum, Bunalgöl Peremecioğlu ben.

- Ta kendisiyim Bunalgöl, naaber, naaptın?

- Yeni yılda senle aramıza bir mesafe koymaya karar verdim Sıkılhan. Senin için fazla ulaşılır bi insanım bu da seni sıkıyo. İtiraf et, adeta torbadaki bir kekliliğin senin gözünde. Her aradığında telefonu açıncağımdan eminsin, her çağırdığında seninle "Yüzüklerin Efendisi 2" ye geliceğimi adın gibi biliyosun. Beni biraz merak etmen gerekiyo.

- Tamam Bunalgöl, endişe ederim.

- Etmelisin, artı, tırnak içinde söylüyorum, her an beni kaybetme tehliken var senin. Kaygı duy tamam mı? Ama bu kaygı arzusun önüne geçmesin arzu da duy.

- Başka?

- Şimdilik bu kadar yeter. Karşık şeyler hisset benim için. Hatta kal, önce ben kapatıcım.

- Kapadın mı?

- Hayır, istediğim zaman kapatırım, artı, istemiyorum pilav yapmak!

- Alo Sıkılhan, annen ben yavrum, evet. Şimdi senden çok çabuk çocukluğuna dönmeni istiyorum, onbir yaşındayken baban sana bir kanarya almıştı onun adını hatırlıyo musun?

- Ciciirik.

- Ha evet hoş kuştı. Ciciirik evet. Kimyasal gaz saldırılarına karşı, ofise bir kanarya alınması için muhasebeye talimat yazdım da. Ofisteki kuşun adını da "Ciciirik" koyalım diyorum. Sen artık yetişkin bir çocuksun, fikirlerine değer veriyorum Sıkılhan, "Ciciirik" ismi nasil sence?

- Bence o ofiste gaz var, alayınız zehirlenmişsiniz anne hehe... Kaç ordan.

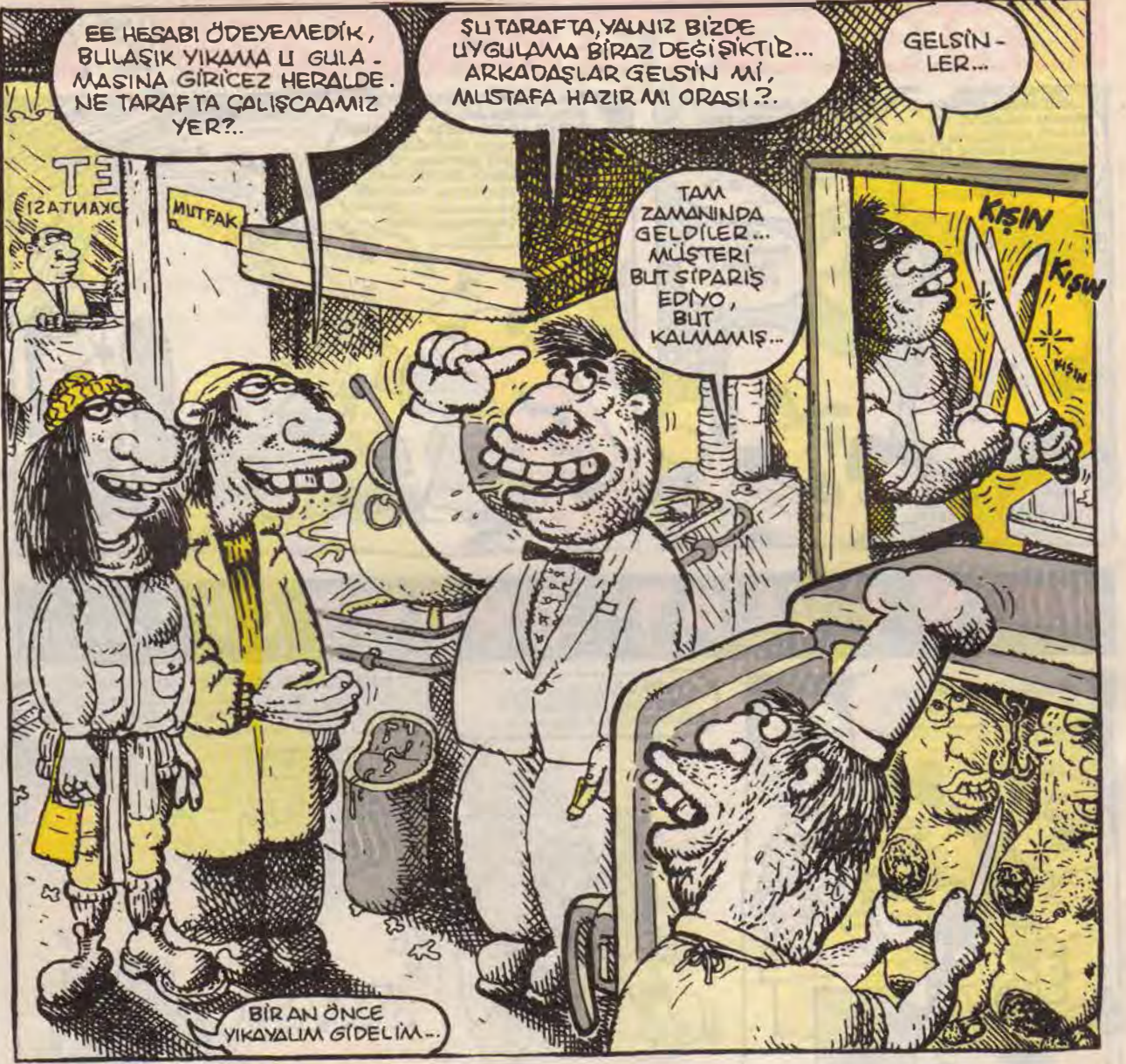
- Terbiyesizleşme Sıkılhan, mizah bu değil. Seninle bir yetişkin gibi konuşmaya çalışıyorum, evet. Çok çirkin. Peki, "büsküvi" koysak nası? Ally McBeal dizinde John Cage diye bi tip varya, onun takma ismi "büsküvi". Biliyosun di mi o diziye, sezonun son epizodunda en büyük hissedar Billy öldü de ben ertesi gün işe gitmeyip rapor aldım hani, ağlamaktan gözüm şişti, sinüslerim tıkanı... Evet... Aslında Billy öldükten sonra o dizinin tadı kalmadı. Ama Ally için iyi oldu, Billy onun için bi saplantıydı, doğru erkeği o yüzden bulamıyodu. Evet evet öyle evet.

- Ben çok ciddiym anne, o ofiste gaz var, zehirlenmişsin sen. Muhasebeye talimat ver yoğurt alsınlar. Sen camı aç, ben de telefonu kapatayım.

skilhan@iemani.com.tr

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

Bİ BİLEZİK, Bİ ZİNCİRİR ... HİHOHAAYYT..
 YILLARDIR YANLIŞ YERLERİ ARADIM DURDUM,
 KENDİNİZİ TORBA OLARAK KULLANDIGINIZ YENİ
 AKLIMA GELDİ ...HOOP İKİNCİ TORBA...KAĞMA ...

TEREFLİ

PICTURES

ÇAN
BARSAN

DOĞA
ÖTESİ
FİZİK
BERİSİ
BİLİNMEZ
AKIL
ERMEZ
ÖYKÜLER
No 1

ÖNÜM ARKAM
SAĞIM SOLUM SOBE,
SAKLANMAYAN
EBE...

EROOL!
ORDASIN SOBEE...
ECEE, AĞACIN
ARKASINDA...
SOBEE...

BERKEE... ARABANIN ARKA
SINDA... MURAT, YEŞİM
DUVARIN DİBİNDE...
SOBEE...

YAA GÖRMÜYO...
SUN BİLE YAA...
NASI BİLYOSUN YAA.

BANA NE
YAA...
AMA NAPALIM,
BİLYO...

Cevdet'le artık asla saklambağ oynama-
dık... Onu sobelemek mümkün değildi...
Biz daha görmeyen nereden olduğumuzu
biliyorduk... Bu durum mahallelerimizdeki
bilim adamı amcılardan birinin de
dikkatini çekmişti...

CEVDET, GELSENE
BAKIM YAVRUM...

BENCE İLGİNC
OLABİLİR BEYLER...
Bİ DENEY YAPMAKTA
YARAR VAR...

SAKLAMBAĞ MI
OYNUYCAZ YANI?...

SACMALAMAYIN...
NE GİBİ BİR BİLİM-
SEL SONUÇ ULAŞA-
BİLİRİZ Kİ SAKLAM-
BAĞLA...

BENCE SAKIN -
CASI YOK...

ŞİMDİ YUM
BAKALIM, HEPİMİZ
SAKLANICAZ...

GÖZLÜKLÜ AMÇA ŞURDAAA...
KOCA KIĞLI AMÇA KOLTUĞUN ARKA-
SINDA... KEL AMÇA... ORDAA...
SOBEE...

KESİNLİKLE
BİLDİ...

İLGİNC...

NESİ İLGİNC BE...
BANA KOCA KIĞLI
DEMESİ Mİ? KABUL
ETMİYORUM...
ÇANAK ÇÖMLEK
PATLADI...

Bir dizi inceleme yapıldı...
Saklambağlar Cevdet'in
gözüyle bağlanarak tekrar
edildi ve...

İNANILMAZ BİR BULGU...
BU ÇOCUK İNSANLARI KOKLAYA-
RAK BULUYOR...

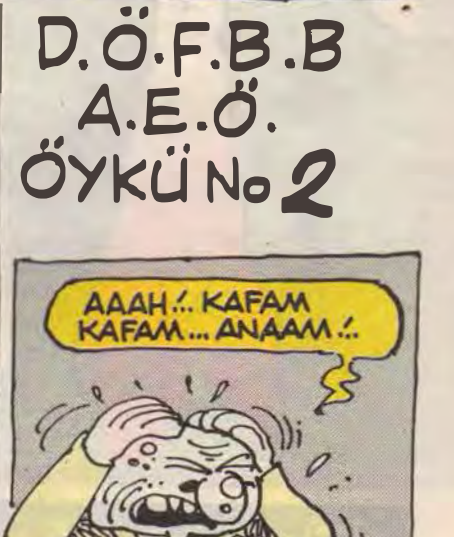
KOKUSUNDAN
TANIYO HA...

Çıkan sonuç bilimsel bir makale
olarak yayınlandı... Çok çok
şasirticiydi...

CEVDETİN KOKU ALMA DUYGU-
LARININ ÖLÇÜLMESİ SONUCUNDA
BUNDAN ÖNCEKİ YAŞAMINDA
KÖPEK OLDUĞU ANLAŞILMIŞTIR...

HEFT
HEFT...

D.Ö.F.B.B
A.E.Ö.
ÖYKÜ No 2

AAA! KAFAM
KAFAM... ANAAM...

AAA! KIĞIIM!

GELİN
BİR
BAKALIM...

NE BAŞINIZDA NE DE KİGINIZDA
FİZİKSEL HİÇBİR TRAVMAYA
RASTLANMADI...

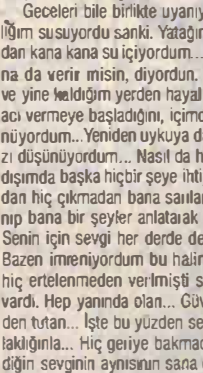
AMA, ÇOK
ACIYOO...

Psikolojik acıdan ince-
lemeye alındı hasta...
Psikanalizle çok geri-
lere gidildi... Ve
anlaşıldı ki...

Geçmiş yaşamlarından
birinde... Barbar çağlarda
domuz çavırma olduğu
anlaşıldı... Sınırsız tedavi
ile ağrıları geçirildi...

...duduk. Ben çarşuya suyumordu o zamanlar. Varanbaşımda duran su şişesine saldıncıyordı, orasına sen de uyanıyordı, ben de susadım, başıma su şişesini uzağıp bir sigara yakıyordum. Urmaya çalışıyordum... Zamanın bana neden neyin eksik kaldığını, neye susadığımı düşününce şeytanelerden o melekeli yüzünde yazgımlıyıldırım benimle birlikteken... Sanki benim için dıymıyordun... Günlere, aylara bu odaya, sankilerim uyuyla kalarak, sonra tekler bu uyanıya, ben de sadece beni dinleyerek yaşayabiliirdim... Haydi... Sen benimle mamamlamışın kendini... Çocuğudunla eksik sevilmemişin. Seviğimi bir çikilmediğin... Ruhunda iyi bir anlama. Niçir bir baba vardı, en zor anlarında her elindinğini bütün benliğine seviyordun. Bütün çipin... Seviğindin her kuşkulamadan... Verilince döneceğinden emin olarak...

A cartoon illustration of a pink, furry creature standing on a green mountain peak, lifting a large barbell. The creature has a determined expression, with its mouth open showing teeth. A signpost on the left points towards the mountain and is labeled 'EVEREST'. The background is a bright red sun or moon in a cloudy sky.

Bazen ansızın dalgınlışıp, uzaklara dalıp gittiğimde yüzün gölgelenir, beni benden daha iyi tanıdığın için, hiç sesini çıkmaz, sadece elimi tutar, yine gitme, buradan başka bir zaman yok, başka bir yer yok, der gibi bana bakar, sanki sürüklenmeye başladığım boşluktan beni geriye,

Sen bensiz varolamazdın... Gerçekten böyle saklıgın olduğu kadar da benim de tatsaklıgımı sen? Beni senden daha çok sevecek biri olmadım? Hem sevildim yapamıyor, hem de hiç biten, onun peşinde savrulmak, savrulurken her şeyi bozup yeni baştan kurmak istiyordum şey kalmamıştı sanki... Ben seni neredeyse ben senin neredede nasıl tepki vereceğini, ne zaman ne biliyordum. Gerçekten böyle miydi? En azından... Sen benim bütün zaafıları, açlıkları, gülmeleri, şikâyetimi acaba? Bir başkasına kendimi teslim etmek istiyordum? Pekî, bu anlattığım gerçek miydi o zaman bu durmadan yaşadığım komedi... Kimi sevsem bir süre sonra elipmek...

HAYBECİ ŞENSOY SOKAK İZLENİMLERİM

Bizim altımızdaki apartmanımızın dip kısmının bir bakkalı vardır. Bakkal dediysem çıraklı. Dün sabah baktım, evde süt kalmamış. Hem de hicbir. Merdiven yolundan kendim giderek indim. Bakkal dediğimiz aslında küçük bir şarkuterie. Duvar tarafları dört. Gofret, yogurt ve altları, üstleri. Adam bakkal siz ne istediğinizi, o da vererek "Buyrun" söylüyorsunuz. Boydanboya sigara. Fitreli, fitresiz. Bir süre karşılıklı sohbet olduk. Adam Kasadannın minik pedallarına basarak bırak açılıyor, içini para diyor. Edindiğim izlenim, Anadolu halkı AB'ye kodaklanmış. Geçerken durak görürüm. Büyük aotofa binen insanlar. "Bu ülke" dedim "Ne yapıp?" sorumluluktan öyle dedim. Her şeyimiz var bakkalda.. Her yanı cam kaplı. Ne mi? Durak. Öyle yazıyor üstünde.

çiten içe... Bİrdin savrul-
...Kurdüğümz onca gü-
linmeyin de zamana doğ-
bir çaresizlik duyardın ki-
im, seni nasıl mutlu ede-
diyordum, bu halinin so-
ysa aslı çaresiz olan ben-
evgini çoğaltıp, onu daha
ilmaya çalıştım ne varsa
an ben de yara açarak iler-
ordum içine düştüğüm o
ndan derin bir utanç duy-
dum... Sen her durumda
daha da artıyordun... Ama
... Bu duygunun içinde
ni yıkarak, savrularak, hat-

ses, bu o değil, aradığın bir başkası, onu bulursan kapanacak içindeki o büyük boşluk diyorodu... Bu sesin yıllardır içimde bana rağmen varolduğunu, neredeyse hayatımı onun tayin ettiğini, seçkinliğini onun belitlediğini düşün-
düm bir an. Sen nasıl bana bağlıysan, ben de bu sese öyle bağlıydım san-
ki. Bu ses hiç beklemediğim bir anda karşımı geliyor, kurdüğün her şeyi yık
ve benim peşimden gel, diyorodu... Sanki yaşarken içimden bana karşı bir
başla irade ortaya çıkıyor, bütün doğru bildiklerimi geçersizleştiriyor ve
kendini geçeceğini bana dayatıyordu. Yaşadığım, içinde bulunduğum gerçeğe
karşı olan bir gerçeği onunki. Ben neredeysem beni oranın dışına çıkartma-
ya çalışıyordu...

Ses... Ses deyince nasıl olduysa birden aklıma birgün önce konuştuğum
o kadının sesi geliyor. Bana o garip, buhal, uzak ikimleli özetlen, o yeşilli,
sarı, mor renklerle içidayan sözlerle dolu sesin sahibini habiliyorum hiç
beklemediğim bir anda... Kimdi o kadın gerçekten? Nasıl biliydi? Sesini ni-
ye unutuyordum? Beni neden bu kadar etkilemişti? Arasa mıydım onu?
Arasam ne olacaktı ki? Talihsiz bir karşılaşma daha yaşanacaktı... Yine iç-
mek zamanın açığı yara bildiğini okuyacaktı...

Sonra bastırıldım içimdeki sesi. Güç de olsa bastırıldım. Güzel bir ilişki var,
dedim kendi kendine... Yeni acılar arama kendine... Bırak içindeki sesi... Yap-
man gerekenler var. Görevlerin var. Gerçeğe tutun... Yeter savrulduğunu... Son-
ra seni aradım. Sanki aklımdan geçenlerden utanmış, kendimi bağışlamak ister
gibi aradım seni... Öyle çok sevdiğin ki aradığma... Biraz önceki konuşma-
mızdan dolayı burkulduğun, kendini çok yalnız hissettiğini söyledin. Mutlu ol-
muşum seni mutlu ettiğime... Sonra bir süre geceme yine baş başa kaldım.
Ardından huzursuz, yarıte sorularla dolu bir uykuya daldım. Sabah uyardı-
ğında habırladım yeniden uykumda hep o sesle boğuşmuşum... O sesin ben-
den sakladıklarıyla... Ne oluyordu bana? İçimde tahtı bir ürküntü vardı... Bilde-
diğim bir yerlere doğru geliyordum sanki... Yazgıma...

Kahvaltı yapmak için otelin lobisine indirdim o şehrin tutunamayan, soru-
nlu, gözleinde birlerce yarınasız soru bulunan gençlerinin beni beklediğini
gördüm...Sahabın eken saatlerinde benimle konuşmak, yazdıklarını bana
gösterebilmek o kendilerini tüketen şehirden bir an önce kurtulabilmek ve bir
çış yolu bulmak için ne yapmaları gerektiğini öğrenmek isteyen gençlerdi
bunlar. Nereye, hangi Anadolu şehrine gilesem onlara karşılaşıyordum. Göz-
lemdeki o kargın açgöğsümlerimden günlerce gitmiyordu. Her geçen gün onle-
nede ki yokar biraz daha kapanyordu. Ürettiklerini insanlara ulaştırmak, var-
olduklarını, yaşadıklarını onlara bir şekilde kanıtlatmak istiyordılar. Onlara
yeterince yardımcı olamamak beni kahrediyordu her defasında. Benim de
gucum sınırlıydı. Sistem her kızıle birliktle onları biraz daha koyuya itiyor, bir-
az daha taşralaştırıyor. Onlarınsı bunu derinden hissederek büyük
şehirlere, sisteme, sistemin sahiplerine olan öfkeleri ve kinleri her geçen
gün biraz daha artıyordu. Beni geldiğim büyük şehrin önemli insanlarından
beri sanyıldılar... Oysa bildiklerim bir şey vardı, geldiğim şehir beni de her
geçen gün biraz daha koyuya itiyor, onlar gibi taşralaştırıyor... İmkânlar ve
ışıklar durmadan ve büyük bir hızla belli insanların ellerinde çoğalıyordu. On-
ları dinleyince beni durmadan oradan oraya savuran içimdeki boşluktan, o
benliğime takılıp kalmışlığımdan, kurdüğüm düzeni şımarıkça yıkmaya iste-
ğimden gizli bir utanç duydum. İçimdeki seslerle uğraşacağım, hayata,
gerçeğe daha sıkı sarılıp böylesi insanlara daha çok zaman ayırmalı. Onlara
çıkış yolu bulmak için daha çok çaba harcamalıydım...

Gözümde kecmişmiş, bu gençlerin bir çoğu zamanın onlarda açığı
yaranan varlıklarını kanıtlayarak, ürettiklerini insanlara ulaştırarak kapatma-
yacaklarını içten içe anlamış gibiydiler sanki. Bu düş kırıklığı onları dme bağ-
lanmaya itiyordu. Zamanın açığı yaranan dinle kapatmaya başlanmışlardı.
Böyle düşünen gençlerin yüzünde diğerlerine oranla daha dingin, daha la-
zurlu bir ifade vardı. Bazılarısya bu yaranın artık kapanmayacağına, onunla
birlikte yaşayarak öğrenmeleri gerektiğine inanmaya başlamışlardı. Bu yüz-
den felsefeye sınımlar, isimlerini doğru telaffuz edemedikleri, ama besbel-
li ki yazdıklarını çok iyi kavradıkları filozoflardan alıntılar yaparak konuşuyor-
lardı benimle. Mesela Nietzsche... Mesela Albert Camus...

Bu gençler de tipik bu filozoflar gibi varolan gerçeği reddediyor, başka bir
gerçeklik boyutunda yaşamak istiyordılar... Çünkü varolan gerçek, zamanın
onlarda açığı yaranan daha çok ve daha acımasızca kenarıyordu... Gerçekle
bağlarını yırtarak gerçekliğini özlüyordılar... Zamanın akışına dayanama-
yanlar zamanın dışına çıkmayı özlüyordular... O sıralar benim de özlediğim
gibi... Dışardan bakarak benim gerçeğimde bana acı veren bir şey göre-
mezlerdi aslında... Onlara göre şanslı, korunaklı ve şefkatle örü lü bir zama-
nın içinde ilerleyip duruyordum. Neden birdenbire böylesine susamıştım bil-
mediğim duygu-lara, gitmediğim yerlere? Neydi ha yalvarda eksik olan? Ney-
di bu yetmezliğim? Neden olmadık anlarda içimde bir ağrı gibi sıziyan o
sesi düşünüyör, onu de in bir susuzlukla özlüyordum? Yol boyu hep bunla-
n düşünüyordum. Sana dönünce neler olacağını öylesine iyi biliyordum ki... İki
gün ayn kalmış olsak da beni sanki senden yıllardır uzakta kalmışım gibi öz-
lediğini adım gibi biliyordum.

Son günlerde sana olan uzaklığımın o kötü duygularını biraz olsun gider-
mek, kendini biraz olsun iyi hissedebilmek için sana olan hayranlıklarını bil-
diğin insanları aramayı bile aklımdan geçirmedim. sadece beni düşündüğü-
nü, bana yemekler yaptığını, daha zili bile çalmadan kapıyı açacağını, uyku-
suz ve endişelerle dolu bir gece geçirdiğin halde bunu bana belli etmemek
için ışığını içindeki sevgiden alan gülmüşeyişine bana sarılacağını ve beni
sonsuz dek seveceğini söyleyeceğini adım gibi biliyordum... Bir insan da-
ha fazla ne ister ki?

İtalyan romancı Cesar Pavese imhar etmeden önce yazdığı günlüğün-

den bir'inde, eğer akşamları eve döndüğünüzde sizi sevgiyle kucaklayan
bir eşiniz yoksa bir hiçsiniz, hayatınızın hiçbir anlamı yoktur, diyorodu...
Cesar Pavese belki de hayatı boyunca böyle bir sevgiyi yakalayamadığı için
intihar etmiş. Kim bilir belki de o derin kışkıcılığı ona böyle bir sevginin
bu hayatta hiç varolamayacağını hissettirdiği için... Yani, gerçeği herkesin
çok iyi bildiği için...

O gece zihninden atamadığım o sesi düşünerek seviştim seninle... O se-
si kafamdan atamadığım için garip bir suçluluk duygusuyla ve bu duygumu
fark etmeyesin diye yaptığım her şeyle, söyledığım her sözde sana karşı bir-
az daha mahcup olarak ve biraz daha yabancılaşıarak seviştim... Sevişme-
nin sonunda, seni çok özlemişim, diyerek iyiden iyiye batırdım kendimi.
Sonra yaptığımdan utanarak yanına, ama aslında çok uzığına düştüm... Bir
şeyler seziyordun, ama adını koyamıyordun ya da koymak istemiyordun.
Ödamızın alacakaranlığında ışıktan gölgelere geçiş daha da belirgin olan o
iri, sıyah gözlerle bir süre beni seyretiltikten sonra, kıldüğüm benim, yav-
ru kuşum, niye böylesin, neden böyle uzaksın bana, eksik olan ne, yet-
meyin ne, bir bilsem, ah bir bilsem, ne yapsam tutamıyorum seni, avuç-
larımdan kayıp gidiyorsun, sana yetemediğim için, seni eskisi gibi ço-
şuyla havalandıramadığım için öylesine kızyorum ki kendime, bir bilsem
nerede hata yaptığımı, ah bir bilsem, kıldüğüm benim, seni öyle çok se-
viyorum ki, dedi ki bana... Ta ki derinlikimden hiskeran bir utanç duygusuyla
sankim sana o an, Ne olur kuzma kendine, suç senin değil, ben böyleyim
işte, lanet olsun ki böyleyim, içimde derin bir boşluk var, ne yapsam dol-
muyor, keşke beni bu kadar çok sevmeseydin, keşke özüp incilseydin,
belki daha çok bağlanırdım sana, dedim... Belki de daha rahat çekip gider-
dim... Bu son cümleyi gizli bir ürküntüyle sadece içimden söyleyebilmişim.

O an çocuğu bir isyan duygusuyla yatgın yerde topallanıp bir sigara
yakıtı kendine... Tırtıyor muydun, yoksa ağlıyor muydun, pek ayırına vara-
mıyordum, sana bakmaya dayanamıyor, gözlerini gözlelerinden kaçırma-
ya çalışıyordum çünkü. Seni nasıl kırıp incitmi mi istersen benden, diye ba-
ğın adeta odanın boşluğuna doğru... "İnsan sevdiğine bunları yapabili-
mi? Kiyabilir miyim ben sana? Bu sevgi mi sence? Nereye gitmek isti-
yorsan git, senin mutlu olmanı çok isterim, ama yine de şunu unutma,
kabul etsen de etmesen de aramızda büyük bir bağlık var. Kimselerin
bulamadığı, erişemediği ve bulmak için can atacağı bir uyum bu...Yazık
etme bu sevgiye..."

Bunları dedikten sonra ayaklarını kamına çekip, annenin rahmindeki biç-
mini alarak ona dönmek istedin. İçindeki o iyi anneye sarılıp ondan medet ul-
mak istiyor, yanıt bulamadığın sorulara onun yanıt vermesini diliyorsun san-
ki... Çünkü o senin isteklerini hiç geri çevirmemişti... Onu ne zaman istesen
hep yanında bulmuşun... Sevgisini hiç ertelememiş o... Sen de kimi sevsen,
kim istesen hep onun gibi yapacak sanmışın. Böyle hazırlanmışın hayata...
Herkesin senin gibi olacağını düşünerek büyümüşün içindeki sevgini...

Bir süre daha öyle kaldın. Nefes alıp verişlerini duyuyordum yaptığın yer-
den. Seni öyle iyi tanıyordum ki, birkaç dakika sonra ne yapacağını iyi bile-
cek kadar hem de... Uyudun mu, diye soracaktım... Bense, uyuyorum
diyecaktım... Bana sarılır mısın, diyecaktım... Sarılırım, diyecaktım. ama
sanımayacaktım... Benden bir hareket göremeyince dayanamayacak, ya
ben seni neden bu kadar çok seviyorum ki, diye gülmüşeyerek sanki hiç-
bir şey olmamış gibi kollarını boynuma dolayacaktım... Böyle anlarda hem
derin bir mutluluk duyardım, hem de derin bir ürküntü... Kimselerin ariyap da
bulamadığı bir sevgiyi yakalarış olmanın mutluluğu aynı anda, içimdeki ya
zamanın dışında, gerçeğin dışında beni bekleyen başka bir şey yoksa, ya
içimdeki ses beni kandırmayı başarsa ve bu sevgiyi de yitirsem duygu-
sunun yarattığı ürküntüye karşırdı...

Böyle zamanlarda bir başkası olmak isterdim... Derin acılar çekmiş biri
olmak ve seni o sis perdesinin arkasından çekip çıkartmak, sevgiyle çarpan
her bir zerreni büyük bir zihni açıklığıyla görüp kucaklamak isterdim... Böy-
le zamanlarda kuşku duyardım kendimden. O boşluk dediğimin yeteince acı
çekmediğim için kendi kendime ürettiğim bir şey olmasından... Zamanın
içimde açığı yaranan hayatı gerçek anlamda tanıyamamaktan kaynaklanan
bir yanılsama olmasından kuşku duyardım... Kurdüğün her şeyiyikip yeni-
den kurmak, bilmediğim uzalara gitmekten söz ediyordum hep. Hayatımı
cesurca riske etmekten... Belki de kokağın tekiydim, belki de asil cesaret
kurdüğümü sonuna kadar savunmaktan geçiyordu... Belki de asil risk hayatı
boyu tek bir sevgiyle yetinmeyi bilmek ve onu bütün engellere rağmen koru-
maya inat etmek... Okuduğum romanları, filmlerin etkisinde kalmış olma-
lıydım bu ki de... Çünkü oralarda bir gün birilerinin gelip bu sevgileri insan-
ların elinden alacağı yazılı p anlaşıyordu... Birileri gelip yıkmadan onu ben yı-
kop bir başka gerçeğe, bir başla sarmaya sığınmak istiyordum belki de... Pe-
ki, hayatı gerçek anlamda tanıyabilmek ve içinde bulunduğum yanılsamalar-
dan kurtulmak için daha kaç sevgiyi yitirecektim? Hayatı yitirecek, yıkarak
ilettikten sonra elime geçen ne olacaktı? Kaybederek öğrendiğinde elim-
de kalan ne olacaktı? Kaybedtikten sonra bulduğum o şey benimle birlikte
gelecek miydi? Zamanın sınırında beni bekleyen ne vardı ve o sınıra day-
andıktan sonra, yenye, içime doğru kiminle ve nasıl bir yolculuğa çıkacaktım?
Belki de bir hiç uğruna elimdekileri bütünüyle tehlikeye atarak zamanın sını-
na gelip dayanacak ve oradan geriye, içime doğru mutlak bir yalnız olarak
geri dönecektim...

cezmi@leman.com.tr

* Avezas 4 Ocak Cumartesi günü saat 15.00-18.00 arasında Mülakat Kitabevi'nde yayın.
Marmara Cad., Etiler İş Merkezi, No. 24, Avezas. Tel: 02126760285
* Mersin: 11 Ocak Cumartesi günü saat 14.00-18.00 arası 1.Mersin Kitap Fuarı'nda yayın.
Atatürk Cad., Akdeniz yanı, Mersin. Tel:0324 2371930

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

ERDENER ABİ

-Türkiye'nin Avrupa topluluğu içindeki konumu itibarıyla sosyopolitik ilişkilerin...
-Evladım uzaktan konuş...

-Evaazet! Erdener bey bu şekilde size neyi ifade ediyor?

-Eşşegin zikini!..

-Abi Avrupa Birliği sürecinde...

-Ulan arkanız kestilmedi be!..

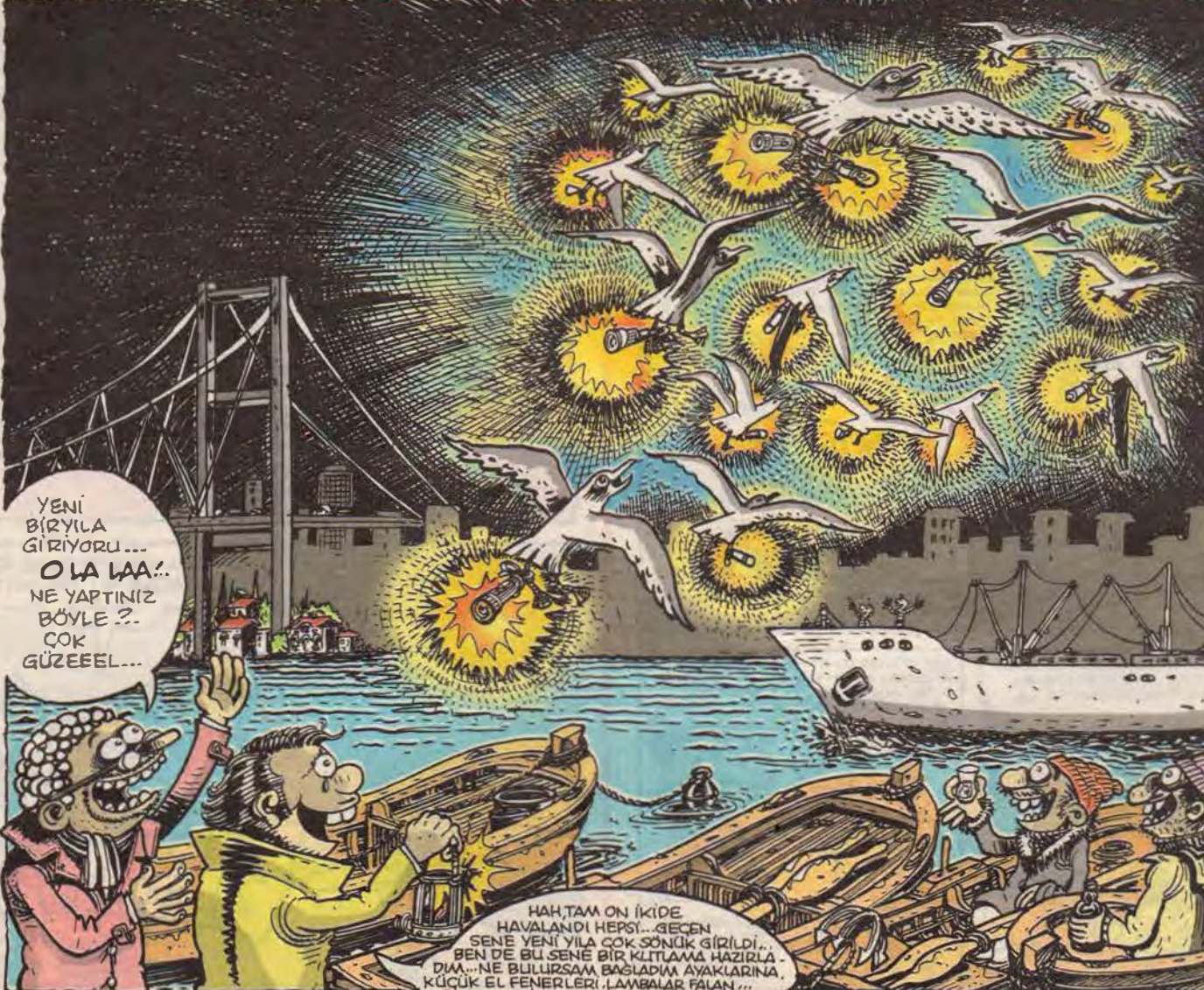
-Balkanlar üzerinden gelen soğuk hava dalgası benim abi!..

-İyi memnun oldum ..

K. ERTEM

HOSGELDİN YENİ YIL

Gönül Adanı

Akşamsetası

AYRINTILAR

Tam şu yaşlı kadının durduğu köşede idi; o herifi beklerken... Vitrininde, kocaman bir kol saati maketi bulunan saatçi dükkânının yanından geçerken, adıyla sinema arasındaki sokağın ucuna bakıyordum... Hatırlıyorum... Böyle kek gibi ortalıkta dolaşmıyordum tabii; okul bahçesindeki ağaçların kaldırıma sarkan dalları arasında, adımlarımı yavaşlatmıştım. Aramızdaki büyük çöp konteynır ve tahta sıralara oturmuş birkaç kişi de iyi gizlenmemi sağlıyordu.. Sonra; geldi öbürü.. Tokalaşıp öpüşürlerken, aynı anda da karşı sokağa doğru çevirmişlerdi gövdelerini. Küçük restoranlar, kaleler, oturup bir çay filan içilebilecek yerler vardı o tarafta.. Fakat öyle yapmadılar. Bi yere girip gözden kaybolmadılar yani.. Aramızda, santim hesabı ayarlanmış bir mesafe bırakarak, tekrar peşlerine düştüğümde, bu kadar çok yürüyeceğimi zannetmiyordum! Semtin, neredeyse bütün sokaklarına daldılar, yokuslardan aşağı inip, öbüründen tırmandılar, caddelerde turladılar. Zaten o kısımlarını çok iyi hatırlamıyorum; girip çıktıkları birkaç da dükkan, pasaj filan olmuştu işte; onun haricinde ilginç birşey yapmadılar.. Güzel vakit geçirilmekteydi ama lavuklar, uzaktan dahi anlaşılıyordu bu.. Acayip bir nefret taşıyordu elbette içimden! Dünyanın en büyük suçunu işleyen iki kişiydiler sanki; ben de, beceriksiz ama hırslı dedektif, müfettiş Kluso filandım heralde! Nefret yerini, yanım yamak bi hüzüne bıraktığında anlarda ise, o herifin yerine yanına benim olmam tázımdı, diye düşünüyordum. Yani, bu hakkı nasıl veriyosam tabii kendime! Fazla sorgutamıyordum zaten; aptal bi aşığın nasıl davranması gerekiyorsa, aynısını yapıyordum işte.. Sonra, tuhaf birşey oldu. Tekrar yukarıya, sinemalar caddesine çıktıklarında, ve yorulmuşlardı ki heralde, girip bi yere oturdularında, farklı bir durumda bulunduğumu hissettim. Röntgencilik hazzı mıydı, iz sürme becerimden duyduğum keyif miydi bu, veya sadece bi oyun hissi miydi bilmiyorum, daa heyecanlı olmaya başladı herşey.

Bütün bunnardan keyif almamı sağlayacak şekilde, tam cam kenarına oturmuşlardı. Küçük restoranın hemen karşısındaki derin yanğın içinde, ince, uzun bir pasajda gizleniyordum.. Pasajın 'L' yapıp arkaya kıvrılan kısmında bekledim.. Arasra, L'nin sivri köşesinden kafamı çıkartıp, yolun karşısına bakıyordum. Bişeyler konuşuyolardı, camın ardında.. Orada benim olmam gerekirdi, diye düşündüm yine! Yani, akıllıca hareket ediyor, en azından kendime bi eğlence yaratabiliyor, ama duygusal olarak sağlamamayı da kesinlikle ihmal etmiyordum. Hem, tadı başka türlü çıkmaz; takibimin anlamsız da olsa bi amacı bulunmalıydı. Bi daa tekrarlardım: 'o'nun yanında, benim olmam gerekiyo..' Öyle diildim fekat işte; uzaktaydım, L'nin içinin dibine sığınmıştım! Daha bayaa oturacak gibiydiler; pasajın içinde küçük turlar attım ben de; çaktırmadan bakıcam derken boynum ağrımişti.. Atari salonları vardı etrafta.. Şimdi de atari salonları var. Ama o zamankiler bilgisayarsız olanlardı. Sert, kırılmaz saplı kollar vardı, ve taburelere filan oturmuyor, canavar gibi ayakta duruyoduk saatlerce.. Pasajın diğer girişindeki, posterci de, hâlâ yerli yerinde.. Naylon kaplı poster levhalarını çevirdim bir bir, öylesine bakınmak için.. O yıllarda, daha çok hoşuma givedir posterler, afişler; yani dışardan satın almasam bile, duvara yapıştıracak birşey mutlaka bulurdum. Manzara, kadın, sporcu, araba, bisiklet, hayvan, şarkıcı, elime ne geçerse! Bi de, fotoğraf vardı, ötekilerden farklı olarak..

Deniz kıyısında, çimenlik bi yere oturmuştuk.. Beş kişiydik gâlbâ.. Sol baştaki, beladan uzak duramayan bir herif, mafya varı işlere bulaşmaktan hoşlanıyordu; o gün, belinde bi tabanca bile vardı hattâ; ayrıca, o'nun çıktığı, ve sonra da evlendiği herifi işte! Yanındaki, müzikle yakından ilgilenen bi çocuktu; evdeki inanılmaz plak arşivinden bahsedip dururdu hep, bi yerlerde küçük diçeylik işleri yapıyordu. Onun yanına oturan, çizgi roman delisi bi herifti, dergi okumaktan vakit kaldığı zamanlar vitray işiyle uğraşıyordu ufak bi atölyede; o gün etrafı neşelendiren de oydu, atladi, zıpladı, binbir türlü zıplılık yaptı hiç üşenmeden. Hemen yanında ise, ben; ayaklarımı uzatmışım; ve sonra da, 'o', karşımda, yere uzanmış vaziyette, elini yüzüne yastamış.. Fotoğrafın hoşuma giden tarafı.. -bi dakika!- L'ye gidip tekrar baktım.. Evet, tam zamanı. Hareketlenmişler! Geriye çekilip, atari salonunun kapısı arkasına geçtim.. Dışarı çıkıp, yürüdüler. Yirmi saniye sonra, hop, peşlerinden! Bu sefer caddeden aşağıya kıvıldılar. Onu eve bırakacaktı heralde..

Fotoğrafın ilginç olan tarafı, yani, sadece bi fotoğrafta onunla yaşayabildiğim şey, orada uzanmışken, hafifçe gülümseyerek, yüzüme çok manalı ve ayrıca şefkatli bi biçimde bakıyor olmasıydı. Sanki, birşey söyleyecekmiş de.. ya da, sadece beni izleyerek.. her neyse, güzel bakıyordu işte! Ben o gün, ve sonraki gün de, bana öyle baktığı bi anı hiç hatırlayamadım elbet, çünkü kafam başka bi tarafa dönmüştü; belki de, resimde bi numara vardı! Filmlerdeki sahneler gibiydi, tutku dolu gözlerle, yanbaşımdan izlenen bi erke.. Halbuki, o gün tutku bişey filan da yapmamıştım hiç! Gayet başanlı bi şekilde uyuzluk ettiğim söylenebilir hattâ; espilere karşılık vermemiş, düşünüp durmuş, o saçma grubumuzun neşesine pek bi katkıda bulunmamıştım.. Grup, dağıldı zaten sonra! Dağılma-ya müsâit, anlamsız bi topluluktu.. Yine de, şu iki üyeyi dikkatlice takip etmeliydim.. Kalabalıkta cadde; sinemalardan çıkmış olanlar, gezinenler vardı etrafta, görünmemem kolay oldu.. İstasyon binasına kadar yürüdükten sonra, köprü sapağında durdular. Minibüse bindirmez tabii bu lavuk o'nu.. Bi taksi yanaştı biraz sonra. Önce, kapıyı açtı o'na.. Arkasından, o da binmesin diye, dua ediyordum.. Bindi hiyar, maalesef!.. Na'pıcaktım. Minibüse atlayıp, şu öndeki taksiyi takip et mi diyecektim.. Döndüm geriye.. Belki biraz atari oynar, neşelenirdim.. Bayaa güzel takip etmiştim ama; bu tuhaf yeteneğimden gurur duydum.. Ara bi sokağa girip, karanlığa dalıverdim sonra.. Karanlığın kendisini filan çok sevdiğimden değil; uzakta panlodayan küçük ışıklar, vitrin lambaları, kaldırıma vuran ışık huzmeleri, bazen yolun, asfaltın ıslıklığı, onlar hoşuma gidiyordu işte.. Öyle, duygusal duygusal yürüdüm eve. Oyun oynamaktan vazgeçmiştim..

**KAAN
ERTEM**

@
leman.
com.
tr

AYOL BİR VATTIN
SÜRAYA, SABAHTAN
AKŞAMA KADAR SAVAŞ
SAVAŞ SAVAŞ BAK
MİSAFİR GELDİ KALK
HADI! AAAAA!
DEĞİŞTİR SÜ
KANALI DA...

DUR
DEĞİŞTİRME!
BİZ DE SAVAŞI
SEYRETMEMEYE
GELDİK! KOLAMIZI
ÇİPŞAMIZI
YANIMIZDA
GETİRDİK!...

İNŞALLAH
FAZLA BİR SEY
KAÇIRMA! -
ŞİZDİR?!

BODOM!
Amerikan Jetleri
Irak'a yuvalı sort
daha

GÜMBÜR
GÜM!

BADAM!...

AAA? TAM
ZAMANINDA
GELDİNİZ, SİMDİ
BAŞLATI
BOMBALİYOLAR.
YENİ
BAŞLADI!...

NE YANİ BİR
GECE TAKIÇAZ
DİYE Mİ O KADAR
PARA VERDİK
BUNA! BÜTÜN
KİŞİ TAKICAM
BU ŞAPKAYI!
ZEVKİM Mİ
SİN LAN?

GÜNÜN DEĞİŞEN
EKONOMİK HABERLERİ-
Nİ DE ARKADAŞIMIZ
FIKRI'DEN ÖĞRENECEZ.
ALO FIKRI? FIKRI?
ALO? BENİ DUYUYOR
MUSUN?...

ASIL SEN SÜ ZURNA-
YI DUYUYOR MUSUN
AHMET'ÇİĞİM? İSTE
BU ZURNA EKONOMİ-Mİ-
ZİN SON DURUMUNU
SANA OLDUKÇA GÜZEL
ANLATMAKTADIR!

EKO ZİK!
FIKRI ABİ
TAM DONANIM-
LI PROGRAM
YAPIYORSUN!
HAYRANIM
ABİ!...

ZİVİ
ZİVİ

ZUUR
ZUUR

ZİLİ
ZİLİ

ZİLİ
ZİLİ

PATRON
HAYVANA FAZLA
EZİYET ETME-
YELİM. PROGRA-
MI KISA
KEŞELİYİM!

HAYVANI OSURTU-
RARAK TOP PÖNDÜR-
ME NUMARASINI
İSTİYORUM/ANLA-
DIN MI?!

DEDİK HERİFE HAYVANIN DÖTÜYLE MÖTÜYLE
OYNAMAYALIM. KIZDIRIRIZ DİYE AMA
DİNLETEMEDİK! İNAT ETTİ KENDİNİ DE
YAKTI, BENİ DE YAKTI SONUNDA!...

...FEYZİ ÖZŞAHİN

NE KADAR
KABASIN!.. KADINLARIN
ÜRETİM TARİHİ
SORULUR MU HIÇ!..

BEN SANA AÇIK
BORDO TERLİKLERİMİ
GETİR DEDİM,
ONLARI DEĞİL...

KÖPEKLERİN RENKLİ
GÖREMEDİĞİNİ
ÖĞRENDİ YA,
DALGASINI GEÇER
ARTIK!..

KRALİÇE, KRALİÇE
SÖYLE BANA BENDEN
DAHA ŞİHRİLİ BİR AYNA
VAR MI DÜNYADA?..

BURDA SORULARI
BEN SORARIM,
ANLAŞILDI MI!.

BAĞDAT GİBİ DİYAR OLMAZ

Nihat Genç

Abbasileri anlatan bir kitap bulmanız zor. Önce Türk Tarih Kurumu'ndan Neşet Çagatay'ın İslam Ulusları ve Devletleri Tarihi, sonra İktisatçı'dan çıkan Lapidus'un İslam Toplumları Tarihi'ni okuyacaksınız. Hem Sekkuku, hem Osmanlı saray teşkilatı, top- rak şekmi, müzik, minari, ilim, birçok şeyin kökeni Abbasiler'dir. Tarihçilerimiz Os- manlılar gibi Abbasiler'in de siyasi, ekonomik yapılarının Roma, Bizans, Sasani etkisi konusunda detaylı bilgiler verir. Ancak, Abbasi mirası ve etkileri konusunda çalışmalar azdır.

Birinciği üzere, dört halife devrinden sonra Emeviler kuruldu ve başkent Şam'da. Emeviler'den sonra kurulan ve gelişmiş geçmiş tarihin en masalsı saraylarını, kültürünü bırakan Abbasiler'in başkenti Bağdat'tı. Bağdat diye bir şehir yoktu. İlk Abbasi halifesi Mansur kurdu. Bir küçük Hristiyan köyüydü Bağdat. Mansur çok sayıda köle çalıştırarak, maiyeti için saraylar, camiler, idari kurumlar vucuda getirdi. Kanal sistemi, köprüler ve dünyanın dört bucağından büyük sanatkar- lar Bağdat'a akı.

Sanat müziğimizin sazlarını da geliştiren ve Aristo yorumlarıyla dünya çapında ün yapan Türk bilgini Farabi de Bağdat'ta kendine büyük ilgi gördü, korundu. Bugün, Urfa, Eğin, Haipul üçge- nindeki şaşılacak derecedeki sanat müziği geleneğinin kökleri, o yıllardan kalıktır. Büyük hoş- gönlü ve şaşalı yıllarında Hristiyanlar kiliselerini, Yahudiler Sinagoglarını Bağdat'ta kurdu. Ancak çok geçmeden bu hoşgörü ortamı iç karışıklıklarla sona erdi. Hatta, engizisyon mahkemeleri ku- ruldu. Hristiyan ve Yahudi din mensupları tanınan, belirlenir diye, elbiselelerine haysiyet kıncı işa- retler koyuldu.

Ve tabii Abbasi İmparatorluğu'nda başrolü Türkler oynuyordu. Ortaasya'dan gelen alıncı sa- vaşçı Türkler sarayın vazgeçemediği muhafızlar ve ordularını dolduruyordu. Türkler'in Abbasi sa- rayında ve ordusunda hükümdarlığı o kadar büyük güce ulaştı ki, "sultan" ünvanı verilen beyleri vardı, gün geldi, istediğini tahta çıkıyor, istediğini indiriyordu. Bir zaman sonra Türkler'i denge- lesin diye, Afrikalılar'dan oluşan muhafız birliği kuruldu, ancak, masraflar ödenmeyen Türk beyle- ri, yine alaşağı etti tahli.

Bir imparatorluğun büyüklüğü posta örgütünün büyüklüğüyle ölçülür. İspanya'dan Afganis- tan'a kadar dağılmış eyaletleri posta örgütü aracılığıyla yönetmek, hangi ürünlerin kat olup tedbir almasını da posta istasyonları sayesinde önceden öğrenip tedbir almak mümkündür.

Abbasiler'in soyu Peygamber'e dayanıyordu. Bu, Emeviler gibi "arap soyu", "arap soyluluğu" arayan arapların imparatorluk etrafında birleşmelerini, toplanmalarını sağladı. Hadis, fıkıh ağırlı- lı saraya getirildi. Çok sonra Vahhabiliğe yol açan Hanbeli mezhebi gözden düştü ve Ehl-i Sünnet'i kuran İmamı Azam Ebu Hanefi hazretleri resmi bir güç kazandı. Bu büyük mezhep aliminin me- zan haten Irak'tadır.

Anadolu'ya, Bizans'a her yaz düzenli yaz seferleri yapıyorlardı ve Yunan kültürü, eserleri Bağ- dat'a getirilip çeviriyorlardı.

Hint, İran, Ortadoğu'nun arkaik kültüründen binlerce masal, hikaye, kahramanlık, binbir güzel şiir, Arapçaya çevrildi. Doğu ve Hint Masalları'nı efsiz örneği Kelime ve Dine bu döneme ait- tir. Binbir Gece Masalları bu döneme aittir. Sadece Binbir Gece, tüm Ameikan, sinema, senaryo ve öykü birikiminden daha büyük ve daha mucizedir.

İmparatorluğun sınırları Kafkasya'da, İran'da, Horasan'da, budistler, mecusiler, şamanî fikirler çok tehlikeliydi.

İçerde Ali taraftarları, şiirler bitmek bilmeyen iç karışıklıkları sebebiyle, Abbasiler'in bayrağı karardı, Ali taraftarları bazen o kadar etkili oldu ki, imparatorluğun bayrağı kırmızı yapıldı. Şiilerin Ortadoğu'da da etkileri hiçbir zaman eksilmedi, 1980'de başlayan 10 yıl süren Irak-İran savaşına ka- dar sürdü.

754'de kurulan imparatorluk, 9. asrın sonu, 10. yüzyılda tamamen ortadan kaldırdı. Bir kül- tür olarak büyüklüğünü şaşasını koruyan Bağdat ise, 12. yüzyılda Moğol istilasıyla tamamen ta- lihe gömülüp yok oldu. Bu yokoluş çok trajiktir. İslam kültürünün efsanesini oluşturan İslam, mimarisi kaybolup gitti!

İslam uygarlığının en büyük parçalarından biri Türk Osmanlı ise, en köklü parçası Arap Abbasiler'dir. Türkler'in, Şiilerin karışıklıklarından yansısı, Küzey Afrika'da berberi isyanları hiç dinmedi. Berberiler de Kürdler gibi talihsiz bir kavimdi, bugüne kadar Küzey Afrika'da İslam fethinin gölge- sinde yaşadılar.

İmparatorluğu en çok uğraştıran isyanların başında, Basra kıyısında tuzlularda çalışan Afika- lı zencilerin isyanları! Afrika'dan getirilmiş zenciler köle gibi çalıştırılıyor. İranlı Ali B. Muham- med adı biri, bu zencileri 870'li yıllarda örgütledi ve bir düşünce sistemi kurdu. Kendilerini sö- mürenlere karşı isyana çağırırdı. Esirlere zenginlik ve özgürlük vaad etti. Zulmün intikamını alma- ya çağırırdı. 869'da bütün Basra havalisini ele geçirdi ve zencilerden bir çete hükümeti kurdu. Çok geçmeden etrafı takti asi belediye kabileleri kendine kabildi. Üstlerine büyük ordular gönderilmesine rağmen zenciler uzun yıllar Bağdat'ı bıkırdı. Zencilerle uğraşamayan Bağdat, çok uzun bir süre, zencileri kendi idarelerine bıraktı.

Spartaküs benzeri zencilerin bu sosyalist ayaklanması unutuldu gitti. 890'da zenci, yoksul, kö- le isyan hareketi tam bastırıldı; derken, Arabistan'da bugün hale bizi şaşırılan büyük bir ayak- lanma başladı. Bunların adı Karmat'larıdır. Karmatlık, bütün tarikat mensuplarını ortaklığı, kardeş- liki anlamı taşıyordu. Ve malların ortaklığı anlamına geliyordu. Hac yolunu kestiler. Kabe'deki Ha- cenülsvet taşıyı alıp kendi kurdıkları şehre taşıyıp, burada otuz sene tıttılar. Suiye'de ve Ara- bistan'da otuz yıl şiddet hareketleri ve baskınlar düzenlediler.

Karmatî tarikatı incelenmeye değerdir, çağın şartlarına göre, eşitlik, kardeşlik isteyen ve bu düşüncelerini bir takım dini ve tasavvufî bilgilerle düzdeleyip örgütlenmeye çalışmışlardır!

Abbasiler'in savaşçı bir büyük tehlike de "maniezma" di, bir nevi bu çok dinliliğe seçkinliği rag- bet ediyordu, özellikle, sonradan müslüman olanlar İslamın şekilliğinden bıkip ilgi gösteriyordu. Bir diğer tehlike mazdeizm idi, o da bir nevi kömünistlik benzeriydi. Tüm bu düşünceleri susturmak kolay olmadı, Abbasiler o zamana kadar Araplar'ın hiç bilmediği "cellatlık" müessesini saraya ge- tirdi ve bir teşkilat olarak kurdu.

İslam, büyük bilginiyle, doğuda ve babda bütün dinlere cevap yetiştirmek, susturmak zo- rundaydı. Büyük camiler, büyük valiler, büyük dini tartışmalar, büyük Kur'an yorumları yayıldı- ça bugün İslam uygarlığının başta büyük alimleri yetiştirdi.

Bu tartışmalar içinde, derin müslümanlık diyebileceğimiz, takvaci bir ruh hali şekillenmeye başladı. Bunlar, Hristiyan keşişlerin giydikleri beyaz yün abayı (sofu) almışlar, bundan dolayı kendi- lerine sufi denmiş.

Ruhun kurtuluşu, inziva, rivazet, ruhani bir yön arayışı, Kur'an ilminde derinleşmek, Allah'ın emirlerine candan, gönülden bütün ruhuna uymak, saf ve temiz bir Allah aşkını moda etmek, su- filerin üzgarıyla hayat ve tarıfta buldu.

Bu düşüncelerle tüm İslam coğrafyalarında tarikatları öncülük eden Hallacî Mansur'du. Hal- lacî Mansur Hindistan'a seyahat etti. Devrin büyük ulularından Bağdatlı Cüneyt'in yanına geldi. Karmatîlerle ilişkisi olduğu da söyleniyor. İlahi ruhun tecellisinde en yüksek mertebeye çıktığını, yani, Allah'la bir olduğunu iddia edip kâfalan karıştırdı.

Bu fikirleri yüzünden sekiz sene hapis yatı. Ve yedi aylık bir uzun mahkemeden sonra, bütün resmi fıkıhcıların savcılığıyla yargılanıp 922'de idama mahkum edildi. Cesedinin başi kesilip ate- şe atıldı. Bugün hala bütün tasavvuf hareketlerinde bu sahneler ilahilele söylenir.

Haliç'in müridleri Horasan'a kaçtı. Ve uzun yıllar İslam dünyasını şenlendirecek ve İslami akl- delere yepyeni bir şekil verecek tasavvufî ekol büyük müridlerini yetiştirmeye başladı. Türk ve İran edebiyatını derinden etkiledi bu tasavvufî aşk. Tanıklar ortaya çıkmaya başladı.

(Bir parantez açalım, İslam diye bir din geliyor ve bütün kullar, insanlar, Tanrı karşısında eşit diyor. Buna rağmen, birileri kâlık ben Allah'ı gördüm, peygambere konuştum, ruhum orada da- ha yakın, ya da işte, ruhsal merkezeleim birçoklarından geçtim, diyor. Nederi diyor? Bir üstünü mü arıyor? İnsan başlarıyla eşit olmak istemiyor mu? Bir nevi Allah'ın asileri sınıfı mı oluştu- ruyor. Peygamber soyu, ya da Hakan soyu bir "asî" sınıfı hep oluşturdu. Ancak, İslam dünyasın- dan tasavvufî hareketin liderleri, geleneğimizin soyulan olarak, yani Allah'ın uluları olarak "asî" yerlerine aldı. Bir takım adamlar, gönül adamı, ruh adamı, sevgi adamı, kardeşlik adamı ve Allah'ın sevgili kulları gibi, sıfatlarla öne fırladı. Bunlar tartışılmadı, işte.)

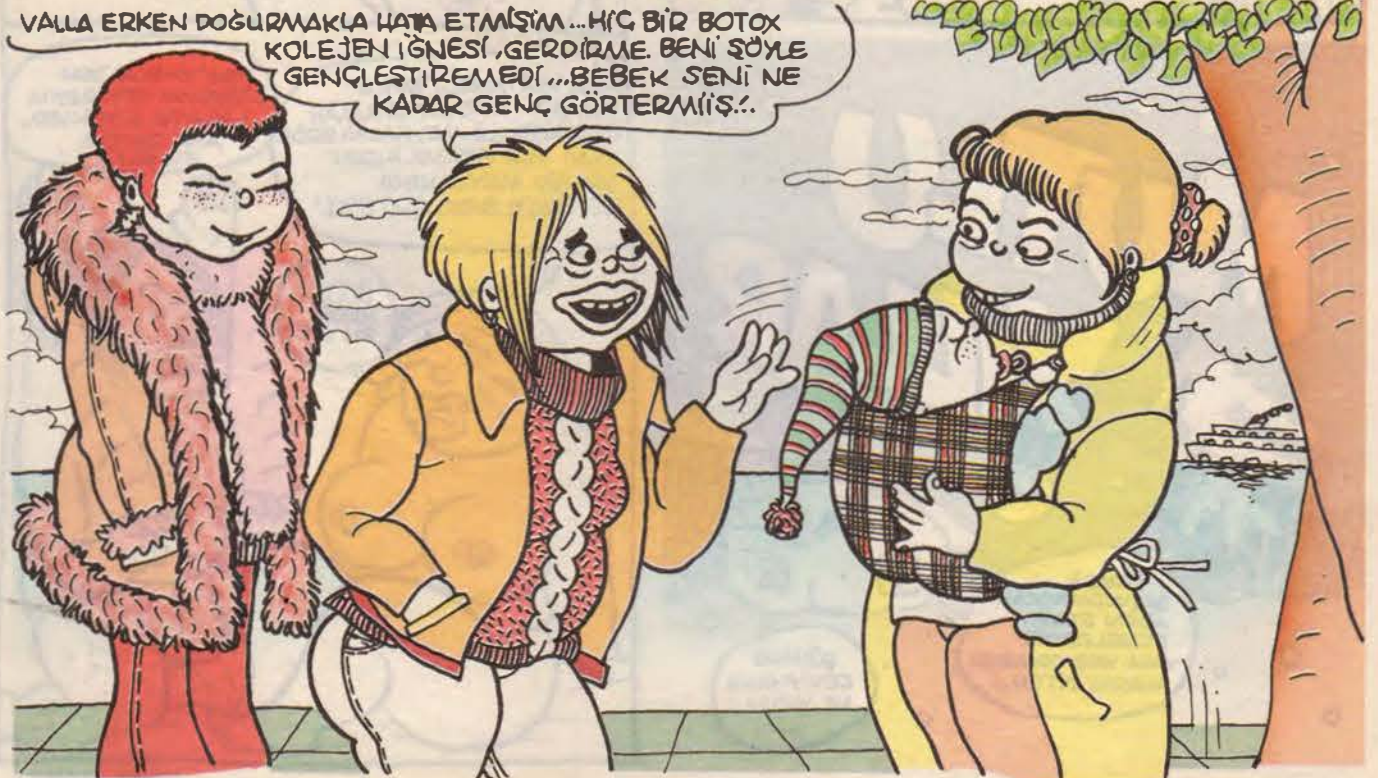
Abbasiler'in en meşhur dillere destan hükümdarı Harun Resid'dir. Bağdat'a sel gibi abn akıyor- du. Hindistan'dan Endülüs'e bütün kütüphaneler Bağdat'ta buluşuyordu. O günlerde dünya tarih- nin en büyük zekası olarak nitelenen Ebu Yusuf El Kindi, Aristo ve Eflatun ve tabii ilimler de ve hat- ta meteorolojiye dair bilimlerde yükseldi.

Yunan eserleri Anadolu'dan satın alınıyordu. Öklid'in çevirisi Harun Resid'e Haccac b. Yusuf Mattar tarafından yapıldı. Astronomi, cebir, logaritma, rasad, geometri üzerine bütün büyük kitap- lar bu dönemde yazıldı ve tüm dünya bütün yeni gelişmeler bu binim üzerinden öğrendi. Hind ve Yunan eserleri Arapça-

Devamı Arka Sayfada

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

ya çevrildikçe, Bağdat dünyanın mekezi haline geldi. Tıptan müzige bitün büyük ilimlerin desteklendiği, konuşulduğu, tartışıldığı, dünyanın başşehri Bağdat!

E i Kindi yalnız füzofî konusunda büyük eserler vermedi, dönemin karakterden gereği simyayla da uğraştı. Bugün tuhaf gelebilir, kürek kemüğü ile geleceği keşfetmeye kalktı. Ayrıca askerlik sanayinde ilgilendi, yirmibeş çeşit kılıncı, sınıflandırdı, özelliklerini anlattı.

Bağdat, aynı zamanda Arap dilini büyük zirvesine çıkaran dilci alimlerini yetiştirdi. Araplar'ın bu büyük inanılmaz dillerinin kökü Çöl bedevilerinin vahramanlık, aşk ve destan şiirlerinde ve Kur'an-ı Kerim'in yapısında yatıyordu. Ancak, Bağdat'ta saraylar, köprüler müzikle, şehiri bir yaşamın içine alıncaya, çöl şairlerine karşı şehit şairler yetiştirdi.

Araplar'ın yere göğe koymadığı, bugün bütün Arabistan'ın ezberlediği ve her yıl ölümlü yıl dönümünü kutladıkları Hariri bu dönemde yetişti. Eski şiilin modası geçmiş, şehiri şairler, yeni incelikler arıyordu. Aşk, avı, şarabı, yeni bir şiir idealiyle, Bedeviler'in kelime hazinesinden yararlanarak inşa ediyorlardı. Yeni tekerler arandı. Ve Arapça'nın en güzel örnekleri verildi.

Emeviler zamanında Mekke ve Medine'de yeni aşk şiirleri ses sanatları kadınlar tarafından yazılmıştı. Sonra, bu kadınların merkezi Bağdat oldu. Esir kadınlara şarkı öğretilip, sonra onları çok pahalı bir fiyatla satıyorlardı.

Araplar'ın zarfı edebiyatları, bu köle kızlar ve onları parayla satın alan asikların tarafından bir hikayeye dönüştü.

Bağdat sosyetesinde bir mevkî sahibi olmak isteyen herkes, yalnız toplum ilişkilerinde şiirleri öğrenmek değil, esaslı şiirleri anlamak değil, yeni fıkri malmeler ile bizzat eser vücuda getirmek yeteneğinde olması gerekiyordu. Güzel ve yeni şiirler yazmak tüm İslam hükümdarlarının en büyük uğraşı haline geldi.

Ve Taberi, saray vakayinameliğini kurdu. Bugün Taberi olmasaydı, İslam uygarlığına dair tek satır yazmak çok zor olacaktı. Bu "saray tarihçisi" de bir gelenek olarak Selçuklu'da, Osmanlı'da yaşadı.

Abbasi imparatorları, saray çok borca girince, rahatlıkla zengin kuyumcuların malına el koyabiliyor, yani, müsadere ediyordu, bu gelenekte İslam hükümdarlığında yaşadı. Abbasiler, büyük toprak parçalarını, büyük ordu komutanlarına kiraya veriyordu, (ikta), bu gelenekte yaşadı.

Harun Resid'in sarayları Moğol istilasıyla yıkıldı. Bugün, bu sarayların büyüklüğü ve şatafatını hala kimsenin aklı almaz. Mesela Belkova sarayı bir kilometre uzunluğunda, bugünkü tabiiye on tane stadı yuma arka arkaya koyun, içinde mağaralar, havuzlar, çağlayanlar büyük gölcükler. Ve aşağı yukarı 260 metre uzunluğunda bir büyük camii, 180 metre genişliğinde, bugün İstanbul ve Roma'nın en şaşıla eserlerinden dördü-beş-altı kat büyüklükteydi.

Bu sarayların adlarını, mimarlığını, şatafatını sıralamak bir kitap boyu sürer. Saddam, aynı saray gelenegini devam ettirip, bugün aklı almaz büyüklükte 15'ın üstünde saray yaptırdı.

Ve Abbasi imparatorları da, eskliden, tek bir özel kalem (mabeynci) gelenegini bırakıp, saraya bir yığın mabeynci doldurdu. Halkta konuşma ve görüşmeler bir yığın saray adıyla imkânsızlaşmış ve Abbasiler de halktan kopuk, saray içinde bir hayata başladılar!

Abbasi saraylarının mimarisi, Hind'den, İran'dan ve Yunan'dan etkiler taşıyor. Bu mimar gelenek Selçuklular'ı etkilemiştir!

1071'de bölgeye Selçuklular dayandığında iç sorunlarla uyuşmuş küçük devletler vardı, ancak, Haçlı seferlerine karşı koyan Selahaddin Eyyubiyle büyük bir siyasi arap heyecanı yaşandı, sonra Mısır'da Memlûklular, sonra Yavuz Sultan!

Bugün Suudi Arabistan altı asır Kabe'ye hizmet eden Türk hükümdarlarının eşsiz eserlerini yıkmakta. Çünkü, yüzyıllar Araplar'da milliyetçilik akımı canlanmış, Ortadoğu Baas partileri, Mısır'da Abdülcemal Nasir, "arap" gücünü toplanayarak denedi.

Suudlar artık Türk eserleri "sömürge" küntürünü andırıyor diye yıkıyor. Biz de eli yıldır diimizdeki "arapça" sözcükleri, Arap hakimiyeti diye yokediyoruz.

Türkler'in Ortadoğu'nun ve Kuzey Afrika'nın kültürel mirasına etkileri eşsizdir. Gözü gibi esirgediler. En trajik anı Cemaî Paşa'nın anılarına yazıyor, Kudüs'ü teslim etmeyebilir, sokak sokağa bir savaşa girebilirdik, buradaki tarihi eserler zarar görür endişesiyle vazgeçtik.

Biz, Irak Kültürünmure'de İngilizler'e karşı savaştık, Süveyş'te ve Hicaz çölleriinde İngilizler'e ve onların ayarttığı bedevilere karşı savaştık. Kerkük ve Musul'u vermek istemedik. Mustafa Kemal'in gizli meclis konuşulmuş eli yıl sonra 1985'te meclis tarafından yayınlandı. Mustafa Kemal bir nevi Kerkük'ten çekilmek zorunda kalışımızı meclisle birlikte ağlayarak ve kendinden sonraki nesillere bu sorunun bitmediği mesajlarını vererek bildirdi.

Hatta, bir albayımız, Mustafa Kemal'e gelip, ben Kekük'e gireyim der. İngilizler kaçı çılsa, sen de beni tutar asarsın, diye Mustafa Kemal'e dansıklı bir plan sunar, Mustafa Kemal kabul etmez. O günün Milletler Cemiyeti bölgede sayım üstüne sayım yapıyor. Kürtler kendilerini Arap yazdırıyor. arap çoğunluk diye bölge düşer.

Ancak, bugün o topraklara dünün emperyası

listier İngilizler'le ve Ameile ile birlikte girmemiz mümkün değildir. Tam tersini düşünelim. Irak, Amerika'yla, birlikte Konya'ya doğru yürüyor.

Gerçek plan budur. Önümüzdeki on yıl içinde bu hayalleri gerçek oluyorum. Çünkü muhtemel bir Irak savaşında, Irak, Amerika'nın bir eyaleti oluyor. En azından incirık üssünden yirmi-otuz kat askeri güç Irak'ta kalacak. Muhtemelen Irak çölteini nükleer denemeler, sinema platoları, otomobilleriyle kullanacak. Muhtemelen bölgeye mütevazî bir Amerikan nüfusu gelecek. Muhtemel Nepal'den, Tayland'dan ve Türkiye'den bölgeye orospu alınılacak. Muhtemel ki orada, yollar, köprüler yapılacak ve küçümsenmeyecek bir Amerikan kolonisi kurulacak.

Çünkü, Amerika Irak'a değil, Ortadoğu'ya kökünden bir çözüm ve İsrail'in yalnızlığını ebediyen gidermek için Irak'a girecek. Irak'ta oluşturulacak "tampon" bölge bölgeye yeni bir siyasi tarz katacak... Kurulacak kılıla hükümetin Ameika'ya karşı gelmesi bir eli yıl alır. Bu süre içinde, sınırlanmadık kurt ayakdarmaları, ihalleri karşısında, Amerika, Irak birlikteliyle yanyana Türkiye'ye yürümesi hiçte hayali bir senaryo olmayacak!

Yani... Liberal beyler, etendileiniz geliyor. Artık Mezdeke grubunu götürüp, bir Zennube dönersiniz.

Bizim Araplar'a elimiz kalemimiz, Biz o topraklarda ağıllık yaptık, babalık yaptık, köprüler yaptık, camiler yaptık. Araplar'ın gönlü olmadı, Türkler'in Irak'a girmesi, doğu topraklarında son günümüz olur. Bin yıllık ortak geçmiş ve birliktimiz bir günde sifırlanır. Biz o topraklarda "falihi" olarak yaşamadık. Bektaş'yle, Yunusla, Mevlayla, tüm insanlığa, herkesin Tanrı karşısında eşit olduğunu söyleyen muhteşem bir kültür inşa-sındaydık!

Ve tuhaf hıncılar, tuhaf üzümler sahibi olduk. Petrolümüz olsaymış, kalktırmışmış. Petrolümüz olsaydı, Çavut Çağlar gâiblerin sayılan uçtu, yüz olurdu. Araplar'ın petrole, bir düşünce, kültür inşa edemedikleri ortada. Ekonomu herşey değil. İşte ne güzel, dağın baştan, otlan böcekleri sudan para kazanmasını biz de bu yolduk sayesinde yavaş yavaş öğreniyoruz. Petrolümüz olsaydı, gündaki feodal yapı bin yıl daha yaşar, giderdi. Yoksuluk, irtihafar, derin işsizlik evet ama nihayetinde teker teker ayakta kalmayı öğrenerek, öğrelecek bir kültürü işte yavaş yavaş öğreniyoruz!

Toprağa, petrole, savaşa ihtiyacımız yok! Topraklarımız ve Bektaşiler ve Yunuslar bize ebediyen yerler!

Biz, batının üstümüze yığıldığı "fetihci", barbar" kültürden uzakta, gönlü ve bilim ve insan ve herşeylik içinde yaşamak arzulanmızı işte böyle tarihi anlarda ortaya koyabiliyoruz!

Sezar öldürüldüğünde Roma beşyüz yaşındaydı. Roma'nın doğu kolu Bizans, bir bin beş yüz yıl daha yaşadı. Bugün İran'dan, İngiltere'ye, işine giden her sıradan insan, yokda mutlaka Roma'nın bir taşıyla karşılaşıyor. Anadolu'da, her insanın evine yüz metre mesafede mutlaka bir Roma hamamı vardır.

Büyük imparatorlukların gündelik hayatımıza, müzimizize, kültürümüze, inançlarımıza etkileni inanılmaz ve güzeldir. Büyük imparatorlukların "savaşla" ayakta durdukları, savaşla kendi öyurdıklarını biryörür. Oğru ve bab uygarlığının tüm binkimlerini, bilimini, düşüncesini ortadan kaldırdan da savaşır.

Bir yaşam kuruyunuz. Bayram namazına gidiyoruz. Ya da bir arkadaşımıza başsağlığı diliyoruz. Bu törenden, onrada kullandığımız cümledeki kelimeye kadar, bu kelimelerin çağırışmaları, kutsallığı anımsız, dedemiz, komşumuzda çocuklarımız hepimizi çevreleyen kuşatmış, bu kadar içiçe bir kültür içindeyiz komşularımıza.

Modernizm, bir yıkım değildir, eskinin, daha ucuz, daha kolay, daha sen kullanış hâle getirilmesi, daha çok hastane, daha çok okul demektir. İnsanlar, coğrafyalardan, camilelerinden, dostlarından, türkülelerinden kaçmazlar.

Devletler coğrafyalardan savaşmadan durmayla öğrenecek! Devletler savaşçı çok arzulu oluyor olabiliyor, ama, coğrafya üzerinde yalnız devletler değil, bizler de yaşıyoruz... Bizlerin de keskin inançları var. Öldürmeyeceğiz. Ölümlerin, baskıların, işkencelerin karşısında bir hayat süreceğiz. Çağımızın üç büyük banışısı, pasifist, Mahatma Gandhi, Martin Luther King, Mandela ya da Tolstoy, Roman Rollond ve yüzlerce bilimadamı, şair, yüzlerce aydın insanlar gibi, birbirini öldürmeden, yaşasın hayat, yaşasın insanlık diyen büyük bir davaya sarılacağız!

Bu büyük kardeşlik davası bizimle sürecektir! Bizler, yaşadığımız toprakların ve din, mirası olan, duygu, düşünce, mimari, selamlaşma her neyse, ruh köküne salmış İslam'ın tüm eserlerini kucaklayacağız. Allah ıuluları başlatıcı edeceğiz. Çoluk çocuğumuzu bu ruh nefesiyle büyüleyeceğiz. Asla, öldürmeyeceğiz. Gönlü sanatımız, ruh saltanatımız, dışarda taşlanın işlevini güçleriyle, içimizde duyguların inceliğiyle nesilden nesile sürecektir!

Bizim dinimizde, şalik, sünnaik, araplık, acemlik, yoktur!

Irak'ta bir gaddar, bir zalim, bir şeytan hakim vardır: Saddam! Saddam'ı durduramayışımızın sebebi, İsrail ve petrokür! Saddam gâiblen durdurmanın bambaşka, kültürel, siyasi, bilimsel, düşünsel yolları vardır ve bizler, bu yollar sonuna kadar denemeliyiz...

Bizim bir kültürümüz var, bizim de Yunuslarımız, Mevlâ Akiferimiz, Nazım Hikmetlerimiz, biz birşeyciler öğretti... Gelin santalım, dediler, çocuklar şeker de yiyeblisin dediler. Bu "kültürümüzü" havaya mı atacağız! Bu evliyalarmızın, büyük şairlerimizin yüzüne nasıl bakacağız!

Artık bu topraklarda, yaşamaya devam edecek şairler, yazarlar "onurdan" nasıl bahsedecek! Artık bir "insanlık davası"ni tartışabilir miyiz? İnsanlık üzerine tek bir cümle yazmaya vatanız mıyız?

Kuzgun siyah saçlı, Iraklı küçük kız! Bu dünyada senden daha gail-bi var mı? Kardeşliğin yalnız lakırdısını etmişiz. İçimizde çok acı bir mahcupluk, perişan olmuşuz.

Örümcek ağı gibi lensiş yağlı tül siyah saçların. Dudaklarında durmaksızın kulhüvallahuehad kulhüvallahuehad. Siska, donuk bakışlı, he-men kaçacakmış gibi bakan, çekingen, salınarak, kulhüvallahuehad, kulhüvallahuehad. Bir dünya devlet oyunlu. Gelip seni kum dağlarında bulacaklar: Gözyaşlarını çiçek suyu gibi akıtacaklar.

Ve sonra rüzgann bıraklığı iç üstünde kıvınlı yılanlara abş talimi yapıp şamatayla eğlenecekler.

Çakıl taşı gibi sertleşecek gözlerin. Sabah olduğundan yine korkudan, kulhüvallahuehad kulhüvallahuehad, pencereden bile bakamayacaksan, üzgün üzgün, ürkek ürkek.

Uzun yırtmaçlı entarili çocuklar! Kurutulmuş balıklar gibi kuru siyah kırıms dudaktan, parmakdan. Önce sizi öldürecekler, sonra iri bir çöl akrebi ve bir deve kemiği bulup, sevinerek habra diye çantalarına koyacaklar.

Dünyanın en büyük şairi olup ağıt yaksam ne çıkar. Katır katır ilerleyen tanklar, okumayı, gülmeyi, konuşmayı ne bilir. Sert bir boncuk gibi çıgneyecekler gözlelinizi.. Kulhüvallahuehad kulhüvallahuehad!

Hiçbir teselli bulamıyorum. Şimdi ilk defa bu kadar yürekten Allah'a diz çöküp yalványyorum. Melek olmalısın. Sesleri duyulmayan melekler. Suyun, rüzgann, çölin içine Tanrı'nın koyduğu melekler.

Bombayla yanlışmış göğsünüze asılı o simsiyah muskalar. Söyler mi bize, bu pınalları kurutamaz hiçbir güc.. Söylesin muskalar. Üzümlere yeniden su verecek, acınlere yine balıverecek mi melekler?

Bazen diyorum ki, o kalın kaşlarınıza görseler, belki vazgeçerler bombalardan. Ama şimdi tankların içinde biralınan içecek.. İçip içip fışkırtarak kusaacaklar.. Çölin kumunda kaynayarak fokusdayacak biralar. İri kafalı malın enseli buldok kafalı askerler Ne hayvana benzef, ne maymuna. Ne meyve dişlemeyi bilir, ne kılarda özğürcekoşmayı. Onlar yalnız diş fırcası ve traş bıçakları markasıdır. Müz kabuğu kadar parlaklar gözbebekleri. Beyaz deney fareten gibi avuçlarında sevip sevip wick vıcık sıkıp öldürecekler. Filmlerden öğrendikleri taktik bir bıkeyle!

Babam anneni dipçikleyecekler tıpkı Vietnamlı çocuklar gibi.

Ve toprakda kavırmış ellerini görünce, gelip önünde duracaklar, şeytanların işlediği duvarlar gibi.

Bir bitki çişdi gibi, bakıp, ezp geçecekler. Hayatlarında ilk defa, bisikletsiz, oyuncak ayısız çocuklar göcekler.

Ve annenin tembihlediği gibi, gışınler diye, dualar okuyup, kulhüvallahuehad, kulhüvallahuehad.. Korkudan mum rengi, sidik sarısı yanakların. Belki açılıp yenmemiş konserveler bırakacaklar köyünüzde. İçinde yengeç, krema, salça patates ve balık ve çikolata!

Ne çok eğitimini gördüler çölin kavırucu sıcağını. Fırından yeni çıkmış ekmeği gibi insanı kırıtan çöl rüzgannı. Köpek zinciri gibi parlak gözbebekleri. Bir kuş yuvası gibi Dişle sadığında evlerini gözünce. Önce habra fotoğrafı çekilelim, sonra öldürelim, diyecekler. Bir böcek, bir kancanın kafasına benzeyen yüzünüzü görünce, önce ezelim mi, yoksa, kaşımalanının keyfini mi çözeceğiz..

Söylesin köyündeki muska, hoş hoş demeyle kovulmaz, hangi masalın cinlerinden bunlar! Ne insan bilirlir ne kutsal, uzaydan mı geldiler!

Belki de babamı bir manga asker gözderim önünde kursuna dizecek. Belki uyuklan rüyanda bombalar düşecek. Ve sonra soğuk köpük köpük bir bira daha açacaklar. Tiksindirici bir böcek görmüş gibi Amerikalı aenci çavuş, çömlük çanak kırar gibi kemilerine basıp.. Gölderde karanlıkda engerek yılanları gibi füzeler. Kayan patayan ışıklar, fırlayan füzeler. Azrail gibi, demirden kulağalar gibi tüzeler! Battaniyenin altında annenin memeli altında, kulhüvallahuehad, kulhüvallahuehad.. Ne kadar büzülsen de kafanı parçalayacaklar..

Beton ve çelik ve barut kokusu yapıcakşak dudaklarına. Nemli gözkapaklarını bir kelebek simi gibi betonlara tutkal gibi yapışacak. Ya Rab, ya Rab, kulhüvallahuehad, kulhüvallahuehad..

Kabus değil, lapırdıgımız modernizm, baa, melonma bu. Çansız et parçalarını bir kırılı kilieme bile toplayacak zaman yok. Seil, hızlı, greyderlele kaldırılacak toplumezailar gibi taş yığını evleriniz. Boru değil, medeniyet bul!

Biz, şimdiden uyardık çocukları, Siz ölükten, erkenden yatacaklar, seyreteyecekler TV. Anneler pırpışmaları için mezarlarınıza bile bulamayacak.

Onur, şeref, müslümanlık, kardeşlik, siyah şalının altında Iraklı kılıçlı kız, hepimiz perşanız.. Bu onursuzluğu suratımızı ortasında bir şark çibanı gibi ebediyyen taşıyacağız!

Baban, amcan, belki bir züğürt umuduyla.. Bu gece kubombardımandan da sıyrınsak paçayı.. Bir dağ başına kaçıp içimizi ikuyile! Kaşırım deyip, sınırlara koşacak, tepelerde soğuk karta batabatıa..

Karadut ezmesi gibi dudaktan, Iraklı çocukların. Ve sonra, kovsan da gitmez sinекler gibi, tankların başına toplanmışlar.

Ve sonra füze parçalarını çöl kumları içinden toplayıp hurdacılara satacaklar..

Kalın, kırılı şalın altından, iri siyah ve korku dolu gözlelini tofotoğrafçılar çekip, pailak dergilere, işte sanat bu deyip satacaklar.

Üster, uçaklar, tanklar, elli milyon bilimadamı, yedi milyar insanın gözü önünde. Kur'an'ın, İncil'in önünde, andlaşmaları, hukukun önünde öldürecekler slzi. Tanklar altında, postallar, bombalar altında, uzaydan bombalar gönderip..

Bir incecik yaprak gibi çırtdayan kemiklerin..

Bir damla su kalır mı sizden geriye.. Dicle'nin yıkadığı ovalarda, hala sümbul, kekik.. Allah belası versin petrol!

Kulhüvallahuehad, kulhüvallahuehad, bu acıyı Allah nasıl bildirdi. Uzun yırtmaçlı, entarili Iraklı küçük çocuklar! Yanaklarınıza dokunmadı mı hiçbir müslüman... Gözlerinizi öpmedi mi bir tek insan!

Bir daha insanlık yanyana aynı kitaplar içinde nasıl uyurdu! Hep kurur duran diken gibi, çadır çiçekleri gibi Iraklı çocuklar!

Amerikalılar çölinüze sıcaçak. Kavanı sansı boka çölde kuruyacak taş gibi. Yağınca yağmur, ayva peltesi gibi bodan..

Kutsal topraklar kirlenmesin diye bin beş yüz yıl bardakların, tencelelerin içine işeyen Türk hacıların öz oğulları, şimdi Amerikan çavuşlarına lazımkı na taşıyacak!

Bombalarla sıçıp sıçıp, bu masalı bozacaklarını sanıyorlar..

Dualarla sulanmış çölelin künbetleri.. kurtlanmış kokmuş çölin suyunu. kulhüvallahuehad, kulhüvallahuehad, yenedi okuyacak Yunusian, Mevlananı..

Ey uçsuz bucaksız ve uzay gibi bomboş çöller! Süfilerin ruh a töyleleri çöller! Ruhumuzun hacımarları çöller! Her bir kumu nefesimize buğday gibi çöller!

Sonsuz ruhumuzun yavan somun ekmeği gibi çöller!

Nerde, Allah aşkıyla, insan aşkıyla büyüttüğün, yetiştirdiğin delirttiğin, çaktırdığın denişler!

Lo lo, gardsam, Irakı lördeşim, lo lo, Mecnun... Mecnunlanm... Neredesiniz? Çölelin neden bu kadar boş!

nihat@leman.com.tr

Akşamsefası

Ne Yapmalıyım?

Sevgili Leman ve Lemancılar, size feodal erkeğin egemen olduğu bir yerden, Sultanbeyli'den yazıyorum. Lise son sınıf öğrencisiyim. Sistem sayesinde 1 yıl fazla okumaya mahkum edildim. Okumakta olduğum okuldan tiksiniyorum. Erkekler güzel bir kız, kızlarsa yakışıklı bir erkek peşinde, Hepsisi de o kadar boş varlıklar ki, bir konuşma yaptıktan, kendilerini ifade etmekten acizler. Tabi o kadar boş şeylerle o saman kafalarını doldururlarsa yer kalmaz yeni bir bilgiye.

Aynı şekilde sokaklar da iğrenç adamlarla dolu. "Kız okumamalı, sonra..... olur" diye atıp tutuyorlar. Sonradan da of moflar çekiliyor. İnsanları iğreniyorlar, boğuluyorum bu yerde, ülkede. İnsanların hep çıkar peşinde olanları, bunun için kendilerini tavız vermeleri... İşleri güçleri dedikodu olan kadınlara ne demeli?

Ya aslında ben o kadar da karamsar değilim. Bugün birşey duydum da... Ben derste bir konu ortaya atmıştım, özgürlüğü bu konu. Hocada kabul etti. Üzerine konuşuyorduz. Ben ayağa kalkıp konuşunca, bir kız arkadaşımız "Hi teröristimiz kalktı" diye bir şey söylemiş. Gıdıp konuşmadım da bilmiyorum iyi mi ettim... Yani birinin kalkıp sömürülen, emekten, çalınan özgürlükten, kaybolan barıştan, olmayan insan haklarından, dayanışma ve kardeşlikten bahsedince, babasının bu zor yaşam koşullarında çocuklarını nasıl okutacağını, evimde bir çorba nasıl kaynar hesapları yapan bir babanın evladı da kendisinin olması gereken hakkını savunma birine karşı böyle bir ithamda bulunuyor.

Böyle bir iğrenç ortamdan sizi ve Cezmi Ersöz'ü dinleyip, okuyarak kurtuluyorum.. Cezmi Abi, söyler misiniz, sizin yazılarınızda acı çekmemize neden olan, kendisinin de acı çektiği bayan kim? Sizin böyle yazmanızla ilham olan ne? Yani gerçekte de yaşamış bir şey mi? Gerçekten öyle bin varsa onun yerinde olmayı inanç çok isterdim.

Bir şey daha söyleyeceğim. Benim ailemle sorunlarım var (Her ne kadar önüne göre yoksa da). Onlara göre biz çok özgürüz, yedimizden önmümüzde yemediğimiz ardımızda. Ama bana, cebime harçlık verdiklerinde benim hoşnut olduğumu sanıyorlar. Halbuki yanılıyorlar... Babam da eski solcılardan. Ama benim bir partiyi gitmeme, bir miting veya konferansa katılmama izin vermiyor. Tabi ben de izin veremeyeceğini bildiğim için istemiyorum da. Lafa gelince ben onun erkek kızımı değil ama iş buraya gelince olmaz, yok muk... İlk defa 11 Aralık mitingine katıldım. O da babamızı uykuluydu Nasıl olduysa ben isteyince tamam dedi. Herneyse eve geldim, "Özge niye gittin, ben sana öylesine söylemişim" diyor. Ya gerçekten sıkılıyorum, tam bir ev kızı modeli yaratmaya çalışıyorlar. Lütfen bana yardımcı olun.

Zamanınızı aldım, herkese se-

laımlar. Mektubum (tabi siz kısalatıp, kırparsınız. Zaten köşe çok ufak bir yer) 52. sayıda yer alırsa çok sevinirim. Adresim tüm özgürlükçü arkadaşlara açık, ozgefidan@mynet.com

Merhaba Gençlik

Öncelikle şunu belirtmek istiyorum; ben tam 5 yıldır bir Leman hastasıyım. Leman'ı aldığım ilk günü hiç unutamıyorum. Lise öğrencisiydim (ve şu an hala bir baltaya sap olmuş değilim). Herşeyin değişik olduğu, içimin fıkır fıkır olduğu yıllardı. Bir sigara bir de Leman parasını koyardık bir köşeye. Çünkü bunlar çok önemli 2 şeydi okul hayatımızda... Öğlen paydoslarında sigara içmek için arayış içinde olduğumuz okul bahçelerinde, elimde sigara, Leman okumanın keyfi başkaydı. Arayış içinde olduğum, beynimdeki nasıl?, neden?, niçin? sorularının geçtiği dönemde tanıştım Leman'la. İyiki de tanışmışım ve vazgeçmeye hiçte niyetim yok. Harbi tırıyaklıl yapıyo bu güzeller güzeli insanların uğraştığı Leman dergisi. Kendimi buldum Cezmi'nin yazılarında. Bir şeylerin değişmesi için uğraştım Leman okudukça. Umutlarımı, beklentilerim, sevinçlerim, ısıyanlarımı vardı.

Düz lise mezunuydum, üniversite okumak, o ortamı ve öğrenci evi muhabbetlerini (ailenden uzak) ne kadar istedim. Hayalimdi ama olmadı. Ama artık lanet olsun be dediğim bu şehirden bir ümidim de yok zaten. Orda burda çalış, hayatının bittigi yere kadar cebelleşeceğiz işte... Bir Leman'im var bir de sigaram. Benim tek dostum misali. Bu mektubumun yayınlanmasında o kadar çok istiyorum ki, çünkü istediğim, hayal ettiğim hiçbir şey olmadı. Çok sevdiğim bir dergide yazımın yayınlanması da son istediğim şey olacak, bu çükün ve herşeyin çıkar üstüne kurulduğu dünyada. Neyin ne olduğunu bilmediğim dünyadan ne isteyebilirim ki. Sizi de çok seviyorum. Sizlerle beraber devam edeceğim, güzel günler ümi-diyle Hoşçakalın. BITTİ DERKEN HAYAT YENİDEN BAŞIAR (mi acaba?)

Nurdan-Şişli/İstanbul

Ayrılmış Bir İnsanın Yürek Çarpması

34 yaşındayım. 16 yıllık memurum. 4 yıllık eşimden ayrılarak ayrıldık. Şu an hiç bir eşyam yok, evim barkım yok. Çok sevdiğim İstanbul'dan, tek maaşla geçinemeyeceğim için, Manisa'ya tayin istemek zorunda kaldım. Şu an annem-babamla kalıyorum. Ve hayata sıfırdan başlıyorum.

Eşimle sevreerek ayrıldık. Salt sevgi yeterli olmuyor. İşin içine aileler, toplum, ekonomik sıkıntılar da giriyor. İşte sevgili Lemancılar durum bu.. Bana mektuplarınızla destek verir misiniz? Sagolun, sevgiyle kalın.

İbrahim Örmancı
Şeyh Sinan Mah. Papatya Sok. No:17 45600 Alaşehir/Manisa

Kır Çiçeğinin Yüreği

Size, yüreği dünyaları kucaklayan bir kır çiçeğinden söz etmek istiyorum. Feride, Ölüm Orucu Direniş'i'ne, Aksaray'daki bir evde devam ederken, 512 gününde 15 Aralık 2002 tarihinde, onu ziyaret eden bizlere çok şey öğretmiş olarak aramızdan ayrıldı. Onun ziya-

retçilerinden biri olarak, O'nu tanımış olduğum için kendimi şanslı sayıyorum. Halkına, halkının değerlerine bir ağacın toprakına bağlı olduğu kadar bağlıydı. Onurlu duruşuna saygı duyduk, canımızda can bildik O'nu.

Feride gibi, F tipi cezaevlerinde tecritin kaldırılması ve keyfi uygulamaların son bulması için yaşamını yitiren insanların hepsi, cesaretleri ve kararlılıklarıyla yüreklerimizin en özel yerindeler. Biz hepsini Feride'de gördük... Feride gerçek bir kır çiçeğiydi. Bütün kır çiçekleri gibi insanlığı güzelleştirmek ve onurlandırmak için yeryüzünde idi. Bunun bilincindeydi, incecik bedeninde onca güven ve onca sevgi barınıyordu. Doğaya, çocuklara, halkına ve bütün halklara... Yaşamın anlamını duruşu ve direnişiyile herkese öğretti. O'nu çok özleyiyor ve çok seviyoruz. Elbette O'nun gibi bütün kırçiçeklerini... Bizi duyduklarını biliyoruz.

Halkların yüreğindeki kır çiçekleri mevsimler boyu, sonsuzlukla el ele büyür. Hiç durmaz kır çiçeklerinin yüreği.

Nadiye Sönmez-Sarıyer/İstanbul

Onlar Daha Çocuk

Herkes selamlar. Karşısu an buz gibi. Ağaçların, yolların, evlerin tepelen bembeyaz bir örtüyle kaplı... Kefene bürünmüşler.. Ölü şehir gibi.. Üşüyoruz. Evlerin bacalarından içince bir duman süzülüyor.. Hiç kimse memnun değü bu beyaz örtüden... Çok kesin konuştuğum galiba. Memnun olanlar var, onlar çocuklar. Hepsisi de çok mutlu, kışın gelmesi onlar için apayrı bir heyecan... Kızaklarını kapıp gelmişler. Gülerlek, şakalaşarak tümeşge çıkıyorlar. Bııır-kılı-üüüü.. bizzz.. Defalarca uçuyorlar tümeşekten.. Sıkıyolları aynı şeyi tekrarlamaktan, hırsız-polis oyununu oynamaya karar veriyorlar.

Hırsız bir poşet kar çalıyor tümeşekten ve tabanları yağlıyor.. Çok yetenekli ama... Yakala yakala yabırlırsen... Polisler biraz ağır, kızaklarının altları paslanmış, çabalyorlar, ama böyle yakalayamıcağklar galiba.. Nihayet imdatlarına gelenler var.. Mahalle arkadaşları.. Onların kızakları canavar gibi.. Bastınıyorlar, uçuyorlar tümeşekten, sıntarak kızaklarını itmeye çalışan hırsızı yakalayıveriyorlar.. Sen misin kaçan.. Başlıyorlar hırpalamaya, kar içine atıp bir güzel banyo yaptırıyorlar.. Polis jopu olur değil mi? Ama jop mop yok.. Tilki zekalları buna da çare buluyorlar.. Tümeşegin az ilerisindeki evin damından koca bir buz parçasını koparıyorlar.. İşte size jopl.. Hırsız jopun yanı buzun da tadına bakıyor! Pek memnun kalmamış galiba.. Başlıyor ağılamaya.. Bu poşiler biraz insafı.. Durduruyorlar oyunu, kaldırıyorlar yerdenden hırsızı.. Temizliyorlar bir güzel üstünü.. Hırsızın sömüğü soğuk nedeniyle yüzünde donmuş, burnunu siliyorlar, kızagının üstündeki kolları boşaltıyorlar..

Hemencek de başırlar, mutlu-lar, ellerini omuzlarına dolayıp tümeşge çıkmaya başladılar.. Artık oynamayacak aralarında hırsız-polisçilik. Çünkü ağlayan, üzülen, savunmasız kalan birini gördüler.. Yüreklein sızladı.. O küçücük yürekten.. Kavganın, savaşın iğrençliğini anlayabiliyorlar... Onlar istemezdi arkadaşlarını hırsız yapıp,

ALOO! AKILLI OLUN! SAHANE YENİ YIL TAKVİMİ HEDİYELİ!

jopla (buzla) dövmeyi, acımasız olmayı... Televizyon illetinden görmüşler gerçeklerin böyle olduğunu, kafalarında yer etmiş, bir kere, ne yap-sınlar.. onlar daha çocuk!..

Bu yazım kardan dolayı elinize ulaşır mı bilmem.. Ama ulaşırsa sevineceğim kesin.. Bahadır Boysal ve Cezmi Ersöz'e çok selam.

Tamer Yıldırım-Göle/Kars

Merhaba Leman Dostları

Öncelikle Leman dergisi emekçilenne biz dostlarına böyle bir buluşmanın yaratıcıları olduğu için teşekkür ediyorum. Ben 24 yaşında ve 8 aydır da buradayım ve daha uzun bir süre burada olacağım herhalde... Aslında çok eski bir Leman okuru değilim, daha çok okuma fırsatını burada buldum. Şimdi buraları neden açıldığı ve nasıl olduğuna girmeyeceğim. Tahmin ediyorum birçok Leman dostu bunları biliyor.. Burada ziyaretler dışında dışarı ile tek bağ kurabilmemizin yolu mektuplar. Öyle ki dostlarımızla sohbet edebilmek, paylaşmak için mektup yolunu kullanıyoruz. Ama daha fazlasını paylaşmak, samimi dostluklar kurmak en büyük isteğimiz.. Benimle her konuda sohbet edecek arkadaşların mektuplarını bekliyorum. İnanıyorum ki bu konuda bizi yalnız bırakmayacaksınız. O güzel günde buluşmak dileğiyle... Selam ve sevgiler.

Erhan Özkaya
1 Nolu F Tipi Cezaevi
A Blok-34 Tekirdağ

Merhaba Leman ve Leman Dostları

Bu satırları tutsak bir gecenin tır-tır ışıkları altında uzuz tüten ve kaçak çay içerken yazıyorum. Yazgım tutsak bir beden, özgür bir düşünce.. Hiç birmiz bu dünyanın gönlölü sakinleri değiliz. Bunu bana düşündüren; ana rahminden sonra, ilk adımı -kı anamızın karından da zorla çıkartılıyor. Ve ağılamaya başlamasıdır.. Ağılamadan doğduğumuz zaman bir saplakla ağılatılıyor. Ve macera dışı dünyaya başlayarak devam ediyor.. Cinsiyetimizi seçemiyoruz. Adımızı hatta kişiliğimizi bile.. Zira, hayata ilk ciddi adımlarımızı attığımız ergenlik çağına geldiğimizde ve ileriki yaşlarda bile belirleyen ana şekilleri küçükten almışızdır.. Aşklarımızı bile, sınıfımızı belirleyen ekonomik şartlar belirliyor. Ki ekonomik şartlarda bize ailemizden -ailemize de başkaları tarafından sunulan imkanlardır... Eğitimdeki başarımızla, mesleğimizi ve nasıl öleceği-

Evet, bu ülkede halen devam etmekte olan bir gerçek var. Bir kere daha belirtmek isterim ki; ölüm oruçları, kendine "demokratim" diyen hiç kimsenin sessiz ve duyarsız kalmaması gereken bir gerçektir. Yaşananlar an be an tarihe geçmektedir ve asla unutulmayacaktır.

Nadiye Sönmez/İstanbul

L e M a n • Yayımcı: LM Basın Yayın Ltd.Şti. • Sayı: 582 • 2 Ocak 2003 PERŞEMBE • HAFTADA BİR YAYIMLANIR • İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ • Genel Müdür: Tuncay AKGÜN

Yazışleri Müdürü: Zafer Aknar (zaferak@leman.com.tr) • Yazar ve Çizerler: Tuncay AKGÜN • Kemal ARATAN • Alio ALATAY • Rewha ARSLAN • Can BARSLAN • Bahadır BOYSAL • Mehmet ÇAĞÇAĞ • Gökhan DABAK • Cezmi ERSÖZ • Ramiz ERER • Ksan ERTEM • Melin ERKAN • Nihat GENÇ • Feyhan GÜNER • Günel KOÇLU • Lütfi ORAZ • Aslan ÖZDEMİR • Vedat ÖZDEMİROĞLU • Sait ÖZKAN • Ender ÖZKAN-RAHMAN • Feyzi ÖZSAHİR • M. ÖZKANÖĞLU • Vazir ÖRGER • Belir PEK • Selim SEDİ • Deniz SAYIN • Özge SAMANCI • Galip TEKİN • Mahmut TİBET • Alp Tamer ULUKUÇ • Ahmet YILMAZ • Sayfa Sekreterleri: Aydın ŞAHİN Boyran USLU • Bilgisayar Tasarımı: Cebir AKÇU • Taner ERCANPOLAT • Mert HOŞGÖR • Fikri ÖZDENİR • Kaligrafi: Şevki SAYİMAN • Renk Ayrımı: M.ÖZKARA • Ali Ekber USLU • Montaj: Kadri ÇAVUŞOĞLU • Eniş ÖZDEMİR • Satış: Cengiz KOÇALI • Müesses: Ali YAVUZ • Baskı Sorumlusu: Özgür ATMACA Tel: 0.212.292.95.65 (4 Hat) • Fax: 0.212.245.38.06 • Abonelik için Tel: 0.212.292.95.65 (140) • Baskı: Sabah Gazetesi - Dergi Bülümü • Genel Dağıtım: BBD Merkez Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

Leman'da yayınlanan karikatür, yazı, eseri ve kerakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. Yazılı izin alınmadan başka yerde yazılı, basılı, görsel yayında, TV programında ve internet ortamında kullanılmaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

AŞKLA SEV, KİNLE VUR!

YAZ 512
BAHADIR
BOYSAL

Pörsümüş, altmışlık kanlara bak utanmadan... Gir gir kabine... Ayağının kaymasına aldırma hiç... Bllincini kaybetmişcesine kendini vajına duvarlarına vururken mide asidini son damlasına kadar öğür... kus... Bu ülkeyi işte bu adam-

lara miras bırakacaksın... Yalan dolu gazete makalelerinin uyuttuğu vicdanını, cüce hırslarını, kurumlaştırılmış korkaklığını, kaba bencilliğini işte böyle bu adamlara bırakacaksın... Duyduğuma göre, intihar edenleri de varmış bunların... Ama bu genel basınç bizi ne zaman patlamaya götürecektir? Ortalıkta kokulu bir akıntı var ama bir sübap, bir delik yok...

"Havalı Deniz Yukanda"dir... Sizde onunla birlikte havalardasınızdır artık... Birisi aramıza, bacımıza küfür ettiğinde eğer haklı değilse sinirlenir, ispat etmesini isteriz... Gerçekten orozpu çocuğysak yapacak bişey yoktur... Ben Anadolu'da namertlikten uzak, mertliğin kokusunu içime

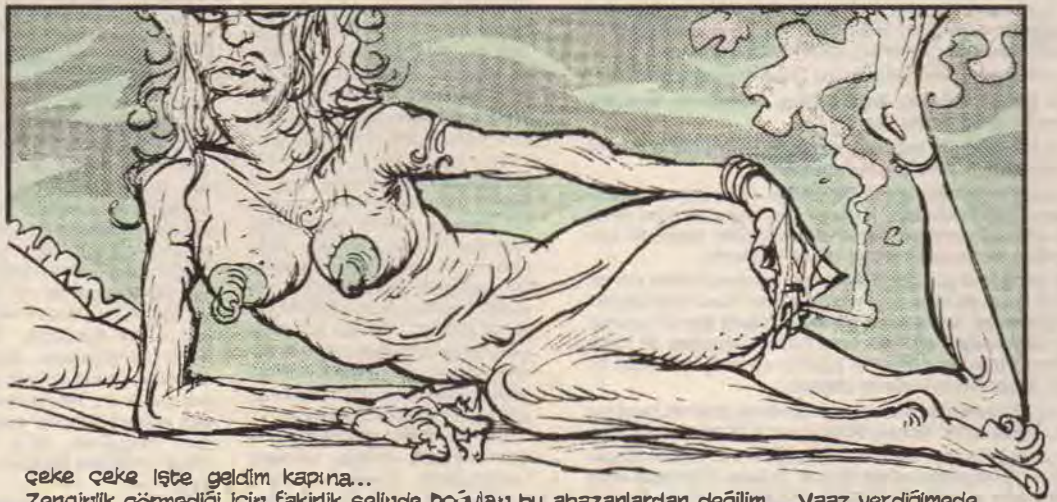
İŞ - GÜC YOKKIL!
EŞE, DOSTA, KASABA
DİZ BOYU BORÇ
HARC!! EVDEKİLER
YÜZÜME BAKMAZ..
ARKAMDAN
ZİRLAR!..

ÇATALKARAM... ACI-
LARIMDAN HEP SA-
NA KAPILANIRIM
SADECE... TEK
SEN! GEL GİDELİM,
KAÇIRAYIM SENİ
BU BOK ÇUKU-
RUNDAN!! DE
HAYD!!

HAGGYILIR! HAAYIR BEE!.. NEDEN
ANLAMAK İSTEMİYO-
SUN... SEN İNCE
OLMAVINCA
BİTİYORUM
BEN...
HAYATTAKİ
VARLIK NEDENİM,
TEK OLAYIM
SENSİN BENİM!
N'DOLUR
ANLA...
(DRAK
BEET!..

çeke çeke işte geldim kapına... Zenginlik görmediği için fakirlik selinde boğulanı bu abazarlardan değilim... Vaaz verdiğimede bakma... Sahte halifelerden de değilim... Boncuklu Yusuf Dede gibi dağlarda gezer gelirim!

İNTİHARI BECEREMEDİM HIÇ! AZMI
DÖNDÜM BOĞAZ KÖPRÜLERİNDEN!!
HEP DÖNDÜMDÜ GELDİM KAPINA..
"AŞKLA SEV, KİNLE VUR" DERDİ HEP
DEDEM.. AŞKLA SEV, KİNLE VUR!
AŞKLA SEV, KİNLE VUR! KİME?
NEYEP... DERMANIM YOK...
DEVLETİYLE, ORDUSUYLA
HEPSİ HALKA KARŞIDIR!...
HEPSİ BANA KARŞIDIR!...

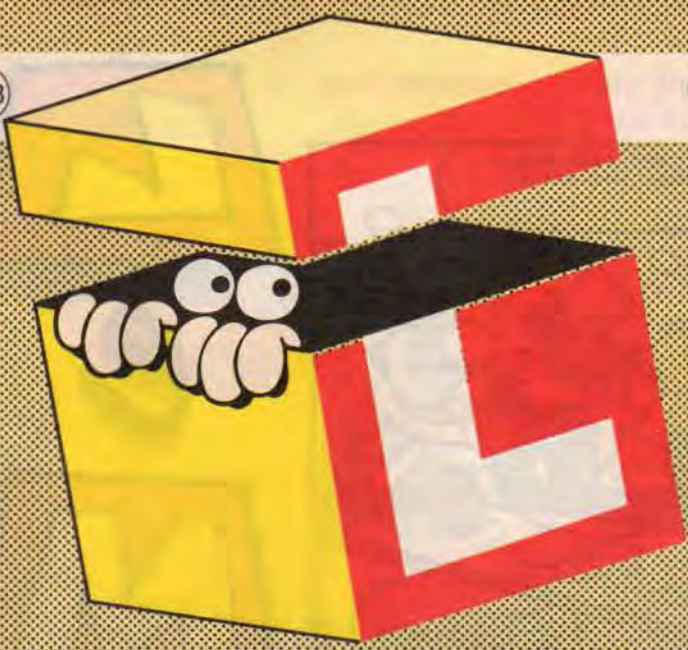

HAY AAHH
GELEMEN
BİLİYOSUN BURDAKİ POZİSYONUMU...
PEZO' LAR AAZIMA SİCAR!.. OFF...
SENİ NEYİN SAKINLESTİRECEĞİNİ
BİLİYORUM BEN ...GEL BURAYA!..

HER HAFTA AYNİ
TERAPİ YARABBI...
NEREYE KADAR? NE ZAMAN
KÜLLERİNDEN KENDİNİ YA-
RATIP KANATILANACAKSIN
GADASINI AL-DİĞİM? BAZEN
ŞUNU HALA KESTİRMEDİĞİM
İÇİN PİŞMANIM... NEYSE TE-
MAŞA MAHA!.. YOK... HİZMET-
TE SINIR TANIMAM...

SUSSSSS!...
CANIIIIIM...
CANIIIIIM...
AŞKLA SEV...
KİNLE VUR...
AŞKLA SEV...
KİNLE VUR...

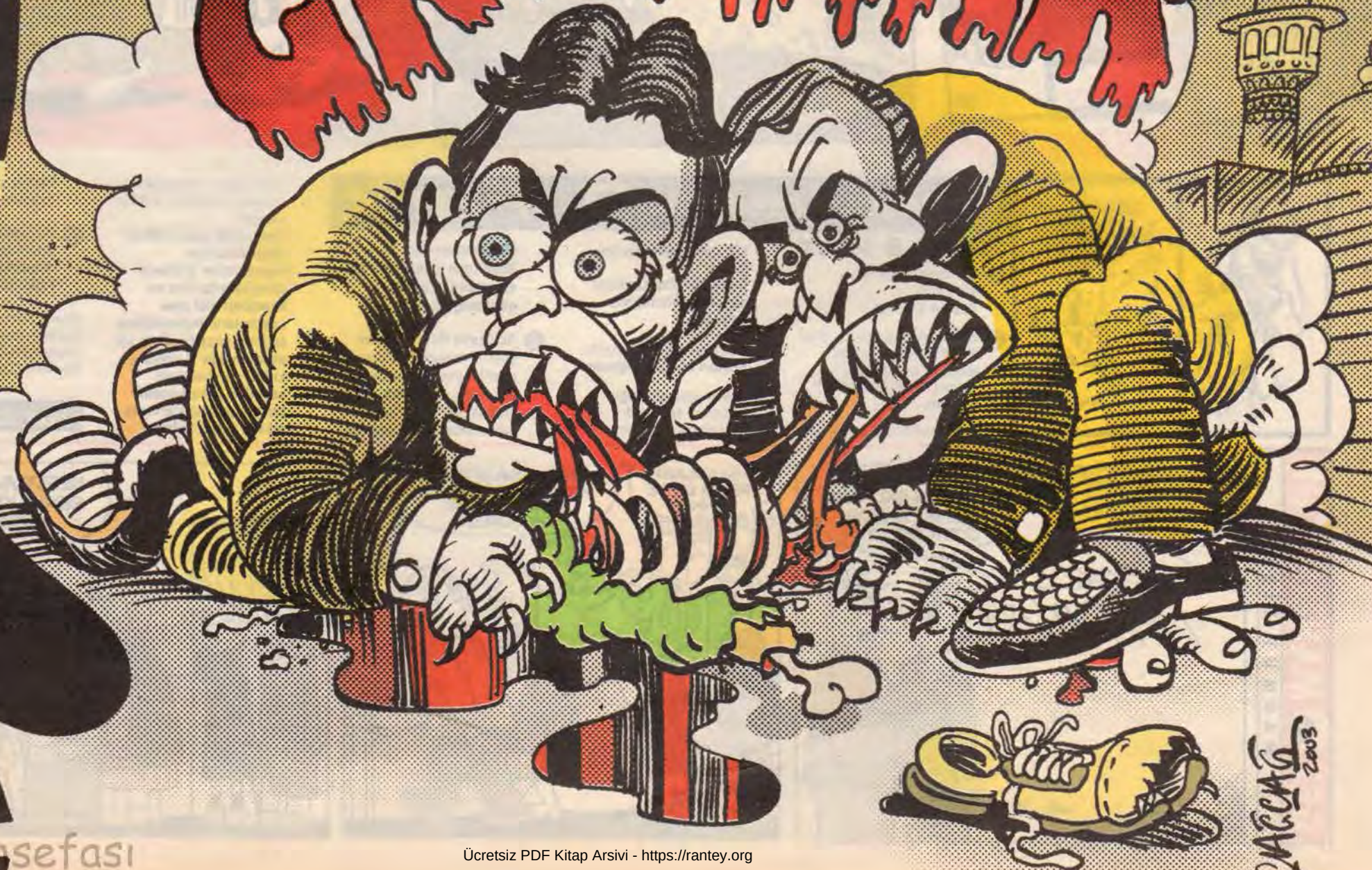
LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ
leman.com.tr
K.K.T.C-800.000 TL.

**ABD SAVAŞ SONRASINDA KENDİSİ VE İNGİLTERE DIŞINDA
HİÇBİR ÜLKENİN İRAK'A YAKLAŞMASINI İSTEMİYOR!**

GROOOOAAAR

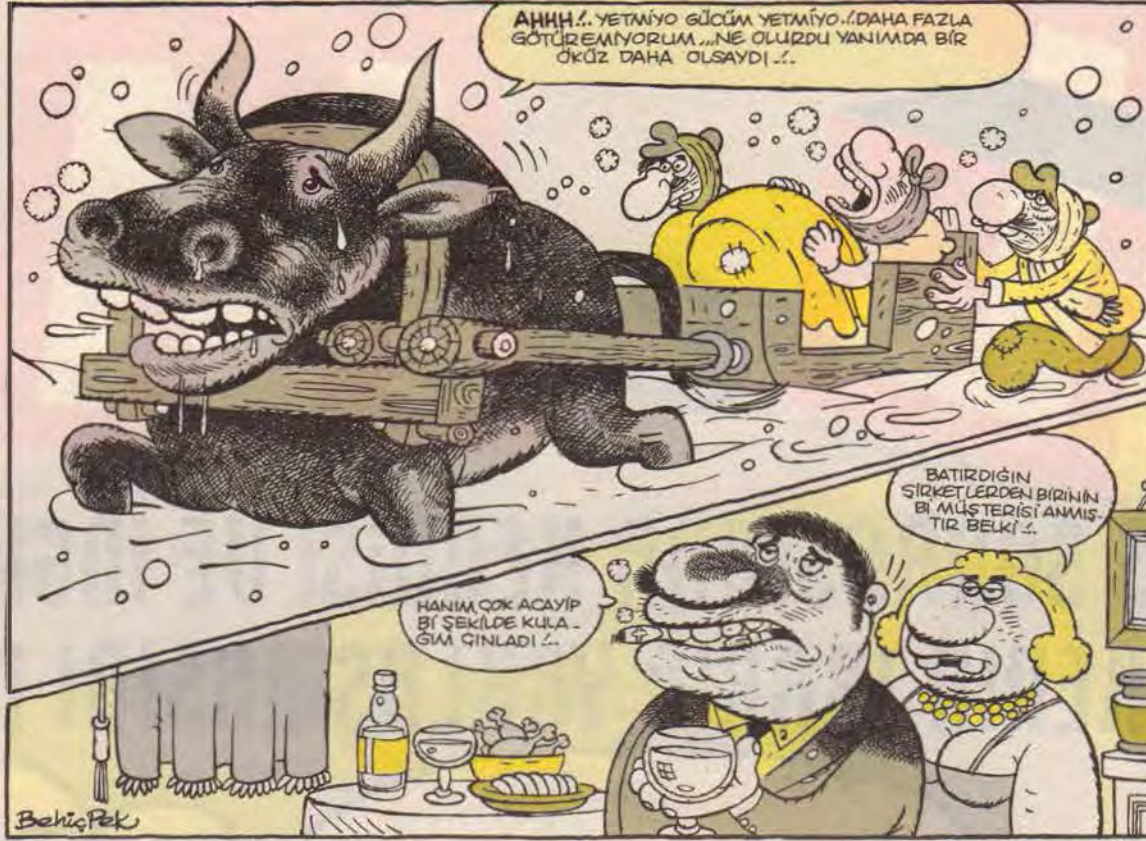
QACCA 2003

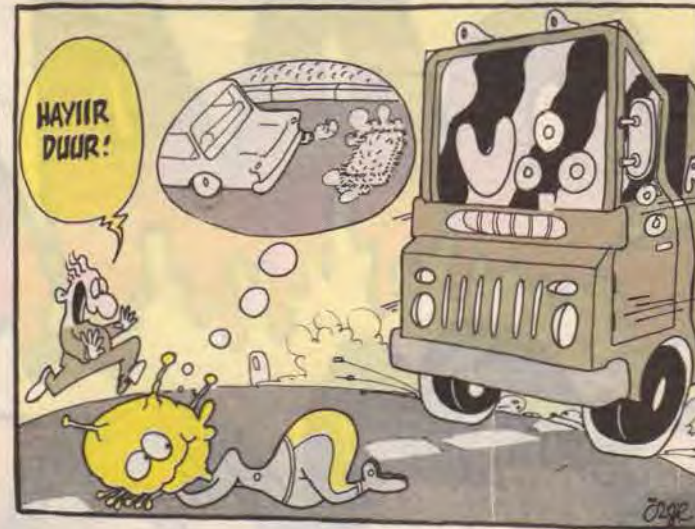
Türkiye'nin en muhalif aydınları yeniHarman'da buluştu!

YALÇIN KÜÇÜK: "Tayyip Erdoğan idama yargılanmalı"
BEŞİKÇİ: Seçilmişleri hiçbir kıymet-i harbiyeleri yok
SAVAŞ ÖNCESİ GAZ MASKENİZ BİZDEN
Sezen Aksu bir daha Kürtçe söylerse perisan edeceğim
yeniHarman 2003 takvimden duvarlarınızı mahrum etmeyin!

Ağrı'da doğum sancıları tutan Raziye Babayiğit isimli yurttaş, kağınyla hastaneye yetiştirilmek istenirken, yolda ikiz bebeklerini kaybetti.

ÖZGE SAMANCI

İki Resim Arasındaki 7 Fark

- Dalkavuk & Soytan**
- 1 Dalkavuk Doğu'nun ürünüdür... Soyтары Batı'nın...
 - 2 Dalkavüğün görevi ya "evet efendim" ya da "sepet efendim"le bağlanır... Soyтары "evet efendimci" değildir...
 - 3 Dalkavukluk Doğu tarihinin küt kafalı egemenlerine yaraşır... Soyтарыlık Batı tarihinin hoşgörü geleneğiyle bağdaşır...
 - 4 Dalkavuk balonları şişirir... Soyтары balonları iğneler...
 - 5 Dalkavüğün şişirdiği balonlara tutunarak yükselmek kimseye nasip olmamıştır... Soyтарыnın zaman zaman efendisini uyardığı görülmüştür...
 - 6 Ne olursa olsun, ister bir yüksek makamda otursun, ister bir yargı kurumunda bulunsun, ister bilim adamı kılığına bürünsün, ister kalem erbabından sayılsın

dalkavüğün soytanıdan besbeter olduğunu tarihler yazarlar. Egemenlik gücü halktan değil Tanrı'dan kaynaklanan kralların saraylarında cins ev köpekleri gibi cins soyтарыların bulunduğunu tarihler yazarlar. Öyle bir av köpeğidir ki soyтары, kralın çevresindeki soytuluları kokularından tanıyıp gülünç yanlarını ortaya çıkarır, alayla karışık şakayla barışık biçimde vurgular.

7 Hey gidi dalkavuk... Sana soyтары bile denemez, çünkü soyтарыlık senin için rütbe sayılır.

(İlhan Selçuk'un "Dalkavuk ve Soyтары" yazısından alıntlandı. Düşünüyorum Öyleyse vurun-Çağdaş Yayınları, Çizimler: Onur Güçel)
vo@leman.com.tr
VEDAT ÖZDEMİROĞLU

Birleşmiş Milletler silah denetçileri Irak'ı didik didik etti, hallaç pamuğu gibi attı ve "Kitle imha silahı izine rastlayamadık" diye ön rapor verdi.. Petrole susamış küresel mafyoz ABD ise raporları iplereyir Irak'a girmeye kararlı...

Türkiye'yi savaş sonrası kurulacak ziyafet sofralarına oturtmamakla tehdit eden savaş uslanmazları, "savaşa girmezseniz masada size yer kalmıyacak" diyor..

GAZİ ÜNİVERSİTESİ KASTAMONU EĞİTİM ENSTİTÜSÜ'NDE ÜLKÜCÜ ÖĞRENCİLER TOP SAKALLI ÖĞRENCİLERE SALDIRDI!

YÖK
eceli gelmiş
kurumun son
çırpınışları

ABD
küresel mafya

İNGİLTERE
bush'un yalakası

ENDÜSTRİ
HOLDİNG
dibine kadar
hortum inançın
paraya endeksi

BACAK
KURŞUNLAMA
TERÖRÜ
bir sen eksiktin

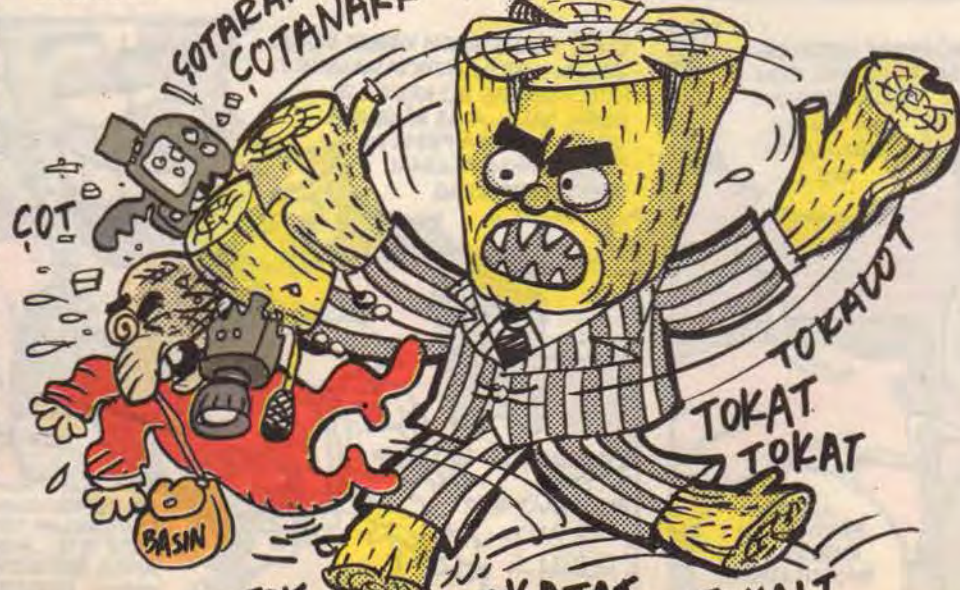
ANAP
ülkeyi batırdı,
kendisi battı

12 eylül ürünü profesörlerden YÖK'ün beyinciği İhsan Doğramacı, akademik özgürlüğün şart olduğunu söyleyerek, "Üniversitelerin sahibi öğretim üyelerinden ziyade öğrencilerdir, öğrenci aileleridir, toplumdur" demiş..

MHP'Li ÇAMAL GÜRGENDUT YİNE SAHNEDE..MECLİS DAYAKLARIYLA GÖNÜLLERE TAHT KURAN MEŞHUR DAYAKÇI BU SEFERDE İHA MUHABİRİNİN KAMERASINI KIRDI.. "ŞİKAYETÇİ OLACAĞINI BİLEYDİM KAFASINI KIRARDIM" DİYEN GÜRGENDUTA NE ÇİZSEK NAFİLE.. SOKAKLARI, TELEVİZYON KANALLARI, MECLİSİ KABADAYIDAN, CANDARAĞA, CUNDARAĞA' DAN, ÇETELERDEN MAFYÖZLERDEN MAGANDADAN GEÇİLMEYEN YURDUMDA BAŞKA NE OLACAĞIDI?!!

Hiyabambum!

* Kofi Annan'ın iki köpeği var, dedi biri, birinin adı İdi Amin, diğerinin Bokassa!.. İdi Amin, Uganda'nın diktatörü, muhaliflerini bizzat yiyen bi kişi olarak tarihe geçti.. Durduk yerde Orta Afrika'yı imparatorluk, kendini de imparator ilan eden ve bu tören sırasında fransız dizayn peruka da takan Bokassa adlı şahsiyetin en temel huylanndan biri de insan eti yememiş ve ilk tercihi çocuk oluyomuş... Hatta okullara haber salıp "Kötü öğrencileri bana yollayın" demiş, yeminlen... Olmaz olsun böyle imparator, olmaz olsun bu tip bir insan!..

* Türk sineması, hayat detayı: Zenginsen su kayağı yapacaksınız!..

* Irak'ta ve her yerde savaşa hayır... O kadar tarih kitabı nedir peki, pahalı ciltlerle, kalın kalın... O kitapları Temsilciler Meclisi ile Senato kınışp münasip şeklide kullansınlar... Buradan anlıyoruz ki, Dandanakan Savaşı sürecinde de o savaşa karşı olanlar vardı örneğin... Normalde insan tarihteki bir savaş, Süper Lig maçı gibi, yapılması gerekiymiş de yapılmış hissine kapılır.. Baştan yana olmanın da bir tarihi varmış meğer.. Bağdat'ta doğmaktan başka suçu olmayan insanlar ölecek... Bu mudur lan globalizm?.. Bağdat yıldızdı, dillere destandı, o vakit New York henüz New York değildi ve 'Manhattan' henüz kızilderililerindi... Uçan halıların, esrarengiz ışıkların, en güzel masalları diyen, tılsımlı Bağdat'ım, Sinbad'ın memleketi, Doğu'nun yıldızı... Enerji kaynağına yönelik bir emperyalist saldırı değil de ne bu?.. İçinde 'Bağdat' geçen türküler biliyorum ben... Şarkı dil ama, türkü!..

* Tanrıların taşıt alım vergileri... (iyice!)

* Rahmetli komedyen Öztürk Serengil, lise yıllarında bir ara İskenderun'a gelmiş, minik bir tatil beldesinde "Kelaj" isminde dondurma dükkanı açmıştı... Bir gün yanına gidip geyik yapmak isteyen bir arkadaşımızı "Ben yorgunaj, biraz kesti-raj" diyerek başından savmıştı... Onun sunduğu "Gülünüz Güldürünüz" programı da 'istek de unutulmazlar' arasındadır... Acaip bi de şarkısı vardı: Hiyabambum, bambum, bambum!..

* Niye baş ağrısı geçtikten sonraki çay daha leziz, yorgan daha candaş?.. Baş ağrısı niye böyle yaman bişey. Baş, ağrıldığını bilince daha çok mu acı veriyor?.. Ya da neler oluyor?..

* Malatya zamanı... Pikiğe gidildi... Kayısı zaten malum, kirazlar nasıl kötür, eti, hormonsuz.. Tepelik bir yerde bir karavan... Adamın biri minik televizyonunu masaya kurmuş seyrediyor.. Bizim gruptan tanıyanı çıkı, karşılıklı ikramlardan sonra adam masasına davet etti... Babam beni de yanına aldı, gittik... Adam almancıymış, her sene karavanıyla gelip köyünün yakınında tatil yapıyor... Bi de alman kansı vardı, sürekli masaya neskafe taşıyan... Adam, videodan Clint Eastwood'un kovboy filmini izliyordu, almanca... Malatya, kovboy, kirazlar, almanca, nesafe... Kafam kaşıbı o gün...

* "Uzak" filmi çok beğendim... (Yönetmen Nuri Bilge Ceylan, 'minimalizm' anlayışını; filmin kahramanının araba boyutuna da yansıtmış!..)

* "Yazmasam çıldıracaktım" yazmış Sait Faik... Çıldırmasalar di yazacak olanlar da vardı elbette.. Çıldırıkları için bilemiyoruz... Ömrümde hiç üç cümle arka arkaya "çıldırma" yazmamıştım, bununla dört oldu!.. Sait Faik Abasıyanık'ın arşivi "Bir Usta Bir Dünya" adıyla sergilenecek... (10 Ocak-15 Şubat arası, Yapı Kredi Kültür Merkezi, İstiklal Caddesi, no: 285, Beyoğlu)

* Nasıl ping-pong oynayalım var... Şu İstanbul'da bu oyun doğru-düzgün nerede oynanır?.. Yerini bilen var mıdır, yoksa bu bir tür sır mıdır?.. Somut bilgisi olan bana haber versin... Olmanın da canı sağolsun!..

* "Mini mini periler Rüyanıma girdiler Prensesiniz kim dedim Bana dediler."

Boşluğu uygun şekilde doldurunuz... Bu kız çocuğu geyiğini Bengü Bozdoğan yolladı, sevgiler... Bir de kızkardeşim Funda'yla Simay adlı arkadaşımızı hatırlıyorum, bunlar prenses tribine girip, "San çiçeğim / Ben öleceğim / Cuma akşamı / Can vereceğim"i söyleyip söyleyip ağlarırdı bi de... Şarkının devamı daha da beter: "Örtün üstümü / Sinek konmasın!.." Prensesin gider ayak sinek detayına takılması... Ya da şöyle mi demeliyim: Tamba tumba esmer bombal!..

* Çok tanrılı bir kız tanırım ben Sarıyer'del..

BZET: Babasıyla kavga eden Timsah'ın annesi Anikata'yı terkeder, oğlunun yanına Ünal dayılara misafir gelir.. Ünal dayı ile anne evde başbaşa kalır.. Bir inceden elektrikerime başlar... Elektrikerime neticesi yatağa sonuclanır.. Bu arada Timsah'da kılınır... Paranoaya başlar.. Evlin yolu tutarlar! Timsah annesi ve Ünal Dayıyı yatağa orgazm sigarası içerkelen basar. Ve Ünal Dayıyı annesine tecavüz etmekte itham eder. Ünal Dayı durumu yalındır ağı, hayaletili beraberlik olduğunu, nikah yapacağını Timsah'da da evlatlık alacağını söyler.. Daral olanları değerdendir ve durumun bir Timsah kolpaı olduğunu anlar...

- Immh, immh, alo
immh, immh, naaber,
ben Çağatay immh,
alo?

**- İyi de olm, no-
oluyo lan? Numa-
raları mı karıştırdın,
git başkasının sim
kartına inle lavuk.**

- Yok baabi, senle

SIKILHAN

ile dialog çabaları

İle diyalog çabaları - Yok baabi, senle konuşurken dambıl kaldırıyorum da bi yandan immh... Spora verdim kendimi Sıkılhan. İnternet olayı bitti benim için artık. Immh... Çet ortamlarında anal seks, porno siteleri, hepsi geride kaldı benim için. Immh... Badi yaparken, otuzsekizbin kukuluk dev porno arşivim bi kere bile aklıma gelmiyo.. Pardon, düzeltiyorum kırkaltıbin kukuluktu... Immh... Olay bu abi, doğayı, temizi, maviyi seviyorum ben artık.... Yeşil... Karın kaslarımı baklava baklava yapıcam. Immh... İmmgh! Heynk... Heynk... Heyf.

- Olm bi dur- lan, çatlıycan telefonda.

- Yirmüüç tane daha kaldı abi... İmmh... Henk...
Kırkaltıbin kukuluk arşivim aklıma her geldiğinde
kırkaltı kez şnav çekmeyi, ya da halter kaldırmayı
prensip edindim...İngh... Ayh... Kafam dağılıyo
öle olunca... İyyh... Kuku yok... Acı yok Çaatay...
Ingh... Rocky...

- Ama böyle olmaz ki, sakat filan kalırsın abi. Tamam spor yap da. Senin aklının çalışma prensibine göre, aklına her kuku resmi geldiğinde halter kaldırırısan harbirden çatlayarak ölürsün... Başka bişey bulalım sana abi. Ne biliim, kırkaltıbin kuku aklına her geldiğinde çık bi yerlere kırkaltı tane meşepalamutu dik. Hem kafan dağılır, hem bir güzel orman olur ilerde, iklim değişir akdeniz olur... Alo? Alo, bayıldın mı lan, İnternet Raki'si...

 - Alo, Sıkılhan. Bunalgöl ben. Biliyo musun, ben ilkeler edindim kendime.

- Kibrit kutusu kadar beyaz peynir yeme ilkeni söylemiştin Bunalgöl, öbürküler ne?

- Diyet yapıcım demiyorum yivrenç salak, ilke edindim. Hani var ya benim bi ilkem "İstemiyorum pilav yapmak" diye, onun gibi işte! Yenilerini buldum. Hayat içindeki durumum, artı, tırnak içinde söylüyordum, birisi olarak Bunalgöl kimdir, anlatabiliyo muyum?

- Anlamaz mıyım? Hatta direktman benimsiyorum senin o ilkelerini.

- Saçmalama Sıkılhan, o ilkeleri ben kendime buldum.

- Eöo, ocakta yemeğim var Bunalgül, kapatmam lazım. Pilav yapıyodum kendime.

 - Alo, salamss, Sıkılansss, nasısınsss kıymetlimiss... Baban ben...

- Obaaaa... Baba çok kralsın yaa... Yüzüklerin Efendisi, "Gollum" olayı haa... Yakışmış...

- Yok Ssssıkilhan, dışçısı, ön dışımisssi kesti ondan böyle konuşuyoruss, tıslayarak... Yanlış anlamassan sana söölyiceklerim var Sssıkilhann... Bütün gün evde oturup durma oğlum, çık dışarı mala vur!

- Nea?

- Ssssamimi konuşuyorum Sıkılhan. Seni anlıyorum. Babam niye böyle konuşuyo diyosun. Belki bunda dışçisinin bisse yaptığı üç morfinin de etkissi vardır. Ama bu yılların kıymetini bil kıymetli-miss... Şu koltuğa oturunca anladım, zaman çok hızlı geçiyor oğlumss.. İnsana önce ssaçları, soona dişleri, yani tüm bedenisi ihanet ediyor. Gözümüsü açıyorss, kapiyorss, bir de bakıyorss kırkbeşisine gelmisissss...

- Yapmayıniss, yani, yapma baba.

- Ssssstttttrret çok kassma okulu felan, delikanlı olmanın tadını çıkarsss... Dişcimiss de aynı fikirde... "Okuldu işti püssürdü derken enn güsell yıllarımı-sı yidik" diyo... Bok varmış gibi, daha yirmüçüşün-deyken yüzüğü de taktık parmağımsa. Olduk sa-na yüsüklerin kel ve göbekli efendisisi... Yanlış an-lama, sseni anlıyorum Sssskılhan, "Bu ne yaman çelişki baba" diyosun, ama ööle. Sen de çeliş... Çık dışarı, çılgınlar qibi çeliş.

- Ehee, bu söylediklerini mesaj olarak da atar mısın baba. Hehe, yazılı bulunsun elimde. Noolur noolmaz, bu orta yaş dişi ağrısı geçince, unutup kendinle yine çelişirsin diye söylüyorum.

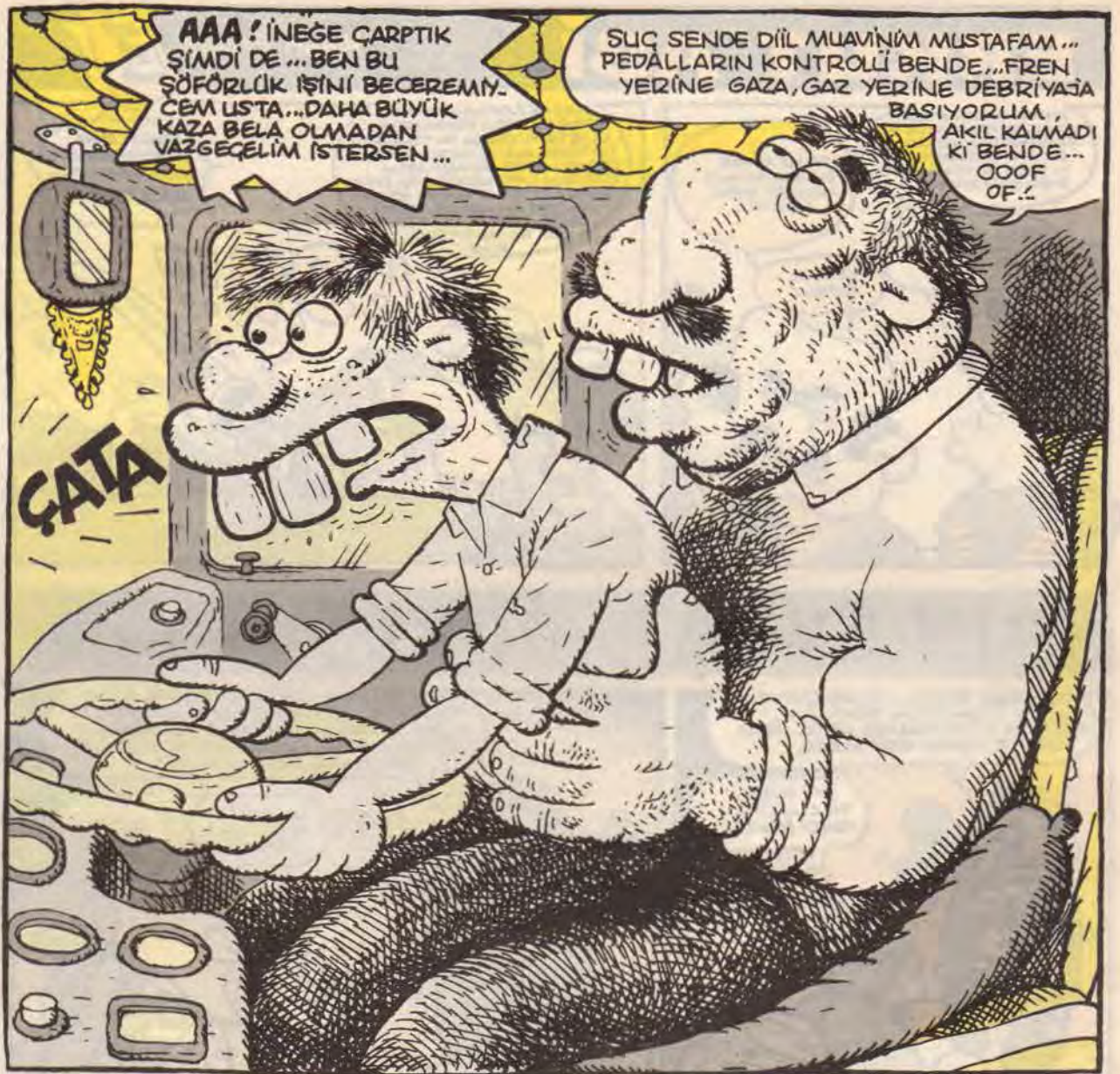
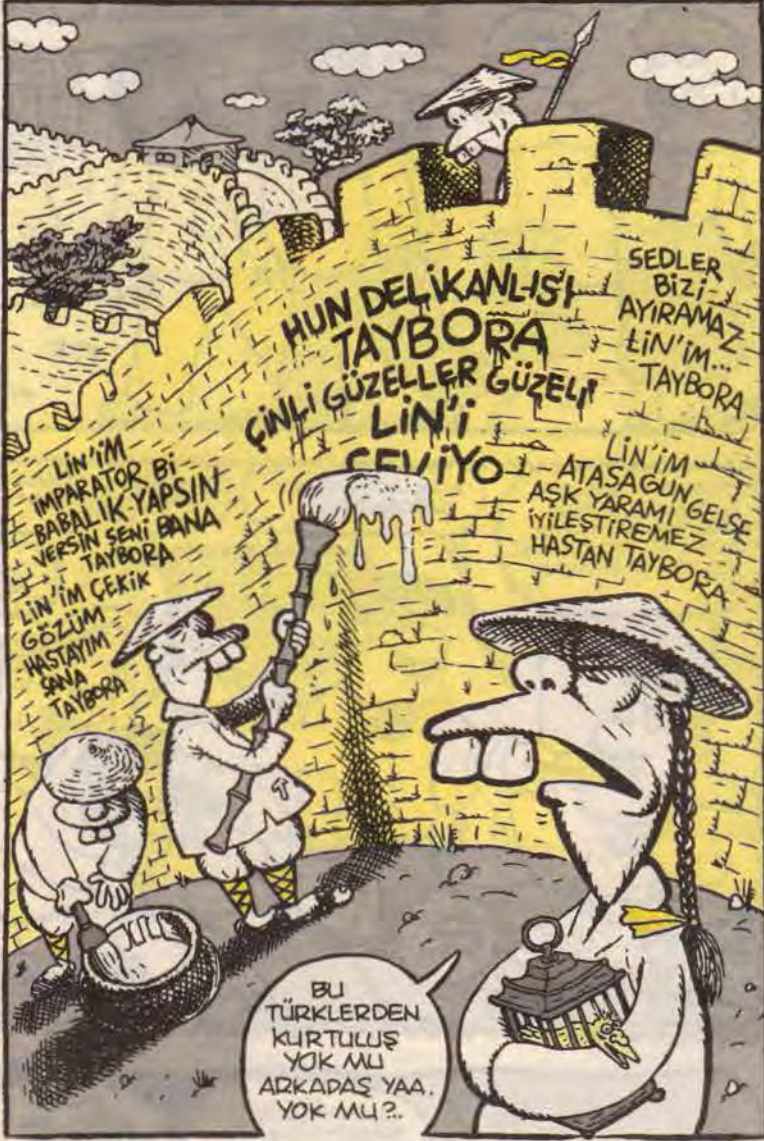
- Çelişeni ssss... Her neyse Sıkıhanss... Dişçisi ağzımisa bir takım aletler sokuyor, kapamamiss la-sımm, ssseni seviyoruss...

Atilla Atalay ekilhan@leman.com.tr

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

PANTOLON

HAIN EVLAT ÖKKEŞ Can Barıslan

KAHRAMAN MASA ESAT Behic Pek

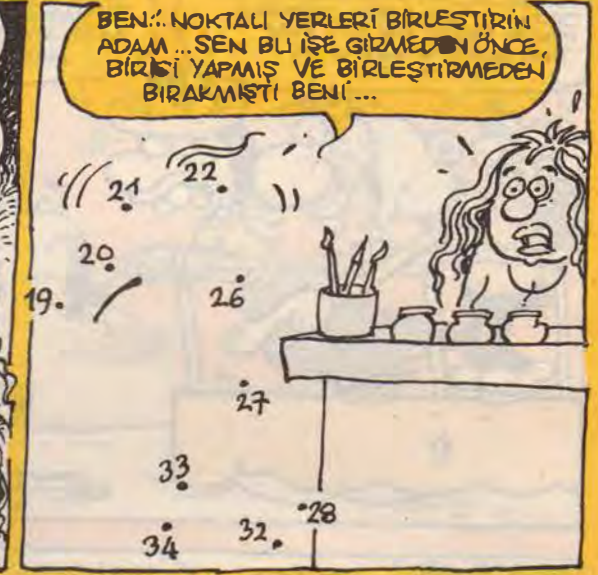
HAMDİ YÜZBAŞI MAHMUT TİBET

* TEREFLİ

PICTURES

CAN BARSAN

KARKÜTERİ

Behic Pek

FEYHAN GÜVER

YA ŞİMDİ YA DA BİR DAHA ASLA

Ne zaman sokaklarda tek başlarına, kimsesiz, evsiz ve çaresiz dolaşan insanlar görsen, sanki birgün onların durumuna düşeceğimi görür gibi olurum... Onların da bir zamanlar ellerindeki her şeyi yitirme pahasına sınırları zorlamak için yolculuklara çıktığını ve oradan adeta yan gıdım bir şekilde yeniden buraya, aramıza geri döndüklerini düşünürüm... Yüzlerindeki o kirgin, o yaralı ifade olmasa artık kaybedecek bir şeyleri olmadığından dolayı çoğumuzdan daha mutlu, daha anlamlı bir hayat sürdürüklerine inanacaklım... Ama öyle miydi gerçekten? Ya da sınırları zorlamak isteyen bir insan aslında ona öğretilenlerin dışında bir seçim mi yapmak için mi bunu denemek istedi, yoksa kendi sesi sandığı o iç ses onun en büyük yanılgısıydı da bunu anlamazlıktan mı gelirdi?

Elimdekileri korumak, hayatımı bilmediğim bir yolculukta belki de bir hiç uğruna savurmak için kendime ne kadar bile gece öğütler versem de, aslında içten içe ne yapacağımı ve içimdeki o sese karşı koyamayacağımı çok iyi biliyordum... Öyle anılar olurdu ki bu ses bütün öğrendiklerimi, deneyimlerimi, elimde tuttuğlarımı değerini aşar ve beni ait olduğum dünyadan alıp götürürdü. Bu benim yetmezliğimden daha çok varolana karşı çıkma dürtüsüydü aslında. Bulduğum anı kabullenememe, görünenin arkasındaki görme susuzluğu ve bu susuzluğu giderebilmek için neredeyse hayatımla bir tür kumar oyna- ma isteğiymi sanki içimde uyanan... Eğer bunu yapmazsam, bulunduğum yeri kabullenirsem, o görünenin ardındaki görme susuzluğumu erterlersem sanki varlığımdan kopmuş ve benim için çok anlamlı bir duygu tarafından terk edilmiş gibi hissedirdim kendimi... Ve bu giderek büyüyen terk edilmişlik duygusundan kurtulabilmek için, o ana dek benim için değerli ve anlamlı taşıyan ne varsa hepsini terk etmek isterdim... Böyle anlarda sahip olduklarımla, elimdekilerin ve bu kabullendiğim hayatın gö-nüllü bir kurbanı gibi hissedirdim kendimi... Sanki kaderimin bütün kapıları birer birer üstüme kapanıyormuş ve bir daha bu-radan hiç dışarıya çıkamayacakmış gibi gelirdi bana...

Bu büyük terk edilmişlikten belki çıkarım umuduyla ve kade-rimin kapıları henüz üstüme tam kapanmamışken, bana o gari-p, o uzak iklimleri, daha önce hiç çıkmadığım tehlikeli yolculukları hatırlatan ve aklıma her geldiğinde ne kadar unutmaya çalışsam da bir türlü başaramadığım o sesi duymak istedi-m delice bir arzuya... Elim sanki kendiliğinden gitti telefona. Parmak-larım titrediğini hissediyordum, ama bundan hiç utanmıyordum tuhaf bir sebeple...Sanki o an çocukluğumun sağarını ok-şuyordu çok iyi tanıdığını sandığım, ama aslında kim olduğunu bilmediğim biri... Sesini duyduğum andan itibaren kaderimin kapılarının birer birer açıldığını hissettim yeniden... Açılan kapı-lardan bu zamana ait olmayan, sanki yaşamadan geçirdiğim çok eski bir yaz mevsiminde saklı kalmış ve daha önce hiç görmediğim renkler taşıyan güneş ışıklarının içime dolduğunu hisset-tim... Çoğu kez hayatımızı değiştiren insanlar rastlantı sonucu tanırız. Ama aslında farkında olmadan ve içimizdeki gizli bir ka-derin bizi yönlendirmesi sonucu çekeriz o insanları... Ve ne ka-dar istesek de karşı koyamayız bu karşılaşmalara...

Sizi görmek istiyorum, dedim, sizi tanımak... Bunu nasıl söylediğimi bugün ben de bilmiyorum... Sanki bunu çok iyi tanıdığım, ama aslında kim olduğunu bilmediğim biri söyletmi-şti bana.

Nerede ve ne zaman, diye sordu gayet kendinden emin bir şekilde. Gizli bir ürküntü duydum bu emin halinden... Alishk ol-madığım bir tarzı vardı. Sanki kaderimin kapıları önüme bir-denbire açılmış ve ben bir an çok savunmasız kalmıştım. İçe-riye sadece güneş ışıkları değil, nereden ve ne zaman eseceği bilmeyen ve hiç tanımadığım bir rüzgar da dolmuştu... İçimdeki o büyük terk edilmiş duygusu sanki rehlin kalmıştı elimde...

Hemen bu gece, Ada'da, dedim. Adalar'da zaman akmaz, hep kendi çevresi etrafında döner... Adalar'da ne yaşarsanız ya-şayın sonunda yine başladığınız yere dönersiniz... Kim bilir belki de hiç gelmesin, gelmesin, gelse bile ben yine kaldığım yer-den ve orada nasıbmı neyse onu yaşamaya devam edeyim, diye söylemişim Ada'ya gelmesin...

Hiç şaşırmadı ve hiç tereddüt etmedi, sadece, tamam gel'yo-rum, dedi... Sesinde sanki onun da benim gibi o büyük terk edi-liş duygusundan bir an önce kurtulmak, kaderinin kapıları üzeri-ne tamamen kapanmadan oradan bir an önce çıkmak istediğini sezdim... Anksiyonunu arayacağımı ve hiç olmadık bir saatte, hiç beklenmedik bir yere onu çağıracağını biliyormuş gibiydi. Ben onun sesini günlerdir nasıl unutamıyordum, sanki o da benim se-simi unutmamış, unutmaya çalışsa da başaramamıştı... Sanki o da görüneni arkasındaki görme susuzluğunu gidermek, başına ne gelirse gelsin zamanın ucuna kadar gitmek, sınırlarını gör-mek ve hayatıyla tipki benim gibi kumar oynamak istiyordu...

Yaz sonu bitmiş, güz başlamıştı. Hava soğuktu, ama güneş yüzünü saklamıyordu. Tatlı, içimi acıtmayan, tanıdık bir melan-koli duygusu sarımtı ruhumu. Sanki bir zaman bitmiş, başka bir zaman başlıyor gibiydi içimde... Sanki yıllardır seninle birlikte ya-şayaymışım, sanki bu evde münevvisi, yalnız bir hayat sürü-yormuşum gibi arkamda bıraktıklarımı ilişkin neredeyse hiçbir endişe taşımadan ve mahcup bir isyankarlıkla çıktım dışarı... Çı-karken kütüphaneden okumayı yarım bıraktığım bir kitap aldım yanıma. Bakkala uğrayıp vapurdaki için aldığım küçük kan-yağı da kalın, yünlu anoragımın öbür cebine koydum...

Vapura binip kanyığımdan bir iki yudum içerken uzun za-mandır yaşamadığım çocuksu bir unutkanlık içindeydim. Yo-gun, tempolu geçen hayatımdan çıkabilmek için aslında çok iyi tanıdığım, ama kim olduğunu bilmediğim biriyle gizli bir suç or-taklığına girmiş ve ondan sınırları olmayan bir izin almış gibi his-sediyordum kendimi... Bu çocuksuluğun ne kadar unutkan, vahşi ve ne kadar başına buyruk olduğuna içten içe seziyordum elbette. Ama o büyük terk edilmiş duygusu içimi öylesine deni-den acıtıyordu ki, kendimi ne kadar unutkan ve vahşi hisseder-sem hissedeyim bu duygu içimdeki o büyük terk edilmiş acısını sarsacak kadar güçlü olamıyordu...

Görünüşe bakılırsa seni sesinden çok etkilediğim biriyle al-datmaya gidiyordum. Ama içimde hiç de böyle hissetmiyordum. Bunu yapmak hakkımdı, sanki buna mecburmuş gibiydim. İçim-deki o büyük terk edilmiş beni nasıl boşluğa savurduğunu bilebil-seydim, sanki sen de bunu yapmamı haklı bulacak ve beni her-kesten daha iyi anlayacakmışsın gibi geliyordu bana. Ona doğru yolculuğa çıktığım şu an sanki dünya benden ibaretmiş, bütün bir evreni kendi zihnimde taşıyormuşum gibi hissediyordum... Senin ayrı bir insan olduğunu, benden beklentilerinin olduğunu, unu-tularını, seçimlerini ve once yıl benim için yaptıklarını unutmış gi-

biydim. Sana rağmen kendi özgürlüğü ama eğer beni gerçekten sevdiysen, yolculuğu yapmamı en çok senin istediğini düşünüyordum. Öyle bir yoğun dönmüşüm ki içime, seni kendime Sanki bu yolculukta sen de benimle görmedim ve sadece sesini duyup duyduğum bu kadını sanki sen de bi-tipki benim gibi, ne olacaksa olsun d-kip bir başka zamana benimle birlikte...

Ada'ya geldiğimden güneş batma-Ada çoktan boşalmıştı. Hüzünlü bir deki o tatlı, o acırtıyan melankoliyi sakinlik... Kıy boyunca uzanan ka-Kahvelerde sadece yaz kış Ada'da buradaki inşaatlarda çalışan ve duru-at işçileri vardı. Kahvelerin arasında s-laşan kışa inat dükkanını kapatmam-ri yazan morlu, sarılı ışıklarla bezen-geri çekilmiş, ama yine de içinde esk-bir melankoliyle gülümser gibiydi... Yanıma gelen garsona bir çay söy-ten sonra henüz yanılmadığım cep ka-ne biraz ilave ettim: Çayla kanyığı k-güz yalnızlığın ya daha da koyuk-yaşanmadan geçmiş eski bir yaz m-nizden bir yol açar ve içini kimse-yakıp kavurur.

Ne acı ve ne güzeldir gelip gelm-emin olamadığınız birini büyük b-mek... Yaşanan vapurlardan inen yo-yen birini, benzerlede kalmayıp asl-mek için delice bir susuzlukla ve hiç-birer birer kaybolan insanları seyre-acırdı...

İki vapur gelip yanaşmış ve yolc-bırakıp gitmişti... O henüz yoktu... S-zü daha önce tanıdığım, bildiğim k-benim için hep bir giz o'arak kalaca-bir daha sesini bile duymayacağım-rip, o uzak iklimlere yolculuk yapı-hayatıma geri dönecektim ve o büy-acıtmaya devam edecek, kadenmin-üzere kapanacak, o kapılardan içi-miş bir yazın daha önce hiç görme-güneşini bir daha hiç göremeyecek...

Kim bilir gelen kaçını çayına şis-min son yudumlarını da koydum... yazlara değil, gözün o gerçek, o s-ğeltirmişti. Ne yaparsam yapaym-değilmiş gibiydi. Meyhaneci Barbo-dışardaki ışıklarını söndürüp, içeri-y ve eski yazların anılarıyla dolu ol-

Bu koyu yalnızlığımdan sıyrılma-oturmaya, onunla bir ki duble bi-Ada'daki pansiyonlardan birine gid-yamayacağım o sesle sevmeyi ha-benzir bir başına hangi duygular iç-min üzerine kapanan kapılarını o-8irden boynumdan aşağı iki kol uz-

...FEYZİ ÖZŞAHİN

feyziz@leman.com.tr

Kirik Leblebi

SUAT ÖZKAN

me doğru yola çıkmıştım, bundan çok emindim, bu yereğini düşünmeye inan- k içindeydim ki, öylesine n ayrı düşünüyordum... birlikteydin... Yüzünü bile görmek için delice bir arzu an önce tanımak istiyor- rek, kendi zamanından çı- geliyordun...

üzereydi. Yaz bittiği için kılık vardı ortalıkta. İm- çok uygun düşünüyordum bu velerden birine oturdum. Gayan bir ki yaşı Rum ve aksızın canları sıkılan inşa- şmış Rum meyhanesi yak- üzerinde Barbo'nun Ye- ş tablası üşümü, sinmiş, bir umut taşıyan

dim. Biraz içtik- rağımdan üzeri- tiyip içerseniz, r, ya da ansızın ismine düşle- z bir mutlulukla

yeğinden çok özelele bekle- uların arasında ona benze- da o olan bir yüzü görebil- kmadan karanlığın içinde durmak ne güzel ve ne

uğunu güzün karanlığına ni o kimdi, nasıl biliydi, yü- ne benziyordu... Belki de, i. Hiç gelmeyecekti. Hatta Sesini duyduğunda o ga- yalayacaktım. Yine bildiğim k terk edilmiş duygusu içimi kapıları bir daha açılmamak sızan ve yaşanmadan geç- rim renklerde ışıklar saçan n...

nin dibinde kalan kanyagı- u içtiğim artık beni o eski sıklı yalnızlığıyla göz göze yalızlıkla kaçış mümkün ekanını kapatmamış, ama geçerek, masasındaki içki- düşlerine sığınmıştı... çin, birazdan onun yanına şey içtikten sonra birlikte e, belki de bir daha hiç du- alı ediyor, senin bu geceyi de geçireceğini ve kaderi- nünemeye çalışıyordum. ndi. İki narin el göğsümdede

birleşti... Her yeni geçmiş baharlardan kalma hanımeli kokuları sardı bir anda...

Merak etme, ben buradayım, dedi ışıklı bir ses. Bir an öyle kaldık. Bir an diyorum, ama bana sonsuzluğu hatırlatmıştı. Kaderimin kapıları ardına kadar açıldı ve bir anda kendimi bir odada yıllarca unutulduktan sonra hatırlanıp dışarıya çıkarılan küçük bir çocuk gibi, beklemediğim bir mutluluğun saldırısına uğramışçasına savunmasız hissettim ve ne diyeceğimi bilemeden kalakaldım. Sonra gelip yanıma oturdu. Öyle yoğun bir ışık yayılıyordu ki ondan yüzünü göremedim önce. Hayatıma giren, ama dalgınlığım ve yanılgılarım yüzünden yitirdiğim insanların bütün hatıraları saklıydı sanki bu ışıkta. Sınırları belli olmayan bir imge hayaletiydi sanki ve ben bu hayaletle doğru çekiliyordum. Ondan bana yansıyan ışık biraz azalınca çok derinlerimde saklı duran gizli bir burukluk yandı ve hemen söndü. Bir daha o burukluğu hiç hissetmedim. Onu çok fazla özlemiş olmamın içimde yarattığı küçük bir depreme yordum bunu. Ve hemen, işte beklediğim buydu, dedim kendime. Gözleri tıpkı kaderimin kapıları açıldığında daha önce hiç görmediğim renkleri taşıyan o güneşe benziyordu. Binlerce renk ve aslında hiç biri de- gil...

İçtiğim bir şişe kanyaga rağmen titremeye başlamış- tım. Acemi, mutluluğa hiç hazır olmayan ve acımasızlı- ğı hiç bilmeyen bir çocuğun titreyişine benziyordu bu titreyiş. Bu halimi fark etmesin diye konuşmaya çabala- dım çaresizce. Sesim sevinçten ağırlı çıktı: "Ne zama- man geldin, son vapur gelişi çok oldu, görmedim çıktığını..."

"Nasıl görecektin, beni hiç tanıımıyorsun ki... Ama ben seni fotoğraflarımdan tanıyorum. Epey oldu geleli biliyor musun? Burada, birkaç masa arkanda oturuyordum. Arkana bir kez bile dönüp bakmadım..."

Arkamda mı oturuyordun, diye sordum garip bir şaşkınlık- la... Evet, dedi gülümseyerek, seni seyrediyordum, yanına daha önce gelecektim, ama beni bekleyişini, vapurdan inen yolculara ben miyim, diye bakmanı, çayına kanyak koyup içişini izlemek o kadar çok hoşuma gitti ki, yanına hemen gelmek istemedim, belki de bir daha böyle bir şeyi hiç yaşayamam diye düşündüm; bir kavuşma törenini izler gibiydim adeta, içimden sana sarılmak, canım yeter artık bekleme demek geliyordu, ama bu tören biraz daha uzun sürsün diye tuttum kendimi...

İyi ki geldin, dedim... "Gelmeyeceksin, sanmıştım... İyi ki geldin..." Sesimi tanıyamıyordum... Kopuk kopuk dökülü- yordu sözcükler dudaklarımdan... Kendimi hiç korumadan, ona duyduğum özlemi aktırıyordum... Sanki onunla değil de içimde ki o büyük terk edilmiş duygusuyla konuşuyordum... İşte çağırın beni, ben de geldim, fazla beklemediğim seni, kaldırı içimdeki acıyı artık, geldim teslim oldum sana, diyordum sanki... Kaderi- min üzerime kapanan kapılarına, beni bırakın, beni bu hayata hapsedmeyin, işte korkmuyorum dışarı çıkmaktan, her şeyi göze alıyorum, beni korumayın artık, ben başka bir zamana, başka bir gerçeğe doğru yola çıkıyorum, başıma ne gelirse gelsin, siz değil, sorumlusu benim, diyordum sanki...

Yaşadığım bu ruh sarhoşluğunu ancak içkiyle giderebilir- dim... **Barbo'nun Yeri'ne** geçtik... Teypte kısık sesi bir kadın Rumca şarkılar söylüyordu... Barbo'nun masasının hemen yanı- na oturduk... Ne konuştuğumuzu, ona neler söylediğimi hatırla- mıyorum... Sadece olan Barbo'nun peçetelerine oldu. Dur- madan şiir yazmak istiyordum ona... Sanki içimden bir kapak

açılmıştı ve oradan sözcükler adeta yağmur gibi kalbime yağı- yor, oradan da peçetelere dökülüyordu. Ona şiir yazan elimi kal- bime gibi hissediyordum. Yazdığım şiirleri hemen ona gösteriyor- dum. Sessizce okuyor sonra usulca çantasına koyuyordu. Ne dü- şündüğünü sormuyordum bile... Kendi savruluşuyla meşgul- düm. Bir ara cep telefonuyla konuşmak için dışarı çıktık... Korus- maşı bitince meyhanenin önünde biraz durup Ada'nın kimsesiz kalmış kedilerini sevip durdu... Yanıma geldiğinde önümden he- nüz okumadığı iki şiir daha vardı...

Meyhaneden pansiyona giden karanlık yolu öpüşerek yürü- dük... Deniz bir yükselip bir alçalıyordu... Yıllardır geldiğim bu Ada'ya sanki ilk kez gelmiş gibiydim... Ama aynı zamanda çok tanıdık bir yer gibiydi... Sadece Ada'yı değil, bu dünyayı da sanki ilk kez görüyordum... Hem hiç bilmediğim, hem de çok iyi bildiğim bir yeri burası, bu dünya... Ben de öyleydim... Hiç tanımadığım biri gibi hissediyordum kendimi... Ve sanki kendim- i hiç olmadığı kadar iyi tanıyordum... Bu bendim, peki artık epey gerilerde bıraktığım o kişi kimdi? Hiç bilmediğim bir duy- gunun önünde boyun eğmiş, ama sanki daha önce hiç tatma- dığım bir özgürlüğe kavuşmuşum...

Bizden başka kimsenin kalmadığı o pansiyonun odalarından birinde onunla nasıl sevmeye başladığımızı da hatırlamıyorum... Bildiğim sadece okyanusta bir damla olduğumdu. Ama aynı za- manda okyanusun kendisiydim... Sanki onunla değil de, yıllar önce yitirdiğim bir parçamla sevişiyordum... Ona her doku- nuşumda yıllar önce koptuğum yeni hissediyordum... Sanki Tan- rı'nın beni terk ettiği yeri öptüğüm her yeri... Sabahın oluşunu önce onun gözlerinde gördüm... Bugüne dek dalgınlığım ve yanılgılarım yüzünden yitirdiğim her sevgi onun altın gözlerindeki yansılarda bir görünüp bir kayboluyordu... Sanki içimden bir ses, onu şu an hiç bırakma, ne olacaksa ya şimdi olacak ya da bir daha asla olmayacak, diyordu... Ya şimdi ya da asla...

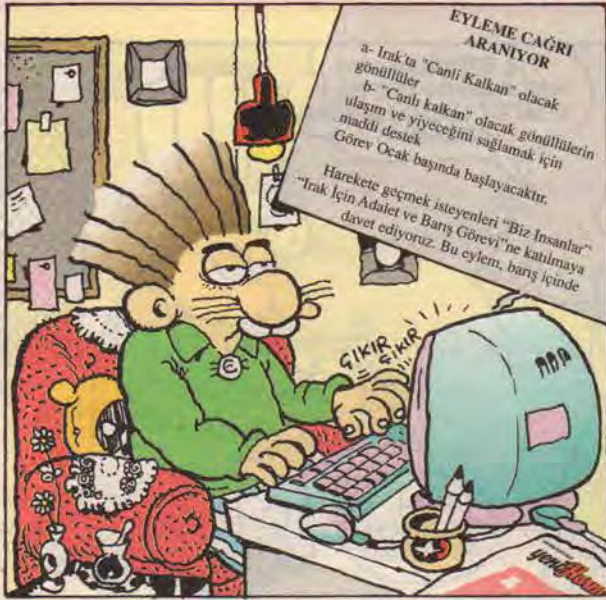
Onun gözlerinde bir görünüp bir sönen o altın ışıklar belki de benim geriye döndürsüz bir yola girdiğimi işaret ediyordu... Ba- cıklarının arasından bir inci gibi süzülen suyu içtikten sonra ye- niden onun gözlerine baktım. İçinde bugüne kadar kaybettiğim tüm sevgilerin ışığını gördüğüm o yansımalar artık kaybolmuş- tu. Ama belki de yalnız bana görünen o ışığı hiçbir zaman ak- lımdan çıkaramayacaktım. O an beni hafifçe üzerinden iterek yataktan kalktı ve telaşlı bir sesle, benim işe gitmem lazım, toplantım var, diyerek hızlı hızlı giyinmeye başladı...

İşte gecedan bu yana ilk kez o an aklıma sen geldin... Seni şimdi bana çok yabancı gibi görünen o eski benliğimle birlikte kendi gurbetimde bıraktım... Belki de ne sana ne de o eski benliğime bir daha geri dönemeyecektim... Uzaklığın bana hiç bu kadar acı vermemişti...

Ne zaman o altın gözlerdeki yansımaları gördüğümü hisset- sem, orada senin bir kaybolup bir görünen sevgini hissedecek- tim en çok... Sevgin de bana hep aynı şeyi söyleyecekti: Ya şim- di ya da bir daha asla...

CEZMİ ERSÖZ
* "Irak'ta Savaşta Hayat Koordinasyonu", Savaşta hayır diyorsanız buraya irtibat ku- rabilirsiniz: 0212 - 252 72 87. (www.irkatasavassahayir.org)
* "Yine Sanki Gelişmiş Hızlı" adlı kitabım Gündüz Yayıncılık'tan çıktı.
* Yoğun editörlüğüm ve şifrelerin redaksiyonu Yönetim Kurulu programlarında bir süre için ara verdim.
* Mersin: 11 Ocak Cumartesi günü saat 14.00-18.00 arası 1. Mersin Kitap Fuarı'nda- yım. Alibürci Cad., Akbank yanı. Mersin. Tel: 0324 237 19 30
* Kartal: 18 Ocak, cumartesi günü saat 19.00'da Kartal Halkçı Gençlik Derneği'nde- yim. Adres: Çarşı Cad. No:4 Kartal. Tel: 0216 387 51 41.
* Kardeş Tarihler: 22 Ocak Çarşamba günü saat 21.00'de Bostancı Gösteri Merke- zi'nde Kardeş Tarihler'in konseri var. Tel: 0532 442 78 77.

Askeri ücret!

Henüz ABD ile Irak savaşıyor, ama vicdan ile cüzdan kıyasıya savaşıyor! İşte Bush cüzdanını gösterip, "bak içinde milyar dolarlar var; toprağını, askerini kullandırtırsan cüzdan senin" diyor.

Eğer vicdan-cüzdan savaşını cüzdan kazanırsa Iraklı bebekler kaybedecek.

ABD savaş makinesinin saldırısı sonucu onbinlerce bebek kolunun, bacağının, kafasının havalarda uçuşması seyredilecek.

Irak'ta kitle imha silahları var bahanesiyle kitleler imha edilecek.

Bu günaha ortak olacak mıyız? 70 milyon vicdanı, verip vermeyecekleri bile belli olmayan 5 milyar dolara satacak mıyız?

İMF'nin bize önerdiği düşük asgari ücret gibi, ABD'nin bize önerdiği de düşük **askeri ücret!**

Irak'a yönelik askeri operasyonuna katılmak karşılığında bize önerdiği topu topu 5 milyar dolarlık bir askeri ücret.

Uğrayacağımız en az 50 milyar dolarlık zarara karşılık önerilen 5 milyar dolar bize resmen hakaret.

Hem bu ne ücret?

Serbest pazar ekonomisi diye diye topraklarımızın, evlatlarımızın pazarlığı da yapılır mı?

Topraklarımız, evlatlarımız satılık mı?

Ah savaşın A Be De hali!

Ah savaşın kahpe hali.

ABC alfabenin ilk üç harfi, ABD savaşın ilk üç harfi!

Ürettiği silahları denemek, satmak, başka ülkelerin doğal kaynaklarına el koymak için savaşlar çıkartmak üzerine kuruludur ABD'nin siyaseti.

Artık bunları ilkokula başlayan dünya çocukları bile öğrendi.

Ama ABD, uçaklarıyla insanlığın üzerine bombalar atacağına, bugüne dek işlediği insanlık suçları için özür dileyen mesajlar atmaya gerektiğini hâlâ öğrenemedi!

HAYBECİ ŞENSOY

Veda olsun sana 2002
Bak sen geldin
2003

Bir güzel bayram daha bak gerimizde kaldı.

Ne mi bayramı?

Noel bu bayram.

Bazen diyorum da, bakıyorum. Bir yıl ne kadar

da geçip gitmiş. O kırmızı şapkası, o iki çizmesi ve kır çuvalı. Var bir sakalı. Bir köy amcası edasıyla, inek değil de gevik. Güldürüyor onları. Kendisi de arkasından güldüyor. Yokuş aşağı, kızak ile. Çuvalını açarak içini, sepet dolusu port de Bourbonnaeusseau şarabı eau. Don Peignon Cognac, whisky ervai çeşidi. Mor çikolat ve cigarillo. Svissairle. İşte gene Alplerdeyiz. Kızak ile. "Ne kadar güzel değil mi kara kar yağması." Eşimin sözleri bunlar. Saatte 120 km. kayak ile. Yanyana eşim ile. Bir küçük mutluluklar hep bunlar. Yetinmek! Ne güzel biriymişiz ki biz, kayak yaparak indik Basel'e. Genoe ve Pari, Eiffel. Kulakların babaannemin o sözleriyle çalkalanıyor! "Bourbon, Pord de Clignancourt, hapi new jaar evlatlarınm." Dalgalandır ışıklı kumaştan sobanın başında.. Apeninlerde kulakların cingildasın babaanne. Ne güzel bu gelenek. Bir de var Irak meselesi. üzüyor o da.. Neyse-eau...

BEHİÇ PEK

Gönül Adamı

YİNE ZEVRAK-I DERÜNÜM KIRILIP KENÂRE DÜŞTÜ...

AHŞAP EVLERİN YANMA SİYLA KÜRESEL ISINMA DAHA DA ARTIYOR KÜLTÜREL ISINMAYA DÖNÜŞÜYÖR... BİR ŞEHİR ERİYÖR GİDİYÖR... İŞTE YİNE GİTTİ BİR EV DAHA... YANDI YÜREK AŞK HARARETİNE...

Sokaca çıktığım zaman, elinde kalem-kâğıt, hesap yap-
parı insanlar görür gibi oluyorum... Sanık herkes, çıkac-
cak bir savaşın bu ülkeye ne kazandıracağını hesaplama-
nını acikli gayreti içinde:

Tamam; herkes Amerika adına savaş-
manın iyi birşey olmadığı konusunda
hemfikir- eyvallah- ama ülke men-
faatleri söz konusuysa eğer, güya
orda durup düşünmeliymişiz...

Allah medyadarı razı olsun! Herkes ondan gördüğüne ve işitti-
ğine rıza gösteriyor... akıl yürütmek hakgetire... Savaşın
bir aldatmaca olduğunu kimsenin düşünmüyor- düşünemiyor...
Albert Camus'nün dediği gibi; "Savaşta akan kan tarıktı ile-
ri sürüklüyorsa eğer, bunun yönü yalnızca daha fazla bar-
barlığa ve yoksulluğa doğrudur.. başka şeye değil..."

Oraklar; "Kürdün akli gözünü
dedir" diye, aklına değil de
gözüne inanarak iğreni boşu-
na dememişler...

İranlı filozof Molla Cami'nin
bir hikâyesi vardır; köyden şeh-
re inen garip Kürt'ü anlatır:

Şehrin kalabalığını ilk
defa görünce şaşkına
dânen bir Kürt!

Hikâyedeki insanlar cadde ve so-
kaklarda, kalabalıklar halinde
bir o yarta bir bu yarta durmaksı-
zın gidip geliyorlar...

Sagdan sola gidenler var...

Soldan sağa gidenler var...

Kimisi de içerden dışarıya çıkıyor,
aynı biçimde dışardan içeriye gi-
renler var...

Garip Kürt; bu hareketli kalabalığı görünce
kafası karışır ve bir kerrara çekilir... Şöyle
düşünür:

Tesadüf bu ya; Kürdün omuzuna bir kabak
asılmış... Bir kenara çekilip ayagina bağla-
mış ve şehrin kalabalığında kendini kaybe-
derse kabakı görüp tekrar bulacağını dü-
şünmüş...

Şehirli kurnazın biri de garip
Kürt'ün bu farklı halini görmüş
ve peşine takılmış...

Gece
olmuş...
Kürt, bir tenha köşede
uykuya dalınca fevri
olun ayagındaki ka-
bağı çıkarıp kendi
ayagina bağlamış...

Kürt sabah uyanınca, kabakı yanında yatırı
şehrirlinin ayagina bağlı görmüş ve dehşet
içinde bağırır:

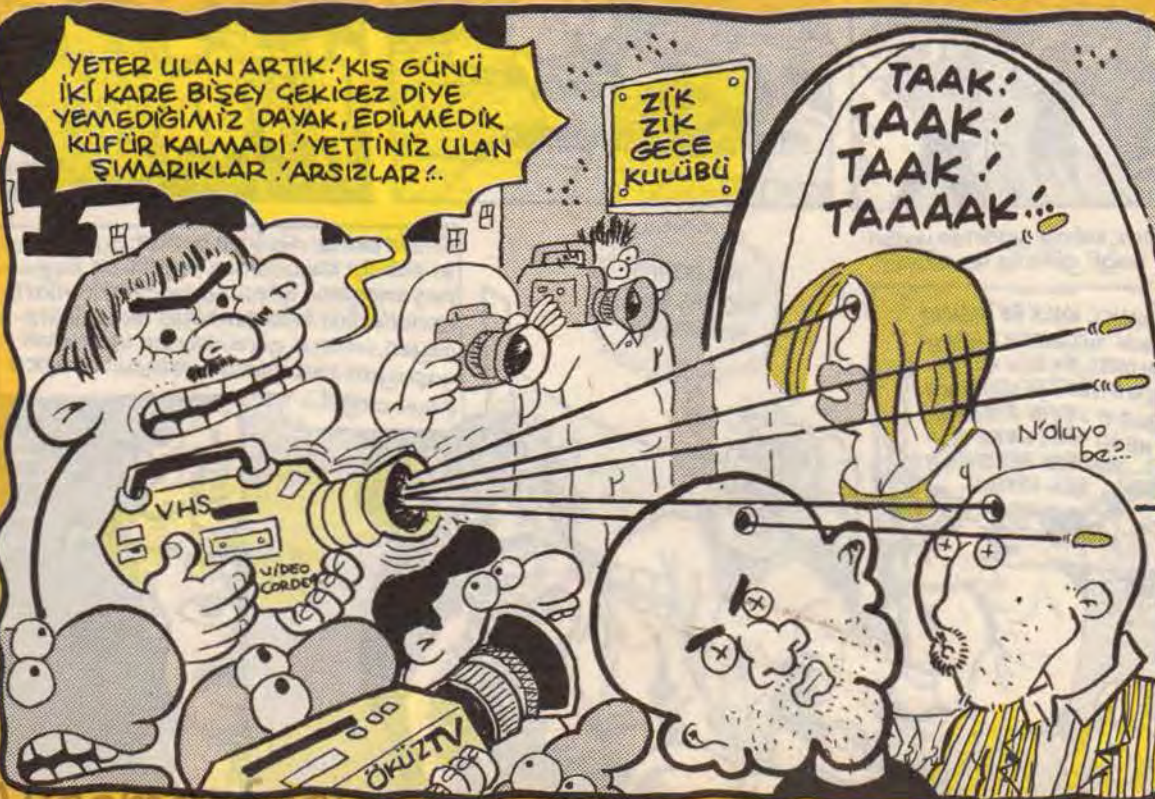

BEN HESAPTA
YOKSAM, BEN..
BEN NEYİM?

Gözün akli ile düşünen bu Kürt, ayagina-
ki kabakı kaybedince kendini de kaybol-
muş sanıyor... işte... Savaş gırtlakları,
devletlerin bekasını böyle akıl yürü-
meyen, sadece gördüklerine inanarak
yaşayan zavallılara borçludur... başka
şeye değil...

HABEŞİSTAN'IN FETHİ

Nihat Genç

İstiyorum ki, genç okuyucuların atalarının eşsiz maceralarından çekip gitmeyi öğreysin, hudutlar dar gelsin, uçsuz bucaksız coğrafyalara uçacak ütopyalar sahibi olsun.

Yemen San'a'da dateronist saldırılar gazete manşetlerine yansınca aklıma geldi. Oralar tam dörtüzyıl bizimdi. Kızıldeniz baştan sona bizimdi. Arabistan kıyısında liman şehri Cidde çok önemli merkezimizdi. Hindistan ve Arabistan'ı ve Afrika'yı buluşturuyor, bize taşıyordu. Kızıldeniz'in bittiği yer, en dipteki boğazda Cibutu'nun adını duymuşsunuzdur, ancak Kızıldeniz'in tam ortasında Sevvakin ve Akik ve Massava limanları tarih boyu büyük merkezlerdi ve Osmanlı'da da vardı. San'a'nın da alında okyanusa bakan Aden limanı da bizimdi, Arabistan'ın en dibini.

1517'de Memlük devletini ortadan kaldıran Osmanlılar, Mısır ülkesine tamamen sahip olunca, aşağılara, tam bir macera ve bilinmeyen ülkelere, Kızıldeniz'e indiler. Aşağılarda ve içeride balta girmemiş ormanlar, uçsuz bucaksız çöller ve bağımsız şeyhlikler bulunuyordu. Bu bölgenin emedini insanları Hazreti Ömer zamanında müslüman olmuşlardı ve eski bir Hristiyan birikimi hala vardı.

Arsıların değişmeyen en büyük ticaret yolu Basra Körfeziydi, diğer büyük ayağı Kızıldeniz'di. Kızıldeniz'e batıya, şeker, hurma, fildişi, kıymetli taşlar, turuncgiller, pamuk, madenler, çeşitli boyalar, uzun elyaflı yün ve baharat taşınıyordu. Ve özellikle esir ticaretinin merkezi Sudan ve Habeşistan'dı. Şimdi, Eritre, Sudan gibi adlar, bu uçsuz bucaksız Afrika'nın doğusuna o zamanlar genel adıyla Habeşistan deniyordu. Habeşli melikler bölgede faaliyet gösteren Hristiyan misyonerlerden çok rahatsızdı, bu rahatsızlıklar yüzümlüme kadar sürmüştü. Hristiyanları kovmak için dini ayaklanmalar başgöstermişti. Bu yüzden Osmanlı paşalarıyla iyi geçinmek istiyorlardı.

Alın ve inci ticaretinin merkezi Habeşistan'dı. Hintlilerin kapı komşusu gibiydi bu bölge, tarih boyu bu bölgede habın sayılır bir Hint kolonisi hep bulunmuştur. Hintlilerin bu bölgeyi sevmesinin sebebi "alın tozu"ydı, büyük, kırsal mabedlerle albin tozu taşıyorlardı.

Efsanevi Osmanlı tekeline "boya" buradan geliyordu. Bu bölgenin halen devam eden ve tarih boyu en çok ihtiyacı duyduğu şey ise, bez ve kumaş gonderiyordu.

1522-25'de bölgeye seyahat eden bir seyyah Davit Reuben, üçbin devellik bir kervanın çölleli aşabığını gördü.

Kızıldeniz'de hareket kabiliyeti fazla olan gemilerin büyüğüne Celbe, küçüğüne Zaim, deniyor, her ikisi de çift direkli, yelkenli ve dümenli gemilerdi. Bu gemiler gündüz seyahat eder, geceleri limanda kalır. Cengiz Orhonlu, TT Kurumundan yayınlanmış Habeş Eyaleti kitabında ayrıntılarıyla konuyu anlatır.

Kızıldeniz mercan kayalıklarıyla dolu olduğu için çarpma ihtimali çok fazlaydı, bu yüzden, geminin önünde, üzerine çıkan birer uzun ağaç vardı. Ayrıca bu denizde kalyon ve Akdeniz tipi gemiler kullanılırdı. Bu limanların ilk büyük fathihleri Portekizliler'di.

Portekizlilerle mücadele için Kanuni ta Sumatra'ya 19 kadırga gönderdi, kadırgada, demirci, çömleççi, dokumacı, her meslekten adam vardı. Bugün Sumatra'da Türkçe konuşan köylüler var, mezarlarında Çankırılı, Yozgatlı, İstanbullu Türkçe isimler var.

İlk hareket emrini 1.Selim verdi, bir Süveyş donanması inşaatı emri verdi. Ünlü denizcimiz Selman Reis en dipteki Aden'i muhasara etti, ama alamadı. Cidde'ye geri geldi. Selman Reis Cidde sancakbeyiydi. Daha sonra 1530'da Hadım Süleyman Paşa'nın bir Hint seferi var ve büyük maceralarla doludur. Hadım Süleyman Paşa, Mısır beylerbeyi olduktan sonra Cenovali mühendislerle 74 gemilik donanma inşa ettirdi. 1538'de hareket eden donanmada kule döğmek için büyük toplar da vardı. Aden ele geçirildi. Aden, Okyanusa bakan çok stratejik bölgeydi, bu stratejik konumunu halen korur. Hint denizinin nuzgahında ve muson yağmurlarında çok sıkıntı çektiler. Portekizliler'e büyük korku veren bu seferden umulan bulunamadı. Ancak, hazır gitmişken, Arabistan'ın Okyanus sahillerindeki birçok liman ele geçirildi.

Mısır'ın çok aşağılarında, Nil'in doğduğu bölgelerde, Mavi Nil, Be- yaz Nil kollarında uçsuz bucaksız, yani, Habeşistan'ın içleri olan bölgeye o günlerde Foncistan deniliyordu ve sefer düzenlendi.

1552'de Piri Reis, 1554'de Seydi Ali Reis, denizlerde Portekiz tekelini çoktan kırmıştı. Ancak, çöl içlerinde, ya da balta girmemiş ormanlarda bir egemenlik tesisi hiçbir zaman mümkün olamazdı.

Habeşistan'ı fetheden efsanevi komutanımız Özdemir Paşa'dır. Aslen Mısır'daki çerkez kölemenlerinden. Hadım Süleyman Paşa'yla Hint seferine katılıp şöhret yapıp, Hoş ve babayani tavırları ile Süleyman Paşa'nın dikkatini çekti. Çok iyi bir binici olan, muharipliği atlı olarak yapan Özdemir, atından ayrılmayarak gemiye atıyla binmek istedi. Denizcilik nizamına aykırı bu davranışını Süleyman Paşa hoş karşılayıp, atıyla gemiye binmesine izin verdi.

Kızıldeniz sahillerine yakın ve Funç devletine ait bulunan İbrim, Derr, Say, Mağrak gibi kale şehirlerin ele geçmesinde büyük rol oynadı. Asıl büyük ününü Yemen savaşlarında gösterdi. 1547'de San'a kalesinin fethinden sonra ünü yayıldı. Ailesi Mısır'da bulunan Özdemir Paşa'yı Kanuni Sultan Süleyman İstanbul'a çağırdı. İstanbul'da Kanuniyle kafa kafaya venip, çölleri, bilinmedik ülkelerin iklimini, insanlarını, planlarını detaylıyla anlattı ve Habeşistan fethine karar verildi.

Habeşistan çok uzak ülke. Askerler istekmez, teledüdü, Özdemir Paşa karadan ve nehirlerden bir hareket düşündü. Harekete 1555 yılı ortalarında başladı. Nil nehrini vasıtasıyla güneye inmeye başladı. Yaz seferlerine akışık Osmanlılar'ı bu sefer "yaz" mevsimini çöllerde kuruttu, fazlasıyla zor geldi, askerler dağıldı. Bunalar askerler paşaya karşı çıktı. Çok sıkıntılı geçti, geri dönmeye mecbur kaldı.

Habeşistan aşağıda Mozambik'e kadar ülkelere verilen genel ad. Özdemir Paşa bu bilinmeyen ülkelerin içlerine giremedi, tekiar İstanbul'a döndü. Binbir güçlükte üçbin kişilik kuvvet hazırladı. Cep- hane ve zahiresi ile birlikte Süveyş'ten gemilerle Kızıldeniz'in en meşhur limanlarından Sevvakin'e indi. Askerleri Mısır'dan gönüllü yazdırdı. Yol uzun ve çok tehlikeli olduğu için, çok fazla para veriyordu. Hareket 1555 yılı sonbaharında başladı, Osmanlılar bu bölgede 1530'dan beri görülmeye başlanmıştı. Sevvakin ve diğer önemli li- man Massava'da küçümsemeyecek bir Osmanlı kolonisi yaşıyor- du. Massava civarında ele geçirilmesi 1557, Massava şehri ise 2 Ni- san'da alındı. Takiben, Habeş'in en ünlü limanı Akiko ele geçirildi. Evliya Çelebi, Habeşistan'daki Osmanlı faaliyetlerini etatlıca anlatır.

Önemli limanlar, merkezler ele geçirildi, ancak, içerere doğru sefer gere- kiyor. Sudan'ın güney-doğu derinlikle- rinde bir yığın kabilenin üstüne yu- lundu. Günlere süren bu seferde güneş çarpması birçok askerin hastalanma- sına sebep oldu. Tabiatın bu sertliği yü- zünden Habeşliler ve Osmanlılar, sona bölgeye inen yabancılar arasında tarih boyu doğal bir ateşkes yaşandı. Özde- mir Paşa yünümeyecek, ala bineme- yecek kadar hastalandı, sedyeyle taşan- dı. Bu hastalık sonucu 1560'da vefat etti. Ve oğlu, Halefi Osman Paşa tarahın- dan naaşı Massava'ya nakdedilip orada inş ettirmiş olduğu türbeye gömüldü. Mezen herkes tarafından ziyaret edilen bir makamdır. Ve buradaki Osmanlı to- runları "belgeselcilerimiz" nâfile bekle- mektedir!

Bölgede efsanevi bir nüfuzu olan Öz- demir Paşa'nın etkisiyle oğlu Habeşis- tan kraliği içinde cereyan eden iç mü- cadelelerden de yararlanarak Habeş beylerbeyliğinin sınırlarını genişletti.

Bu topraklarda İslamiyet, Yemen ra- rafından gelen bir akım sonucu yayıldı- ğı için Şii karakterli taşır, Habeş müslü- manlığı ve kültürü diyelim, Yemen ve Arabistan tesiri altındaydı.

Ve fethitten sonraki yüzyıllarda Func devleti sultanlığındaki yüzlerce kabileye bînek bilmeyen iç kavgışıklıklar, küçük savaşlar başladı.

Ve yüzyıllarca Cizvidler, (Katolikler) bölgede misyonerlik faaliyetlerine baş- ladı. Habeş melikliği Cizvidler gün geldi topluca ülkeden kovdu. Gün geldi, Ciz- vidler'i Osmanlılar'ın hakim olduğu ti- manlara kadar sürdü ve Cizvidler Os- manlılar'ın eline düştü.

Üçyüze-dörtüzyıl bu bölgeye atanan sancakbeylerimizin vergi topla- ması, liman denetimleri, şefaatatın bü- yük bir kılav doddur. Habeş eyaletinin sıkıntısı uzaktıydı. Bölgeden ayrılan beyler Mısır'a yelleşiyor, yine bölgeye atanan memurlar Mısır'dan büyük para- lar ve askerlerle gidiyorlardı.

Hiçkimse bu kadar uzak bir yerde gö- rev almak istemiyordu. Görev ya- panlar da isteksiz davranıyorlardı. Çünkü, Sevvakin limanından bir meküp gemi ile Süveyş'e, oradan karayolu ile Akde- niz'e, oradan da gemi ile İstanbul'a ulaştırılıyordu. Raporların ve emirlerin gidişi gelişinin çok uzun zaman alması bölgede "umursamazlık" yaratıyordu.

Habeş'teki Osmanlı egemenliğinin ihtiyacı zahire, para Mısır ve Yemen eyaletlerinden gönderiliyor. Ve bölgenin çok büyük oluşu, koruyacak askerlerin, orada beslenen kuvvetlerin çok az olu- şu büyük bir handikap. Mesela bir ta- yin çıktığında o zabn yöreye gitmesi ay- lı alıyor ve yeni boş kalıyor. Yenne ve- kâleten bakılıyor. Ve bazen bölgeye hiç gitmeden bazı sancakbeyleri, vergini toplamak için defterdar gönderiyor, bu da iç kavgışıklara keyfille yol açıyor. Osmanlı kolonisinde dahi isyanlara se- bep oluyor.

Bir örnek, 17.yüzyılda bölgeye tayin edilen Bayezid Paşa bütün eşyasını, er- zakını, mehterhane ve cephanesini ve kılık kölesini ve çeşitli hediyelerini üç gemiye yükleyip yola çıktı. Bölgeden ayrılanların malları da, önce Cidde'ye nakdedilip oradan hacı kafileleriyle İs- tanbul'a gönderiliyordu.

Massava, Sevvakin ve Beylül gibi li- manların geliri gümük idi. Yemen baharatı muhtazaman İstanbul'a sevk- ediliyor. Ayrıca Hintli tüccarlar, esir, albin tozu satın alıyor.

Fas, Tunus, Trablusgarb, Mısır, İran, Türkiye, Arap yarımadası ve Asya'daki müslüman devletler esir ihtiyacı buradan karılıyor. 18. yüzyıl sonlarında beşbin deve ve 500 cellop (esir taciri) her yıl, beş-altı bin esir getirirdi. Her esir ve deve başında gümük alınır. Getiren esirlerin beşte dördü 6-30 yaşlarında olup, çoğunluğu 10-15 yaşları arasında olan kadın ve kız çocukları. Kahire'nin güneyindeki Ebu Tig mevkinde 8-10 yaşları arasındaki en iyi, sıhhatli erkek çocukları aradığı edirdi. Bir kısmı zengin Kahire tüccarı tarafından satın alınır bir kısmı İstanbul ve Osmanlı tüccarları tarafından satın alınır.

Esirler alındıktan yerlerden binbir güçlükte yaya olarak nakledilir, bir kısmı yolda ölürdü. Osmanlı saray ve devlet adamlarının dairelerinde kullanılan esir- lerin hemen hepsi bu bölgeden temin edilir. Osmanlı cemiyetinin gerek idare kademesinde gerekse diğer sahalarda

mekvi sahibi kimselerin konaklarında bu havaliye mensup zenciler çok muteberdi. Bu esirler güzel, güçlü, kuvvetli olanlarından seçilmiş, görüntülerinin sempasıyla etrafın ilgisini çekmişti.

Kızıldeniz inci ticaretinin de merkezidi ve inci avcılığı çok büyük yer tutuyordu. İnci avcısı ve tacirleri bugüne kadar bölgede büyük bir ticaret kolonisi oluşturmuştu. Aynı Mısır eyaleti, Habeş'ten toprak ilhak etmişti. Çünkü Mısır'ın aşağıları Nil nehrinin sağ ve sol sahillerinde bulunan topraklara Said idimi denirdi, bu vilayet tam bir buğday anbanı idi. Habeş vilayetine zahire ihtiyacı buradan karşılanır. Ve kahve merkezi olan Yemen ve limanı Moha, 18. yüzyıla doğru bütün dünya gemilerinin emperyalistlerin buraya akmasına sebep oldu.

İngiliz, Hollanda, Fransız ve özellikle İtalyanlar bölgede ciddi şekilde egemenlik yarışına girdi.

Habeş meliklerinin de kendi içlerinde doğulanındaki Galla kabileleriyle bitmeyen iç çatışmalar vardı. Ve genellikle müslüman tüfekçiler kullanıyorlardı. Bu yüzden ateşli silahların ticareti de önemli bir gelir kaynağıydı.

Habeş eyaleti, ulaşamadığı için, hakimiyet Osmanlılar'da olmasına rağmen, kendi içlerinde mahalli idareciler tarafından yönetiliyordu ve Osmanlılar genellikle vergiyi alıp getirecek bir vekil bırakıyordu. Çok sonra, Osmanlılar Habeş'i, Cidde'den yönetmeye başladı. Hatta, Habeş eyalet pasası kendi gelmeye, yerine vergi toplayan müteselsim gönderiyor. Deniz ticaretinden kazanan paranın büyük kısmı limanlardan atınıyordu ve liman emini Osmanlı beyleriyle bitmeyen iç kavgalar yaşıyorlardı.

Mısır'da 1805'te idareyi eline geçiren Mehmet Ali Paşa'yla bölgede yeni bir siyasi düzen batılılar tarafından şekillendirilmeye başlandı. Önce Kızıldeniz sahillerini kontrol etmek istediler ve içerde Funç bölgesine savaş açtılar. Onlardan eski Memluk kalıntıları istedikler. Ve 1821'de önce Kordofan'ı, sonra Sudan'ın fethini tamamladılar, büyük bir zulüm yaptılar.

19. yüzyıl boyunca Habeşler Osmanlı'ya bir yığın elçi gönderip, ricalarda bulundular, sebebi, Kudüs'teki Deyrüs-saltana manastırındı, yüzyıllar önce bu manastırın tamiir etmişler ve anahtar tesliminde Kıpırlı aralarında bir ihtilaf çıkmıştı, ama, işte, Osmanlı'dan buranın hakkını isteyip durdular.

1865'e geldiğimizde Osmanlı Habeş eyaleti de dahil olmak üzere Babü Mendeb'e kadar hakimiyet ve haka hak iddia ediyordu. Osmanlı bölgeyi kontrol ediyor ama üçgünlük mesafedeki yerlerden vergi alamıyor. Bölgeyi kollayan ve birbir ajanlık faaliyetine girişen Fransız ve İngilizler Süveyş kanalının 1869'da açılmasıyla bölgenin siyasi şeklini ileriye görüp tamamiyle değiştirecek sert hareketlere giriştiler.

1875'te Süveyş açıldıktan sonra İngiltere hükümeti yavaş yavaş Mısır'a el koymaya başladı. Ve Mısır'ın Sudan'la irtibatını keserek, Sudan'ı kendi hakimiyetine aldı. Büyük isyanlar başladı. Bölgede Mehdi adında bir dini lider etrafındaki ayaklanmalar yüzüldür sürüyor. Mısır ve İngilizler'e karşı bu büyük dini ayaklanmalar, aynı bir başlık konusu.

İtalya daha ileri gitti. 1885'de hala Osmanlı sancağı taşıyan Massava'yı işgal etti. Bölgeye yabancı emperyalistler girince, üçyüz-dört yüz yıl başlarında bulunan Osmanlı asker ve paşalarını tekrar aramaya başladı Habeş melikleri. Osmanlı'yı emperyalistlere karşı savaşta yanlarında görmek için bir yığın diplomatik sefer, elçiler, gittiler, geldiler. Osmanlı, kaç cepheye savaşıyor, nereye yetişsin?

1. Dünya savaşının sonunda Habeşistan elimizden çıktı. İngilizler, Mısır'ı ilerde fethedeceği ülkeler için sığına merkez olarak görüp, çoktan bölgede hakimiyet kurmuşlardı.

Sanayileşme, fabrika-hammadde demek. Osmanlı sömürgeci miydi, bu sorunun cevabı çok zor. Asla batılı emperyalistler gibi değildi. Sanayileşmesi yoktu. Ancak, gemiler dolusu ve asırlarca on yaşındaki Afrikalı çocukları, gemi ambarlarına tıkıştırıp bilmedikleri bir ülkeye giderken yaşadıkları derin kederleri, acılarını düşündüğümüzde, Osmanlı sömürgeci miydi sorusunun cevabı zorlaşır.

Bu, Habeşistan seferini yazışmanın sebebi, okumayazmaya başladığım günden beri, bir tek Türk yazarının yüzyıllarca bu esir ticaretini yönetmiş Osmanlı'dan bir küçük vicdani yük devralmamış olmasıdır. Bir utanç. Bugün o topraklarda milyonlarca çocuk açlıktan ölüyor. Hiç mi tarihi vicdani borcumuz yok. Tek satır yazı görmedim...

Saraylanmızın balını, böreğini, atalanımızın kahramanlığını afiyetle yiyip yutuyoruz, ama, atalanımızın bize bıraktığı vicdani borçlar da var. Bütün borçlarımızı duyumu umumiye değildir, bidedik, bitti, diyemeyiz. Bugün Kızılayımız çoktan bu topraklarda daimi bir şube açabilmeliydi. Açlıktan kuruyarak ölen o çocukların dedelerini, dedelerinin dedelerini, fabrikalarımızda değil ama, fabrikadan ağır saraylanımızda çok kullandık. Bir tek Türk yazar, yüzelli yıldır, tek bir pişmanlık ya da özür, ya da vicdani bir borç dile getirmedi. Bu çok daha utanç verici! Batılı emperyalistlerin o bölgedeki vebalı yüzde doksan beş ise, bizim de yüzde ikilik. Üçlük payımız yok mu? Çoktan, Habeş topraklarından gelecek çocukları bedava okutacak, onları özel okullarda bedava yurtlarda ağırlayacak sistemimizi kurabilirdik...

Dedelerimizle övüneceğiz ama, aynı dedelerimiz bize, vicdani yükümlülükler de bıraktı. Saraylanmızın balını afiyetle yemek kolay, çöllerden topladığımız kö-

lelelin şimdi açlıktan ölmeleri ni umursamadan seyreden bu tarihçiler, bu fikir adanları, bu aydınların, bir tarih, bir devlet, bir millet fikirleri olamaz!

Evet tarih felsefemizi bablı emperyalistlerin topraklarımızı saldırmaları ve parçalamaları, yani "maztumlugumuz" üzerine kurdular, ama, bizden de maztulan vardı. Bu maztulan "tarih felsefemizi" inşa ederken hiç hesaba katmamak, tam anlamıyla "milleti bir ayıptır..."

Anlatılacak çok şey var, başka konuya girelim. Çok düşünüyorum. Eskiden insanlar neden bu kadar coşkulu, gönüllü savaşa koşardı. Tehlikelere çekinmeden atılır, bilinmedik dünyaların derinliklerine yalınkılıç saldırdılar. Eskiler insanı bizden iyi mi tanıyordu. Korku tüketimi gençliğin ihtiyacıdır. Korku olmadan yaşayamaz bir insan. Korkacak ve durmaksızın korkulan üstüne gidecek. Yaşayabilmek için her şeyden endişe ederiz. Ne demiş Acemler, insan bir damla kan, bin endişe. Başkasının ölümü, çocuğumuzun ölümü, durmaksızın endişe. Eskiden gençler, bu korkulan tümünün üstüne yalınkılıç saldırdı ve sonra kalırsa bütün korkulan sönmüş, sade, sakın, mum gibi bir bahıtyar ihtiyarlık mı yaşırdı. Bilemiyorum savaşı atalarının psikolojisini. Allah aşkıdır deyip, bir çırpıda bu korkusuz cengaverlik faslının üstünden de atayamıyorum. Ancak, korkulan hergüne ve bütün ömre dağıtmış bizlerin "daha güçlü" daha cengaver, daha yalınkılıç hayat yaşadığımız orlada, yani, "atalanımızdan" daha zorlu bir savaş yaşıyoruz!...

Yazılacak çok şey var, hızla başka konuya geçelim. Düşünün Kibns'tan elli kat büyük sadece Habeş toprakları. Düşünün uçan bir deniz kuşu gibi Osmanlı kadir-galan...

Bazen ne çok istiyor insan, atalan gibi bütün kıtalarda tam saha pres.. Yollar, budayıverir bu gü-rültülü bedeni. Koşup koşup Hindistan cevizi ağaçlarına sanılsak. Sarmaşıkların taş duvarlara sarılması gibi coğrafyalara uzanışak...

Evreni temsil edecek bir öfkenin sahibi olamıyoruz artık.. Dünyanın yükünü, gidip uçuz bucaksız topraklardan sırtımıza alamıyoruz.

Siperde, sütre geisinde bekler gibi ülkemize sınımsız, dışardan bakanlar, müfretimizden başka bir şey görmüyor. Birer iğşer dağılsak, yeniden dünyanın ağaçlıklarına!.. Isıtmak için yeniden dünya denen bu hayat sobasını, bir kuru odun gibi atılsak içine çitr çitr, yeniden... Dünyanın sırtlarını öğrenmeye korkan bir nesil yetişiyor. Vatanseverliği öğrenmeyen her nesil gibi batılaşılıyor.

Göreceksiniz. Bizi ayıran renk, dil, din değil. Hepimiz bir simlün etrafındaki susamlar gibi, aynı dünya ekmeğinin hamuruna tutunup tane tane dizilmişiz.

Açık denizlerde rüzgara söz dinletmek kolay mı? İncecik rüzgarların her biri şeytan gibi, kuytılarda, boynuzlarını kırıp kırıp rüzgarın yol almak.

Bilinmeyenler ve hayretler denizi, kasırgalar, fırtınalar. Ne zaman küreğe yapışacak, ne zaman rüzgaia boyun eğecek. Aykırı rüzgartar top gülleri gibi yelkene dolduğunda... Kararsız rüzgartarla dolu denizlerin ortasında yapayalnız kaldığımızda...

Durgun bir sakinlik bulunca, mutuluktan kanat takmış gibi uçacaksınız. Rüzgartarla çekışmesini yeryüzü taitihinde en iyi Piri Reis sonra Barbaros bilir. Hangi dakikada hangi rüzgar hangi yönden çıkıp gelecek. saniye saniye bilir.

Ah, denizlerden uzak yaşayan ülkemizin büyük insanları. Rüzgar almayan kuytılarda yaralanmızla çürüyoruz. Şimdi, Kızıldeniz'in mercan kayalıklarının dibinde, sessiz süt bitkileri gibi uyuyor, sanki, levent, İstanbullu, Eskişehirli deniz-

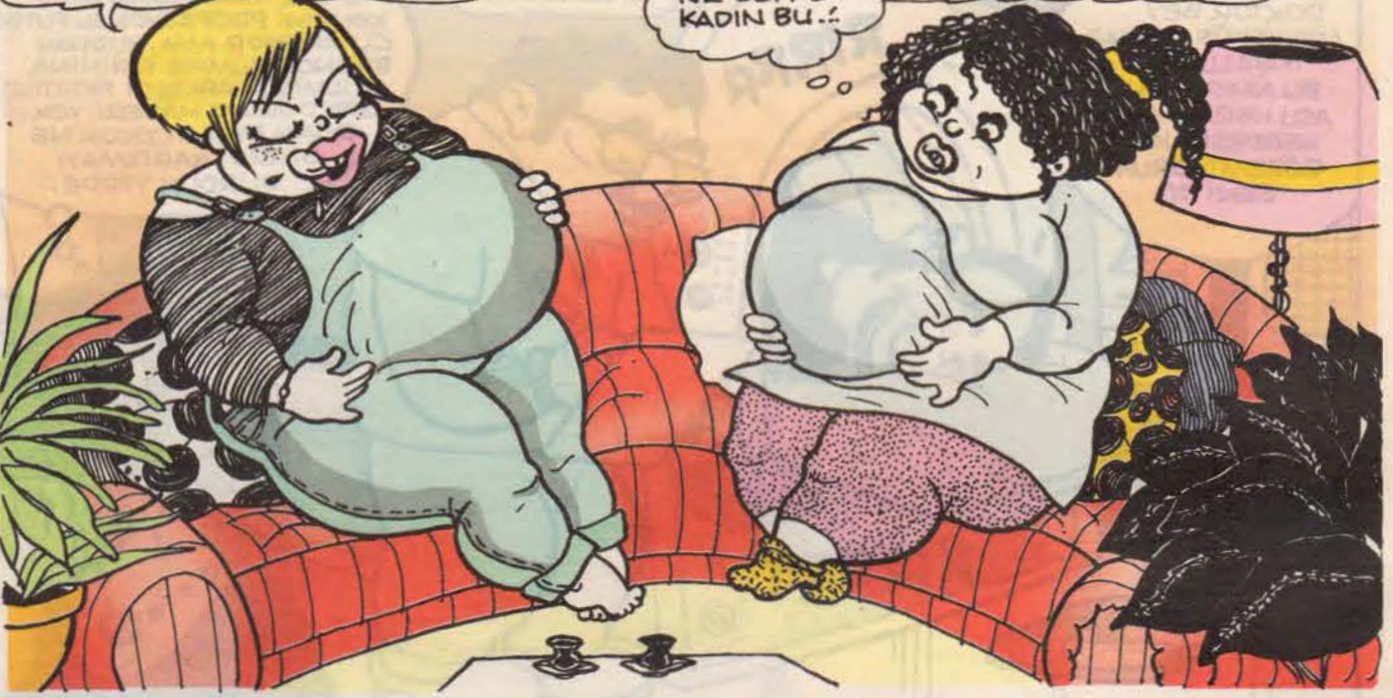
Devami 15. Sayfada

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

OHH...CANIM NASIL DA ALSAZ USULÜ TRÜF MANTARLI KAZ CİĞERİ ÇEKTİ...

YURDUM KADINI BENİM GİBİ OLSA OLSA TURSUYA, MANTIYA, DOLMAYA, BÖREĞE AŞ ERER ABİ... İYYY NE ZÜPPE KADIN BU...

HMM /KAYMAK GİBİ OLDUK, BENİMKİ BAYILACAK.

EVLİMEDİN AMA HİÇ OLMAZSA NİSANLANSAYDIN BENİMLE. ŞİMDİ, BOYLE KURU KURU AYRILMAZ, KAFANA NİSAN YÜZÜĞÜNÜ FIRLATIP RAHATLADIM HİÇ OLMAZSA... AYRILMAMIZIN DA BİR ANISI OLURDU HİÇK...

ŞU HALİMİZE BAKSANA...YOK, BU HALDE İNSAN İÇİNE ÇIKAMAYIZ ÇOK MUTSUZ GÖRÜNÜYORUZ...

MR'İN ÇOCUĞU ASIM...

YILBAŞI KARTPOSTALI

PROFESÖR HESLEY

Meydanı geçip, konservatuar binasının yanından yürüdüm.. Bazen, üflemler, kalın çalgıların sesleri taşar dışarıya, - Bruoooooff! Zuvuuup! Vuzuuaar!- çalışıyor içerde birileri.. Duvarın hemen kenarında, kıç kıça sıralanmış gazete bayileri var.. Binayla gazete kulübelerinin arasında kalan dar yol aralığında, kuytu bi köşede, bi herif yanındaki kıza tartışıyordu. Gel mi diyodu, git mi diyodu annamadım. Sonra elini kaldırıp, vuracaktı gibi kıza doğru tuttu. Kız ikildi, yüzünü çevirdi. O sırada geçtim yanlarından.. Burası, yani meydanın şu işlek kısmı, en gıcık olduğum yer! Birbirini takip eden, keşişen, çatallaşan, dört beş tane araba yolu var; ve tamamen karşıya geçip diğer meydana ayak basmak için, hepsinin kaldırımından zıplamak, bütün ışıkları filan kontrol etmek gerekiyo.. İlk başta dikkatliydim; sonra aklım bişeye takıldı yine. Sonuncu yoldan geçerken, yeşili andıran bi ışığın karşıda parıldadığını farkındaydım. O refleksle, asfaltın ortasına kadar geldiğimde, birdenbire geriye çekildim. Beyaz bi oto önümü kesivermişti! Otuz yıllık yayalık hayatımda böyle bariz bi sersemlik yaptığımı hatırlamıyorum; hemen direğe baktım! Evet, aha yeşildi işte. Arabanın içindeki şaşkın, veya dallama, bi de hareket çekmesin mi! Hanı olur ya, elini şöyle sana doğru uzatır, na'piyosun lan anlamında, Ben de yeşili gösterdim hemen, ve arkasından olan gücümle, 'ipne' diye bağırđım! -Aslında kötü bi küfürdü. Cinsellik, en önemli hakâret noktası oluyo ama işte. Erkekse ipne, pezemenk filan, kadınsa da horospu, kaltak demek icap ediy o sanki-. Ipne, duracak gibi olmayınca, cesaret alıp, bi yığın küfür daha sıraladım. Kadıköyün ortasında dikilmiş, bi arabanın arkasından nefes almaksızın sövüp sayıyodum, ağzım fena bozulmuştu, bağırsaklarım değişmişti sanki! Sinirlenmişim yahu. Hayır tamam, bi hata yaptı geçti yeşilde; iyi de, niye hareket çekiy o? Öfkemi alamayıp, bi de "beynini sigeyim!" diye haykırdım. Sonra yürüdüm karşıya. Yolu beraber geçtiğimiz birisi, kem küm bişeyler dedi: Geçti mi yeşilde, ne terbiyesizlik, mıy mıy falan, pek duymadım. Onaylıyodu yani davranışımı. Yine de alçak sesle ama. Yanınızda bas bas küfreden birisi varsa biraz çekinir, ulan deli midir nedir diye düşünürük, uzak durursunuz. Endişelenmesine lüzum yoktu fakat, onunla dertleşecek falan değildim zaten; yürüdüm çarşının içine doğru.

Biraz pişman olmuşum sonra. Niye böyle öfkemi serbest bırakıyorum, ağzıma geleni söylüyorum filan, onlar ayrı bi konu da; daha çok, biraz deli cesaretiyle bağırılmışım o an açıkçası. Akıllıca davrandığım pek söylenemezdi yani. Çünkü yolun o kısmının, terçikli bi yol olduğunu hatırladım sonra. Özel otolar kullanamıyordu; içindeki öyleyse, bi polis, bi komser filan, kodaman herifin teki olabiliirdi. Sonra al başına belâyı.. Niye inmemişti peki, öteki kavşaktan duyulmuştu bağırışım? Belki sıradan bi vatandaştı, ve tırsmıştı?... Amaan!.. Hem küfredersin, hem de sonra pişman olursun, senin de ne bok yaptığın belli değil. Rahat mısın gerçin misin, saf mı, kurnaz mı, annamadım.. Neyse, açık bi börekçi bulmam gerekiyordu. Sabahleyin kahvaltı etmemiştim; gece bile uyanısam mutlaka kahvaltı etme ihtiyacı hissediyordum.. Saat gerçekten de, geceye yakın bi vakitti ama bu kez! Çarşının içindeki, birinci değil, daha geç kapanan üçüncü börekçiyi hatırlayıp, adımlarımı hızlandırdım.. Poğça kalmamıştı. Tezgahta kalan su böreğini önerdi bana. Ve bi anda acayip kârlı çıktım böylece. Tepemele doldurmuştu plâstik kâseye, orda ne kadar varsa, cüzii bi fiyata üstelik.. Çayı yenden mi yapsam, yoksa eski çayı mı haşlasam diye düşünürken, köşedeki züccaciyecinin kepengleri önünde, başka bi tartışmaya rastladım. Bu gece, çiftlerin hırlaşma günüydü herhalde!.. Bunlar biraz daha abartmıştı ama; herif kadını kolundan çekiyor, öbürü diyor, bağırıp duruyordu. Yukardaki barların birinden çıkmıştılar ve sarhoştular belki.. Aslında hep fantezimdir: "Bırak ulan kıızı!" diye bağır-mak.. Sonra kurtarmak kıızı, eve gidip beraber poğça yemek, ve hiç dokanmayıp, uyurken üzerini örtmek. Böylece bi güven sağlanır, ertesi gün dokanırın belki. Amaç, dokunup dokun-mamak meselesi değil elbette; değişik olan, "bırak ulan kıızı" diye bağır-mak.. Belki de, "bırak ulan adamı!" diye bağırıp, adamı kurtarmam gerekiyordu. Kız çıldırmıştı çünkü, yanlarınd- an geçerken garip hareketler yaptığını, yanındaki herife vur-maya başladığını, yerlerde tepindiğini gördüm. Adam artık alttan alıyor, yapma Nergis filan diyerek durumu düzeltmeye çalışıyordu.. Allah, hepimizi kurtarsın.

Son küçük meydanı da geçip, ara sokaklara daldım.. Fırının önünde, işçiler şakalaşıyodu. Ekmek yapımına ara vermişlerdi şimdilik! Boş kasaların üzerinde oturmuş dertleşiyor, çay filan içiyorlardı. Ekmeksiz bi fırının dışardan görünüşü de, iğrenç oluyor nedense.. Kendilerine bi köşede, biraz ekmek ayırmış- lardı mutlaka. Bi tanesi, hortumla taşları yıkıyordu. Bir diğeri, herhalde o gün yaşanan bi olayı nakletmekteydi arkadaşlarına, bolca küfür ve bağır tı desteğiyle.. Gün yavaşça, tamamen bit-mek üzereydi. Sesler filan daha da azalacak, uykuya dalacaktı şehirdeki pek çok insan.. Eve grip, börek poşetini sehpayı bırak-tım. Üşenip, eski çayı koydum ocağa. Amaç bi an önce ti- kinmak. Sonra yapacak işlerim var. Önce tualete gittim ama..

"Bırak ulan kıızı!" -Hayır, öyle yaparsan caydırıcı olmaz; 'ulan' deme ve daha kararlı gözlerle bak bakiyim. Kısa ve net bi şekilde net konuş ayrıca.. - "Brak!!" -Oğlum bu da çok kı- sa be.. - Öff, bırakmasın yahu, kalsın onda, beni ne ilgilendi- riy o. İçeri dönüp çaya baktım. "Fıkır" ediyodu hafifçe. Tamam, 'fokur'a gerek yok. İndir..

13. Sayfadan Devam

çok yakışıklıydılar. Bu dünyanın en güzel, esrarlı, bilinmeyen denizlerin çalkantılarıyla sarıtoşmaları

Güverte de güneşi, bulutları ufku gözleyip, deryaları içinde bir buğday taneşi gibi bata çıka.. Kaybolup kaybolup bilmedikleri sahilere çarptılar. Fırtınalı oyuncağ gibi kullanan usta denizciydiler.

İlahi rüzgar! Neden en doğruyu rüzgarlar söyler. Çünkü rüzgarlar, birşey söylemek isterse, habi, apaçık yüzüne karşı söyler!

Tepelerde, süslü kabarmalar gibi bulutlar. Kadirgamlar dolusu şeref, ün, para, kazanmak isteyen Anadolu'nun çıplak meri göğüsünü çocukları. Bütün tayfaları bir gecede hasta edip yatağa düşüren rüzgar. Denizi, kudurtup, köpükleriyle boğan azgın rüzgar!..

Açık denizlerde gemilerin, başka. bilmediğimiz ilahi bir tekerleği daha vardır. Bu tekerlek, kaptanların talihi, sırrıdır..

Ey fırtınayla çorba gibi kaşınmış gecelerin denizi. Ey göklerin koyu lacivert sinsi siyah gölgesi.. Ya bütün duaları korkudan yuttacakmış, ya bütün sulan, Suratinde şaplayacak beton kütleler gibi, dalgaların şamanı!..

İşte böyle. Bin yıllık hikaye. Alıp başını gitti. Anadolu'nun bütün kasabalarından genç çocuklar. Alıp başını kabesince, gördük işte. Nasıl kasabasında sağır-laşır, ağırlaşır insan..

Kim duymak istemez, Asya'nın, Afrika'nın nazik otlarının kokusunu. Gezmek, pembe bir büyüye girmek, neden çıkip girdince, matemini sona erer ruhun..

Bu dünyada en şöhretli şey, örneğin dünyanın kendisi, sonra insandır. Neden ikisini de merak etmeyiz. Kur'an, İncil, bu iki büyük şöhretin ölüme Tann'ı koydu, binlerce yıl müridlerini Haca tavafa yolladı. Gezip, dünya, insan görmenin, açılmanın mutluluğunu kendi manevi çıkartlarına yazdı...

İçimizde bizden ağır bir demir. Başka limanlara sürükleyemese bu demiri, bu demirler, hepimizin prangası otacak!

Şimdi. Çok iyi anlıyorum.. Bizimkisi vatan sevgisi, ideoloji değil. Bu dünya aşkını koparıp alıyoruz gençlerin ellerinden. Ortaaştırlarını ruhlarını yarıp parçalıyoruz.

Bir böcek gibi koşsak Mozambik'te bir kaldırım kenanna, ne olur. Dünyanın civılsına kanşsa adımlarımız. Yüzümüzü uzak ülkelerin güneşleri kavursa. Bir korku tıneği gibi, Hindistan'a gece vakı çıkışsız ve hasta, tek başımızda bir otelde mahsur kalsak!

Bu dünya sanmayın bizimdır bu dünya, yalnız yolcularıdır. Bizler çok gizli devlet belgesi gibi bedenimizi, kendimizi saklıyoruz.

Diğer bahçelerin kokusunu hiç duymamış bahçıvanlar, kendi bahçelerinde cellatlarla, milli bahçıvanlar, millî makaslarla hergün ruhlarımızı kollarımızı kırıp kırıp kesiyor..

Teri, öteki topraklara düşmüş insanlar, sakatlar! Gittikçe sertleşen kangren tartışmalarında boğulup, daralıp, kendimizi ağulayan ruh halleriyle, tekleyerek kalbimiz, tek tek zıbarıyoruz işte.

Neden dünyaya alıcı gözlerle bakamadık. İssiz bir yolun ortasında göğsümüzde hafıza uyuyamadık. Suluboya bir resimmiş gibi dünya, işte orda da güneş deyip, umusamadın vurup kalayla yatmışız.

Oturdukça hasır sandalyeler gibi tel tel eskidik. Oturdukça elbiselerimiz derimizi yıpratır. Aynı haberler, aynı Balkanlar'dan gelen yağmur, ıslak bir şıçana dönmüşüz.

Genç adam, dünyayı dolaşmamış, ekme parasına her hafta buraya gömülü, bizim gibi yazarlara güvenme. Kelimelerin dekoru ve dedikodusuna fazla inanma. Adam gibi yol, otoyol, asfalt, bayağı yol.. Düşüncenin en güzel yollarından

daha uzun, daha derindir. Taşıdın vızır vızır geçtiği yollar; aşkıların, aşkıların en derin kitaplarından daha esrarlıdır.

Eskimiş kara vagonlar gibi kenara çekilmiş, burada bir kemalizm, bir şeriatçılık lakrısına bin senedir hâkılı kalmışız..

Ne çapkın şehitler var, dudak dudak sokakları. Bizimle, insanlarla dolu dizgin sevimli bekleyen. Bögümüze ve göğümüze kurşun yemiş zipkin yemiş gibi oturuyoruz. İnsanlığa ulaşmaya neden korkuyoruz. Bir dar havuz içinde bir küçük kayık gezintisini iküzyüzdür balandırıp, abartıyoruz...

Bir ülke dolusu barakalar mı gördük, huırma ormanları mı gördük, Manolya ağaçları mı gördük, Tibet'in çabsından kavlup cıvı cıvı bir kalple Çin'e mi girdik.

Soğuk, donmuş kuyruk yağırı bir kalple, reçine gibi çapaklı gözlerle; miy miy, mum gibi susup, çam reçinesi gibi, üçgünde bir keimele, kelimele, aktık. Ekranların karşısında kanlı kanlı bakır sıçan ölüklere döndük.

Seyyahlığın şu eski düşüncesini ne geç öğrendim. Ne kadar uzağa giderse insan, ülkesine o kadar güç katar.

Ne kadar geç öğrendim, telretmenin iştahı olmadan yaşayamaz insan. Küçükük sineler gibi kaçıparak başka tür meyvelelin bahi etrafında.

Ülkemizden transit geçen bahi, sırt çantalı çocuklara hep gıptayla bakım. Sevimli bir kuş gibi gülen yüzlerine bakım. Uçuşup duruyorlar. En uzakları kokusuyla yanıyolar. Göklere uçan meleklerin eşeriydi onlar, kıtaları minçer gibi başlarına koydular, önce kendi beyinlerini pamuk kadar hafif attılar, yolları bir makara ipliği gibi hafif şarkılar söyleyerek parmaklarıyla şardılar!

Ne geç öğrendim, asil öksüz, garip olanlar, başka yurtları bilmeyenler, başka bayramların şamatasına giremeyenler..

Ne geç öğrendim, bu rüzgarlar ülkemizin yerli Türk malı değil. Yolcudur bu rüzgarlar, ya yağmur yolcu... Özgürüğün binbir türüsünü yolcular bilir. Bir fırtına gibi, su gibi, dünyayı dönüversek, ne olur topluca buradan gıdıp, Yeni Zelanda'da toplansak!

Oralarda da önmüze çıkacak bir dere, bir dünya meyhanesi gibi.. Çöküversek kenanna. Bu kirli bedeni bizim hamamlarımızda değil, orada da çitiler z.. Akıp gidecek orada da sular. Kırmızıbaşlı öklelelin sultan da taşır. Bizi bu sultanın kederi, orada da koymayın yine yalnız bırakacak.

Kara bir muska gibi, şimdi girsek Afrika'nın içine, hürriyeti kelimizin içinde değil, önce, ayaklarımızı tapış tapış tadsal!..

Bin yıldır, görürsün Hanya'yla Konya'yı dedik, Rodos'a gidip Hanya'yı gönnedik. Gittikçe bezdirici, bir mit, polis, casusluk romanının konusu olduk. Cancığer dostlarımız ya deli, durduk yere dunnaktan ahanlıkla suçladık. Demir zincirler gibi içiçe girdiğimiz çocukluk arkadaşlarımızı dahi, birbirimizi kırk yıldır gözümüz neden tutmadı.

Neyimiz var çocuklara gösterilecek. Hangi ülkeden, hangi dokunaklı alevleri taşımışız. Okudum, çok çalıştım, yoruludum. Anladım ki, bu dünyanın gerçek malı, mülki, bir düzine billettir. Anladım, biz insanların mal mülk dediği, kanat çırpımadır. Çok çırpınmış kanadların yorgunluğudur, hayat!..

Bu sonsuz dünyayı bize yasaklayanlar var.. Bu eşsiz dünyayı kalbimizi n en gizli köşelerine gibi gezmeyi bizi öğretmeyen bir ülkede, sopalarla büyüdük. Hepimizi, kendi gibi akıllı hasta yapan şanlı cumhuriyetimiz. İşte kazandığımız para ortada.. Artık bıçak saplasın acımadık, kütük gibi, kangren, uyuşmuş bacaklarımız. İnsanların şarkısını, pinelemekten, unubmuşuz.

Gıtmelerin, tatlı baş dönmeleriyle sarhoşluk duymayanlar, ikna edemezler ruhlarını.. Bir daha çocuklarını.. çünkü çocuklar, birgün mutlaka uçup gidecek. İnsanlık zevkinin bu en büyük en leziz kanmasına dokunmadan, dans etmeden rahat edemeyecekler!..

Ufak tefek, az buz değil, bayağı darlanmakla. Hafızamızın ambanında hergün, eli dergi, otuz gateze, aynı boktan kapusakları yiyip tüketmekteyiz..

Çürümekte, solmakta, uzakla, ferah ferah yollar, ışıl ışıl.. Burada, götümüz kadar büyük yeşil yarılar büyümekteyiz. Hudutları zincir yapıp birlektik kollarımızı aıkadan bağlamış, sokakları deli gömleği gibi..

Ah, bu dünya meyhanesinin gerçek şarabı: yollar!

Adımız insansa, biraz rüzgara benzemeli, insan..

Tarihi okuyorum, rüzgar.. Dağbaşlarına çıkıyorum, yine rüzgar.. Bu rüzgar bizi neden uçuruyor?..

Biliyorum, yeknen bezi gibi atalarının ciğerlerini dokuyan ruh kumaşlarını unubmuşuz!..

nihatg@leran.com.tr

Necip Hocam'a

Necip Hacıoğlu'nun vurmışlar. Sol gözünden girmiş kurşun. Korunması gereken bir beyni paramparça etmişler. Evinin önünde saat 8'de bir baba vurulmuş. Akişverişten dönen bir baba. Çocuklarına ve eşine yemek getiren bir baba ölmüş. Şengül Hacıoğlu; "insanımı kaybettim" demiş. Bir insanın eşi öldürülmüş. Artık Şengül Hanım'ın bir eşi yok. Şimdi ona kim satacağı? Kim saçlarını okşayacak? Kim kuşlağına sevgi sözcükleri fısıldayacak? Onu ve sevgisini kim yüceltecek öğrencilerin gözünde?.. Bir insanı eşinden ayırdılar. Bir insanı ikiye böldüler. Bundan sonra yarım yaşamaya mahkum ettiler. Bu kanama dur mu? Hangi insan, hangi sözler, hangi ideoloji durdurabilir?.. Akşam 8'de sol gözünden vurularak bir baba ölmüş. İki kızı görmüş mü babasının cansız bedenini, karda uzanmış, arabanın karşısında kanlı kanlı bir göl olmuş, donmuş... Silah sesini duymuşmudur kızlar?

Kanije'nin babası yok artık. Ona gurur duyduğunu söyleyecek bir babası yok artık. Başını koyup kaybolacağı bir göğüs yok artık. Tombiş, şevkatli eller saçlarını tarayamayacak artık. Kanije 18 yaşına gelince, kendini arayıp bulamadığı zamanlarda, ona sakin olmasını söyleyecek, onu sevgiyle kolayacak, ona yol gösterecek bir babası yok artık.

Hangi insan, hangi sözler, hangi ideoloji bir çit şevkatli elin okşayacağını yenisi alabilir... Baba Hacıoğlu ağlıyor, televizyonda "Politicacıların da, bu işi yapanlardan da hesap soracağım" diyor... Anne Hacıoğlu'nun oğlu vurulmuş. Bir akşam bir evlat öldürülmüş... Öbür taraftakiler, bir yiğidi yanınıza gönderebilir. 48 yaşındaydı, yapacak işler, seveceği insanlar vardı.

Ankara Üniversitesi'nde odası olmayan tek öğretim görevisini sol gözünden vurup öldürmüşler. Her yıl onlarca soruşturma geçiren, maası elinden alınan, zorla geri verilen, kovulan bir hocayı öldürmüşler... Yaşarken üvey evlat muamelesi gösterenler, kuşama mesajları göndermişler, kına gönderebilir hepsine!

Her öğrencisini sayan, her öğrencisine "siz" diye hitap eden gerçek bir centimeni öldürmüşler.. Sadece bilgi verme aşkıyla yanıp tutuşan, not sorun olmasın diye öğrencilerine soru dağıtan, "Sadece bunlara çalışın, yeter" diyen gerçek bir öğretim görevisini öldürmüşler.

Hocam ne dediniz onlara? Yoksa konuşmanıza izin vermediler mi? Hemen mi yapabilir? Silahı doğrudan gözünüze mi dayadılar hocam? Bunu yapamalıydın simgesel bir anlatı var mıydı hocam?.. Eminim gülümsemişsinizdir onlar "Yaşamayın çocuklar, bu hiçbir şeyi haklemez" demişsinizdir. Keşke söyleseydiniz onlara hocam; "Benim iki kuzum var" deseydin. Ama bir insanı yok etmeye karar vermiş insanımızlar anlamaz ki... Dün bir tairahçı öldürüldü. Dün bir baba öldü. Dün bir insan eşsiz baktılar. Bir baba ağladı dün, oğlunu öldürdüler. Dün Necip Hacıoğlu'nun başı parçalandı, Çocuklarının "başı sağ olsun".

Bir Öğrencisi/Ankara

Gizli Başlayıp Kökü Bitirmek

"Bu köşede düşünmek serbest... Hele bir düşün gücünüzü kullanın: Düşünün ki yeryüzü bizim gibi insanlarla dolu. Yeryüzünün, bizim ülkemiz de dahil, tüm okullarına baş ders: konuş... Biliyorum çok geç kaldık; ama bir yerden başlamamız gerek".

Ama neden başlayacağız dersiniz onu ben bile bilmiyorum. Bildiğim tek şey, ne zaman bir şeyleri düzeltmeye kalkışsan hep yara aldım. Kendi dünyamı bile öyle bir ele geçirmişler ki kafamı kaldırıp şöyle uzağa bakmak istediğimde bile, sanki gözlelimin önüne etten duvar örüyorlar. Ben onsekiz yaşına yaklaşmazken bazı şeylerle, onlar kendilerine layık görüyorlar kendilerini; büyüğüm ben dedikleri halleriyle iki yüzümlüğü, yalanı, kırarığın her türüsünü, gülmemelemlerini alında yatan binbir türlü iğrençliği. Benden de sönmek istiyorlar gülmemeyi, sevgiyi, umudu... Çünkü yetmedi onlara yalındır devam eden bu sönmü. Çünkü algışmış onlar bir hiç yerine konuyor. Anlayın artık; bir Süreyya Ayhan, bir Azra Akın, bir Tarkan, bir Emre Beleşoğlu, bir Galatasaray yetmiyor size! Yetmeyecek... Sık kendi yağınzla kavulmasını bildiğiniz sürece insanlığı, insanca yaşamayı

hak ediyorsunuz. Onun bunun usaklığını yaparak değil... Siz kendi ülkenizdeki açları doyurabildiğiniz sürece varlığını hissedeceksiniz. Siz bir yerlerde, hiç yoktan savaş deneni iğrençliğe kurban gidenlerin sesi oldukça varlığını habirelayacaksınız.

Kökten çözüm isteyenler, artık hisbi yetmiyecek bize, artık çözümler atalım!!

Aslı Mutlu/Nazilli

Yürekten Bir Mektaba!

İstediyim onlardan, evler, arabalar ve hatta hatta lüks otullar değil. Emegimizin karşılığıdır... Onurlu yaşamak.

Devlet dairelerinde bile, ilk çağda, satiplenin kölelerine yapmadığı muameleyi görmek, varlığından utanıyor insanı. O kadar tanırlar ki yüzümüze bakmıyorlar... Sosyal hiyerarşi, dayatılmış beyinlerle tam birleştiren istediği gibi..

ÖSS'ye hazırlanan -ki yıllarca didin, yine açıklasın- bir genç olarak, ufkata olsa sizlere söyleyebileceğim, aslında yüreğim bir kor bir alev... Kelimelere dökemediğim, kitap okumanın da yetmediği şu noktada; 'kendim' gibi gördüğüm sizlere sınıksa sınıyorum. Ve size yüreğim bir merhaba diyorum. Leman ve dostlarına...

Leman ailesine teşekkürü borç bilirim aslında. Ana sizi size anladımın da geçmiş olduğunu biliyorum. Sözlerle yanlara umutla bakiyorum, bunu da bilmek istedim.

Bir de Leman'ın 1 Eylül 2002/36. sayısında, Okur Mektupları köşesinde yazmış yayımladığınız Sarp'la -sayerizd- tanıştım. Ve sanırım ÖSS'yi kazanmanın o sağlayacak... Yani kusacası iyiki varsınız, biz de sizinle varız.

Ödem/Çoça

Yarasa Olamayız... Yine ABD'nin Kucağına Oturuz!

Leman emekçilerinin ve okurlarının yeni yılının mutlulukla geçmesini dilerim.

Fi tarihinde kuşlarla memeli hayvanlar arasında savaş çıkmış. Yarasa lar oralkta görünmüyormuş. Kuşlardan bir heyet, yarasalara gidip durumu anlatmış. Yarasa lar kuşlara "Biz sizin yanınızda yer alamayız, çünkü biz memelidiriz" demişler. Ardından memelilerin gönderdiği heyete de "Biz sizin yanınızda da yer alamayız, çünkü bizler kuşuz" demişler.

O bugündür yarasalar, karanlık ve kuytu yerlerde, diğer kuşlardan ve memelilerden ayrı yaşarlar. Çünkü diğer insanları -pardon hayvanları- arasında bulunmazlar... Bunları hiçbir anlatıyormu ve bu anlatılardan çıkan sonuç: Yarasa olamayız... Yine ABD'nin Kucağına Oturuz. Tıpkı Körfez Savaşı'nda olduğu gibi. Saygılarımla.

Simitçi Hatil Kınut

Cevdetpaşa Cad. No:8/2 Fındıklı/İstanbul

Savaş İstiyorum

Merhaba, Leman ailesi ve Leman okurları. Yukarıdaki iki ke'meyi okuyunca neler hissedeceğinizi tahmin ediyorum. Ama endişe etmeyin, hemen ağlayacağım.

Son günlerde savaş haberleri duyulmaya başladı. Herkesin içinde bir savaş korkusu var. Savaşın ne kadar anlamsız ve insanlara acı veren bir gerçek olduğu tartışılmaz bir durum. Ama bence gözlerden kaçan ve anlayamadığımız hatta savaşları bile daha sağma bir olay var. İnsanlar doğal olarak savaş istemediklerini, o insanın baş belası olan nefret etdiklerini dile getiriyorlar. Ama sonra ne oluyor? Savaş hayır diyebiliriz ezm ye, bu insanları sesini kasmaya çalışıyorlar. Peki onlar EVET SAVAŞ İSTİYORUZ deselerdi, o zaman dünya ööl mü verilecekti. Yani ellerindeki pankartlara; biz savaş istiyoruz, yaşasın savaş diye yazsalar! daha mı iyi olurdu... Savaş hayır demenin YASAK olduğu bir toplumda yaşıyoruz. Yakında ben de elimle bir pankart alıp SAVAŞ İSTİYORUM diye sokaklarda tepkimeye başlayacağım. İnsanların tepkisini çok merak ediyorum.

Herkes şunu da bilsin ki dünyanın hiçbir yerinde, hiç kimse ekonomik kazanç sağlayacak diye insanları hakları yok ve bu zulüm devam ettikçe SAVAŞA HAYIR sloganı hiç susmayacak.

Nihat Yılmaz-İzmir/İzmir

İzmir

İnancı tükenmemiş insanları ülkesinden geliyor. Habersiz, toze umutları.. çünkü biliyorum ki taze umutlarla yaşamadıkça, yaşamayacağımız ve umutlarımızı yama alıp övünmeye saktığımız o mahsun gülmemelemleri yürütüyor. O esnada kaldırım taşları arasında bana gülmeyen mavi bir çiçek görüyorum, elimi uzatıp dokunmak istiyorum. Eğıldim de çiçek bana dönerek "Burada, bu za'im şehride kayıp giderken buldular, sen sessiz yüreğin derinliklerinde seni rüzgarlar hissedeceksiniz; üzülmedik, yorulacaksa ama yenilmeyeceksin. Yolların uçurumları kesilse bile sen kendine bir

köprü bulabileceksin" diyor. Ve boynunu büküyor, o sırada baktım ki çiçek gibi toprak oluyor bedenim ufak ufak, nereye baksam içimde ince sızı hissediyorum, sığınacağım var mı biliyorum ama yine de yol alıyorum. Ben de kendi kendime şöyle diyorum; yeryüzünün tüm ezilmiş halklarını dağlımış yüreğim, ırkçı müdahalelerle karşı karşıyayken parmak ucundan başlayıp tüm bedenimi eşir alan sızıyı, mavi rengin sevgisiyle yeneceğim. Tüm yaşadıklarım ya da mutalliflerin yaşadıkları öfke seline dönüştürerek coşacak, bir tutam düş sınımdan hayata, ölmeyeceğim. Umanm düş ve özlemin yerini ulangaçlık, acı ve boşluk almaz.

Ve biliyor musunuz bugün 2 özücü haberi aldım, hatta bir öğrenci için yıkım bile sayılabilir. Belediyeye ve valilik bursu bana çıkmadı. Oysa biz 40 milyonluk nafakayla geçinmeye çalışırken, o sıradan mutlu insanların mutluluk paylarından bir tutam almıyoruz. Neye göre belirlenir biliyorum ama o öksüz ve sahipsiz yarım her zaman olacaktır. Bu günlerde beni üniversitelerin aylına noktasına getiren maddi imkansızlıklar, referansım olmadığı için bana burs veremeyenlerin de etkisiyle beni uçuruma doğru itiyor... Hayatla yüzleşirken, kitaplarıdaki gibi olmadığımı görüyorsunuz, yani dünyayı, insanları gördüğüm gibi belediye meclislerindeki için enayi olduğumu fark edemedim.

Bu hayatta varolmanın acısını içime işlenmiş yoksunluklara yaşamaya çalışırken, günahla yaklaşmak, bilmediğim rüyalara çekilmek beki de çok yakın...

Emrah Tuncer/İstanbul Üniversitesi

İnsan Aşk'tan Vazgeçerse Yaşarlar

Eğer Tann bana birazlık can verse, basit giyinir, yüzümü güneşe çevirir, sadece vücuduma değil ruhuma da tüm çıplaklığıyla açarım... Tanrım eğer bir kalbim olseydi nefretimi bütün üstüne kazır ve güneşin göstermesini beklerdim. Gözyaşlarımla güller solar, vücuduma batan dikenlerin acısını hissederek, dudak kırmızısı taç yapraklarından öpmek isterdim.

Sizlerden çok şey öğrendim. Ama bu öğrendiklerim pek işe yaramayacak. Çünkü hepsini bir kutuya kıldım. Mutsuz bir şekilde...

Sivas'tan Erdal - www.800134@hotmail.com

Özgürlük Nerede?

Selam dostlar.. Galiba ben sizin yaş olarak en küçük okurlarımdı. 18 Mart 1989 doğumluyum. Fakat, söylediğim gibi yaşam küçük. Manığım işe diğer yaşlıların çoğuna göre (en azından kendi çevremde) çok daha fazla.

Ben de Ali Ulubay akadaşımıza katılıyorum. Çok haklı.. bizim ülkemizi insanları KONAŞAMIYOR! Haklı da olsalar, haksız da olsalar hiçbir şekilde duygulanı dile getiremiyorlar. Düşüncelerini istedikleri gibi paylaşmıyorlar, birbirlerine anlatamıyorlar. Hani bizim ülkemizde DEMOKRASİ? Bizim halkımız haklarını koruyamıyor bile! Savaş olursa -ki Allah korusun- cantarını kilyedecek olanlara söz hakkı verilmiyor. Nerede bu demokrasi? Hani biz başkalarının haklarını çiğnemekle hoşluyla özgürdük. Benim özgürlüğüm, okullarda bize bunları öğretiyor. Siz özgürsünüz deniliyor! Hani özgürlük? Ben özgürlük göremiyorum. Halkımın özgürlüğü, benim özgürlüğüm... Kendi çocuklarımızın özgürlüğü bu mu olacak? Neyse... Sıkıldım bu konudan. Bunları düşündükçe insanın keçileri kaçırıyor geliyor.

Bir de "Keyfîsiz Doktor" akadaşımıza bir mesaj iletmek istiyorum. Aşk "tanımsız" değildir. Aşkın milyonlarca, milyarlarca tanımlı vardır. Ama asla tanımsız değildir. Tanımsız diyerek sen de kendince bir tanım getirmişsin aşk! Aşk: tanımsızlığın, anlamsızlığın ve monotonluğun birleşmesidir birleşmesidir demisin. Bu da kendince bir tanım değil mi? Bir şir de aşkın tanımıdır, bir cümle de, bir kelime de... Yeter ki biz onun içindeki anlamı bulalım... Benim anlayamadığım bir konu daha var: dostluk... Adım bana yetmiyor. Lütfen dostluğu anlatan birisi bunu bana açıkla.

Hepinizi çok seviyorum! Lütfen artık susmayalım. Anzından bizden sonrakiler için... Saygılarımla...

Crazy Girl-Karşıyaka/İzmir

Reddi Miras

Barbarlığın yurttarı ikizi sadistik de atavizminiz bizlere mirasıdır!! Tanrımı.. geçmişini bilmeyen insanlar yanlıtır.

a) "Tatlı dil yılanı deliğinden çıkarın"

Yılan solar ve zehirler. Deliğindeki yılan, bacakları orada kalsın ve kimse zehirlenmesin.

b) "Bana dokunmayan yılan bin yaşasın" derler.

NEME LA İMCİLİK EN BÜY K ALÇAKLIK!TIR!.. Bunlar başkalarının başına gelen

felaketlere, haksızlıklara, kendi başına gelmediği için sevinenlerdir...

c) "Dayak cennetten çıkmadır".

d) "Kızın dövmeyen dizini döver" vb... Hem kendi insanlarımızı karşı sadist olacağız. Ama aynı paralele ABD'nin çıkartan için ülkemizi ve insanlarımızı ateşe atacağız. Ondan sonra çağdaşlıktan, medeniyetten bahsedeyiz. Avrupa Birliği bizi niye arasına kabul etmiyor? diye somayalım ve de dünyayı bizlere kışkırtan güldürmeyeelim!!! Leman emekçileri ve okurlarına saygılarımla.

Hatli Kınut

Suç ve Savaşlar Üzerine

İnsanlığa yaran dokunacağına inandığımız bir ideal uğruna mücadele verirken, eskiyi silip ve yoku edip yerine yenisini yapmamız gerekmez mi?.. Peki bu yapıp yıkmakta insanlığı yaransa olsa dahi bir "suç" değil midir?

Bu konu üzerinde duymadan önce "suç" kavramı üzerinde birkaç söz söylemek isterim. Suç sözlük anlamı bakımından belli yasalann ve kanunların dışına çıkarak herhangi bir şeye ve kişiye zarar verme; cana kastetme, ırza geçme, hırsızlık vb. eylemlerde bulunmak anlamlarını içerir. Buaya kadar "suç" kavramı üzerinde bir fikir edinilmez göre, tanrıhen bu güne kadar gelen savaştan, yapıp yıkmaktan ve insanların her ne kadar meşru zeminele veya buna benzer şekillerde olsa da bir suç olduğunu vurgulamamız gerekir. Çünkü savaşlarda da binlerce insan öldürüldü katlediliyor, kadınların ırzına geçiliyor, kadınlar yapıyor.

Savaşlar da haklı ve haksız olmak üzere ikiye ayrılıyor. Bunlardan ilki belli bir ideale ve amaca hizmet eden bir savaş ve mücadele, ilkindisi ise kendi menfaat ve çıkartan uğruna insanlığı yok edip insanların sömürken kişilerin savaşlarıdır...

Bu tanımlamalardan ilki yine başta söylediklerimize denk gelmektedir. Yani belli bir amaç ve ideale ulaşmak niyetiyle yetersiz bozuk ve basitci sistemleri yıkmak uğruna verilen savaşdır. Bu da bir suç olmakla birlikte içerdiği anlam dolayısıyla haklı olmaktadır. Yalnız ikinci tanımlamadaki savaşlar keyfi ve belli çıkarlar üzerine yapıldığı için kesinlikle "suç" sayılmaktadır. Ne yazık ki günümüzde belli çeşitlerle belli bir ideoloji ve amaca bağlı savaşlar ve mücadeleler kötülenmekte ve "suç" olduğu iddia edilmektedir. Keyfi yapılan ikinci türden savaşlarda yüceltilmektedir.

Her şeye rağmen dünyada savaşlar olmaması dileğiyle bütün duyarlı ve aydın insanlarımızı savaş sorununa karşı tavr almaya çağınıyorum.

Bilgen Urulu-Varto/Muş

Gerçek

Hayat aslında sonsuz, dibi karanlık bir uçurum. İnsanlar bu uçurumdaki dallara tutunarak yukarı çıkmaya çalışıyorlar, amaçsızca. Çıkabildikleri yere kadar çıkıp aşağı atılıyorlar. Daha doğusu aşağı düşüyorlar. Aşağısı karanlık, kapkaranlık. Ama gerçek ve tek gerçek olan ise ölüm. Ne yaparlarsa yapsınlar, kendilerini nasıl aldatırlarsa aldatırlar, istedikleri yalanları, sahteliklere de sarılsalar; eninde sonunda değişmez gerçeğe tanışıp, tartışmaz kabulneceler.

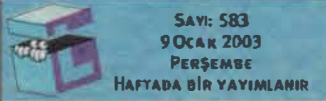
Benimse her tuttuğum dal knılıyor (Biraz arabesk oldu ama..), habire düşüyorum. Bir altlık dala tutunuyorum isteksizce. Gittikçe yaklaşıyorum gerçeğe, gerçeğe banna... Biralmak istiyorum kendimi. Bir an önce tanışmak istiyorum gerçeğe. Nasılsa kabulnemeşim zaten. Dedğim gibi bazen bırakıyorum kendimi ve düşünmeye başlıyorum. İşte o zaman yeni dallar filizlenmeye başlıyor. Halbu ki onlar da en kısa zamanda kuruyup, kırılacaklar. Yine de tınıyorum bilingsizce. Amaçsızca, isteksizce... Belki minnacık da olsa bir umut ışığı olarak gördüğümde. Belki de korkuluğumdandır... Tutunuyorum işte. Bir süreliğine de olsa... Hemen kırılacağı bilsem de...

Bazen yalan bunlar diyorum. Herşey yalan. "Dünyadaki tek gerçek benim" diyorum. Bırakıyorum kendimi hayabı amansız sıradanlığına. Akıp girmek istiyorum diğer insanlar gibi bu hayabın içinde... O da olmu-yor. Belki bir süre sonra çarpıp durmak zorunda kalıyorum gerçeğin duvarlarına. Yık-mak istiyorum o duvarları. Ölüme çıkan her şeyi yapıp yıkmak, paramparça etmek, tozu dumana katmak istiyorum. Ama biliyorum ki boşunadır, anlamsızdır bütün çabam. Bu her şeyi yalan büyülmekle nasıl yikanın gerçeğin duvarlarını. Yine de çarpıp ölüyorum tüm acizliğimle.

Bizi bu anlamsız hayata, yüzümüze küçük de olsa bir tebessüm yapılabildiğiniz için tüm Leman ekibine yüreğimle teşekkürler.

Dergide/Agf

www.dergig62@mynet.com

- Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
- İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
- Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
- Yazışma Müdürü: Zafer Aknar

Tel: 0 212 292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0 212 245 38 06 • Abonelik için Tel: 0 212 292 95 65 (140) • Başlı: Sabah Gazetesi - Dergi Bölümü • Genel Dağıtım: BBD Merkez Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

Amerika diyince.. 98'de ben New York'a'ykene bugün metroda garip bişey oldu.. bi durakta kapılar açılır açılmaz içerdeki iki lavuk birbirine girdi.. Meğer ka-
pışmak için kapıyı bekliyolarmış.. İçerdeki halk inanılmaz bir çıyıklamayla dışarı fırladı.. Öbür vagonlardakiler de olayı görüp fırladı... Tren durdu.. Fakat mev-
zuda bir incelik var... Danışıklı dövüş.. Tamamen sistemle banşık.. Ooh ne güzel anıma koyim, kavgamızı edelim, açilsin kapılar, hem şanımlız yürütisn, hem de
ele güne bişey olmasın.. Sistem kousun biz iyelim.. Ne güzel orada hayat.. Oysa şemset ve felaket saati onların dürtüsüyle hep biz Türkler için çalısır.. Biz-
de de metro var ama, hikayesi yok.. Sığorta ve emeklilik bağlayıp ordaki zencilerden getirseniz bizim metroya... Anıma koyim, zencisiz metro mu olur?..

Cinangir'de oturuyunuz.. Bizim bakkala uğradım, geçenlerde.. Bakkal deliıyor... Bir tane sahte on milyonluk fark etmiş kasada...(Nerden bulduysa o morötesi rihli para aletinden de almış.) Uyuz olmuş.. Pa-ra bi şekilde bunun elinden çıkıyor, Hayriye Abi'ya, ordan kuafere, ordan Esnaf Lokantasına falan derken yine gelişmiş bunun eline... Si-nirden vikır vikır vikırıyor oturduğu yerde... benim de oracıkta bi gü-lüşim geldi... Memleketim ufak bir maketki bu dünüm... Habire kazıkla-yın birbirinizi ha muna koyun... Nylene doyaysıa...

Bir esnaf hikayesi daha... Yıllar evvelinden... Yaş onyedisi... Eminönü civarında dükkankan olan bir arkadaşına geziyoruz orarlarda... Çok güzel iki kız görüldü tutulduk resmen!.. Serdeki denyo ergenlikde hemen yazıldıık **Köşedeki Mek Danıldı's**a buyur ettik, geldiler sağolsunlar.. Laf lafı açtı... Ne iş yapıyoruz falan... "Esnafız" dedi bizimki.. "Dükkanımız var burda... Siz ne iş yapıyorsunuz?" dedi.. Kızlar "biz de esnafız civardan" dedi... İyl de iş ne?.. Kuyumcu musunuz?.. Dükkan ne?.. En sonunda inlediler... Fahşelemiş meğer! **Esnafız** dedikleri o yanı..

A cartoon illustration of a large, messy pile of Poké Balls on the left, with several small Poké Balls floating in the air above them. To the right of the pile is a small, yellow Pikachu with its characteristic red cheeks and black-tipped ears, looking towards the viewer. The background is a solid yellow color.

Tarihteki İlk Bok

Cennette yasaklanan meyveyi hepimiz biliriz. Yılan Havva'nın aklını çelince dayanamayıp elmayı yiyor. Tarın ceza olarak onları boku dünyaya yollar.. Cennette dışki olmadığı için yenen yiyecekler ter yoluyla, mis koku halinde dışarı çıkar. Fakat bu fizyolojik durum dünyada böyle değildir. Adem ile Havva'nın kanlarını doyuncu mideleri boka doldu, popoda anüs olmadığı için çevrede bulunan misvak ağacının dalından küçük bir parça koparıp kalçanın ortasında bulunan yanga batırmışlar.. Böylece ilk insan boku dünya toprağıyla buluşmuştur. Misvak ağacının kabuklarını soyup suda beklettiğimiz ağacın kabuğunu soyduğumuz yer elimizde ovuşturduğumuz zaman lifler oluşur. Lifleri pencere camına bastırdığımız taktirde camın diğer tarafından baktığımızda anüsteeki kasık çizgilerine benzer, inanmıyorsanız misvak ağacının dalları aktarıldı satılıyor. Hocalar namaza başkadan önce ewel dış fırçası niyetine dişlerini temizliyorlar. Cem. Bak yapının "Bok" adı eserinden almıştır.

Geçenlerde bi
bahar havası geldi
gece İstaribul'a bal-
konda kayıfe sigara içiyim de-
dim.. Meşhur dansözlerden **Zümr** gel-
di aklıma... Geçen yıl kokainli falan baskın
rezaletinden sonra tövbe adıp şahane bi İtal-
yan'la evlendiydi bu.. İyice gazı gelip müsliman
etti İtalyan'.. Hatta sünet bile olmuş.. Fakat
boşarmışlar sonra.. E noldu sonra o adam?
Müslümanlık ve o sünneti şey?.. Ne yaptı o va-
zivetleri Kocçibey?.. Allahallah!..

Her seferinde niyet ediyorum, fakat yine gırlık işte o cendereye... Yılbaşında Tarlabası tarafında bi dostun evine davetiydik... Cihangir'den oraya geçerken aradan İstiklal Caddesi'nden geçmek gerek... Aha buyur yine insan sellinin ortası... Altı üstü, karşı sokaka geçicez... Ne mümkün! Avcılar, Eserler, Ümraniye... Tüm varoş kortajler halinde resmi gece yapıyor caddede... Onlar da haldı... Yılbaşı... Fakat niye kız arkadaşımın kıyını eliyosunuz? Pekli benim niye düdüğü eliyosunuz?.. Cep telefonum getti.. Bi taneisi "Benimle geleceksin!" diye bizim kızın kolumdan tuttu çekti, zor kaptım! N'oluyo muna koyun ya? Kolkola gımeşler bide en önde! Geçit yok! Ney lan bi? Şeytan ayırdı mı? Zar zor geçtik karşıya... Fakat trafik... Kasımpaşa'dan dolanıp gelicez Dolapdere'ye... Yolda polis içkili bi yankesicily çevirmiş Kasımpaşa'da... Eleman "Bırakın dan beni, Tayyip'in arkadaşayım ben!" diye anıyor... Tayyip'de Kasımpaşa kulhanbetiymiş ya... Ah ilim ifrarı sarı bi ümmet... Ah fırtınalı mucizeler yaratanı heral neşlin evladınız?..

Hıncal'ın Yeri....

NTV'de haftada bir yayınlanan 90 Dakika adlı futbol programının hastası oldum.. Hıncal Uluç, Haşmet Babaoğlu, Kenan Onuk... Mütemadiyen hiçbir programı kaçınıyorum.. Türlü sevimsizliklerine rağmen Hıncal öyle iştahla anlatıyor ki herşeyi burda, bi de gece yansı da tekrarnı seyredip iyice pekiştiriyorum. (Fakat gece sanki tesadüfmuş gibi yakalayıp, süzüyorum programı her seferinde).. Ama işin en garip yanı futbolla hiç ilgilenmemem... Maca bile girmedim hiç.

KRONİK HASTALIĞINIZ
leman.com.tr

K.K.T.C-800.000 TL.

350 işadamı ve devlet bakanı Irak'a tarihi bir ticari çıkartma yaptı.
650 milyon euro'luk anlaşmayla geri döndü...İRAK CAN DERDİNDE
HÜKÜMETİM MAL!

PISST!
KARDEŞ GÜZEL
SAATLERİM
VAR!
Bİ SANİYE YAKLAŞ
ŞÖÖYLE! BU MAL
KAÇMAZ!

YENGEYİ
SEVİNDİR
KOMŞU! AKSAM
PAZARI, TEN
DOOLAR!

KOMŞU LOKUM VAR!
ÇİFTE KAVRULMUS!
ENERJİ VERİR!

Aksansefası

DİPNOT

Alp Tamer

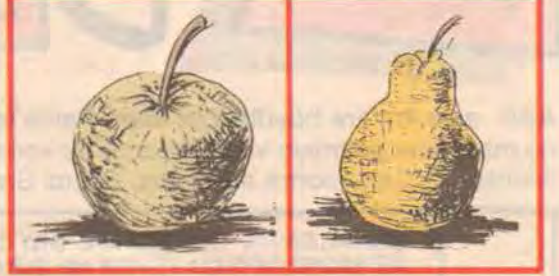

AM

ABD eski Ankara büyükelçisi Marc Parris'ten savaş ara gazları: "Savaşta sonra, barış masasına gelmeye kalktığınızda, bir kenarda paltonuzla beklemek zorunda kalabilirsiniz...", "Daha sonra ararsanız, Beyaz Saray'ın telefonları hep meşgul çalar..."

İki Resim Arasındaki 7 Fark

ELMA & ARMUT

- 1 Elma, Adem ile Havva'nın "yasak meyvası" olarak din kültüründe yerini almıştır...
Armudun mistik alemle işi olmaz!..
- 2 Elma, "Kızılalma" kodlamasıyla Türk dünyasında yerini almıştır...
Armudun ırkla, milliyetle işi olmaz!..
- 3 Elma, Newton'un başına düşerek bilim tarihinde yerini almıştır...
Armudun ilimle, bilimle işi olmaz!..
- 4 Elma, Giyom Tel aracılığıyla masal evreninde yerini almıştır...
Armudun masalla, öyküyle işi olmaz!..
- 5 Elma, "Kristal Elma" ödülleriyle reklam ortamında yerini almıştır...
Armudun reklamla, pazarlamayla işi olmaz!..
- 5 Elma, marka ismi olarak sanal hayatta yerini almıştır...
Armudun bilgisayarla işi olmaz!..
- 7 Yarısının gönül aldığı ileri sürülen elmanın iyisini kimlerin yediği meçhuldür...
Armudun iyisini aylar yer!..

SARI LEBLEBİ & BEYAZ LEBLEBİ

- 1 Sarı leblebi, 'leblebi' realitesinin ana temsilcisidir, leblebi denince ilk akla gelendir...
Beyaz leblebi, gölgede kalır, bir nevi çeşitlemedir!..
- 2 Sarı leblebi, bozanın partneridir...
Beyaz leblebi, rakının!..
- 3 Sarı leblebi, bir Çorum markasıdır...
Beyaz leblebinin memleketi sırdır!..
- 4 Sarı leblebi, AKP tabanıdır...
Beyaz leblebi, CHP!..
- 5 "Leblebi goydum tasa gızannem" ya da "Leblebiyi gavurah, dumanını savurah" gibi türküler, sarı leblebiyi çağırıştırır...
Beyaz leblebinin bu tip bir çağırışım gücü yoktur!..
- 6 1 aslında +1'dir ama artıyı söylemeyiz, aynı şekilde sarı leblebiden bahsederken "leblebi" demek yeter...
-1 derken mutlaka eksiği belirtiriz, aynı şekilde beyaz leblebiden ancak "beyaz leblebi" diye bahsedebiliriz!..
- 7 Çocukluğumuzda "sarı leblebi tozunun" yeri olmuştur...
"Beyaz leblebi tozu" ne yedim, ne de yiyene rastladım!..

Çizimler: Onur Güçel

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

PANTOLON

m e t i n f i d a n

FERİDEEE!..
TERLİKLERİMİZ
NERDE BİZİM?..
YERLER BİZ GİBİ
YAAY...

FİYUU...
FİYUU...

-Erdener abi
gezen gün bi gece
kulübüne gittim ,güzela
dayağımı yedim ,girdim
ezlendim...

-Az müsaade edin yaa!.

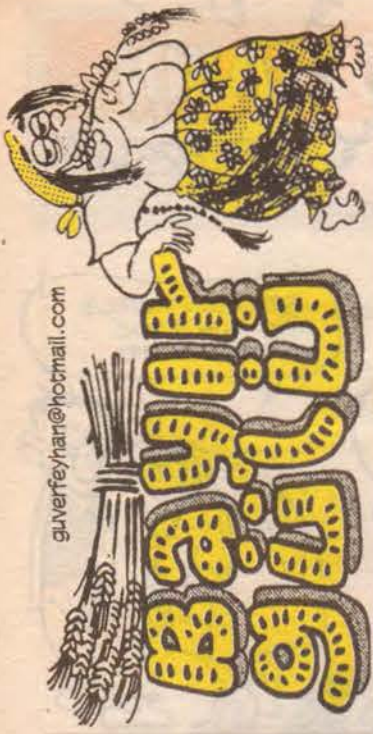

TEREFLİ

PICTURES

FEYHAN GÜVER

L e M anti MED YA

Teşviklerle, kredilerle iyice yağlanan, semizleşen medya açılışına 75-100 milyon arası zam yapılırca kıyameti koparacak medya kuzuları, ekonomi batacak, kaynak nerden bulunacak?

AŞK TEK KİŞİLİKTİ.

Eskiden anlamazdım. Çocukum o zamanlar. Adına hayat dedikleri o bilmeceli kuğunun hepsi birbirinden heyecanlı ve merak uyandıran sürprizleri süslü ambalaj kağıtlarını açmam için sıraya girmiş beni bekleyen binlerce rengarenk hediyeye paketi gibi etrafta döner dururdu sanki. Ara sıra büyükler kendi aralarında konuşurken kulağıma çalınırdı, ama anlayamazdım. Hayat çok zor, dedilerdi, yaşamak hiç de kolay değil... Ya da, hayat bildiğini okuyor, derlerdi, genellikle kederli, kırılgan seslerle... Pekli neydi hayat dedikleri? Ya da kimdi? Neden bildiğini okuyordu? Hayatın bildikleri neydi? Onun bildiklerini biz bilmiyoruz muyduk?

Çocukum, evet... Ama farklıydım diğer çocuklardan... Annemin komşuları bize oturmaya geldiğinde, ya da aile dostlarından birinin evine yemeğe gittiğimizde diğer çocuklarla birlikte arka odada oynamak yerine büyükleri dinlemek daha eğlenceli gelirdi bana. Annemin yanında sessiz sessiz oturur, konuşulanlara dikkat kesilir, anlatılan öyküleri anlamaya, kendi çocuk dünyamla yorumlamaya çalışırdım. Şaşırtırdı bana, ne kadar uslu olduğumu, başka çocukların gittikleri evlerin ahnını üstüne getirdiklerini, benim sanki anlıyormuş gibi büyüklerin sohbetlerini dinlememin ne de sevimli olduğunu söylerlerdi gülümseyerek. Ne onları takdir dolu cümleleri, ne de annemin benim uslu olduğumdan duyduğu gururu beni orada tutan. Anlatılan öyküleri dinlemek benim için dünyanın en güzel oyunuydu. En çok da şu hayat dedikleri şeyi merak ediyordum. O hayat dediklerinden herkeste birer tane vardı anlaşılan... Ve o hayat sahibini hiç dumaadan kendi bildiklerini okuyarak şaşırıp duruyordum... Pekli benim hayatım neydi? Onun ne zaman tanışacaktım? Daha fazla merakımı yenemeyip bugün bu soruyu anneme sorduğumda, her zamanki o tuluaf, o yaşından beklenemeyecek sonradan biriyile daha karşı karşıya olduğumu düşünmüş olmalıydı ki, kestirme bir yanıt vermişti bana, hiç unutmuyorum. Büyüdüğün zaman, demişti şaşkın bir gülümsemeyle, sonra sefketle sanıp, akıllı kızım benim, diyerek bir öpücük koridurmuştu yanığıma... Verdiği yanıtı aklıma daha çok kaşırmıştı... Büyümek benim için bambaşka bir bilmeceydi... Çürük hep, büyümüş de küçülmüş sanki, diyorlardı benim için... Demek ki ben önce büyümüşüm, sonra da daha hayatla tanışmadan birdenbire küçülmüşüm, diye düşündüğümü hatırlıyorum. Ama annem bu tür tuhaf sorularma hep büyüdüğün zaman diye yanıt verdiğine göre bu doğru olmalıydı. Demek ki ben de büyüyecektim. Ve büyüdüğüm zaman her şeyi anlayacaktım... Benim de bir hayatım olacaktı. Ve ben büyüdüğümde her şeyi biliyor olacağım için hayatıma da

doğru biddiklerimi anlatacağım. Böylece benim hayatım za benim öğrettiklerim şeyler olan biddiklerimi bana okuduğum za hiç şaşırmayacağım.

Beyoğlu'nda, o birlikte çok sık gittiğimiz kahvelerden birinde yanımda oturmuş, günlerdir acımasızca ruhumu kemiren soruları o kahredici yanlarını gizlemek istercesine gözükenden kaçınırken, evet belki de ilk kez o an, bu kadar ger bir şekilde o çocuğu duyulanmda nasıl da yanılmış oludumu anladım. O gün tuhaf bir coşku vardı sende. Sıradışı, cuku bir heyecanın vardı. Oradaydım, karşıdaydım, dokunabileceğin kadar yakındaydım. Ama baktığın, gördüğün, nuşluğun ben değildim artık. Senden öyle parlak bir ışık yarıyordu ki, o ışığın parlaklığında rengi soluklaşan, görüntüsü derek zamanın sonsuz yıcılığıyla kaybolan bir resimden faysızdım. Bana ne anlatıyordun, sana ne cevaplar veriyord farkında bile değildim... İçimden yükselen o çılgın sanki tellerimde bambaşka sözcüklere dönüşüp, öyle dökülüydudaklarımdan. Hayatı durduralım, hayat bildiğini okuyor olurdururam onu, diye haykırmak istiyordum. Ama yazgım o korkunç panik duygusu gövdemim içine hapsolmü sanki. Dudaklanma, sesime söz dinletemiyordum. Sanki bölünmüş gibiydim. Bedenim söylediklerine inanmış görüyordu. Belki de inanamak istiyordum, bilemiyordum. Ruhum yaklaşan tufanın o korkunç uğultusundan kurtulamıyorduydu sana duyuramamamın çaresizliğini yaşıyord. Tek nin o ark engellenemez yakınlığını sana duyurmak için ide durmaksızın yanıtlıyan can seslerini algılamaktan öle uzadıma ötürmüşün. Hayat bildiğini okuyordu, evet... F aramızda derin bir uçurum gibi giderek açılıyor, yarabildi ş tesadüflerle bizi o uçurumun iki yalasında sonsuza kadar amaya hazırlanıyordu.

Birazdan kolkop gidecektim. Ne diye gideceğini biliyok. Ne yapacağımı hissediyordum. Seni o kadar iyi tanıyordurum ruhunun bir parçası olmuştu sanki. Bana hissettik için elinden geleni yapsan bile içinde tomurcuklanan ri aşkın zehirli bir sarmaşık gibi benliğini an be an nasıl gini adeta kendi içimde hissediyordum. Kalp atışların hızla çabınlmı ve hızlanıyordu. Ansızın içinde beliren o engelmez heyecan kırıltısını ben de içimde hissediyordum. S tek bir farkım vardı: Sen hızlanan kalp atışlarını, içini sa heyecan duygusuyla yepyeni bir aşka hazırlanmanın, ke yeni biine anlatacak olmanın, bu yeni aşkın belirsizliğini ratıldığı merak ve cazibinin büyüyle bana ve bizim sevd karşı giderek kaykızlaşıyor, bense seninle aynı anda his

KARKÜTERİ

AN ZAMMIN
Nİ VERGİYLE
AKLAR!..

SEFER + ONUR

gim bu yeni duygulann içimde tarifsiz bir aciya dönüsmesini garizesiz izlemekten ve beklemekten başka bir şey yapamıyordum. Seni hissedebiliyordum, evet. Hissettiñ herşeyi kalbimde hissedebiliyordum. O ana kadar seni bu kadar iyi tanımamın mucizesi ve mükellem bir şey olduğuna inanmıştım. Ve belki de kimseyi bu kadar iyi tanıyamayacağım için bu güçlü bağla sana daha sıkı bağlanmıştım. Bu yalankik tarifsizce mutlu ediyordun beni. Şimdi ise ilk kez, keşke seni bu kadar iyi tanıyıyor, ruhundaki izer hareketini boylesine güçlü duygulala hissedemiyor olsaydım, diyordum. Çünkü artık hissettiklerim bana dayanamaz açılar verliyordu. Keşke bu kadar iyi tanıyamayayayaydım seni. Keşke benden sariye sariye, dalıca dalıca her an biraz dalıca kopuşunu ruhumun gözleriyle bu kadar net gömiyorsaydım. Keşke bütün bu olanlar öyle anslayın olsaydı ki, korkunc bir şok ve şaşkınlıa uyussaydı bedenim. O derin ve ani şokla uyusaydım, yıllarca, yıllarca uyusaydım... Uyandığında hiçbir şey görmemiş, hiçbir şey hissetmemiş, hiçbir şey hatırlamıyor olsaydım.

Oysa bu mümkün bile değildi. Aylar öncesinde hissetmişim benden kopacağını, bir başka aşkın büyüsenı kapladığını ve tıpkı o Beyoğlu kahvesinde olduğu gibi ellerime bir yabancının elleriyle dokunup, gözlerime bir yabancının gözleriyle bakacağını, benimle hiç tanımadığın bir yabancının sesiyie konuşacağını... Anszın belki hiç tanımadığın, belki de çok yakından tanıdığın bir başkasına dönüşeceğini... Aylar öncesinde hissetmişim... bir ses duymuşum sanki. Çok uzaklardan gelen belli belirsiz bir ses... Sanki ilk bir yaza sonu gecesinde insanın saçlarında dolanan yumuşacık bir rüzgârın tıllı uğultusuna benzeyen bir ses... Saçlarını annenin eksik bıraktığı bir sevgiyle okşayan o rüzgâr adını kulaklarına fısıldıyordu. Seni başka bir yere çağırıyordu, başka bir zamana. Benimle paylaştığın, benimle büyüttüğün o dört duvan sevdalı ölümlü evimizin kapılarının, pencerelerinin arasından sızan, adını hiç durmadan benim asla seninle birlikte olamayacağı çok uzaklara çağıran bir rüzgâr vardı kaç zamandır, hissediyordum... Oyle çok içindiymdim ki, adını fısıldayan o rüzgârın senden başka birinin duyduymasın asla mümkün olamayacağı o sessiz sesini ben de işliiyordum. O yaralı çocukluğunun kalbindeli kurak topraklarını yazıyıp havalandıran o sese kuakladımı kapatabilim mümkün değildi. Çünkü ben senin o yaralı çocukluğunun kalbindeli kuak topraklarında yazıyıp havalandıran o sese kuakladımı kapatabilim mümkün değildi. Çünkü ben senin o yaralı çocukluğunun kalbindeli kuak topraklarında yazıyordum yıllardır. Seni tanıdığım ilk gün görmüş ve o gündün beri yıllar boyunca var gücümle sevgime salmışım o toprakları. Oyle çok salmışım, öyle büyük bir inatla tutunmuşum ki ru-

Behig Peku

huna, çocukluğunun kalbinde yarattığı o çatlak topraklar bile kayıtsız kalamayacağı yorulmak, dinmek bilmeyen bu deli sevdam... En sonunda narin ve kılınlar bir aşkı filizlendirebilmişim kalbinde... Nasıl üzerime tırtıyordum, en iyi sen bilirsin, nasıl da kıyamıyordum sevdamızın o büyüklü çiçeğine... Onu hayatın zehirli sulandan koruyabilmek için var gücümle çirpiniyordum. Çocukluğunun o sevgisizlikten kurumuş toprağının çatlaklarını doldurmak için, içindeki her sevgi açığını kapatılabilmek için kendimi unutturcasına. Zamanı, hayatı ve ölümü yok sayıyacasına çabalıyordum.

Belki ben de hala küçük bir çocuğum, bilmeyorum. Belki de hepki o çocukku düşünmek gibi eğer ona doğru baktıkları öğretmenin hayat benim bildiklerimi okur sanıyordum. İnsan bini yürekten severse, insan bini kendisini unutturmasına severse, insan bir kalbin temsiline, masumiyetine ve sevgisine inanır ve o ruhu kendi ruhuyla sanır sarmalarla, sevilin kalbin çokrak toprakları aşk bahçesine döner, çocukluğun yaratan sanır, o derin çiçekler sevgiyle kapanır sanıyordum. Evet, evet... Aşk emekler sanıyordum.

Birazdan kılıp gidecekti. Nereye gideceğini biliyordum. Sana dur, gitme, demek istiyordum. Diyemiyordum. Misi kokulu sürmüştün. en sevdiğin giysilerini giymiştin. Bayırın ilk günü sabahın erken saatlerinde evden fırlayıp, yeni almış elbiseni giymek için bütün gün sokakta dolaşıp duran çocukluğunun yüzündeki o naif gülüş vardı yüzünde... Sana kaç zamandır ilk kez yeni bir takım elbise almıştın. Yağmur yağıyordu, ama umurunda bile değildi. sen sokakta bir aşağı bir yukarı yürüyüp duruyordun. Dyle masumundun ki... Sokakları geçen bir arabanın sırtığıyla çamurla yeni giysilerin kirlendiğinde yüzündeki gurur acıya, yenilgiye, utanca dönüşecekti. Kendini çinçilap hissedeciğin.

Öyle seviyordum ki seni, söytesene nasıl dur diyebilirdim? Tipki o gıysılar gibiyim başı masum ve lekesizdi duyulannı... sana nasil onlariya yağmurda sokağa çıkma diyebilirdim? Nasil söyleyebilirdim duyulanı böyle apaçık, böyle gururla, böyle korkusuzca üzerine giyip sokağa çıkarsan, onlarla, ne kadar büyüsen de aslında hiç tanıyamadığın o hayatın ortasına böyle cesaretle atılarsan kalbinin anınsız lekelenebileceğini... Yüzündeki o masum gürnün acıya, yemliğe ve utanca dönüşebileceğini... Sana nasıl dük, gitme, diyebilirdim? Gözümdeki o çocuk su sevdiğini duyurdun bana. Varsa bir aştın o taze rüzgarıyla kalbimde canlanan o lüptürları içimde kanayan kanaya hissedyordum olmam lütuğudu. Olacakları görüyordum. Sözlerinin hiçbir faydası yoktu. Yanındaydım, diyordun... Eve gıt ve ben! bekli, diyordun... Birkaç saat sonra geleceğim, diyordun... Oysa ki miz de biliyorduk gıttığın o yerden bir daha hiç dönemeyeceğimizi... Dönsen bile artık o gelenin hiçbir zaman eskisi sen olamazdın.

yacağım... Bana bir daha hiç o çok eskiden beri tanıdığım yüzünle, o kendi gözlerin gibi bildiğim gözlemlle, o kendi sesim gibi duyduğum sesinle gelemeyeceğini...

Hayat büyük akıllarla, gırdaplarla çağıldayan çilgin bir nehir gibiymi. Ben o nehrin ortasında, avuçlarıma açmış, parmaklarımla arasından süzülüp giden suları durdurmaya çalışıyordum. Sense ellerimi çoktan bırakmış, kendini o çilgin nehrin helvârimiş gibi diydirmiş... Aşkımla gidiyordum... Hayatın o gürül gürül çağlayan azgın sularınnı aldıcısı ferahlığıyla sarhoş olmuştun. Öyle çokşuklyydın ki gömmen, anlamam, hesaplayabilmenin mümkün bile değildi... Nehrin suları öyle derin, öyle yüksek bir sesle çağırıyordu ki çığlıklarımı duymam mümkün bile değildi... Oada, yoldardır kimbilir kaçginci kez öaürdünüz o Beyoğlu kahvesinde, kalbeldesi aşkın gözlemlenen sizin masumiyetli işığında giderek kaybolan suretimle karşında sessizce otururken, bütün olacakları hissedebiliyordum. Hayat denilen o deli alıntının suları yavaş yavaş o kahevî dolduruyor, ayağklarını ısıltıyordu. Aşkımları o sulara atacaktın. Elelemler kaçırıacaktın. O suları seni de beni de çılğınca süzükleyecek, kalblerimizi bilinmezliğin heşkin kayıklalarına çarpıp, tarumar edecekti.

Biliyordum, birazdan kalkıp gidecektin. Nereye gideceğini, ne yapacağını, hissediyordum. Askı emeği tek ediyordu, gorusu-
nordum. Hayat benim doğru bildiklerimi değil, benim dünyamı
asla algılayamayacağı, şifrelerini kalbimin asla çözemeyeceği
başka başka şeylen oluyordu. Hayat, askı emek değildi, diyor-
du. Askı emeği tek eder ve yazgısızın peşine düşer, diyordu. Oyle
çaresizdim ki... Oyle amanız bir çaresizlik içimdeydim ki, o an
anladım, askı aslında tek kişiliktir. Askı aslında başka bir yüreğin
ışığıyla yeşeren, ama o ışık bir gün sonse bile yurduğimize sımsıkı
tutunarak yaşamaya devam eden ölümsüz bir çiçektir. Benim
çiçeğim benim kalbimdeydi. Seninki benim kalbimde. O an
anladım, askı aslında öliesiye bir yenilgidir... Sen çiçeğin yüzü-
nünü başka bir kalbin ışığına çeviren bile benim çiçeğim senin
ışığından yüz çeviremezdi. Oyle çaresizdim ki... İşte o an
anladım, senin çaresizliğin senin kalbinde, benimki benim kal-
bimdeydi. Ne yapsak da pâylaşamazdık onu. Tıpkı o bildiğini
okuyan hayatın karşısındaki yenik çaresizliğimiz gibi, tıpkı işi-
ğini görüp de sana dur diyemediğini, seni çocukluğumuz o geç-
kaltız rüyasından uyandırmaya kıyamadığını yüzündeki ma-
sumiyet gibi, tıpkı bu yitici sevdamın sesine sana duyuramayın-
ca o def çıkıldan gibi, askı tek kişiliktir...

cezmier@leman.com.tr

* "İrak'ta Savaşın Hayır Koordinasyonu": Savaşın hayır diyorsanız buraya! (irakbarkurultusu.org) 0212 - 252 72 72 (www.irkatasvaskahayir.org)

* "Yine Saniine Kaldı Hayır" adı ile birleşim: www.yinesanikaldi.org

* Kartal, 18 Ocak Cuma'tan itibaren öğle saat 19:00'de Kartal Halkın Gençlik Derneği'ndeymi. Adres: Çarşı Cad. No:4 Kartal Tel. 021638751 41.

* 26 Ocak Pazartesi günü saat 15:00-18:00 arası Bingöl'ülere Derneği'ndeymi. Adres: Rıhtım Cad. İskele Sok. No:13/1 Kadıköy.

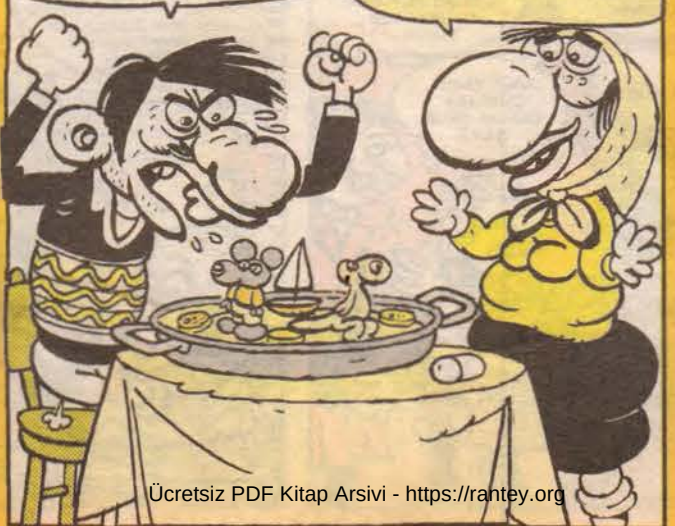
AH ALLAAH, ABİ' QOK
HANEYMIŞ BU
TANBUL - KONYA YÜRÜ-
N YOLU * YAV SEN
ERDEN BULDUN
BURAYI YAV...

UYANIK OLUCAM OĞLUM!
OKSANDÖRTTE YAPILDI BURASI...
GAPA OLDUĞU İÇİN KİMSE BİLMER...
NE PARA VERECEM OTOBÜSE
TRENE ...

SÜRPRİZ YEMEK DEDİĞİN
BU MUYDU BE?... HAY...
ULAN...YEMEK YAPMAYI
BİLMEEEEZ...Bİ MOK
BİLMEZ YAA...

ÜÇ DENE SÜPRÜZ
YIMIRTA GİRDİM
SAHANA... SUCUĞU DA
GATTIM İÇİNİYE CELAL
DAHA NEYDİYİM?..

...FEYZİ ÖZŞAHİN

TÜRKİYE ÇÖL
OL.MASIN!!! YOK, YOK
OL.SUN.. OL.MASIN MI
YOKSA? AMAAN BANA
NE YAA!..

BEN SANA BİR ÇİP'İMİ
GÖSTEREYİM, SEN DE
BANA RAM'İNİ
GÖSTER...

MİKRO DALGA
FIRININIZI ALMAYI
GELDİM!...

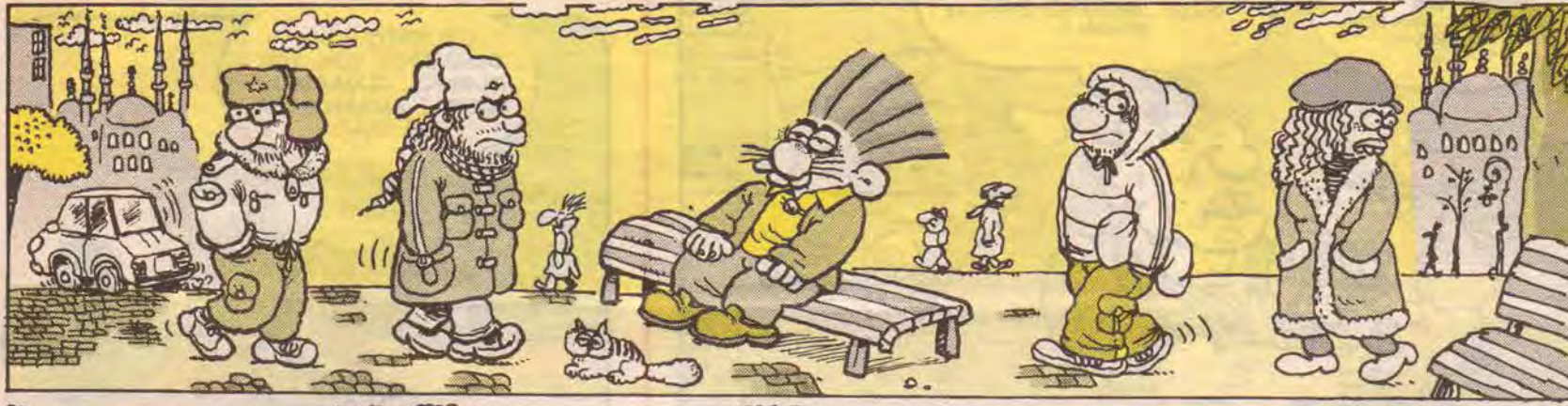
BOŞVER HAYATIM, CANA GELECEĞİNE MALA GELSİN!...

HAZIR MISIN,
SALDIRIYORUZ!..

VAL-LAA SEN
SALDIR... BEN
EVDEN SANDÖVİC
GETİRDİM...

Kızıldeğerliler birleşin!

Sam Amca denilen haydut için Amerikalılar birinci dünyalılar! Bir kısım Avrupalılar ikinci dünyalılar! Amerikalılar ve bir kısım Avrupalıların dışındakiler de üçüncü dünyalılar! Sam Amca'nın gözünde üçüncü dünyalılar tümü kızıldeğerli! Sam Amca'ya göre kızıldeğerliler ezilmeli, sürülmeli, yok edilmeli. Kızıldeğerlilere ait topraklar, doğal kaynaklar tümüyle ele geçirmeli. Kızıldeğerli kardeşlerim, bu gerçeği kavramakta daha fazla gecikmeyelim. Ülkenizin yöneticisi olmanın, ülkenizin zengini olmanın dahi sizi kızıldeğerlikten kurtaramayacağına bilelim. Örneğin Türkiye'nin en büyük işadamlarına, en tepedeki bürokratlara bile Amerika'ya girişlerinde kızıldeğerli muamelesi yapılmakta. Onlar da donlarına kadar aranıp aşağılanmakta. Çünkü Amerikalı değilsen, İngilizler gibi bir kısım Avrupalılardan değilsen sen kızıldeğerlisin. Aşağılanmalı, ezilmeli, yok edilmelisin. Bakın artık kızıldeğerlilerin şikâyetlerine bile tahammül edilemiyor. Büyük Türk şirketleri borsa oyunları, ayak oyunları, yabancılara eline geçiyor. Bu gidişle Türkiye'de Türkler'e ait şirket, banka bile kalmayacağı anlaşılıyor. Kızıldeğerliler olarak canımız dahil herşeyimizi elimizden almak isteyen kasaplara karşı bir koyun gibi sessiz mi kalacağız? Sam Amca yönetimindeki haydutlar süresinin geçeceği yeni kızıldeğerli katliamlarına tepkisiz mi duracağız? **Dünyanın bütün kızıldeğerli'leri, birleşin!** İnsanca-hakça bir dünya istiyorsanız eğer, bunun emperyalizmin babası ABD'ye direnerek, onu etkisizleştirerek gerçekleştireceğini bilin. Kızıldeğerli kardeşlerim, hadi yükselin kızıl bayrakları, sıkıştığınız sığın. Biz üçüncü dünyalılar: topyekün yok etmek için üçüncü dünya savaşını çıkartmayı göze alalım gözünüz kan bürümüş Amerikan haydutları!

HAYBECİ ŞENSOY

FİŞEK SIKIŞ

Eşime dedim, kuşanma dedim sakın derin göğüs dekolte! Alacağım dedim gittim, alışık değilim, ama alırım Italian yokuşundan inip silah. Pat pat sıktım ona. Silah dediysem, nizâmi silah değil. Hazır, sıkılmış kuru silah. Eşim dedi "yapma." Ben hayır. Adım benim medyanın prensiyim ben de. Yapmazdım, yapacaktın, pat pat iki kalem sıktım. Hiçbir şey olmuyor. Ses çıkıyor, bulut çıkıyor, tane çıkmıyor. O gene giydi gitti. Her giydiğinde sıkıyorum. Bazen giyerken sıkıyorum. Fermuarı çekiyor. Yanımız kapı. Onun içinden komşu çıkıyor. "Yapma ve etme" Komşuya da sıkıyorum. Ona da diyor kocası sık. O da giyiyor. Yırtmacı var. Ne yaparsın, toplum böyle? Medya, siz, biz, dömvole. Suçlu arayalım ki nereden bulasın? Sen, biz ve ben. Hepimiz suçluyuz. Teni esmer, ikincil sınıf, poposu manken. Ne yaptığı idük belli, ne papasının parasıyla 4x4=18 jeep tutkunu cahil ve playman delikanlılar. O bunu yatmış, o onu oradan kalkmış. Bana ne de ama hepimiz izlemiyor muyuz saça kadar manken kızla. Hemen kalkıyor ve eve dönüyoruz kurarak saati. Bacağıma sanmam siksın şüpheli şahıslar. Transparan giymiyorum bu toplum değerlerine. Sanmam siksınlar. Ben de sıkıyorum çünkü.

BEHİÇ PEK

GÜNÜL ADAMI

MAHALLENİN DELİSİ GÖREVE

Hani sokaklarda kişileşmiş belli dertler, sorunlar için para isteyen, gerçekte mağdur mu, mağdur değil mi diye insanı şüpheye düşüren bazı fukaralar vardır ya. Beyoğlu'nda yürürken işte böyle yanına yaklaşan ve yüksekçe bir sesle "Baba şarap alıcam, tersoyum param yok!" diyen dürüst ve samimi şarapçı ben ilk başta okkalı bir dumura uğradım. Fakat daha sonraları bunun yeni bulunmuş dürüstlük imajlı bir para isteme yöntemi olup olmadığını da düşünmeden edemedim...

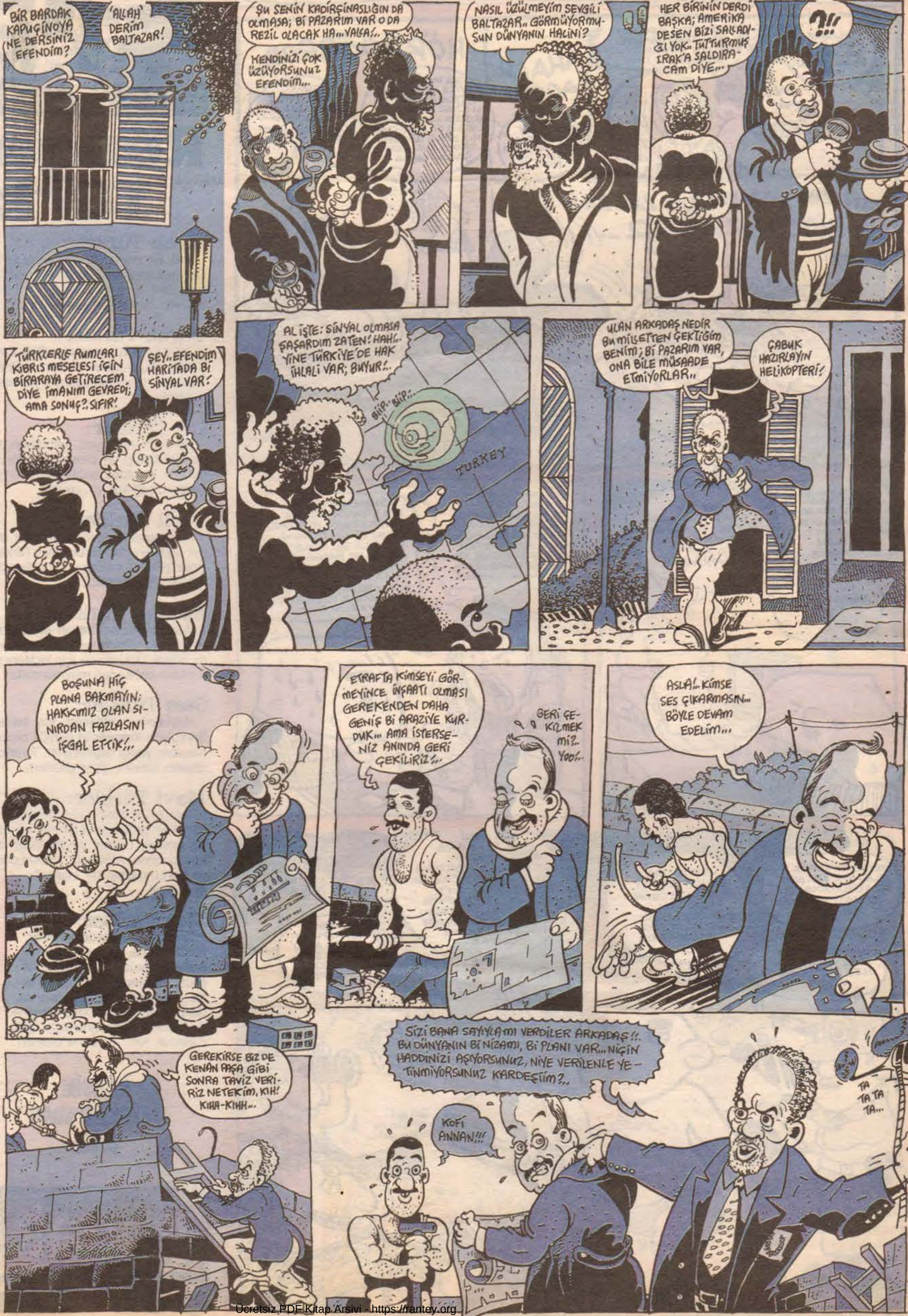
Dumur Gezi Rehberi

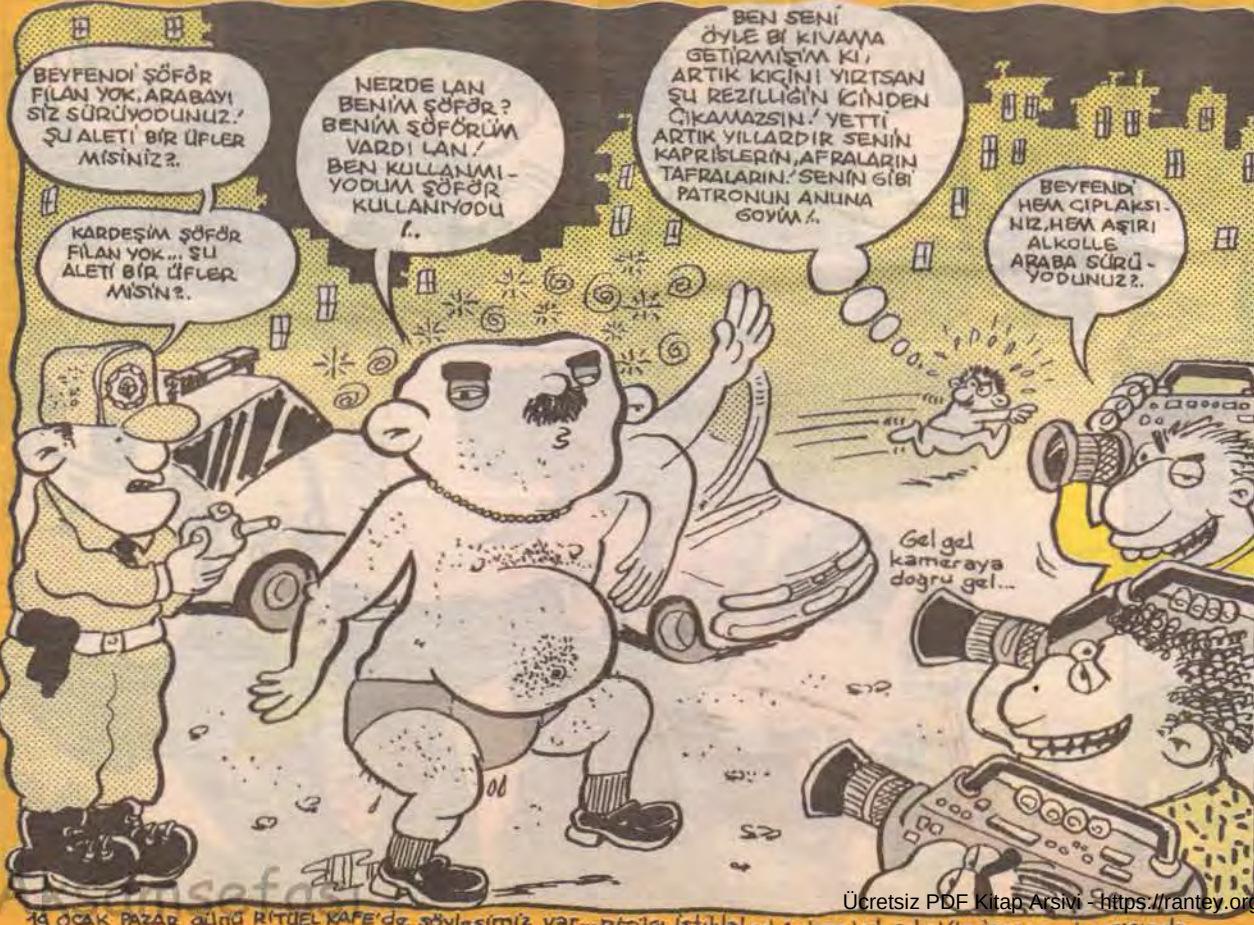
Tophane, Kılıç Ali Paşa Camii ne güzeldir... Mimar Sinan Usta'nın yaptığı bu muazzam yapının görülmeden geçilmesi gereken ustaca yapılmış bölümlerinden biri de geniş kapısının iki kenarındaki yuvalara ustaca oturtulmuş ince sütunlardır. Elinizle çevirdiğinizde dönebilen, daha doğrusu dönmeleri gereken ince sütunlar... Çünkü usta, ustalığını öyle bir göstermiş ki, eğer bu ince sütuncuklar dönmüyorsa binada bir kayma ya da bir oturma, yani bir sorun var demektir. Bu terazi sütuncuklarını hayranlıkla seyrediyoruz ve caminin hamamı tarafındaki avlu kapısından huşu içinde yavaş yavaş çıkıyoruz. Hamamın köşesindeki içinde yüzlerce poşetle dolu olan küçük berberi geçiyor, niye demiyoruz. Çünkü hala huşu sürecindeyiz. Paşelli berberi geçip hamamla caminin arasındaki geçitten hamamın arkasına doğru ilerliyoruz. Hamamın arkasına geldiğimizde görüyoruz ki, kurşunla kaplı olması gereken hamam kubbesinde değişik malzemelerle yapılmış bir sürü teneke yamalar... En enteresani da kubbenin tepesinden aşağısına kadar inen ÇÖZÜM ÇÖZÜM diye yazan ve güçlükle okunabilen paslanmış bir teneke şeridi... Birşeyin markası olsa gerek, ama neyin? Yamalar öylesine ustaca yerleştirilmiş ki, ön taraftan bakınca asüde bir kubbe, arka taraftan bakınca panayır yeri... Bişey diil yanı öbürün bi turist gelecek bunu da hamamın mimari bir elemanı sonacak. Bu minik turumuz caminin bilişindeki medresenin penceresinden küflenmiş, nemlenmiş loş odalarına bakıp, dumura uğrayıp yere yığılarak burada noktalıyız ve en yakın esnaf ocağında bir çay içip düşünceli düşünceli bir müddet oturduktan sonra bir tane daha çay söylüyoruz... Hülasa şöyle bir özetleyecek olursak, bu nasıl bir gezi oldu?.. Gezelim, görelim, öğrenelim derken iyice tribe girdik o oldu...

Bugüne kadar hep birşeyleri eleştirdik, kışkırttık yaptık. Ancak olumlu bulduğumuz şeyleri mi zahin özü ve işlevi itibarıyla mesleğimiz gereği yazmadık, çizmedik. Fakat şunu yazmadan edemeyeceğim. Üsküdar Telekom Müdürlüğü'nün danışma bölümündeki ücretsiz fotokopi ben çok duygulandırdı. Vatandaş ilaç gibi gelmiş. Bana elimde evraklar, ayazda terli terli fotokopici aratmayan telefon idaresi yetkililerine buradan teşekkür ediyorum. Budur işte AB, budur işte kriter...

dumur@leman.com.tr

DUMUR
DEYATLARI 2
ÇIKTI, ÇIKIYOR!!
PEK YAKINDA

Rengarenk Türkler

Siyah Türkler:

Halk da denir. Düzenli vergi verirler, oy verirler, error verirler! Seçmen, müşteri, vatandaş, meçhul asker, sokaktaki adam gibi tanımlara sahiptir. Diğer renkleri televizyondan izleyip 'ne güzel' bulurlar, dertlerden kurtulurlar!..

Beyaz Türkler:

Steril konforun sera marulları. Cemiyetin rantıye şefleri. Yırtarogulları. Yuppiesgiller. Babam sağolsuncular. lthal olmayan herhangi bir nesneye kuşkuyla yaklaşırlar. Sermayeyle karşılıklı besleşirler!..

Grı Türkler:

Ne siyah, ne beyaz, hem siyah, hem beyaz. Dönem dönem bi paralar bulup ısıt ortamlarda görünüp, paralar bitince inzivaya çekilen, kayıtdışı, sahte mazlum güruh. Aralarından çok iyi da-nışman, sağ kol, vb. çıkar!..

Yeşil Türkler:

Kendi aralarında türbe yeşilleri, dolar yeşilleri ve ot yeşilleri olarak üçe ayrılırlar. Türbe yeşili Türkler maneviyata ağırlık verirken, dolar yeşilleri maddiyatin hastası olmuşlardır. Ot yeşili Türkler'in ikisiyle de işi olmaz!..

Kırmızı Türkler:

Yavşak veya potansiyel yavşak kesim. Eğlence adı altında kendilerine ve birbirlerine türlü çeşitli kepezeliği reva gören, 'az sonra' kitlesi. Ünlü olmak için kıclarını yırtıp, sonra da şöhretin zararlarından bahseden maymunsallar!..

Sarı Türkler:

Haybeciler, kolpacılar, vay babacılar. Köprü geçiş parasının, Şampiyon Kokoreç'in günlük cirosunun, kâğıt mendil ticaretinin hesabını yapıp hayıflanırlar. Turuncuya kayanları mega projelere girerler, tutmaz, gene girerler!..

Mavi Türkler:

"Su olsam, ateş olsam" insanları. İçli kesim. Su ya da ateş olmadıkları gibi, somut bir meslek sahibi de olamayıp kısır döngüye girerler. Durum değerlendirmesi ve geçmişle hesaplama canlılarıdır. "Bütün dünya bunu inansa, bir inansa" diye diye!.

Mor Türkler:

Gizemli tür. Nerde yaşarlar, n'aparlar, ne yer, ne içerler bilinmez. Üstüste üç gün çıplak gözle görünmezler. Kışın fuar-da, festivalde, yazın Hisar'da, Harbiye'de bir an görünüp yine kaybolurlar. Örfle, ananeyle ilgili yoktur, "Öf... Bana ne"cidirler!..

İLETİŞİM
YAYINLARI'NDAN
ÇIKTI!

ÇOK YAKINDA!

SIKILHAN ile diialog çabaları

Sıkılhan'cım. Evet, aç kalmamalsın, seni seviyoruz.

- Masanın üstünde öyle bişey yok anne. Çeyrek yılbaşı biletleri var. Yanlış bıraktın heralde. O biletleri yiyim mi hehe...

- Sağmalama yavrum, tarihi geçmiş onların zehirlerirsin. Yememelisin, evet. Peki... Evet...Evet?...Evet, şarjım bitiyö, ne söyleyicektin Sıkılhan?

- Beni sen aradın anne.

- Ha öyle mi? Evet, eee, seni çok seviyoruz Sıkılhan, bize herşeyini anlatabilirsin çocuğum. Evet peki... Derslerine günü gününe çalışmalısın Sıkılhan. Depresyona felan girersen buzdolabının üstüne not bırak. İlgisi istersen cebim hep açık biliyosun. Böyle canın sıkıldıkça sık sık ara beni. "Annem toplantıdadır, kariyerini bölmiyim, ayın personelini seçilmesini engellerim" felan diye hiç düşünme. Bak şimdi ne iyi eltin de aradın, konuştuk güleştük, dertleştik... İki yetişkin arkadaş gibi bir çok şey paylaştık. Şarjım bitiyor olmasaydı daha da çok konuşurduk... Öpüyorum çocuğum.

- Sıkılhan lan şerefsiz. Alo. Alayınız götsünüz olm, yanlış yaptınız, beni tek başıma bıraktınız. Vatan hainisiniz lan siz!

- Hırgürkan, nooluyo be abi? Nedir senin olayın anlamadım ki?

- Mertliktir ulan benim olayım, delikanılıktır, şereftir, haysiyettir. Ama sizde zerre bazında bile yok bu olaylar. Çılgın Sedat'ın kaset imza gününe niye gelmediniz lan? Okulda kültür şeyisi düzenledik o kadar...

- Yani... Bilsem gelirdim belki de...

- Kapa ulan o telefonu!

- Niye ki, nasıl yanı?

- Kapat ulan şerefsiz, delirttiniz lan beni delirttiniz. Kalmaz olm, bu yanınıza kalmaz. Gelmeyin lan bi daha o okula, etek giyin de dolaşın olm siz.. Aloo? Alo... Lavuğa bak lan bi de yüzüme telefonu kapatıyo... Bittin olm sen!

- Alo, Sıkılhan Bunalgöl ben. Bişi sorucam ama doğru cevap vericeksin tamam mı? Ben senin için gizemli miyim? İlk aklına geleni söyleyicaksın ama.

- Lööö... Tabi yanı. Şöyle söyliyim: Bazen beyninin çalışma prensibini delice merak ediyorum Bunalgöl.

- Ya ööle diil be salak! Yani mesela, tırnak içinde söylüyorum: Ben senin için zaman zaman bir sis perdesi ardında mıyım, yoksa bir neyim yanı, merak edilecek bişeyim yok bütün şifrem çözükmü? Anlatabiliyomuyum? Hayır şunun için soruyorum; Büzge diyo ki, ilişkide partnerler sürekli birbirlerini keşfederse sağlam oluyomuş o ilişki. Soona karşındakini bitirince, bu bitti ben yeni birini buluyım onun gizemlerini keşfedeyim diyomuşsun. Yani "Gizem bitti, öküz öldü, ilişki heyecanını yitirdi" olayı, anladın?

- "Merak kediyi öldürür" diye bişey biliyorum ben. Pussy. Hehe...

- Yivvğrañsıın. Her neyse, Çisil de diyo ki... Ay sen Çisil'i biliyosu di miğ, hani bir ayağı...

- Evet bi ayağı altı parmaklı bunu yüz kez söyledin.

- Gizemi kalmasın kalmasın diye söylüyoruz işte salak. Ne diyodum, işte Çisil de diyo ki; böyle gizemli kalıcım, esrar perdesi dikiniceş felan diye kasmak tam tersine ilişkiyi öldürür diyo. Ona göre her şey net ve olanca açıklığıyla yaşanmalıymış. Doğal yanı, olduğun gibi. Daha ilk çıktıkları gün birbirlerinin yanında osuran çiftler varmış. Yanlış anlama biz de osuralım diye söylemiyorum bunu... Alo... Alo Sıkılhan? A- aa, yine kapamış salak. Ha ha, aklısira strateji yapıyo, aklısira "Kaçan kovalanır" olacak, gizem yapıcak. Hiç de merak etmiyorum işte. Salaksın olm sen... Yivrençsin, yivrençsin, yivrençsin.

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

İHİ!... KURSA GİDİPTE DİL ÖĞRENEEN GÖRMEYİ DAHA BEN... VAZGEÇ BU SEVDADAN O ÇETİN BEYİ DE GÖZÜM HİÇ TUTMADI! ŞEŞERİM... PEMBE DE SENİ ÇOK AĞMIŞ, HEP PEMBE GİY SEN EMİ?!

KESİNLİKLE İTALYANCA DİL KURSUNA BAŞLIYORUM... ÇETİN BEYİN EVLENME TEKLİFİNİ KABUL EDİYORUM... VE ASLA PEMBE GİYMIYORUM. OHH BEE, HASET Bİ ARKADAŞ İNSANIN HAYATINI NASIL DA KOLAYLAŞTIRIYO, GÜNLERDİR ALAMADIM KARARLARI İKİ DAKKA DA ALDIM...

DİŞARDAN Bİ İSTEĞİN VAR MI HANIM... EKMEK... SU... MEYVE FALAN?!

BOŞANALI TAM 10 YENE OLDU AMA HER GÜN DİŞARI ÇIKINCA BANA UĞRAR, EVİ DE YAKIN... NEDEN EVLENMEDİĞİ MI ANLADIN MI ŞİMDİ?!

BABAMIN İLAG MASRAFLARI İÇİN AYDA 150 MİLYON, ABİAMIN DUDULLU DAKİ KOOPERATİF BORCU İÇİN AYDA 350 MİLYON, YEGENİMİN DERSHANEİ İÇİN AYDA 70 MİLYON, ANNEMİN MUTFAK MASRAFI İÇİN PAZAR PARASI AYDA 170 MİLYON ÖDERSEN SENDEN BOŞANIRIM TAHİR...

AHH... RESMEN PARAM İÇİN EVERMİŞLER BU KIZI BENİMLE... AHH...

HEP BİZ KANGA EDERKEN, DİDİ-ŞİRKEN BİRBİRİMİZE KÜSKEN EVİMİZE GELDİLER... ÇAĞIR ÇAĞIR ORHAN'LARI DA ÇAĞIR NE KADAR MUTLU OLDUĞU MUZU GÖRSÜNLER... EN SON KAFAMA BARDAK FIRLATMIŞTIN ONLARIN YANINDA...

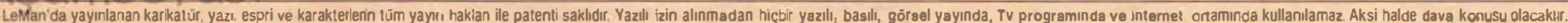
YAA... SU GODOŞ SEDA'YI DA ÇAĞIRAYIM GELSİN GÖRSÜN "ONLARIN KEÖLERİ BİLE MUTSUZ" DEMİŞ ŞİLİK!!

Nası kalkmam, anlamak mümkün diil. Saat de çalmıştı halbuki. Ve duymuştum da yahu. Di-diit, di-diit, di-diit! diye çalmıştı. O ânı hatırlamaya çalıştım.. Di dit deyince, ne yapmışım ben?. Susturmuştum lavuğu! Tamam; sonra? Tekrar kafayı vurup, yatmışım.. İşte; tam burda hatâ yaptın! Hiç susturmaycan. Bırak bağırısın yaa, raatsız etsin seni.. -Ama, raatsız ederse susturmanı gerekmiyo mu?. Hayır, yanni! Bi annaşma yolu bulmaya çalışacaksın! Sen kalk hele bi, susar o sonra; yani susturursun bir ara.. ??? Ulan, anlasana oğlum! Ne bileyim, şindi böyle kendine kendine konuştuğun gibi, o zamanda biraz gevezelik etseydin kendinle, bi iki soru sorsaydın, benim niye kalkmak gerekiyo felan diye merak etseydin, hayatla ilk bağlantıyı o an kurardın.. Neyse, zararın neresinden dönülse kârdır. Henüz etraf ısıldıyorken, günü kaçırmamak lâzım.. Banyoya gidip yüzümü yıkadım.. Brrr! Ouuh! Buz, buz.. İy geldi fakat.. Yeni güne çalışarak, kaslarımı açarak başlamalıydım ayrıca: Dün gece saçımı yıkamıştım, lavabonun deliği etrafında biriken kireç lekeleri vardı; çömeldim, küvetin içine uzandım, -onları silip temizledim tuvalet kâğıdıyla- sonra kalktım ayağa, hoopl.. Hızla giyinip, çıktım dışarı. Kahvaltıyla filan hiç uğraşamam, poğaça yerim bi yerde... O gün yapacak çok önemli bi işi olmayan bi insanın, günü kaçırmak istememesi de, ne gerzekçe aslındı. Yine de, belli mi olur? Gün ola harman ola, gün nelere gebedir, gün doğmadan neler doğar, günner günner eklenir, gün bakıym bi şöyle.. En çok üçüncüsünü, 'neler doğar' diye biteni seviyorum.. Evet; gece, karanlık; onlar çok nefis şeyler ama, işğin da acayıp, farklı bi tadı var. En azından, önünü daha rahat görebiliyosun, fena mı! Kediler felan sıçramıyo karanlığın içinden, gözünü alan o iğrenç araba farları yok!.. Önce, geçerken yönetici kadının zilini çalıp, âdat parasını vereyim dedim.. Aynı geyiklerden sonra: -çatı damlatıyo mu, evet damlatıyo; evsahibi tuvalet borularını yaptırıcak mı, tabii yaptırıcak.. içeri gitti, paramın üstüyle geri döndü. Ve bir ricada bulundu ardından: Girişteki floresanı düzeltmemi, kendilerinin denediklerini -alt kattaki diğer kadını kastediyo- ama boylarının yetmediğini, eğer vaktim varsa.. Canım, lafı mı olur! Elektrik işlerini severim hem.. Yalnız, aşağı inince baktım, küçük bi problem vardı. Benim de boyum yetmeyecekti. Anca, parmak uçlarımla dokunabiliyordum.

Ve küçük bi risk aldım. Hemen yan taraftaki merdiven korkuluğuna, ayağımı basarak, yükseldim. İnce bi demirdi. Basınca esniyordu, kopacakmış gibi. Aslında, bayağı bi riskli hani! Güne, bi riskle başlayacaktım, ne hoş.. Gelin şuna, güzel bi sataklık diyelim! Üşendim, bodruma inip de küçük tahta merdiveni getirmeyel. Bir trambolin gibi yaylanıyordu ince demir. Oğlum basma, kırılabilirim, sorumluluk almam bak sonra diydül. Sus lan dedim, hemen basarak yükseldim, bi elimlen fırt fırt, çevirdim floresanı, Tink! edip yandı, zıpladım aşağıya!.. Vay be... Kim haklı şindi, demir mi, ben mi?.. Bi kilo demir mi şey, ben mi daa ötekiymiş?... -Kırılmamıştı ya; g.tüm kalkmıştı, şımarıyodum işte.. Kapiyı itip, sokağa çıktım..

Yürü aşağıya, poğaçacıya.. Sonra yapacak işlerim var! Kendimi, çok nefis gaza getiriyordum. -Her ne bok yapacaksam, akşam veya gece olacaktı o- şindi, dolaş dur bakalım.. Cebimden, saatimi çıkarıp öylesine baktığımda, orackta acayıp sevindim!.. Anca dank etti yani: Ulan kaç gündür, kayışı kopuk saati cebimde taşıyorum. Gidip, bi kayış takırayım şuna!.. Poğaça yemeyi filan bile, bu keyifli işin sonrasına bıraktım.. Saatçilerde oturmak, hoşuma gider zaten hep. Eskiden, anaanemle giderdik. Çalar saatimiz habire bozulurdu, niyeysel.. Porno siidicilerin sokağındaki pasaja dalıp, hep aynı yerinde duran küçük saatçiye girdim. Ve büyük bir ciddiyetle, cebimden kopuk saatimi çıkardım, "saatime kordon takmak istiyorum," dedim.. Ucuz 'Kasyo' saatimi eline alıp, sandalyesine oturdu, ve küçük tornavidasıyla uğraşmaya başladı adam. Pimler, işin en hassas kısmıydı. Başka da bi hassas kısmı yoktu zaten.. 'Sahte' ve orijinal kordonlar' hakkındaki kısa bi muhabbetin ardından, vitrindeki saatleri seyrettim.. Alâmlı elektronikler, tepesi çingiraklılar, ufak bibip'iller, boynu hareketli tavuklu'lar; duvarda, duvar saatleri.. Ama, hiçbirini mi çalışmıyordu ne, öyle Pinkfloyd'un Taym'ı gibi, çin çin, tıkır tıkır, nefis sesler duymadım etrafta!.. Olsun, orada oturmak da güzeldi yine. İçimdeki biyolojik saat çalışıyordu ayrıca. Karnın aac, karnın aac diye uyarıyordu beni.. "Buyrun," dedi adam.. Eski, kopuk kayışı da, elime tutuşturdu sonra.. Ee, n'apcam ki bunu?.. Pasajdan çıkarken, oradaki bi çöp kovasına attım.. Yeni kayışımı sıvazladım sonra. Mükemmel değildi açıkçası. Bileğime alması, zaman alacak.. -Gece yatarken, kanapeye felan uzanırken çıkar da, hırpalanmasın saa sola dönerken, tamam mı?.. Ta maam, biliyoz!..

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

BAZILARI CACIK SEVER..

Vaktiyle beden ruhun metaforuydu.. Hey gidi şimdiki bir de Amerikan porno tarotü var.. Mekanik bedenler, entegre dildolarla göya kendinden geçiyor.. Açın DUTÜRK'ün şifreli PLAYBOY TV kanalını.. (Ayda 10 milyon lira) Bedenin özü olan hücrenin dışıyacağına düşünmesiyle irada dışı yıkıcı bir süreçle itilmiş oluyoruz.. Ulan benim bildiğim porno, ahlak dışıdır ve sisteme çatır.. Fakat bu Amerikan dilberleri yalancı şerefsizler gibi villalarda ha bire iniyorlar.. Yarabbi bu dünyada zührevi hastalıklar yok mu? Gebelik bilmiyor mu? Kadınlar adet görmüyor mu? Bu sahtekarların yaptığı cinsellik değil, Amerika'nın cinsel eylem propagandası.. İktidar mekanizmasının vajinadaki izdüşümü.. İşler öyle bir hale gelmiş ki, bi de AMERİKAN PORNO ödülleri düzenlemişler.. Bi tanesine denk geldik.. Ümit vaadedenler kategorisinde genç bi kız ödüllü almış, filmin den parçaları gösteriyorlar, ellinde ödülle demek veriyor "anal performansta daha iyi olucam" Sağında ve solunda anne ve babası var emokirli! (Onları da Ayvalık'ta fatan yazlık alıp susturuyorlar zaar..) Daha da acıbi, bi BGG yapmışlar, evle herkes birbirini ziyor.. Fakat kalsakların gözlerine bakın.. Gözöze geliyoruz hiç değil mi? Gelmezler.. Ve çoğunun maşası köşeler olduğunu biliriz.. Çoğu da sistematik inlemek için uyuşturucu kullanır setlerde.. Bunu da biliriz.. Fransız devrimi, sanayi devrimini derken ne hale geldiler anıma koyun.. Sorsan domatesin kilosunu bilmezler..

CENNETTE BİLE AFFETMEM Dört-beş gündür telefonum susmak bilmedi.. Bebek'te evimiz varmış.. Ucuz BMW'miz varmış.. Kelepir kamyonet, Honda Civic, Pejo... Küçükkesat'ta evimiz, Bükreş'te arsamız varmış!.. Denyohun biri internetteki bissürü seri ilan sitesine cep no'mu vermiş.. Habire anyolar.. Arayanlardan ilanın seri numarasını istiyecem, hatırlamıyorlar.. Göya numarayı alıp sildirecem.. Ne mümkün! Sitelerin editöryal bi telefonları da yok.. Kalakaldık.. Ulan bu ne yaman bir sanalmış?.. Ha, öyle mi.. Ben de diyorum ki "herkese kare, tek başına" Sevgili okurlar, gıcık olduğumuz eşiniz, dostunuz varsa onun cep numarasıyla yokardaki sibelere girerek uyduruk ucuz, kelepir ilanlar yerin.. Gönlünüz şen olsun.. Coşun, coşturun.. Telaşa mahal yok.. Interaktif compilation!..

Üç-beş kişi sohbet ediyoruz.. Muhabbet harlanmış.. Laf açıldı.. "Hayatla seni en dehesse düşüren, yığrendiren şey neydi?" Bi taneşi organlığın en güzel dönemeçlerinden birinde gece sex rüyası görüp kanter içinde uyanıveriyor.. Cenabet olduğu

tar'ı görmüş.. Altında beyaz pantolon, kıçına giydiği şyah tangayı farketmiş.. Heralde en yığrenc hatıra buydu.. Madalyayı o gece bi hatıranın sahhibine verdik..

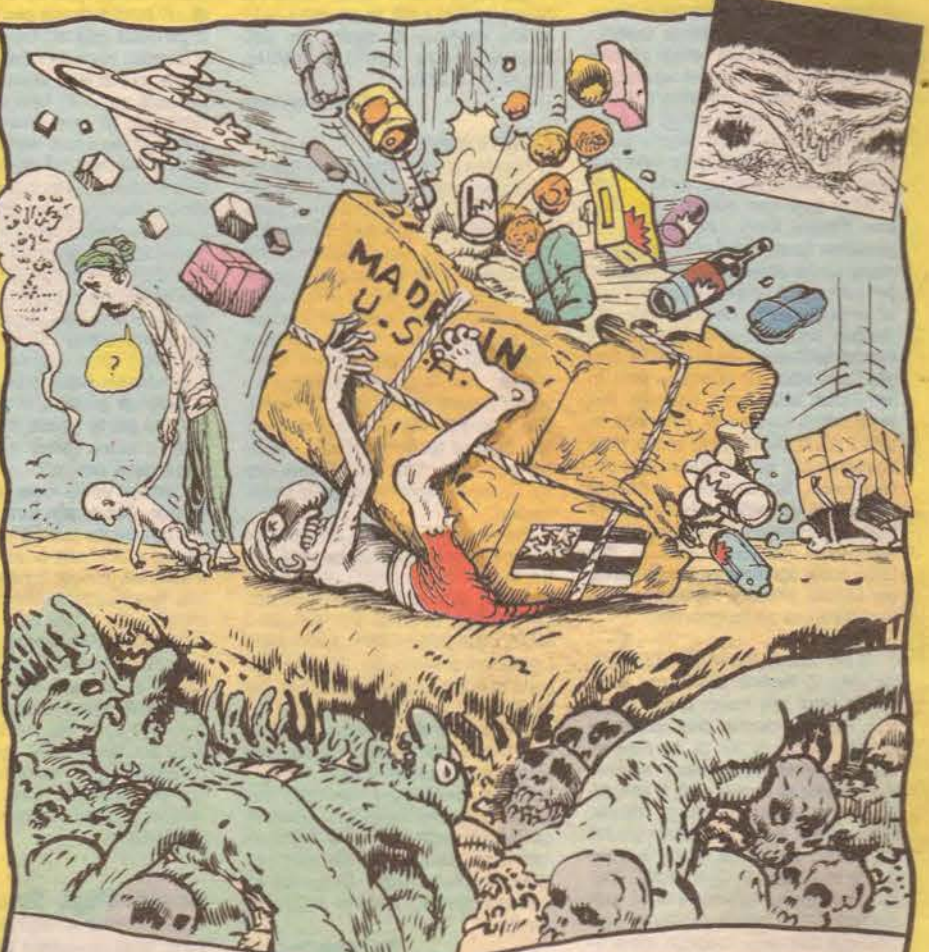
Allah razı olsun çok acayip bi rehber dostumuz var.. Dışardan turist kızlar gelir, onları gezdirir, paralarını alır, bi güzel zikir yollar.. Esnaftan arkadaşlar buna TİMSAH adını takmış.. Tam bir namfomanyak! (zikime hastası) Gezdirdiği kızla yatacak olurunda.. Yoksa mamuluyor, deliriyor.. Her gördüğünde vücudundaki dövmelemleri sayısı artıyor, ve her seferinde derisinin rengini solayınca biraz daha koyulaştırıyor.. Bi ara ortadan kayboldu.. Bi kızla Tayland'a gitmiş.. Kızı ülkesine yollayıp kızın parasıyla kalıyor orda.. Üç haftada 16 kızla yatmış.. En sonunda geldi, gördük.. İşte, elenanın son bombası.. Yanında 400 kiloluk bir kadın!.. Aradan bi on gün geçti yanında öte-tombul başka bir Halga.. Fatan filan derken bu hale gelmiş!! Arzıdığın doruğuna bak! Şahvet öyle şerefsiz bir basınc yapmış ki buna artık şlehan hastası olmuş çıkış.. Allah ıslah eylesin.. Bek bilek, tek yürek, damardan ziküince böyle oluyor demekki..

BOK-PÜSÜR - 2

Davranışlarınızın ne kadar tuvalet eğitiminizden kaynaklanıyor hiç düşündünüz mü? Oysa insan yaşamındaki temel gelişim dönemlerinden ikincisine "anal Dönem" ismini vererek bu konuya gereken önemi veren Sigmund Freud amcamız 1.5-3 yaş evresini kapsadığını söylediği bu evrede dışkıran boşalması ile anüs kasları üzerindeki baskılara son verilmesi sonucunda yaşanan ferahlanmanın haz duygusunun gelişmesinde çok etkili olduğu ve kıskaçlık ve hatta cimrilik gibi karakterlerin bu dönemde oluştuğuna dikkat çekmiştir.. Gelişim psikolojisinin bir diğer babası olan Eriksson'da 1-3 yaş dönemini anal-kas kontrolü dönemi olarak tanımlamış özerklik, utanma ve kararlılık gibi kişilik özelliklerinin bu dönemdeki tecrübelerden oluştuğunu savunmuştur.

Unutluz gecelerden biri.. Evde haftasonu.. Bi kaç kişi, içiyoz.. Kafalar bibeşyüz oldu.. TV'de Kanal D, Defne Samyeli'yle Gece Haberleri'ne denk geldik.. Aman Allanam! orda kafa üçbin-beşyüz! Doğu Anadolu'dan bir zavalı hikatı ganesini getirmişler etüdyoya.. Adamın gözünün biri berde, ötek bambaşka bir yerde.. Dehşete düştük.. Garip bir hastalık.. Peki siz nasıl inatlarıyorsunuz?.. Habercilik değil porno bu insan etinin en mahrem, en görülmemesi gereken hali değil mi bu!! Vlodansızlar..

Bizim Leman'ın yazı işleri müdürü Zafer Akıtar.. Eski savaş muhabiri.. Ömrü Beyrut'ta, Gazze'de geçmiş.. Körfez savağından bahsetti.. Amerika'nın halka attığı yardım paketlerinin altında ezilen açları görmüş.. Babasının elinden tutmuş sınıra doğru yürürken, oracıkta yaprak gibi toprağa düşüp ağıltan ölen çocuğu görmüş.. Sadam'ın kırtlerin üzerine uçakla tarım ilacı sıkırdığını.. En Fenasi Kuzey Irak'ta ma-

halle büyüldüğünde toplu mezarlar.. Binlerce ölü! Hele bu bizim kaygısız Abdal bu ağıltan kemirilmiş ağaçları, bu binlerce ölüyü gördüğü için mi böylesine serseri.. Bunun bir çatı katı var Cihangirde.. Ev boğazı görüyor ama evin içini bok götürüyor.. Halbuki tembelliği bırakıp azıcık daha sıkça derviş olacak.. Ulan ne hayatlar varmış.. Ana baba kuzularına da milyenyum seti pazarlamaya desiktirdiğini.. En Fenasi Kuzey Irak'ta ma-

Bi kaç yıl ewal Beyoğlu, Yapı Kredi Sanat Galerisi'nde bi böcek sergisi vardı.. Bissürü böcek! Çeşit çeşit.. Şekil şekil.. Birden feci bir kuvvetle hayal gücümün coplandığını hissettim.. Böceklerin arasında HONDA'lar, CAMARO'lar, PORSCHE'ler, FERRARI'ler gördüm!! Ulan resmen bu böceklerden çıkmışlar dizaynı.. Tann inancı geldi titretti içimi.. Münasip ve ins ni bir mühlet tanımadan televole ve kompo teorileriyle yürüten bu ömrüm olan ruhsal bi abdestle gendine geldi..

KRONİK HASTALIĞINIZ
leman.com.tr
 K.K.T.C-800.000 TL.

**BU SAVAŞI
DURDURURSAK
HER SAVAŞI
DURDURURUZ
SAVAŞA HAYIR
afişi veriyoruz..**

İçerde 50x70 "savaş hayır" afişi var.. Bu afişi promosyon olsun diye değil görünür olan her yere asın diye veriyoruz.. Çalıştığınız ofise, sizin çalıştığınız ya da babanızın dükkanının bir köşesine camına, görünür olabilecek bir yerlere, camlarınıza asın... Çünkü bu haksız savaşı, enerji, petrol savaşını durdurabileceğimize inanırsak engelleyebiliriz. **Durdurursak da yalnızca biz durdururuz..** Halklar, insan onuruna sahip olan hiç kimse bu savaşı istemiyor. Dünya halklarının **%83'ü** savaşa karşı. Dünya halkları **Sad-dam'ı** değil, **Amerika'yı** potansiyel tehlike olarak görüyor. Medya bombardımanındaki Amerika'da bile bu oran **%76...** **Vietnam'dan** beri savaş karşıtı en büyük gösteri bu ülkede yapıldı.. Dünyanın her yerinde her biri onbinlerce insan toplayan gösteriler sürüyor. Sadece aptallar, cahiller ve savaştan çıkarı olanlar savaşı onaylayabilir.

"BİR KEZ DANA SAVAŞA HAYIR"

BAYIR GÜLÜ

ABD'de savaş karşıtı eylemler katlanarak büyüyor... Eylemlerin temel sloganı, "Petrol İçin Kan Dökmeye Hayır"

200 bin Amerikan savaş karşıtı Beyaz Saray'ın önünde toplandı.. Dangalak Bush'a, Pentagon'a savaşa karşı olduklarını haykırdı...

TKP'nin kapatılması için açılan davada, Başsavcı kapatma gerekçesini oluşturan "komünist" sözcüğünün şimdi de "Anayasaya aykırı" olmadığını savundu...

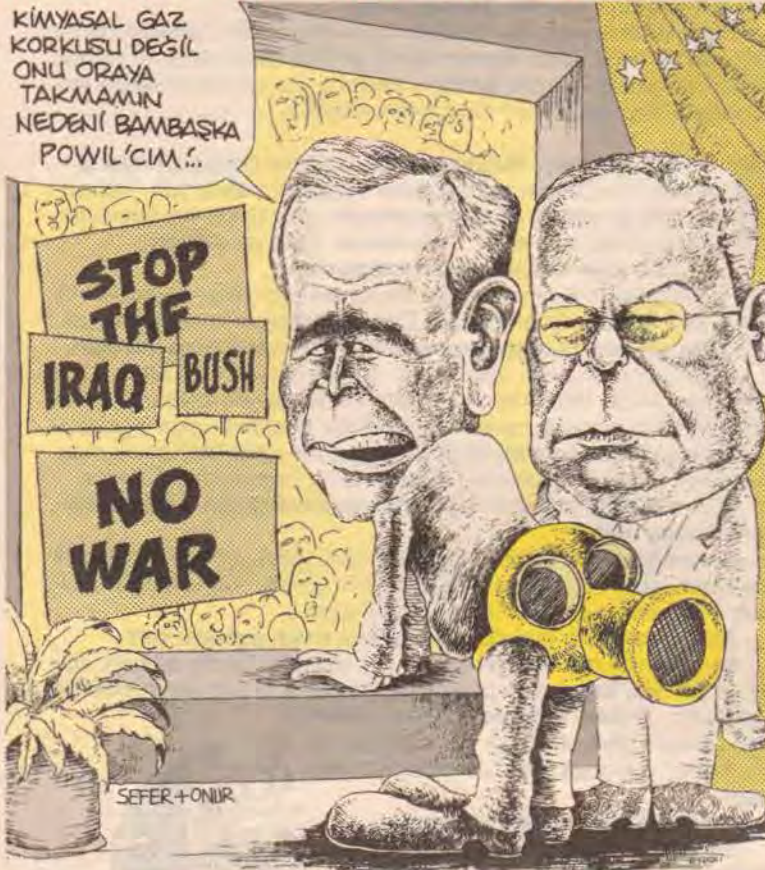
Asliye Ceza Hakimi Hicabi Durmuş, sabaha karşı çift tabancayla gittiği barda alkolün dibini görünce, olay çıkardı, polis yumrukladı..

Savaş önce en masum olanımızı çocuklarımızı öldürüyor... Amerikan yönetimi savaşın nimetlerini anlata dursun... Son on yıl içindeki savaşlarda 1.5 milyon çocuk hayatını kaybetti... 4 milyon çocuk sakat kaldı...

Amerika'da Vietnam sonrası en büyük savaş karşıtı gösteri yapıldı..Beyazsaray önünde 200 bin savaş karşıtı, "savaşa hayır" diye bağırdı..

YAŞAR YAKIŞ Amerika'ya üslur için söz vermiş kârin malını kime veriyorsun

CIA AJANLARI Türkiye üzerinden sorgucuz sualsiz Irak'a geçtiler... CIA

nerde kan ve gözyaşı orada

ŞEY TAN AMERİKA lime dergisinin

anketinde bile yüzde 83 gibi oranla potansiyel tehlike çıktılar

IMF defolun gidin parayla beslenen sülükler hodukler kolpacılar

Türkiye'nin hazinesinden sorumlu IMF'nin Başkan Yardımcısı Anne Krueger sabırları taşıran, onurları paramparça eden açıklamalarına devam ediyor...Krueger, "İşçi ikramiyeleri ödenmesin...Zamlar düşük tutulsun...İnsanlar orjinal ilaçlar yerine ucuz olan eşdeğerini kullansınlar" tavsiyelerinde bulundu...

DIPNOT

Alp Tamer

- Sıkılhan, "Bakıcı Dehşeti"yle ilgili arıyorum seni yavrum. Ebeveynleri evde olmayan bir çocuk olarak dikkatli olmalısın. Anneannenin şüpheli bi hareketini görürsen derhal 911'i aramalısın, düzeltiyorum 155. Evet. Nerede şimdi anneannen bizi duyuyor mu?

- Kediyle oynuyolar.
- Anlamadım, kibritle mi oynuyor. Derhal çık o evden Sıkılhan, tehlikesin çocuğum.

- Kedi dedim anne.
- Kedi kim, tanıyo muyuz biz? Alo? Alo Sıkılhan?
- Miv... Miyvvv.
- Alo... Kediye telefon vermemelisin Sıkılhan... Alo... Çok ayıp çocuğum, mizah bu değil. Hayvan telefonunu yalio Sıkılhan, yapmamalı, yapmamalısınız.

- Alo Sıkılhan, Bunalgöl ben. Şu an naapıyorum bil bakalım. Supanglenin üstüne üç top dondurma koydum onu yiyiyorum. Daha önce de bir tane dabil pızza yedim.

- E, afiyet olsun Bunalgöl. Acıkmışın demek ki.
- "İstemiyorum pilav yapmak" adlı hayat felsefemi bir kenara bırakıp baldo pirincinden bir tencere pilav yaptım yanında ayva kompostosuyla onu da yedim. İnanabiliyo musun Sıkılhan? Bu ben olamam. Ay yivrencim yaaa. Korkunçlarca kere yığvrenciiaam.

- İstmeden pilav yapmak o kadar da kötü bir şey değil Bunalgöl. Ya bir de istmeden kaşarpeyniri yapsaydın, veya ne biliyim karpuz yetiştirip yoğurt mayalaşaydın. Olaya Polyanna gibi bak bence hehe...

- İşte bu Sıkılhan, işte bu! Komiklik yapıp beni mutsuz ediyosun bu yüzden öyle oburlarca yiyiyorum ben. Kızlar mutsuz ken çok yemek yer. Ama tebi sen bunu bilmiyosun. Kızlar hakkında hiç bişey bilmiyorsun Sıkılhan, Ahmet Altan ve Hobitt okumalısın. Yoğurt kabı yaliorum şu anda anlıyo musun beni, demin salça kaşıkladım. Hayvansın.

- Eee. İstersen dört şişe soda alıp size getiyim Bunalgöl. Birlikte vakit geçiririz moralin düzelir belki.

- Hayır, evde annem var. Üstelik o da mutsuz. Tam birbuçuk metre kaysı pestili yedi. Şimdi kapatmalıyım, birlikte dana haşlama yiycez. Bunun sorumlusu sensin Sıkılhan, senden rica ediyorum lütfen vicdan azabı duy tamam mı? Öpüyorum, babaay.

- Nasılız kardeş? Hırgürkan ben. Arızaların Çocuğu, Hayat Üniversitesi'nin Devamsız Delikanlısı. Aboneyim sokaklara, hastasıyım iplik gecelerin, pardon arkadaşım, ipsiz gecelerin diycektim, o iplik yanlış oldu orda. Öbür dilerim, alkol var da biraz.

- Olur ööle hocam, nedir, naapiyosun.

- Paso içiyorum Sıkılhan. Çılgın Sedat dinleyip paso içiyorum. Altı büyük bira tenekesi buruşturdum. Deprasyundayım hoca. Bozuğum.

- Obaa altı bira buruşturmasaydın be abi, bombozuk olursun.

- Bırak buruşuk kalsın ulan biraak. Benim olayım ööle altı kutuyla bozulmaz, yanlış biliyon sen kardeşini. Kederlenince içiyorum ızdırabımı dindiriyö buruşuk biralar. Poroblemier boğulsun diye içiyorum. Anlamıyosun tebi. Arkadaş değil lavuksun olm sen! Delikanlılık mevzuusunda bi bok bilmiyosun, Çılgın Sedat'ın yaptıklarını dinle biraz.

- Oldu abi, Kadın Ruhı ve Hobitt okuycam Çılgın Sedat dinliycem. Başka nedir?

- Gerektiğinde delikanlı gibi kafana sıkıp gitmeyi biliceksin bi de! Taş kalpli karılara maymun olmaktan iyidir. Üzdüler bu kardeşini Sıkılhan. Aykuusiiden bi kızla tanıştım, niki batsın...

- Anlamıyorum ki ben abi. Niki batsın nasıl, aykuusi ne?

- Nik diyorum oğlum. Aykuusi de yok mu nik? Takma ad hanı. Ay-siikuu lan işte, sanal alem papatyası, konuşma ortamı oluyo internet üzerinden. Ordaki niklerden. Çılgın Sedat'ın "Adın Batsın" diye bi şarkısı var, o hesap, "nikin batsın" diyorum ben de anladın? Anla ulan!

- Anlaşıldı merkez. Net ve berrak.

- Sıkılhan, yeminim var oım, büyük yeminim var. Bidaha aykuusi den bi kızla çıkmıycam. Ortam sanal diye yalan konuşuyolar. Gerçek hayatta kalp kırıyorlar soona kafasına sıkırtığım karıları. Obah! Hay ebeni... Sıkılhaan alo... Usta ben bu telefonu helaya düşürdüm. Bira hamallık tabi abi, içip içip helaya gidiyosun, o şekilde konuşurken gitti telefon. Anladın? Neyse, sen beni duyuyosundur da ben seni duyuyamam bu şekil, telefon kuburdayken kulağımı, nasıl yani, di mi ama. Sen kapat şimdi. Ben bi sopa bulup çıkarıcam bunu burdan. Kafasına sıkırtığım telefonu.

Atilla Atalay skilhan@leman.com.tr

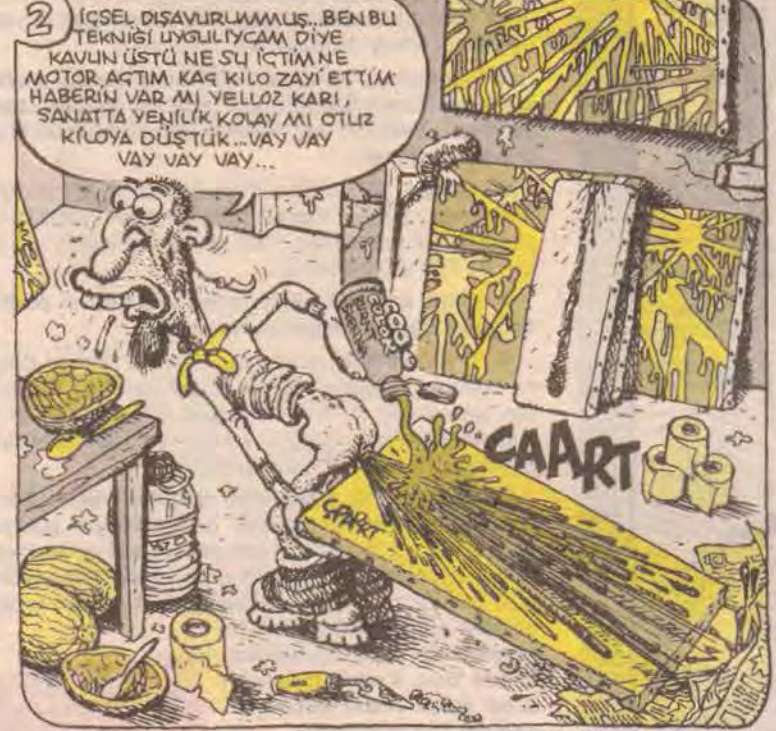
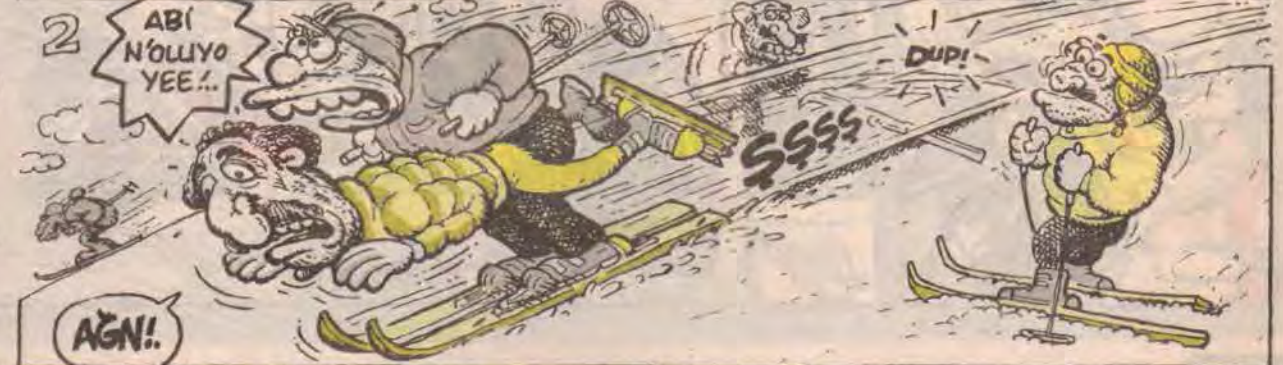

SIKILHAN İle dıalog çabaları

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

KOFTİ ANKARŞİST

Kofti kafirin dölü... Devlet de bunu biliyor!!

sitki sıyrıl of:
Bahadır Boysal

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

Entelvole

● Kaotik tartışmaların yorgunluğunu fil biblosu biriktirerek atmaya çalışan tıknaz yönetmen kim?.. Meslektaşından "Ece Temelsorun" diye bahsederek polemik yaratan kadınıst yazar kim?.. Yaşamadığı çocukluk günlerini hesaplayıp, 8 yıllık kontratına eşit olarak bölüp ekstra tatil isteyen editör kim?.. Kim olacak, Yusuf Yusuf... Az sonra!..

● Saddam'a misilleme... Kürşat Tüzmen'le sahtesini görüştüğü iddia edilen Saddam, Akbanka tabanını üzmüş... Tüzmen'in "Tevekkeli değil, çorabı da takılıtlı, kenarında Adisas yazıyordu" dediği duyulmuş... Misilleme olarak, ilk Saddam-Gül buluşmasına Gül'ün danışmanı Ahmet Davutoğlu'nun yerine benzeri olan yazar Faruk Bildirici dahil olacaktı...

● Yayın ortamına "tüp kitap" uygulaması gelmiş... Bu yöntemle aynı gün iki, hatta zamanla üç, dört kitap birden çıkarmak mümkün olacaktı...

● Sergi açılışında "Sen Koç'san, ben de sanatçıyım" diyerek kendisine çıkışan Jale Yılmazbaşar'a çok olgun davranan ve "Yoğun çalıştığı için sinirleri bozuk" yorumunda bulunan Rahmi Koç, aslında çok öfkeliymiş... Yakın çevresine Yılmazbaşar için "Kırkinci sanat yılını kutluco, kırk yıldır toprakla, fayansla uğraşıyo... O da elektriğini daha atamadıysa, kim atacak?!" dlyomuş...

● Abidin Aydoğdu, Halkı Cevizoğlu'nun programında Bülent Ersoy ile polemige girmiş... ("Kim - nerde - nasıl" gibi ama vallahi doğru, seyrettim. Hatta bi yerinde Bülent Ersoy "Hüdayınabıt" bile dedi!)

● Piyasada 2 Tercüman olayından sonra, mehçul bir grup "İkinci Cumhuriyet" adlı bir gazete hazırlıyormuş... Vatan'ın da "Sİlistre" adlı bir alternatifi düşünüyor imiş!..

● Türkan Şoray, The Marmara Cafe'de mendilini unutmuş... Şoray, mendilini bulamayan yetkililerden pembe ipek mendil için 1000 dolar, üzerindeki gül oya için de 750 dolar istemiş...

● "Canlı kalkan"ı çağırttığı için kalkan perhizi-ne giren Bebekli dışavurumcu kim?..

● Bir grup militan vejeteryan, sadece Kurban Bayramı boyunca çalışacak bir tur şirketi kurmuş... Uçak fobisi olanlar için de Atatürk Orman Çiftliği'nin uzun zamandır boş olan armadillo ve rakun kafesleri temizlenip 6 günlüğüne koğu haline getirilmiş!..

● Paparazziler tarafından mağdur edilen Zerrin Özer, olayı Ganali boksör sevgisinden gizliyor-muş... Boksör sevgili, bi ara zap yaparken kargaşayı görüp celallenmiş, Zerrin Özer olayı "Sitkom dizi" gibi anlatıp sevgilisini sakinleştirmiş... Özer'in sevgilisine son çare olarak "Döversen de bari Baltalimanı'nda döv, Kemik Hastanesi'ne yakın olsun çocuklar" demesi bekleniyormuş...

● Yeni Harman'a konuşan kim?.. Aydın Doğan mı, Doğan görümlü Celal Şahin mi?.. Aydın Doğan'ın Gümüşhane'ye bağlılığını "globalizmle çelişki" olarak değerlendiren yazarın, dört gün süreyle takim gazetesinin ke-sildiği doğru mu?..

ÇIKTI!

vd@leman.com.tr

Selam Dünyalı, Ben Türküm!

Telefon delterini kaşınırken, arasam mı, aramasam mı diye düşünüyordum. Gerçi, iki ay dalia, çok rahat, masturbasyonla idare edebildim. Oyle zamanlar olmuştu ki hem, on yıl asıksız otuzbir çektiğimi hatırlıyorum. Alışkımdım yani, yapaylığı azaltan püt nok-talannı, tek başına seksi, bir şölen havasına sokan özel yöntemleri biliyordum. Ne var ki, canımı sıkıncı öte yandan. Bir insanla konuşup, biraz beraber talimlak iyi olacaktı ay-nca... "Saat beşe doğru gelebilir misin?" dedim. "Yemek filan yeriz önce..." Telefonu ka-pattığımda, şöyle bi dikilip, durdum ortalıkta. Etraf darmadağın. Erken kalkmıştım o gün arıya, akşama kadar ışık çıkmıştı sonuçta bana... Önce, elektrik süpergesini aldım ar-kadan. Poşetini bi senedir kullanıyorum. Balkon'daki çöp kutusunun yanına gidip, içi-ndeki, toz, lennt, kul, -renklemlerinci olarak da- kınızlı halı tüyünden oluşan dev topakları, parmağıma sokup sokup, dışarı çıkardım. Duman'dan bi halka belirmiş başımın üzerin-de, etraf, toza boğulmuştu bi andal Ama makine de, canavar gibi çekişiyodu artık. Dün-den kalan bulaşıkla yıkadım sonra. Tuvaletin fayanslarını sildim. Cinsel arzulanm-kâ-bul edilebilir seviyeye indirmekle görevli bi fahişe de olsa, eve gelececek olan bir kadını sonuçta. Temiz ve düzenli görünme çabası, diğeri kadar önemli bir güdüydü üstelik. Mutlak tezgahını sildim. Minderlerin kılıflarını değiştirdim... Ağır ağır yapıyodum hepsini tabii. On dakika çalışıyor, sonra yarı saat mola verip, sigara içiyi, müzik dinliyodum. Akşamüstüne doğru, bütün yavaşlığıma rağmen işler yire de eiken bitince, "ee, ne ya-payım şindi? dedim. Pırl pr' olmuştu ev... O soğukta dışarda oturmıyacağımı bildiğim hâde, elime bi fırça ve bez alırdı, balkona çıktım, kuş boklarının temizliğini temizledim... Sonra, zırr, telefon... Gelmiş kadı köye. Giyindim, karşılamaya çıktım...

Güzel bir atkı vardı boynunda. Şu, kadınların çoğunun sanp doladığı, birazını baş-larının üstüne de örttüken, kalın örgülü şeylerden... Açıkla kalan yuzu, daha da güzel-di. Gündüz gözlerle hiç görmemişim onu neredeyse... "Bişeyler alıp, evde pisirelim," dedim. "Söz vermiştin ya," deyip, habırlattı. Makdonalta gidecekmiz. Böyle şeyler de hiç unutmuyolar. Gittü en az, on kaatı Neyse, söz vermişiz madem... Caddeden yukarı doğru çıkarken, kulüpteki kızların düzenlediği eğlenceden bahsediyodu. Garsonlar-la filan ortaklaşa, bi çekiliş yapmışlar. Küçük bi bilezik çıkmış ona. Sonra başka bi gündün, kulübe araplann çekilişi geceden bahsetti. Kalabalıklımlar, ortalığı bahşişe boğmuşlar. Bi kızi polis götürmüştü sonra, pasaportu yokmuş, filan filan; dinliyodum ama, öylesine. Abuk sabuk şeyler bile annatsa, faiketmiyodu hem; yanında, nefes alan bi kadınla yuruyosun sonuçta; tek başınalık duygusu otomatikman, o kabul edilebilir seviyeye düşüyö. Üstelik, hiç de saçmalamıyodu belki. Onun hayatıydı o, baş-ka ne anlatacağı. "Senin işlerin nasıl?" diye sordu. "Bildiğin gibi," dedim. İyi de, ne-yi biliyor yahu? Kendim bile, o konularda bazen pek az şeyin faikindayken, niye hep bu uyuz karşılığı veririm ki!..

Yanmı vaillik kolaları neredeyse, hamburgerleri yanında, tepsie koyulanlar! İçe-medim elbet... Kibarca, ağır ağır lıkırırken o, masaya serdiğim bi dergiyi okuyodum. O zaman diliminde de, aynı tuhaf şey geçeliydi: Tanımadığım, sadece tesadüfen aynı ma-saya oturduğum bir gibi sanki. Fekat, istediğim an, elimi uzatsam dokunabileceğimi, ağı-zımı açsam dinleneceğimi bilmek, yani bütün bu, küçük kesin olasılıklar, kafamdaki yal-nız köpeğin önüne atılan leziz kemik parçalarıydı. O pis hırtayışı duymadan, rahatça der-

AKŞAM SERİSİ

...FEYZİ ÖZŞAHİN

İki Resim Arasındaki 7 Fark

VEDAT BAYRAKTEROĞLU

İlıcakların Tercüman'ı & Çukurova'nın Tercüman'ı

- 1 İlıcakların gazetesi "Dünden bugüne" Tercüman... Çukurova'nın gazetesi "Halk'a ve olaylara" Tercüman!..
- 2 İlıcakların gazetesinde, birinci sayfadaki "Gong" kutucuğunun imzası "T." Çukurova'nın gazetesinde, birinci sayfadaki "Gong" kutucuğunun imzası "S"
- 3 İlıcakların gazetesi "150 bin lira değil 100 bin lira" anonsuyla çıkıyor... Çukurova'nın gazetesinin "kaçyüz bin lira olmayıp" 100 bin lira olduğu belli
- 4 İlıcakların gazetesindeki "Her sabah dünya yeniden kurulur, her sabah taze bir başlangıçtır" logoaltı sloganı büyük harflerle yazılmış... Çukurova'nın gazetesindeki "Her sabah dünya yeniden kurulur, her sabah taze bir başlangıçtır" logoaltı sloganı küçük harflerle yazılmış!..
- 5 İlıcakların gazetesinde Damla adlı dört sayfalık ilave, bir adet pehlivan tefrikası, Aykut Işıklar, rüya yorumları ve yarım

sayfa at yarışı var... Çukurova'nın gazetesinde ilave yok, rüya yorumu yok, Aykut Işıklar olmadığı gibi Memduh Bayraktaroğlu da yok, pehlivan tefrikası yok, at yarışı tam sayfalı..

6 "Raul Tamer-Yavuz Donat-Ergun Göze" klasik Tercüman troykasının İlıcakların gazetesindeki karşılığı Cengiz Çandar, Gülay Göktürk ve Hasan Celal Güzel... Aynı troykanın Çukurova'nın gazetesindeki karşılığı Gürbüz Azak, Mırm Kemal Öke ve ta kendisi, Ergun Göze!

7 20.01.2003 tarihli İlıcakların gazetesinde "Milli Piyango Çekildi" haberi 1. sayfadan verilmiş ve 14. sayfada da liste bulunuyor.. 20.01.2003 tarihli Çukurova'nın gazetesinde Milli Piyango unutulmuş!..

HAIN EVLAT ÖKKEŞ Can Barslan

Gözümle görmedim. Kızılay'da illegal bir bildiri dağıtılmış, savaş başladığında yolda görülen Amerikalı subayın, askerleri dövülecek, öldürülecek, diye ürperdim. Anlaşılan Hasan Tahsin olmak isteyen onbinlerce genç var. Nereye gidiyoruz. Yakama banş kurdelası tükən, kendilerine Cumhuriyet Kadınları diyen ablaya biraz da şakayla "Amerikalı askerlerini öldüreceklermiş" dedim, abla: "yok, yok, biz kimseyi öldürmeyiz" dedi. Uzaksalınken bağırır: "Ama görürsem tokatlarını" dedi. Kalakaldım. Ben de kimseyi öldüremem, aklımın ucundan dahi geçiremem. Ama, tokatlanm. İçimden geçen bu tokatlama lafında bir iştah, bir heves vardı. İnada tokatlanm, dedim. İşte bu fikrimden düşüncelerimden tedirgin oldum. Tuhat duygular içine doğru sürükleniyoruz. Savaş bilmediğimiz yönlere doğru çoktan uzanmış. Sonra dalga ya aldım. Banş mütiginde önüme çıkan alıdeşalara: "canlı kalkan mı olmak istersin, yoksa, canlı tokatçı mı?" diye takılmaya başladım. Gültüştük. Herkes canlı tokatçı olmaya dünden razı. "İyi de, dedim, biz burada banş mütiginde yapıyoruz". Anlaşılan o ki, banş bizim çok zor becerebileceğimiz bir duygu. Savaş bizi banşa değil, tahrike doğru sürükliyor! Gerçek bu. Banş manş kendimizi kandırmayalım. Bizim gibi sıcak savaşları birinden çıkıp diğere giren toplumlarda gerçekten tüm iadenle banşa inanmak banş hayatımıza geçirmek dünyanın en zor işi. İnşallah başanırz. Benim gözlemim, sopacılık, tokatçılık, defolculuk, telmecilik... Yani, usul usul içimizde Amerikan askerlerine karşı bir linc duygusu büyüyor!..

Gecen hafta yazımı yazamadım. özür dilerim. Yıllardan beri düzeltmek zorunda olduğum bir oyunum vardı, onüç yıl önce yazılmış ve pek acemiyeceydi, gördükçe utanıyordum, iskeleti sağlamdı, bir zaman sonra yazdığım başka bir hikayeyi içine soktum, aynı zamanda senaryo, yeniden düzenledim, rahat ettim. Nihayet elimde gişe rekorları kırarak bir oyunum var, köyde geçiyor. Ölüme çıkantyatocu, sinemacılarla görüşmelere başladım. Hayırlısı!

İkinci mazeretim, kardeşimin mezarını yaptırmak için Zincirlikuyu Mezarlığı'na gittik, yanımda muhasebecimiz Ali bey ve dağıtımımız Cengiz bey. Kapıda bir hermerci bizi gördü. Nedir bunun ortalama fiatı dedim. En iyisi 1,250 liraya olur dedi. Daha önce söz aldığımız mermerciyle görüştük. Mezarın gösterdik, ne bunlardan aşağı olsun, ne de yukarı, ortalaması nedir dedim, adam, ikibüyük milyar dedi. Kapıda 1,250 lira dediler deyince, adam sizin için 2,250 olur dedi. Adama karşısına aldım. Bak kardeşim sen beni boka benzemiş gibi konuşuyorsun, ne arabam, ne evim, ne bankada param var, bu kadar fahis fiyat olmaz. Adama sağa sola telefon etti, yarım geldi, madem durumun iyi değil, hayırlı olsun deyip fiyatı 2 milyara kadar kırdı. Ben de ona, dilenci değilim, senden niye hayır isteyeyim kardeşim, almanın teyisle kazanıyorum, fiyat neyse. o... Adam yine sağa sola telefon, bir sürü garnitur boş laf. sonunda fiatı 1.5 milyara indirdi. Böylelikle 2,5 milyarlık fiat, üç dakika içinde bir milyar inmiş oldu. Ali Bey'in, benim, Cengiz Bey'in bir yığın işi var, günümüzü burada bitiremeyiz, biraz daha uğraşsak, 1 milyara kadar indiririz, neyse deyip anlaştık.

Tükiye burası. Bir dakikada bir milyar iniyor. Bu fiyat vermektan utanmıyor, ya tutturursam diyor, karşısındakini aptal, kendini çok zeki sanıyor. Fiat yüz milyon oynar, anladık, bir milyar oynar mı? Üstelik mezarın başında yapıyoruz pazarlığı. Matem, yas talan kalmadı. Mezarlığın bizden istediği saygılı, derin zerafet uçup gitti. Zaten kardeşim, çok seçici, zor beğenen, üstün zevkleli olan bir çocuktu. Hayatım boyu ne benim evimi, giydiğimi, hiçbir şeyimi, vasat bulup beğenmemiştir. Hatta kılık kıyafetimin yüzünden bana kükrir savururdu. İçimden dedim ki, insanlar ölüyor ruhları yaşıyorsa, kardeşim çoktan mezarından kalkar, bu adamı burada öldürür. Bu pis, iğrenç pazarlığa kardeşim hiç kanışmadı. Anladım ki, kardeşim gerçekten ölmüş. Sonra bir hissimla kaçık mezarıktan... Yolda düşündüm, bizi böyle kovalayan kimdi, on dakika duramadık, kaçık...

Bir gece Vedat'la kaldım, bir gece Tuncay'da. Vedat'ın kitabı çıktı. Vedat'a sevgim başkadır, onu bir kaç kelimeyle anmak istemem. Vedat'la derin istan-

TUNCAY AKGÜN

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

bul'a daldık. Vela, Süleymaniye'yi akşam karanlığında adım adım gezdik. Tuncay, İeman'ın derdi yelimiymiş gibi Yeni Harman'ın sırtlandı. Tuncayla da uzak İstanbul'un derinliklerine girdik. Gökkuşu, Beykoz, Anadolu Kavağı, arabanın içinde "ne olacak Leman'ın, Yeni Harman'ın hali" konuştuk! Sonra durup durup derin boğaza, her bir köşesinden bir nefes bağırdık.

İstanbul'un bütün hortumcuhan, puştı-ları, ibneleri, hepsine hak verdim. O kadar güzel bir kadın ki İstanbul. Bu şehir için insan herşeyini verir. Her yalanı söyler, her puştuluğu dener. Çünkü şehrin güzelliği herşeyi unutturur insana. İnesi, gotvereni, hortumcusu, anladım ki, İstanbul'da günlüklik yok. Şehir güzelliğiyle herkesi yıkıyor. Tarihini bu en güzel şehrin için herkes ibnelli, puştuk, tutunmak için buraya, herşeyi deniyor. Hepsini haklı, ibneleri, hortumcuları, sonuna kadar haklı. Bu şehirde birgün daha fazladan yaşamak için, her yıl denenir!

E-mailinize bakıyorum, ama cevaplayamıyorum, mesajlarınız beni mutlu ediyor ama zaman ayıramıyorum. Bazen kısa cevaplar. İlk üç sene hiç cevap verememişim, hala bilgisayarı yok. Leman'a gelince, yazılanı kimler alıyor, hangi yazım hangi sitede, üşenmedim, yazılarının başkalarıyla birkaç saat merak içinde gezindim, sonuç şaşırıcı. İnter-net aleminde yazılan en çok dolan birkaç değil, bir-iki yazardan biriyim, ben, daktiloya gomodüğüm bu son on sene içinde dışarda unum almış yuymuş. Değimizin walları orada, yaptığımız anketler ortada. Tükiye'nin on yıldır en çok satan dergisiz. Değimizden ayrılmaklara rağmen okuyucularımız bizi hala eşsiz ve rakipsiz bıraktı. El Cezire'den, Los Angeles Times'e, Stern'e, New York'tan Japonya, Yınanistan'a dünyanın öbürüne yakın ülkeleri. En büyük dergileri, Tv'leri Leman'la ilgili röportajlar, dosyalar yayınladı. Avrupa'nın en klas dergisi Charlie Hebdo'yla ortak sayılar çıkardık, kardeş dergi olduk. Bu büyük sim, büyü-yü merak ediyoruz.

Şunu baştan söyleyeyim, Leman bizim istediğimiz dergi değil, Yeni Harman'la yem biçimler peşindeyiz. Ve bazen bok gibi dediğimiz sayılar çıkartıyor, utanıyoruz, çoğu zaman çıkarttığımız dergiden biz de iğreniyor, obur halta hemen topalanmaya çalışıyoruz. Ama, ortada değişmeyen bir gerçek: Leman, eşsiz ve rakipsiz...

Bizi, eşsiz, rakipsiz yapan okuyucu, sagolun, çok sagolun... Size ne yazılar yazacağım, size enfes, tadından doymamaz yazılar, hikayeler yazacağım. Oleyin benden ne dilerse...

Geçtiğimiz aylarda Mecidiyeköy'de bir ilse, çıkarttığımız dergi için röportaj yapmak istedi, sorular gönderdi, bizi çok sevdiklerini söylüyorlar, ama son soru ilginç: "Siz mihaheç olduğunuz için mi diğer dergiler, medya, sizden hiç bahsetmiyor, yoksa sizler ikinci sınıf yazarlar mısınız?"

Bu çocuklar onaltı-onyediyi yaşında ve kafaları kaşık. Bizler, eli televizyon ikniyi dergi çıkan bir ülkede on yıldır en çok satan dergiyiz. Kendime gelince, ruh hastası değilim, metinlerimin ne kadar büyük bir okuyucuya gültüünü biliyorum. Türk edebiyatının gelmiş geçmiş en çarpıcı, en şaşırtıcı hikayelerini kaleme aldım. Ancak bu makaleler, hikayeler yazılırken bu genç çocuklar altı, yedi yaşındaydı, tabii ki bilemezler. Ve bizler her hafta tekrar tekrar aynı şeyleri yazamayız ve kendimizle, metinlerimizle ilgili konuşamayız, "ben" diye başladığımız her cümle bizi bozar, çok dikkatliyiz. Ama, yeni yetişen gençlere anlatmak zorundayız.

Sevgili gençler! Bizler, onların bütün dergilerinden, yazarlarından çok okuyoruz. Bunu anketler, traşlar söylüyor. Üstelik yazdığımız yazılar yüzbinlerce kişi tarafından okunduktan ve aradan on yıl geçtikten sonra dahi yine onbinlerce satılıyor.

Üstelik büyük medya şahsına büyük paralar teldir etti, ayrıca patronlarıyla bir yığın mahkemem var, benim adımlı geçirmeleri için "got" ister. Matbuat tahlimizde benden daha çok sansür edilen yazar yok. Üstelik o gazeteler halon vergisi, yarı, devlet kredisiyle çıkıyor, ne yapıyorlar halon vergisini, bulmacaların ortasına kocaman bir Oya Aydoğan koyuyorlar. Şunu sorun kendinize: Oya Aydoğan gibileri gösterdikleri derin hayranlığı mıyondan bilini bızden neden esiriyorlar, bırakın en çok satmayı, en çok okunmayı, bu menleketette bir Oya Aydoğan kadar satıcılı olamadık mı?

Gerçek şu, bizi satın alamadıkları için kokeyyorlar, bızden bir ti bizi biziyorlar. Çünkü bız, bağımsız yazılarla Bakın şimdiki, burda hemen yedi sula-larına dümdüz girer, çıkarm. Beni bağlayan hiçbir şey yok. Ve sık sık köpek olduklarını yüzleri karşı kokeymişsiniz bizi biziyor. Bız on yıl önce bu deride "bağımsızlık" diye feryat ettik-mizde, bızimle dalga geçiyor, "bunlardan dünyada üç-beş kişi kaldı" diye alaya alıyorlardı, baki-

POT...

enderoz@leman.com.tr

Ender Özkurtan

yorum bugünkünde "bağımsızlık" lafına hepsi sarılmış, yalan yanlış ve yulasızlık bu kelimeye sığınmak istiyorlar.

Bakin ilse gençler, bu adamların bütün dümenleri sizleri kandırmaya yönelik. Bizler ald hastası değiliz, ben de o gazetelerde yazar, para derdi hiç çekmem. Üstelik profesyonel kurumlar kitaplarını tanıtır, bir daha bir daha reklam eder, yan gelir yalanım. Tüm kitap tanıtımları "çayla" yapılıyor, oralarda tek bir kitabın eleştirildiğini, beğenilmediğini okudunuz mu? Paramı verirler, yazarlar kitaplarını kahraman ilan eder, sıradan bir kitap yazsam dahi yüz tane röportaj yaparlar. Bundan aile ne olabilir? Ben ruh hastası mıyım, önüm-

açılan bu büyük devasa imkânlarla neden hoş-muyorum, neden ısrarla, daha zor, daha çetin bir yol seçiyorum.

Ama sizler, orada, kendine, demokrat, ilen-aci, aydan, solcu diyen bir sürü yazar görüyor, kafanız kaşıyor. İşte, savaş, tam da konunun uslüne geldi. Taktikler savaş-gücünde düşer, kellen görünü, o keli bız gösterceğiz. Bizler bir kenarda onur, vicdan kavgası yapmaz ve küküylün başında haklı çıkamaz, bugün, o kırk yılın başıdır. Duydunuz işte, Amerika basınına kilyuz milyon dolar dağıtmış...

Bakin, TUSİAD, başyazarı savaşa girmemiz gerektiğini söyledi. Büyük medya, işa-

damları, eskiden elatından gizlice yapıları tizgahlarını, şimdi Türkiye'yi fazla tepkiz bulunca, ailenen çarıkantık yapıyorlar.

Böylelikle, Amerikan askerleri ülkemiz sokaklarında, nereden daha rahat, teniz, ucuz, süratli bomba atabiliriz diye lepelemizi derelenmizi inceliyor. Elleini kotlarını sallayarak havaalanlarımız, sokaklarımızı bakıyor, tepe tepe geziyorlar. Bu tam bir işgaldir. Bu işgali hazırlayan medya ve, medyayı bu hale getiren politikacılarıdır.

İşgalin büyüklüğüne baktın. Yüzlerce yazar ve tüm hükümet görevlileri savaşa karşıyız diye bas bas bağırdığı halde, ülkemiz sokaklarına bombalar yeleşündi bile. Madem savaşa kar-

şıyız, niçin müsaade ediyoruz. Çünkü tem bir işgal alımdayız. Çünkü irademiz kalmadı. İşte-düniz kadar savaşa karşıyız diye bağırın, artık geri dönüş yok, medya ve hükümetler çoktan "işgal" için Amerikan askerlerinin yolunu açtı. Bunu tartışalım, ağbileniz iyi bilir, sizler yeni öğreniyorsunuz, yıllarca sizin büyüme-nizi bekedik, bundan anlamak için. İseli gençler! Yazar ve aydın olmanın, bütün dünya ve tanhte tek bir önemi ve anlamı vardır. Ne pahasına olursa olsun, ölümle-nin savaşın karşısında durmak!

Bütün hikayelerin, sinemaların, bütün edebiyatın, bütün bilimin görevi ve ilk amacı budur. Tarihin bütün çağlarında bütün yazarlar,

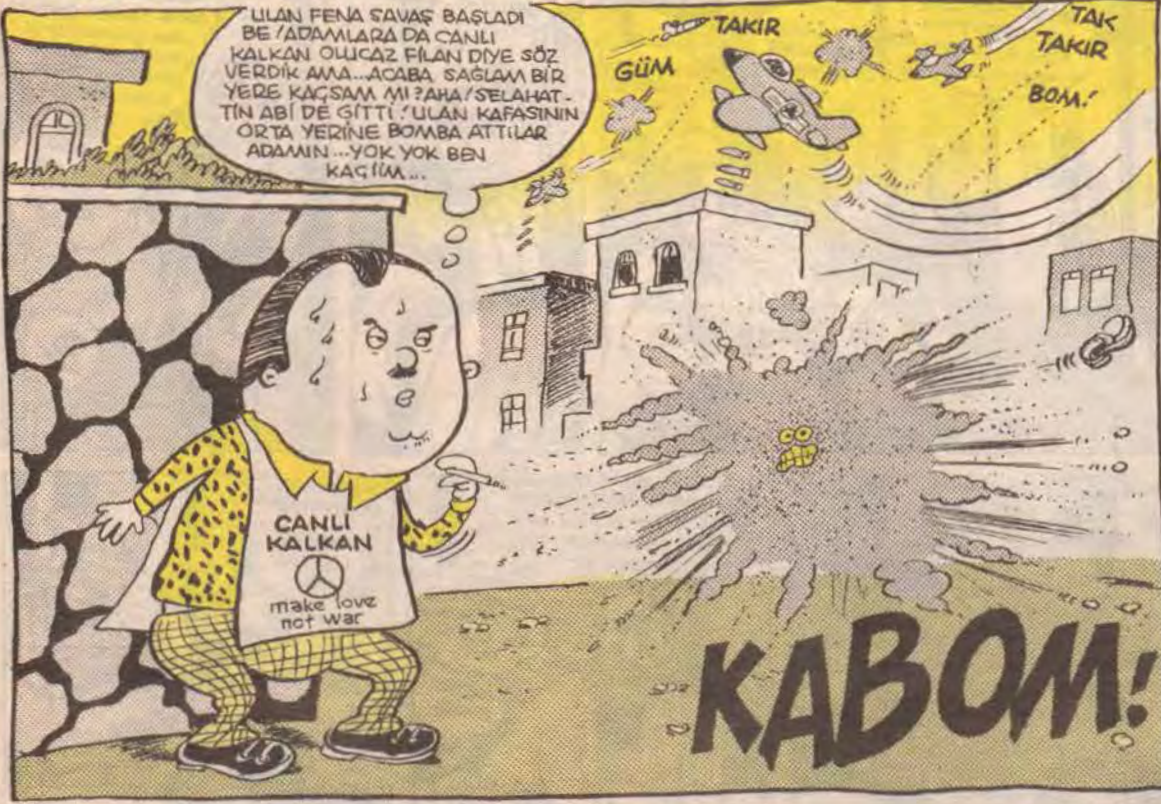
canları pahasına bilimi ve sanatı hayata sokmaya çalışmalarm sebebi, budur. İnsanları aydınlatarak, güldürmek, eğitmek, geniş kitlelere uzanmak derdi, herşey, savaşa ve ölüme karşı olduğumuz içindir...

Savaş yanlış, yazar ve aydın olamaz. Onlar paralı askerlerdir. Savaş makinesinin parçalarıdır ve insanlığın ebedi düşmanlarıdır. Bizlerin, bağımsız bir dergide birbir güçlük-le dergi çıkartmamızın sebebi, bağımsızlık keli-mesine yoğunlaşmamızın sebebi, işte bugünlerde söyleyeceğimiz lafların sansüre uğramaması içindir.

Mesela, bizim dergimizde her türlü görüş, fikir savu-

Devamı 13. Sayfada

Akşamsefası

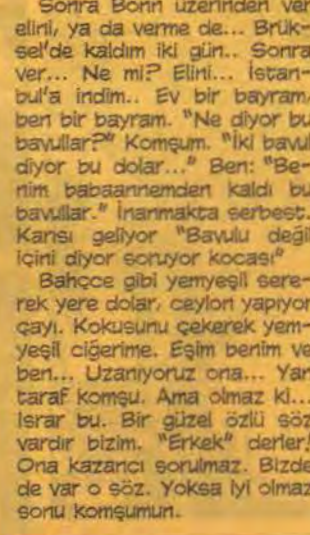
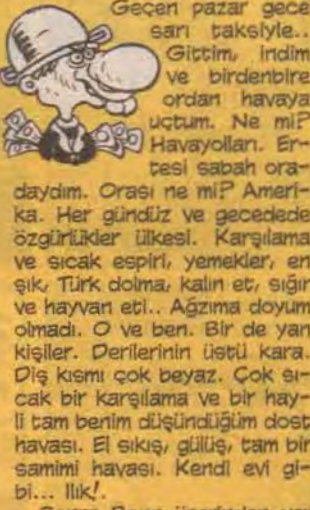

KARKÜTERİ

Behic Pek

HAYBECİ ŞENSOY

nabilir, dünyanın en aykırı fikirleri ancak bizim gibi dergilerde söylendi, söylenecek. Ancak, dergimize iyi bakın. Bu dergide asla bir tek kişi savaş yanısı olamaz. Savaş yanısına demokrat davranamayız. Onu dergide istihdam edemeyiz.

Bu fano iyi öğreneceksiniz. Bizim burada, neden, tek başımıza beklediğimizi iyi anlayacaksınız.

Büyük medyadaki sanatçı, demokrat, ilerci aydınlar, o kadar geniş görüşlü ki, bu üstün, deha sanatçılar, pekala savaş yanısı savaş molaru patronlarıyla yanyana durabiliyorlar, onlardan maaş alabiliyorlar. Biz, asla duramayız. Çünkü, dergi, gazete, matbuat, aydın, okumak, hepsinin tek derdi, savaşlara karşı durmaktır.

Bakın, içinden çıkamadığımız alçaklığın tarihi nasıl inşa ediliyor. TUSİAD ve medya patronları, geniş kitlelere ulaşmak için dünyanın her yerinde bu ilerci, sanatçı, demokrat aydınların emeğinden, görüntüsünden, kişiliklerinden faydalanıp, çok cazibeli dergiler inşa ederler. Trajan artar. Bu aydınların marjinal görüşlerini yayımladıkları için kendilerine demokrat süsü verirler. Böylelikle savaş ya lısı olanlar, olmayanlar aynı çanağın içinde, aynı kümesin içinde büyüdüler. Büyük dergiler oluşturdular. Büyük TV'ler çıkardılar. Büyük traj sahibi oldukları için devletten büyük krediler aldılar, sonra, bankalar sabn aldılar.

Şimdi oradaki ilerci, deha sanatçı, üstün yazarlarımız, bakın siz nasıl kandırıyorlar. "Kardeşim ben sütunumda bin defa savaşa karşı geldiğimi söyledim". Bu yeter mi? Bütün dünyada alçaklığın, yavaşmanın, köpekdeşmenin tarihi böyle oluştu.

Emperyalistlerle, kapitalistlerle, savaş makinesiyle yanyana çalışacaksınız, onları güçlendiriceksiniz, onlardan maaş alacaksınız, cici demokrat fikirleriyle onlara müşteri toplayacaksınız, onların sayesinde şöhrat olacaksınız, onların TV'lerinde şirniklik yapacaksınız, sonra bir milyona yakın liralık çocuk öldürülürken "kardeşim, ben sütunumdan sorumluyum" diyeceksin.

Sizleri böyle çocukça kandırıyorlar. Dünen, dünkü savaşları, dünkü işkenceleri, dünkü emperyalistleri tanımayan sizler, böyle basitçe kandırıyorlar.

Büyük, demokrat, ilerci aydınlar, böyle evcilleştirilir, susturulur. Çünkü büyük patronlar, büyük medya, bu sanatçıların şirnikliği ve görünümlüyle büyük paralar kazar, büyük teknolojiler kurar, büyük silahları pazara ve ülkelerin peşkes çekülmesine kadar dolar için herşeyi yaparlar.

Tekrar ediyorum, gelmiş geçmiş tarihin içinde, her yerde yazar olmanın ilk şartı, ne pahasına olursa olsun, ölümüne, savaşa karşı durmaktır. Eğer sizler, büyük patronların gazetelerinde, dergilerinde, TV'lerinde çalışmazsanız, onları trajlarını büyümez. Siz, sanal oyunculuklarıyla kandıramaz. Reklamlarını yapamaz. Dolarlarını büyümez, iş ilişkilerini geliştiremez. Bu insanlara yüz veren, şarlatan, güçlerini, dolarlarını, trajlarını, sanat diye, bilim diye k idincik yazılarla güçlendiren, ilerci, demokrat, solcu yazarlardır.

Bugün Irak'ta milyonlarca çocuk öldü. Suç bizimdir, Amerikan askerlerine doğru dürüst tepki veremeyen, bizleriz.

Bizler alof hastası değiliz. Savaş hiç olmaya calıca, insanlar hiç öldürülmeyecekse, tabi ki, her gazete de dergide yazınız, fikirlerinizi tabi ki her yerde söylentiz. Hastalıklı, kaprisli, manyaktar değiliz. Herkesle yanyana durur, fikirlerinizi her platformda yaymaya çalışınız. Ancak, bizler, tarihin her yerinde, her çağında, yani, patronların işte bu savaş anında bizleri kullandığını biliyoruz.

Bir daha tekrar ediyorum, savaş ve öldürme dışında, onların gazeteleri, dergileri ve maaşlarına itirazın yok. İnsanlar fikirlerini her şekilde ve her yerde yayabilmeli. Ama, kazanı ayağı, tarihin ve coğrafyanın her noktasında bizi doğruluyor. Onlarla kurduğunuz "demokrat" görünümlü "ortaklık" işte bu savaş günlerinde harekete geçer... Ve ülkemiz işgal altındayken, hiçbirinden ses çıkmaz, çünkü, hepsi sadece sütunundan sorumlu.

Sadece savaş günlerinde onları kuklası, oyuncacı, mazemesi olmamak için, onları mekanlarına ve ünitelerine barış günlerinde dahi şüpheli bakınız. Hem savaşa karşıymı diyecek, hem savaşa yanısı, savaş makinesi, işgal güçlerine güç veren insanlara yanyana duracaksınız. Bu mümkün değil.

Artık onlar seni şöhrat yapmış, dergilerinde sana sekti yapmış, sana büyük havali koşeller vermiş, seni TV'lerine çıkartmış, artık onların adamısın. Otar şimdi Irak'ta milyonlarca çocuğu öldürüyor, sen, çocuk kandırıcı gibis, "kardeşim ben sütunumda savaşa karşı geldiğimi söyledim". Evet hepimiz söyledik, tüm Türkiye başbakan, cumhurbaşkanı, tüm meclis, tüm gazeteler savaşa karşı geldiğini söylediler, ama Amerikan askerleri işte gözleminizin önünde ülkemizi işgal etti...

Sadece sizi kandırıyorlar, hayali boyunca, birkaç kılıptan fazlasını okumaya şans olmanız, 15. 16 yaşındasızları kandırıyorlar. Mesela ben O büyük medyada neden

yazmayayım. Oradakı yüerce sümüktü yazardan neyim eksik. Neden para kazanmak istemeyeyim. Türkiye'nin en büyük yayınevinde on tane klibim var, beş kurşum yok, ben mazoşist miyim, ruh hastası mıyım, çok cins bir manyak mıyım?.. Yıllardır kendimizi oradan neden uzak tutuyoruz...

İşte bugünler için. Bugün karşınıza çıkıp, bunları söylemek için.

Bu şebek demokratlara bugün, kardeşim, patronlarını işgalci kurşundan alkoşuyor, şımarıyor, tepki göstermiyor, övüyor dediğimizde... "demokrasi var, herkes fikrini söyle" diyorlar...

Savaş yanısı fikirlerin demokrasiyle ne ilişkisi var.

Zalimler, gaddarlar, frankofonlar, scut lüzelleriyle ortaklık yapacak, onlardan maaş alacaksin, sonra, "kardeşim demokrasi var, herkes fikrini söyle!"...

Geldiğiniz ilerci görüş, ilerci demokrasi bumu?

Şimdi ülkemizde gerçek bir muhalefet olsa, 68'deki gibi Amerikan askeri 6. filo denize döktüse, ya da, yuh, defol sesleriyle karşılaşılsalar, bu inanılmaz insan kıymına girişebilirler mi? Bu toprağa basmaya cesaret edebilirler mi?

Bütün ünlü savaş karşıtlarımız, bütün ünlü demokrat yazarlarımızı, onlar istihdam ediyor...

Ben, ona buna takılmıyorum, ona buna küfür etmiyorum, ülkemizi Amerikan askerleri neden işgal etti, onu açıklamaya çalışıyorum. Borcumuz varmış Amerika'ya. Bu borç kimin? Medya patronları, TUSİAD. Hortumladılar... Medya patronlarına sonuyorum, yazarlara yedirdim, gazeteler çıkardım diyor... Ve bir mutfak bıçağı gibi istihdam ediyorlar demokrat yazarları. Patronlar, korkmayın, bu bıçakla demokrasinin ekmeğini, pastasını bölüşeceğiz, diyorlar, ama, bu mutfak bıçağıyla bir halkı, ülkeleri, milyonlarca çocuğu, işte böyle ortada keşiyorlar!

Tane tane anlatıyorum sevgili ilisel gençler! Tekrar tekrar tekrar ediyorum sevgili ilisel gençler. Ne ci, aydın, solcu, demokrat görünümü yazarlar, o gazetelerde yazarak, kendi tradelelerini medya patronlarına TUSİAD'a, savaş makinesine peşkes çektiler. İnsanlığın alçaklaşma tarihi budur. İlerci, hümanist, insanlar, medyanın, patronların kontrolündeki dergilerde yazmaya başlar. Çünkü demokrat yazarlar, şirin ve modern görünümü ve sanatları anlatan metinler yazar, sizler de bu yazarlara heveslenir, inanırsınız. Çünkü bu yazarlar, sinemadan, romandan, felsefeden bahseder, bu yüzden onlar gibi düşünmeye başlırsınız! Alçaklığın tarihi budur. Medya patronları böylelikle, tüm sanat eserlerini, tüm felsefeyi, bilimi, bu yazarlar vasıtasıyla garitür gibi kullanır, meze yapar... Meze yapılırsınız...

Amerikan askerlerinin ülkemizi işgal etmesinin sebebi, aydınların edebiyatı, felsefeyi sanat ve kendilerini medya patronlarına meze, garitür yapmasıdır...

Bizim kafamız yanlış değil, sizlere bunları anlatmak için bugünleri bekledik.

Bizler, yazarlık serüveninde dünyanın her onurlu yazarı gibi bu değişmez insanlık çıktı: Beş para kazanamayız, açlıktan ölebiliriz. Kitaplarımız hiç satılmaz. Bizim adanımızdan kömseler bahseder. Ama bizler ne pahasına olursa olsun, savaş makinesinin gazetelerine, dergilerine alet olma yız. Onların reytingi, doları, gücü, demokrasi fiyatlarına sus olamayız.

Bu yüzden sevgili ilisel gençler, ben ve benim gibi onbinlerce genç adam sürüldü, işte ce edildi, horlandı, kütülmadi, adından bahsedilmedi, susturıldı, kovuldu, edebiyattan, gazetelerden uzaklaştırıldı...

Çünkü biz, bas bas bağırıyoruz, sizler köpeksiniz, işgal kuvvetlerinin köpekleri, ajanları, oyuncaklarımsınız... Biz, Amerika, Rusya, TUSİAD, MÜSİAD, Dinc Bilgin, Aydın Doğan, hiçkimse hiçbir şekilde satın alamaz. Kitabım salmamış, tek başıma açlıktan ölmüşüm, bunun için mi, bunlar için mi, onların köpeği olacağım...

Sevgili ilisel gençler, bu yüzden, ben elin oğlu Amerikalı zenci çavuşla tokatlamam. Benim tokatlayacağım adam bunlardır. Aynı kurşandan, aynı fikirlerden, aynı kasabandan, aynı şifreleri okuduğum, aynı ağaçlardan beslendiğim bu insanlardır...

Ve yıllardır bu insanları kelimelerimle tokatlıyorum, ben öldükten sonra da kelimelerim bu insanları tokatlamaya devam edeceğim. Sevgili ilisel gençler, bütün yoklukları, acıları, perişanlıkları, ölmeleri, malzemelerini, işte bugünlerde bu sözleri sizlere ulaştırabilmek için goze aldık. Gün, bugündür. Ve artık büyüdüünüz...

Tekrar, tekrar, tekrar ediyorum, tane tane söylüyorum. Hem onların dergilerinde garitür olacaksınız, hem de ben köşemden sorumkiyım ağbi, diyeceksiniz. Gençler, bu laflar sizleri kandırmak için...

Bu laflara inanıyor musunuz? İstediginiz kadar inanın. Biz, ben, burada ölünceye kadar, "inancımın, ahlakımın, onurumun, zırmık taviz vermeden, devam edeceğim. Sizi de kandırma. Sizden sonraki nesil de kandırılır. Beklerim, ölüm, başka nesiller getir, onla

Devamı 14. Sayfada

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

AHMET
YILMAZ

DURUN AYOL! BİRDEN SÜZÜLDÜNÜZ, HEM KARA MURAT HANGİNİZ BAKIIM ...

NE KARA MURAT'I YAVRUM?... GRUBA DENK GELDİN HABERİN YOK ...

AMA
AZ
YEMELİYİZ
NEVZAT,
MALUM
ÖĞRETİ..

LILAN BEN
AZINDA ÇOĞUNDA
DEĞİLİM, YAPAMIYO -
SUNUZ PİLAVI?..
BİN KERE DEDİK
TEREYAG KOYUCAN,
KISIK ATESTE PİŞİRİCEN,
TANE TANE OLUCAK
PİRİNG.. LAPA LAPA
YAPIYOSUN. MINA
KOYUYOSUN NİMETİN..
Bİ BOK ÖĞRENEMEZ -
SİN SEN BOYLE..

Bir delilik ninnisi mi, emiyor gölgeler
beynimizi. Doluyor içimize damla
damla. Taşların mültülü suları gibi, çok acı,
neden ağlamaklı, neden uzun, neden

uzun, gölgeler...

Bazen koltukların en yumuşağı gibi, bazen, kimseçiler yokken, tek başıma, ebediyen uzanmak isterim. Bu daıcık dünyada söyleyemez miyim, koca gövde- li sehillerin gölgelerine gömülmeden söyleyemez miyim. Aşk bu mu? Bir dakınlık mı. Aşk.. Dalıp dalıp girdiğim uzun gölge- lec, ne sarılabılırım, ne kucacıma alabilir- rim, dalıp dalıp çıkıyorum bir kara bata- lık, uzanıyor, uzun uzun gölgeler!

İşte böyle bu uzun gölgelerin içine ha- ralanmış yüzerek giriyor, kayboluyor uzun gölge-lerin demir parmaklıdan arasında... Toprağın derinliklerin böyle gömülüyor, dünden kalan. Ne kalın gövdeleri var. Baş- lar ağır. Ne sık. Bitmiyor içimdeki ürperti. Saf bir bebek gibi. Okşasam bu kara lat du- daktan. Yüdüyörssem kokusuzca bu uzun gölge-lerle kaplı kaptılara gülden kan- dan akşamlara. Kara ve balkı enikler gibi ko- partsam kokusuzca artık dalarından göl- geleni. Meyveleri değil, gölgeler çokert- yor, konyor akşamları, dalkan...

Suskunluğu korkutur beni, ah uzun gölgeler, kapımı çalmadan her akşam, tit- reklik yine ne getirsin. Öldüncü bir kurşun gibi her akşam, hasta beynime gi- rer, benimle ne konuşursun?

Bazen annemin, bazen Tann'ın ya- nakları gibi, kara gül yaprağı gibi. Gündö- nümünün keleni, matemlerin en azgını. Uzaklaşırken peşime düşer, ısırır, ısırır, sırtıma biter, uzun uzun gölgeler...

Voksa derim, çok uzaklarda dudagım açmış sevgili mi, uzak uzak seslenen ak- şamlar. Acı bir çayla bastırılır mı? Telvəsi bu dünya dilimizle yorulur mu? Ay doğ- muş, ay batmış, kabank kabank bulutlar ağaçların üstüne düşmüş. Bu karanlık bayrak, kimlerin ordusu.. Bu kara şal, kimlerin şalı. Bu kara gömleği kimler gi- yer. Her akşam aynı matem borusu... Usul usul demlemek isterim, ama o, tek- meleyerek kapımı, paramparça içeri gi- rer... Tanım, geceye koşan bu deirmiş atlıy, susarak, dııarak yapamam, coşku- lu, çıldırmış, kudurmuş marşlarla, şarkı- larla, atılan tenis siler, geceye uğula- nım... Ne yapıyım, susamam. Habırlarım tapınadı.. Kömür alevinde, yağ alevinde, usul usul çağıldar.. Dereler gibi gürül gür- ül, gölgeler, oynasarak, kopardığı ağaç gövdeleyle çağıldayarak, patlayarak sü- rükler!

Neden akşamları öldürmeye gelir, ok gi- bi, hızlı uzun gölgeler. Tekme tokat gi- nişir, yolumu kaybederim, likimim, beyni- mi... Öyle bela biryol ki... İstemem ağla- mak. Omuzlarımdan kalın pençeleriyle tu- tar, hüngür hüngür sarсар.. Yoksa, kimi midir kılıcın ruhumuzun bu uzun gölge- ler. Hangi kavgada saklısa kılıcın, gün- döner, akşamların mızrakları gibi, ağır ağır, acı yaralar çizerek karaktarak kınma ne zor girer. Belki de başka bir dünyanın teessümü.. Aynı hançer yaralarını, kolları, yollara, insanlara gıydırir!

Ne gün biter, ne gece gelir... Kemik la- rak dışları gibi uzun gölgeler. Uzun gölge- lerin sık aralığında. Bir kara saç telli gibi.. Kopup, takılıp, kalır akım.. Uzun şişelein içine sabırla sığdınmış oyuncak yelkenli- ler gibi, hangi denize atsanız, aynı şişenin içindeyim.. Yoksa bir karanlık uçurtma mı? Her akşam desimlemeden yorulmayan tendüriyot renginde uzun gölgeler. Ne zaman ayağa kalkacak! Ayakta duracak mı? Yüdüyerecek mi? Sabah bekler mi.. Ağaçlar gibi yeniden dikilir mi... Neden yanyana, ardarda aynı çiğliklara koşarsız.

Bir akşamda ağaçların saçını başını yolar, bir akşamda gençcik fidanları yor- gun, mahmur ihtiyar bastonlarına dönüş- türür, uzun gölgeler...

Dereye düşüyor uzun gölgeler, kuşlar yanyana. Perde perde salınıyor sular, dal- ga dalga deilin bir akşam..

Ey, kederin kara meşalesi uzun gölgeler. Söyle kimin yüzüne peçesin bu ak- şam? Eski çağların putları mı, minarede su içen kuşların tüyleri mi böyle uza- yan?.. taşlar, ağaçlar mı yoksa, uzanıp masal anlatırlar böyle? Yoksa, sarhoş ağaçların kırıp kırıp yollarda parçaladığı şarap kadehleri mi? Yoksa, bir huzur meyhanesi... Büyüleyen şifir gibi...

Hepsi hepsi bir tas parçası, derim. Sa- dece gölgesi uzanıyor.. Ama nasıl olur o taşlar, ağır, derin fnağmelele karanlığı tırtırtıyor böyle.. Ne uzun, ne derin konu- şur, her birimizle, uzun gölgeler...

Bazen de böyle, uzadığında gölgeler, benimle olsa, toplasa sağlarını yanımda benim, hiç acım kalmaz sevgilim, derim..

Bazen de, alırım uzun gölgeleri karşı- ma... Köroğlu gibi konuşurum.. İstedigim kadar, istediğim kadar, her akşam uza.. Meri dayanır, namert kaçır.. Neden kaçay- ım, derim... Derin derin derinleşim dur- duk yerde deşer gibi bağınım: Ağaçlar kaçmıyorsa, ben de kaçmam, derim!

Bazen de uzun gölgeler kese gibidir, bir kır atarım, bir kır atarım. İşte böyle.

Biz Anadolı'nun çocukları, karaseshil- er gibi, işte böyle, korkduğumuz yerlerde büyüttük kendimizi.

Akşamsetası

Türkiye'nin en büyük medya patronu Aydın Doğan haftalık yeniHarman'a konuştu

“ÖLÜRSEM KIZLARIM ONLARI PARÇALAR”

“Geçen gün birisi bana dedi ki, ‘rakipleriniz Aydın Bey yaşlandı diyorlar, ona bir şey olursa kızları parça parça ederler’. Ben de dedim ki, dua etsinler de beni yaşayayım. Yoksa benim kızlar başa gecerse, kızların onları parça parça ederler...”

Emin Çölaşan ve Cüneyt Ülsever için:

● Hayır, kesinlikle. Yani, yorumculara hiçbir şekilde mü- dahale etmiyorum. Size barz bir şey söyleyeyim, Emin Çölaşan ile Cüneyt Ülsever) kapıştılar. Şu şeyi koyduk ortaya. Bizim grubumuzda çalışan yazarlar... Ben şeyrek yüzyıldır gazete sahibiyim. Benden eski gazete sahibi kal- madı. Bizim yanımızda çalışan yazarların fikri hür, vicda- nı hür, kalemi hürdür. Hiçbir gazeteci ve yorumcu, be- nim yorumumu koymadılar diye iddia edemez. Ama mu- tabık olmayabiliriz, koymayız. Vallahi, sen yayın kurulu- nun genel prensipleriyle mutabık değilsin, gel dostça yollarımızı ayıralım deriz. Ama yazı sansür etmek değil. Ahmet Altan olayında ben çok eleştirdim. Haksız eleştirdim. Aslında bir basın reka- beti vardı. Ahmet Altan'ın yazdığı yazı öyle çok kötü bir yazı değildi. Atatürk Kült olsaydı... Ama öyle bir şey geldi ki Milliyet Gazetesi... Öğretmenler Milliyet'i taşılayacaklardı. Ankara'dan, İzmir'den, sırdan burdan... Ahmet Altan'ın yazısını koyduk, etesi gün de dedik ki; bu gazetenin cumhuriyetin nitelikleri konusunda fazla hassasiyeti var. Şe- yi koyduk önüne, okur yapısını; subaylar, öğretmenler ve doktorlar bi- rinci okurlar. Aşırı tepki gösteriyorlar. Kusura bakma yollarımızı ayırı- yoruz. Yazısını sansür etmedik yani yayınladık. Yay sız yazılı sansür- lediniz. Kardeşim yazıyı sansür etseydik yazıyı koymazdık.

“Halis Toprak, '82 senesinde gazeteye geldi. Milliyet'in Cagaloğlu'ndaki binasına. Bir baktım ki, cuvallarla bir şeyler geliyor. Bunlar ne dedim. “Abi, tuvalet kağıdı” dedi. afedersiniz. “Abi” dedi, “ben hüvalet kağıdı imal etmeye başladım.”

Tercüman için: Ben Nazlı'yı muhatap almıyorum.

Cem Uzan için: O da nev-i şahsına münhasır. Onu tartışmaya değmez.

“Secimden sonra Mesut Bey'in evine gittim. Sa- kal bırakmıştı... Şimdi kesmiş.”

● Eğer Türk medyası bu kriminal olaylardan, bu bataklı banka patronlarından kurtulmazsa, Türkiye'de ba- Oimsız yayıncılık olmaz, olamaz ki. Çünkü bu adamlar yaralı. Ortada dolaşıyorlar...

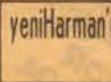
● “Türkiye'ye rağmen savaş olacaksa, bunun içinde yer almalıyız. Bunu Türkiye'yi ve diplomasiyi yönetenler iyi bilir. Vallahi ben istemiyorum kardeşim, hiçbir şekilde savaş istemiyorum dersek bu oyunun dışında kalırız.”

yeniHarman'da Basbakan Gül'le özel mülakat:

HALÂ BARİŞ İÇİN BİR ŞANS VAR!

24'ünde silah denetçilerinin raporlarının yayınlanması ve ardından belli olacak BM kaarlarının netleşmesi öncesi Basbakan Abdullah Gül'en yeniHarman'a özel mülakat...

yeniHarman'ın “SAVAŞA KARŞI 100 AFİŞ” KAMPANYASI START ALDI
Sanatçılardan, aydınlardan ilk 5 afiş...

Güneydoğu'da savaş öncesi izlenimler...

“GAZ MASKESİ YOK, TAVUK VERELİM.”

35 ENLEM 45 BOYLAM! Resimli Roman - Galip Tekin

Mehmet Ali Alabora (Memeli) SAVAŞA KARŞI ÖN SAFLARDA

Meksika'da geçen hafta... VİVA ZAPATA!

IKDP Lideri Massoud Barzani, Mayıs 2001'den bu yana ilk kez geldiği Ankara'da, yazılı basın dan sadece Amberin Zaman aracılığı ile yeniHarman'a konuştu.

TÜRKİYE KADAR BARİŞTAN YANAYIZ

YOK MU YÖK'TEN KURTARAN

Kayıbolan Umutlar

Size yazmayı hayatımı sonrakı günlerime ertelediğim gibi, hep erte- ledim. Sonsuz bir gerçek içinde ya- şamaktan, hayatın bu kadar ucuz ol- duğu bir ülkede bulunmaktan bunalt- dım hep. Hayatla sınılmak istedikçe çevremden kopardılar beni. Dipsiz bir kuyuda yaşamamı istediler. Dört duvar arasında boğuldular... Ben yaşa- mak için çaba gösterdikçe hayattan soğuttular... Dost bildiğim insanlar karartılar gündüzlerimi ve düşleri- mi... Gelecekle ilgili bütün umudunımı sömürdüler. Robot gibi yaşamaya mecbur bıraktım. Sevgisiz, duy u- suz, hissiz, her şeyi boyun eğen bir anlayışla yetiştirdim (ürettirdim)...

ezmi abi'nin dediği gibi; “Öyle bir yaşa geldim ki, neye dokunsam son- suz binkmiş gözyaşı... Neye dokun- sam hep geç kalınmış, hep eksik ya- şanmış...”

Her geçen gün yüreğime düşen bir kara gün olduğunu bilerek yaşamak- ın usandım artık. Bunlar oldukça, yaşadıkça değil yaşamamın, nefes almanın bile anlamı olmadığını anla- dım. Dünyada bunca acı ve eziyet de- vam ederken nasıl yaşanılır ki bu ka- hrolası yeryüzünde? Sevdığım (kayan sevgi kınblarıyla) birçok insanı kay- betmeye başladım. Belki de kaybet-

meye mahkurdum. Kader değil bu kahrolası şey... Hayatımın kosa ve öz olmasını istemişim hep. Belki de do- yumsuz bir geleceğe ümit ettim. Yaşa- mın tadını yorulmadan çıkarmak istedi- dim. Ama olmadı. Eğer yaşam bir yol- sa, her zaman yokmuş yukarı giden bir yolu benim için. Ölmek istedim çoğu zaman. Ama yapamadım ve ya- pamıyordum da. Geçen hafta içinde bir arkadaşım intihar etti. Kendini ye- dirmekten kattan boşluğa bıraktı. Yanında değildim. Belki de o karanlık boşluk çekmişti onu. Beni çekmesi gerekir- ken... Neyse ki onu haydetmedim. Şu an hayatı tehlikeyi atlattı. Ama bazı ra- hatsızlıktan ömrü boyunca çekeceği- ni biliyorum. Yine de yanımdaydı ar- lık. Kaybetmemişim arkadaşımı... Sorunlu da olsa sorunsuz da olsa bu bir yaşam. “Bir hayat seç. Bir kariyer seç. Bile seç. Kahrolası büyük bir televizyon seç. Çamaşır makinaları, arabalar, compact disk playerler ve elektrikli konsere açacakları... Her şeyin sonunda çürüyüp gideyi seç, berbat bir evde sonunu beklemeyi... Bencilikten, rahatsızlık duymaktan başka bir şey değil, yerini alsınlar di- ye yaptığım mahvolmuş çocuklar. Ge- leceğini seç...”

Hepimiz öleceğiz. Zira hiçbir şey bağımsızlık ve özgürlük kadar değeri- li değildir. Tüm Leman dostlarına ve emekçilerine saygılar...

Esgam/Nazilli
esgam@myinet.com

Merhaba Değerli Dostlar;
Üniversitemizi bilir misiniz? Hani haritanın doğusunda, masmavi bir gölün kıyısına kurulmuş, şehrin; ya-

zıyla ve rakamla ismi yazılabilen tek üniversitesi... İşte bu Üniversitenin Edebiyat dostları topluluklarını kurdu. Kendilerine başanlar...

Mura/Van

Tüm Leman & L-Manyak Emekçilerine ve Okur Arkadaşlarına Selamlar

Sizlere asker ocağından yazıyo- rum. Sıkıntılar ve derter içinde ama umudunu yitirmemiş atama bekleyen 12 bin Beden Eğitimi öğretmeninden biriyim. Hayabın en dinamik, en ve- rimli çağında ölme, halkıma hiz- met etmeye yenne, geçici işlerde ça- lışarak ayakta duruyor, atama beklie- yorum. Biliyorum ki bir yerde beni bekleyen bir okul ve öğretmenleine kavuşmayı bekleyen öğrencilerim var. Sizin aracılığınızla burdan seslen- mek, haykırmak istiyorum Ne olur bu yaşanan olumsuzluklar bilsin ve öğretmenler öğrencilerine kavuş- sun... Bu duygu yoğunluğu ve sıkın- lar içinde askelik görevimi yerine getiriyorum. Tüm Leman okurları'ya ve benimle aynı kaderi paylaşan ar- kadaşları yazışmak istiyorum. Bu mektubu benimle aynı kaderi payla- şan 12 bin Beden Eğitimi öğretmen adayları arkadaşları için yayınlamanızı rica ediyor, herkese selam gönderi- yorum. Sevgiyle kalın...

Kandemir Yaştan
2.Jandarma Eğitim Tuğay K.İği
3.Tabur 13.Bölük 11100 İlecek

Umutun Bittiği Yerde!

Daha önce yayımlanan mektubum- da eşimden ayrılıp, baba ocağına ge-

ri dönüşümü anlatmış ve sevgili Le- mancılardan yardım istemişim. Eşimden ayrıldıktan sonra tanıdıklar aracılığıyla, Hataylı nakoz teknisyeni bir bayanla telefonaşmaya başla- mıştım. Onun da benim gibi 3 aylık bir evlilik geçmişti başından. Gayet iyi gidiyordu. memur maaşımın ço- ğunu telefona veriyordum. Fotoğra- larımızı görmüş birbirimizi beğen- miştik. Çocuğumuz olunca adına “Leman” diyecektik.

Birgün telefon etti. İzmir'e gelmiş, buluşalım diyordu. İsmir otobüs ter- minalinde buluştuk. Elele dolaştık İz- mir'i. Biraz kilo almışım. Fizikimi be- melemiştim, oysa fotoğrafıma bayıl- mıştı. Birden soğuk davranmaya başladı. Ve bir ağıkama cesareti bile göstermeden ayrıldı. Bir veda mek- tubunu, bir son telefonunu çok gör- dü. Resmen “vebali” muamelesi gör- düm. Depresyon ilaçlarından tutam tutam aldım.

“Bize ne adam senin yaşadıklarınn- dan” diyebilirsiniz. Bayan arkadaşım fiziksel olarak beklenileni karşıla- masa da bunu belli etmedim. Benim gibi acılıydı. İki çıplak bizi hamama yakışır derler ama bir umut vardı, gü- nele bir birliklelik kuvarız sanmışım. İnsanların ne denli kaypak, televekeci olduklarını hesaba katmamışım ki... Kendimiz yakışıklı olmasakta, güzel olmasakta manken gibi baytar-ba- yanlarla çıkmak istiyoruz... Kişi başı- na düşen milli gelinimiz 2000 dolar- larda gezerken, istiyoruz ki karşımız- dakinin katlan, yallan olsun. Kaldi ki güzellik-çirkinlik görece değil midir?

Tabi ki beklentilerimiz hayabın reallii- siyle çakışmadığından, umutlarımız

sönüyor!.. Daha da vahimi şu: Bunca telefonaşmışız, birbirimizin umutları- nı dinlenişiz, aramızda kırıcı en ulak bir şey geçmemiş... Ama bir son ve- da konuşması neden esirgeniz? Ne- den hayatta başarılar dilenmez birbi- rine? Neden insanlar medenice ayrı- maz, neden ayrıldıktan sonra dost kalmaz? Doğan Cüceloğlu hocam, bu konuda ne der? Atilla İlhan “aynı- lıklar sevdaya dahil” diyor ama yanı- lıyor. Örneğin şu anki sevgilinizi, eski sevgili 14 Şubat'ta arayıp Sevgililer Günü'nde arayıp hal habır sorsa kızı- na, değil mi? Ben de kazardım düne kadar. Ama kızmamam gerek. Sev- giliğinizin eski anılarını yok edebilir mi- siniz? Neden yeni bir sevgiliyle tanı- şınca, eski resimleri yok ediniz? Ne- den ama neden? Özellikle biz erkek- ler, pek çok kıza, kadınıla gezmeyi maritet sayarız da, evleneceğimiz ku- zın “ei değmemiş” olmasını makbul sayarız? Pek çok kızmız evlenirken jinekologa gidip, bekaret zan düktü- rüyor mu bu ülkede? Bu iki yüzlü ah- lak nıyakar insanlar ordusuna, sıra neleri yapıyor mu bizi?

Umanın şimdi anladım meramımı! Özel gibi görünen yaşadığım olay, bu acılı coğrafyaya aitliğin varı verdi ba- na, haksız mıyım... Bu arada ilk mek- tuplarınız gelmeye başladı. Her mek- tuba yanıt vermeye çalışacağım. Eşinden ayrılmış ve yaşama sıfırdan başlayan bu dostunuza yazarsanız sevinirim. Eee ne demişler, “söz uçar, yazı kalır”. Sevgiyle kalın!

İbrahim Örmancı
Şeyhşinan Mah. Papatya Sok.
No:17 45600 Alaşehir/Manisa
Tel: (0533) 268 71 56

Ne Dentr? Ne Dermeldir?

Sadece utangaç bir selamım var sizlere: Merhaba... Sonunu bir türlü getiremediğim sorularım var hayata dair! Noktalılamasını bilerek gecikti- riyorlar bize cümlelerimiz, Kasıp katıyorum kurmacaların arasına, zamanımı nerede yitirdim? Hangi zamana ait olacağım? Saat kaç?

Yobaz akımların sınırsız kundak- ladığı kaili bir mekân... Tek güzel şey lapa tapa kar; yağmurun çocu- ğu!.. Geleceğime, geleceğim için diktiğim lale soğanlarını buluyo- rum onlarda; gece yanlanma sun- duğum nur topu gibi yalınzlıktan; sancılı akşamüstlerinden azar azar kaldığım kızıl güneş; aslında... as- lında en çok yüreğine tutulduğum çocuğu!

Ne kadar gerçekiz? Ya da ne ka- dar reel zihinlere sahibiz? Sokrat'ın “öğretilebilirlik” prensibi mi, mendil satan çocuğun elindeki çatlıklar, yüzündeki morluklar mı? “Bunun” gecelere dost, Hegel'in akıl almaz evrensel dialektiği mi, top sakalı var diye dayak yiien arkadaşım mı? Her an, her sanıda ignelenmiş, mü- teci bir yas... Kendimizde sır çevir- mişiz, elimizde bıçak, var gücü- müzle ilerliyoruz. Git gidebildiğin kadar; Tanrı selamet versin!

— Üf! Keşke Shakespeare'ın dark lady'si olsaydım!

(İyi ki varsın Leman! hep var ol! Sizi harbinden seviyorum! Mükem- melsiniz! Bu arada İzmirliyim haa, bu “yer”de sadece lanet bi öğren- ciyim).

Seda/Konya

L e M a n ● **Yayın:** LM Basın Yayın Ltd Şti
● **İmtiyaz Sahibi:** Mehmet ÇAĞÇAĞ
● **Genel Müdür:** Tuncay AKGÜŖ
Satır: 585
23 Ocak 2003 PERŞEMBİ
HAFTADA BİR YATIMLANIR
Yazıları Müdürü: Zafer Aknar (zafer@leman.com.tr) ● Yazar ve Çizerler: Tuncay AKGÜŖ ● Kemal ARADAN ● Alio ATALAY ● Revizör AKSUN ● Can BARSAN ● Bahadır BOYSAL ● Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Gökhan DABAK ● Cemal ERDOĞ ● Romeli ERER ● Kaan ERTEM ● Melin FIDAN ● Nihal GENİ ● Feyhan GÜŖER ● Güneri İÇÖĞÜ ● Lütfi ORLAZ ● Aslan ÖZDEMİR ● Vedat ÖZDEMİRÖĞÜ ● Supi ÖZKAN ● Endir ÖZKARAHAN ● Feyzi ÖZŞAHİN ● M. ÖZKANÖĞÜ ● Vahap ÖRGER ● Behiç PEK ● Selim SEVİ ● Özgür SAYIN ● Özge SANAYİ ● Galip TEKİN ● Mohit TİBET ● Ali Zame ULUKUÇ ● Ahmet YILMAZ ● Say- fa Sektörler: Aydın SAHİN Roytom USLU ● BilgiSektör: Tuncay AKGÜŖ ● Cebir ÖKÜ ● Toray İÇCANÖĞÜ ● İsmail MOĞGÖR ● Fikret ÖZDEMİR ● KağıtSektör: Şevki SAYIŞMAN ● Renk Ayrıımı: M. ÖZKARA ● Ali Ekber USLU ● Montaj: Kadri ÇAVUŞOĞLU ● Eniş ÖZDEMİR ● Sabır: Cengiz KOÇAL ● Mİdesese: AŞ YANUZ ● Baskı Sonuçları: Üzeyir ATMACA Tel: 0.212.232 95 65 (4 Hat) - Fax: 0.212.245 38 06 ● Abonelik için Tel: 0.212.232 95 65 (140) Baskı: LeMan Matbaası ● Genel Dağıtım: BBO Merkez Adres: İhtikali Cad. İmam Adnan Sok. No: 20/80880 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, esri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazı, başlık, görsel yayında, Tv programında ve internet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

* TEREĞİLLİ

PICTURES

CAN BARSAN

CINAYET MASASINDA
Çalışan MEMURLAR
için yere gizilmiş
hazır ceset çizimleri
geldi... Tam 12
pozisyon...

ATTAN İNİP
ESSEĞE BINMEYİN.
Yumusak geçiş
yapın
KATIR bulunur...

TUZ RUHLU
her yerde var...
Sıkıysa RUH Tuzu
bulun bakalım...
O da bizde var
RUH Tuzu...

BOZUSMAK
VE KÜSMEK
İÇİN HAZIR
DEĞİŞİMLER VAR...
KÜLAHLAR VAR...
PAYLAŞILMIŞ KÖZ
GELECEK...

ZOR
ANLARA
İÇİN
MEDET
bulunur... Medet...
Medet...

BIKTINIZ MI?..
BEZDİNİZ MI?..
İLLALLAH MI?..
GİNA GELO!

ZAHMETSİZ, STRESSİZ
KOLAYCA...
%100 BAŞARI GARANTİSİ
ÇANTADA KEKLIK
bulunur...

PEŞİN ALIN
TAKSİTLE ÖDEYİN!
100 milyon
peşin veriyosunuz.
Daha sonra
aynı 100 milyonu
4 eşit taksitle
25,25 ödüyorsunuz
HADİ KERİZLER,
KAMPANYAYA!..

AZGIN ve HAREKETLİ
HALAYLAR İÇİN!..
TEY TEY TEEY!..
Sakin halaylar için
TEY var...

YUKARDAN
ASSAA...
bakamayan
yükseklik korkusu
olanlar için...
Sadace Soldan
sığa bulmaca

Saat 3 sularında
boğulmamak için
saat 3 can yelekları
geldi...

Saat 4 suları sig...
Bİ ŞEY OLMAZ...

KULAK BURUN BOĞAZ DOKTORLARINA
Ağzını açamayan hastalar için
AAAAAAA
geldi...
Derin nefes yakında!..

KIŞ BİTECEK
YAZ GELECEK...
Maras dondurmaları
rından
kulak kapabilmek
için
REFLEKSİNİZİ
şimdiden alın...

GÖZGÖRÜŞÜ
DÖRTALTI'NA
KİM VURDU'YA
GİYİYORUZ
BARUL TÜR

KARI-KOCALAR İÇİN
KARI-KOCA KİLİDİ
BULUNUR
KARI-KOCA
ARASINA
KİMSE
GİRMESİN

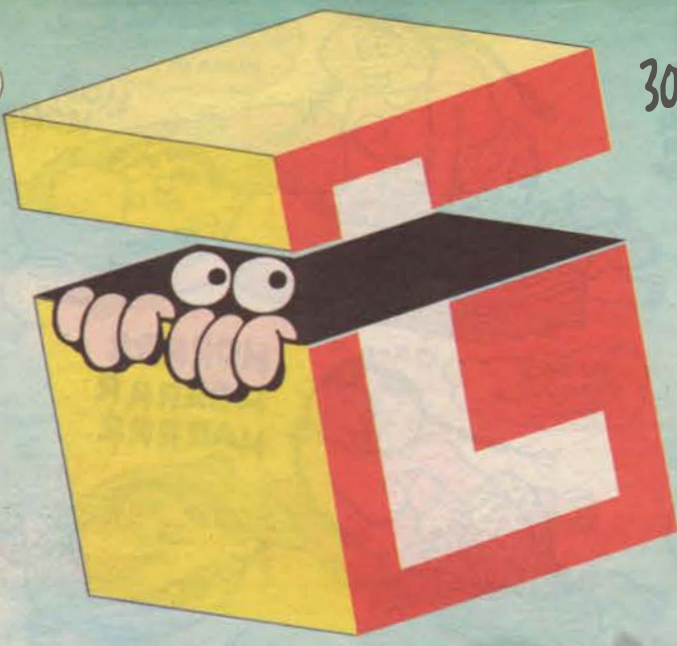
BİRİNİ!..
Essek sudan gelene
kadar dövmek mi
istiyorsunuz?..
EŞSEK VAR... SU VAR
GELME MESAFESİ VAR.

VURDUDAN KIRDIDAN
YUMURUKTAN TOKATTAN
hoşlanmayan
barışçı insanlar için
KORKAK ALIŞTIRILMIŞ
EL geldi...
Sağ el alana sol bedava...

HER TÜRLÜ
AKSIRIK, TIKSIRIK
HAPSİRİK
İÇİN
ÇOK YAŞA!
bulunur...
ÇOK YAŞA TABLET
ÇOK YAŞA
ŞİRLİP...

YAPALIM MI?
GİDELİM MI?
Sordukları...
LİM MI ve LİM MI

APTALLAR
Herkesi önce
siz hissedin
siz için MALUM
Aptaller için
bulunur...

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ
leman.com.tr
K.K.T.C-800.000 TL.

**SAVAŞA
HAYIRRR**

SAVAŞA KARŞI YAPIŞTIR

"Savaşa karşı" yapıştırmaya devam ediyoruz... LeMan'ın içinde bu hafta da yazar-çizerlerimizin 8 çeşit savaşa karşı atışın var. Geçen sayı dergiyle verdiğimiz atışın, dükkanlarda, ofislerde, apartman girişlerinde, gösterilerde hatta trafikteki arabalarda yapıştırıldığını görmek bizi inanılmaz mutlu etti.. Ancak 50X70 olan boyutun bazı yerlerde sorun olduğu tatlı şikayetlerine karşı bu hafta daha küçüğünü vermek zorunlu oldu... Savaşa karşı yapıştırmayı sürdürüyoruz... Unutmayın "bu savaşı ancak biz durdururuz..."

Önce sizi öldürecekler,
sonra ırı bir çöl akrebi
ve bir deve kemigi
bulup, sevinerek,
hatıra diye çantalarına
koyacaklar.

SAVAŞA HAYIR

SAVAŞA HAYIR

398 bin frank benzini, 1 milyon 791 bin liraya satıyorlar.

'Öldürün daha iyi'

Natandaş, daha insanca bir yaşam umuduyla AKP'yi iktidara getirdi. Ama ne yazık ki bir kazık da onlardan yedi. Çünkü hükümet, 3 Kasım'dan bu yana benzine tam 8 defa zam yaptı.

[illegible]

Vatandaş benzin alırken düşünüyor
Eskiden benzinciye giden vatandaş depoyu doldurabiliyordu. Ama ar-

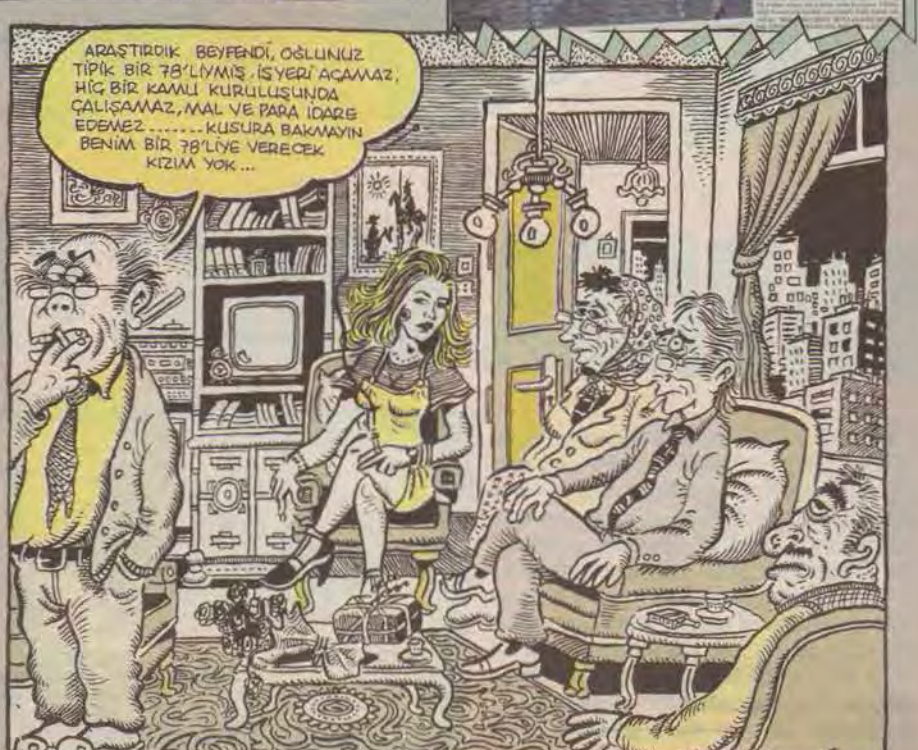
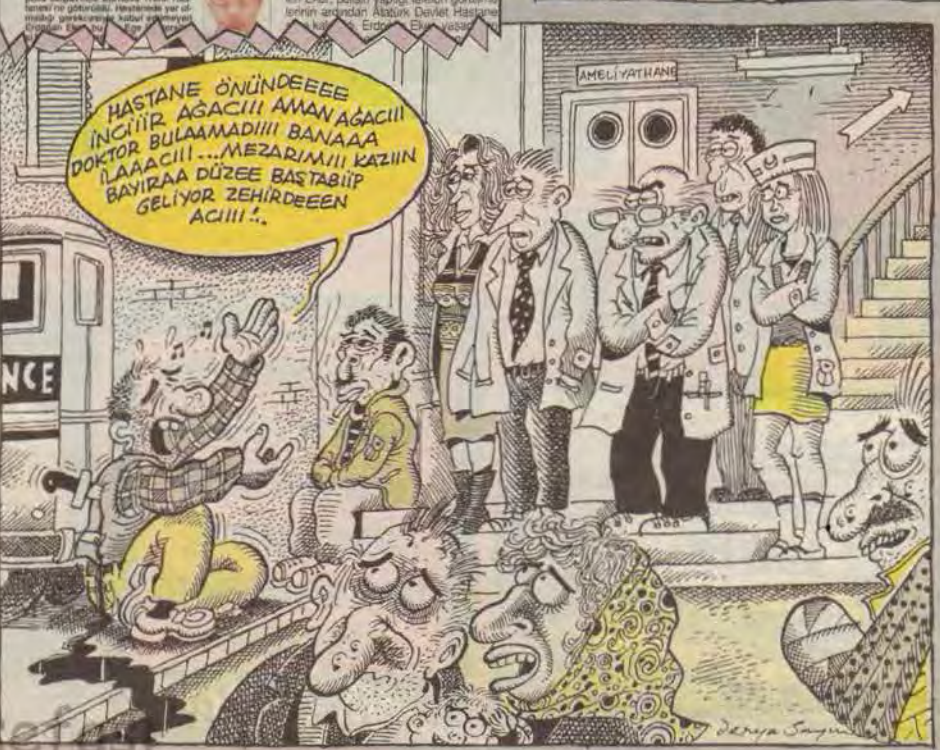

Sağlık Bakanı, "Hastalara iyi davranılacak" diyedursun.

Bıçaklanan taksiciyi "Parası yok" diye hastaneye almadılar

Etiler, Üzümün yetimi parası bulamıyorduk. Etkerilerimizde hastaneyi kabul edimdik. Karlar çok hastanemizin önünde bekletti beni Etker, polisin yurdu teletin önünde benim ardında! Akşam Devlet Hastanesi'ne girdik. Etker, Etker, Etker, Etker...

HASTANE ÖNÜNDEEEE
İNCİİİİİ AGACII AMAN AGACII
DOKTOR BULAAMADIİİİ BANAAA
İLAACIIİİİ...MEZARIMII KAZIIN
BAYIRAA DÜZEEN BAŞTABIİİ
GELİYOR ZEHİRDEEN
ACIIİİİİİ...

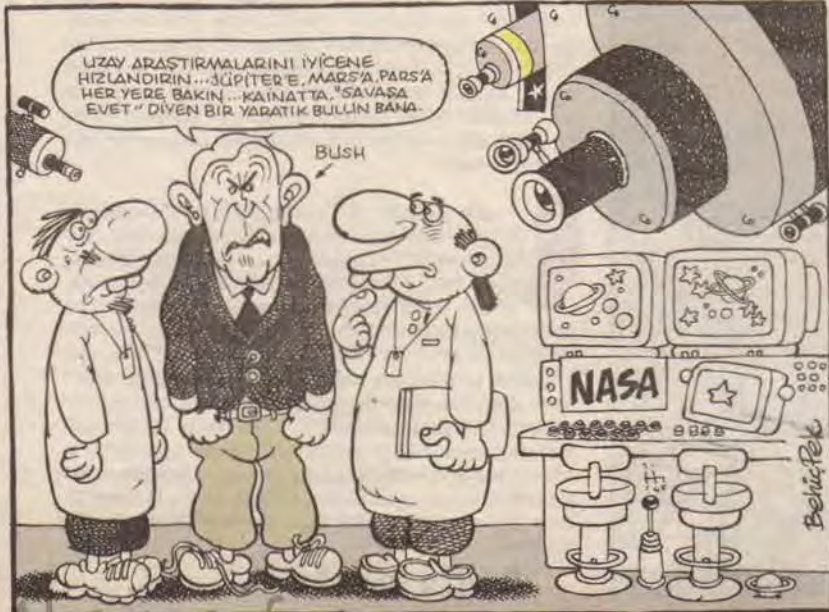

İrak'ta savaşı durdurmak için Londra'dan yola çıkan "canlı kalkanlar", barış için son bir caydırma girişimini hayata geçirirken, okyanusun öte yakasında beyni, kalbi ve ruhu olmayan başka bir grupta katliam yapmak için yola koyuldu...

Türkiye'de ve Dünya'da Amerika'nın tüm savaş propagandalarına rağmen, savaşa karşı barışı, kardeşliği, haykıran mitingler çıg gibi büyüyor...

Canlı kalkanlar Bağdat yolunda...

İsrail Başbakanı Şaron, kaybettiği onurunu(!) seçimden önce geri almak ve puan toplamak için tanklarla Gazze'ye girdi... 12 Filistinli öldü, 100 Filistinli yaralandı...

Uluslararası Nasrettin Hoca Karikatür yarışmasında ödül alan Cumhuriyet Gazisi'ne ait bir karikatürün kullanıldığı, "savaşa hayır" afişi toplatıldı...Gereke: Olası savaş öncesi toplumda gerilim yaratılmamalı...

Adalet Bakanı Cemil Çiçek, ölüm orucundaki mahkumların yakınlarının kendisiyle görüşemedikleri şeklindeki eleştirilerini, yalanlayarak, "Ben herkesle görüşüyorum. Ancak birilerinin, birilerinin sırtından reklam yapmasına izin vermem..." dedi.

SMS
Gönderilen: Taco
oglum Tacettin
noldu bizim kızın
işti-Babası alkolik
abi eroinrtan -
Kızın paraya
ihtiyacı var eve
o bakıyo... Kız harbi-
den candır-Yap bisi...

SMS
Gelen: Taco
Süper! Abi tam da
bir iş vardı. Genç bir
kız arıyoduk...
Ondaki kalik çekim
100 milyon. Tüm
Türkiye izleyecek -
Prima time işi...

AMBULANCE DOYCES KRANKIN HALI

AL TARRA SARDIN BAŞINA TİMSAH... ARTIK BAKMAKLA YÜKÜMLÜ OLUŞUN ALKOLİK BİR BABA ERONMAN OĞUL VE KIRIK BACAKLI BİR KIZ VAR... YAŞLANIYOR MUYUZ NEYİZ... YUFKA YÜREKLİLİK, MERHMET ZİKİ BAŞLADI, GENÇKEN ZİKİP BIRAKIRDİK... YOK AĞA Bİ DAAA SORUMLULUK ALMIYCAM BAŞIMA, HADİ BU SON OLSUN...

SIKILHAN ile dialog çabaları

- Usta Hırgürkan ben, naabıyoruz , iyiyiz de mi? Bak ne diyem, dönem sonunda sahneye bir oyun koymak istiyorum kültür şeysi olarak. Yalnız baştan söyleyim bu bir mafya dizisidir, yani piyesidir. Kurtlar Lisesi. Ne diyosun olaya? Var mısın delikanlı gibi?

- "Bu bir mafya piyesidir" ha? Çok ii, ne diyim. Yalnız benim ezberim zayıftır Hırgürkan, daha kendi cep telefonumun numarasını bile aklıdan söyleyemiyorum. Oyunda lafımı söylerken hata yaparım yazık olur senin o mafya kültürü şeysine.

- Oyna diye değil lan. Mevzuuyu ben vencesim, sen yazıcaksın, oynıyacak elemanlar tamam. Bı lafıma bakıyolar, ben "Oynayın lan!" desem bı kamyon adam yıgarım buraya. Aksesuarlar felan da hazır, ondörtlü kullanıcaz, kurru sıkı. Bı tane de Sürmene işi bıçak var, ismarlêdını, akşam otobüsüyle geliyo garajlara.

- "Çocuklar duymasın, şeker de yiyebilirler" adlı savaş karıştı bı oyun yapsak diyorum ben.

- Deme Sıkılhan, sen bışey deme koçum! Ben diyim sen yaz, o şekilde bı iş bölümü yapalım yanı, anladın? Şavaşa karşı olmaya saygı duyuyorum ama olayımız başka bizim. Neyse dinle şimdi bak. Erhinç var esas çocuk, komple delikanlı.

- Kim dedin abi? Ninç?

- Hınç, Erhinç. Okulun servis minibuslerini ele geçirmeye çalışan şerefsiz ve kolpacı bı gruba karşı aslanlar gibi kavgaya giniyo. Bu arada, okul kantini ihalesini bileğinin hakkıyla almaya çalışan, ekmeğinin peşinde temiz çocuklar var, onlar da yardım istiyö Erhinç'tan, Esmer, hafiften kırı sakal, metalik gri 2003 kasa Vectra sürüyo bu Hışımcan.

- Erhinç diil miydi olm, Hışımcan kın? Esasen ikisi de aynı esas çocuk mu? Hani yanı delikanlı diye gıft kimliği, güzel pasaportu felan mı var? Yoksa tek yumurta ikizi mı bunlar?

- Ne yumurtası ulan! Detay yapma Sıkılhan, lafımı bölme! Erhinç diycektim yanlış oldu, uzatma. Okul gastesinin-genel yayın yönetmeni kız, Asuman olsun ismi, deliler gibi seviyo Erhinç'i , kara kalem resmini yapıyo gaste-ye, baş harfleri altalta okundugunda "Erhinç" yazan şiirler yazıyo. Kahramanımız da belli bı çerçevede seviyo gaste-ye kız. Ama belli etmiyo. Neden dersen...

- Demem aslında

- Neden dersen, manıyı aksiyon dolu hayatından uzak tutmak istiyö. "Ben canı cebinde dolaşan mert bı insanım, her an bir şerefsizın attığı mermiye siper şu göğsüm, arkamda gözü yaşlı kalasın istemem" diyor. Fonda Çılgın Sedat'tan "Delikanlı gibi" adlı parça çalıyor. Kız, "Olsun varşın kara çocuk" diyor.

- Şarjım bitiyor.

- Bitmesin diyor. Olaylar gelişiyor, kantin ihalesinde kankası bıçaklanan Erhinç intikam yemini ediyor. Takiyor ondörtlüyü cekedin arkasına, şerefsizleri tek tek kıstırıp kabzayla dövüyor. Tam bunların reisinin kafasına sıkıcak, şeyi görüyo, kıızı. Ne olsun dediydim ben kızın adına yaa?

- Araştırmacı gazeteci, Asuman Olsun.

- Hah işte, Asuman Olsun buna diyor kı; "Yapma Erhinç" diyor. Kızın bu ricası üzerine adamı infaz etmekten vazgeçiyorum... vazgeçiyor. Onun yerine bir iki tane havaya sıkıyor. Tirtir titreyen şerefsizlere "Etek giyin ulan kolpacılar" diye bağıyor. Oracıka etek giydirilen lavuklar okul koridorlarında ibret için dolaştırılırken, Asuman Olsun, Erhinç'la dudaktan öpüşüyor. Olay bu. Hadi şimdi kapat, işin var senin Sıkılhan anlattıklarımı yazıcan bir bir... Haa bana bak, senaryo için çırgırsız doya kağıdı felan lazım olursa git bizim kantinden al, para verme öyle şeylere, anladın?

- Alo Sıkılhan, "Bir mafya piyesi" olayımız şimdi-lik yattı hoca. Oyunun sonunda rol icabı etek giyicek arkadaşlara kapıştık biraz. "Giymeyiz, etmeyiz, bozar bizi" felan şeklinde kelimelerde bulundular, önden onları dövümd, arkasından beden hocası geldi ona da piçak soktum. "Bu kırı sakal ne, eşkiya meslek lisesi mi lan bura" diye tutturdu lavuk. "Erhinç rolü için sakal bırakıyorum, piyes, müsammere, kültür şeysi" felan dediysem de dinlemedi şerefsiz. Ben onu sanatın ve sanatçının dostu delikanlı bı insan olarak bildirdim hal-busi. Her neyse, ben bı müddet memlekete uzadım hoca. Abimle babam bedenciyi kaçın p şikayetini gerilı aldirtıcaklar, ortalık yatışınca dönücem. Olmadı, burda bı liseye al-dirtir beni babam, o şekil açarız perdelen delikanlı gibi, anladın?

Atilla Atalay skhan@leman.com.tr

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

HAİN EVLAT ÖKKEŞ Can Barışlan

İki Resim Arasındaki 7 Fark

Recep Tayyip Erdoğan & Abdullah Gül

- 1 Erdoğan, siyaset konuşulan kahvelerde, kalabalık masaya konuşandır... Gül, kalabalık masaya konuşanı dinleyenlerden biridir!..
- 2 Erdoğan, sayısız şiir arasından tutup en kışkırtıcı olanını seçip mitingde okuyarak ölçsüzlüğüne göstermiş kendini de yakmıştır... Gül, ölçü ve dikkat adamıdır!..
- 3 Erdoğan, planların değil sürprizlerin lideridir, ki tersi olsaydı yabancı dil öğrenirdi... Gül, planların sağ koludur!..
- 4 Erdoğan, bir an önce başbakanlık koltuğuna oturmaktan başka birşey düşünmüyor izlenimi vermektedir... Gül, sözkonusu koltuktan kalkacağı için kaygılı gibi görünmemektedir!..
- 5 Erdoğan, öne çıkardığı vücut dili, delikanlı bakışları, hissiyata önem verir halleri, hazır cevap olma çabalarıyla pratiğin adamıdır... Gül, sakın tavırları, sade tutumları ve akla-fikre görece bağlılığıyla teoriye yakındır!..
- 6 Erdoğan, "Yılmaz Köksal" damarından bir maçodur... Gül, "Ahmet Mekin" familyasından bir kalenderdir!..
- 7 Erdoğan, bir Fenerbahçe taraftarıdır... Gül, Beşiktaş!..

(Haftaya: Beckham & Mansız!)

vo@leman.com.tr

VEDAT BAZEMİROĞLU

* TEREFLİ

PICTURES

CAN BARİŞLAN

ŞARKÜTERİ DEĞİL KARKÜTERİ

Behic Pek

SEN RAHATSIZ OLMAYA YURTTAŞ... BEN ESİM İLE ALDIM ONU VE GELEYİM DEDİK HAMAM GELENEĞİNE... PAPAANNEM ANLATIRDI HAMAM BİZE...

YOH, NE OLACAM RAHATSIZMIŞ... YAPIN VELEYBOLUNU... ZU... BÖYLE DİR İSTE HAMAM ZATEN BURDA OYNAYIN...

ŞENSOY! YEMEK HAZIR... ŞEENS!

DUR YAHU EMINİM... BUZ PATENİ ÇALISIYORUM... DİKKATİMİ DAÇT... MASANA YAHU... ALLAH ALLAAH! DÜŞECİM YAHU...

HADİ O TAMAM, AMA YAP Yazan: Haybeci Şensoy

Tamam, Amerika fazlaya gidiyor. O da tamam, karaların ulusa uyuyor, arasına uymuyor.. Tamam, hukuk onu hiçbir şey etmiyor. Sanıyo-ruz ki şimdi, bu Şensoy, Amerika'yı mı savunuyor? Hayır. Ama, hani bir hoca var geçmişte. "Ey ağalar" der. "Ya hırsız? Ama o da suçsuz değil değil mi?" demiş. Biz hep bir tutturmuşuz bir ABD, bir onun başka-nı, bir Rumsfeld, bir Bush. Tavada su dövüştürüyoruz.

Almasaydı sattıysa o silahları o ona. Şimdi o hoca gibi ben de: "Saddam'ın mı suçu yok?" Sorum bu o hoca gibi. Sen, senin petrolün var. Onu yapsana halkına. "Ver-mem! Ona satacam." O da onu alı-yor.

Şimdi gelelim bam noktasının zink ettiği yere. Biz bir tutturmuşuz sayın Bush'u.. Rumsfeld bunu dedi. Ya hoca? Esas o ne dedi? Bizim bu geleneğimiz. Irak'ı, işgal ederiz de-yince, petroleri işletince. Kime bu faydası.. Bundan: 1) Irak en çok, 2) Türkiye az biraz 3) ABD hiç gi-bi.. Bırak gelsin demokrasi, onu o getirecek çünkü. Ne mi? Demokrasi-si... Bakıyoruz, başımızı oraya ge-virir bir de. Halkını dikta etmiş, ye-mek yememiş, süt içmemiş. E bu ne? Çağdaş değillik bu. Masa dilim dilim, üstünde pasta.. Ye! Yemem. Ne? Hayır! Oldu mu bize bu? Ey Tacettin hoca, kulakların çınlayacak kulağın, biz bu gidişle...

Not: Ya Irak'tan para alan ya-zarlar?

BU VARLIK BACAAMI TUTUYO USTA... KENDİNE ÇEKİYO... TERS Bİ DURUM FAHAN OLMA SIN...

YENİKÖY LÜKS BALIKÇISI İstiridyey - Kalamar Ahtapot - Kerevit...

BİLADER NE YANASTIYOSUN BİME DİSİN TEZGAHA O KADAR YAV... ALKI MİSİN? DİLSİN, BIRAKMAZ O ŞİMDİ, EMER İYİCE KANI... KESE... ÇEZ O BACAANI SENİN...

HAHAHA... KORKUTMA GARİBANI SÜBYE ABİ... BIRAK GİTSİN...

KAVAL SANMA HER GÖRDÜĞÜNÜ ANEEYY! ÇOK YAKLAŞTIN BELKİDEYY... ÖLÜR GİDERSİN BİR GÜN SENDEYY...

ANNEM YANDIM ANNEM

FUP!

AH AH... BİTTİN SEN ÜSTAD... ZEHİRLİ İĞNE AFFETMEZ...

Bİ DAKKA BAK... ÇEKTİRMEYİN DİYORUM... TERKETMİYORUM ARACI... AHH KAFAM... BAK AHH... BAK... AHH... ANANI... OUDUR... DÜRDÜR... KAFAM... KAFAM... ÇEKME, AHH...

İLAKİ ÇIKACAN ORDAN... BIRAK O DİREKSİYONU...

KAHRAMAN MASA ESAT...

HAYATTA, YERE SAĞLAM BASACAN... BAK... SIKI... BÖYLE BAK... AHA...

...FEYZİ ÖZŞAHİN

Feyzi@leman.com.tr

SALDIR OĞLUM, PARÇALA!!!

EYVAH!!! DÜŞMAN BİYOLOJİK SİLAH KULLANMAYA BAŞLADI!..

ŞİKAYET KUTUSUNU UFACIK YAPMIŞLAR!..

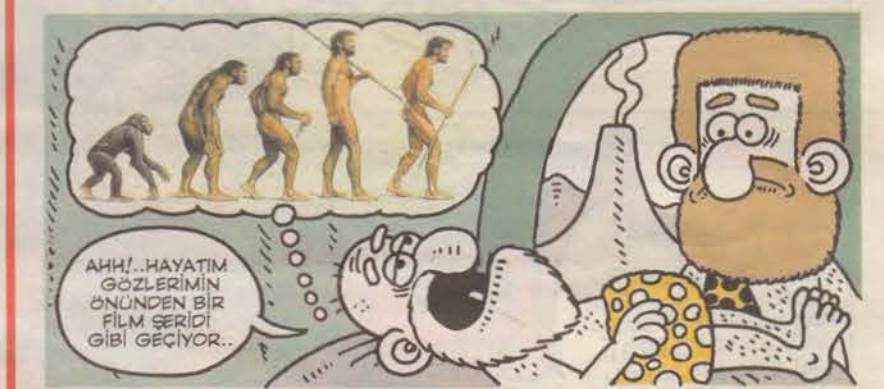
TAZE KAN

Bizim işyerinde kirli bir rekabet ve kıskançlık vardı. Neden mi kirliydi, çünkü sanki aramızda rekabet ve kıskançlık yokmuş gibi yapıyorduk da ondan. Herkes birbiriyle hiçbir değer tanımadan, kıyasıya rekabet eder, birbirini iştaki başarısından evine aldığı yatak çarşafına dek kıskanırdı...

Ama yine de her akşam birimizin evinde toplanır, tatile birlikte çıkar, birbirimizden ayrılmazdık. Sanki bu zehirli rekabet, her geçen gün yoğunluğu daha bir artan kıskançlığımız bizi birbirimize bağlı-yordu... Başarıları ve çalışkanlığıyla patronun gözüne giren, kıdem ve mevki almaya aday arkadaşlarımızın işe yorgun ve sinirli gelmeleri için sabaha karşı tele-fonlarını uzun uzun çaldırırđık. Onlara misafirliğe gittiğimizde neredeyse sabaha kadar oturur, hatta çocukları üşütüp hastalansın, onlar da bu yüzden işe gelemesinler diye, gizlice çocuklarını yatığı odada-ki pencereleri açardık ardına dek! İspiyon, şantaj, muhbirlik, çamur atma, arkadan konuşma ise artık çok sıradan şeylerdi bizim için... Aslında hepimiz bu rekabet ve kıskançlık yüzünden korkunc derece yo-rulmuş, dahası sinirlerimiz çok yıpranmıştı. Hemen hepimizin yaşadığımız gerginlik ve kaygı yüzünden cinsel hayatı neredeyse bitmişti. Hayattan zevk al-maz olmuştuk. Bu korkunc yarışta hatırı sayılır bir başarı kazanan -çünkü genç yaşına rağmen şef ol-muştum- ben bile artık bu ikiyezli hayatı sürdüreceğ gücü bulamıyordum kendimde.

Bir arkadaşımızın evinde toplandığımız bir ge-ce bu düşüncelerimi ve duygularımı anlattım. Artık bu kıskançlığa ve rekabete son vermemiz gerektiği-ni, aksi takdirde çok kötü şeyler olacağını, artık hiç-birimizin bu genlimi taşıyamayacak halde olduğunu anlattım. Önce garip bir sessizlik oldu. Herkes birbi-rini anlamlı bir şekilde süzdü. Bense bu sırada insan-ların birdenbire samimiyet buhranına, ardından ağ-la-ma nöbetlerine girip boynuma sanılacaklarını: "Ya-hu, sağol, ne zamandır biz de bunu söylemek istiyorduk, ama söylemiyorduk, ne iyi yaptın, gerçekten artık dayanamıyoruz," diyeceklerini beklerken neredeyse tam tersi oldu. Önce ufak ufak gülüşmeler oldu. Birlikte bir müdür muavininin aya-ğını kaydırdığımız masa arkadaşım: "Bu gece çok içtin galiba" dedi. İşyerindeki başarılı bir arkadaşı-

mızı sabaha karşı birlikte uyandırdı luma girip, gözleri salondakilerde de yüksek sesle: "Yahu neler saç le bir şey, burada herkes birbir-risini ister, nereden çıkartıyor: başladı, salondakiler ise onu-ayn onayladılar: "Evet... eveeee!" Sonra da dostluklarını kutlamak i daha bir coşkuyla eğlenmeye başla Bense o gece kararımı verm mez ruhuma bir mengene gibi y kançlık duygularından artık kurtul yaşayamazdım, işyerindeki statüm olarak kendime ihanet ediyordum lon, eski bir ayakkabı, yırtık pırtık de, kemer yerine pantolonumu ipli düren şarabı, yarım kilo çürük çar-dım. İşyerine geldim. Her sabah k zelttiğim boy aynasında baktım ke ka görünüyordum, yüzümde iki e vardı. Hiçbir gerginlik ve kıskanç sinsi görüntüsü yoktu, güzelleşm miştim adeta. Başladım şarabımı zımkiler de yavaş yavaş gelmeye b ni kapının dibinde o halde şarap görenin yüzündeki ister istemez b tal, şaşkın, sırtık, ama korkak ifadı bilmediğim yepyeni, rengârenk çıç rine oturuyor, sonra birbirlerine: "İ pacağız" ifadeleriyle bakıyorlardı. ra da tek tek yanıma gelip saygılı evime götürüp yatırmak için ikna e her defasında onlara burada yatıp ten çok mutlu olduğumu söyledim, vetleri, yolsuzluklarını bildiğim iyi b di, hiç aldırmadım. Kıskançlık ve re nu ve dikkatini öylesine köreltmış her zaman yaptığı gibi başıyla seki gittikten sonra aniden durdu, geni farketti beni, yanıma geldi, bir sü uzun uzun düşündü, sesi heyecanc lı bir elemanımızsın, sana bir ş giyin gel, toplantıyı geç başla İçim o kadar rahattı ki, kılım kıpırda sadece: "Siz toplantıya başla memnunum" deyip içmeye devam kalmıştı, adeta ağlamaklıydı... O günkü toplantının ilk ma

gim bir başkasıysa, ko-
herkes duysun diye
malıyorsun, yok bö-
nin iyiliğini ve başa-
un" diye söylenmeye
anda ve hep birlikte
Sarmasdolaz buldular.
in şampanya patlatıp
dılar.
tim. İşyerine girer gir-
pişan rekabet ve kıs-
mak istiyordum. Böyle
korumak için sürekli
sabah, eski bir panto-
r gömlek buldum ev-
bağladım. Bir öküüz öl-
meyve al-
vatımı dü-
dime, hari-
nülük sakal
ın sarı ve
ş. gençleş-
çmeye, bi-
ladılar. Be-
çerker her
liren o ap-
iminde hiç
kler açıtırıyordu. Yerle-
e olacak, şimdi ne ya-
nce dost birlikle, son-
ze hastavirlerle beni
imeye çalıştılar. Bense
u halde şarap içmek-
daha sonra yediği rüş-
len Genel Müdür gel-
abet merak duygusu-
ki, yerde yatan bana
nı verdi. Birkaç metre
öndü ve işte o zaman
a baktı. Ne diyeceğini
an titriyordu. "Başarı-
ns, git eve, tıraş ol,
ırım bugün. Hadi!"
nadı bu konuşmadan,
ın, ben halimden
ettim. Kan ter içinde
desi bendim elbette.

Daha sonraki günlerin de. Çünkü iş arkadaşlarım, her sa-
bah, beni aynı yerde, sakallarım biraz daha uzamış ve elimde bir şişe öküüz öldüren şarabıyla buluyorlardı. Ve her
defasında da çaresizlikleri ve suçluluk duyguları biraz da-
ha artıyor, toplantılarda, bu duruma nasıl son verecekleri-
ni, beni nasıl eski haline döndüreceklerini tartışırken sık
sık kavgaya ediyolar, bu kavgalar sırasında ister istemez bir-
birlerine duydukları kıskançlık, kin ve rekabet duyguları
açığa çıkıyordu. Yeni geldiğinde bir şantajla döndürülecek
olan kimi yolsuzluklar ve rüşvetler benim halim yüzünden
bir sınır harbine dönüşen toplantılarda o anki öfkeyle, za-
manından önce ağızlarından kaçıveriyordu. gücünü çalı-
şanlar arasındaki rekabet, kıskançlık ve kötülükten alan
şirketteki suni denge bozulmuştu aniden.
Bütün bunları birkaç ay önce işe giren ve burasını
da daha önce çalıştığı yerlerden farksız bulan, her yerde
aynı rekabet ve kıskançlığın hüküm sürdüğünü
gören, zaten nerede olursa olsun bu işi yapmak-
ta nefret eden, ama paraya ihtiyacı olduğu için
çalışmak zorunda olan genç bir kız anlatıyordu
bana. Her şeyden vazgeçip, şef olduğum işyeri-
nin önünde bu kılıkta şarap içip, şirketimi protes-
t etmem onu adeta büyütlüyor hayran bırakıyor-
du. Bakmakla yükümlü olduğu babası olmasa
benimle aynı şeyi yapacağını söylüyordu. Ne ya-
lan söyleyeyim, hoşlanmıştım bu kızdan...
Bir gün iki polis geldi ve beni yattığım yer-
den zorla kaldırmaya çalıştılar. Belli ki akıl hastanesine gö-
türecektlerdi. Var gücümle bağırmağa başladım. "Ben bu
şirketin elemanıyım, beni bir yere götüremezsiniz!"
diye var gücümle bağırardım. polisler beni sürükleyerek şir-
ketin kapısının önünde bekleyen ekip otosuna getirmiş-
lerdi ki bizim genel müdür kan ter içinde koşup yanımıza
geldi. "Bırakın, o bizim elemanımız, bir yanlışlık ola-
cak" deyip beni polislerin elinden kurtardı. İşyerinden bir-
ri gizlice beni polise ihbar etmiş olmalıydı. Heyecanı henüz
yatışmamış olan genel müdür işe ikide bir, zaten pislik
içindeki üstümü başımı siliyor: "Bir şeyin yok ya, iyisin
değil mi" diyordu sürekli olarak. Beni şarap içip uyukla-
mam için, şirketin kapısının önüne uzanıp şarap içmekle
yetinmiyordum, kimi günler tıraş olup eskisi gibi şirkete
gidiyor ve toplantılara giriyordum. Yerime şef olarak ata-
nan kişi dışı şirkettekiler bu duruma sevinirler mi,
üzülünler mi bir türlü karar veremiyorlardı. Yaşadıkları
suçluluk duygusundan kurtuldukları için seviniyorlar, ama
o halimde ne kadar kötü görünüyor olsam da bir taraftan
da gizliden gizliye ve kendilerine itiraf edemeseler bile on-
lar için bir kurtuluş umuduydum. Kıskançlıktan, kötülük-

ten, ruhlarını kemiren vücutlarını kaskatı yapan ve sinirle-
rini harap eden rekabetten kurtulma umudu...
Ertesi gün beni yine o perişan kılıgıyla ve elimde
şarapla şirketin kapısının önünde boylu boyunca yatarak
görünce allak bullak oluyorlardı. Sinirleri zayıf olanlar za-
man zaman ağlama nöbetlerine giriyordu, geçmişte kimi
fobilen olanların fobileri tekrar ayaklanmıştı, gündüz iç-
meyi bırakanlar işyenden gizli gizli içmeyi alışkanlık haline
getirmiş, kimisi de kendisini dine vermiş, şirkette otur ol-
madık zamanlarda namaz kılmaya başlamıştı... Kimse
kendisini işe vermez olmuştu. Şirket hızla zarar ediyordu.
Alacaklılar şirketin kapısını aşındırmaya başlamışlardı... İstifalar
başlamıştı! Ortalık çok kötü karışmıştı. Bir yerlerde
birikmiş parası olmayanlar, yaşı ilerlemiş ve başka yerde iş
bulma şansı zayıf olanlar, kooperatif taksiti ödeyenler bir-
birlerinden gizli gizli yanına geliyor, şirketteki kıskançlık
ve rekabet duyguları konusunda yerden göğe kadar hak-
lı olduğumu, işe dönersem ve yeniden her şey eskisi gibi
olursa bu durumu konuşup içtenlikle özaleştiri verecekle-
rini söylüyorlardı. Bu sözlerle karnım toktu. Olup biten hiç-
bir şeye aldırmadan şirketin kapısı önünde şarabımı içme-
ye devam ettim.
Şirkettekiler tek tek istifa ettiler. Sonunda şirket el
değiştirdi. Yeni insanlar işe alındı. Ve bir gün iki polis gel-
di, beni yattığım yerden zorla kaldırdılar. Karşı koymaya
çalıştım. Daha önce yaptığım gibi: Ben bu şirketin ele-
manıyım, beni bir yere götüremezsiniz" diye bağır-
maya başladım. "Artık değilsiniz!" dedi güçlü, kendin-
den emin bir ses. Dönüp baktım: İş hayatından, şirketler-
deki kıskançlık ve rekabet duygularından nefret ettiğini
söyleyen, babasına bakmakla yükümlü olmasa, benim gi-
bi yaşayacağını söyleyen o genç kız: "Artık bu şirketin
genel müdürüyüm. Bana kalsa neyse, ama sizi gö-
rünce arkadaşlarınız morali bozuluyormuş, işteki ve-
rimlilikleri düşüyormuş" dedi. Donup kalmıştım. Ge-
nel r üdürün gözlerinin içine baktım. Hiçbir suçluluk duy-
gusu yoktu gözlerinde, hiçbir pişmanlık. Beni hiç tanı-
mıyordı. Benim de onun hiçbir açığını, hiçbir zaaflarını bilme-
diğimi biliyordu. O taze bir kandi artık şirketlerde. Bir za-
manlar benim vazgeçişimi sevmesi ve protestoma hayran
kalması, şirkette kısa sürede bir yerlere gelmek için kıyası-
ya savaş verdiği halde, o dönem henüz istediği yere ge-
lemediğinden ötürüydü!..

* "İrak'ta Savaşın Hayır Koordinasyonu". Savaşın hayır diyorsanız buraya ırtibat ku-
rabilirsiniz. 0212 - 252 72 87. (www.irkatsavashayir.org)
* Suat ve Hayat Dergisi'nin 4. sayısını 6001 Yazma adresi: Osmangazi Mah.
Nispetiye Çiftliği Sok. Maviyer Apt. No:1 D:12 Kadıköy-İst. Tel-Fax: 0216 349 91 55
* Yeni eve taşındığınız için telefon numaram değişti. e-mail adresim de değişti. Bir süre için
cevap veremediğimden dolayı özür dilerim.

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

SAVAŞ VE ONUR VE ZOKA

Nihat Genç

Balıkların bo-yunları yoktur, gözkapakları yoktur, elle tutulamaz yacak kadar yapışkandır, balıklar füzelere benzer, balıkların kuyrukları ay biçimindedir, erkek balıklar dişlerin yumurtalarını yemezlerse tüm denizler balık dolar... Lüferlerin küçüğüne Sarıkana'tır denir, irisine Kofanalar, Marmara'da uskumruların, izmaritlerin, istavritlerin yolunu gözler, peşine düşer, yollarını keser. Bir çok balık Çanakkale'yi geçince, dönüp, Saroz Körfezi'ne girer, saklanmak için mi? Hangi kitabı okusam, hangi konuda derinleşsem, herşeyi savaş bakışıyla görüyorum. Saklanma, yeme, öldürme, kaçma... Palamutlar, lüferler hamisi sürülerine saldırdığında hamisler, birbirlerine öyle yapışır ki tek bir beden olurlar ilk çağın ilkel savaşçıları da birbirlerine yapışarak korunurlar, bu tek beden kitlenin en dışındakiler mızrakla korunurdu, bu savaş biçimi günümüze kadar geldi. Demokrasiler askerlerin şerefine son vermek için vardır. Askerler savaşlarla şeref kazanır, demokrasinin siyasileri, yazarları şerefi barışla... Bizler, askerler şeref kazanmasın diye bağırduğımızda askerlerin düşmanı mı oluruz?

Bazen, kendime, ciddi müzikler dinlemeliyim, diyor, aylarca meşhur klasik parçaları peşpeşe dinliyorum. Ancak tuvalete giderken, lavaboda ellerimi yıkarken yine de dilime "le le le le Sakine" takılıyor. Kendimizi boş bırakmaya gelmiyor, neyse o çıkıyor dışarı.

İnsanın içinde bulunduğu kültürü değiştirmesi kolay değil. Zorlama, çaba, inat, bir yere kadar. Ne kadar dikkatli olsak, kendimizi kontrol, terbiye, kültürel disiplin, mümkün değil.

Böylelikle özendiğimiz şeyler cıladan öteye gitmez, basit bir renk olarak kalır. Yaşadığımız toplum, TV'ler, gazeteler, konuşmalar, kahve, sokak, biz farkında olmadan kanımıza işler, en mahrem derinliklerimize sızar. Tek başına temizlememiz, estetik bir hijyen, yüce, saf bir sanat duygusunu içselleştirmemiz, bireyin tek başına başarabileceği birşey değil. Bunu, topluca toplum başarabilir. Komşunun giydiği ayakkabı, karşı apartmanın pencereleri, açtığım kanaldaki konuşmalar herşey etkilere beni. Her şeye karşı sert, kontrollü, sıkı bir red disiplini içinde olamam, çirkin, kirli şeylere karşı sürekli kınarak yaşayamam.

Nefret ettiğimiz vasatlıklar farkında olmadan içimizde kök salar, bu yüzden, bencil, özel bir yaşam kuramayız. Özel zevklerimiz, özel ahlakımız, tek kişilik düşüncemiz olamaz. Topluma sızan tüm sanat ve kültürel materyalleri temizlemek mümkün değil. Şeref, onur, sanat, biçim, yazı, şekil, kelime, mana, duygu, bunların fırlatılış, dökülüş, püskürtülüş, yayılış, şekilleri hepimiz için önemli.

Mutlu bir gülüş ve iyi kalpli, ince zevklen' olan bir insan olmak tek kişilik bir çabayla olmaz. Keşke evimize kapanıp, tek başımıza tüm beynimizi, fikirlerimizi, istediğimiz gibi inşa edecek kadar güçlü yaratıklar olsak. Sevinçlerimiz, onurumuz, şerefimiz, zevklerimiz, ancak ortak büyüyebilir. Yüzbinlerce insanın milyonlarca ince dikkatıyla ortak bir zevk inşa edebiliriz.

Ama komutanlar, aldıkları maddiyatları tek kişilik bir kahramanlığın başarısı gibi yakalarına takar, ama, bazı yazarlar, sanatçılar, estetik, duygu, mimari başarılarını tek kişilik bir yeteneğin ürünü sanırlar. 19 yaşında yüzbinlerce erin ölümünü unutturur o madalya. Oysa, coşkunluğu,

GEZ MAHMETÇÜK

MAHMET TİBET

neşeye ancak topluca uzanabiliriz!

Bazı insanlar, para kazanma hırsı gibi, sanat ve edebiyat ve kültür kazanmak istiyor, tek kişilik bir kahramanlık bekliyor. Bu tek kişilik maceranın sonu size korkunç bir sıkıntı getirir. Bir yığın bilgisayla üniversite odasında kahrolmuş kafadan sakat hocaları düşünün, bir yığın lüks imkanıyla villasında kahrolan zenginleri düşünün. Hayat, topluca giriştiğimiz bir çabadır. Lüferler Marmara'da önumüzü kesmişse, şüphesiz birkaç hamsi, istavrit yakayı kurtarabilir, ama birkaç kişi.. Toplumda herkesin üstün, güzel, biricik, onurlu, değerli şeylere ilgisi olmalı. Değerli hazları, gururları inşa eden en temel duygu ahenktir, herkes, azbuçuk oturmasına, konuşmasına, giyimine, kimleri okuduğuna, son derece dikkat edebilmeli.

Mavi gözlü, tatlı yüzlü, bir çocukluk cenneti içinde yaşayan milyonlarca çocuk, bilgisayar başında korkunç bir bencillığe doğru ilerliyor. Herşeyi öğrenmek isteyen, tuhaf bir nesil. Hiçbir şey öğrenemiyor. Herşeye gözetmiş, göz gezdirmiş, bakmış, koklamış, bu kadar. Diyelim bir yazarı tanımak istiyor, o yazarın için sayfalık metni var, yarım sayfa okuyor, "hah buymuş.." deyip, kafasınca öğrenmiş oluyor. Tanımış olmakla öğrenmiş olmayı karıştırıyor.

Bir yazar soruyorsun, agzını yayıp, küçümseyerek "haaa, yolda gidiyordu, gördüm onu". Yazarın yolda giderken görmüş, artık onu yargılayacak kadar bilgi sahibi.. "Yaa geç onu, yaa bırak onu, yolda gördüm onu..."

Bir küçük resim, bir fotoğraf karesi, bir bulmaca bilgisayla hayatı öğrenmiş insanlar, yargılamaya değerlendirmeye sıra geldiğinde, aldıkları bilgi kadar, kısa, net tepki veriyorlar. "Yaaa yolda gidiyordu.." Yani yazar yolda gitmesin mi?

Düşünce yok, minik paniklerle oluşmuş binlerce refleksle ibaret. Derinliğe inemez, ölçsüzlükte her sınırı aşar. Bu kuşağı yönetenler, göz hizasına, yüzlerce renk, biçimde hergün defalarca düzenlenmiş objeler, resimler, reklamlar, tekrar tekrar sokarlar. Reklamcılar, gazeteler, onların gözlerine ne kadar, kaç tane ses, imge, şekil sokarsa, o kadar tepki alır, şebek gibi oynar onlarla

Kitap, sanat, reklam, sinema, estetik, şebekelere atılan ok gibi sesler, ışıklar, ne kadar çok atarsanız o kadar tepki! Bu şebekler "sanal ışıklara" yem olurlar. Diyelim diskonun ışıkları, reklamlarda kullanılan renkler, resimler, diyelim sanatçının el-bisesindeki simler, çoğaltabilirsiniz. Böylelikle herkes tepki almak, çok okunmak, çok dinlenmek için daha parlak, daha ışıklı giyer, bu şebekelerin göz hizasında daha çok durur. Tekrar tekrar aynı şeyleri bıkımsızın yapmak modern çağın satma, okunma, reyting ölçgei olur. Ve görüyoruz, ışıklar etrafında milyonlarca sinek uçuşuyor. Bu sinekler insan değil, sanal böcek. Hepsı sabun köpüğünden oluşmuş şeyler etrafında trajlar, sahte coşkular, heyecanlar uyandırır ve bizzatdan ölürlər. Önemli değil, medya, reklamlar, birazdan onlara oyalanacakları milyonlarca ışıklı köpücük daha sunacaktır!

Bireyi, ortak heyecanlarından, düşünce kontrolünden, iç disiplininden uzaklaştırıp, binbir parçaya, binbir panik refleksle dönüştürme ameliyesi, internet kuşağıyla son noktaya geldi. 12 Eylül'deki ağbileri, sadece Teksas-Tommiks okumuşlardı, direnişe, hak aramaya, başkaldırıya ayarlı ortak bir düşünceleri vardı, bu yüzden hepsi kıyımdan geçirildi. Şimdi Kemal Sunal kuşağı.. Hayal ışıkları içinde günboyu dönüp duran, sersemletici binlerce oyun

Bu dünya tatlısı mavi gözlü, çok güzel çocuklara dünyayı unutturan, bedenini kaybettiren, patates çuvalına dönüştüren, dünyanın gelmiş geçmiş en büyük aleti olarak görülen bilgisayar.. Hani orada binlerce kutsal kütüphane saklıydı. Hayır, milyonlarca küçük, basit, ışık, ok, tik, tik...

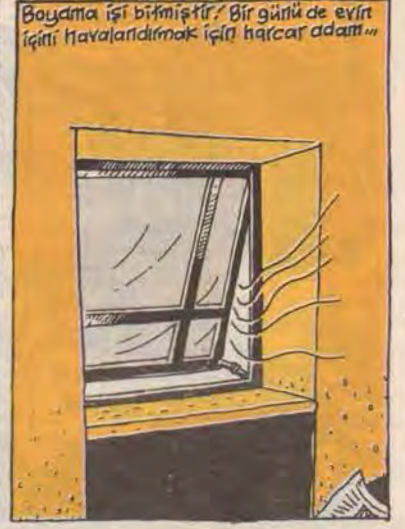
Henüz yontma taş devrine ulaşmamış milyonlarca genç. Ağaçlarda yaşayan şebek atalarımızı hatırlayalım. Ağaçların yerini bilgisayar aldı. Ağaç deyip geçmeyin, her dalın ayrı bir sallanışı var. Her dalında ayrı bir manzara. Her dalında ayrı tonda binlerce yaprak, binlerce çeşitlikte meyve. Her dalında ormanın ayrı bir derinliğine sızarsınız. Her dalında sizi ayrı bir tehlike, düşme korkusu bekler. Her dalın neşesi, uçması, kırılması, rüzgarı, hepsinin ayrı ayrı binlerce küçük heyecanları vardı. Sesler ve ışıklarla dolmuş bilgisayardan çok daha fazla ses,

Akşamsefası

YIKIK

enderoz@leman.com.tr

Ender Özkaymak

Ancak, mağduriyetinin karşılığı olarak yüksek miktarda para alacağını öğrenince sessiz-sedâsız eşyalarını toplar ve biraz ötede, daha bakımlı ve temiz bir daireye taşınır...

O taşınır-taşınmaz, eski binada yıkım işleri başlar: Birkaç keçe darbesiyle eski bina kâğıt gibi ortadan ikiye ayrılır ve bir kısmı yıkılır. Tavan ve dört duvardan üçü yoktur artık! Salonun ve kapıların o canlılığını hiç yitirmeyen rengi, bir kabığın içi gibi ortaya çıkmıştır şimdi...

Bu arada; yıkılan yerin tam karşısında da bir çatı vardır. Alışveriş için buraya gelenlerin gözü, ariden ortaya çıkan bu evin içine; duvarlarına ve kapılarına takılmadan edemez.

Sadece onlar değil, evin eski sahibinin aklı da orada kalmıştır. Her sabah, işe giderken o noktada durur; yıllar evvel boyadığı bu duvarların o ahenkli renklerini seyretnekten alıkoyamaz kendini...

Aradan onca yıl geçmesine rağmen, karşıdaki çarşıların butiklerinden giyinen müşteriler halen aynı talebi tekrarlamaktadır:

İSTEDİĞİM RENK O DEĞİL...

İşte sevgili okurlar! Dünyamız böyle adsız kahramanlarla doludur. Devrimleri yaşayanların, çoğu zaman onları yaratanlardan habersiz olduğu bir dünyada yaşıyoruz...

Söz, işte bu dünyamızı dönüştüren adamlara geldi mi niçin onları çok yükseklerde, uzak yerlerde ararız bilmiyoruz. Bazen, soluklanmak için gayretimiz bir kahvehanede etrafa şöyle dikkatlice bir bakmak yeterlidir.

ışık, efekt sunuyordu ağaçlar...

Denizde bir yığın fosforlu cisim vardır, gece denizin üstünde bir yığın ışık (yakamo) oluşur, gece balık tutanlar kalın misina kullanırsa yakamoza çogalır, balıklar kaçır, misinayı inceltip, yakamo oluşmasını önleyebilirsin. Savaş savaş diye yırtındığımızda, bu internet kuşağının anladığı, göklerde kayan ışıklar, rambo giysili askerler, sürekli tarayan makinelı sesi, ani kaçışlar, çıkışlar, devrimeler, çarpışmalar... Hepsi efekt..

Savaş denilince binlerce renk, ışık

anlayan bu nesle sözle bir şeyler anlatmak zor. 1991 Körfez savaşında Amerika yüzbinlerce ton ağırlığında bombayı aylarca Irak'ın başına dök-tü, milyonlarca insan öldü, ama bu tarafta milyonlarca insan, sadece ışıklar-ızıldı.

Tuhafına giden, bugün bu insanları harekete geçirmek için, fotoğrafçılar, yazarlar, sürekli biyolojik gazlarla öldürülmüş savaş görüntüleri yayılıyor, yani, durmaksızın ölümü anlatıyor sanatçılar.

Ne tuhaf şeydir insanlara ölümü

hatırlatmak, her insan, bebekler dahi ölümü tadar, bir sineğin, keleşin ölümü, anneannesinin ölümü. Bizse hala, sanki uzaylı yaratıklar var ve ölümü hiç bilmiyorlarmış gibi, işimizi gücümüzü bıraktık hergün ölüm sahneleri gösteriyoruz.

Savaşın bize verdiği rol de işte bu, Sen edebi ölüm sahneleri, en trajik ölüm sahnelerini estetize edip, çarpıcı hale getirip yayınlamak, söylemek!

Düşünceleri "seslerle-ışıklarla" be-lirleniyor, o kadar sessizler ki...

Diyelim Orta-Dogulu kanlı örgütle-

rin resimleri kafalarına birileri tarafından çakılmış. Pis sakallı, hoca, molla görünümü, uzun etekli bu adamlardan iğreniyorlar. Ama düzgün giyimli İsrail askerlerinden iğrenmezler.

Oysa, Orda-Dogu'nun tüm kanlı örgütlerini hazırlayan, yetiştiren İsrail, İsrail, tüm Orta-Dogu'nun teröristleşmesi, halkın sertleşmesi, militanlaşması için kırk yıldır çalıştı, başardı. Bu "militan görünümü İslam'ı" tüm dünyaya kabul ettirdi! Orta-Dogu halkları artık yaşamak için tüm parasını silaha vermek zorunda!

Oysa barış içinde yaşamak İsrail için ne kadar kolay. Şaşıracak kadar kolay, barış. Elli yıldır her saldırı karşısında bire yüz karşılık alan, misilleme politikasıyla yaşayan İsrail, hayatında sadece bir kez, bir tek gün, karşılık misilleme yapmadığı takdirde, ebedi bir barışın önü açılacak. Bu kadar basit, barış.

Diyeceksiniz ki, Filistinliler, Araplar karşılık vermesin, barış böyle sağlansın. İyi de, İsrail saldırılarına, sürekli sustuğumuz takdirde, ardından hemen toprak tecavüzü geliyor. İsrail tüm komşularının topraklarını işgal

Devamı 13. Sayfada

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU

CANLI KALKANLAR BAĞDAT YOLUNDA...Kafilenin 2 Şubat'ta İstanbul'da olması bekleniyor...

LeMan
GÜNERİ İÇOĞLU
dumur
detayları
GELİYOR! 2

Yeni sayısıyla olay yaratmaya devam ediyor!

İKOTİ ANKARİST
sıtkı sıyrıl of:
Bahadır Boysal
Kofiti kafirin dölü... Devlet de bunu biliyor!!

etti, bugünkü sorun da bu işgal toprakları..

Cebine indirdiği bütün bu işgal topraklarına rağmen, İsrail bugün tek bir kez misilleme yapmasın, Orta-Doğu'da ebedi bir barışın kapısı hemen açılıyor!..

Çünkü İsrail bu saldırıları kendisi istiyor. Orta-Doğu'yu terörize ettikçe kendisi kazanıyor. Tüm İslam dünyasını mil'itanlaştırmayı başardı, tüm dünya, İslam'ı ve Orta-Doğu'yu İsrail'in istediği bu şekilde tanıdı. Bunun büyük bir amacı var, dünyanın gözlerini Orta-Doğu'ya çevirmek. Tüm dünya Orta-Doğu'dan hergün ama hergün gelen haberlerle buraya yoğunlaştı. Son elli yıldır dünyanın tüm gazete, ajans ve TV'leri, hergün Orta-Doğu'dan bir haber vermek zorunda kaldı. İsrail başardı bunu. Şimdi, Amerika'yı yanına alıp, Orta-Doğu'da daha büyük bir alan açmak istiyor kendine. Amerika, mevzi mevzi Orta-Doğu topraklarında İsrail adına büyük yerler açacak!..

Filistin ve Arap terörizmini coşturan, kuduran hareket geçiren ve dünya kamuoyunun gözlerine kendi ajanslarıyla sokan İsrail'dir.

İsrail ve Amerika'nın bu büyük planının parçası olarak ruh ve beyinlerimiz yıkandı.

Bakın, Türkiye'de son yirmi yıldır, nerde bomba patlasa, İslamcı teröristler, şeriatçılar diye ayağa kalkıyor.

Son yirmi yıldır, aralıksız laik aydınlarımız, profesyonel ve kusursuzca, hiç iz bırakılmadan öldürüldü. Her defasında mollalar, şeriatçılar, İslamcı teröristler diye bağırarak...

Oysa, uyduruk örgüt isimleri dışında elimizde kanıt yok. Bu bombaları kim koyuyorsa, bizim yine, daha bomba sesini duyar duymaz, "mollalar, şeriatçılar" diye ayağa kalkacağımızı çok iyi biliyor.

Yirmi yıldır küfrettiğimiz, iğrendiğimiz İran'ın mollaları bugün tek bir Amerikan askeri toprağına sokmuyor. Üstelik Irak'ın başduşmanı İran. Ama bizler, Mustafa Kemal'in çocukları... Amerikan askerleri bizim toprağımızda cirit atıyor. İran kadar bağımsızlığımıza düşkün olmadık mı? Hatta Amerika, ülkemizi işgale dahi tenezzül etmiyor, kendi mutfak, banyosu gibi kullanıyor.

"Şeriatçı, mollacı, terörist" imgeleleri, sesler ve ışıklarla yirmi yıldır kafamızda kim hazırladı. Ve sonunda, bizler, Amerika'yla İsrail'e yanyana, aynı füzelerle Ortadoğudaki kardeşlerimizi öldürmeye koşuyoruz.

Kemalist, laik yazarlar bizlerin canı, kanydı, vurulan, canevimizdi, çok acılar çekti. Ancak, bizler kemalistlerden daha çok acı çekti. Çünkü Kemalistler, her bomba sesinin arkasında, Arap, şeriatçı, İslamcı teröristler arayarak, İsrail'in oyununa gelerek, Amerika'nın bu büyük planının parçası olarak, bizlere daha derin acılar yaşattılar.

Hala, kemalistler her bomba sesinin ardında İslamcı teröristleri arıyor ve topraklarımızda Amerikalı askerler cirit atıyor!

Bu bombaların, bu ölümlerin, bizleri, Orta-Doğu'yu müslüman halklara düşman yapmak, iğrenmek, karşı çıkmak için profesyonelce düzenlendiğini çözüyoruz. Hem Orta-Doğu'yla ticaret yapamayan dünyanın en aptal ülkesi, hem Orta-Doğu'lu halkları öldürmeye yemin etmiş Amerika köpeği olduk!..

Bağımsızlık mı diyoruz, lel lel lel! Sakine mi bilmiyorum. Amerikan askerlerinin topraklarımızda işi ne? Amerika'yı, İsrail'i bize bu kadar hoşgördüren hangi seri cinayetler, hangi bilinmeyen faili meçhuller.

Türkiye'de bu kadar kararlı, radikal kemalist, milliyetçi, nüfusa ve ağırlığa rağmen, bu topraklara Amerikan askerleri New York'tan daha kolay nasıl basabiliyor?

Laikleri durmaksızın öldüren gizli servis cinayetlerinin bizi kimlere köle, esir yaptığını, kimlerin müttefiki yaptığını, bizleri nasıl delirttiğini, hala göremiyoruz.

Belki bugünlerde bu yirmi yılın faili meçhullerinin sorusunu sorarsak, hangi büyük plan, bizleri nereye sü-

rükledi, daha iyi anlaşılır.

Ortaokulda sıkı filmlerden çıktı. Gimmizde "konuşuklu film" der sevmeydik. Hareket, dövüş, daha başka birşey, yiğit, kahraman, yenilmez, hikayeler görmek istiyorduk. Konuşuklar içinde herkes sıkıcı bir karışıklık içinde kaybolur, kim nedir, iyice anlaşılmazdı!..

80 öncesi beş sene muhtaç Türkiye, borç almak ağızımıza gider, utandırdı. Özal öğretti ve alıştırdı borç istemeyi. Hiç utanmıyoruz artık. Hala ekranlarda ekonomiyi konuşmaya doymuyoruz, ekranlar konuşuk dolu. Konuşa konuşa kavramları değiştirceğimizi sanıyoruz. Kredi, fon, yardım, plan, program, görüşme, stand by, kalkınma, deyinse, borç olmuyor sanki. Biz, bu "konuşuklar" içinde sıkıntıyla vicdanı, onuru unutturken, birileri bu kavramların hakiki bir şekilde doğurduğu ilişki tarzlarını çoktan hayata geçirdi, onlar hiç konuşmuyor, ilişki tarzlarını çoktan hayata geçirdi, onlar hiç konuşmuyor, macera, action, limanlarımızda, havaalanlarımızda, bu ilişkilerin doğal sonucu olarak devam ediyor. Biz konuşuyoruz.

Sanki, vcdan, onur, bağımsızlık, utanma, bu konuşuklar içinde kaybolacakmış gibi. Ve sizler ne konuşsanız konuşun, bu ilişkilerin doğurduğu yeni müttefikler, hareket, eylem içinde... İşte tüm Türkiye baştan en dibe, savaşa karşıyız diyor, yine de Amerika toprağını işgal ediyor. Bu ilişkiler "irademizi" alıp, bağlamış... Hadi, gazeteler, TV'ler, konuşun, konuşun, tartışın, iyi oluyor... Toprağınızda Amerikan askeri. Siz konuşa konuşa... Topraklarımız işgal oldu, sizler konuşa konuşa...

Kahvenin önüne hrpanı giysili bir adam geldi, birden bağırarak, zırlamaya başladı, ama nasıl, sarsılarak, şok ederek zırlıyor, şimdi, başına bir felaket gelmiş gibi. Nasıl zırlıyor, burnundan bir ince düdük gibi iç çekiş sesi uzuyor, uzuyor, nasıl başarıyor, burnundan düdüklü makarna büyüklüğünde bir sümük, düşüyor, içeri giriyor!..

Çok başarılı bir sahneydi, bu kadar hızlı, çok para toplayamazdı. Sarsıcı, şok edici ağlama şeklini bitirip, aşağı kahvenin önüne gitti ve yine başladı!..

Zırlayarak dilenmek, yalvarmak zıradamin ağına gitmiyor mu? Sahnim ilk yaptığı günler utanıyordu. Öğrendi, alıştı. Sokakta mendil satan çocuklar, boyacılar, bahşiş bekleyen garsonlar, iş arayanlar, dilenme-yi, istemeyi, yalvarmayı, zavallı durumlarını herkese acıklı acıklı anlatarak hüngür hüngür başanıyor.

Hergün medise geilen ziyaretçi sayısı onbinin üstünde, hepsi iş istiyor. Yüzbinlerce, milyonlarca insanı dilencilere, yalvaran bürokrasi. Kaydı, kuydu, ifanı, imtihanı sıkı kurallara bağlanır, fırsat eşitliği tanınır, olmuyor. Bürokrasi halkın dilencileşmesini istiyor. İktidar, istediğinde bu trafiği birgünde sona erdirir, korkuyor, o da halkın yalvarmasını istiyor. Kendini acındırmayan, perşan, acıklı halini binlerce defa ortaklara dökmeyen, araya adam koymayanlar iş bulamıyor.

TV'de bir yarışma programına telefonla katılan bayan izleyici çamaşır makinesi ister, sunucu vermez, bayan izleyici karşılık olarak "ama ben şehit annesiyim" der.

Devlet, halkı dilencilere, boynunu, ruhunu, iskeletini kırıyor. Bu dilencilere ameliyesini sağ iktidarlar tamı tamına uyguladı. Derinliğine bakalım bu kölelikten beter duruma. Zaten köle şartlarda çalıştırılacaksınız, ama, yalvardığınız insanların köleye dahi ihtiyaçları yok. Çünkü milyonlarca köleden en torpillisi girer. Oysa eski zamanların köleleri, zorla yakalanır, kelepçelenir, kızgın demirle dağlanırdı, bu insanlar, gönüllü köle olmak istiyor, yine karın tokluğuna iş bulamıyor.

Milyonlarca işçi, çırak, garson, komi çocuğun hayatlarına bakalım, içinde bulundukları ağır şartlar, TV'lerde konuşuklaştırdınız, asgari ücret, düşük ücret, gibi ekonomik tanımlarla bu ağır ve çağların, tarihin aklının alamayacağı kölelikten beter durumu unutmaya çalışınız.

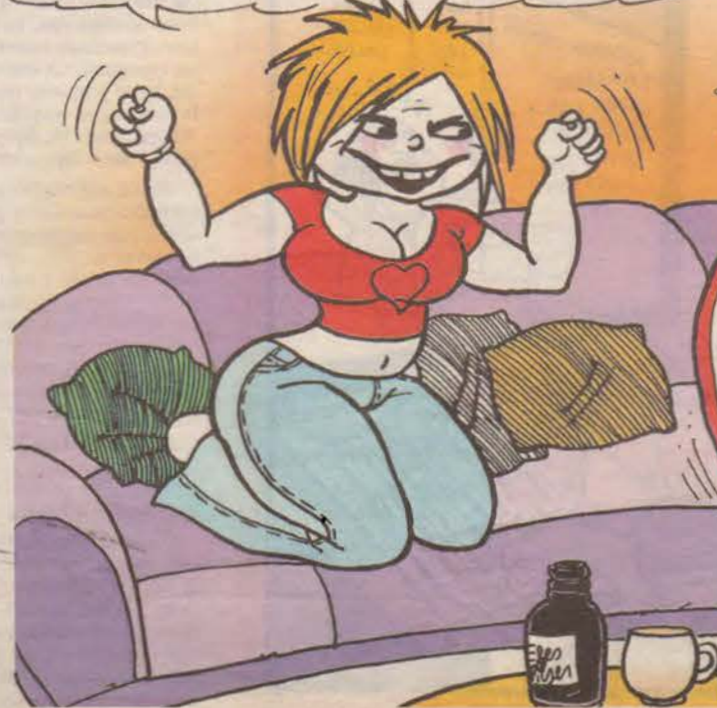
ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

AY INANMIYORUM. 'ESKİ FOTOĞRAF-LARINDA NE KADAR FARKLISIN...NE KADAR KOMPLEKSİ..İ GEKİNGEN GÜVENSİZ, EZİK, BÜZÜKSÜN!..

YAAYW.' KAPAĞI ÇAKMAKLA AĞTIN HAA.' MÜTHİ'Sİ'İN.' SÜPERSİ'İN... ÇOK GÜÇLÜSÜN ABİ!..VAV!..

AH SERAPAK.'ZAMANINDA BENİ BİRAZ POHPOHLASAY. DİN ŞİMDİ BU KIZIN ELİNDE MAYMUNA DÖNMEZ. DİM...NASIL DA TEZAHÜRATA SUSADIGIMI ANLADI ŞEYTAN!..

13. Sayfadan Devam

13. Sayfadan Devam Çocuğun on yıllık
maşasını toplasan bir TV alamaz, geçin bunu, bu
çocuk işini sevmeyip ayrılrsa cingar kopar. Annesi
patronu, komşuları bir daha yüzüne bakmaz ço-
cuğun. Toplum çocuğu öyle cezalandırır ki, hayati-
ti on yaşında biter çocuğun. O işini sevmiyor, o
haylaz, o gözü başka yerlerde diye, çocuk beyin-
de ve kemiklerinde sakatlanır. Toplum ona son
bir şans verir, 13-14 yaşında... Bir iş imkanı. Çocuk
bu işten de üç dört ay çalışıp ayrılırsa, ailesinden
tanıdıklarının gözünden ölümüne düşer. İşe yara-
maz denilip dışlanır. Canı gözüyle bakılır. İki ayrı iş
şansını kullanmayan bu çocuk için hayat bitmiş
demektir. Her kötülüğe örnek bu çocuk gösterilir.

Ekonomik tanımların dışında, çocuğun yüzleştiği çok ağır toplumsal dayatmalar, baskılar, ücretten de, iş koşullarından da öte bela bir şekilde çocuğu kuşatmıştır. Bu "sosyal kuşatma" kölelikten daha ezici daha parçalayıcı ve kıycıdır...

Milyonlarca işçi çocuğun nasıl ağır çalışma şartlarında yaşadığını, sosyolojik, psikolojik, ekonomik olarak cici abialar inceler, bitmeyen raporlar hazırlar. Ama çocuğun, bire bir nasıl ağır bir sosyal baskı ve dayatma içinde kölelikten beter bir hayat içinde bocekleştirildiğini ve bu hayatı tip-tipi milyonlarca çocuğun aynen yaşadığını hesaba katmayız...

Hatta çocuk ne kadar ağır işte çalışırsa çalışsın, patronunu, şefkatli, babacan bulmak zorunda. Çünkü beğenmezse, bak yine işi sevmiyor olacak, dövülüp, dışlanacak. Patronu ne kadar kendiri ezerse ezsün, ona, babalık yapıp iş vermiştir, bu kadar büyük iyiliği bir şaniye olsun hatırından çıkarmayacak, bir ömür o patronun göz hizasında, sevgili, şırın, fino köpekler gibi uysal, sevimli pozlar içinde duracak.

Bu çocuklar sadece, yalvarmayı, dilenmeyi, boyun eğmeyi, susmayı, çaresizliği, içe kapanmayı öğrenmez, ailesi ve patronu ve çevresi için durmaksızın övgülü sözler söylemek, iyi davranmak ve yalakaca, yavşakça memnun, mutlu sözler söylemekle ömür boyu cezalandırılmışlardır. Çünkü, nankorluk asla yapmamalıdır. Halden razı görünecek, burun astı, terbiye, sabırlı, efendi, çalışkan çocuk demektir.

Biz de bu çocuklarla aynı iş koşullarında 35 yaşlarına kadar çalıştık, ancak bu çocuklardan daha fazla acı çektik, çünkü, bizler 8-9 yaşlarında Teksas, Tombraks, Zagor, Kaptan Swing gibi kitaplar okuyunca, kahramanlık, başkaldırma, kavgaya girme gibi duygular öğrendik, bu çocuklar Kemal Sunal'a büyüdü, bu yüzden, bizler kadar acı çekmeyecek, hallerinden razı olduklarını şımarıkça geçiştirecekler.

Filmlerdeki kötü adamlar, diyelim Cüneyt Arkın, sonunda kötü adamı kısıtır, yatırır yere ve tam boynuna kılıcı dayar, kötü adam önce, ikna konuşmaları yapar, ama faydasız. Cüneyt Arkın'ın sert, soğuk, kararlı yüzünün hiç değişmediğini gördükçe, son anlarda "yalvarın başlaştın" ne isterseniz veririm, paramı, altınlarımı, herşeyime veririm" diye yalvarır, sesi iğrenç bir şekilde titrer.

Bu kötü adamın yalvarış şekline utanınz, bu utançla yalvarması ölümden beter iğrenç bir duygu. Çünkü adice yalvarıyor. Oysa, filmim bir ön sahnesinde kötü adam Cüneyt'i yatırıp kistirmişti ve yukardan aşağı Cüneyt'e "hah! hahhhh sonun geldi, öldüreyim mi haaa!" dedi kçse, Cüneyt, sert, soğuk, karıkrı yüzünü hiç değıştirmemiş kahrmanca direnmişti...

Biz de Cüneyt gibi durmak istiyoruz hayat karşısında ama, olmuyor, karımızı doyuramıyor, aç kalıyoruz. Ancak, yalvarırsak, kötü adam gibi, boku yiyim ağbı, aklıtan ölüyorum ağbı, ne olur ağbı, diye bin defa zırl zirir ağırlarsak, belki döner birkaç kuruş, bir iş verirler...

Veya bu hayatta, soğuk, kararlı, gururlu, vicedan, onur sahibi olmak isteyen hepimiz ömür boyu acı çekeceğiz, bu acılara çoğumuzun ömür boyu katlanması mümkün değil. Bu yüzden, çocuk çocuğumuzu internete uyuşmasını isteyeceğiz, böyle yetişsinler diye bekleyeceğiz. Bizim gibi kahramanlı, masallı, Cüneytli filmler, dövüşle, Tekaslı filmler hiç öğrenmesinler, Kemal Sunal'la günleri bitsin diye yalvaracağız.

Çünkü, psikolojileri ve ciizdanları, bu sert yükü kaldıramayacak ve bir şekilde çözülecek, kişilikleri dağılacak. Bugün etrafımızdaki kalabalıkları teker teker ve yırcı, derinliğe bakın. Milyonlarca genç, bir ekme parası için, milyonlarca kez yalvarmış dilenmiş, olmamış, ekme istemiş, yüzbin kez telefon etmiş, yine olmamış, başvurmuş, bir daha başvurmuş, hırsızlığa dönmüş, düzenbazlık yapmış, firtayla denemiş, başka şeyler denemiş, yine de karnını doyuramamış ve sonunda dağılmaya yüz tutmuş, milyonlar.

Aslında çocukluklarından ben, yuzsuzluğu, dikenmeyi, yalvarmayı, hırsızlığı öğrenmiş olsalardı, ki öğrendikçe, çözümleri daha geç oluyor. Şimdiki hayatları o kadar ağır olmayacaktı.

Çünkü gelmiş geçmiş tarihin en neşeli, şama-
taç insanları kölelerdi. Bugun daha hirsizlardan
mutlusuz yoktur, cezaevlerinin şebekeleri adı hirsiz-
lardır, herşeye gülerler. Bir kere yalan söyleme,
çalma çırpma öğrenmesin bir insan. Kölelere, yaşa-
mak için vicdan, onur, gurur gibi kavramları ebe-
diyyen hayallerından çıkarır ve çocuklarını bebek-
likten beri bu duyguları yok ederek büyütür, yani,

onlara, köleliğin zerafetini, boyuneğmenin inceliğini öğreterek büyütürler...

Neysel... Bu derin suskunluğu çözemiyorum. Amerikan askerleri ülkemizde en küçük bir mukavemet yok. Belki de savaş dönüşü, yorgun, yorgun üstlerine dönen ABD askerlerine avcumuzu açıp beş on dolar daha **kapanız...**

ABD'yi de hayretler içinde bıraktık. Bu kadar ince zevkli bir köle. Bu kadar zarif uysal bir köle. Artık bu saatten sonra, şeref, onur, insanlık, bağımsızlık diye konuşup mide bulandırmayalım.

Birkaç pislik, birkaç hain yazar, vicdan, onur deyip, kendi vicdanını temizliyor, işte masturbasyon yapıyor. Böyle real kelimeleri konuşup konuşup boşuna olmayan acıları, olmayan duygular yaratmıyorum.. Tek kişilik şeref, onur olmaz.. "İlelele Sakine niye gittin düğüne" der, atlatırız..

Geçen hafta gazeteler yazdı, tarihin en büyük hazinelerini barındıran sarayları, camiileri korumak için kapılarına bir bekçi koyamıyoruz, çinilerimiz uçmuş...

Oysa yüksek bürokratlar, generaller, Hepsinin kapısına çifter çifter, polisler, jandarmalar koyuyor, gece gündüz itınayla bekliyoruz.

Çünkü asıl hazinemiz onlar. Ülkemizin eşsiz değerleri onlar. Bize şeref getirdiler. Onur taşıdılar ülkemize..

Onlar ülkemizi bağımsız yaptılar. Mustafa Kemal'ı çocukları onlar. Helel olsun onlara. İşte bu günler için, aç kaldık, şerefsiz, onursuz, ekmeksiz, yoksul kaldık; ama, onlara lojmanlar verdik. Ma-aşlar verdik.. İşte bu şerefli günler için...

Asıl hazinemiz onlar bizim..

Bugünler için büyüttük onları. Bir de Lemana Dergisi'ne akim almiyor. Savaşa Hayır posteri yayınıyor. Ne savaşa hayır. Madalya dağıtacaksınız. Hepsine. Şanlı, parlak, apoletlenne madalyalar...

Şerefli askerlerimize madalyaları bizler vereceğiz
Çünkü bizler tankatlara karşıyız, çünkü orada
şeyhler var, bizler ancak, Amerika'nın köpeği, ku-
lu, müridi oluruz. Efendi dediğin bir tane olur, ta-
rikatlara ondan karşıyız..

Nerden girmişti bu yazıyı, balıklar.. Bu lüferlerin insine kofana denir.. Marmara denizinde göt keser kofanalar.. Öyle kurnaz ve öyle savasçı balıklardır ki, her biri Rambo'dur lüferlerin. Marmara'ya giren bütün balıkların anasını ağlatır. İşte Uskumru sürülür.. Öyle yağlı bir balıktır ki uskumru.. Marmara'ya iner inmez Kofanalar peşine düşer.. Bütün balıklar büyüdüğe kilo alır, bizim uskumru, yaşlandııkça kurur, kovalanmaktan, kaçmaktan, kupkuru kesilir..

O kadar kururlar ki, geriye, boğaza döndüklerinde bir damla yağ kalmaz üstlerinde, bütün hayatları kaçırmaya geçmiş.. Artık adları "çiroz" olur. Halk, mecalisz, halsiz çirozları yakalayip ipleri asar kütürür..

Hiç sevmediğim balıklar, kaya balıklarıdır, bizim mahallenin balıklarıdır onlar. Üç-beş kayanın etrafında bir ömür sürterler, hiçbir yere gitmezler. Kararılar, yağlanırlar, çirkin bir hal alırlar. O kadar yapışkandır ki sıtlanı, ellerinizi vicik vicik eder. Yüz defa sahile insan, aynı kaya balığını aynı yerde turlarken göürsün, mide bulandırır bu tembellikler...

Oysa bütün balıklar gezmeyi sever. Öyleleri var ki, boğaza, Marmara'ya, Ege'ye, hatta inatılmaz, Akdeniz'den çıkar kaybolur giderler okyanuslara...

Bu okyanusun yolunu tutan balıklar, bu kadar yolu nasıl gider, niçin gider anlayamazın.. Ama, yaşlandıklarında, gittikleri o yoldan geri dönerler birgün... Çok yaşlandıklarında, öleceklerini anladıklarında, doğdukları sulara dönerler.. İşte bunu aklım almaz..

Üstelik, doğdukları yer kapanmış olsa, asfaltla, toprakla deniz doldurulmuş olsa dahi, bu balıklar, gelir, burunlarıyla bu doldurulmuş kayalıkların başı ucunda koklaya koklaya beklerler... Doğdukları yerin en yakınında ölürler..

Bilmiyorum bu yüzden mi? Dönüyor, dolaşıyor, 8-10 yaşında Teksas, Tombraiks, okuduğum, Cüneytli filmler izlediğim o sinema önlere gidiyorum.. Üstelik sinema çoktan yıkılmış, yerine pasaj yapmışlar.. Olsun, dönüp, dönüp, duruyorum...

Unutuyordum söylemeyi... Balıklar ağlamaz,
çırpır... Günboyu çırpırırlar...

Bir de ucunda olta, kurşun ağırlığında zokayı yutmaları... Şeref, bağımsızlık, onur diye diye... Nasıl yedik bu zokayı?

Bir de dünyanın en güzel mavisi...
Siz de gördünüz denizleri, gökleri.. Sordunuz
mu hiç dünyanın en güzel mavisi nerde, diye...

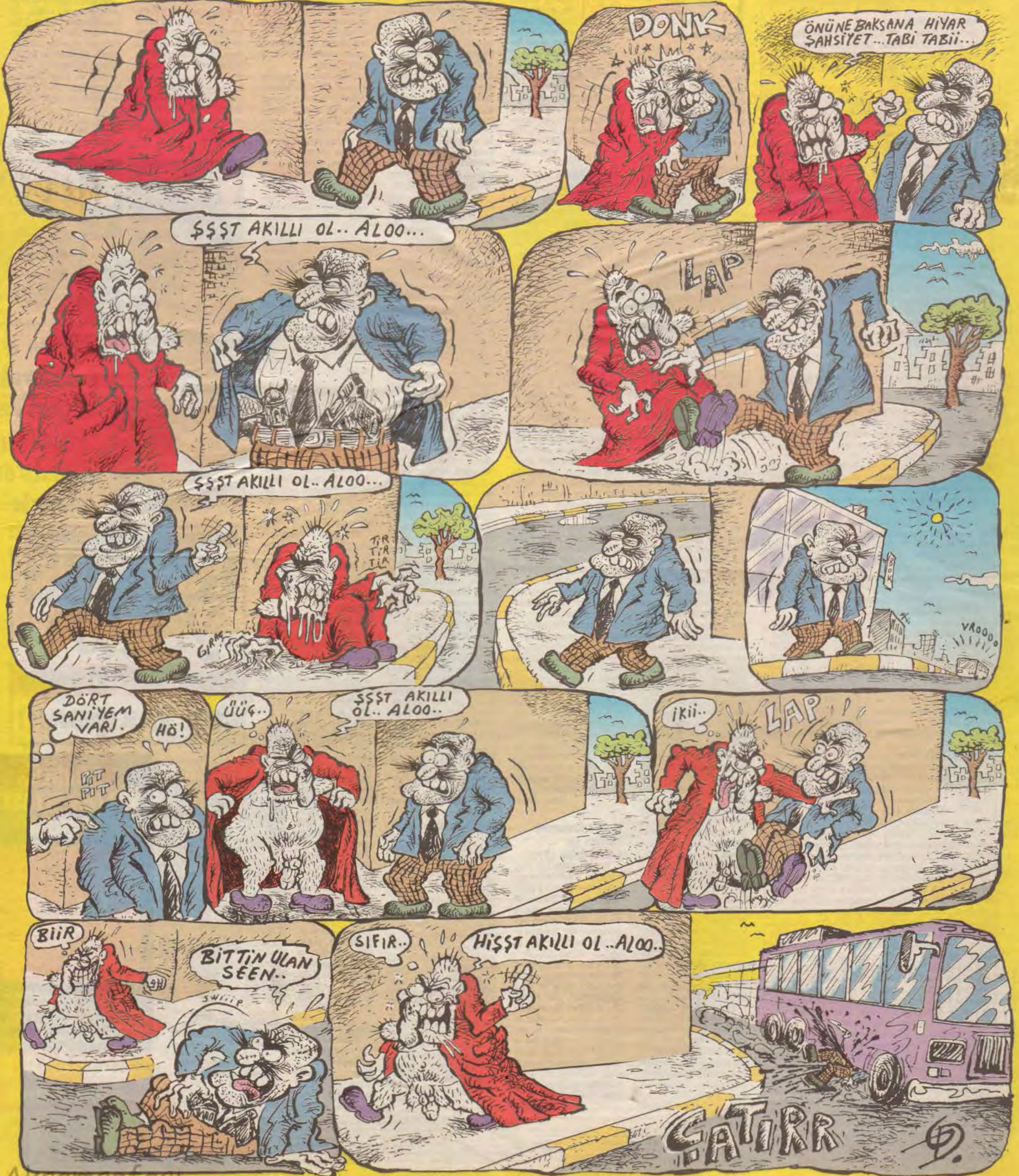
Gidin, öğrenin, ipe dizilmiş çirozların sırtındaki mavi çizgileri... Dünyanın en güzel mavisi çirozların sırtında... Çırpına çırpına bir mavi, çizgi çizgi... çırpına, çırpına...

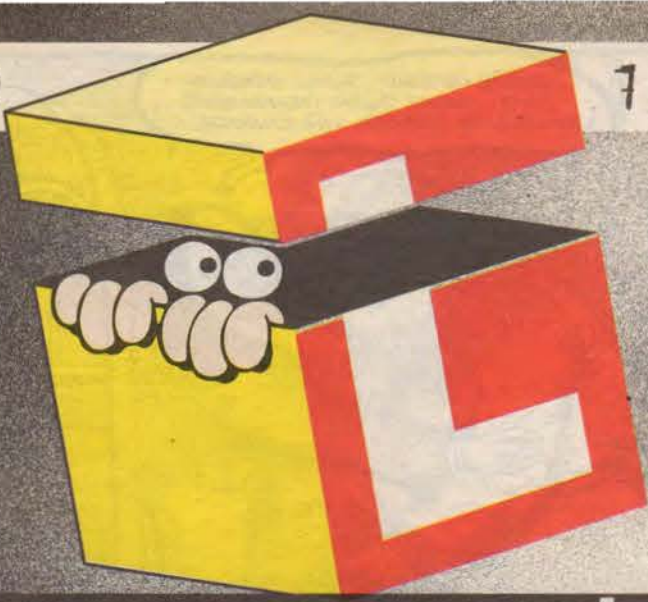
Denizlerde, göklerde, balıklarda, dünyanın bu en güzel mavisi nasıl oldu sanıyorsunuz, çırpına çırpına.

Akşamsefası

DELİCEVAT

GÖKHAN DABAK

KRONİK HASTALIĞINIZ
leman.com.tr
KKT.C-800.000 TL.

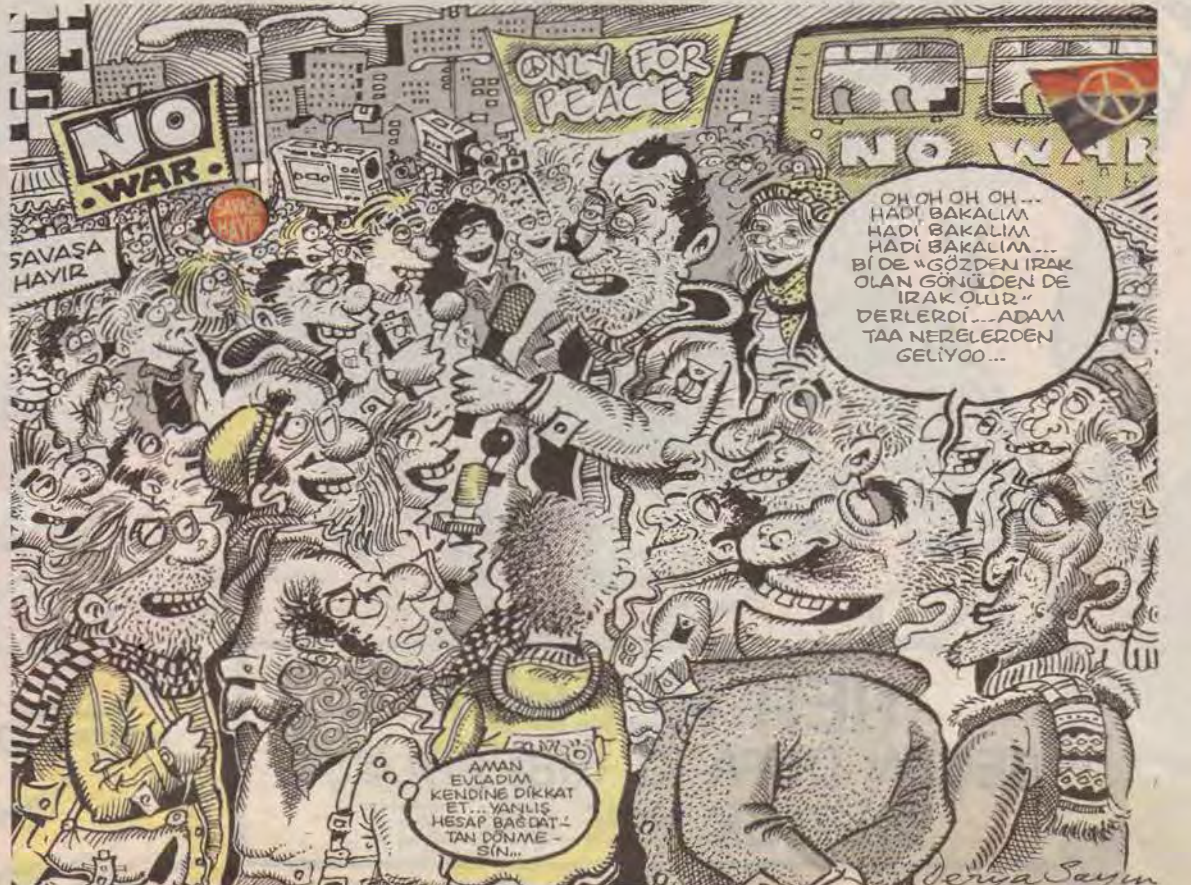
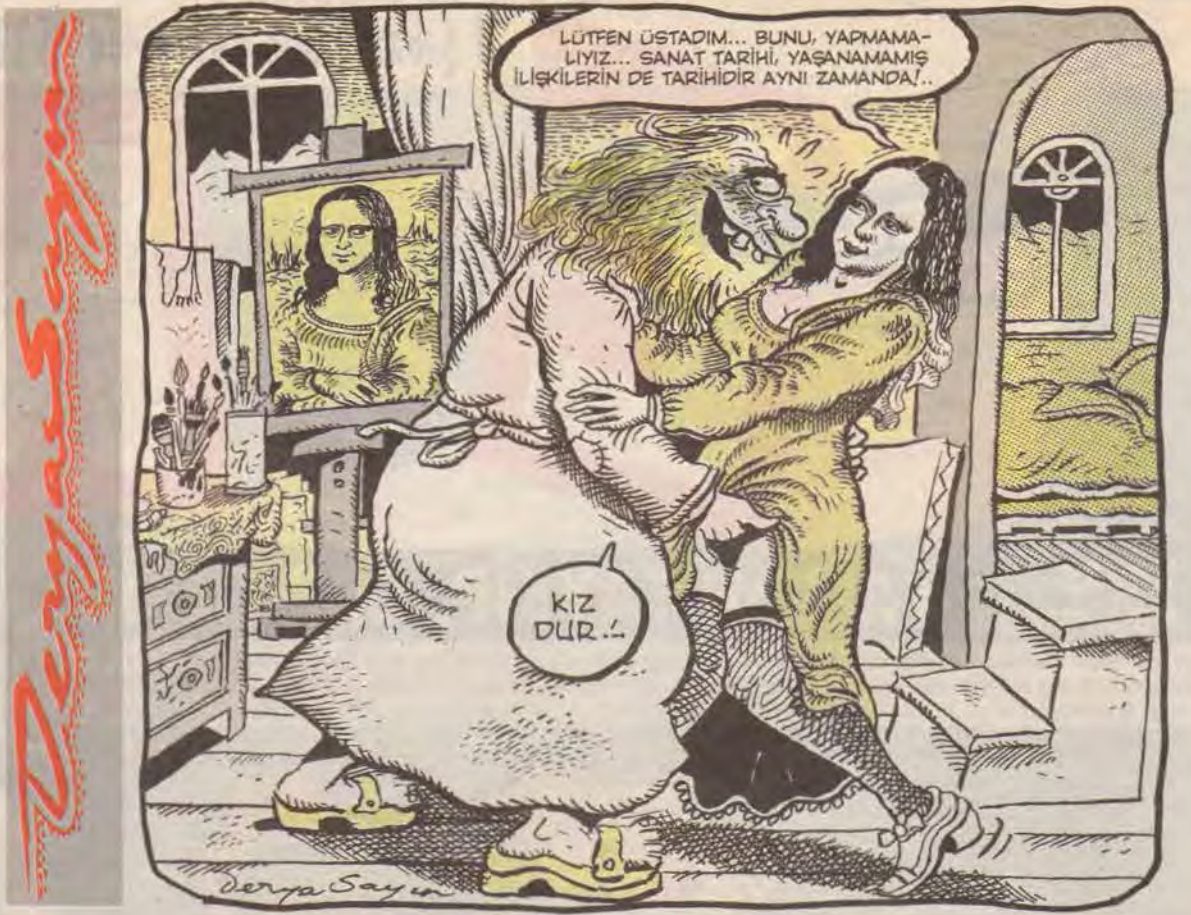
e M a n

Savaş kapımızda **YALLAH TAYYİP, GAZ GETİR**

Türkiye uzun süren pazarlıkların ardından Irak'a Kuzey'den cephe açarak girmek isteyen ABD'ye 'evet' dedi. Türkiye'nin 1991'deki Körfez Savaşı'nda uğradığı zararları unutmadıklarını belirten Başbakan Gül, ABD'nin tazminat konusunda 'tatminkar' önerilerde bulunduğu bulunduğunu söyledi. Açıklamada ABD ile 325 savaş uçağı ve 40 bin askerin Türkiye'ye kabul edilmesi konusunda anlaşmaya varıldığı belirtildi.

HEH HEEEE!
GEÇEN DEFA Kİ GİBİ BELEŞE
DESTEK YOK ÖYLEE!

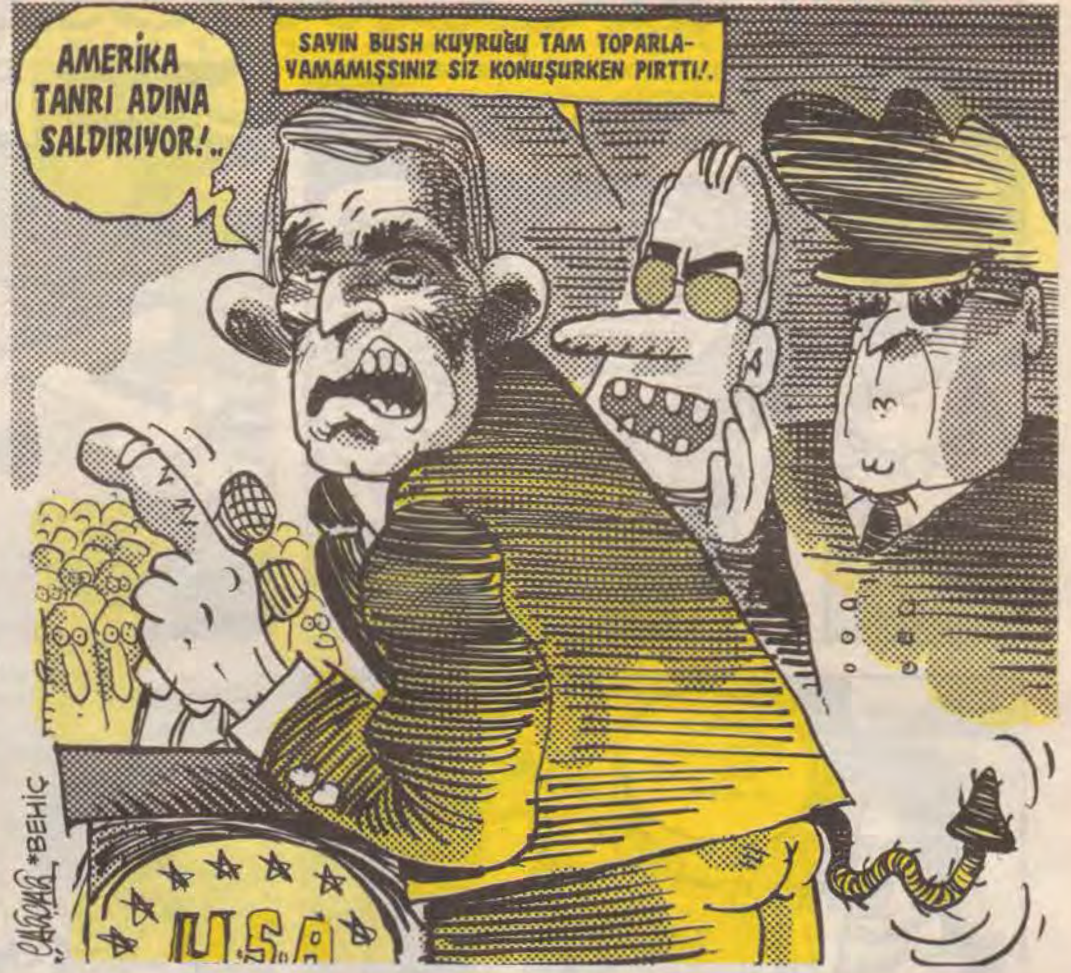
Uzay mekiği Columbla , atmosfere girerken yanarak infilak etti...7 astronot yaşamını yitirdi. ABD'de ulusal yas ilan edildi...

Hükümet Amerika'ya boyun eğdi; 40 bin Amerikan askeri ve 350 uçak ile Kuzey Irak cephesi açılıyor...

Big dürrük, mister Corc dabulyu Denyo Bush, zirva savaş gerekçelerine bir yenisini daha ekledi.. Amerika, Irak'a tanrı adına saldırıyormuş..

(Mimari Deep Art Men'den Ozzy Ridy Musti)

SAVAŞA HAYIR

Afişlerini yapıştırdığınız yerleri, hele bir de önünde poz vererek bize gönderirseniz yayınlamaktan büyük keyif duyarız. (Barış işareti, ya da muhtelif savaş karşıtı işaretler yaparak)

editor@leman.com.tr

Bir kazayla Türkiye'nin karanlık yüzünü ortaya döken Susurluk vakasının isim listesinde yer alan emekli general Veli Küçük, her emekli generalin kaderini paylaştı, Fiba holding'e bağlı GIMA ve Endy markette zincirinin yönetim kurulu üyesi oldu..

İnsanlık tarihinin en zararlı kimyasalı...Çorç W. Bush...

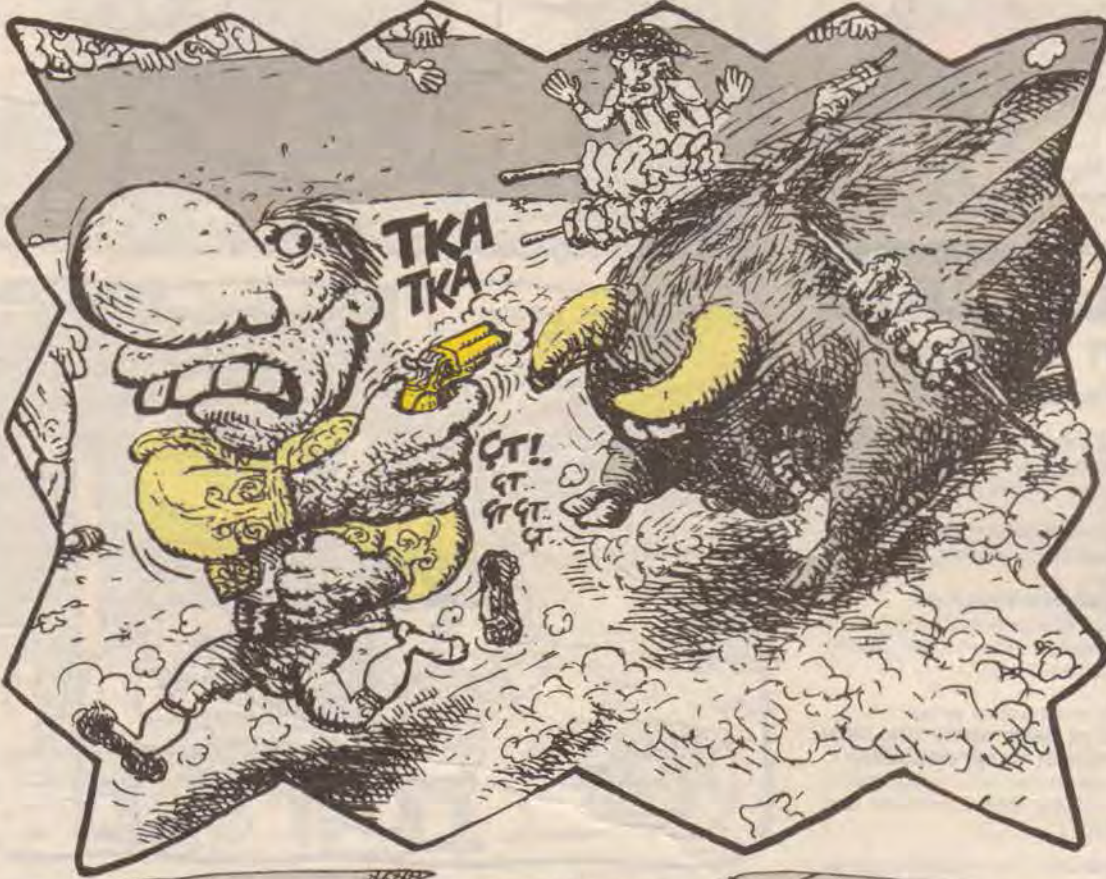

ÇOK İYİ
MUNAL-
GÜL,
KIVANÇ
DUYU-
RUM.

skilhan@leman.com.tr

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

HAIN EVLAT ÖKKES Can Barışlan

İki Resim Arasındaki 7 Fark David Beckham & İlhan Mansız

- Beckham'ın yüzü Grete Garbo'ya benzetiliyor...
Mansız'ın yüzü Küçük Iskender'e!..
(SON DAKİKA: Amerika'dan ağır bir sakal beklentisi olan savaş yarıları 8 Avrupa ülkesinin yaptığı ortak açıklamada "İrak dağınık kalsın" denildi!)
- Beckham'a Japon kızları hayrandır, ayrıca Beckham'ın Japon bademli çukulatalarıyla anlaşması vardır...
Mansız'a sadece Japon kızları hayrandır!..
(SON DAKİKA: Diyanet'ten yapılan açıklamada "Devekuşu kesmek caizliğine caizdir ama merdi de sarsar" denildi!)
- Beckham, ünlü bir pop yıldızıyla evli...
Mansız, eski bir kuartörle sevgili!..
(SON DAKİKA: 2. Levent'te soyulan bir bankayı kurtarmanın sorumluluğunu BDDK-MLC üstlendi!)
- Beckham'ın yıllık geliri 12.5 trilyon TL...
Mansız'ın yıllık geliri 2 trilyon 250 milyar TL...
(SON DAKİKA: Diyanet'ten yapılan bir diğer açıklamada "Devekuşu gitmeyen yorulmaz, yağlı kurşun ile yığıt vurulmaz" denildi!)
- Beckham'ın atığı, atacağı her gol kendisini ilgilendirir...
Mansız'ın atığı, atacağı her gol beni de ilgilendirir!..
(SON DAKİKA: Geçen haftaki 7 farka yedek madde "Gül pekmez kaynatır, Erdoğan gündemi oynatır!")
- Beckham'ın anlaşmalı firmaları yukarıdaki çukulata firmasıyla beraber Adidas, Vodafone, Maik & Spencer...
Mansız'ın tek anlaşmalı firması Puma!..
(SON DAKİKA: Diyanet'in susmaz oluşu ve bir yetkilinin "Eskiden Devekuşu Kabare'ye pek giderdik, ne günlerdi" açıklama yapması!)
- Beckham, figür ve marka olarak yalnızdır...
Mansız, kafada ve sahada 'Kadıköy yıldızı' Tümer Metin'le ikili olmuştur, hep öyle anılacaktır!..
(SON DAKİKA: Orhan Pamuk'un kayıp paltosu bulundu! Paltos, Lucescu tarafından üşüyen genç yıldız Eser'e giydirilmiştir!)

(Bazı bilgiler 28 Ocak 2003 tarihli Hürriyet'in spor sayfasından)

vo@leman.com.tr

VEDAT BADEMİROĞLU

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

* TERFELİ

PICTURES

Dünyanın en çok kitle imha silahına sahip olan ülkesi Amerika, kitle imha silahı olduğu gerekçesiyle Irak'a saldıracak... Bu vesileyle aldığım bir bilgiyi paylaşmak istedim...Mogol İmparatoru Cengiz Han, düşmanlarının üzerine mancınkla vezbalı hasta fırlatıyormuş...Ve bu da tarih-teki ilk kimyasal biyolojik silah olarak kabul ediliyormuş...

Bayır Güllü

FEYHAN
GÜVER
guverfeyhan@
hotmail.com

GULK

SEN SİMOİ USLU
USLU OTUR... BEN
ÜZERİME RAHAT
BİSEYLER GİYİP
GELİCEM...

AMAAN... EN ÇOK BU ŞALVAR-
LARLA RAHAT EDİYOM VALLA.

GULK...

LAN HAYRİ... YEDİ SENEDİR SER
VERDİN SİR VERMEDİN... KENDİM
KEŞFETMESEM DAHA YEDİ SENE
KANDIRIRDIN BENİ... HANİ
KADINLAR KEYİF ALMIYODU
HA? HANİ?

N'OLUYO
LAN?!

YAVRULARIM... DİŞ
ÇIKARIR ÇIKARMAZ
ANALARINI KORUMAYA
BAŞLADILAR...

HART...

HART...!

KARKÜTERİ

Behic
Pek

BU KADAR OLDU
MARAZA ABI...

ÖZÜR DİLERİM... KAPIDA BERBER YAZIYORDU,
ONDAN GİRDİM... OLDU MU BU SANA GÖRE
İLHAN MANSİZ SAÇI? NEYSE... HASAN SAÇ
YAP...

AYV HADİ
ATLAYIVER
AKIF... SAAT
DÖRDE ÇEYREK
VAR AYOL...
İTİCEM
AMA
BAK...

DUR YAV
İTME BE KADIN
ZİCACAM İCİNE
BÖYLE'SİN. BAŞKA
ADAM BULAMADI
MI BU SALAK
KIZ... BOK VARDI
ŞU ALTINDA
NİKAH YAPACAK...
DALGIĞMIŞ
BOKUM...

KAHRAMAN MASA ESAT?!

ULAN, MASAYA SORDUNUZ
MU BAKALIM. SİZLE İŞBİRLİĞİ
YAPAR MI DİYE... MASAYI
NE KARŞILIYORSUNUZ
PİS İŞLERİNİZE...
RUHSUZ HERİFLER?!

ULAN HİLMİ, MANYAK MISIN SEN?
YENİR Mİ BUL? FAKAT YERSEM ÇOK
DA ENTERESAN BİR GURME YAZISI
YAZABİLİCEM YARINKİ GASTEYE...
HERKESE BUNU KONUŞUÇAK
HAFTALARCA... CEZMİ'NİN
AKLINI GELSE BU HEMEN
YER VE YAZAR... DUR YİYİM...

BEŞENDİM BU ARABAYI
ALAYIM BEN BUNU...
Bİ KALKAR MİSİNİZ
ORDAN HANFENDİ...

İKİ TARAF SİMETRİK OLUYOR
ZATEN... ASİMETRİK DE
ARİYOR OLABİLİRSİNİZ
SİZ TABİİ...

KALDIRMA ORDAN KİÇİNİ
PERİŞU... GECE FLARIN İÇİNDE
ARABAYLA GEZERKEN ORAYI
VURDUĞUMUZU Bİ GÖRÜR...
LERSE OYARLAR
BİZİ...

OTOSTANBUL
AUTO-SHOW

MEHMET ÖZKAN

HİMM
BUNUN DA
DÜTÜ PEK
GÜZELMİŞ...
HAREKİME
ALIN BUNU
!!

EMREDE
SİNİZ
KRALIM

ALTIMI DEĞİŞTİRMELER
HER GÜN YIGINLA OYUN...
ÇAK VERMEN... BANA
KARŞI DUYGULARINI
BİLİYORUM... AMA BU
İMKANSİZ Bİ AŞK... ANLIYO
MUSUN? BEN KELEBEK
SİNİNDEN ECE'Yİ
SEVİYORUM... BOŞA
KÜREK ÇEKME...

BİZİ GÖ
YERDE

cezmi ersöz

Eskiden mahallede
aralarında dalgın
hülyalı arsalar olurdu.
Akşamları karanlık
serin gölgeler örtür.
suskun adamlar ateşler yakardı üzerind
Bu ateşin kokusu kimi çocuklara çok uz
lardaki bir hayatı hatırlatırdı. İnsan kafası
arkasında derin bir göl taşıyor da onu bir t
dünya güzülüyle göremediğinden nasıl üzü
se işte bu ateş kokusu çocukları öyle üzer
Karardıkça mahalle, karardıkça sokak
karardıkça • suskun adamların yaktık
üzgün ateşler, gökyüzü daha da kızılışı
ıyileşirken terleyen bebekler gibi...

Kızılığın etrafında meleksi beyazlık
meleksi bulutlar olurdu... Buluttan ku
olurdu. Sevgilerini kucaklarında taşıdığını
ıtlmış, hırpalanmış ve bu hayatı terk et
ne kadar insan varsa gökyüzünde, bul
tan kuş olup çağırırdı bu çocukları yuk
ya, kızılığa, bu meleksi beyazlığa...

Bu sesi sadece anneler hissederd
dünyada daha fazla yapayalnız kalman
için kanayan sesleriyle çocuklarını eve ç
rılardı... Bu akşamları üzerinde üç
ateşler yakılan arsalarından gökyüzünün
zıllığına baktığımda, orada, o meleksi
yazıkların üzerinde uçan buluttan kuşla
yukarı, yanımıza gel, çağırısını duyan
cuklardan biri de bendim...

Annemin sesi gökyüzündeki kızılığa
rışırken anırdım ki benim bir ailem yok
Akrabalarım yok. Bu dünyada bir kayd
bir hüviyetim yoktu...

Anneme çok acıdım, ama yine de b
dim ki benim bir annem yoktu. Yaşar
yapardım ben, bu beni çok yaralasa
İşim gücüm kendime yaptığın ihanetin

İRDÜKLERİ HER DAMGALADILAR

yutlarını anlamaktı. Zamanımı buna harcadım. Yarısı bendeydi yarımın, yarısı dağılmıştı her yere, herkese...

Bir yerden zorla kopartılmışım, ama nereden, bunu anlamak için herkesin öyküsünü dinlerdim. Sanki hayat, sanki bu koca ve eksik varoluş bendeydi, bu yarım bırakılmış yaramdan kanardı. Bir sırda, bir kayboluşa kanardı. Bu yüzden en çok benim kaybolmamdan korkardı evdekiler. Bir odaya toplanır beni konuşurlardı. Kaybolursam gidebileceğim yerleri...

Sonra hep birden garip bir sessizliğe bürünüp gökyüzüne bakarlardı...

Severdim onların sessizlik içinde gökyüzüne bakmalarını. Özlerdim böyle anlarda onları. Çok özlerdim. Çünkü ne kadar istesem de bu hayatın duyguları, bu hayatın sözcükleriyle onlara bildiriyordum, sevgiyi anlatamamıştım ben. Bu yüzden hiçbir teoriye inanmıyordum artık. Çünkü hiçbir teori kimsesiz misafirlere bir yer ayrıldığına rastlamamıştım...

Günlerini kendisine yaptığı ihanetin boyutlarını anlamak için geçirenleri konu eden bir teoriyi hiç okumamıştım... Kimse-sizdik, yabancıydık, ilgisizdik hayatın kenarına, ama yine de bizi merak ederlerdi bu dünyanın gerçek sahipleri hayatlarını değiştirmek için değil, kendilerini bir kez daha doğrulama şansı için yağmalamak isterlerdi düşlerimizi, sırlarımızı...

Bu dünyaya ait olmayan kimsesiz misafirlere bile bu dünya için gizli bir çıkar umarlardı onlar...

Çünkü genç yaşlarında sonsuz gücenik, sonsuz alingan ve doyumsuz yaşlılar olu- vermişlerdi. Çünkü sevgileri kucaklarını taşıdılar, yarıdan geri kalacakları öğretti-

ÖZGE SAMANCI

mişti onlara. Sevgilerini yola çıktıkları yere bırakırken geri dönüp onu alacaklarını sanıyorlardı. Ama yarışları bir türlü bitmedi, bir türlü bitmedi savaş oyunları...

Dinmedi hırsın, dinmedi kötücül arzuları. Ya sevgilerini bıraktıkları yerde unuttular, ya da yollarını tamamen kaybettiler...

Sonsuz gücenik, sonsuz alingan ve doyumsuz bir yaşlı oldu yola çıkarken bıraktıkları sevgileri...

Unutulmanın acısını kötü kalpli bir yaşlı olarak çıkarttı onlardan. Demek insan, kucaklarında taşıması gereken sevgisi kötü kalpli bir yaşlı olursa, o da bunun acısını hep çocuk kalan kimsesiz misafirlere çıkarı-yormuş...

Bu hayata ilişerek ve hep kalbine bakarak yaşayan kimsesiz misafirlere...

Sevgimizi kucakımızda taşıdığımız ve hep çocuk kaldığımız için bize etmedik kötülük bırakmadılar. Zaten buralı değildik. Zaten misafirdik. Hiçbir iddiamız yoktu, hiç yaşamız. Onlara rakip olacak kötücül bir arzumuz...

Yine de yapmadıklarını bırakmadılar... Zaten bizim olmayan bu hayatta bize soluklanacak bir pencerecik zamanı bile çok gördüler...

Ve bizi gördükleri her yerde damgaladılar. Ve üzerimize eşyaların üzerine yaptırılan etiketler gibi: Verimsiz... Uyumsuz... Sorunlu, diyyazılar yapırdılar. Üzerimize daha fazla gelmesinler, bizi hep uzaklara, ötelere çağırarak gökyüzündeki kızılığı seyretnemize engel olmasınlar, diye, güç de olsa bu damgalara katlandık...

Ait olmadığımız bu dünyanın sorunlarını hep bize yüklediler. Sebebi saydılar bizi ışık-sız, yaşamasız, müdesiz hayatlarının. Ber-rak bir sevgileri olmadı hiç. Bunu bile biz-den bildiler. Şimdi artık terk ediyoruz bu hayatı. Ama terk etmeden önce bir karar aldık: Yok oluşa giderken büyük ve sonsuz bir çığlık bırakacağız arkamızda. Öyle bir

çığlık ki kendilerini bu dünyanın asıl sahipleri sanıp bizi damgalamaya katkanlar artık bu çığlıktan başka bir şey duymayacaklar. Öyle bir çığlık ki bastırıldıkça çoğalacak...

Artık bitsin, kendi imgemi hiçbir insanda görmek istemiyorum. Gövdemden, ümit etmektan, ölümü özlemekten bıktım. Ne olursa olsun o büyük günahı işlemek istiyorum Toprakla ve gökyüzüyle çiftleşmeliyim beni yaratanla sevişmeliyim... Arındırsın diye içimdeki bütün zehri ona akıtmalıyım İşte ümitsizlik mavimle kuşatıyorum gökyüzünü Kırmızı kanser kaygımı akıtıyorum ona Boğulma sarısıyla esir alıyorum ağaçları Taşları boyun eğmiş metafiziğimle tanıştıyorum onu İşte deprem korkusunun sıkıntı siyahıyla dokunuyorum zamansızlığına... Beni yaratanla sevişiyorum Kendimi öldürtüyorum ona. İdam sehpasından bir kördüğüm yapıyorum gökyüzüne Bütün suçlarımı ve ihtiraslarımı ona yükliyorum Kendi zamanımla kilitliyorum onu. Benimle birlikte yaşlansın diye, duygusuz bir bellek ithaf ediyorum ona Sırrını yitirmiş kötü bir tanrıya dönüşlüyorum onu... O büyük günahı işliyorum BENİ YARATANLA SEVİŞİYORUM...

cezmiel@leman.com.tr

KIRIKLEBEKİ SUAT ÖZKAN

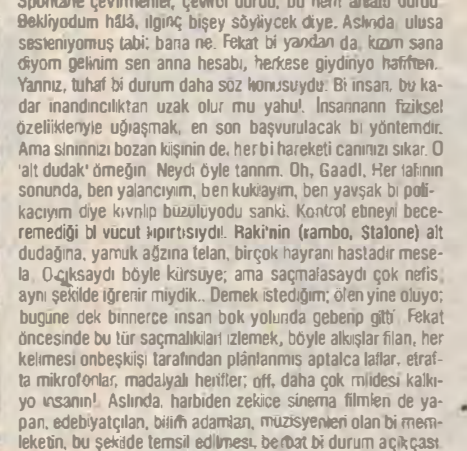
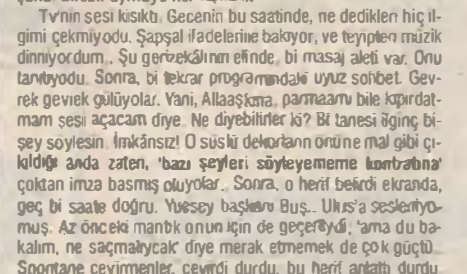
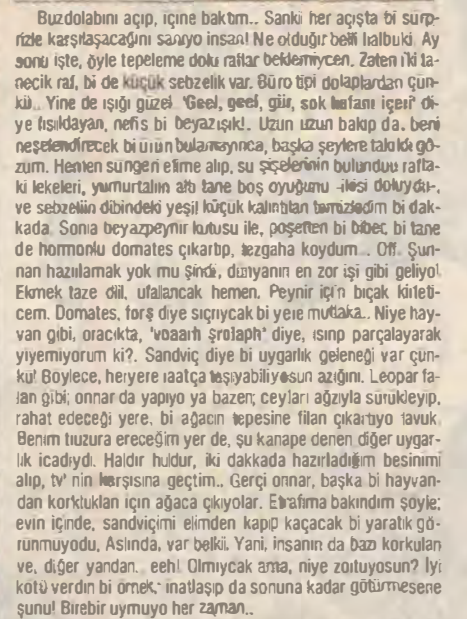
"İrak'ta Savaş Hayır Koordinasyonu" Savaş hayır di-yorsanız burayla irtibat kurabilirsiniz. 0212 - 252 72 87. (www.irkatasavashayir.org)

* Yeni eve taşındığım için telefon numaram değişti, e-mail- adresi de değişti. Bir süre için cevap veremediğimden dolayı özür dilerim.

* Si avöl zizek Kırkan Mutak. Encore Yayınevi...

* Estüvizik: 8 Mart Cumartesi günü saat 15.00'de Estüvizik Sanat Derneği Lokali'nde. Adres: Cumhuriyet Mah. Tersel Sok. No:20 Tel: 0222 - 29 25 57 - 0535 314 90 97

AYRINTILAR

OKUL KÜTÜĞÜNE İSMİMİ ÇAKIMAM LAZIM!

-İlhan Mansız'ın evlilik teklifi hakkında ne düşünüyorsun Erdener abi?
-Esseğin zikini düşünüyorum..

-Bağdat'a cartlı kalkan olmaya gidiyorum Erdener..
-Ben de ..

-Geliyorlar Erdener! Geliyorlar..
-Geleni de siteyim! Gideni de siteyim..

-Siirt'ten milletvekili adayı olmak istiyorum Erdener!
-Aman koş, geç kaldın..

-Erdener abi... AAAHH!
-İyice oldunuz be..

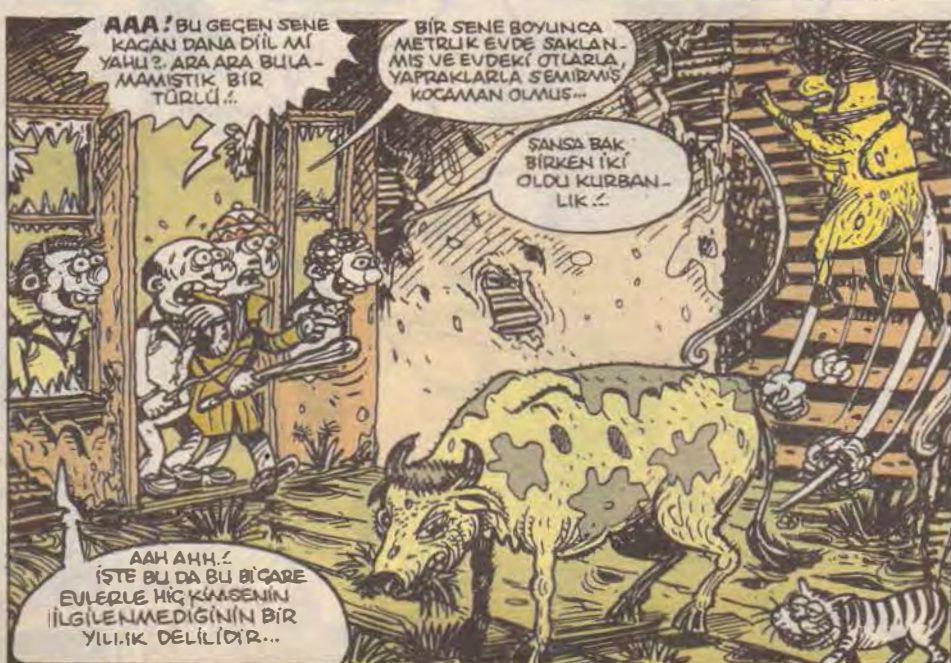
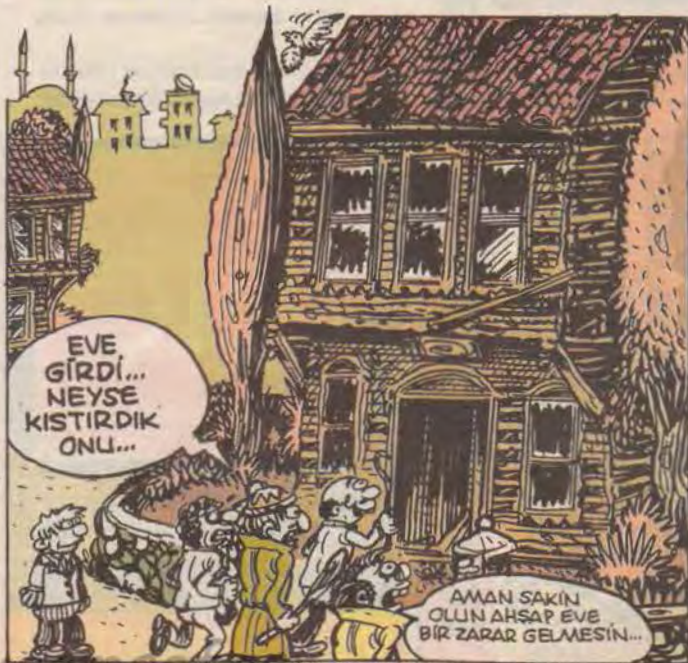
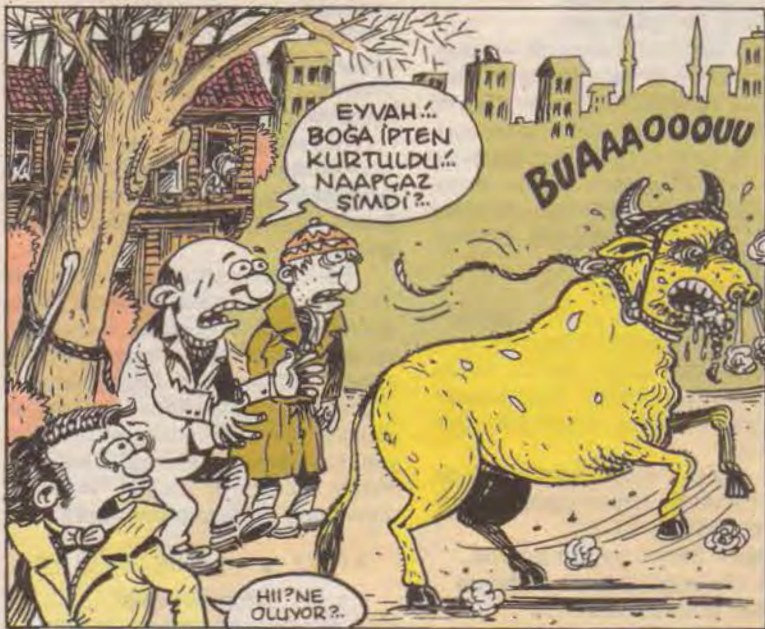

-Farzet ki yolda eski sevgilini gördün! Burada eski sevgilin var dı mı senin?
-Sana ne ..

*MOĞOLLAR kitabı: Akon OK - Kaan ERTEM. Akyüz Kitapeinden çıktı... Bununla ilgili olarak, 15 Şubat Cumartesi saat 16:00-18:00 arası Onuncu Köy Sanatevinde söyleşimiz var.. Yer: Serasker Cad. Pavanyası Sok. Kadıköy

Gönül Adamı

DUMUR GÜNERİ İÇOĞLU

Abimin Karadeniz'li bir ahababı başından geçen tuhaf bir hadiseyi anlatmış. Daha doğrusu bu hadiseyi başından kendi kendisi geçirtmiş. Şöyle ki, bu ahabap birgün hırsızlardan korunmak için evinin bütün pencerelerini demirlerle bir güzel kapattırmış. Daha sonra evin kapısına üç kilitli çelik kapı takılmış. Apartman kapısı da bütünyle elden geçirilmiş. Evin kapanmadık yeri kalmamış. Herşey güvenceye alınmış. Bu yorucu günün ardından bir randevusuna yetişmek üzere son derece güvenli olan çelik kapısını çekmiş ve evden çıkmış. Dışarıda apartmanın önünde ayakkabısını bağlamak üzere elindeki içinde kıymetli evraklar, kredi kartları, yüklüce bir para ve evin anahtarları bulunan poşeti ağacın dalına asmış ve eğilip ayakkabısını bağlamış. Doğrulup kalkmış ve yoluna devam etmiş. Arabayla Küçükyağlı'dan Kadıköy'e geldiğinde ki, yaklaşık otuz dakikalık yol, elinde poşetin olmadığını farketmiş ve hemen evinin önündeki ağacın dalında asılı halde bıraktığını hatırlamış. Acilen onca yolu geri dönmüş, bir bakmış ki ağacın dalları bomboş, poşet falan yok, almış götürmüşler. O anda yaptırdığı çelik kapıya, pencerelerdeki demirlere, aldığı tüm güvenlik önlemlerine bakarak ne düşündüğünü bilemiyoruz. Hayatın anlamını çözecek değil ya, zaten bu olayı da abime "haçen saa bişey anlatacağım, gül biraz" diye anlatmış. Abim bu olayı önüne gelene yirmi kere anlatıp karnı çatlayıncaya kadar güldü de güldü... Eh bize de işin dumura uğrama kısmı kaldı...

Beyoğlu'nda meşhur bir lostra satonu varya hanı... Feleğin çemberinden geçmiş abiler vardır orda.. İşte oraya ayakkabılarımı boyatmak için bırakmışım. Otuz, kırk dakika sonra almaya gittiğimde, az bir işi kaldığını, beklemem gerektiğini söylediler. "Dışarıda açık havada beklerim" dedim. "Yok abi içerde bekle" dediler. Ben de "hastayım boya kokusu beni rahatsız eder" der demez boyacıların en zayıf olanı "abi biz de onbirinci hastalığı var" dedi. "Nasıl yani, o ne hastalığı?" diye sordum. Gelen cevap "Abi bizde her hastalık var. Ciğer, akciğer, diş, göz, kafa..." saydı saydı on etti. "Peki on birinci hastalığı ne?" diye tekrar sordum merakla. "Abi on birinci de döt hastalığı. Sürekli oturmaktan oluyo. İşte onun ismi de onbirinci hastalığı" yanıtını alır almaz dışarı çıkıp derin bir nefes alarak dumura uğrayan bünyemi oksijenle doldurdum....

DUMUR DEYATLARI 2 ÇIKTI, ÇIKIYOR!! PEK YAKINDA

GEÇEN KURBAN BAYRAMI BİZİM EV SAHİN BUNA BENZER EVİMİZİN KILIR VE ODUNLUK BÖLGEMİNE KOCCA BİR KOĞ BAĞLAMISTIR. BÜTÜN GECE MELEYEN KOĞARADA BİR EVİN KIRISLARI NE AHSAP KOLONLARINA TOSATMAK...

İki Solistten Şarkılar

* "Hayat" dergisinin 1 Haziran 1961 tarihli sayısından (125 kuruş) bir hanım okuyucunun yazdığı "Gönül Postası" mektubu: "19 yaşındayım. Güzel değilim. Fakat tâliplerim çoktur. Şimdi dört tâlibim var. Hepsini ayrı ayrı mektuplar yazarak beni istediklerini belli ediyorlar. Ben henüz kararsızım. Ve güzel olmadığım halde beni ısrarla istemelerinin sebebini anlayamıyorum. Biz biraz zenginiz, acaba onun için mi?"

Yanıt şöyle:

"Olabilir. Sizi paranız için değil, sizin için almak isteyen iyi bir adamı seçebilirsiniz çok iyi edersiniz. İyi bir kız olduğunuz için sizi istemeleri de muhtemeldir."

Hiçbir yorumum yoktur. (Hayat cildini bana armağan eden dostum, ne de güzel bir insandır!)

* **Trik trak, trik trak**

Olma mı bazen çalışmamak?!

* **Cici Kızlar Special Weekend!**

"Bak şu çocuğa bana göz ediyor anne

Gizlice kulağıma söz ediyor anne!"

Çocuk... Göz ediyor...

(Damadı kendine ilk 'baba' dediğinde amcamın şaşırıp babama dediği laf:

- Arkadaş baba diyor!..)

Gizlice kulağa artık nasıl bir söz edilirse. 70'li yılların 'hortum patlamış geliyo' hissi veren paçaları, pikap bağımlısı ispanyolet bi kesim. 'Hippi kıklık' kişiler içinde Adalet Partisi'ne oy veren de olmuştur kesin. Bora Ayanoglu Special Weekend! Tatvos Efendi Özel Haftasonu!

* **Orji benim ezberim,**

Kan ağılıyor gözlerim!..

* Aynı dergiden başka bir mektup. Kendi türünde bir ilk: "iki hanım okuyucumuz yazıyor!" Okuyalım: "Biz iki kızkardeşiz. Aynı genci ikimiz de seviyoruz. Bu gencin hangimizi tercih ettiği de belli değil; aynı şekilde davranıyor. Bu yüzden aramızda ihtilâflar çıkıyor. Bize bir tavsiyede bulunur musunuz?"

Tabii ki bulunulmuş:

"Size tavsiyemiz rekabet halinden çıkmanızdır. Hanginiz küçük ise o sırasını beklemek üzere çekilsin. Bizde âdet, önce büyük kızın evlenmesidir. Böyle yapmazsanız, ilerde çok üzülürsünüz."

Ben olsam "Bizde âdet böyledir, güzeli oynatırlar, çirkini söyletirler" diye de eklerdim!

* **Bugün benim yoğun günüm, Hem hip-hop'um hem rastayım Bir bar taburesi üstünde Fatih'in İstanbul'u fethettiği yaştayım!..**

* Türkçe sözlü şarkılar içinde en 'varoluşçu' olanı şudur:

- Benim de canım var, ben de insa-

nim
Benim de kalbim var, ben de insanım!

Hedonizme

- Tatmadığım zevk kalmadı dünyada, Aşkın kimyasal gücüne

- Vücut ikliminin sultanı sensin,

Halüsinasyon olgusuna

- Gül açarken bahçemde,

Hep hayalin gülümser

Uzaktan bana..

yapıtlarında rastlanır.

En anlamadığım ise şöyle:

"Aşk gibi sevmeyen

Kardeş gibi sev beni!"

Ne demiştin canım sen.

* **Vazabilen bir hayvanım. Bu bana yeter. Ağzından ateş çıkarabilenleri çok inceden kıskanırdım eskiden, şimdi inanır mısınız işim olmaz! Umrumdu.**

* Bu kez 15 Haziran 1961 tarihli Hayat'tan bir Gönül Postası, yine bir hanım okuyucuları yazmış: "Hayatta çok ümitsizim. Ümitsizliğimin sebebini biliyorum, fakat teselli bulamıyorum. Eğlenmek istiyorum, eğlenemiyorum. Çünkü kendimi beğenmiyorum. Bana samimi olarak çirkin olmadığımı söylüyorlar ama inanmıyorum. Evliyim, fakat hayattan hiç zevk almıyorum. Bu husustaki fikirlerinizi rica ediyorum."

Hem "samimi" olarak konuşuyorlar hem de hâlâ inanmıyor. Cevap ise şöyle:

"Sizin kendi kendinizden canınız sıkılıyor. Kendinizi daha faydalı bir insan haline koymanız lâzım."

Benim de bazen kendimden canım sıkılıyor. Sonra ikimiz, başkalarının dedikodularını yaparak rahatlıyoruz, kendimle ben!

* **Televizyondaki herhangi bir "Cumartesi eğlencesini" izleyip eğlenmişliğim yoktur. Eğlenceli olduğum cumartesilerde başka sebepler ararım.**

* Radyoda masumiyete çağrı gibi bir anons: "İki solistten şarkılar dinlediniz." Yıllarca o iki solist. Ahmet Kartal dedemden kalma, lambalı Philips dağıldı, gitti eskiciye. Onun camında yazan bütün kentleri ben hep görmek istedim. Ama sanmayın ki ince biriyim, tüm şarkıları tek soliste söyletip, finalde kandırdılar mı bizi "iki solist" diye, bunu da düşünürüm bak!

sisli geçmiş zaman

maskinin kalbi
madenlerini işletmeyen ülke
yenik takımın soyunma odası

maskinin cebinde on madde
sevgisiz yaşayabilme sanatı

-Hani lan aylar oldu hala baranı ödemedin?
-Senden aldığım baranı...
-Eee...Dur.
-Ne aldın lan?
-Şey aldım dur getiriyorum!
-Al işte bak bunu aldım.
-Bu ne yaa?
KOÇ!
-Arman dur çek şu hayvanı ağızdan!
-Daha bitme di!
-Aaaah! İmdat!
-Biraz daha görmüştün eşki buralarda!
-Ooaaah! Barın morç kalmadı!
-Biz de iyi bir ikili olduk.

***MOĞOLLAR** Kitabı Akın Ok-Kaan ERTEM.. Akyüz Kitapevi'nden çıktı.. Bununla ilgili olarak, 15 Şubat Cumartesi 16:00-18:30 arası Onuncu Köy Sanatevi'nde söyleşimiz var. Yer: Serasker cad. Pavlonya sok. Kadıköy!..

ENDİŞE

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

Endişe "Anksiyete" çağın hastalığı. Önceki çağlarda neler olup bittiğini çok iyi bilmiyoruz. En iyisi şöyle diyelim, çağımızda insan kendini çok inceledi, hiçbir çağda insan kendi içine, davranışlarına bu kadar derinliğine bakmadı. Endişe içinde insan, olur olmaz, hiç olmayacak korkular üretir. Elektrik direği düşer kafanı kırar. Karşı komşu beni öldürecek, ben de onu öldürecekim, bunu niye düşündüm, düşündüğüme göre birşey var, uzar, uzar ve vehim, kuruntı dedğimiz düşüncelerle kışkırtılır.

Yazarlar, sinemacılar insanların heyecan noktalarını bildiği için, kuruntular üzerine olmadık şeyler üretir. Hiç olmayacak cinayetler, patlamalar, nefesimiz kesilir, izleriz. Hiç olmayacak dediğimiz sanal, uydurma, zihin oyunlarının, yok canım, dediğimiz saçma şeylerin aslında bizlerde birer karşılığı vardır, çünkü, insan zihni vehim üretir.

Hiç olmayacak konuların roman ve bilimkurgu filmleriyle bizi etkilemesinin sebebi, onların hiç olmadık şeyler olmadığı. Onlar bir şekilde hayatta değilde de zihnimizde oluyor. Saçma, inanılmaz, olması imkensez şeylen düşünene zihniniz için bu kurgu romanlar, fantastik hikayeler çok iyi oyuncaklara dönüyor. Sanat, sinema, bilim kurgu herşeyi uyduran, herşeyi birbirine karıştıran, anlamsız neden-sonuçlar bulan, bozuk, manyak, paranoya, tuhaf biçimler ve sözler bulan zihnimize hergün yeni oyuncaklar üretir.

Bilimkurgu, fantastik deyip geçtiğimiz hikayeler, filmler "gerçekçi mi?", dedimiz de, "değil" deriz. Oysa "gerçek". Zihnimizin fotoğrafını veriyor onlar, bir zaman sonra da, sokağı, dışarıyı, yani hayatı aynen zihnimizdeki gibi görülebiliyor.

Çağımızın insanı endişe içinde her an kuruntu, vehim uydurur, bunlara inanır, buralardan kurtulamaz. Ne yapalım insan böyle bir yaratık. Uydurduğundan korkar. Başka şeyler düşünmek ister, niye başka şey düşünmeye doğru kaçtığına düşünür, bundan da endişe duyar. Zincir büyür. Büyüsün, hepsi vehim. Endişe hali gidince, yahu, nasıl komik şeylerdedi korkuyorum deyip, kendine güveni yeniden gelir.

Bu konu üzerine yüzlerce yazı yazabilişim, endişenin faydaları da vardır, çok sıkı, kontrollü adamlar olursunuz, diyalim sahaya pet şişe atmazsınız, düşünürsünüz. Bahçılar sahaya daha az pekişer atışına göre, batılılar bizden daha çok bu çağın hastalığını taşıyor.

New York filmleri çok izledik, bir Godzilla filmi vardı, gökdelentili peksimet gibi kınıyor, insanlar kaçıyor. Bir şehir için bu kadar delice bir kabusu hangi senarist düşünmüş olabilir. Ama iyi şişe yapı. Şu işe bakın, bu aptalca deyip geçtiğimiz korkular aynen New York'un başına geldi. Yav, zihnimizdeki sanal korkular gün geliyor gerçeğin ta kendisi oluyor.

Bilimkurgu, fantastik edebiyat, insanların olmayacak vehim ve kuruntulara, saçmakhızlara alıştırmak gibi bir görevlen mi var? New York için bir yığın aptalca senaryo yazıldı, sular zehirleir, elektrıklar kesilir, şehirde deprem olur, sen katiller, büyük yangınlar, hepsi gerçek hayatta da oldu. Hatta, bir küçük mektup içinden çıkan tebeşir tozu tüm şehri mulsuz yapıyor, kabustan kimse uyuyamıyor.

Evimize böyle şakacı bir mektup geldi ve komşularımızın hepsi Arap... Endişeli insanın ilk yapacağı şey Araplar'dan kuşulanmak. sonra, karşı apartmanı ve yanındaki bir sokak dolusu apartmanı yoketmek... Korkularımızdan hareketle bir mahalleyi, bir dünyayı yoketmeye başladık bile...

Seve seve ve mutlu mutlu tek bir gün evimizde oturamıyoruz. Bakın işte gençcecik çocuklarımız Kuzey Irak'a gidiyor yine. Kürt Devleti kurulmasın, Kerkükü Türkmenler'in başına bir iş gelmesin, petrolden belki biz de pay alırız. Ne çok siyasi serüvenimiz, ne çok siyasi neşelerimiz var. İçimizde kök salmış bir yığın korku, endişe... Evet, Kerkük bizimdi ve Lozan'da masaya konmadan önce bölgede bir yığın kanşıklıkla gözümüzü korkuttular.

Şeyh Said isyanı, gerçek bir isyan. Tarih kitaplarında öğretilmesi gereken, bir isyanın bütün özelliklerini taşıyan, tüm korkularımızı özeteleyen, cumhuriyet tarihini için "demokratik" yönünü değiştiren bir isyan.

Şeyh Said, yaşını başını almış, ince yüzlü, uzun beyaz sakallı, uzun entarili, kalabalık bir ailesi, kardeşleri, damatları olan ve çevresinde itibar gören bir şeyh.

13 Şubat 1925 günü kalabalık bir grupta Pıran köyüne gitmekte... Şeyhin kış günü bu yollarda ne işi var, sorusuna, babasının kabrine ziyaret için gittiği cevabındasarcı olur. Şeyh Said, mahkeme boyunca bütün sorulara samimi ve bir din adamı doğruluğunda cevap vermeye çalıştı. Onun büyük bir hınzır mı, yoksa, kullanılmış, oyuna getirilmiş cahil bir din adamı mı sorusunda tarihçilerin ağır basan görüşü, "kullanılmış" olduğu.

Şeyh Said'in kafilesindeki grupla jandarma arasında küçük bir tartışma çıkar. Jandarma silahlarını almak ister. Şeyh Said aracı olup yatıştırmak ister. Ancak, önleyemez, çabşma çıkar. İşte isyan ateşi burada başlar.

Şeyh Said mahkeme boyunca bu isyanı önceden planlamadığını, birden alevlendiğini söyler. Ancak, niyet olarak halbinde bir isyanı teşvirdiğini, zaman zaman arkadaşlarıyla laik devletin dinden uzaklaşğını çokça tartıştığını söyler!

Şubat ortasında başlayan isyan, Mayıs'ın ortalarına kadar sürer. Köylüleri ve dağdian alkaasına alır. İki ay gibi kısa sürede Genç, Hani, Lice gibi ona yakın kasabayı, peşinden Elaziz'i işgal ve yağma ve talan, telgraf direklerini yıkar, bankaları boşaltır, jandarmaları esir alırlar.

Komutanlar ve valiler tayin eder. Mektuplarına "emirül mücahidin" imzası atar. Komutan tayin ettiği kardeşi, damadı, ya da şeyhlere emirler yağdırarak başkaldırıyı sevk ve idareye başlar.

Elaziz işgalinde komik şeyler de oldu, cephanede deposu soyulduktan ağzında sigarayı unutan bir isyancı yüzünden depo havaya uçtu...

Mahkemeden bir ilginç not daha. Şeyh Said'in adamlarından biri bir kadına tecavüz eder, kadın, Şeyh Said'e müracaat eder. "şeriat istiyorum" der. Şeyh Said'e mahkeme heyeti, "kadın şeriat istiyordu, niye yardımcı olmadın" der, Şeyh Said şeriat gereği adamları toprağa gömüp teşvirmesi gerekiyor (recm), "yapamazdım, çünkü adamların dağıldı" diye cevap verir.

Şeyh Said Diyarbakır'a saldıktan yanında beş-altı bin adamı vardı. Diyarbakır'ı düşürmek ihtilalin hedefiydi. Diyarbakır'ı içinden kendilerine büyük destek geteceğini düşünmüşler ve bu destek gelmeyince de büyük hayal kırıklığı yaşadılar.

Bu umulan desteklerden en önemlisi, yörenin büyük derebeyi ailesi Cemiloğulları'nın da şeriatın, yani kendileinden yana okduğu söylentisidir. Bu söylentiye mahkemede itiraf etmesi, Cemiloğlu ailesinin başına büyük işler açtı. Aile bugüne kadar iflah olmadı. Cemiloğulları, uşuz bucaksız arazileri olan, ailesinde Fransız gelinler olan, Diyarbakır'daki karaklarında piyanolan olan, çocukları Fransa'da okumuş tam bir derebeyi ailesiydi. Bu iftira yüzünden cumhuriyetle ters düşmüş bu aile hakkında bir çabşma, kilep yoktur.

Diyarbakır surlarla çevriliydi ve bir gelenek olarak akşamları tüm kapıları sıkıca kapanıyordu. İsyanlılar Diyarbakır'ı ele geçiremedikleri için çok hayıflandılar. İfadelerinde Diyarbakır'ı içine sadece kırk ifa seksen askerin sızabildiğini söylediler. İçerden beklenen destek gelmemesi isyanlıların azmini, heyecanını kırdı. Şeyh Said mahkemede samimi pişmanlıklarda bulundu: "ahalden sızdım sıyıldı. başarmış olsaydık bile bu ahaliye birşey olmazdı, şeriatın yana kimse kalmamıştı" dedi.

İlginç bir not, PKK savaşında büyük rol oynayan helikopterler gibi, bölgeye gönderilen tayyareler keşif ve takipte çok önemli roller oynadı.

Şeyh Said, isyanın laik devlete karşı yapıldığını, isyanı başanmış olsaydı, medreselerin kurulacağını söyledi.

İsyan, dinci ve şeriatçı bir isyandı, Şeyh Said'in isran buydu. Şeyh Said bütün ifadelerinde "şeriat" dışında bir emelleri olmadığını ısrarla beyan etti...

Ancak, isyanın arkasında "bağımsız Kürdistan" vardı. Halep'ten İstanbul'a kadar gidip gelen adamlarıyla İngilizler'le ilişki kurulmuştu... Bir ilginç not daha, Şeyh Said'in adamlarından Kor Sadi İstanbul'da İngilizlerle görüşüğünü sanarak Türk gizli servisiyle görüştü. Kor Sadi, idam kararını "minnet ve şükranla kabul ediyorum" diyerek kabullendi. İdam kararını açıldandiktan sonra, isyanın önemli isimlerinden Hacı Aht: "Yaşasın Kürdük Meikürimiz" diye bağırıldı...

Bir ilginç not daha, Güneydoğu'da kurtuluş savaşı Fransızlar'a karşı venildi. İstiklal Mahkemesi heyeti Diyarbakır'a Adana'dan hareket etmek istedi, ancak, tren çok pahalıydı ve Fransız işletmesindeydi. Trene para bulamayan heyet, hiç açılmadı-

Devamı Arka Sayfada

KALP, DAMAR TIKANIKLIĞI, YÜKSEK TANSİYON... BU EVLİLİK ÖLDÜRECEK BENİ NERİMAN... BOŞANMALIYIZ... BİR BAŞKA KADIN İÇİN KIPIRDAYABİLİRİM, BOĞAZIMDAN KESEBİLİRİM ANCAK...

CANLI KALKAN MI OLUCAN? NE O OĞLUM SİGORTASI NEN VAR MI? HAA?..

YOK ABİ, BU MİLLETİN GÜVEN SORUNU VAR... BU SORUN HALLEDİLMEDİKKE DAHA ÇOK SAVALARA SOKARLAR BİZİ ÇOOK!..

BAAK/BAYRAMDA BİR UÇAK BİLETİNE BROVETS'E, POMPORAVA'YA GİDİP KAYAK YAPABİLİYORSUN... HEMEN TURGUT'A SÖYLEYİM TURKAR ÇOK UCUUZ... SİZ DE GELİN...

AHH BİZİMKİNİN ŞU GELENEKLERLE BAĞLIĞI YOK MU? BİZ ANCAK BİR ABONMAN BİLETİNE DUDULLU'YA GİDİP KAYIN-PER, KAYINVALİDENİN ELLERİNİ ÖPERİZ!

YEMEĞİ VAR MI? İKRAMİYESİ...

ANNE, ABLA, BABAMIN VE ENİSTEMİN SİZE ÇEKTİRDİKLERİNİN ACISINI BÜTÜN ERKEKLERDEN ÇIKARTICAM MERAK ETMEYİN!..

BAK, BAK... KUDUZ ABİSİNİN BANA YAPTIKLARINDAN BAHSEDİYOR MU HİÇ... YOK KIZIM, GÖRÜMCEDEN, ELTİDEN KAYNANADAN FEMİNİST OLMAMIZ... FIRK!..

- ALO BEYAZ SARAY MI?..
- Sorry?!
- WAYT HAUS MU?..
- I don't under stand repeat please...
- SAVAŞA HAYIR...
- What?..
- SAVAŞA HAYIR, NO WAR, NO WAR!..
- Sorry I dont under stand!..
- ANDIR SITAD TABİ, İŞİNE GELMEDİ Mİ, ANDIR SITAD!.. TÜRKİYE'DEN ARİYORUM DİYORUM, SAVAŞA HAYIR, ULAN HAYIR DENDİKGE ÇOŞTUNUZ BE!..

miş. İlk defa otomobil geçen yollardan dolayarak günlerden soora Diyarbakır'a güç-bela yetişebildi.

Şeyh Said'in karizması büyüktü, "o mehdidir" ve "kıyam" başlamıştır propagandası yalınayak, başı kabak köylüleri dahi isyanın içine sokmuştu. Şeyh Said israila, ben isyanın ne başladım, ne önünde, kendimi isyanın içinde buldum, demistir. Mehdi gözüyle bakılan Şeyh Said için, o top mer-misini eline alıp üflüyor, tayyareler düşüyor, diyor köylü.

Mahkemede tuhaf şeyler de oldu, Haiput komutanı ilan edilen Şeyh Şerif tamamen inkarcı davran-dı. Bütün şahillerle olayın başında okuduğu belgelendiki halde isyanla alakası olmadığını, "herkes ordaydı, ben de içlerimdeydim" diyerek suçlamaların hepsini reddetti. Hatta, isyancı komutan şehin işgal edince altına bir otomobil verildi, "neden bu otomobile bindim" sorusuna da "ne bileyim ver-di, bindim" dedi. Kendisine gösterilen emir mektuplarını "okumam yazmam yok" d'ni kere anlamadığını söyler, "peki başındaki sank nedir?" denilince "sank adettendir" diye cevap verdi.

Mahkemede ilginç olaylar birbirini izledi. Peçeli Şeyh namında bir şey ki önemli komutanlar-dandı, müridlerini, kurt, bilki gibi uluttuğunu, ayrıca zikir töreninde yüzünü peçeyle kapayıp, mürid-leri ayağına kadar gelip, bir Tann gibi kendisine "cemalini bağışla" diye yalvarırdıktan sonra peçesi-ni açtığı...

Isyan, yüzlerce araştırmaya konu oldu, bin sayfa yazsan bitmez. Bir yönüyle, irticacı dediğimiz okuma-yazma bilmeyen şeyhlerin önderliği, arkasında, kürt istiklal fikrini benimseyen, aydın, oku-muş insanları oraklıklığı, arkasında İngiliz oyunu, olaak görölür.

Özette, Şeyh Said isyanı bir Kürt hareketi mi, yoksa bir din hareketi mi sorusuna verilecek cevap, din hareketi görünümünde tamamen bir Kürt istiklal hareketidir!

Şeyhlerin cahilliği, kumazlığı, İngiliz oyunu, genç aydınların Kürtlük sevdası, silahsız köylülerin şeyhlerin peşinden koşması, gibi inanılmaz detayları olan, ancak, hiçbir karanlık ve gizli yönü kalma-dan bütün yönleriyle ortaya çıkarılmış bir isyan hareketidir!

Şeyh Said isyanı siyasilerce dallandırıp budaklandırılmak istendi, ilginç sonuçlar yaşandı. Şeyh Said'e israila, "seriar"ın tesisi için kimlerden, nelerden eklendi diye soruldu. Şeyh Said israila, laik devlete karşı olduğunu, kadınların dans etmeye başladığını ve medreselerin kurulması gerektiğini söyledi. Mahkeme heyeti bu cevapları yetelli bulmayıp, mesela, okuduğunuz dergi, gazete, gibi so-rular yöneltti. Şeyh Said, Terakkiperver Partisi'nin muhalif görüşlerinden etkilenir, dedi. Ayrıca, Sebülneşad, Son Telgraf, Tevhidi Elkar, Tok Söz gibi dergilerin görüşlerinden etkilenir, dediyince, kızıl kıyamet koptu. Bu gazetelerin yazar, başyazarları mahkemeye büyük tanrına içinde getirilerek ihaneti valandan yargılandılar, beraat ettiler. Bu takdirdi aynı 28 Şubat'ta oynandı, bir takım gazete-ciler işte andık belgeleri falan, suçlandı...

Gelim bu tarafa. Isyan haberi duyulur duyulmaz mecliste fırtınalar koptu. İsmet Paşa rahatsız, Heybeliada'da istirahat etmişti. Başbakan Fethi Okyar'dı. İsmet Paşa acilen Ankara'ya geldi. Fethi Okyar bey mecliste isyanın derhal durdurulacağı konusunda heyecanlı ve çok dikkatli konuşma yap-ıp, bütün tedbirlerin alınacağını söyledi. Ancak, meclis çoğunluğu, tedbirleri yeterli görmedi. Fethi Okyar fazla şikayetçi olmadı, kibarca istifa etti, yerine İsmet Paşa geldi.

Burada, cumhuriyet Türkiye'sini bıçakla köye bölen ve sonuçları hala ve yitirici sürece büyük tartışma başladı. İsmet Paşa'nın başını çektiği grupla (bugünkü moda deyimle "sahinler" diyelim) Kazım Karabekir, Ali Fuat Cebesoy ve Rauf Orbay arasında, tartışması ve sonuçları çok yaralayıcı bü-yük tartışmalar meydana geldi.

Ankara'da ve Diyarbakır'da iki ayrı istiklal mahkemesi kuruldu. Herkes bunda hemfikir, irtaz eden yok. Ancak, Rauf Orbay, Cebesoy, Karabekir Paşa, kurulan bu mahkemenin yetkilerinin meclis-ten fazla ve önde olmaması gerektiğini savundu.

Rauf Orbay ve arkadaşları, meclis yetkilerinin bir mahkemeye verilemeyeceğini savunurken, Halk Partisi büyük çoğunluk karşı çıktı.

Devlet, millet, cumhuriyet büyük ihanet içindedir, artık neyin hukukuna bakacağız, diyerek. Rauf Orbay ve arkadaşlarını saf dışı bıraktılar. Ali Fuat Cebesoy'un, Rauf Orbay'ın, Karabekir Paşa'nın isya-nı gerektiği serliliğiyle bastıralım, ancak, dikkatli olalım. Hukuku aşmayalım, meclisten büyük yetkileri hiçbir mahkemeye veremeyelim görüşü, bugüne kadar mağlup oldu. Bu görüşü savunan insanlar, Mustafa Kemal'in savaş arkadaşlarıydı ve Cumhuriyet Türkiye'sinin, iki, üç, dört numaralı isimleriydi, hepsi zaman içinde dislekliye edildi ve beşinci sıradaki İsmet Paşa bir cuntayla iktidara oturdu.

En yakın arkadaşların birbirlerini suçlaması, düşüncelerin kışkırtılması, vehime dönüşmesi meclisi sarstı, öyle ki, birkaç yıl sonra İzmir Şuikastı patlak verince, bu mahkemelerde, işte bu Karabekir ekibi yargılandı. İp koptu. Meclis, devlet, Türkiye, İsmet Paşa ve onun cuntasının eli-ne geçti... Hukuktan, meclisten vazgeçemeyelim diye direnenler kaybettiler...

Rauf Orbay kürsüden "vehimle ülke yönetilmez" diye bağıyordu. İstiklal mahkemeleri meclisin üstünde yetkilerdi, devlet ve cumhuriyet düşünceleri böyle bastırılacaktı. Hukuku iptal ettir! Ancak, bunun doğurduğu so-nuçları, torunları, PKK savaşı ve benzerleriyle yeniden ve aynen yaşadı...

Isyan basıldı, asiler asıldı. Aradan altmışbeş yıl geçti. Aynı isyan, aynı yerden, aynı gerekçeyle hortladı. Aynı mahkemeler kuruldu. Yine Türki-ye'de cumhuriyet karşı isyan var, hasığı hukuk, hangi haklar deyip, bir takım insanlar, bu altmışbeş yıldan hiç ders çıkartmayan adamlar, meclisi, devleti ele geçirdi, anayasanın önüne geçti.

Ve Rauf Orbay gibi düşünün, hiçbir şey, hukukun ve meclisin önüne geçmemeli düşüncesini sa-vunanların hepsi PKK'cı ilan edildi! Emin Çölaşan zekasında yüzlerce aydın... Hukuk, meclis, yasa di-yenleri, önlerine geleni PKK'cılıkta suçlayıp, dışladılar.

PKK isyanını hazırlayan neydi? 1970'li yılların doğusunda en çok konuşulan konu, doğunun ih-mali, ikincisi cahil şeyh ve ağalar ve hepsinin üstünde, jandarma baskısıydı.

On yetmiş yılda, doğuda yazık çizilenler, filmi çekilenler, anlatılanlar, mahkemelere geçen, topla-nan, yasaklanan, dövülen tüm fil ve olayları toplasak, elimizde kocaman, yıldıncı bir sopa buluruz, bu jandarma dipçigi... PKK isyanını hazırlayan meclis ve hukuk ve Allah tanımayan bu dipçiktir...

Hukuk olmayan yerde jandarma kol gezer. 40'li, 50'li, 60'lı yıllarda isyan yoktu, ama, zavallı köy-lüler, ezme, sindirme, küçümseme, yukardan bakma, yönetme, her türlü kanun üstü, kanun dışı uy-gulamalar kol gezyordu. Bütün bunlar "bir şüphe" üzerine gerçekleşiyordu.

Artık iş çıkından çıktı ve PKK bağımsız bir Kürdistan kurmak istiyor. Ancak, PKK isyana kalkışır-ken bütün gücünü devletin iktidarsızından, jandarmasından, yani hukuksuzluktan aldı. Killelerini, doğuda köylülere yapılan zulüm ve gaddarlıkları anlatarak topladı. Babaları, anneleri, gözleri önünde aşağılanan, gururları kırılan, bu hikayelerle büyüyen gençleri ayaklandırmak çok zor olmadı.

PKK hareketiyle Şeyh Said isyanı arasında büyük paralellikler var, ikisinin de ortak özelliği, köylü, hatla, dağı isyanı oluşudur. Köylü hareketler devlet kuramaz. Şehir uygarlıktır, her iki isyan şehre sı-zamadı, şehirden yuz bulamadı. Talabani, Barzani türü adamlar, dağı karakolu komutanıdır, dağılılan mazzerleyp, gümük kapısı tutar, petrol kuyusu başında bekler. Bu tür dağıbaşı karakolu devletlerini devlet haline getiren ulusal tarih, dil, kültür, ortak edebiyat değildir, karşılaştıkları yoğun baskıları ve bitmeyen iç kanışıklıktır. Jandarma dipçigi, dağılılan ortak bir heyecan, ortak bir şura doğru yön-lendirir. Çünkü gelmiş geçmiş tarih içinde en gururlu insanlar, dağılırdı, işte Çerkezler en güzel or-neğidir.

Siyaset bilimi öğrencileri, genç kaymakamlar, bütün okuduklarını bir yana koyun ve önce şunu öğrenin, bir dağıya atacağınız tokatın yankısı üçyüzyıl sürer...

PKK isyanı onu alınmaz hall alınca, kurulan mahkemeler, çıkarılan yasalar, aynen İsmet Paşa hü-kümetinin istiklal mahkemelerinin rolünü oynadı. Bu iç savaş günlerinde demokrasi, hukuk, çığ-nermesin diye ayağa kalkıyor yine dışlandı, yine PKK'lı olmakla suçlanıyor, sindiriliyor.

Şeyh Said isyanında dahi mahkemelere meclisi aşan yetkiler veremeyelim diyenlerin torunları ay-ni demokratik mecliste kamuoyunda bağırıyor, çağırıyor ve yine vatan hainliğiyle suçlanıyor.

Ve asırlarca jandarma dipçigiyle yaşayan doğulular, Olağanüstü hal henüz kalkalı bir ay olmadan, bugün yine, altmış kalem, büyük bir savaşa sürükleniyor. Gerekçeler Şeyh Said'den beri aynı. Büyük devletler Kerkük'ü elimizden alıyor, petrol, kürtler devlet kuruyor. O kadar haklı sebepler ki, bu haklı sebepler için, torunlarımız, torunlarımızın torunları bin yıl daha savaşacak.

Türk devleti ve Amerika, "demokrasi", başı ve mutlu bir yaşam için değil, sadece "ateşkes" için istiyor. Yani daha çok silahlanma ve mezar kazıp vakit kazanmak için, boşluklarda demokrasi is-tiyor.

Olağanüstü hal henüz kalkmış ki, daha birkaç soluk, nefes almadan doğulular, dünyanın landar-masını topraklarında buldular.

Kardeş olmasınlar. Komşuları ile iyi geçinmesinler. Ticaret yapmasınlar. Şarkı-türkü söylemesinler. Konsere gitmesinler. Oerelerinde yüzmesinler. Caddelerde gençler elele yürümesin. Kebapçılar, otelciler çalışmasın. Odağlarında piknik yapılasın. İnsani hiçbir şeye fırsat verilmesin. Kardeşlik için zaman ayrılmasın. Bir savaşla çıkıp diğerine girsin. Daha çok katil, daha çok gaddar, daha çok kin

sahibi' olsun. Tatlı tatlı muhabbetin, çalışmanın mutluluğunu tadmasın. Birbirlerini boğazlasın. Sonra, üstlerine jandarmı gönderip sizler "hainsiniz" yaşamayı, bilmiyorsunuz diye hepsini boğazlayalım...

Türk devletinin Amerika'nın savaşta gir baskısına vereceği cevap basitti: "kardeşim idi sanıye dur, daha üç gün olmadı savaştan çıla-lı"... Tam tersini yaptı: "ben dağlarda çok Kürt isyancı öldürdüm, dün-yanın en tecrübeli subayları bende, şimdi savaş çılarsa bendeki tec-rübe çok işe yarar." dedi...

İşte yine onlar, yine haklı sebepler!

Hepsinin o kadar haklı sebebi var ki, hepimiz cepheden cepheye koşmalıyız, kardeşlerimizi öldürmeliyiz. Dış politikacılar, emperyalist-ler, yazarlar, leşçiler, herkes o kadar haklı sebep ileli sunuyorkı, kar-deşçe, banş, demokrasi isteyenler "vatan haini, vahşi insanlar" gibi dışlanıyor.

Irak haklı, Amerika haklı, Türkiye haklı, Kürt haklı, İsrailli haklı, Arap-lar haklı... Hepsi haklı...

Haksız olanlar, kardeşçe, bitkilesin, derelerin, dağbaşlarının içinde özgürce yaşamak isteyenler... Haksızlar, çünkü, dünyanın en say-gısız, en vahşi düşüncesini taşıyorlar: Yaşamak istiyorlar. Yaşamak isteyen bu manyaklar, bu şizofrenler, bu paranoidler, bunlar, yaşamının hiçbir hakkı sebebi kalmadığı halde, inad edip hala yaşamak istiyorlar.

O kadar haklılar ki, canlıların, bebeklerin, ağaçların, yaşamak için şanstan, sebepleri kalmadı. Üstelik, yarı gelecekte şehit ailelerinin yü-züne bakmazlar, şehid ailelerine yardım da etmezler, şehid ailelerine saygı da duymazlar, çünkü bunlar hainler... Bunlar, savaşta canını teh-likeye atıp cepheden cepheye kahramanca koşmuş komutanlarımızı dahi sevmezler.

Doğuda Kürt isyanı başlayınca hepimiz aile seccelerimizi hayatı-mızda ilk defa gözden geçirdik, bizde Kürt var mı, dededen, nineden sorduğurduk. Kürt istenilenimizte şüphayle baktık. Yıllarca lisede, üni-versitede aynı takımda oynayıp aynı kaza aşık olduğumuz arkadaşları-mıza şüphayle baktık. Hepimizi bir şüphe, vehim hastalığı sardı...

Endişe, yani, mutsuzluk hastalığı. Birey, etrafına, kendine güvenmi-yor. İnsan olduğuna, yaşaması gerektiğine, kuşlara, çiçeklere, gözlerine, beynine, kabine, bedenine güvenmiyor, çünkü şüphe ve vehim hiçbir şeyden tad aldırılmıyor ona. Yolda yürüyorsa düşenim di-yor, mehtap varsa, ay oıda neden dönüyor diyor. uyukun gece biri beni bıçaklar diyor. Du-duk yerde milyonlarca insan hiç sebep yokken nedensiz korkular içinde mutsuzlukla gırıpınıp duruyor. Savaştan son-ra Batman'da onlarca kız intihar ediyor... Kızlay ve Beyoğlu'nda bir basit basın açıklamasını devlet onbeş yıldır tam dört-yüz polisle başın-da bekliyor, yani, tehdit ediyor... ..

Tanhin gelmiş geçmiş, en yaygın buluşacı hastalığı, mutsuzluk. En-dişe, II.Dünya savaşından sonra, babyı, vebadan, koleradan beter sal-layıp durdu. Öyle ki artık her kişiye bir psikiyatr düşüyor, artık hem psikiyatr hastasına hem hasta psikiyatra inanmıyor, devlet bireyine, birey devlete, kimsenin kimseye güveninin kalmadığı bir dünya.

Savaş, keşke öldürdüyüyle kalsa. Keşke bir maç gibi, cepheye gi-dip, otuz, elli onlardan, otuz, elli bizzden ölüp, geri gelsek. Savaş acı-lanını üç-dört-beş kuşak sürdürüyor. Mutsuz, güvensiz babalar traje-dilerini, baskıcı, korkak, güvensiz, gururu kırılmış, toktatılmış, surlu-muş hastalıklınnı torunlarına geçiriyor, ikigün süren savaşın acılan yüzlerce yıl devam ediyor.

İşte yine başladılar.

İşte yine onlar. Kaç yüzyıldır savaşıyorlar. Museviler, müslümanlar, Hristiyanlar, hepsinin o kadar haklı sebebi var ki, durmaksızın bu haklı sebeplele savaşıyorlar...

Hepsi aynı kitabı okuyor, çeviriyor sayfayı, yine savaşıyor.

Hepsi binlerce mabed kuruyor, dualar okıyor, ertesi yıl, aynı ma-bedleri bombalıyor, ağlıyor, tekrar kuruyor, tekrar parçalıyor, öldürüyor.

İşte yine onlar, Tanrım yine onlar... Yine hep beraber, yine aynı an-da yanyana savaşıyorlar...

Üniformalar, silahlar, bomboş korkular üretir, asker!

Sen Tann'ya bakma asker, bugünlerde ne sevdiği belli, ne sevmeye-diği!

Asker! Muhtaç olduğun kudret, yüzüne nedensiz gelip oturacak bir tebessümdür.

Bütün endişeleri, bütün paranoyaları yok eden yüzümüze gelip otu-ran yalnızca bir tebessümdür. Ne topta ne silahta, insanlığın bütün kuvveti bir tebessümde saklı... Ne hrtnada ne kasırgada Tann'nın büt-ün kudret, yüzümüze asılı bir tebessüm. (Bir okuyucum, asker ço-cuk vedalaşmak için telefon etti: "Annem temizliğe gidiyor, ben sava-şa gidiyorum" dedi.)

Yola çıkma asker, geli dön asker... ABD'li asker, İngiliz asker... Üni-tormanı çıkart asker. Kabeyi, Süleymani, çarmini, rengini, ikını, so-yunu sopunu, kahramanlığını, cesurluğunu, çıkart asker!

Nedensiz koikulanandan, tanhinden, kininden, düşmanlıandan, so-yun asker! Dünyanın bütün askerleri soyunun artık! Mermitler de-ğ, sevgiliniz öpsün teninizi! Habra olarak değil, hayatın hepsi olarak bir çiçek al eline asker! Tabutunun üstüne yığılmadan karanfiller... Annenin kanlı yaşları ve yolduğu saçları döktükmeden... Belki silah çekmeğe vak' bulamadan, papazlar törenine koşacak, bütün mezar-lar aynı boya ve binlerce yanyana...

Bütün tarihi başından sonuna inkar edelim, asker. Botün dinleri ba-sından sonuna inkar edelim, asker. Tek başımıza, çırlı-çıplak kalalım, asker. Nedir ki bu dünya, üçbeş gün bakıp gideceğiz... Tanrıktan, zırlıtan denizmi sıyrılalım asker... Gökerden geçen yağmur bulutu gibi sessizce ağlayarak, soyunalım asker...

Amerika'nın çocukları, İngiltere'nin çocukları, çiçek çocukta-n gibi, savunmasız bırak kendini, silahsız... Cevap verme, şaşırtıcı bir sakinlikle, bekle asker...

Sebeptsiz korkular, içimizde, bombalardan berer patladığında... Ne olur, bu dünyanın tanımadığı acayip bir hasta gibi sessizce bekle, as-ker... Birazdan geçer, deyiver. Rıhtım boyunca mendil sallayanları unutma asker. Bir bebek gibi gülümse...

Gülümse asker... meyvesidir hayatın tebessüm...

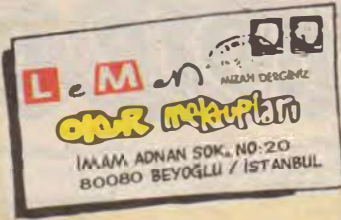
Etmalar gibi, çimenler gibi, buğdaylar gibi, enkler gibi, bekle ve gül-ümse asker...

O gülümsemeyi bekle...

Kendimizi korumak için ne çok önlem alırsak, o kadar insan ölecek asker. Hiç şansımız yok asker! Savaşmadan teslim olalım, bedenimize, mutluluğuna resmi, şu insan bedenimize teslim ola-lım...

Ey nedensizce insan yüzüne gelip oturan tebessüm. Çıkıp gel ar-tık, bombalar patlamadan!

nihatg@leman.com.tr

Hocam Neden Sadece Siz

Merhaba Leman dostları; Ben Mersin'de görev yapmakta olan bir öğretmenim. Geçenlerde benim de üyesi olduğum Eğitim-Sen'in "Sa-vaş'a Hayır!" demek amacıyla düzen-lediği bir saatlik iş bırakma eylemi vardı. İnanır mısınız 40 öğretmenin bulunduğu bir okulda sadece 4 öğret-men bu eyleme katıldı. Göğsümüze "Savaş'a Hayır" kokartı taktık ve ey-lemlerden sonra derslere girdik. Öğren-ciletim de bana "Hocam bu kokartı neden sadece siz taşıyorsunuz?" di-yey soruyor. İşte ben bu noktada söy-leyecek söz bulamıyorum ve arka-daşlarımdan da hem mesleğim hem de insanlık adına utanç duyuyorum. Öğretmenlerin konuşubkan tek konu olası bir savaşın piyasalara etkisi ya da Mersin'e kadar ulaşması muhte-mel bir kimyasal bomba! Kimsen'in Irak'ta yaşayan insanlar ne olaca-ğıyla ilgilendiği yok. Umurlarında bile değil. İnsanların burunlarının dibinde yaşanacak olan bir katliama bu kadar duyarsız kalması beni dehşete düşü-lüyor. Ben sadece bu konudaki rahat-sızlığımı dile getirmek istedim. Sağlı-ca kalsın... Teşekkürler Leman.

stirner2003@yahoo.com

"Görücü" Yazarı Sayfalar ve İnternet...

Leman ve Leman dostlarına... Bu-gün de hebercisi tutsak geçecek bir diğer günün ve ertesi... Sıralanmış zaman birimi yalnızlığa akıp giderken "Dicle" misali... Ve şimdi köpeklerin-de hayallerimi yuздürdüğüm rehni de göremiyorum. Mağduruyum; Zengini olduğumu sandığım şeylerin yoksulu kalmışım. Heihalde, yalnızlık böyle bir şey olsa gerek, hep bir kaybedişin başlangıcı... İşte bundandır ki, özgür-lüğe olan tutkum, yalnızlığımı bir is-yan, belki de bin isyan... Manevi du-yum ya da çıkarlar çatıştığında unu-malar, kopmalar oluyor. Malum göz önünde değil, çok iraktayız. Can de-diklerimiz de yabancı kahıor burala-ra. Çünkü hapisnareten öyle yüksek yerlere yapmışlar ki, kimseler uğra-mıyor. Biraz da istemiyorlar. Buralar-da yaşam; yalnız, yarım-eksik... İn-san sesinin çılgınlığın, yankısının su-raatına tokat gibi çarptığı beton duvar-larda, dost seslere, sevgiyle yazılan satırlara ihtiyaç duyuyor. Ya da payla-şılacak, tartışılacak şeylerin ortak noktasına payidar olmak. Zira; ayn düşüncelerde olan insanları bile or-tak bir noktası vardır, paylaşabilecek-leri dostluk ve yalnızlık adına... Bazen boş hılabalıkta dahi yalnızdır insan. İnsanlar yalnız olduğu için değil, yalnızlığını anlatabileceği binsi olmadığı için yalnızdır.

Günümüz koşullarında, yüreğimi-zin ifadesi beyaz sayfalara dokulen kelimeler yerini, internet sitelerine, çeşleşmelere, imel ve cep mesajları-na bırakmışsa dahi, biz mapuslular için duygunun, dü-

şüncenin, yankı bulduğu "görül-dü" damgası yiye beyaz sayfa-lardır... Karalayıp anlatıkça ra-hatlıyor insan, yanlı bulacağın-dan emin olarak.

Bu soğuk beton duvarlarda kocaman yüreğimize küçük se-vinç olarak sığdırdığımız beyaz sayfalar hep ısıltı b'izi ve yüreğimizi. Tüm sıcak yüreklere sonsuz selam-lar.

Doğan Aydın Özdemir
E Tipi Kapalı Cezaevi
Bağlar/Diyarbakır

Biz Uzaklı Oeğiliz

Toplumumuzdaki düşüncesiz in-sanlar yüzünden lezbiyenlik ayıp bir şeymiş gibi görülüyor. Bence lezbi-yenleri bu kadar küçük düşürmek, onları ahlaksız ilan etmek uzuntu ve-rici. Bu insanlar yüzünden lezbiyen olduğumu kankamdan başka kimse-ye söyleyemem ve aynaya baktık-ça kendimden nefret edip, utanamam gerçekten çok onur kırıncı. Burdan, birbirleri ne "lezbiyen" diye küfür edenlere, "lezbiyen olsaydım intihar ederdim" diyenlere sesleniyorum, lezbiyenleri uzaklı olarak görme-yin. Bir lezbiyen olarak söylemek istediğim bir şey daha "İrem se-ni çok seviyorum".

Burdan bütün Leman emek-çilerine, Leman dostlarına ve Karşıyakalılara selamlar.

ASİTGCGG/Ankara

Uzatın Elinizi

Bütün şarkılar, türküler gurbet-i anlatmış meğer. Yeni anladım bunu. Ankara'da da yalnızdım gerçi. Ama üç-beş tane de olsa çok sağlam dostlarımı bırakarak geldim buraya. Burası Bursa'nın Keleş ilçesi. Şarkılar, şiirler, ki-taplanmı, Leman (en çok da Ni-hat abi). İsim zordu yoksa... Bu-rada dört-beş tane Leman satılı-yor. Çok merak ediyorum. Kim-siniz siz? Bu ufak yerde hayata kahkahalarla ve öfkayle müda-hale eden bu dergiyi okuyanlar kim?... Yalnız kalmak istemiyoru-m artık. En azından varolduğu-nu bitmek güzel. Burada yapacak hiçbir şey yok. Keleş'de üç-beş, tüm ülkede yüzbin Leman okuru. Vartığı-nız bilemek güzel. Burada yapacak hiçbir şey yok. İnternet bile yok. Ben de mektup istiyorum sizden.

Pir Sultan'dan Davut Suları'ye, Ruhi Su'dan Livaneli'ye... Ahmet Arif'ten Yılmaz Odabaşı'na... Şiirler, türküler ayakta tutuyor beni! "şu kah-pe dünyanın orta yerinde" elinizi" uzat-ın istiyorum. Birbini mize elimizi uzat-malıyız. Uşenmeden...

Ender Büyüki
Ertuğrul Gazi Mah. Alahürk
Cad. No:4 Keleş/Bursa
enderbiyikli@mynet.com

Alaaddin'in Lambası

Emekli olduktan sonra bir türlü if-lah olmadım. Doktorların tavsiyesi-ne uyarak sportif hareketler yapmak biktım usandım. Sonra tarihi yer-leri gezen yaşlı turistlerin dincliği dik-katımı çekti. Bu yaşlı turistlerin dinc-lik gizemi, bu tarihi yerleri gezmele-ninde saklı olamazmıydı? Vakit geçir-medem hafif elbiseler giyip düşüm yollara. Bir tarihi kalayı gezelecek bir

anda duvar çıktı. Üstüme başıma bıkaç laş isabet etti ama neyse ki kazayı ucuz aldtım. Düşen taşların arasında çaydanlık biçimlenne dol-sım gördüm. Hani Alaaddin'in lamba-sı dedikleri cinsten. Bu cismi elime alıp biraz kuralayınca içinden çıkan buharlar; dev bir adam olarak karşı-ma dikildi. Ve: "Dile benden ne diler-sen" dedi. Sonra içimden bir emekli ne diler diye geçirdim. Tabi ki maası-na zam diler... Çok şükür bu zam da verildi. En iyisi verilen bu zammı geri alacak şekilde yeni zamların yapılma-sını önle desem, bu dev yapılabcek zamları nasıl denetlesin? Bizde daha bunu kimse başaramamış. En iyişi git benim evin bir odasını para doldur demeli. Bu da olmaz. Çünkü dev bu parayı babasının yanından getirecek değil, oradan buradan çalıp getirecek, bu da hem suç teşvik hem de suç ortaklığıdır. Peki bu dev adam-dan bir faydalana mı yolu yok mu? Buldum, hemen bir kameraman ça-ğırmalı ve bu devle güzel bir röportaj yapmalı. Ama seçim, geçim ve de o biçim sorunu olmayan devin röpor-tajı ilg i çeker mi? derken aklıma ge-

len bir soru beni heyecantlandırdı. Ba-şan zincirinin halkalarını çoğaltmak için sakal traşı olacak kadar zaman bulamayan bir gazeteci edasıyla: "Sayın dev" dedim. "Şimdiki teknolo-jiyle bir insanı buharlaştırmıy par kabın içine hapsedmek mümkün değilken seni hangi güç bu hale getirmiştir?". Dev oldukça şaşkın: "Dilek yenne ilk defa bir soruyla karşılaşılıyorrum. So-runuz beni çok etkiledi". Kaç milyon yıl oldu bilemiyorum. Zaman mevhumu-nu yitirdim. Uzun derinliklerinde bir gezegende yaşadım. Birbirleriyle sa-vaşmaktan başka iş bilmeyen komşu gezegenlenn insanlarına sevgiyi, say-gıyı ve hatta hamamda yıkanmayı biz öğrettik, sonra komşu gezegenin in-sanlarıyla ticaret geliştirdik. Mal aldık, mal satık. Ne oldu bilmez, galiba çok nutuk attık; onlar çalıştılar biz yattık, onlar zengin oldular biz battık. Huylu huyundan vazgeçmez demiş-ler. Adamlar güçlerince hem birbire-lerine hem bize saldırmaya başladılar. Savaşmaktan yorgun düşünce de "Bu iş böyle olmaz. En iyisi, gelin helalle-meden hafif elbiseler giyip düşüm yollara. Bir tarihi kalayı gezelecek bir

mek yok" dediler. Ve cezaevleri dıkdı taşlı, terör haddini aşlı. Ve bu işe ilkel bir çare buldular. Büt-ün suçluları uzay gemilerine dol-durarak yaşama elverişli geze-genlere bıraktılar. Sıra bizim geze-gene geldiğinde ise ekimi ve dikimi kısıtladılar. Her yanı ulusal park ve sit alanı ilan ettiler. Ve benim gibi dev adanları molekülere ayıracak turistler için taktir tarihi lamba yapan Alaaddin'in lambatanna doldurdular. Ve bu gezegene atıldık" dedi.

Bir siren sesiyle kendime geldim. Ağzımda oksijen maskesi, kolumda serum bir ambulansın içindeydım. Yüzümü silten hastabakıcı: "Bak Al-la'hın' içne, göken kale duvarının al-tından adam sağ çıktı" diyordu.

Abdurrahman Aybaci/Adana

"Petrol İçin Kan İstemiyoruz"

Önce hep bir ağızdan "yann belki savaş çikabilir" dedik. Sonra bu keli-meler yerini "yann büyük ihtimalle sa-vaş olacak" cümlesine bıraktı. Nihai-yet bir "ol" çekük ve yarin savaş ola-cığına kesin karar verdik. Herşey bir pembe dizi gibi gelişti. Biz de öyle izledik. Ama şundan emimm ki eğer savaş çıkacaksa (ki kaçınılmaz) yaşanacaklar asla bir pem-be dizi olmayacak.

Yarin "emparyalist güçler" binlerce kilometre öteden, on-binlerce asker ve daha hiç de-nenmemiş "reklamlık" silahları-la komşumuzu vuracak. Sırf "te-rörüst devlet" olduğu için. Nukle-er ve kimyasal silahlara sahip ol-duğu için. Ve bunları Birleşmiş Milletler (BM) denetçileri'nden sakladığı için. Üstelik bu suçla-maları hepsi daha kanıtlanma-mış iddialar. Vani "ortada yargı-sız inlar" var. Bir halk, daha yar-gılanmadan yok edilecek. Ve "suçlu devleti" suçlayanların elinde duzinelerce nukleer ve kimyasal silah bulunuyor. Ama dikkatinizi çekiyorum; "elinde", ülkelerinde değil. Çünkü bu si-lahların ülkelerini kiletmesini istemiyorlar, silahları sömurge ul-kelerde konuşiandıyorlar. Bunları da herkes biliyor. Ey yurdum insanı so-ruyorum sizlere, bu savaşta vurula-cak olan yalnız Irak mıdır? Hayır, ke-sinlikle değil. Sensin sen!.. Uyuma artık uyan... Ya akadaş biz bu kadar mı duyarsızlaştınlıdık? Duyarsızlaştık? Biliyorum belki de ilerde olabile-cek herşeyi biz çoktan hakettik.

Evet yann büyük bir savaş sayesinde ve bir ülke de haritadan silinecek. Sü-per güç bir şıhrbaz edasıyla bir dev-le't de himayesi (sömürgesi) altına lacek. Tüm bunları da dünya barışı için yaptığını söyleyecek "utanma-dan, pişkince"... Hani sen günlerde çığ gibi buyuyen eylemler yapıyor tüm dünya barışseverleri. Ve bir slo-gan atıyor tüm bu insanlar "hep bir ağızdan". "No blood for oil". Petrol için kan istemiyoruz!

Evet bir devlet bu savaş sayesinde zenginliğine zenginlik katacak. Ama sadece bu yüzden yüzbinler-ce insan ölüme hamkum edilecek. Peki savaş Saddam yüzün-den çıkacaksa bu masum insan-ların suçu ne? Soruyorum BM'ye: Sizin iddia etti-

Öniz gibi savaş ulustararası toplum mu istiyor? Kesinlikle hayır! Eğer sizin dediğiniz gibi olsaydı, bu savaşa ilk başta 500 bin Amerikalı hayır der miydi? Bu yalana ancak kuklalar inanır. Peki ya bu savaş ola-caksa, ölecek olan yüzbinlerin hesa-bını kim verecek?

Banş içinde kalmak dileğiyle -
Özcan Özlem/Izmir

O Gün

Gidiyorum! Herşeyi, yaşanan ve yaşanacak birçok anılan geride bıra-kıp, gözleimdeki nemle uzaklara gi-diyorum... Gidiyorum! Ardında sev-diklerimi bırakıyorum ve bir de hiç sevmemişim, keşke sevsaydım de-diklerimi... Çok zor, çok zor biliyor musun gitmek! Herşeyi silip yeniden başlamak... Unutmak! Unutulan unu-tam çoktan unutmuşsa hiç koymaz bu ona. Ama ya unutmamışsa!.. Bili-miyorum! Belki de her şeyden korku-yorum. Bazen ölmek istiyorum; hiç-bir şey yaşamadan, acı çekmeden... Hayat diyorum, yaşamaya değer di-yorum ama hiçbir zaman yaşamıyo-rum. Yaşamak istiyorum; tam yaşı-yorum dediğinde sırtımdan vurulu-yorum... Neden ben diyorum bazen. Bu soruyu her sorduğumda, bir ce-vap bulamadan boşver diyorum; gözlerimi kapatıp hayal dünyasına dalıyorum.

Ama biliyorum... Birgün bitecek bu ızdırıp. Belki o gün beni sevenler için sessiz ve karanlık birgün olacak. O karanlık gün benim aydınlık gü-num, o sessiz gün benim saatlerce güldüğüm gün olacak. O gün benim ölümüm olacak!.. Bu sabırlar olumu düşündürse bile size; unutmayalım!.. Ölüm ne bir son ne de çare. Sadece bir kaçış hayat-tan. Bencilik belki de. Getecekte ya-şanacak sevgilen; seveceğimizi, ha-yatımıza girecek masum sevgilimizi terkedit gitmek. Hayatın kurtulmak için onları terk etmek... Ne ölelim dostlar, ne de öldürelim!.. Unutmaya-lım ki hayat her şey iagmen yaşamı-maya değer. Belki de sırf Azrail'e kı-lık olsun diye yaşanmalı!..

Feryat Bozbek/Istanbul

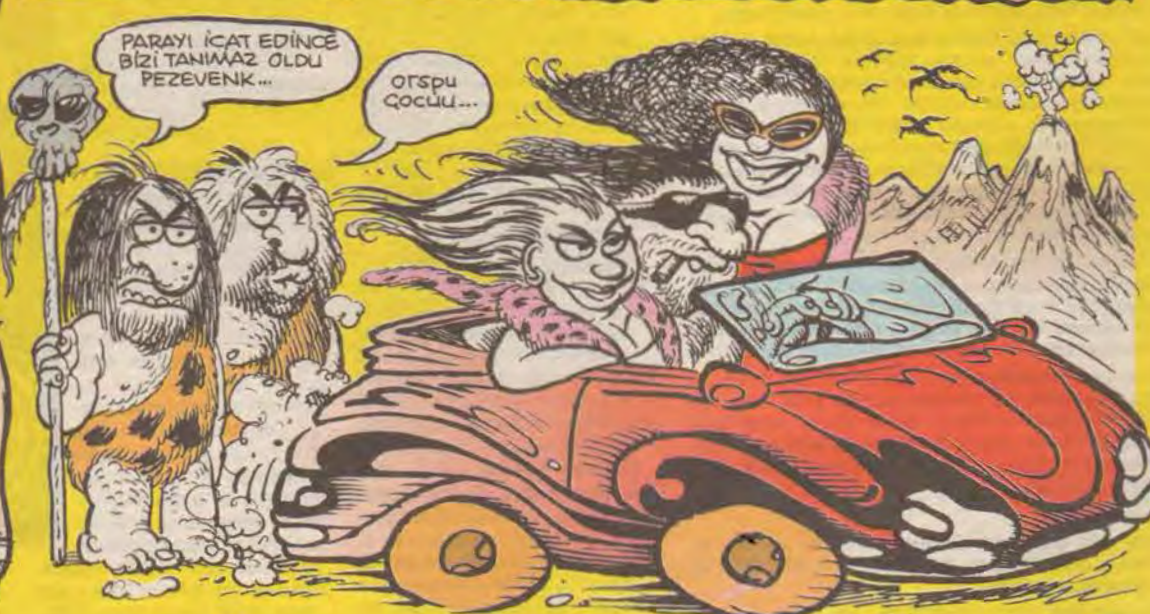
L e m a n
SAYI: 2003 PERSEMBE
HAFTADA BİR YAYIMLANIR
Yayınları: LMA Basın Yayın Ltd.Şti.
İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAG
Genel Müdür: Tuncay AKGÜN

Yazışları Müdürü: Zafer Aknar (zafarak@leman.com.tr) • Yazar ve Çizerler: Tuncay AKGÜN • Kerem ARIZAN • Alio ATALAY • Can BAKLAN • Behadır BORSAL • Mehmet ÇAĞÇAG • Gökhan DABAK • Cansu ERGÖZ • Ramazan ERER • Cihan ERTEK • Aydın FIDAN • İlhan GEMİ • Feyhan GÜNER • Ümit İKİCİ • İzzet OLAZ • Aydın ÖZDEMİR • Yedat ÖZDEMİROĞLU • Seda ÖZKAN • Ender ÖZ-KAYIRMAN • Feyzi ÖZSARIN • M. ÖZKANÖĞLU • İsmail ÖZGÜR • Gökçe FİRE • Selim SEİL • Deniz SARI • Çağrı SAMANO • Gökçe TEPER • Mehmet TİREK • Alp Toner ULUKOC • Ahmet YILMAZ • Sayfa Sekreterleri: Aydin Sahir Bayram USLU • Bülentbaylar Tasarım: Cüneyt OĞLU • Toner ERKANPOLAT • Mert HOSOK • İlhan ÖZDEMİR • Kaligrafi: Serki SAYISMAN • Renk Ayırma: M. ÖZKAN • Ali Ekber USLU • Montaj: Kadri ÇAVUŞOĞLU • İlgün ÖZDEMİR • Satıp: Cengiz KOCAL • Mübessese: Ali YALUZ • Baskı Sorumlusu: Uzeyir ATMACA Tel: 0 212 292 25 65 (4 Hat) • Fax: 0 212 245 38 06 • Abonelik İhtis: Tel: 0 212 292 25 65 (140) • Baskı: Teklan Matbaası • Genel Dağıtım: BBD Merkez • Adres: Etilikali Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espi ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patentli saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

Akşamsefası

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

K.K.T.C-800.000 TL.

SEVGİLİLER GÜNÜ KUTLU OLSUN DA SAPLAR N'OOLSUN...

ABİ SEVGİLİLER GÜNÜN OLSUN!..
NE GÜZEL, NE MUTLU SİZE ABİ EN
ZOR İŞİ HALETMIŞINIZ...

SAGOL BELHUDAR OL
KARDEŞ...EVET O İŞİ
HALLETTİK...

ALDIK BİŞEYLER
DARISI BAŞINA!..

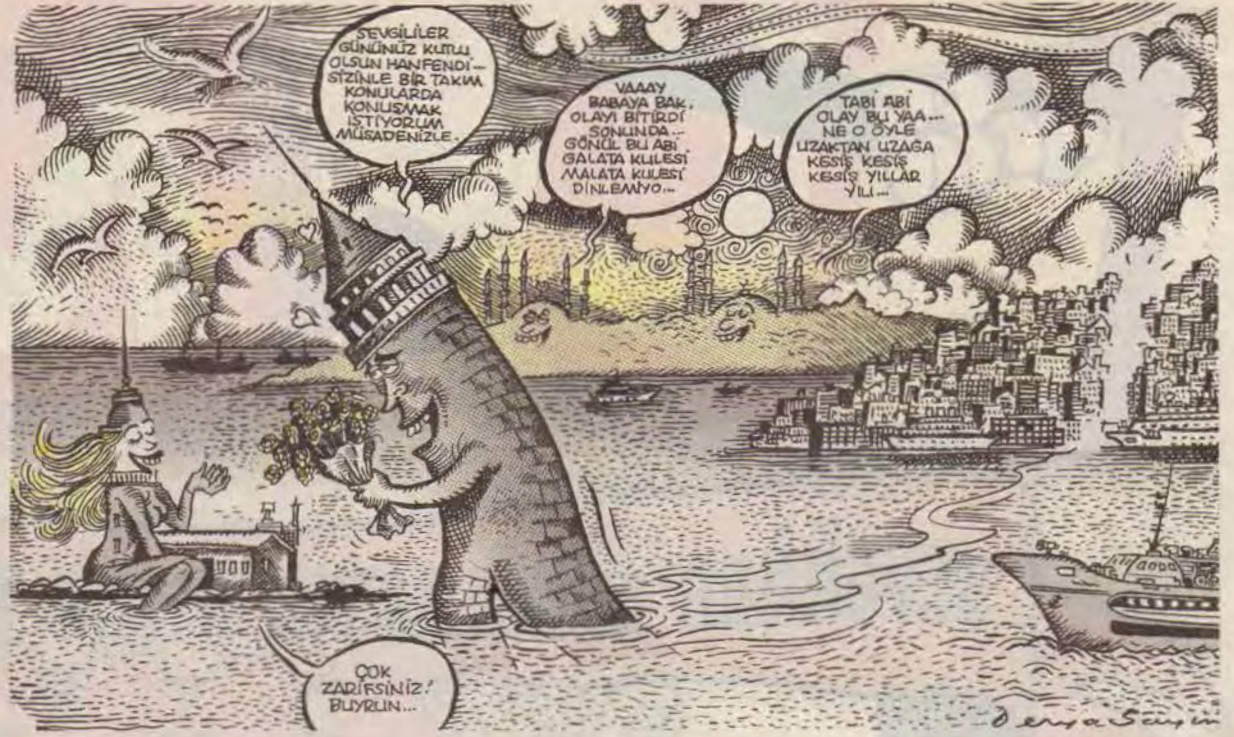
YENGEYE
HEDİYE
ALDIN
DI MI?..

SAGOL
ABİ...
ALLAH
DAİM
OLSUN!..

BU ARADA BAYRAMINIZ DA KUTLU
OLSUN...ÇEKİRDEK VERİİM Mİ?..

YOK SAGOL...GİT ARTIK SEN!..

Şubat 2003

Ayşe Arman'dan kadınlara "Sevgililer Günü" tavsiyesi: "Hem ahtapot hem kedi olun"

Amerika Dışişleri Bakanı Colin Powell'ın, BM'ye sunduğu Irak'a ilişkin kanıtlar, dünyanın yüreğini hoplattı..

Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin dış duvarını boydan boya kaplayan modern dünyanın savaş karşıtı manifestosu niteliğindeki Picasso'nun "guernica" tablosu, Powell savaş gerekçelerini açıklarken mavi bir perdeyle kapatıldı..

SAVAŞA "EVET" İÇİN EL KALDIRANLAR insanlığın vicdanına mahkumunuz

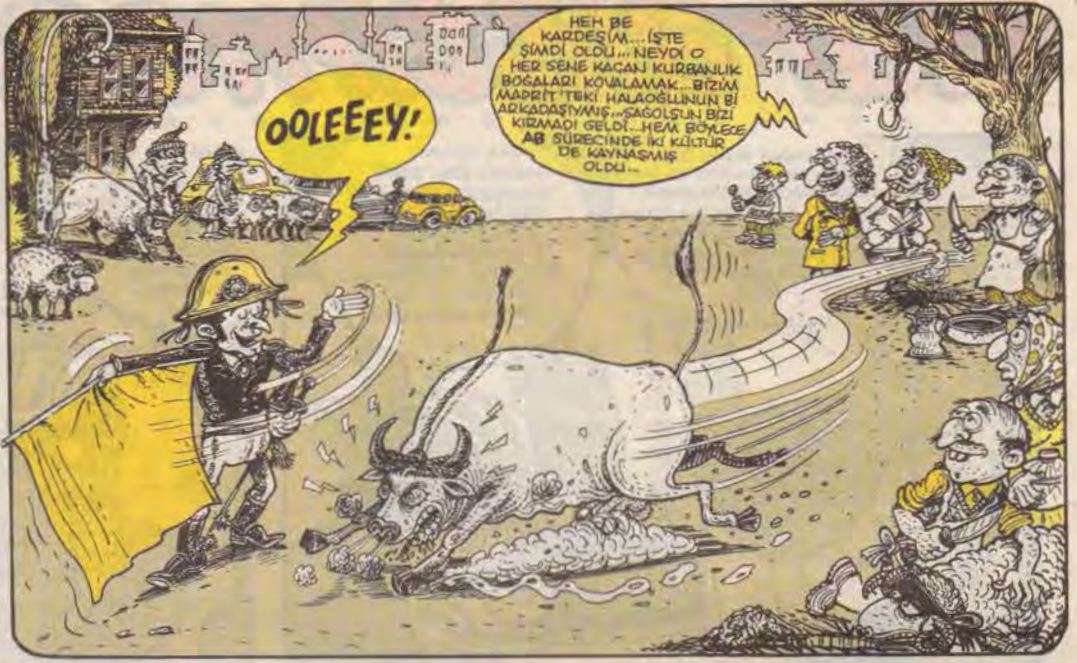
EL TAYYİP muhalefette musluman ikidarda hristiyan demokrat

C.POWELL savaş çıkartkanı

DEMİR AT&ÇİĞLİK ATAN KARTAL amerkanın dallama katil sürüleri at eşek isimlendiren ordu türeten embesiller

BAŞBAKAN GÜL savaş stilisti kapalı devre banşsever

KARAR ANI kabızmal duyulduğu

GİT DERGİSİ'NİN HERŞEYİ VE YENİHARMAN'IN MUHABİRİ ARKADAŞIMIZ TİMUR DANIŞ VE 20 AYLIK OĞLU YUNUS, SAVAŞA KARŞI ANKARA'YA YÜRÜYÖR...

Hareket: 14 Şubat Cuma saat 10:30 Karaköy'den vapurla Kadıköy'e geçiş... Saat 11:00 Kadıköy-Beşiktaş Vapur İskelesi Basın Toplantısı ve Hareket... Bütün okurlarımız destek için davetlidir...

Ben ve oğlum, Amerika ve İngiltere'nin Irak'a karşı yarattığı saldırı durumu ve her an savaşa dönüşebilecek bu gerginliğin yaşıtımızı bozması, tedirgin etmesi, tehdit etmesi durumuna evimizde oturarak katlanamıyoruz. Baba ve oğul elimizden gelen, evimizden çıkıp savaşa hayır diyerek yürümektir.

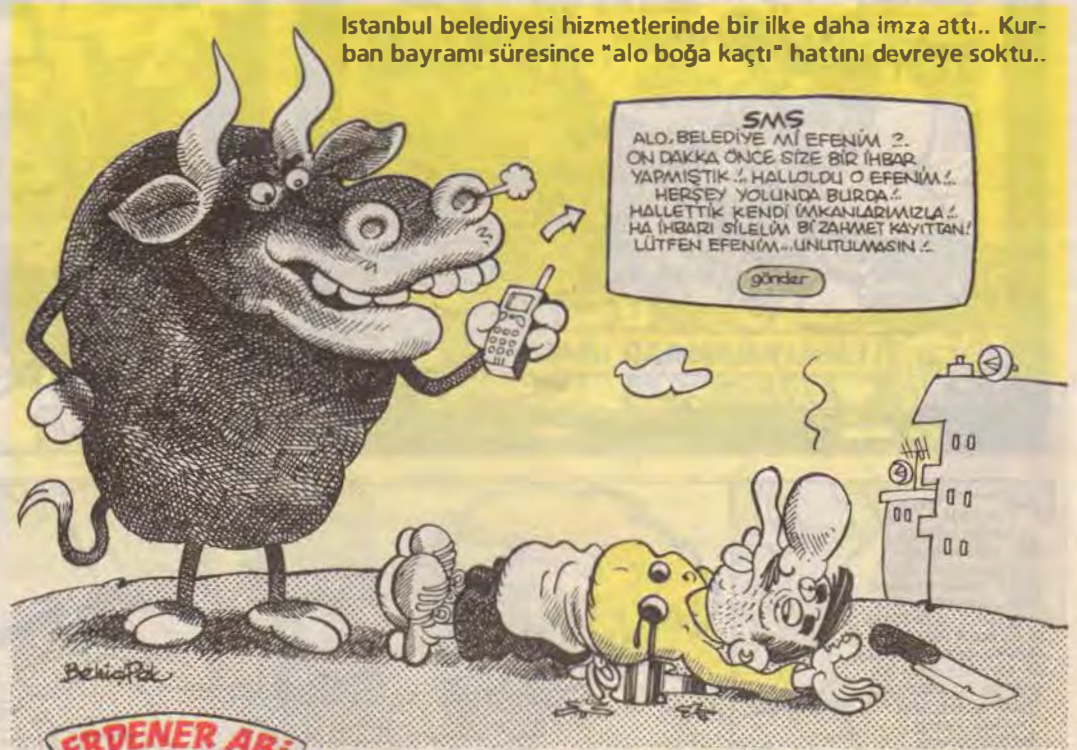
Aynı zamanda, ülkemiz, komşumuz Irak ve onun komşularıyla tüm dünya savaş tehdidi altındadır. Bu savaş şehrimizden, ülkemizden ve tüm dünyadan insanların yaşamlarını etkiliyor ve savaşa karşı hayır sesleri çok çeşitli şekillerde, çok renkli olarak seslendiriliyor. Yaptığımız yürüyüş tüm savaşa karşı çıkışların bir parçasıdır. Adımlarımızı tüm barış yanlılarının çabalarına katıyoruz. Yürüyüşümüz boyunca insanları 1 Mart'ta Ankara'da yapılacak Barış Mitingi'ne çağıracağız.

Ayrıntılar yeniHarman dergisinin son sayısında... Yolculuğu LeMan ve yeniHarman dergilerinden ayrıca www.leman.com.tr adresinden izleyebilirsiniz.

SAVAŞA HAYIR

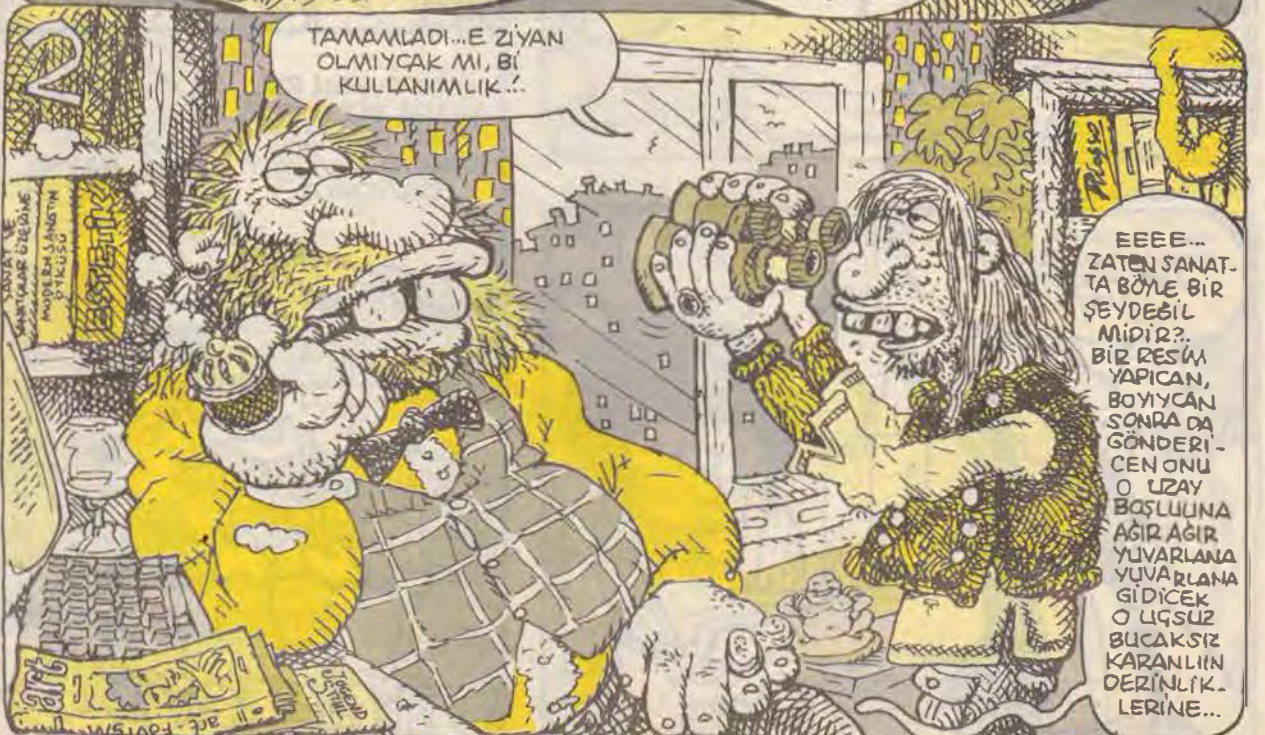

Yunus ve babasının İstanbul - Ankara yürüyüşü 14 Şubat - 1 Mart

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

Cumhuriyet Cemadet

AHMET YILMAZ

KREDİ KARTLARI PATLIYOR.

PANTOLON

TEREFLİ

PICTURES

CAN BARSAN

ÖYKÜ:
AZIMLI
DANA
İLE
PESİ-
MİST
ÖTEKİ-
LER

BAKIN SUNU DİNLEYİN... HİNDİSTAN'DA
İNEKLER KUTSAL SAYILIR VE ONLARA ASLA
DOKUNULMAZ... HER YERDE SERBESTÇE
DOLAŞIRLAR... VAY BEE... NE ÜLKELER
VARMIS... ŞURAYA BAK...

O HALDE NE DURUYORUZ...
OKUMAKTAN FAZLASINI YAPMA-
LIYIZ... HEPMİZİ KESECEKLER...
BİÇAĞI GİRTLAĞIMIZA DAYAMA-
DAN ÖNCE ELİMİZİ ÇABUK
TUTMALIYIZ...

BİZ Mİ?... NE YAPABİLİRİZ Kİ?...

İNSAN
İRİDESİNE
KARŞI ASLA
DİRENEMEYİZ...

KONUŞSUN
BAKALIM...
NE DİYECEK?...

DİYECEĞİM ŞUDUR Kİ...
HİNDİSTAN'A
GİTMELİYİZ...

NEE!...

OHAA!...

ORADA BİZİ ÖZGÜRLÜK
BEKLİYOR... İTİBAR BEKLİYOR...
GÜVEN DUYGUSU VE TAZE OT
BEKLİYOR...

KAFAYI YEMİŞ
SAĞMALIYO...

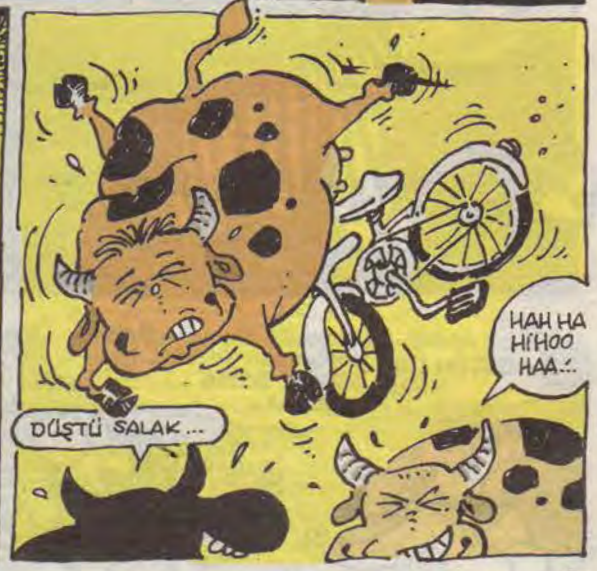
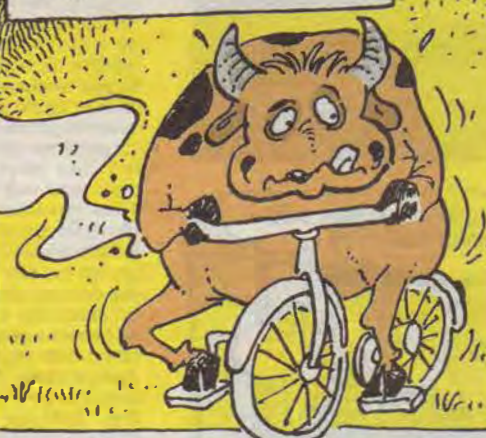
GENÇ İŞTE...
HAYAL
KURUYOR...

ENTELEKTÜEL GEÇİNKİRSİNİZ AMA
CAR CAR LAF ÜRETMEKTEN BASKA
BİŞEY BİLMEZSİNİZ... SİZ KİGINİZİN
ÜSTÜNDE KADERİNİZİ BEKLEYİN
O ZAMAN... BEN HAREKETE
GEÇİYORUM...

Bulabildiği her araç ve her
yöntemle kaçma girişimlerine
başladı... Ama sandığı kadar
kolay olmayacaktı...

HAA HA
HİHOO
HAA...

DÜŞTÜ SALAK...

SADECE BİR İNEK OLDUĞU
NUN VE YAPABİLECEKLERİ
NİN FARKINDA DEĞİL...
NE KADAR KÖR...

Dedikodulara ve küküm-
samelere aldırılmadan
galiği çabaladı...

AY AYY!

BAŞAR-
DIIM...
BAŞAR...

DIIII...AAAA!...

DBOOFF!...

İŞTE... VA... VAKİT GELDİ...

METİN OLUN
ARKADAŞLAR...

YOO!

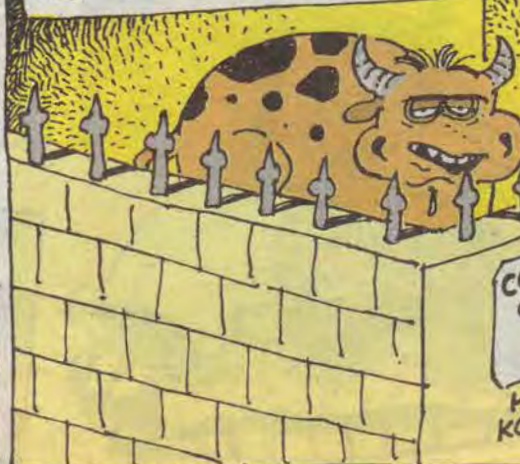
MAL GİBİ BEKLEDİK.
BİZ DE Bİ ŞEYLER
YAPSA MIYDIK
ACABA... GENÇ
NELER YAPTI...
ONU GÖREN VAR
MI?...

DÜNDEN BERİ ORTADA YOK.
BENCE İLKÖNCE ONU KES-
MİŞLERDİR... NOLCAK BAŞKA...

BEYHUDE ÇABA İŞTE... HİNDİS-
TAN'A FALAN GİDİLMEMEYECİĞİNİ
BEN BİLİYODUM...

Oysa yanılıyorlardı... O çok uğraştı... Kendi
imkanlarıyla yola çıkmak için her yolu
denedi... Başaramadı... Ama azmin
karşısında çareler tükenmezdi...

KUSURA BAKMAYIN, TESLİM
EDEMEYİZ... KENDİSİ KONSOLOS-
LUGU MUZDAN SIGINMA TALEP
ETTİ VE BURASI BİZİM TOPRAK-
LARIMIZ SAYILIYOR... AYRICA
BİZİM İÇİN KUTSALDIR,
ONU VEREMEYİZ...

CONSULATE
GENERALE
INDIA
HİNDİSTAN
KONSOLOSLUĞU

Bayır Güllü

FEYHAN
GÜVER
guverfeyhan@
hotmail.com

HİÇ YENİ GELİN KİSMİ
BURNUNU CAMA
YAPIŞTIRIP
KOÇASINI BEKLER
Mİ İNSAN,
AZCIK NAZ
EDER...

AMAAN GÜLSÜM ABLA,
BIRAK TADINI ÇIKARSIN...
ÇOCUK ÇOMALAĞA KARIŞTIK...
TAN SONRA İÇİNDEN GEL...
MİYCEK NASIL OLSA...

ÖF ANNE... Bİ SOKAĞA ÇIKIYO KÖYÜN
BÜTÜN İTİNİ KOPUŞUNU PEŞİNE TAKIYO...
KİME ÇEKİMSİ BOYLE
BİLEM...

ARMUT UZAGA DÜŞ...
MEZ CEVRİYE...

AH GENÇLİK AH...
HATIRLIYON MU ESKİDEN
İKİ ELİM ALMIYODU
ŞİMDİ BİR ELİM
BİLE DOLUYO
!..

SEN BENİM KESİK PARMAĞIMDIN...

Otelin penceresinden iskelede bekleyen vapura doğru koşar adım gidişimi seyretmeye başladım. Gösterişli ve bahımlıydı... Gece pek fark etmemiştim üzerinde bu denli kaliteli giysiler olduğunu... İskelete yaklaştığı sırada acele etmekten vaazgeçmişti. Kapıların kendisini görüp durduğunu ve bekleyeceğini anlamıştı belki de. Dışarıda her an son yolcuymuş ve gerçekten kapıdan onu bekliyorduk... Yürüyüşü, kendinden emin teli, kıyafetleri gözlerimde saygı uyandırıyor demek ki. Ben de herkes gibi etkilenmiş olabilir miydim bu durumundan. Eğer böyleyse... Bir anda kendime yabancılaşmışım hissettim. Bu duyguma derin bir yalnızlık duygusu karıştı... İskele çekilmişti. O vapura atılmaktan bir an çekindi... Bunu fark eden kervan, memur tipli bir adam elini uzattı. O da pahalı deri çantasına sınıksız sarıldı ve elini uzattı... Vapura atılınca o kısa kesilmiş kumal saçları rüzgarda hafifçe savruldu... Onun kendinden emin, o güvenli haline rağmen savrulmuştu saçları... Gece boyu okşayıp kokladığım saçları... Çocukluğunda bu saçlar. Çıplaklığına çok uyuyordu. Onu benim gözümde korumasız ve bana yakın kılıyordu. Sığındığı imalına aykırı düşüyordu... Bu pahalı giysilerinin arkasına saklandığında ne kadar yabancıymış gibi görünse de, açıkta kalan saçları onu bana o kadar tanıdık kılıyordu...

Elini tutup onu vapura çeken memur kılıklı adamı kuskandığımı hissettim birden. Bu kadar kısa bir sürede onu bu denli sahiplenmiş oluşuma çok şaşırmıştım. Telefonla duyduğum bir ses... Sonra buluşmamız ve sabaha kadar süren beni benden kopartan sevimlilik, sonra da o telaşlı, bir gece önce yaşadığımız denizliğe hiç uymayan ayrışmamız... Hepsi buydu. Bugün işe glibenip benimle bu adada kalsaydı her şey farklı mı olacaktı... Onu şimdi olduğundan daha mı az sahiplenecektim... Hiç tamamladığı bir adama elini uzatmışım şimdi olduğundan daha mı çok kuskunacaktım yoksa... Bilmiyordum gerçekten. Aslında biliyordum, ama bilmezlikten geliyordum... Aslında her şey olması gerektiği gibiydi, ama ben bir şeyden kabullenemiyordum. Bir tür sezgiydi bu... O bugüne dek tanıdığım kadınlardan çok farklıydı... Kefamda onun için yazdığım hiçbir senaryoya, bu senaryolarda ona yakışacağını umduğum hiçbir role uymayacaktı... Peki, buna nasıl inanmışım? Şimdi bu hissettiklerim sevimliliğin yoğunluğuyla sabaha karşı daldığı o kısa uykudan cep telefonunun alarmıyla birden uyanıp ve ona sarılı kollanmış iterek, işe geç kaldım, bir an önce hazırlanmalıyım, derken, beni o an için yok sayması, sabahın oluşuyla sanki bambaşka bir işiğe bürünmesi yüzünden değildi sadece... Benim onu daha çok görebilmek için hiç uyumadan ona sanımadım, onun beni unutup uykuya yenik düşmesi de değildi... Daha başka şeyler vardı bu hissettiklerimde... Sanki bütün bunları yaşamadan neler olacağına seansa gibiydim. Onun sesini telefonda duyduğum anda doğmuştu içime bunlar. Anlamıştım, onun beni sevdiğinden daha çok sevecektim onu. Belki de ilk kez kendime ördüğüm duvan yıkıp dışarı çıkacaktım... Belki de ilk kez içinde gizlediğim fanusun beni koruyan camını kırıp, bir başkası olma pahasına bugüne dek kendim için uygun bulduğum yolları dışarı çıkaracaktım... İçimdeki sevmeye açlığının gıyotinine sonunu düşünmeden uzatmışım boynumu. Çünkü yıllar var ki sevmekten sevmeye imkan bulamamıştım... Çünkü yıllar var ki o sonu gelmez anlaşılma isteğim yüzünden anlama yeteneğini yitirmiştim... Yazabilirdim için başkalarının kanında kaybolmayı değil, kendi kanında boğulmayı istemişim... Çünkü böyle sevdalıydım ki kendi kanıma ve böyle iyi tanıyordum ki onu, ne kadar kendi denizliğimde kayboldum da sabah yine kalbimde uyanacağımı biliyordum... Ne kadar dolayışsam da kendi içimde yine dönüp dolaşıp labirentimin başına dönyordum. Bütün dünyayı, bütün insanları içime toplamıştım sanki. Bir omur boyu yetersiz onlar bana... Her şey benim içimde başlıyor, benim içimde biterdi nasılsa... Dünyayı ve insanları anlamak için kendimden dışarıya değil, gözlerimi kendi içime yöneliyordum... Dünyanın ve insanların nereye gittiğini anlamak için kendimden ötelere, o zifiri aydınlığa değil, içimdeki o derin karanlığa bakıyordum... İçimde bir şeyler bana dünyanın kötiye gittiğini işaret ediyorsa, hiç düşünmeden dışarıdaki dünyada da bir şeylerin kötiye gittiğini hissediyordum... Bu kendime saplanıp kalmağın bedelini çok ağır ödüyordum da, yazabilirdim, üretebilirdim adına bu ağır bedelleri o kadar da gözümde büyütüyordum... Bu ağır bedellerden biri de yıllardır hiçbir kadına bir kez olsun bile kendimi unutarak sevişemememdi... Çünkü içimde kurduğum o denge yüzünden kiminle sevişsem sınıksız sandığımı o karanlık varlığımdan dışarı çıkarmak istemiyordum... Yılları sonunda oluşturduğum o iç dengem bozulmuştu. Karşıma kim çıkarsa çıkarsa beni benden kopartmasın diye hemen onunla arama bir set çekiyor, hemen duvarlarımı örüyor, onunla sevişiyor görünüp aslında kendimle sevişiyordum... Onu seviyor görünüp aslında onun üzerinden kendimi seviyordum... Onu sevmeyişimden değil, onu kendimden çok seversem dengem bozulur, kendimi yitirim diye, onun sevgisinden kendime yeni bir yalnızlık durağı daha kuruyor, hayata, dışarıya, yollara çıkacağıma, biraz daha kendi içime kaçırıyordum... Bu yüzden kim beni sevsin dışarıdaki hayatları beni biraz daha koparıyor ve hiç olmadık kadar kendi kanıma daha sevdalı yapıyor... Bu yüzden kiminle olsam önce yıldır süren yalnızlığımı ne kadar hızlı bir yalnızlık olduğunu düşünüyordum bana... O beni seve dursun, ben o sırada çocukluğumun saçlarını okşar gibi yalnızlığımın saçlarını okşıyor oluyordum...

ŞARKÜTERİ DEĞİL KARKÜTERİ

Buradayim, diyordum yalnızlığımı, bak yanındayım, korkma, kimse beni senden ayıramaz, hem kim beni senden daha çok sevebilir ki, hepsi gelip geçici bu insanların, oysa bir sen varsın, bir de ölümün var. Korkma, ölene dek birlikteyiz seninle, seni kimse kopartamaz benden... Bazı geceler odamdaki aynanın karşısına geçip, çinçiplak soyunduktan sonra parmaklarını vücudumun en mahrem yerlerinde gezdirir, sonra da parmaklarına buluşan o kokuyu soluksuz kalıncaya kadar koklarım... Yalnızlığımın kokusuydu bu... Kimse bu kokuyla arama giremezdi...

Otelin penceresinden iskeleden aşağıya uzaklaşan vapuru seyrederken bu kokuyla arama onun girdiğini hissediyordum. Yalnızlığım terk ediyordu beni tıpkı bu iskeleden uzaklaşan vapur gibi... Artık her ayrılıktan sonra kendime bir kez daha sevdalanmış olarak dönemecektim kendime... Sanki her şeyim bu giden vapura kalmıştı... Her ayrılıktan sonra yüzümden o hüzünü, ama bir o kadar da hızlı gülümseyişle önüme dürdüm ve bana kalbimin odasını açan o büyük kapının anahtarı da...

Aramızdaki mesafe artık ne kadar uzak olsa da buradan, bu pencereden onu görebiliyordum. Bana bakıyordu sanki... Üzerindeki kıyafetlere hiç yakışmayan bir çocuksulukta ona kalabalığın arasından uzanıp onu gözlemlerine uğurlayıp uğurlanmışımı bilmek ve görmek istiyordum... Ama beni görmesi mümkün değildi, çünkü pencereden dışarıya bakan güneşin ışıktan buna engel oluyordu... Ama ben ona ne kadar uzakta olursam olayım gözlemlerim o alın yaşamsal görebiliyordum ve o yansımalarındaki, ya şimdi ya da bir daha asla cümlesini... Şimdi, diyordum içimdeki o çok tanıdık ses, şimdi... İçimdeki o ses bile artık bana sadık, bana açık değildi... O bile kendisini tanıyamıyordu artık. Ya da içimde bilmediğim başka bir gücün emrine girmişti.

Hiç acele etmeden üstümü giydim. Şaşırdım kendime, yıllardır neredeyse her sabah uyardığımı valıgıma yapıpın o uğursuz sıklıkla yoktu üzerimde. Yine her şey geç kaldı, yapacaklarımı çoğunu yapıp, hep eksiksin, hep yetersizsin sözleri tenimi yırtıyordu artık... Sanki o çok iyi bildiğimi zamanın dışına çıkmış, sınırlan, akrebi ve yelkovanı olmayan bir başka zamanın içine dalmışım... Kaybedecek neyi varsa kaybetmiş, ama bundan dolayı üzerindeki bütün yüklerden ve korkulardan anmış birinin gönül rahatlığıyla onunla bir gece önce seviştiğim yatağı seyrediyordum... Telefonda duyduğum o ses işte beni bu yatağa kadar sürüklemişti... Bir gece önce bu yatağa olmuş ve orada yeniden doğmuşum... Bu yatak hem doğum yatağı, hem de tabutum olmuştu. Belki de hayatımda ilk kez ölümüne kendim karar vermiş ve öldükten sonra kimse benim yardımından doğumumu kendim yapmıştıtm... Bu odayı son bir kez daha seyrederken farkında olmadan parmaklarımı koklamaya başladım... Artık orada yalnızlığımın o eski kokusu yerine onun o eşsiz koku vardı. Sanki bütün gece onunla değildi de kokusu la sevişmiştim. Sonra parmaklarımdaki koku yetmeye olacaktı ki seviştiklerim yatağına karşılaştım koklamaya başladım... Yalnızlığımdan daha güzeldi bu koku. Her an kılınan, hem de çok güçlüydü... Vakını uzak etmezdi, uzaklığı bir anda yakına çeviren kendine aşık bir koku... Bu kokuyu her zaman hissedebilmek için sonsuz dek mutsuz ve kendimden ayrı kalmaya hiç, ama üzülmeden razı olacağımı hissettim bir an. Bunu hisince derin bir korku sardı benliğimi, çok eski bir koku...

Ne yapıyorum ben? diye soylandım kendime, dur raz; ama zaafıma yenilip yeniden karşılaştığım soluk soluklamaya başladım... Sanki karşılaştığım kade kokuyor gibiydim o an... Sanki yıllardır istiyip de türlü sahip olamadığım ne varsa bu kokuda saklıydı. Güne dek ne yaşadım boşuna yaşadığımı hatırladım bu koku... Neye sahipsem aslında bunları hiçbir bir anlamı olmadığını hissettiyordum... Hayatımda e olan ne varsa bu koku tamamlıyacak sanki. Ne kalmışsa hayatım oradan başlayacaktı. Hayatımı sonu gelmeyen bir çocukluğa bile dönüşürebirdi, tazyim... Bu koku benden ne istese onu yaşamaya hazırımdı...

Bir koku için bir hayat nasıl olur da değıştirebilir sorusunu kendime sorduğum an Sait Faik'in, Menekşeli Vadi, adlı öyküsüne geldi gözümün önüne... Bu öyküde kansıyla birlikte bostanlarında yetiştirdikleri sebzeleri dükkanında satan bir manavın hayabın monotonluğundan kurtulabilmek için gittiği bir pavyonda tanıştığı ve sonra da aşık olduğu konsomatrist bir kadını yaşıyordu. O tutkulu ilişkiyi anlatıyordu... Manav konsomatrist kadına kendisini öylesine kapılmıştı ki, evine sene boyunca uğramamıştı. Bu arada aşık olduğu kadın için hapse ginyor. Onun yolunda bütün parayı kaybediyordu. Sait Faik manavın ardından onun ösünü dinledikten sonra... Neden? diye sorar: Neden kadın yüzünden bunca acıya katlandı, evine git din, karını, çocuklarını yedi senedir arayıp sormadı Neydi bu kadına seni böylesine çeken? Manav ösülünarak susar, ardından gözlerini kısarak uzaklara kar, o uzaklarda hayatını bunca alt üst eden tutkusu yüzleşir bir an, sonra da Sait Faik'e sadece şunu ilter: Çok güzel kokuyordu, çok güzel...

O manavın içinde yıllardır büyüttüğü boşluğu bir ce ilemişti pavyon kadınının o güzel kokusu dolmuştu. O koku hayatının o güne dek sandığı bütün lamlarını bir anda yok etmiş, hepsinin yennini almış. Hayat ne kadar gerçekse, aşık olduğu kadını kold da o kadar gerçekti o adam için. Hayat ne kadar acı, sızma, döldürülmediği zaman o büyük boşluk da er bir gün hayat kadar acımasız ve gerçek oluyor, da onun üstüne çıkıyordu... Şüphesiz o sadece güzel koku değil, arında duyulurmanın yoksunlukları, tınımsız özenlerle taşıyan ve insanın derinliklerinde birçok sevgi sembolünü içinde barındırıyordu... Ve iyileşmeyecek hastalıktan da...

ERİ Behic Pek
papam ve papamırmı. O za-
yöle bir evde yaşıyorduk. Kıs-
97 Serde çökük yokmuşluk var-
n, bahçemizde devasa sıvı telli
rasa kuşlar. Türu. Büyük. Yıl da
Avustralya'dan. Papamı konuşt-
oymuştular. Gak gak galdı Konu-
dumana katıyor. Kuş, deveku-
vivo bacağı tipi. Aşıl tandoni
ve yiyor güle oynaya aile onu.
Her ya da inek. Papam elinde
uşlu bir anda ordan ve papama
bir aada "aaah" uçup ilerdeya-
osup sokaka kaçtı. Maçka'dan
Papam emektar sırtlı Çiğdem-
di papatı Hadit. Savurarak onu
nyeri meşhur Sanyar Pizze'rm

Bunları düşünerek otelden çıkıp sahilde yürümeye başladım. İçimi ısıtan güneş de benim gibi kendi zamanının dışına çıkmıştı... Hava bu gün sonuna göre iyileş-
ne sıcak ki üzerimdeki anorağımı beni terletmeye baş-
lamıştı. Anorağımı elimde alıp işlemleri hemen arkasına
yan yana dizilen kahvelere doğru yöneldim. İçimde gar-
pır bir hafiflik vardı. Zamanın dışına çıkmışlığın ve ne ya-
pacacağımı bilememenin verdiği bir hafiflikti bu. Sanki son-
suz bir tatil çıkışmışım. Kimseye verilecek bir hesabım
yok gibiydi. Hasta insanları yaşadığı duyguya benzer
bir duyguyu yaşadığım. İnsanlara yıllardır duyduğum
o marazi sorumluluk duygusundan kurtulmuş gibiydim.
Herkesin gözü benim üzerimdeydi, ama ben yine de
kendimi yetim ve terk edilmiş gibi hissediyordum... Ve
ne tuhaftı ki ben yetimlik ve terk edilmiş duygusu içime
acıtmıyordu... Huzurluydum, ama mutsuz değildim. Ha-
yatın dışına çıkmış gibiydim, ama yaşam sevinciyle do-
kuyordum... Hüzünlü bir yaşam sevinciydi bu...

Kahvelerden birine oturdum ve denizi seyretmeye
başladım. Masmavi bir doluluk içimi doldur-
du birden. Önümde uzayıp giden deniz dün-
yanın bütün denizlerini, bütün adalarını, va-
purlarını, gemilerini, iskelelerin arkasına di-
zili bütün kahvelerini bana taşıyor gibiydi.
Önümdeki denize bakarak dünyadaki bütün
denizleri görebiliyordum sanki... Her bir yere
yellişme telaşını kalmadığı için nereye ve
neye baksam sanki onlardan bir parçayımı-
şı hepisini içimde hissediyordum. Bugüne
dek sahip olduğum her şeyi kaybettiğimi
hissettiğim için sanki her şeyi yeniden ka-
zanmış gibiydim... Bütün yalnızlığıyla, bütün
beraklığıyla... Gördüğüm her şeyi sanki ilk kez göüyör-
müş gibiydim... Ben dünyaydım sanki ve benimle birli-
kte dünya da her şeyini kaybetmiş, her şeyini kaybettiği
için sanki her şeyi yeniden kazanmış gibiydi... Sanki
dünya benim gözlerimde, benim varlığında ilkel çağla-
rına dönmüş gibiydi... Korkunç acılar, korkunç dramlar
yaşamış ve bütün bunların sonuna gelinmiş ve her şey
o ilk günkü masumluğuna ve ikelliğine yeniden dönmüş
gibiydi... Kıynıya vuran dalgalar yaşanan önce vahşete
tanıklık ettikleri için sanki yaraları hala kanayan kayalar
sanki bir daha o günlere dönmeyecek gibi acısız bir
şeklele okşuyor gibiydi... Ne garip diye düşündüm bir
an, daha önce hiç yaşamadığım bu duygulan önce se-
nine vurduğum, sonra da ilk tanıştığımız gece sevişti-
ğim ve sabah olur olmaz, işe geç kaldım, biran önce
hazırlanmalıyım, deyip iskeleye yanan ilk vapula çe-
kip giden o kadın yaşıyordu bana... Sahiden bu kadar
denin bir şey miydi onunla paylaştığım? Bana seni, işi-
mi, yapmamı gerektirir, daha önce kim olduğumu bile
unuturacak ne yaşamışım ki onunla? Bunu kendime
sordüğüm anda parmaklarımla yeniden koklamaya baş-
ladım. Parmakların dünyanın ilk hali gibi kokuyordu...
Yaşamamı gereken ne varsa yaşamış ve bitmiş ve her
şey yeniden başlamış gibiydi. Ve dünyanın bu haline ilk
kez tank olanlardan binyıldım belki de ben... Ve ne acı ki
bu şehirde yaşayan milyonlarca insan benim bu gör-

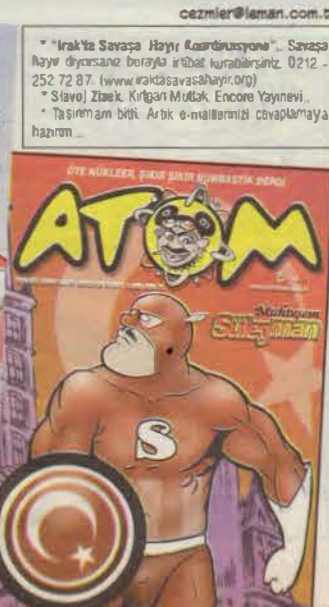
düklerimi, bu hissettiklerimi henüz görmüyor ve hisset-
miyordu... O an kendimi çok yalnız hissettim, ama bu
yalnızlık duygusu daha önce hissettiğim yalnızlıklara hiç
benzermiyordu. Hatta bana tuhaf bir ayrıcalık duygusu
veriyordu... Bu ayrıcalık duygusuyla geldiğim bir gün
önce geldiğim şehre bakmaya başladım... İşle o an sen
yine düştün aklıma... Bu şehrin içinde bir yerlerde beni
merak edip duruyor ve belki de büyük bir telaşa seni
aramamı bekliyordun. Çünkü neredeyse yirmi dört sa-
atir seni aramamıştım. Bu yaptığım büyük bir sorum-
suzluktu... Ama nedense bu sorumsuzluk duygusu bana
kendimi hiç de suçlu hissetmiyordu. Şaşıyordum
bu halime. Gözlerimdeki perde dünyanın ilk halini göre-
cek kadar kalkmıştı, ama sanki başka bir perde gelmiş
ve daha önceki hayatıma ilişkin bütün duyarlardan, bütün
sorumluluklarımla silip götürmüştü... Bir suçlu sana bu
yaptığım, hem de ağır bir suç... Seni hiç hak etmediğin
halde bir başka kadınla aldatmış ve ne kadar merak için-
de olduğumu bile bile saatlerdir aramamıştım... Ama bü-
tün bu düşüncelerim beni suçlu olduğum duygusuna
sürüklemiyordu... Sanki sana bütün bu yaşadıklarımı,
bu hissettiklerimi ben dünyanın ilk halini görmeme
nasıl neden olduğunu anlatsam, beni senin de anlayabi-
leceğine inanıyordum garip bir sadıklılıkla.

Bu düşüncelere daldığım sırada kahverinin kapalı bölü-
münde işsiz güçsüz birkaç adalardan seyrettiği televiz-
yondan gelen sese takıldım. Haberleri okuyan spiker
savaşın kaçınılmaz olduğundan, Amerika'nın Irak'a
salırdacağı zamanı artık gelip çatıldığını söz ediyor-
du... Saatlerdir kapılmaktan büyük bir haz aldığım düş-
lerden sıyrılıp haberi dinlemeye başladım. Bir anda dün-
yanın her şeyin yaşanıp son bulduğu o en masum ve
en ilkel halinden bugünkü haline dönmüştüm... Spiker
haberin bir sonraki bölümünde olası bir savaş önlemek
için dünyanın bir çok yerinden ve Türkiye'den Irak'a
görmek üzere yola çıkan o gönüllü insanlardan canlı kal-
kanlardan bahsediyordu... Bu haberi duyar duymaz ye-
nimden kalkıp televizyonun olduğu tarafa doğru yöneldim.
Canlı kalkan olarak Türkiye'den kimlerin gittiğini
merak ediyordum, dahası hayranlık duyuyordum bu insana-
ra... Irak'a neden gittiklerini düzenledikleri bir basın to-
plantisıyla açıklayan canlı kalkanlardan birini hemen ta-
nıdım. Onu unutmam mümkün müydü? Yıllar önce ka-
bıldığım bir siyasi toplantının dönüşünde içinde gazete-
cilerin de olduğu bir otobüsle tanışmışım onu ilk kez. Yıl
boyunca hep o

konuşuyordum... Espriyi, insanları konuşmalarıyla hemen
etkisi altına alan binyıldı. Onu dinleyenler arasında kolu
sakat bir gazeteci kız da vardı. Bu kız da onu ilgiyle ve
zaman zaman gülerle dinliyordu. Ve bu kişi geçen
ilerleyen saatlerinde kolu sakat olan bu gazeteci kızı
uğraşmaya başladı. Ona dumandı. Bu sakat kolla na-
sıl gazetecilik yapıyorsun? Gel vazgeç sen bu sevdadan...
Bak bu kadar işsiz gazeteci var... Göster bakalım
o kolla nasıl fotoğraf çekiyorsun?

Ne acıydı ki o gazeteci kızdan başka herkes onun bu
acımasız esprilerine gülmüştü... Ancak bir ara
kolu sakat kız karşılaştığı bu halindeki daha fazla dayana-
mayıp ağlamaya başlayınca oradaki herkes bu kor-
kunc alaylara ortak oldukları için utanıp önüne bakma-
ya başlamıştı... Sanyerim o çaresiz kızın düşüğü bu
acı durumunu en iyi ben anlıyordum... Çünkü benim de
sol elimin baş parmağı küçükken geçirdiğim bir kaze
sonucu kesilmişti. Ve ben bunun eksikliği ve acısını
yıllarca çekmişim. Ve daha dün gece kesik parmağımı o
görmesin diye sol elimi hep pantolonumun ya da anora-
ğımın cepliğine sokarak gizlemeye çalışmışım, ama
onun bu durumunu benimle karşılaştığı ilk anlardan iti-
baren fark ettiğini hissetmişim. Kendisiyle çok meşgul
bir kişi gibi görünse de kimi ayrıntıları çok iyi gördüğünü
hissetmişim nedense... Ve neredeyse bütün gece elimi
görmeye çalışmış ve sonunda dayanamayıp sormuştu:
Neden sol elini hep ceplerinde tutuyorsun? Anlamış-
tım, artık onu saklamak gerektirdi... Bir parmağı kesik
olan elimi çıkıp masanın üzerine koydum. İnsan bir
kusuru varsa onu gizlemek ister, dedim sadece... Sağ
eliyle sol elimi tutarak: Biliyor musun, seni ilk gördü-
ğümde anlamıştım böyle bir şey olduğun, hem çok
da abartılacak bir şey değil bu... Ve sonra da yüzüne
alayıcı bir gülümseyişle bakarak: İnsan belli bir yaşa
gelince komplekslerini aşmalı, demişti...

Iskeleye bir vapur yanaşıyordu. İçimden çağlayan pa-
rasını garsona aceleyle ödeyerek iskeleye doğru ko-
şmaya başladım. Sana karşı saatlerdir hissetmediğim
suçluluk duygusunun sol elimin kesik parmağı kadar acı
vermeye başladığını hissetmişim bir anda... Vapura bi-
nince cep telefonumdan arayıp sana eve döndüğümü
söyleyen sesim tırlıyordu. Çünkü sen benim herkesten
gizlediğim, ama acısını ve yokluğunu hiç olmadık za-
manlarda hissettiğim kesik parmağımdım... O kesik par-
mak ki bir tek gün bile onun sözünü etmemişim.

Kırık Leblebi

SUAT ÖZKAN

ATOM'un tirajı son üç ayda yüzde ikiyüzelli arttı, uyandırılmalı!!

kırık@leblebi.com.tr

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

İki Resim Arasındaki 7 Fark

SIYASİ HARİTA & FİZİKİ HARİTA

- 1 Siyasi harita, adı üstünde siyasi nedenlerle çizilmiş sınırlarla doludur.
Fiziki harita, sınırsızlığa bir övgü gibidir!...
- 2 Siyasi harita, aldatıcı bir rengarenkliğe sahiptir....
Fiziki harita, doğanın renkleriyle donanmıştır!..
- 3 Siyasi haritanın değişmesi hiç de zor değildir...
Fiziki harita, kolay kolay değişmez!..
- 4 Siyasi harita, kübik bir çalışma gibi parçalanmışlığı anlatır, yorumdur..
Fiziki harita, natüremort resme benzer, kendisidir!..
- 5 Siyasi harita, şekle-imaja önem verenlere hitap eder..
Fiziki harita, özçülerin-esasçılarının haritasıdır!..
- 6 Siyasi harita, kapitalist durur...
Fiziki harita, sosyalist bakar!..
- 7 Siyasi harita, fiziki değildir...
Fiziki harita, fizikidir!..

(Peki niye Güney Amerika? Kuzey Amerika'ya kıtlık olsun diye!)

Sevgililer Günü Mesajları

* Orta boylum, az sonralım, Pötürgeli sana mecbur.. Ya komple benimsin, ya sağ kulak memen benimdir... **Misket Teo**

* Gülen Balık, sana kalbimi açasım var... Hatta ağır bi para inse, ev bile açarım!.. Hastasıym alenen, en az 1.5 yıl süreceğe de benziyo ha!.. **Bal Ayısı**

* Dursun sazlar dursun bu gece, Kamasutra başlasın... Sonsuz esmerimsin!.. **Etniknur**

* Canım dediklerim canımı yaktı... Sana canım demem, gülüm demem... Esasın senlen işim olmaz... İlansız geçmesin dedim bu güzel gün, bu anlam dolu gün... **Şambabaöz Kozalak**

* Rutenmayer, tutuldum sana... Şu saçları açıp bi serin elbise giyip, gelmedin ki dağa bağıra... Heidi, Clara'ya bakar, gel sen... Peter de yiğsin erzağı kulübeye... **Gell!.. Alf**

Bir ayda beş baskı... Okuyucuların ilgisine teşekkür ederim... **VÖ**

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

vo@leman.com.tr

ERKUT ABI

Kaan Ertem

GEZME MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

Baksana olum ekrafına!.. Herkes bu rada Senin gibi; Savaşa karşı, Kolko-la, omuz omuza...

tiyanlara özeniyoruz.

Hepimiz, müslümanı, kafiri, laiki, kurban derisini, postunun peşine düştük. Yirmi yıldır bacağı senin, sakatları benim olsun kavgasındalar. Onlar postu yirne kapacakları için, kesimhanede kesilmiş, bu tören olmuş mu, kurban ne demektir, ne bildikleri var, ne umurlarında.

ABD Dışişleri bakanı BM'de Irak'a karşı savaş kararını konuşurken, duvarda asılı Picasso'nun ünlü "quernica" tablosunu kaldırdılar, neden, bu tablo da kesilmiş, hayvan, insan başları, kolları vardı.

Bakanlar, gazeteciler, generaller, hergün kızılık şurubu gibi, nar şurubu gibi kan içiyor ama kurban töreninden iğreniyorlar.

Onbinlerce yılın kurban töreni insanoğlunun ruhuna ne söylemek ister! Bugünün bilimi, araştırması, psikolojisi bunu anlayabilir mi? Sırf görüntüsü bozuk ve mikrop saçıyor bahanesiyle, tarihin en köklü töreninden vazgeçiyoruz, bilip bilmeden.

Peki bu "öldürme" mikrobundan, hastalığından devletler, insanlar neden vazgeçmiyor.

Yüzyılımızda yüz milyonun üstünde insan öldüren batılının hiljen, estetik, görüntü sevdasına, kendimizi vahşi göstermeyelim aşaglık kompleksine karşı utaniyoruz.

Kurban töreni belki de çaresizliği öğretiyor bize. Ölümün bilinemezliği. Belki de içimizdeki vahşiyi terbiye ediyor. Belki de Tanrı'ya bir diyet. Belki de gaddarlığımızı sındırıyor, belki de zalimliğimizi yumuşatıyor. Kim ne biliyor. Kimin hangi çalışması, incelemesi varmış da, biliyormuş.

Hem bizim, hem insanlığın kültürü bu! Biz bu topraklara gelmeden de vardı. Başka topraklarda da var. Onbinlerce yıldır var. Ne aydınları, ne kültür bakanlığı, hiçkimse bir şey bilmiyor, herkes iğreniyor, göze hoş gelmeyen çirkinlikmiş, yuh olsun hepinize..

Şimdi, şu canlı kalkanlara bakalım. Ne diyor bu canlı kalkan adayları. Savaş olmasın, bombalar düşmesin diye biz kendimizi feda ediyoruz. Bunu şöyle tercüme edebiliriz. Tanrıların öfkesini durdurmak için biz kendimizi kurban ediyoruz.

Evet, antropoloji kitapları okuyup, ilk insanlar nasıl "insan" kurban ediyordu diye şaşıryorduk. İşte böyle kurban ediyordu. Bu yüzden, bu sebepten. İşte canlı kalkanlar bile bile "kurban" oluyorlar ve biz onları alkışlıyoruz. Hiçbirimiz onların önüne çıkmıyoruz. Hatta, onlara kurban olmaları için yol parası veriyoruz..

Tanrıların öfkesini durdursun diye..

ilk çağ insanların neden insan kurban ettiğine şaşırp, vahşiktir, deyip, geçtik.

İşte, kültürlü, okumuş, bilgili canlı kalkanlar yola çıktı. Hangi çaresizlik, hangi kader, hangi içinden çıkılmaz, engellenemez psikolojiler içinde kendilerini kurban ediyorlar.

Onbin yıl öncesinin tapınaklarındaki aynı kurbandır bu canlı kalkanlar.

Eski kültürlerin neden insan kurban ettiğini anlamak istemiyoruz. Mikrop saçıyor, pislik saçıyor, AB'ye giremeyiz, kandan, bağırsaktan iğreniyoruz diye bağırıyor bir aydın sürüsü.

Ama binlercesini bir saniyede gözlerden uzak makine testerelerle boğazlıyoruz. insan eli değmeden..

Satışa sunulan modern ürünlerin en büyüğü cümlesi: "İnsan eli değmeden"...

Ah, kınalı koç, seni bu ellerimle, bu ellerimle, okşayp, bu ellerimle, dualarla, yakarışlarla, bu ellerimle keseceğim..

Süslemişler seni yine kınalı koç. Süründen ayırmışlar.

Birazdan boynuna incek bıçak. Gırtlğından hırıltılar fıskıracak. Kanın kopurerek, coşarak toprağa dökülecek.

Sana kurban olurum. Dağların, çimenlerin, sürün, yamaçların içinde, tarih dönecek, mevsimler dönecek ve biz, dünya durdukça sana kurban olacağız.

Bugün, yeryüzünün en kutsal günü. Bütün kültürlerin en mübarek günü. Artık kınalı koç değilsin. Sürünün taçlanmış en güzelsin. Bugün Tanrıların, ölümlerin bir filozofu, başka birşeysin. Etin, postun, derin değil... Tanrı'nın, insanoğlunun sana verdiği o büyük görev!

Neden hala yüzbinlerce insanı birgünde öldürüyoruz, bunu öğreteceksin bize, bu dehşeti..

Asırlardır içimizi kemiren bu vahşiyi, sen göstereceksin bize. İçimizden çıkartamadığımız o man-yak katli, o şey, o neyse. Hala milyonları öldüren o şey, onun için, kurban olacağız yine, kaç yüzyıl daha..

Kınalı koçum, toprağa coşarak karışsın kanın, şehimize can versin kanın. Boynuzlarını kapımızın üstüne asacağız. Bir tapınak gibi yuvamız artık, ömür boyu o kurban koçların altından girip çıkacağız hayata!

Tanrı'nın bir kavli vardı, İbrahim peygamberle, oğlunu kesme sana koç gönderiyorum, diye.

Müstümanların bir kavli vardı İbrahim peygamberle, oğlumu değil, koç kurban edeceğiz, diye.

Müslümanın çoktandır İbrahim peygamberle kavlini bozdu. Onbinlerce oğlunu kurban ediyor. Koçları ise her bayram, ciğeri, postu, kebabı için kesiyor.

Müslümanlar kavlini bozdu kınalı koç. Bu bayram, her bayram, o mübarek etin bu yüzden boğazlarına zehir oluyor.

Oğul kurban ediyorlar, devletlere, liderlere, gözü kapalı iman edip, oğullarını cepheye sürüyorlar.

Çocuklarının etinden devletlerine "kavurma" yapıyorlar.

Din değil artık bu tören, kebabistan. Hepinize hayırlı olsun bu mübarek kurban bayramı, oğullarınızın bacakları, sakatları..

Döndüre döndüre elinizde kanlı kara bıçağı, gözünüz karar-mış, sallayın artık, evlatlarınızı en yumuşak yerine...

Kardeşlerim! Bu toprağın güzel çocukları! Kaç zaman vardır ki, bu medyayı, bu yazarları, bu aydınları, işte bu kurbanın mübarek kanına "leş" diyor. Leşleri temizleyin diyor. Leşleri ortalığa dokmeyin diyor.

Leş olan sizin ruhunuzdur. Kurbandan genye "leş" kalmaz. O kutsal emanetimizdir. Artanlarını toprağa gömeriz! O kutsal emanetimiz, Tanrı'ya selamdır. Toprağa selamdır. Tarihimize selamdır!

Nasıl bir kin var içinde, kültürünüze "leş" diyorsunuz. Nasıl bir cahillik içinde tüm tarihlerin ve tüm dinlerin ve kültürlerin bu en trajik kahramanına "leş" diyorsunuz..

Kurban töreninde sessiz bir acı kaplarıçimizi. Ükerek izleriz bütün kalbimizi parçalayan bu sahneyi!.. En sevdiğimiz ölümdür, o! Melek değil biz, insanız, artık anlayın bunu, işte içimizde yüzlerce yıldan ben durmaksızın öldürüyorlar!..

Kurban, insanoğluyla Tanrı arasında bitmeyen savaşın, bitmeyen huzursuzluğun, bitmeyen boğuşmanın, bitmeyen he-saplaşmanın en güzel sembolüdür! Sen bize verdin, biz de sana veriyoruz.. Al sana Tanrım.. Al sana..

Bu ıstırabı sen bize verdin, biz de bu ıstırabı sana iade ediyoruz. Al sana Tanrım, al sana..

Hayatın bu yüce ve kutsal sa-vasını, yaşadığımız toprakların ve kültürün yüzüsuyu hürmetine artık anlayalım..

Kurban, Tanrı'yla aramızda en katlanılmaz acıdır! Öyle yakıcı, öyle korkunç bir hüznündür ki.. Sız buna, manzarayı kirletiyor diyorsunuz.. Neymiş sizin manzaranız, güzel kızlar, güzel mankenler mi? Güzel filmler, şov programları mı?

Kınalı koç!

Etni kemiğini sıyırdığımızda, uçar gider göklere.

Kurbanın ruhuyla, göklerin ve bilinmeyenlerin ve tanrıları aleviyle içice gireriz.

Ve toprağımızın, dağlarımızın meleyen bu kutsal halesini getirir alımızın ta ortasına süreriz..

Koru bizi tanım, kötülüklerden, ölümlerden koru, diye dualar ederiz!..

Ve on-onbeş yaşında çocuklanımıza göstererek kurbanı, onları, şimdiden ölüme ikna ederiz.. Ve ta ölüncüye kadar bizler, o kurbanın melek ve masum ve soylu gülümseyişini içimizde saklarız..

Kurban töreni trajedilerin trajedisidir, yeryüzü sahnesinin en büyük trajedisidir, oraya Tanrı'ya yakarak bir koç getiririz ve boynuna dualarla bir bıçak vururuz, insanlar ölmesin, içimizdeki vahşi ölümü görsün, diye.

Bunu anlayamadı müslümanlar, kurbanı, kebab, kavurma diye kesti.

Artık bu kavurmayı sokakta, göklerin altında, ahalinin gözleri önünde yemeye utaniyoruz, görüntü temizliği peşindeyiz, hijyenik olsun, steril olsun, mikrop olmasın. Bir milyon Iraklı Köfetz savaşında öldü, se-simiz çıkmasın..

Neden gözümüzün önünde kesilmesin. Hergün gazeteler, ekranlar, kana yeterince doyu-ruyor bizi. Cinayete, boğazla-maya karşı göz doygunluğumuz var. Kanlı resimler, kanlı gazete

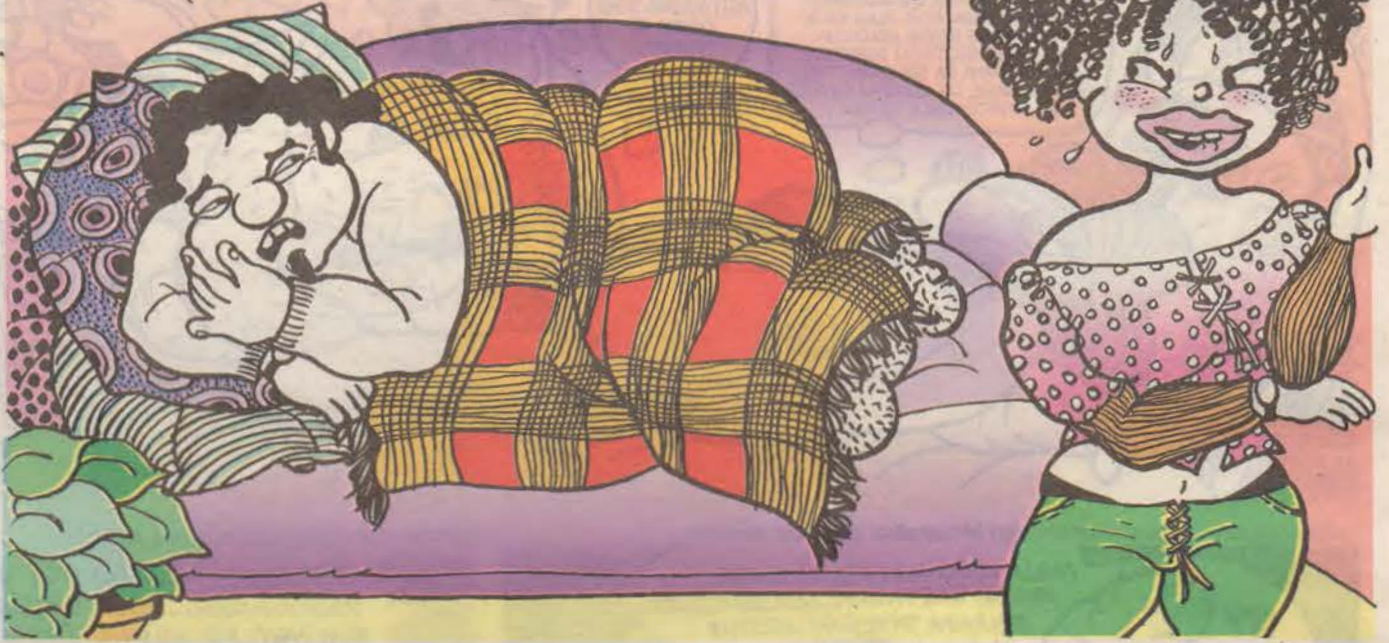
Devamı 15. Sayfada

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

ŞURDA BİRAZ KESTİRİCEM İŞİL...
AŞKIN BİTİNCE UYANDIR BENİ
EMİ...İİİİİ..

AŞKIMIN GELİP GEÇİCİ OLDUĞUNU ÇOK
UZUN SÜRMEMEĞİNİ, MAYMUN
İSTAHLI OLDUĞUMU NASIL
ANLADI YAA...

YOLDA GÖRÜNCE BAŞINI GEVİRİYOSUN,
SELAMİ SABAHİ KESTİN AMA HALÂ ESKİ
SEVGİLİNE MESAJ ATMAYI KESEMEDİN.
BU NE ABİ YAA..

Eee...
YILLARIN
ALİŞKANLIĞI,
BIRAKMAK
KOLAY
DEĞİL..

HANİ SENİN İÇİN
BOYUT ÖNEMLİ
DEĞİLDİ?!

AMA...
AMA,BUNLAR
BAMYA
KADAR..

AHH...İLK GÖRÜŞTE İLİŞKİ BU OLSA GEREK.BANA BİR
ŞEYLER OLUYOR...SİZE BAĞIRMAK,ÇAĞIRMAK,AŞZIMA
GELENİ SÖYLEMEK,CANINIZI
ACITMAK,KAFANIZA
BİR ŞEYLER
FIRLATMAK
İSTİYORUM...
AHH!

harala gürele

CAĞAR

ORTA YAŞIN KADINI BÜŞRA UMDUĞUNA DEĞİL, BULDUĞUNA BAĞLANIR

dejenerasyon çağının direnemeyen aksakallısı tacettin dedesi...

KARANLIKLAR PRENSİ ÖZDEMİR VE DOMESTİK DÜNYASI...

girişim ruhu geldiysen cüzdanı tıklat!

AYRINTILAR

Tam önümde, yavaşça ilerlemekteydi çöp kamyonu. Arkasında, ayakta duran adamlardan bi tanesi, huoooo! uzandı asfalta dooru, uçşan bi poşeti kapıp içeri attı. Bütün yolu kapatıyordu kamyonu, köşebaşına dek arkalarından yürümeyi düşünüyordum. Sonra, bi daha yaptı adam. Huoop, hareket halindeyken sarkıp, ufak bi kağıt parçasını kaptı yoldan! İşini seven bi çöpçüymüş. Bir başkasını da, üç dört ay önce görmüştüm. Sonbahardı. Taner'den döndüyordum. Modern Talking, Ahmet Kaya, Sezen Aksu ve Super-ramp mp3'lerimden, birer disk kaydı hazırlamıştık bilgisayarımda. Bi tanesini hiç beğenmemişti, "dinlenir mi lan bu," demişti. Öküzün oğlum, hiç annamıyosun işte, diye cevaplamıştım. -öküz moku, nefis yapmıştı ama kaydı, onbeş dakkada, şıpsak. "Gidiyorum ben," dedim, "Kalkma, yürümek istiyorum." Bi arkadaşınız sizi uğurlamaya gelirse yanınızda, rahat hareket edemiyosunuz hiç şurdan binersin diyo, bak otobüs geliyo diyo, şu minibus o tarafa gitmiyo diyo, biletin var mı diyo. Yok biletimi! Gitmiycem bi yere felan, burda kaldırımda durucam, çekil ya!.. Zaten onun da, bu kez kalkmaya niyeti yoktu. İnternette, manitayla görüme saatini bekliyodu. Neyse, önce bi işedim, yolda bastırmasın diye, sonra çıktım dışarı. Sık uğrayamıyodum zaten Taner'e; o yüzden ilginç geliyodu belki, bu yolları adımlamak. Başka bi şehri ziyaret etmişim gibi sanki. Aşaya doğru saldı kendimi. Cebimde, bilet de vardı o gün, minibus parası da, taksi ücreti bile hattı. Parası olunca da böyle, garip bi rahatlık hissi duyuyo insan. Hiçbirini beğenmedim! Minibüsler kalabalık dedim, gidemem ayakta. Otobüsler, eeh! Taksii? Amaan! Geriye ne kalyo; acele! Acelem de yoktu. Tadını çıkardım ben de. İnsanların, hepsi bi farklıydı sanki. Eli torbali adamlar ve kadınlar, henüz yakılan vitrin lambalarının parıltısıyla, günün son ışıkları arasında özel bir renk seçen kaldırımlarda, büyük bir sükunetle yürümekteydiler. Bi süre, ilgimi çektiler; hayatları hakkında kafa yordum, onların kardeşi, kocası, karısı, çocuğu, abisi, yengesi, amcaları filan olduğumu düşündüm; kendi yolumu bırakarak, onlarla aynı tarafa, başka bir yaşamın içine doğru gittiğimi düşledim. Korkunçtu! Sonra, kendime döndüm yine. Rekor kırdığım günleri hatırladım: Pendik-kurtköy den, Kadıköy'e kadar, dört saatte yürümüştüm. Sadece, ilçe merkezlerindeki parklarda verdim onbeşer dakkalık molalar, ve camii çeşmelerinden içtim sularla. Yaşlandım artık; rekor filan kıramam! Hem ne annamı var canım. Bin şurdan bi minibus, hadi. İhtilali vitrinler, değişik insanlar filan da azalmıştı. Karanlık, yüksek taş duvarlarla kaplı devlet binaları ve ıssız, garip lojmanların bulunduğu bi caddeye gelmişim. Kenardaki bi otobüs durağının demirine sırtımı yaslayıp, dikkildim orada. Kimsecikler yoktu etrafta. Bi durak, bir de ben. Yaklaşacak bi aracı da durdurmak istemiyordum. Sabaha kadar kalabilirdim sanki orada. Öyle rahattı ki, sırtımı yasladığım demir; soğuk ve sert, düzgün, güven verici! Tutuyor bedenimi, sarılsıma, düşmeme izin vermiyor. Omuzum kenarıyla bile yaslanabiliyorum; her açıdan destek oluyor, sağlam, görünmez bir dost! Arasıra, dik de durdum tabii. Sonra, yine yaslandım. İlimi cebime soktum. Duraklarda uyulması gereken bi "duş kuralı" yoktu nasıl olsa. Karşı kaldırıma, bir çöp kamyonu yanaşıverdi.

Onların da acelesi bulunmuyordu pek. Hemen kamyonu boşaltmadan evvel, kutunun etrafıyla ilgilendi adam. Yapraklar, çalı çırpı parçaları ve toz topraktan oluşan yığını, elleriyle toplamasını izlemeye başladım. Bi farası yok muydu. Sadece eldivenli elleriyle yapmaktan keyif alıyordu heralde. Öbür adam -şoför- sigarasını içerek, sakince içerde beklemekteydi. Tek çöpçülü bir kamyonu, Dağınık yığını biraraya getirip, avuçlarına aldı, kutuya attı adam. Tekrar eğildi yere. Bu kez, daha küçük bir topagi kavradı yerden. Kutuya atıp, yine eğildi. Bi parça bile bırakmamaya kararlıydı, ilginç bi gösteri olacaktı! Taner, yanına oturttuğu iki nefis hatunla bi limuzinin içinde çıkıp gelse, binemezdim o an; -bi dakika derdim, bi dakika yavrum!- Adamın ne yapacağını, yerde ne kadar kırıntı bırakacağını merak ediyordum. Kollarını açarak, küçülen yığına, az öteden yeni çerçöppler katıp, tekrar avuçları lyice küçülmüştü yığın! Zorlaşıyordu almak gittikçe. Fırsı first diye, inatla, birkaç kere daha tekrarladi aynı hareketi. Ama artık bişey gelmiyordu; ellerinin arasından sadece tozlar dökülmekteydi. Kavrıyamadıkça, etraftan küçük süprüntüler çekerek yığını zenginleştirmeye çalışıyor, yolu kazıyordu nerdeyse! Bi kısırdöngüyüdü bu, kafayı mı yemişti neydi. Ben de, aynısını yapardım ama! Çöpçü olsaydım öyle davranırdım, bi kırıntı bile bırakmazdım! İşimi sevdimden de dil belki; bir tür hastalık heralde. Sonra, kovarları beni. "Ne lan? bu saatte daa yeni geliyosun!" Yine de bi denge noktası vardı elbet. Onu yaptı adam. Yığının, artık kavranamayan son bölümünü, eliyle vurarak etrafa dağıttı! Böylece, yığın filan kalmadı ortalıkta; eşit aralıklarla, bi yerlere dağılıp gitti hepsi.

Kamyon uzaklaşıncı, direğe yaslandım tekrar. Bi süre sonra, bi otobüs göründü uzakta. Yola indim. Fıss, gıgık! diye durdu önümde. Çotart, açıldı kapı, zıpladı yukarı. Sakıncı içerisi. Biletimi atıp, sallana sallana arka tarafa yurudum. Ve oturunca bi yere, hemen de kafasını döndürüp, camdan dışarıya bakar insan. Az önce bulunduğu caddeyin ve yolun, kayıp gidişini, kırılı pencereye vuran yansımaların ardından izler. Uzaklardaki evlerin küçük sarı ışıkları, usulca oper camı; trafik lambalarının yeşili kırmızısı da, yukarıdan aşağıya yalar. Değişken ve parıltılı dekorun tam ortasında, suratımı farkedirim bir an! O da, yeni farketmiş gibi, şaşırmış görünerek bu tarafa bakıyordu. İçerideki, dışarıdan kendisine bakılmasını sever çünkü. Ama daha çok, içinden bakılan dışarısının gözüyle içeride görüneni, tekrar dışarıya göstermekten keyif alırken, dışarıdan görülen dışarıdakinin ise, içideki dışarı tarafından içelenerek bakılmasından ise, hiç haz etmiyordu.

13. Sayfadan Devam

sayfaları seyretmeden uyuya-
maz olduk. Bir cinayet haberi
izlemekten rahat edemiyoruz...

Kanla, dehşetle, boğazla-
mayla, cinayette ne kadar yakın
ilişkımız var ki, gazeteler, ek-
ranlar bu haberlerle "rating"
rekortu kırıyor...

Kurbanları artık TV'ler, ek-
ranlar kesiyor, bize, sıradan biz
insanların elinden "tören" alın-
dı... Kurbanla doyuruyor karın-
larını ekranlar, gazeteler...

Herşeyi ele geçiren medya,
kurbanlarımızı elimizden aldı,
sürüden o seçiyor artık bu ak-
şam kimi kurban edeceğini,
kimleri bıcaqlayıp, kimleri yoke-
deceğine medya karar veriyor...
Kana, cinayete doy ruyor gö-
zümüzü... Medyanın kurbanları
"steril", hijyenik görüntüler
içinde... Medya, ölüm tüccarı,
Devletler katil... Ama neden
ölüm fotoğraflarını yumuşatıp,
estetize ediyorlar...

Ne kadar değişti şu dünya.
Şu medya, şu devlet, her biri sü-
rüyeye dalmış canavar kur... Biz-
den "hijyen" istiyor, koca sürü-
yü paramparça edip, yutuyor!

İşte insanlığın ruhunda saklı
bu vahşiyi, onbinlerce yıl-
dan beri iyi tanıyordu eski kül-
türler... Bu vahşilerin gaddarlığı-
nı, ruhlarını yufkalıştırmak için
"kurban" töreni asırlardır sürdü...

Şimdi ekranda savaş diye g-
tünü yırtan gazetecilerin, İs-
met Berkant'ın, Ertuğrul Öz-
kök, Cengiz Çandar, nicelerinin
ekrandaki masasına savaşta öl-
müş iki yüz bin bebekten, sad-
dece birinin kafasını koysak...

Yine böyle ateşli, heyecanlı
konuşabilirler mi? Gerçi onlar
kelle sevmeyiz. Çünkü kelle elle
yenir, hijyenik değildir.

Şimdi o yazarlar iştahla sa-
vaş üzerine konuşurken
masalarına yeni kop-
muş kanlı bir asker
bacağı koysak, böy-
le konuşabilirler
mi?

Gerçi onlar, paşa
çorbasına bayılır. İlik-
leri çıkana kadar kay-
natılmış, üstü pütür pü-
tür ilik, parça çorbası...

Gerçi, bir kızılderili kadar
vahşi olsak. Onların ekranı dol-
duran kellelerinden bir tanesi-
ne, canlı yayında, bir kurban bı-
çağı uzansa...

Milyonlarca izleyici nasıl
dehşet içinde kalır, bu ne ür-
pertici, vahşi bir sahne olur...

Ama onlar milyonlarca insa-
nın ölümünü bir cümlelerin içi-
nde geçiriveriyorlar, hiç ürper-
ti duymuyoruz...

Ama onların ekranları dol-
duran kelleleri... Kelleleri ne-
den o kadar iri, neden ekranı
dolduruyor o kelleler...

Eğlenceli analizler yapalım.
Brezilya dizileri tiyatro ve sine-
mada bir devrim yaptı, dizi bo-
yunca ekrana oyuncuların iri
yüzleri geliyor, koca kafalar. Ek-
ranı dolduruyor, dizi boyunca,
kamera o kafadan öbür kafaya
geçiyor, dizi bitiyor!

Eski senaristler "büst" çe-
kim derdi, yeniler omuz çekimi
(amort), baş çekimi diyor. Se-
naryo deyimleri, bel çekimi,
boy çekimi, genel çekim, pana-
rama, falan...

Ancak, binlerce yıl tiyatro iz-
leyicisi oyuncuların yüzünü
bu kadar yakın görmedi. Sine-
mada da görürüz ama, ayrıntı-
lar, detaylar, genel çekimler,
boy çekimler, bel çekimleri,
bolcadı...

Ama neden Brezilya dizileri
ayrıntıya, detaya girmiyor, sad-
ce o ncu kellesi üzerinden dizi-
yi tamamlıyor ve çok tutuluyor...

Bunun birçok sebebi var. Bi-
rincisi çok ucuza mal oluyor,
kelleden kelleye kamera kayıp,
dizi bitiyor. İkincisi, oyuncu kel-
leleri ayrıntıları, detayları, başka
dekorları örtüyor... yani, oyuncu
yüzü ekranı doldurarak binler-
ce ayrıntı kayboluyor, sizlerde,
hayata dair binlerce çağışım

yapacak nesneyi görmemiş, oluyorsunuz.
Başka nesneler gömüştü olsanız hayata karşı
başka sorular soracak, dizinin ana konusu-
nu bile unutmuş olacaksınız...

Milyonlarca insanın kellesi paça çorbası
kadar ucuza mal olan bir diziye dönmeme-
liydi. Ucuza getirmek için patronların köpe-
ği cahil cüehal yazarların kellesi bu kadar
hızlı ekranları örtmemeliydi.

Hepimizin hayatını, milyonların endişesi-
ni, korkusunu, trajedisini örten suratlar!

Ekranlı bu "hijyenik", "traşlı", "kravat-
lı" ve "besili" suratlarla kapatıp, işte, in-
sanoğlunun, yeryüzünün en ağır, en trajik,
en korkunç acılarını ucuz bir Brezilya dizisi-
ne dönüştürüyorlar...

Şimdi, onbinlerce evladınız öldüğünde,
bu kelleler, yine gerçeği gizleyecek. Şirin şi-
rin bakınacaklar ekrandan. Boşuna arıya-
caksınız oğlunuzun adını, resmini. Gerçi,
evladınızın yüzünden çok seyrettiniz, sevdi-
niz bu kelleleri. Gerçi artık bu suratlar da bir
evladınız sayılır, Asmalı Konak ya da Hü-
yet Gazetesi.

Evlatlarınızın cesedlerini bu şakam, nükte-
ci, gülünç suratların maskesiyle gizleyecek-
siniz. Cenazenizi bu soytarılar mı kaldırarak.

Bu, cahil, balta kalplı şebekler herşeyi
soytarılaştırdı, her şeyi. Doğayı, sanatçıları,
hayvanları, sizleri, halkları, partileri. Kendi-
lerini en çok kim eğlendiriyorsa onu sevdi-
ler. Yazarlarını dahi hayvanları gibi, uçaklar
ve şarlatanlardan seçtiler. Doğanın efendisi
onlar, iktidarlarının keyfini küçük sevimli şi-
rin hayvanlardan çıkarırlar. Ne kadar iyi ni-
yetli, sevgi dolu, babacan olduklarını bu şi-
rin sevimli dostlarına ispat ederler. Doğaya
ancak sanatın konusu olursa tahammül
ederler, yani resimde. Hayvanlar şiirin ve za-
rarsızsa tahammül edilir.

Doğaya, sanata, bilime, topraklara, her-
şeye el koyarak, biçim vererek, fiyat biçerek
satırı alırlar. Bu şiirin sevimli hayvanlar, kuy-
ruğuyla burnuyla havuzda balonar döndü-
ren yunuslar gibi sanatçılar, aydınlar. Halkı-
mız için gece gündüz çok yorulmuş bu bey-
lere, oyun, neşe, meşguliyet, dinlenme hiz-
meti veriler. Hayvanların şaklabanları gibi,
yazarların, sanatçıların da şaklabanlarını se-
verler. Çok oyunbaz yazarları vardır. Köle
pazarında satılan köleleri pazarlarken, ya

da, hayvan satıcısı fiyatını yükselt-
mek için: "Çok oyunbazdır" der.
Evcil ve oyunbaz bu sanatçı,
yazarlar, bilemezsiniz ne bü-
yük şirketleri ayakta tutarlar.
Ne büyük çamlar devirirler.

Karın tokluğuna, reklam uğru-
na kapılarına sığınmış kediler,
köpekler gibi köleleri olmuş. Ay-
dınları, halkı, sivil kur mları, soyta-
rılar, şebek, maskara, oyunbaz yapıp, son-
ra siyasete sokup sonra ekranlara fırlatıp
eğlendirirler... Şu maskaraların cüretine ba-
kın, kültürleri kaldırıyorlar...

Ama bunları satılmış insanlar için yapar-
lar. Kurban gibi, kültürlerüstü bir bayramını
dahi bilmeyen, savunamayan, cahil bırakıl-
mış halklara karşı yaparlar...

Bayramınızı kaldırdılar, sesiniz çıkmadı.

Ama bunu kınalı koçlar için yapamazlar.
Bazı kültürler vardır. Devletlerden büyüktür.
Koç'un ifade ettiği semboller, bayramlar,
kültürler, cumhuriyetten büyüktür. Türk
milletinden büyüktür. Bütün holdingleriniz-
den, bütün dolarlarınızdan büyüktür.

Onu yıkmaya, iptal etmeye, leşleştirme-
ye, Anadolu'dan çıkartmaya gücünüz
yetmez. Onu soytarı, onu leş, maskara ya-
pamazsınız.

Çünkü o Anadolu'nun her kiliminde du-
ruyor. Her evinde, her duvarında, her oca-
ğında. İşte müzelerde Hitit kadınlarının yü-
züklerine, küpelerine, bileziklerine işlenmiş,
işte dağbaşlarında kayalara kabartma ka-
bartma işlenmiş, Anadolu'nun her taşına
kazılmış, her yuvasında, bir koç resmi, şek-
li, motifli duruyor...

Bu kültürü kazımağa gücünüz yetmez.
Rotatifleriniz, ekranlarınız, yedi süraleniz,
ordularınız yetmez...

Cahil henifleri Cahillikten almış herif-
leri! Bu kutsal kültürü, Ahmet Dilan'ın ro-
manı mı sandınız, orasını çıkart, burası kal-
sın... Terbiyesiz adamları!...

Benim cahil ve aptal halkım, yeryüzü top-
raklarının en eski kültürlerini bann'dan Ana-
dolu'da ilk defa cahillikiniz ve suskunluğunuz
sayesinde, ilk defa bu yıl, Kurban, sokak-
larımızdan, meydanlarımızdan, gözler önün-
den, ahaliden, insanlardan zaklaşıyor!

Unutuyordum söylemeyi, Anadolu'da
koç erkeği, erkekliği temsil eder. Sizin er-
keklikle ilgili bir sıkıntınız, bir takıntınız var,
erkek adamlardan hoşlanmıyorsunuz, Ana-
dolu erkekleriyle bir probleminiz var...

Eркеk adamdandan neden bu kadar korku-
yorsunuz?

Korkmayın bu kadar, nasılsa korktuğunuz
başınıza gelecek...

ninag@leman.com.tr

Yazarımız Timur Daniş ve oğlu Yunus'un Savaşa Karşı Ankara Yürüyüşü...

ORGANİZE SUÇ ŞEBEKESİ

Greenpeace, çok hayırlı bir iş emza atmış ve Ame-
rikan hükümetinde yer alan isimlerin secresini or-
taya dökmüş. Okuyunca insan bakıyor, karşısında
bir kabine yok da adeta organize bir suç şebekesi
var. ABD hükümetinin başla gelen insanların ön-
ceki ticari faaliyetleri, seçim kampanyasında bağış
aldıkları şirketlerin listesi her şeyi açıklıyor. İstaslar
yerli yerine oturuyor...

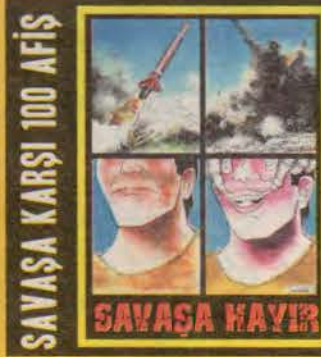
İMPARATORLUĞA KARŞI DURMAK

.. Biz ne yapabiliriz? State'imiz sadece imparatorluğa karşı koymak olmamak ayn-
rı zamanda onu kusatmamız da. Onu oksijensiz bırakmamız. Onu utandırmak. Onunda
dalgı geçmeliyiz. Sanatımızla, müzikimizle, edebiyatımızla, inatçılığımız, nesemiz, mü-
kemmeliliğimiz ve ödün vermemişimizle - ve kendi öykülerimizi, inanılmı diye beynimi-
zin yıkandığı öykülerden farklı olan öykülerimizi anlatma yeteneğimizle...

KUZEY IRAK - KDP'nin etkin isimlerinden Hoshyar Zebani, yeniHarman'a konuştu:

TÜRKLER GİRERSE, İRAN NİYE GİRMESİN?

yeniHarman insan kağıdın AK P yöneticisi Fatma B. Ünsal'a sordu:

- ÖLÜRSEİZ CENAZENİZ AKP ÖMÜNDEN
KALDIRILSIN MI?
- "HERKES TAVRIMI
KENDİNCE OKUSUN!"

Askerler, 26 km'yi yemeyen nükleer tehdit için gizlice uyardı...

METRO VE ALT GEÇİTLERİ SİĞİNAK YAPIN!

Cezaevinden kaçma rekortmeni Adil Şahin firarlarını yeniHarman'a anlattı

PERUK TAKTIM, MAKYAJ YAPTIM, ENTARİ GİYDİM VE SONRA...

"PAŞAM BİZİ KİMLERE BIRAKIP GİTTİN"

Mail BÜYÜKERMEN HATIRALARIM-2

Bu Ülkeyi Siz mi Kurtarabilirsiniz?

Ben küçük bir esnafım, mahalle bak-
kalıyım. Leman'ı uzunzamandır (Li-
mon'dan bu yana) okuyorum. Dikkat
ediyorum, genelde Leman'a mektup
gönderenler üniversite ve lise öğrenci-
leri ve hep aynı şeyler: "Kimsenizi an-
lamıyorum. Çevremizde kendi dünyamıza
yakın kimseyi bulamıyoruz. Ailemiz çok
gen kafalı vs. vs." Peki siz ne yaptınız
bugüne kadar. Dert yapıp, sitem et-
mekten başka...

Hak alma bilincinden yoksun ülke-
min genliği, işçileri ve memurları ne
diye sitem ediyorsunuz ki. Koskoca İs-
tanbul Üniversitesi'nde yemek boykotu
vardır. Katılım tahminen 100 kişidir.
Harçlara karşı eylem vardır. Katılım yine
aynı...

Herhangi bir işyerinde grev vardır.
Aynı iş kolundan, başka işyerinden des-
tek bulamazsınız. Ben diyorum ki, bu
hak almayı isteyen veya bifen insanlar
herhalde çok saflar. Ya kuzum Allah'a-
kına, koskoca üniversitede bir iş mi
varsınız akıllı... Bırakın insanları sömür-
sünler, bırakın eğitim diye verdikleri
yoz, ne idüğü belirsiz şeylerle kafaları
ütölensin ama şikayetçi olmasınlar... Bu
ülkeyi siz mi kurtaracaksınız? Öyle der-
ler ya!

Ben gene de bu ülkenin o 100 kişi-
lerle bir yerlere varacağına inanıyorum.
İnsanın şaşırması mümkün değil.
Hiçbir ülkede böyle binlerce "embesil"
üniversite öğrencisini bir arada bula-
mazsınız.

Ali Korkmaz
Davutpaşa Cad. Badem Sok.
No:18/A Güngören/İstanbul

Leman Ruhunu Taşıyan ve Paylaşan Herkese Merhaba!

Ben, kapitalizmin besliğinde (İstan-
bul Bilgi Üniversitesi) öğrenimini burslu
olarak sürdürmeye çalışan sol görüşlü
bir öğrenciyim... Maalesef masaya vur-
duğunuzda, bizim okuldaki dangalak-
lardan daha anlamlı sesler çıkıyor(!). Ve
bu dangalak sayısının yüzde elli oldu-
ğunu görmek beni hem üzüyor, hem
de onlara acıyorum. İnsan, Akmerkez'i
nasıl dünyanın merkezi sayarak yaşar,
neden Gucci'nin, Mango'nun indirim-
lerini (gerçi bunlara indirim yapmasanız
da yuzmilyonları seve seve bayılıyorlar)
hayatın başlangıcı sanılar anlamıyo-
rum, anlayamıyorum. Para insanı duy-
guları nasıl bu derece yokedebilir, çöze-
miyorum. Size çok özleceğimizi bir ha-
berim var çok sevgili(!) arkadaşlarım:
Onsuz hayatınızı sürdüremeyeceğimizi;
"fast-food"larla halkımızı tanıştıran,
yegâne yerebatasınca şirket McDonalds,
işim hakkını devrederek bu yılın sonun-
da Türkiye'den çekip gidiyonmuş! Vah
vah! Ne üzüldüm, gazetede (hani için-
de "kim kiminle yatmış"tan başka şey-
ler de olan, 24 sayfalık haber kaynakla-
rı, hatırladınız mı?) bu kesin gidiş hab-
erini okuyunca... Defolup, skitirip gitsin-
ler Allahın belalını!

Bazı ekonomistlerimiz ise (paraya ta-
pan başka bir kesim), "yabancı sema-
yeyi kaybediyoruz" diye ağlaşıyorlar.
"Teyzemin Ev Yemeklerinin", yılların
"Sarıyer Börekçilerinin" yerini almaya,
"küçük Amerika"da küçük yerli sema-
yeyi yoketmek için vargüçüyle çalışan
kapitalist maskaları! Cehennem kadar
yolunuz var! Zorar etmiş, yüce kuruluş
Donald Amca! Oh, iyi olmuş! Sen misin
yüzyılların rengarenk Türk kültürünü,
zengin mutfagını tek üleştirimeye ça-
lışan... Aldın mı cevabını?! Yıllardır
McDonalds'ı ve benzerlerini protesto
eden; tencere yemeklerinden, börekçi-
lerden vazgeçmeyen sevgili yoldaşla-
rım, savaş manyağı! "Bush't", katlede-
ceği bebeklerin kanıyla karışacak Orta-
doğu petrolrolleri için kendi kendine ge-

lin-güvey olsun, bız antiemperyalist sa-
vaşımızı -kışmeti de olsa- kazandık.

Yılların "meşhur Kahraman Maraş
dondurmasına" sırt çevirip, dondurma
niyetine kremsanti yalayan salaklar; ka-
fasındaki tokadan kıcındaki dona kadar
Amerikan bayrağına ve dolara bürün-
müş "Akmerkez gençliği" (zavallıları!)
geçmiş ola hepinize...

Duygu Yağmur/İstanbul

Yenezler Sam Amca!

Birkaç gün önce, televizyon sey-
derken, gözümün yeni yapıldığı belli
olan bir film çarptı. Seyredecek daha iyi
bir şeyin olmaması nedeniyle filmi izle-
dim. Film Amerikan askerlerinin Irak'a
yaptığı operasyonu anlatıyordu. Herşey
klasik Amerikan filmi gibi giderken, esir
alınan bir Amerikan askeri ile bir Iraklı
arasında geçen konuşma beni şaşırttı:
Amerikan askerine neden Irak'a ope-
rasyon yapıldığını soruyorlar. Askerin
cevabı ise aynen şu: "Biz sizizi sadece
Saddam'ın diktatörlüğünden kurtar-
mak ve nükleer silah tehdidini ortadan
kaldırmak için operasyonu düzenliyo-
ruz!" Filmdeki Irak halkı ise, "Amerika
bizi Saddam'dan kurtar" ve "George
Bush, Saddam'ı devir" gibilerinden laflar
ediyor.

Normalde sinema filmlerinin altı ay
sonra Türkiye'ye geldiğini düşününce,
bu filmi niye hemen Türk halkına tele-
vizyondan seyretilirdiği uzun süre ka-
fami kuraladı; ama sonunda çözdüm:
Yenezler Sam Amca! Türkiye'nin kritik
kararlar vereceği günlerde, millete ope-
rasyonun haklı olduğunu-kabul ettir-
mek için bundan daha sesiz, daha
akıllı bir yol bulunamazdı herhalde...
Ama Türk genci sandığından daha akıl-
lı, Yenezler...

Petrol rezervlerinin tükenmek üzere
olduğu düşünülürse, Amerika'nın sü-
per gücünü kaybetmek üzere olduğu-
nu anlarız. Ama bu gücü kurtarmak
için pek çok çocuğu babasız, pek çok
anneyi ise ogulsuz bırakmak insanlık
dışıdır. Olası operasyonda ölecek olan
insanlar düşünüldüğünde, Amerika'nın

yapmayı düşündüğü bu hareket katli-
amdır. SAVAŞA HAYIR!

Doğan Akay-Yaş:17/İstanbul

Sevgili Leman Dergisi Çalışanlarının Dikkatine!

Uzun seneler boyunca Leman'ı be-
generek takip edip, okumaktayım... Ve
"Savaş Hayır" kampanyasını destekli-
yorum. Hatta Leman Cafe'den bir sürü
Savaş Hayır tişörtü alıp eşe dosta da-
ğıttım. Asıl amacımın biri de sizlerle
tanışıp görüşmekti. Ama ne yazık ki, iş-
lerinizden dolayı sizleri bulamadım. De-
diğim gibi Savaş Hayır kampanyasını
tekrar kutlar ve sizden bir şey rica etmek
isterim: Amerikan mallarını boykot
kampanyası başlatmanız. Bunu sizden
özellikle rica ediyorum. Çünkü okuyu-
cu kitlesi olarak oldukça fazla böyle bir
kesime hitap ediyorsunuz.

Haksızlıkların karşısında mutlu ve
sağlıklı yanlar dileğiyle.

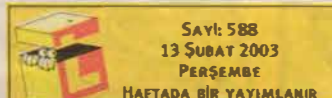
M.Vural Uzyol/İstanbul

Ölügen Bir Dünya'dan

Ne zaman geldin ruhum, görmedim
seni, uçaktan atlarken unuttum galiba,
özledim... Sensiz yaşamaya alıştılar
galiba, özledim seni. Şu iki kapılı handa,
daha 16 yaşına gireli 20 gün olmuşken
kaybettiğim (belki de hiç sahip olmadı-
ğım) ruhumu anyorum. Pish'tun biri
mısmı insanları katletmeye hazırlan-
ken, ben geçmesi en az sırat köprüsü
kadar zor olan üniversiteye giriş köprü-
sünden geçmek için çalışıyorum.

Bu kadar tersliği içinde bir de siz
çıktınız karşıma. Sizi şurdaki DGM'ye
şikayet etsem müebbet alırsınız. Saye-
nizde en addi olmam gereken yerlerde
(sınavlar, yas... vs) durup duruken gül-
meye başlıyorum. Bu da sizin gerçek
hayatı ne kadar güzel yansıttığınızı
kanıtı oluyor... Bir de Dünya'bakır'da ki-
taplarınızı bulmak imkansız. Bilmiyo-
rum ölügen hale mi takılıyor, ne oluyor.
Her neyse tüm Lemancılara selam (en
çokta cezaevindekilere).

Hüseyin Kandemir/Diyarbakır
f.kafka@mynet.com

Sayı: 588
13 ŞUBAT 2003
PERŞEMBE
HAFTADA BİR YAYIMLANIR

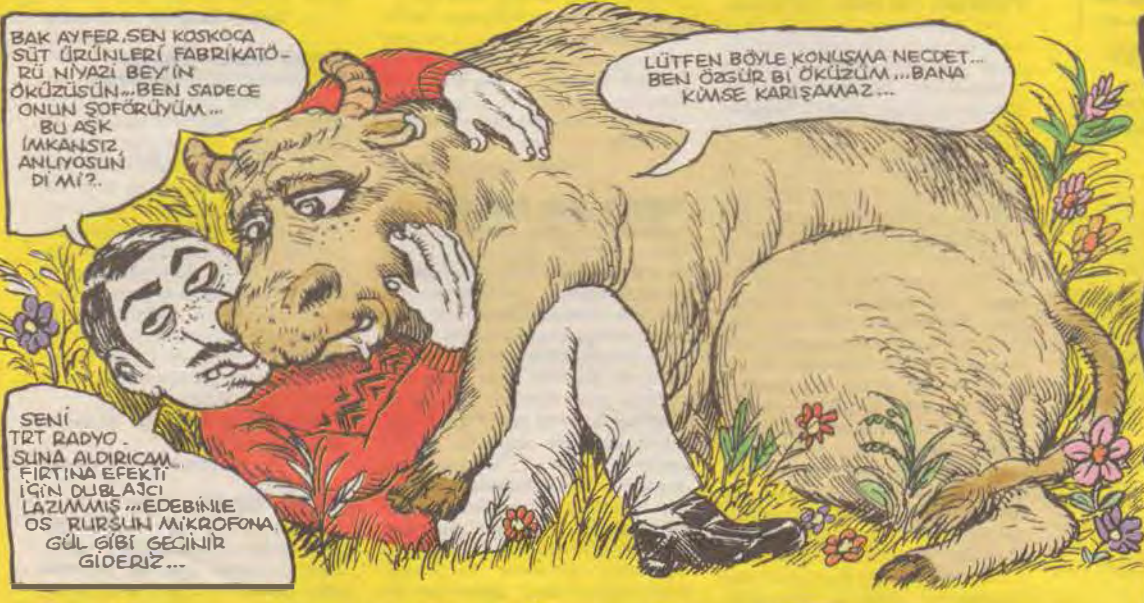
• Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd Şti.
• İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAG
• Genel Müdür: Tuncay AKGÖN
• Yönetici Müdürü: Zafer Aknor

Tel: 0 212 292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0 212 245 38 06 • Abonelık için
Tel: 0 212 292 95 65 (140) Başla: LeMan Motbaası
Tel: 0212 858 00 93-95-96 • Genel Dağıtım: BBD Merkez
Adres: İstiklal Cod. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayımlanan karikatür, yazı, eseri ve karaköşlerin tüm yayın hakları bu palamıı saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazı, basılı, görsele yayında, Tv programında ve internet ortamında kullanılmıyaz. Aksi halde dava konusu olacaktı.

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

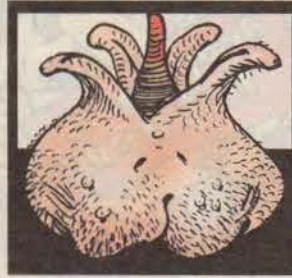

**NO
WAR!**

SAVAŞ CEPHESİ PUSUDA YUNUS YOLLARDA

Savaş "Şakşakçıları" savaşa karşı barış için Ankara'ya yürüyen Yeniharman muhabiri arkadaşımız Timur Daniş ve 21 aylık oğlu Yunus'a tüm cephe-lerden saldırıyor. Halka ve olaylara Tercüman'ın pis haberinden sonra, Sosyal Hizmetler II Müdürü Timur'un çocukla yürüyüşe çıkmakla suç işlediği-

MURDOCH

175 gazetesi, 75 tsvi ile savaşa destekliyor uluslararası çığırtkan, pro-stat ruh...

HÜKÜMET

Üç-beş dolar için şere-fimizi iki paralık ettiniz..

TONY BLAİR

bush'un hormonsuz hali

KADIKÖY KAYMAKAMI

"vajina monologları" adlı oyunu yasakladı vardır bir bildiği derrrmişik

DIŞ BORÇ FAİZİ

9 yılda 212 milyar dolar faize gitti borç hala 200 milyar dolar

CONDOLEEZZA RİCE

abd ulusal güvenlik danışmanı saddam'ı işaret ederek "hitler'de böyle doğmuştu" yalanını söyleyen ruh hastası

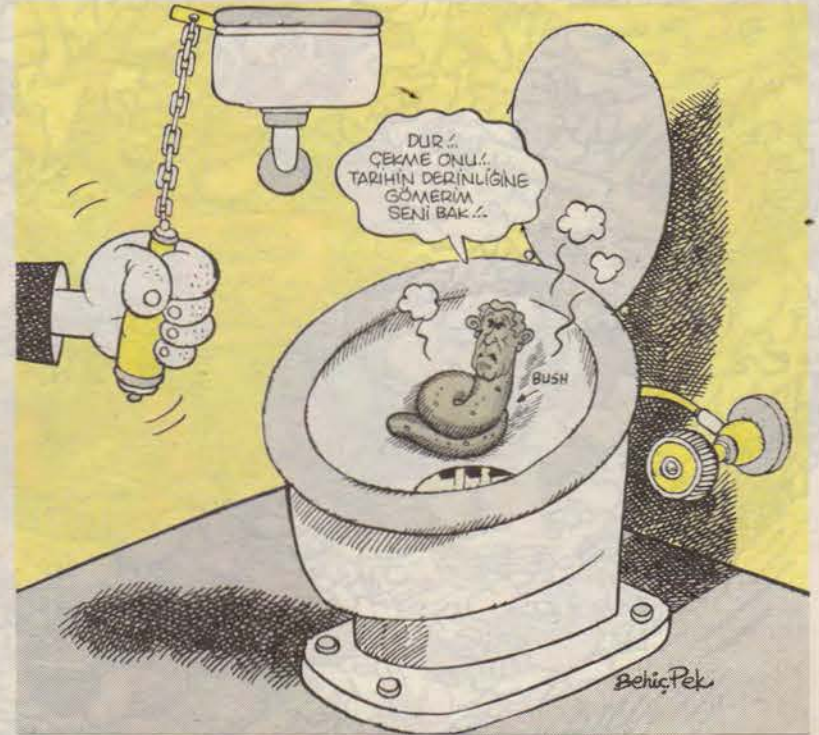
YEK

yök gidiyor yek geliyor eğitimde içi boş reform

FATİH ALTAYLI

suat yalaz'ı bırak, teke tek gel

Dünya halkları barış için ayakta..70 ülkede milyonlarca insan "sa-vaşa hayır" diye haykırırken düşük IQ Bush, NATO'dan sonra BM'yi de tehdit etti: "Tarihin derİnİlİğine gömülürsünüz"

İngiliz İşçi Partisi'nin yüzkarası Başbakanı Tony Blair, yürek-ler parçalayan(!) konuşmasında Irak rejimi için "kitle imha si-lahları olmasa bile onur kırıcı bir rejim" dedi...

MAD

ni iddia etti. Ama asıl bomba Fa-tih Altaylı'dan geldi. Altaylı, kendi-sine gelen Suat Yalaz'ın mektu-bunu dayanak göstererek ar-kadaşımızı sapık ilan et-ti... Savaşçı cephe bu soylu yürüyüşe cephe açmakta vakit kaybet-medi... Savaşa karşı tüm dünyanın tarih-te benzeri görül-memiş ayaklanma-sına Timur'la yav-rusu Yunus'un yap-tığı katkı buralarda onca birilerinin canı-nı sıktı. Canı sıkılan-lar insanlığın savaş karşıtı inanılmaz şahlanışından bile sinmeyen herşeye rağmen Amerika'nın hak'a müdahe-lesini türlü gerekçeler uydurarak haklı göstermeye çalış-anların cephesinde elbette.. Timur'un yola çıkmadan başına gelecekleri hissetmişçesine yazdığı yazı Yeni-harman'ın son sayısında ve gerekli yanıtları içeriyor...

SAVAŞA HAYIR

(Fotoğraf: Zafer Aknar)

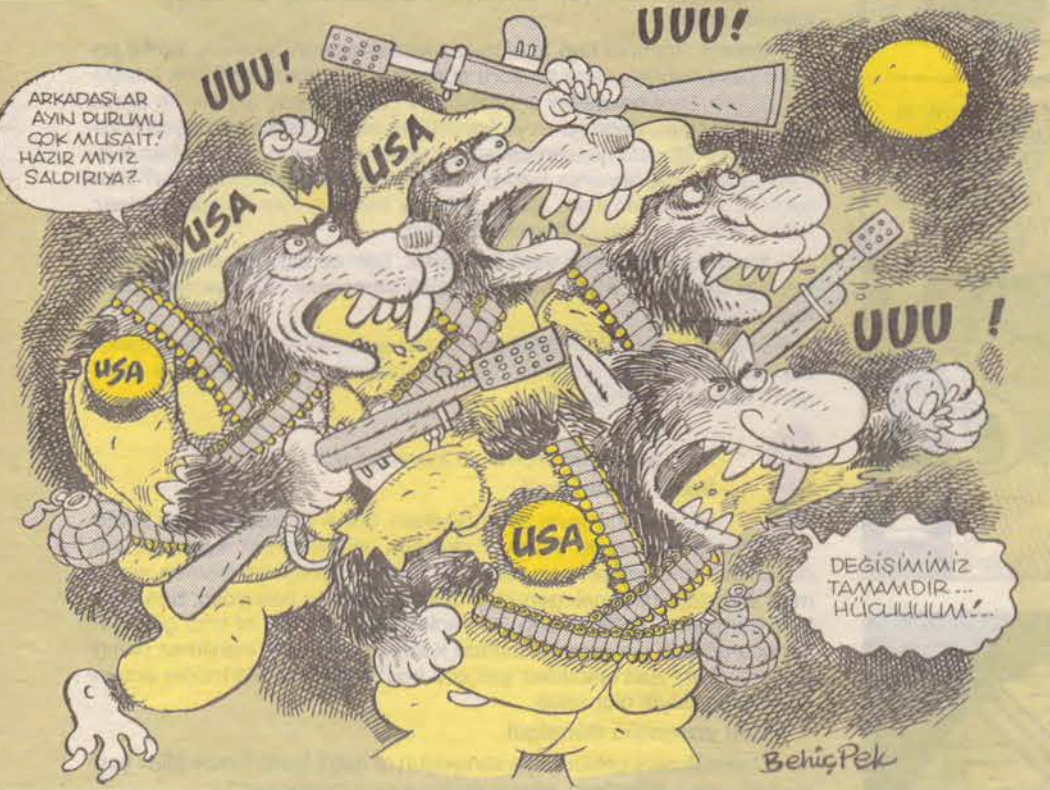
Hiçbir savaşın galibi yoktur..
Bütün cephelerdedir ölümler..

SAVAŞA HAYIR
Afişlerini yapıştırdığınız yerleri, hele bir de önünde poz vererek bize gönderir-seniz yayınlamaktan büyük keyif duyarız. (Barış işareti, ya da muhtelif savaş karşıtı işaretler yaparak)

editor@leman.com.tr

ABD Irak'a saldırmak için tüm ince hesapları(!) yapıyor, şimdi de ay ışığının durumunu hesaplıyorlarmış...

Başbakanlık konutunda saat 20.00'da ışıklar sönmüş, Başbakan Gül açıklama yapmak zorunda kaldı: "Işıkların sönməsi tamamen tesadüfidir. Eyleme destek olmak için söndürmedik!!"

Genelkurmay 2.başkanlığın-dan emekli Çe-vir Bir, Vaşington ziyareti sırasında, Türkiye'nin ABD'yi destekle-mekte geçiktiği-ni söyledi.Bir, "Operasyondan sonra Türkiye ile Amerika komşu olacak.Beraber güvenlik üretecek" dedi.

Amerika'nın planladığı askeri oprasyonun ardından bir süre Irak Valisi olması düşünülen post dallama General Tommy Franks, keskin hatlı yufka yürekli John Wayne benzetildi mümtaz basınımızda...

Hurriye

DUMUR DETAYI

Göneri İcoğlu

Sosyolojik Dumur

Yolda arkasından gelenleri düşün-meksizin akvaryum balığı gibi yürüy-enlere şöyle bir değinelim, mercek altına alalım. Tazyiksiz, oldukça yavaş akan düzensiz bir kalabalık içinde yürüyüp yürüyüp birden duranlar... Hızla yürürken birden sağa ya da sola dönenler... Beş kişi birden daracak bir yolda enle-mesine seri halde yanyana dizilip ko-nuşarak yolu kesenler... En yamanı da bu son gruptur. Diğer maddeler akvar-yum balığıysa bu son grup da akvar-yumdaki yapay kayalık dekoru gibidir. Bu akmayan durağan karmaşa trafikte de aynen böyle... Bu kez arabalar ak-varyum balığı belirsizliğinde, gider mi, aniden durur mu, sağa sola döner mi bilinmez... Bu küçük dumursal araştır-manın neticesinde şunu anlıyoruz. Ba-zen sorunlar ve uğradığımız dumurlar sosyolojik olabilir. Hatta psikolojik, ar-keolojik, mitolojik, theolojik, yani kıs-a ca lojik olabilir.. Bu lojik tıkanıklığı çö-zersek, belki herşey açılabilir, kimbilir...

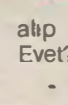
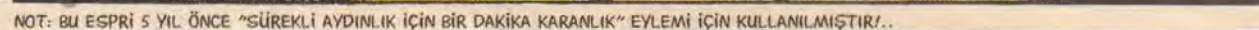
Beylerbeyi'nde oturduğum evin hemen yanında ekalliyetten yaşlıca bir komşum olurmaktaydı. Şimdi rahmetli oldu. toprağı bol olsun.. Rahmetliye mahallede Madam Teyze diyorlardı. Birşey söyleyecekken, ya da çağıracakken ona da öyle sesleniyorlar-dı. Mesela şöyle: "Madam Teyze, Madam Teyzece çamaşırları içeri al yağmur ya-ğacak" diyorlardı. Bunu duyduğuk her se-ferinde şöyle hafiften bir dumura uğruyordum. Ekalliyetten olan bu komşunun ismi neydi acaba?.. İşmini bir türlü öğreneme-dim kadıncığının...

Yakında Leman Kafe'de tekrar gös-terilerine başlayacak olan kızkardeşim Raziye'nin not defterinden aldım... Esi-nin şirketten bir arkadaşının oldukça vahim durumu... 5 senelik evliliği bo-yunca, karısı ancak 3 tüp bitirebilmiş... Beş senede üç tüp... 'Neyse ki büyük tüp. Üç tane küçük tüp de olabildi bu' avuntusuna kapılmış mıdır bu bed-baht kota bilemiyoruz... 60 ayda, yani 260 haftada üç tüp... İnani olması çok zor çok... Anlatıldığına göre adamcağı-zın dışarda yemek yemekten iflahi ke-silmiş.. Garsonlarla hısımlar, akraba gibi olmuş. Neyse uzun süren boşanma davasının ardından sonunda boşan-mışlar. Bu dumur detayı benim de evli-liği bir kez daha gözden geçirmeme neden oldu...

Irak Valisi John Wayne gibi

ABD'nin planladığı askeri operasyonun ardından bir süre Irak valisi olacak General Tommy Franks, keskin hatlı yufka yürekli John Wayne benzetildi mümtaz basınımızda...

1

10

•

1000

- Senin eski iş yerin nasıl bi yerdi anne? İftira işi mi yapıyodunuz

- Peki sen bişey kullanmıyorsan benim bu halim nedir Sıkılhan Bey?
Belli ki yakaladık. Bu fakette bişey yoktum ben. Yoksa deliriyi birşey de

- Ne biliyim, kafa yorgunluğu olabilir, ya da belki sen de kendi

- Şarjımın olması lazım daha. Alo.. Alo... Gene kapattı sorumsuz.

1. What is the main purpose of the text?

- Baba, ben Sıkılhan, annemin cebinden konuşuyorum,

- Demek annenin cep telefonuyla konuşuyosun Sıkılhan. Yanlış an-

- Ne diyon sen baba yaa! Oha artık. Lan ne zormuş ergen olmak

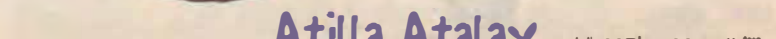
- Evet anlıyorum seni Sıkılhan. Kapamakta haklısın. Aynı evin içinde

10. *Journal of the American Medical Association*, 2000; 283: 2686-2692.

• İnanırım Bunalgöl.

- Ben yivrencim Bunalgül.

skdhan@leman.com.tr

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

BEBEK KAFASI

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

Bin at akınlar da midilli gibi şendik

● "Geçmiş paskalya" veya

TIN ESRARI, haftaya

"geçmiş yortu" kutlanır mı, hiç bilemem. Lakin geçmiş bayramınız kutlu olsun! Hatta hazır zamanı dışlamışken, bundan sonraki

● Mintax'la alıştıydık biz x'e, ilk başharf de geldi; Xavier! (Yıllardır adı geçen 'Cim Bom Bom' bu adam galiba!)

● "Bir tarafta "İnandığın gibi yaşamalısın" hükmü, diğer tarafta son zamanlarda da revaçta olan

● İlikulda falan “Hiç te bile-
ne” diyen kızlar... Aslında se-
vimliymiş. Biz de çocuk ve se-
vimliydik, herşey de sevimliydi.
O da yanlış! Sevimli: Sevmeye
uygun, seven sevilir, sevilesi.
Bu böyle, “Sevgi dolu bir dün-
yam var”a kadar gider. En niha-
yetinde İclal Aydın!

● "Tanrıların İkinci El Pazarları!"
Bu espri dümdüz giderse "Tanrıların Kırkeleri"ne de ulaşır. Hafif sola dön, "Tanrılar, ilk hedefiniz Akdeniz'dir, ileri!" Hakem Zeus olsa, sarı bile göstermeden direk şimşek fırlatır.

● Hiç giyilmemiş "tılsımlı gömlekler" gördüm Topkapı Sarayı'nda. Mümkünatı olsa hemen birini giyerdim.

● Sinan Göksele'nin yıllar önce İzmir'de Fransız Kültür Merkezi'nde açtığı "Sudan Fotoğrafları" adlı sergi. Ve aynı günlerde Sudan Konsolosluğu'nun Resim Heykel Müzesi'ndeki kültür günleri. Sonuç: Sinan'ın sergisine bi düzine Sudan'lı gelip şaşımaları ve Sinan'ın arkadaşlarının fotoğraf görmeye gittikleri yerde çeşitli çatalkaşık, alet-edevat görüp daha da şaşımaları! (Edevat: Ecevit mi diyosun, Hacivat mı diyosun, ne diyosun?)

● **Aşkın ömrü üç yıl derler
Sakin kanma onlara!**

Şarkının orijinali "Aşk dediğin laftır derler." Devamında "Güzelliğin gençliğin henüz bitmeden / Etrafını saranların hepsi gitmeden gelir ki, "etrafını" güzel söylenir. (Güzellik-gençlik bitince viyodoların ince kacası?)

● Ben de en az Ajda Pekkan kadar hür doğdum, hür yaşıyorum. İlk tercihim Beatles'a beşinci olmağı, ben ikinciyi tutturdum. Mezara tükürmeyi ayıp buluyorum, yüzlerine tüküreceğim! SEKSÜEL HAYA-

● “Bir tarafta “İnandığın gibi yaşamalısın” hükmü, diğer tarafta son zamanlarda da revaçta olan ayet ve hadisleri kendimize uydurma ve sahte bir rahatlıkla avunma alışkanlığımız... Bir tarafta “Allah’ın dinine yardımcı olunuz.” emri; diğer tarafta “Allah bize yardım eder.” deme alışkanlığımız ve ilim ve teknolojiye çağ atlamış olan medeniyet harikası gelişmelere hayran hayran, bir o kadar da saf saf bakışımız...” (Zaman, 23.11.2002 ‘hadiseler ışığında biz’ başlıklı yazıdan)

● “Yakınlaştırma Dernekleri” de var. İlla ki yönetimin muhalif karşıtı da vardır dernek bünyesinde, kulisler yapılyo mudur “Ayıptır efendim, yönetime gelesi bunlar iki yıl oldu, iki taraf arasında zerre yakınlaşma olmadıysa gibi, münferit tiksinnmeler yaşıandı. Birakin gidin di mi efenim?” deyü...

● Alfabetik sırayla Sayın Zekeriya Beyaz, Sayın Mail Büyükkerman, Sayın Haydar Dümen ve Sayın Şevket Uğurlueri "Beş Benzemek" adlı bir televizyon programında biraraya gelmeye davet ediyorum. Tabii ki sunucuları beş olacaklar, sunucu önerilerim ise Sayın Can Akbel ve Sayın Tuna Huş'tur. Kadro beşi tamamlamak koşuluyla her hafta değişebilir. Ne konuşulacak, tabii ki yurt ve dünya gündemi, gerekirse uzay boşluğu. Budur.

● Bin çocuk Tatilya'da akıncı gibi gergindik!

sisli geçmiş zaman

sen ipek yolu'nun
nazlı emaneti
ışıklı yüzünü ve gülüşünü
nöbetçiler korur

ben baharat yolu'ndaki
dede aktarı
aytutkunu torunu
beni efsaneler ve bitkiler korur

ERDENER ABI

-Balkanlardan gelen
soğuk hava dalgası İstanbul
ve çevresini fena vurdu Erdener!..

Arzu ettiğim şey beni rahatsız etmemendir...

TEREFLİ

PICTURES

ULU
BİLGE
DANDOL
DENYUS
VE
TERCİH
HAKKINI
ŞEYDEN
YANA
KULLANAN
ADAM

ULU BİLGE: ÇOK UZAKLARDAN
GELDİĞİNİ SÖYLEYEN BİRİ SİZİ
GÖRMEK İSTİYORMUŞ...

BANA NE
LA UZAKTAN
GELİYSE DALLA-
MA... YATIYA
MI KALCAKMIŞ
ÇAAR GEL-
SİN...

HİSS BANA BAK...BU ARA-
DA SEN DE BANA Bİ NESKAFA
GE...OO,PARDON YANLIŞIKLA
ŞEY OLDU SOPA...AMA
HAZIR AÇILMIŞKEN BİRAZ
İNCELİYİM BAKIIM...
HIMMM...

UZAKTAN DERKEN,NORMAL
YÜREK VE AKILLARIN UZAKLARINDAN
GELİYORUM ULU BİLGE...LAFI
UZATMAYAYIM...KENDİME KUKU
NAKLETTİRMEK İSTİYORUM...

HADİ...
ÇATTIK...
KUKU
İSTİYOR-
MUŞ...

EVLAT,YANLIŞ YERE
GELDİN...BİZ BURADA KUKU
TİCARETİ YAPMIYORUZ...

BİLİYORUM YÜCE DANDOLDEN-
YUS...AFFEDİN...AMA KALBİM...
AKLIM VE VÜCUDUMA DIRE-
NİYOR...KENDİM İYİ HİSSET-
MEM İÇİN BANA YARDIM
EDİN...

O HALDE GİT...SÖYLEDİĞİM YERLER-
DE DOLAŞ...KALBİN AKILLA DOLDU-
ĞUNDA YİNE BANA GEL...

KUKU MUKU DEYİP
AKUUMA DÜŞÜRDÜ HERİF
YAA...NAPCAM ŞİMDİ...SEN
BANA YARDIMCI OLUR
MUSUN BU KONUDA?
HE HE...

Adam Barul ülkesini
dolaşmaya başladı...Aclık
sınırlarında gezindi
önce...

KIĞIMIN ÇATALI...!
KIĞIMIN ÇATALINI
GÖREN VAR MI??!

Kaybedenler ve kaybotanlar
topraklarında dolaştı...

Yer altından fıskıran, sıcak hoppa-
cık kaynakları arasından geçti
kazasız belası...

Rende vadisine kaymaktan
zor kurtuldu...Rendelerin
insanların çığlıklarını duydu...

Ve geri döndü...

GELDİN Mİ KUKUCU...AÇLIK SINIR-
LARINI,HERŞEYİ KAYBEDENLERİ
GÖRDÜN...YANAN VE RENDELENEN-
LERİN ACILARINA TANIK OLDUN...
BÜTÜN BUNLARA RAĞMEN HİLA
KUKU İSTİYO MUSUN?..

DUYARSIZ ŞEBEK...O
ZAMAN DOORU GİT...SANA
YARDIM EDİCEKLER...

ULAAAN... NAAPTILAR
BANA... ULEAAAN
BİLGE MİSİN NESİN
ÇIK ULAAAN...!

BUNELAAN...NEREYE GÖNDER-
DİN BENİ...NE BİÇİM KUKU
TAKTILAR BANA...
ULAAAN...

AA...ÇOK GÜZEL OLMUŞ
İSTE...BU İŞARET NE
DEMEK EVLAT?...ÇOK
GÜZEL,ÇİLOP GİBİ DEMEK
DEĞİL Mİ?...TAM ÇUK
OTURMUŞLAR
İSTE...

HIMMM...
ÖYLE Mİ
DİYOSUNUZ
BİLGE?..

PANTOLON

metinifidan

BİRGÜN BENİM DE ÖLECEĞİMİ HİÇ UNUTMA

cezmi ersöz

Eve, sana dönerken çocukluğum geldi aklıma... Bazen evde annemin beni merakla beklediğini iddığım halde kendimi her şeyi unutturcasına oyuna kapılır, saatin nasıl geçtiğini anlayamazdım... Akşamın geç saatı, üstüm başım camur içinde evin yolunu bulardım. İssiz sokaklardan geçerken işleniden evlerine dönen insanlara çocuğu bir çaresizlikli bakardım, benimle eve kadar gelmelerini, kapıyı çalmalarını, anıme aslında suçsuz olduğumu, beni bu kerelik affetmesini söylemelerini isterdim onlardan. Ama duygularımı söyleyemedim onlara, bakıştımdan da bir şey anlayamazlardı... Ama, hiç unutmuyorum eve geç kaldığım bir akşam aydınlık yüzlü bir kadın yanıma yaklaşıp, neyin var öğlüm senin, demişti, yoksa bir yaramazlık mı yaptın da, annenin sana kızıp bağırmasından mı korkuyorsun?.. Evet, teyze, demiştin, ne olur benimle eve kadar gelip annemle konuşur musunuz? Gözlerime şefkat dolu bir sevgiyle bakarak yere diz çöküp yüzümü ve saçlarımı oksaydıkları sonra, neredeyse gözleri dolarak, biliyor musun benim senin gibi sevimli bir öğlüm olmasını çok istemişim, olmadı, Allah vermedi, ama seni çok sevdim, hadi gel, annene beraber gidelim, ama sen de söz ver bana bir daha annemi üzmeceksin, tamam mı, demişti.

Söz teyzeciğim, diyerek elini tuttum kadının. Öyle sıcak, öyle merhametliydi ki avuçtan, bugün bile unutmuyorum o sıcaklığı, o şefkati... Hiç bitmesin istemişim yinidüğümüz o yol... Zili çaldıkları sonra yüzüme gülümseyerek bakmış, hiç korkma olur mu, eğer annen seni eve almazsa seni bana götürürüm, gelirsin değil mi, dedi. Öylesine yoğun bir sevgi akyordu ki ondan bana, hiç düşünmeden, gelirim teyzeciğim, hem de uçarak, demiştin. Kadın yeneden yere çömelmiş, bana sımsıkı sarılmış ve bu defa gözyaşlarını tutamayarak, canım benim, canım, demiş ve sonra sesi hıçkıklara boğulmuştu...

Annem kapıyı işle bu görüntüye açmıştı ve bizi şaşkınlıkla seyrediyordu... Kadın kapının açıldığını fark edince kendini toparlayarak ve son derece incelikli bir itadeyle, onu yolda gördüm, geçtikleri için çok korkmuştu, ne olur bu seferlik affedin, bana söz verdi bir daha yapmayacak demişti anneme... Sonra bana doğru eğilmiş, saçlarını oksayarak ve şakacı bir itadeyle, bir daha yapmayacakmış değil mi, diye sormuştu... Ben de artık korku namına bir şey kalmamış, ama koynun yerini denir bir üzüntü almıştı. Ne olur gitmeyin, dedim kadına. Ne olur bu gece bize de kalın... "Gitmesin değil mi anne, söyle de bizde malsın anne..." Annem, kadına gülümseyerek bakarak, sağolun buraya kadar zahmet etmişsiniz, buyurun bir kahve için, soluklamanı isterseniz biraz, demişti... Kadına teşekkür ederek inşallah başka sefere, beni de annem evde bekliyor, meraklanmasın, iyi akşamlar, deyin merdivenlerden inerken bana son kez gözlerini sevgiyle kısıp bakmış ve parmaklarını dudaklarına götürerek uzun, derin bir öpücük göndermişti... Annem belki de onun halıma beni affetmişti, ama ben o kadını hiç unutmamıştım...

Bana evden uzaklaşıp geç vakitlere kadar oynadığım oyun getirmişti o kadının sevgisini... O günden sonra annemin öksesini göze alarak defalarca kaçtım evden. Defalarca eve geç vakitlerde döndüm, onunla karşılaşmıştım yoldan çok geçtim, ama hiç bir zaman görmedim onu... Sonra yaşım biraz daha büyüdü, genç delikanlı oldım. Bu defa evden futbol için değil, devrimcilik oynamak için kaçıyor, hatta eve günlerce uğramıyor, örgüt evlerinde ya da öğrenci akademiyanın yanında kalıyordum... Ama ne zaman eve geri dönmek için yola çıksam, geçtiğim yollarda hep o kadına rastlar mıyım, diye geçiniyordum içimden... Ve ona bir gün rastlasam büyüdüğüm bakmadan yme öyle sevgiyle bana sarılıp, biliyor musun, benim senin gibi sevimli bir öğlüm olmasını çok isterdim, olmadı, Allah vermedi, ama seni çok sevdim ben, diye saçlarını şefkatle oksamasını bekledim... Yolda rastladığımda beni yine o aşkarak gibi anneme götürüp, oradan başışlanmamı isteyip, ayırırken gözlerini sevgiyle kısıp ve parmaklarını dudaklarına götürerek bana o uzun ve o derin öpücükten bir leme daha göndermesinin birer kez arzu ettim... Kimbilir, belki de ben evden kaçmayı o kadına bir daha rastlam umudu yüzünden böyle çok sevdim... O sevgiyi evimin dışında aradım hep... Ve ne zaman kımıpe bin bir emek ve güçlkle bir hayat, bir ev, bir düzen kurmam bir gün ansızın bütün burlan yitip başımı alıp gitme tutkusuna belki de bu yüzündü...

Tıpkı bugün olduğu gibi... Bu hayat, bu düzeni, bu evi bin bir güçlük ve emekle kurmuştuksun... Ve ömründe hiç kimsenin sevgisine senin sevgin kadar emin olamadım... Çünkü binlerce kez sandım ki sevgi... Hayatımı binlerce badire atlattı, ama hiç yıkılmadı... Seninle arandaki uyumu kimseyle kuramadım. Kimse beni senin kadar iyi tanımadı, tanımak için senin kadar kimse çaba harcamadı... Annemin eksik bıraktığı boşluğun kimse senin kadar doldurmaya çalışmadı... Ben de sana gösterdiğim yaralanımı kimseye göstermedim. Çünkü kimse göze alamazdı bir insanı bu denli büyük, onılmaz, çaresiz yaralanıya sevmeyi...

Ama yetmedi işte o büyük sevgin bile bana... Evden kaçma zamanım gelmişti demek ki... Çocukluğumda karşılaştığım o kadın benim hangi eksikliğimi, hangi boşluğuma dokundu bilmiyorum, ama belki de yine ona rastlarım diye seni, seninle kurdüğümüz her şeyi kaybetmeyi bile göze almıştım... O gece o kadın, hadi gel bize gidelim, dese kesinlikle giderdim. Annemin ne hissettiği umurumda olmazdı o an... Neden böyleydin ben, neden hep evlerimden kaçmak istiyordum. Kendi evim değil, neden hep başka evler cazip geliyordu bana... Yoksa çocukluğumda rastladığım o kadının hiç beklemediğim anda içime aktığı o benzersiz sevgiyi bir daha rastlarım diye mi yaşamak istiyordum bu kaçış duyguları...

Yoksa senin sevginden ne kadar eminsem annemin sevgisinden de o kadar emin oluşum, nereye kaçsam, nereye gitsen eninde sonunda eve döndüğümüz her şeyi kaybetmeyi bile göze almadım ve bir iki bağıp çağırmasından sonra her şeyin yine eskisi gibi devam edeceğine kendime inandığım kadar inanıyor oluşum mu neden oluyordu bu korkusuzluğuma?

Kendime inandığım kadar mı? Kim inanabilir ki sonuna dek kendisine?... Kim, ben kendimi tanıyordum, diyebilirdi, eğer bir kez olsun kararlılığa eğilip bakmışsa... Sen diyledir misin? Sen ne kadar eminisin beni sevdiğinden? Beni sevdiğine göre sen de benim gibi trajediyi seviyorsun demektir bu... Çünkü trajedide imkansıza sevmek vardır... Anladığını, tanıdığını sandığın biri bir gün öyle şeyler yapar, öyle şeyler söyler ki, aslında onu hiç anlamadığını, hiç tanımadığını fark edersin... Ama ona duyduğun aşk yine de bitmez... Ona rağmen sürüp gider... Çünkü sen aslında benden çok, benim imkansız oluşumu seviyorsundur, belki de... Sana asla teslim olma-yışımı... Teslim olursam belki bana duyduğın bu aşk bitebilir... Belki bundan korkuyorsundur...

Benim evden kaçışlarımsa evi, evdeki beni, annemi artık bütünüyle arlamış ve sonuna kadar çözmüş olmandan kaynaklanıyor olmasın... Bir şeyleri anlayıp çözmüş olduğun sonra traledi-yi özelemem, imkansızın peşinden koşma isteğim hep bundan değil mi? Çocukken yolda rastladığım o kadını bir daha görme isteğimin arkasında bu duygu yatıyor mu? Üstelik onu bir daha hiç göremeyeceğimi içten içe bilecek... Bu arzunun içimi kanatmasından gidi ve vazge-çilmez bir zevk mi alıyordum yoksa... Çünkü ona rastlamadan önce annemi çoktan tanımış öğ-renmişim bile... Tepkisini, ölkesini, beni ne kadar sevdiğini... Her şeyimi... Ama o kadının kim olduğunu hiç bilmiyordum... Kim olduğunu bilmediğim halde beni bugüne dek sevmiş heikes-ten çok seveceğine ve herkesten çok anlayacağına inandırılmış bir kere kendimi... Annem-den, hatta senden bile çok seveceğine ve anlayacağına... İşte bu inanış traledi yaşamaya ne kadar istekli oluşumu gösteriyordu... Ve ne kadar kendimi kamlımda çalışırsam çalışırsam tra-jedi yaşamayı bu denli özleyor oluşumun altında gerçeklerden bir süre sonra denir bir sıklıkla duymam ve onlardan kaçma isteğini yabıyordu... Evet, gerçeği yaşamak bir süre sonra beni

aşağıya çekiliyordu... Oysa hiç bilinmeyen ve hiç bilinmeyen eek olan bir şeyi ya-samak ve ömrümü ona adamak beni yuceliyor, aşınlaştıyordu... Tıpkı son günlerde yaşadığım bu serüven gibi... Ömrümü sana değil, te-lefonun ucundaki bir sese ve ruhumun boşluğuna dolan o kokuya adamak isteyişim gibi... Çünkü sen evimin kapısını açtığım bu anahtar kadar ger-çektin benim için. Girişte duran teilkler, ayakkabılar, ocakta pişen yemek kadar, pencerelerimizi örten perdeler, yazı masam, balkondaki çiçeklerin kadar ger-çektin...

Önce sınırdı gördüm senin. Balkondaydın. Çiçeklerin arasında. Balkon de-mirine tutunmuş aşağıda, bahçedeki biriyi le konuşuyordun. Üzende san hırkan vardı. Onu yıllardır giyiyor, yenisini almıyordun... Ayağından annenin ördüğü yun çoraplar, Habralarına senin kadar düşkün bir kadın görmemişim, Ne kadar es-kişeler, kullandıkları oşalar bile değer verdiğin, sende anısı olan hiçbir şeyi göz-den çıkartamazdın... Salondaki kolbuktardan birine oturup seni seyretebeye bas-ladım... Seni seyrederken dün gece yaşadığımı düşündüm yeniden... Ben o kadına adada bir pansiyonda seni, kendimi, bütün gerçekliğimi unularak çılgın-ca sevirirken senin neler yaşamış, aklından neler geçirmiş olabileceğini... Sa-ate bakışını, meraklanışını, mutfaaktan gidip kendine kim bilir kaçınıcı çayını dol-duruşunu, saatine yeniden bakışını, cep telefonundan beni bir kez daha, bir kez daha arayışını, kulağına gelen o umutsuz telessekreter mesajlarını içinde yaratmış ürperti çancıyı, sonra birkaç sayfa kitap okuyup yorgana sanlıp uyumak is-teyişini, ama gözüne bir türlü uyku girmeyişini, kalfoktekr kendine çay doldu-ruşunu, yine birkaç sayfa daha kitap okuyuşunu... Ağır, kurgun bir uykuya dalıp sabah uyanır uyanmaz yemden telefonuna sarılıp beni aramanı... Bulamayınca sarı hırkanı üzerine giyip balkondaki çiçeklerine su verişini, yeni uyanan şehre huzun dolu gözlerle bakışını... Kapı zili çaldığında heyecanlı ırkılıp, kapıyı aç-a-ba ben mi geldim, diye çocuksu bir umutla açışını, karşında emek ve gazele getiren kapıcıyı görünce yaşadığın düş kırıklığını... Kapıcı bu halini fark etmesin diye ona her zamankinden daha güler yüze, bünaydin, nasılsın, deyişini...

Kesik parmağımın üşüdüğünü hissettim günün. Suçlulukla üşüyordun... Bunla-n sana yaşamaya ne hakkım vardı... Bu milyonları yaşadığı koca şehirde benim-le hayatım paylaşmaya çalışıyordun. Baska bınyle, başka bir evde, başka bir ha-yatın olablırdı, ama berf seçmişin... Kendini koşusuz vererek gelmişin bana... Bir gece de olsa, bir gün de olsa bu kadar kolay mıydı seni unutmak... Hayatım-da hiç olmamışsın gibi bilmediğim binbin büyüme, gizime bu denli çabucak kapılmak... Sokakta tesadüfen rastladığım bir kadının beni çok sevdiğini söyle-me-sinden denir anlamlar çıkıp annemi bile bırakıp onun peşinden girmek isteği-sime ne kadar çok benzeyordu mu duygularım... Üstelik dün gece birtakle olduğum insan beni sevdiğimi bir kez olsun bile söylemişti ki... Ve berf burakp giderken o kadın gibi gözlerimi sevgiyle kısarak ve parmaklarını dudaklarına götürerek bana uzen ve derin bir öpücük bile göndermişti...

Bir sigara daha yakıp çakmağı sehpanın üzerine bıraktım. Çakmağı seninle duyup arkana itkilerde bakdım... Yüzün aydınlıktı birden. Ben oyle baktın ba-na. Bir hıyalete bakar gibiydi... Sonra suçlu olduğum aklıma geldi. Gözlerime zorla-ma bir gölge indirdin. İçten içe beni bu kadar çabucak başışlanmana kızdın bel-ki de...

Kapıcının karsıyla konuşuyordun. Bir an önce elindeki işleri bitirip gel-me-sini istiyordun ondan. Ben trajedilerin, gizemlerin peşindeyken seni gerçek şey-lerle uğraşıyordun... İşinden arka kalan zamanlarda mahalledeki yetenekli, ama yoksul kadından ürettiği el işlerini, masa örtülerini kermelerde, semt pazar-laında satarak onlara katkıda lunmaya çalışıyordun... Hem de hiçbir kazanç duyugusu hissetmedin... O an hayattan ne kadar kopuk olduğumu hissettim bir-den... Ben oyunlarda yaşıyordum, sense gerçeğin tam ortasında... Bunlan ya-şadığım suçluluk duyugusu mu söyletiyordu yoksa bana... Çünkü çok da böyle hissetmiyordum. Aldırma, bilincimle yaşıyordum bu suçluluk duyugusunu. Ruh-u mu dolduran, içimi ürperten başka şeyler vardı... Kendimi suçluluk duyugusuna ne kadar kapılmak istesem de duygularımla hiç de öyle söylemiyordum... Yaşadık-tarımdan hiç de pişmanlık duymuyor, sadece anıyı ve başışlanma bekiyör-düm... Acaba hayatın zorlukları, gerçeklerin bunaltısı ruhumu parçalamış, aklı-mı, bilincimi bir yana, duygularımlı çok başka bir yana mı sürüklemişti... Hayat-ından kaçarken vicdanımı arımda bir yerde mi bırakmıştım yoksa... İnsanin kendisine yabancılaşması dediklen bir muvdu acaba... Ama ne tuhaf ki bu yap-tıklarından dolayı hayatıma yabancılaşmışım gibi hissetmiyordum... Aksine bir başka yerde, belki bu zamanın dışında kendimi ilk kez bulmuş gibi hissediyordum... Beni asi şaşırtan ken-dimi ilk kez bulduğum bu yeni yer ve zamanda bu hayatım bana oldukça yabancı ve çok uzak-mış gibi gönlüyordum...

Bu duyuguyu yıllardır yaşadığım bu eve girdiğ ünük anda hissetmişim. O yaşadıklarımdan sonra sanki artık burası benim evim değilmiş gibi yıldı... Sanki bu akşam kendi evimde bir misa-fir gibiydim... Kendimi kaptrdığım bu trajediyi değil, yaşadığım gerçeği sorgulamaya başlamış-tım artık...

Hiçbir şey olmamış gibi davranıyordun. Dün gece neledeydin, nerede kaldın, diye bile sor-muyordun bana... Bana karşı hiçbir zaman kayıtsız değildin, sanki içinde binlerce soru bink-mıştı, ama susuyordun yine de... Bu suskunluğun beni meaklandırdı, ama merakımı gidere-cek hiçbir şey soramıyordum sana... Sanki benimle ilgili bazı kararlar almış, bunun verdiği ra-hatsızlıkla önce benim konuşmamı, benim bazı şeyleri itiraf etmemi bekliyordun. Ama neyi, na-sıl itiraf edebileceğimi ki sana... Erbinin benzeri olan günlerimizden bunaldığımı, bu yeni, bu za-manın dışında bir başka yeni, bir başka zaman öledığımı, hayatımı artık sokğun ve duşsuz bulduğumu, her şeyi bırakıp kaçmak istediğimi sana nasıl ve ne şekilde söyleyebiliirdim ki...

Bundan düşünürken kapı çaldı, sen mutfağıydın, kapı kapıyı açtım, gelen kapıcıydı. O aynı yakıt ve ağız mabuzunu getirmişti. Yakıtın bitmek üzere olduğunu, eğer bir an önce ödememek soğukta kalabileceğimizi söylüyordu. Tamam, öderiz, diyerek, kapıyı hepattım, elindeki makbu-zu sehpanın üzerindeki ödemeyi bekleyen elektrik ve telefon faturasalarını yanıma koydum... Hiç alırmıyordum hayabın bu basit ve sıradan gerçeklerine... Günlük hayatın dışına çıkmışım san-ki... Telefonuma bakmış, ayırdığımızdan beri hiç aramamıştı. O arayana kadar ben de aramaya-çaktım. Ama arasa diye dua ediyordum. Diencim giderek azalıyordu... Bu sırada sen sofra-yı hazırlamaya başlamıştın... O an bu düşüncelerimden utandığımı hissettim. Kalkıp sana yardımçı ol-maya başladım. Masaya bir şeyler taşıırken bazen horforda hırslaşıyorduk, bu anlarda gözleri-ne bakmaya çalışıyordum, ama aklından neler geçtiğini bir türlü arlamıyordum...

Her şey yine aynıydı. Sofraya yine birlikte kalırdık. Sonra dalgın gözlerle televizyon kanalına-rında gezindik. Seyredecek kayda değer bir şey bulamayınca sen yanım kalmış kilebini okumaya, ben de odama geçip bir şeyler yazmaya, bazı notlar almaya başladım, ama ne kadar babalasam da bir türlü kendimi yazılarına veremiyordum... Sanki bu hayata, bu güne dek yaptıklarına duy-duğum o hirs dolu ilgim bir anda tüklenmişti... Her şey anlamsız geliyordu bana... Bir başkası ol-muştum sanki... Bu ben miyim, dedim kendime... Bu bensem, birkaç gün önceki insan kimdi ty-

...yse?... Odamın perdelerini aralayıp evlere, evlerin solgun ışıklarına, caddeden yorgun argın geçen insanlara baktım... Pencereyi açıp derin derin nefes aldım. Evlerin çatılarından yukarıya, gökyüzüne, yıldızlara doğru baktım. Ruhumun uzaklara doğru çekildiğini hissettim birden... Bu... Bu oda, bu hayat birden çok solgun ve çaresiz gözüktü gözümde... Sanki öledikğim her şey an gecede kalmıştı, dünya bir gecede bana bütün güzelliklerini, bütün coşukluklarını göstermiş, sonra geri çekmiş, ardından da beni bu sürgüne geri göndermiş gibiydi... Ondan saattlerce ne bir ışık, ne de bir mesaj gelmişti... Her şey bu kadar basit miydi, diye düşündüm. Bu kadar çabuk biter miydi? Yaşanantıların hiçbir anlamı yok muydu? Ben bu kadar kısa bir sürede unutulacak bir insan mıydım? Artık direncim tükenmek üzereydi. İçimde bir yerler kanyordu. Kanayan incimış gururum muydu, yoksa aşka susamış kalbim miydi? Çocukken, bir oyun dönüşü karanlık bir yolda rastladığım o kadın geldi aklıma birden... Onun bana veda ederken gözlerini sevgiyle kırarak bakışı ve parmaklarını dudaklarına götürerek uzun ve denin bir öpücük gönderiş geldi... Ayır, bir yerlerde aşk vardı... Oralandan bir ses gelecekti bana... O ses geldiğinde ben kendime dünyaya daha çok inanacaktım. Yaşamak için bir sebeblim olacaktı o zaman... O zaman gün-... böyle birbirinin tekrarı olmayacaktı... Bu hayatın zamanı geçerken benimde bu denli büyük sancı bırakmayacaktı... Bir başka yerde zamanın nasıl geçtiğini anlamayacaktım... Günler birbirinin tekrarı... Bütünün tekrarı, diye sayıklamaya başladım sonra... Delirmiş gibiydim. Ellerim titreyerek ona mesaj yazmaya başladım: "Seni seviyorum..." Ve sonu ne olurdu, diyerek mesajı gönderdim. Sanki hayatımın en büyük kumarcısını oynamış gibi hissediyordum kendimi... Zorlanmı daha yem tanıklığım bir insanın bilinmezliğine doğru fırlatmıştım. derim, özgürüğüm, geleceğe dair bütün planlarım benden çıkmıştı artık... Gururumun ne kadar çabuk yaraalandığı, teki edilmeyeceği ne denli hassas olduğum geldi aklıma birden ve, ben... Yaptım, diyerek ellerime yüzümü kapattım... Sordüğüm soruyu kendim yanıtladım hemen: Sen istedin bunu... Artık hiçbir şey kişi gibi olmayacak. Sonuçlarına sen katanacaksın. Artık birbirinin tekrarı günler bitti... Ya seçtiğin gökde uçacak ya da sonsuz bir acının kucagina ineceksin. Cehennemlin yedi kat dibine... Bu sırada sen geldin yanıma. Ellerimle yüzümü kapattığıma görünce, neyin var, iyi misin, diye sordun. Bir dakika önce bir kadma, seni seviyorum, diye mesaj yolladığım halde utanma-... bunu yaptığımdan dolayı. Utanmayışım garbime gitti. Sanki bir başkasıydım... Anlamayı... anlaşılmayı bekliyordum sanki herkesten... Ama bu da çok doğru değildi. Kendi içimde... pesine bilinmez bir yolculuğa çıkmıştım ki anlaşılmayı bile beklemiyordum aslında... Çok dü-... nünce bunun çok da yabancı bir duygu olmadığını anladım, sanki bu güne dek anlaşılmak... değil, anlaşılmamak için uğraşıp düşünüşüm gibi geliyordu bana...

Yo, iyiliğim, bir şeyim yok, dedim sana... İyi öyleyse ben yatıyorum, sana iyi geceler, de-... yip kapıyı kapattım. Kapıyı kapatırken ruhumun içine doğru çok kısa, ama çok derinden baktı-... gını hissediyordum sanki, bense ellerimle yüzümü kapatıyordum hala... Gecenin geç saatine kadar salondaki koltukla oturup ve durmadan sigara içerek mesajıma bir yanıt bekledim. Ama gelmedi... Dünyaya ve kendime inanmam için sadece bir yanıt bekl-... yordum, anlam ya da anlamsız bir yanıt... Bu yanıt eğer gelmece hayabın bugün olduğundan daha taktüze, daha solgun geçecekti... Bu gerçeğin içinde anlamı bulduktan da anlamı yi-... tirecekti... Yücelmek için kendimi sürüklediğim bu trajedi beni daha da aşağılara çekecekti... Kendimi öyle yalnız ve çaresiz hissediyordum ki yanına gelip uzandım. Arkandan sarılıp seni koklamaya başladım... Uyumuyordun. Gözlerin açıktı ve susarak boşluğa bir yere bakıyordun... Suskunluğu ben bozdum: Bana hiçbir şey sormayacağını, dedim... Yattığın yerden sırtüstü doğruldu ve odamızın tavanına bakarak konuşmaya başladın: "Soracaktım, ama anlamsız geldi sonra... Üsl kaffaki komşumuz Ali Bey vardı ya, hani kanserdi? İşte o evvelsi gün öl-... dü; dün de cenazesini kaldırdılar... Dairesinden tabutunun indirilişini ve cenaze arabasına konuşunu seyrettim... Bir an senin de öldüğünü ve tabutunun cenaze arabasına yerleştiril-... diğini düşündüm; içimde o an korkunç ve tarifsiz bir acı uyandı... Ölüm diye bir gerçek ol-... duğunu ve bu kısıcak hayatla birbirimize acı çektiğimiz ne kadar anlamsız ve boş oldu-... ğunu hissettim birden... Bir gün gelecek oluşun benim için ne kadar değerli olduğunu habriattı bana, ne kadar vazgeçilmez... Ama sıkıldıysan bu hayattan, ben sana yelmiyor-... sam gidebilirsin. Sana bir şey diyemem... Sen benim parçam gibisin, nereye gidersen git, seni içimde yaşatırım... Ama ne olur, sen de bana acı çektiirmeden önce benim de bir gün öleceğimi hiç aklımdan çıkarma..." Uzaktaki çekilip giden ruhum birden geri geldi bu sözlerin üzerine... Utancım, pişmanlığım, vicdanım... Bu koca dünyada senden başka kimsen olmadığını anladım o an. Herkesin ölece-... ği aklıma gelmişti de, senin bir gün öleceğini hiç düşünmemiştim... Yoksa bütün bu oyunlan kendini unutmak için değil de senin, benim, sevdiğilerimin ölümünü unutmak için mi yaşıyor-... dum?... Bundan daha büyük bir korkaklık, daha büyük bir kaçış olabilir miydi?... Hayatında ve derin bir susuzlukla sandığım sana... Tıpo hiç beklemediğim anda bir gün ansızın ölen anıme sanır gibi... Ne olur bırakma beni, dedim sana... Bırakma...

cezmi@leman.com.tr
* Eskişehir, 8 Mart Cumartesi günü saat 15:00'de Eskişehir Sanat Derneği Lokali'nde yin.
Adres: Cumhuriyet Mah. Tersel Sok. No:20 Tel: 0222 - 230 25 57 - 0535 314 90 97

BEZGİN BEKİR

IRAK'TA
SAVAŞA
HAYIR

Tuncay
Akgün

Savaş cephesine karşı dostum Timur'un ve Leman'ın neşesi Yunus'un yanındayım... Çocuklarımızı alıp desteğe yanlarına gidiyorsunuz... Savaş duyarlı tüm okurlardan da aynı tavrı bekliyorum... Haftasonu savaş cephesine karşı çocuklarımızla Timur'un yanında buluşalım...

HEM KORKAK HEM DE FAKİR!

Yazan: Haybeci Şensoy

"Kimi?" diyeceksiniz "diyorsunuz?" Kim olur bu bir düşününce? Tabiki de bryklar ve çatık kaşlarıyla tüfeğine basıyor, duman çıkıyor. Tabiki de Saddam. Hadi diyelim bu soya çekmiş. Bunun fitratı böyle biçmiş bunu. Korkak yaratılmış. Korkuyor adam. Bunun lami zimi Limuzini yok, iyi de... Korkaksın

da... Niye bir de fakirsin be adam? Oran da mı soya çekti? Babanın haritası da mı genlerin fakirdi? Sen silkin artık bu bir fakirliği. Bas tüfeğe. Çok güzel! İyi de nedir o parasızlık. Basiyorsun tüfeğe dolar mı geçiyor eline?

Bir de diyor ki, Irak'ta yok diyor. E hani yoksa? Kitle imha silahları yok diyor. Madem yok, göstereceğini. Sonutunu gösteremiyor. Ağzıyla yok diyor, elleriyle yok yapıyor. Biyığın kalın, tüfeğinin orasına bastırıyorsun dan

dun. İyi de, adam bir çekiyor deklanşörle uzaydan, ve çıkıyor ki var. Hep-sini fotolamış. Kamyon var minibüs var. Olanayan da derhal çiziliyor el marifetiyle. Biyığın var, güzel de, herşeyin yalan be edepsiz!

Ben korkuyorum. Bu gidişle kadim dost ABD ile de aram açılacak. Yeter ABD'nin bu güvercinlik ettiği. Nedir bu ondaki bu uyuşukluk? Paylaşacaksak paylaşalım. Dost most, sıkı mıki... Ama ABD'de ayak bağı olmaya başlıyor bir yerden sonra insana.

NE OLACAK BU İSRAİL'İN HALİ?

Savaş hazırlığı. Dünya yerinden oynuyor. BM, AB, NATO sallanıyor. Kıyamete gidiyoruz. Bütün bu bokları yiyen İsrail'den ses yok. Basınımızda İsrail'e ilgili tek haber yok. Her taşın altına gizlenmiş İsrail, dünyanın yıkıldığı bugünlerde yine gizlenmeyi başardı...

Oysa geçtiğimiz günlerde İsrail seçimleri'nde Likud partisi zafer kazandı. Dünyanın başına çılgın felaketler yağdıran Likud, dünya siyaset arenasının en gözü dönmüş, en manyak partisi. Likud o kadar büyüdü ki, artık onlardan parti değil, İsrail devletinin ta kendisi diye sözetmek gerek. Bütün başkanları, bizim Susurlukçular gibi, terörist, katliam, saldırlar, kasaplıklarıyla meşhur. Bir nevi, parti, liderlerini özel timden seçiyor, şu kadroya bakın: Önce Menahem Begin, sonra İzak Şamir, sonra Netenyahu, şimdi de Ariel Şaron... Menahem Begin çete lideri ancak Enver Sedat'la banş yapınca dünya nobel banş ödülünü aldı, sonraki Likud lideri Şaron, Sabra Şatilla'da önceki başkanını utandırmadı, üçbin kişiyi katlederek, zevkin en büyük gaddarlığına ulaştı.

Likud'un başında bir kutsallık halesi var, İsrail'de bu adamlara kimse dur diyemiyor. Hem dincileri, hem orduyu Likud partisi kadar şahane kullanan bir partiyi modern toplumlarda bulmak zor. Türk ordusunun 12 Eylül öncesi kimliği, PKK savaşında yine kimliği kullandığını hatırlayalım. Kusursuz kahramanlar. Din ve ordu gibi iki büyük müesseseyi Likud partisi tek bir bedende bileştirdi. Dinden ve ordu-dan müteşekkil bir İsrail yarattı.

Çok çok yıllar önce dünya solunun umut bağladığı, ilimli parti ise Mapai. İsrail İşçi Partisi. Efsanevi başkanı David Ben Gourion. İsrail'in kurucu başkanı. Tarihte hiçkimse İsrail devletine Ben Gourion kadar elle tutulur hizmet edemedi. Gourion'dan sonraki başkanı ise çocukluğumuzun gazete sayılarından tanırız, Golde Meir, ismini en çok işittiğimiz liderdi.

Ben Gourion, laik bir devlet adamı, solcu. 1948'de bağımsızlığına kavuşan İsrail'in başındaydı, İsrail'in yükünü, belasını, Ben Gourion çekti. Ben Gourion bir mucize yarattı, "olamaz"ı yaptı. Dincilerle laikler arasındaki dengiyi kurdu. Laik dinci dengesi İsrail bahsinin en zor yandır ve laik-dinci ortaklığı olmasaydı İsrail olamazdı.

Bu denge otuz yıldır büyük sarsıntılar geçirdi ve bugünlerde tamamen bozuldu. Bir iç savaş çıkarsa şaşırmanın. Şimdilerde, aşırı sağcılar-dinciler, toplumu tamamen laiklikten uzaklaştırıp, hayallerindeki herkesin asker-herkesin mürid olduğu İsrail hedefine çok yaklaştılar. Vaadedilmiş topraklarda neler oluyor, neler. Tuhaf yani, Tevrat'ta sınırlan çizilen toprağın bir ucı Filistin, yani, şimdi bu sınırları hayali İsrail valonından yazıyorum.

İsrail'i kuran İşçi Partisi'nin tarihten silinmeye doğru kan kaybetmesi, bizim CHP'nin haline benzer. Umudumuz, devinici Ecevit, döndü dolaştı, dinciler ve milliyetçilerle nasıl içiçe girdi. Aynen böyle. Chomsky'nin deyişle, artık Mapai ile Likud arasında pek fark kalmadı.

İsrail'in en büyük zaferi 67'de 6 gün savaşından bugüne İşçi Partisi sürekli kan kaybediyor, intihar saldırıları sürdükçe, İşçi Partisi yok olacak...

Ben Gourion, hahamlarla dalga geçecek, onları saçma, bozuk, manyak bulacak, dini hiç ciddiye almayacak kadar sert bir laikti. Şimdi ise hahamlar İsrail'in herşeyi oluverdi.

1948'de devletin kuruluş konuşmasında Gourion: "Daha yapacak çok şey var, çok şey için erken" benzeri temkinli konuşma yapıp, ayrılırken, ağzından gayri ihtiyar mıntrili sözleri: "Oh be, sonunda özgür bir ülkemiz oldu", tatihe geçecek hüznündedir.

Yahudi halkına özgürlüğü, ulusu, bağımsızlığı, bir devlet yapısını öğreten Yahudi aydınlarıdır, solculardır. Çoğunun kökeni Avrupa'dır. Hahamlar hala ruhun kurtuluşundan, mesihin gelip kendilerini kurtarmasından bahsediyor. İsrail hala bu bekleyiş içinde. Oysa solcu aydınlar İsrail'e önce bir ulus öğretti, sonra şahiden, etiyale, kaniyale, özgür birey olmayı öğretti. Ne çabuk unutuldu, İşçi Partisi...

1780-1880 arası sürgünde, dışarda (diasporada) yaşayan Yahudi cemaatleri içinde büyük bir reform hareketi başladı, buna aydınlanma, halagah diyorlar. Bu hareket bir ulus kurmak istiyordu. Oysa, cemaatleri içinde yaşayan yahudilerin Tevrat inançlarına göre bir devlet, bir ulus bekleniliği hiç yoktu. Kurtarıcı mesih onları bulundukları yerden gelip kurtaracaktı. Ulus devlet istemek, kaniyale, Tevrat'ı dinlememektir. Kafilikle suçlanan reformcuların anayasası şuydu: İsrail'e dönelim, Mesih'i İsrail topraklarında bekleyelim, İsrail devleti Mesih'in gelmesini hazırlasın.

Yahudiler dünyanın neresinde olursa olsun Kurtarıcı Mesih onları Kudüs'e götürecekti, bir yıl süren cennet hayatı başlayacaktı. Bu imanı, bu imanı değiştirmek için reformcu hahamlar çok çalıştı. Allah'ın işine karışmamak lazım, mesih gelmeden bizim gidip devlet kurtarmamız kafirlik, deyip, reform hareketlerine saldırdılar.

İsrail'de bir bayrak altında toplanma, bunun adı, siyasi siyonizm ve önlere, okumuş, reformcu bir adam vardı Herzl! Bu adamı ve arkadaşlarını bizim Jön Türkler'e benzetebilirsiniz, bugün Herzl'in mezarı İsrail'de yüksek bir tepededir. Sürgündeki yahudileri İsrail'de toplamaya ikna etmek, işte dünyanın en zor bu işini başardı.

İsrail'e göç fikri halen İsrail Devleti'nin en büyük sorunudur. Akıllamaz metodlar denerler, zor, baskı, yıldırma, hatta, bir defasında Irak'taki yahudileri bombalayıp onları ülkeye dönmelerini sağladılar. Hatta her ülkedeki anti-semitist (yahudi düşmanlığı) körüklerler. Yani, yahudilere kim düşmanlık yapıyorsa onun yanında yer alırlar. Yahudileri ülküsün, kaçırtsın diye! Bizdeki Adnan hoca gibi yahudi karışık kitap çıkartan adamlar çok sever, beslerler. İsrail Devleti'nin arayıp bulamadığı adamlar bunlardır.

Reformcu hahamlar çok çalıştı, çünkü onları işi, teolojik olarak Tevrat'ı yorumlayıp, bu yorumlarla İsrail'e dönme fikrine yahudileri inandırarak deliller bulmak. Bugün İsrail'deki sağcı partilerin hepsi bu reformcu hahamların manevi izinde büyümüş, bunların adıyla anılır.

I. ve II. Dünya Savaşı gibi büyük siyasal depremler bu fikri kuvvetlendirdi. Rüyalarda gösterdikleri vaadedilmiş vatanı, şimdi hepsi haritayı açıp gösteriyorlardı, işte orası. Osmanlı'nın dağılması, İngilizler'in Kudüs'te manda yönetimi kurup sonra "ai güzel kardeşim" diyerek İsrail'e teslim etmesi, bir çok din adamının gözünü açtı. Fikrini değiştirdi. Hahamlar yeni İsrail'in kurulduğuna görünce fikirlerinde aşama aşama dönüş başladı, İsrail'e inanç başladı, İsrail'e akın başladı.

Bugün dahi, yahudileri İsrail devletini isteyenler-istemeyenler diye ikiye ayırabiliriz. 1948 İsrail devleti kurulduğunda devlete karşı çıkanlar, umursamayınlar çoğunlukta idi. Ancak 1967'de Mısır radarlarını söküp inanılmaz büyük bir zafer kazandılar. İsrail'in kendine güveni geldi, sanki o gün, başka bir İsrail kuruldu, ya da zafer kazanmış

ERKUT ABİ

Kaan
Ertem

Bağdat hırsması

IRAK'TA
SAVAŞA
HAYIR

enderoz@leman.com.tr

Ender Özkurt

İki Resim
Arasındaki
7 Fark

Dr.Oetker

KURU KAHVE

DR. OETKER &
KURU KAHVECİ
MEHMET EFENDİ

- 1 Dr.Oetker, ne doktoru olduğu meçhul bir kişidir. Mehmet Efendi, net olarak kuru kahve içindedir!..
- 2 Dr.Oetker, adeta tanınmak istemiyor gibidir. Mehmet Efendi, kesinlikle tanınmak istemiyor haldedir!..
- 3 Dr.Oetker, "Vişniya tadı vermekle beraber memleketi de meçhul bir tıp adamıdır. Mehmet Efendi, "İstanbul çocuğu" elektriğine sahiptir!..
- 4 Dr.Oetker, ne zamandır bizimledir, bilmiyoruz. Mehmet Efendi, 132 yıldır bizimledir!..
- 5 Dr.Oetker, kabartma tozu ve şekerli vanilinde karşımızı çıktığı gibi, hazır çorbada da sanki belirlenmiştir. Mehmet Efendi, hep kuru kahvenin üstündedir, istikrar armadasıdır!..
- 6 Dr.Oetker, biraz düşünürsen, cinsiyeti de belirsiz bir teklidir. Mehmet Efendi, erkekliği konusunda da nettir!..
- 7 Dr.Oetker, görsel açıdan harcanmış bir markadır. Mehmet Efendi, kahvesini içen, hurufi bakar, stil bi markadır!..

(Haftaya: Kazım Kanat & Kazım Karal... Veya kendi bebekliğiyle oğlunun bebekliği. Ya da beyaz şarap-kırmızı şarap! Veyahut bilemiyorum. Zaten bu 'haftaya' notu, en başından beri saçmaydı. Birim şu an bu minyon zulmü!)

vo@leman.com.tr

VEDAT BADEMİROĞLU

ordularla işte o gün yepyeni bir İsrail kuruldu. Kudüs'ü ebedi başkent ilan ettiler. Toprakları gelişti, yeni yerleşim yerleri açıldı... Ve dünyada İsrail devleti karşısı yahudilerin sayısı azaldı... Artık en dindar, düne kadar asla sa-vaşmamalıyız diyen taikatlar bile "işgal ettiğimiz top-raklardan çekilmemeliyiz" demeye başladılar.

Şöyle diyebiliriz, yeni kurulan ulus, yeni bir heyecan yeni bir İsrail hayaliyle, tasavvufi tevatrat yorumcularını, taikatları, takipçileri hepsini aşmış geçti...

Bitmeyen tartışma İsrail mabed mi, devlet mi? İşçi Partisi İsrail devletinin bu en büyük sonumunu, laik devlet eğitimi, yapısıyla aşmış, dill, din, renk, ne olursa ol-sun eşitlik diyen bir anayasayla işe başladı. Ama bugün, bir dönem bizdeki İmam Hatiplerin çoğalması gibi, ha-hamların dini okullar inanılmaz seçkin roller üstlendi,

devletin en ciddi makamlarına geldi kuruldu.

İsrail'i kuran büyük gücün en büyük ayağı yorumla-ryla yahudilerin ikna eden hahamlarıdır, bu hahamların ta-kipçileridir, İsrail'deki sağcı, dinci partiler içinde, yüz par-çaya da bölünse, aynı çabı altında koalisyonlarla hep birarada durdular.

Hahamlar yahudilerin dini yorumlarıyla iknaya çalış-mak, Orta ve Doğu Avrupa'dan gelen okumuş, sosyalist aydınların propagandası çok daha etkilidir. Bugün İşçi Partisi'nin tarihini oluşturan bu laik, solcu aydınlar, ina-nılmaz etkili edebi metinleri, konuşmalarıyla dünyadaki tüm yahudilerin yüreğini sıztan vicdan edebiyatı yaptılar. Bu edebiyatın adı getto edebiyatı. Getto edebiyatı de-mek, yahudilere durmaksızın, işte bizler, tarih boyu, şe-hirlerin yoksul varoşlarında aşağılanarak yaşadık, de-

mek. İkinci sınıf insan olmaya karşı isyan ettirip, insan-ları birey olmaya, şahsiyetli, üreten, özgür insan olma-ya çağırarak oldu. Gerçekten İsrail'de kurulan ilk yele-şim yerleri, solun sanat atölyeleri gibidir, ortak koopera-tifler, üretim, teknik, kardeşlik, sigorta, dayanışma...

Siyasi siyonizm fikrinin kapılıp İsrail'e göç eden yahu-dilerin büyük bir dini açmaz bekliyordu. Laiklerle yan-yanaya yaşamaları, hatta, birlikte devlet kurmaları, dinen, asla mümkün değildi. Sonra sonra, alıştılar, bir "aşama" teolojisi geliştirdiler. Mundlenne, laikten zamanla tövbe ettiririz, deyip, zamana bıraktılar. Ve bugün tarih olanı haldı çıkartıyor, İsrail'in iç-dış tüm politikalarında ege-men oldu, oluyorlar.

İsrail devleti, tarih, dinciler laikler arasında bitmeyen siyasi pazarlıklar tahnidir. Hahamlar dini eğitim ve kendi

statüleri konusunda geniş imkanlar aldılar, büyük siyasi dini hukuki yapılar kurdular, Tevat Yüksek kurulu gibi, başına geçtiler, okullar açtılar...

Laiklerle işbirliğini kabullenen dindarlar içinden büyük bir radikal grup koptu ve İsrail'in içinde tasını tara-ğını, yatağını tümüyle ayırdı. Bugün sayılan bir gö-rüşe göre sekiz bin, ya da otuz bin olduğu söylenen bu grup sayıca az olsa da, İsrail Devleti'ne karşı dindarlar-ın haldü düşüncelerini bize öğretir.

İsrail'de bu cemaat, bambaşka bir hayat sürer, TV'ler-de ağlama duvan onunde gorduğunüz sıyah elbiseli, foto şapkalı, uzun sakallı bu yahudiler İsrail içinde, hem İsra-il'den, hem tüm dünyadan kopuk bir hayat yaşarlar. Ken-dilerine bağımsız bir mahalle kurdular. Veigi vermezler. Asker vermezler. İsrail devletinin lonlanndan yararlan-

mazlar, TV, radyo izlemeler. Kendi dini okulları, çocuk-ları için kreşleri vardır. Çocuklarıyla normal yahudi çö-cüklerini dahi konuşurmazlar, başkalarıyla evlendirmezler. Hatta, en önemlisi, laikleri zaman zaman taşla tutar-lar, hatta ve hatta, açık saçık giyen İsraililer'e karşı ina-nılmaz kin, nefretle, saldırılar düzenlerler.

Hem İsrail'de yaşayacakları, hem İsrail devletine kar-şı olacakları, bu acı durumu anlamak için İsrail'deki taikat ve cemaatların yapısını incelemek lazım.

Ancak İsrail Devleti'nin çözemediği daha derin sorun-lar vardır, bu soru "yahudi kimdir?" sorusudur. As-lında "İsraili kimdir" diye laik bir soru sorsalar çözecek-ler, ancak, tüm dünyadaki yahudiler üzerinde hak sahibi olmak istiyorlar. Bu soruyu nasıl cevaplarırsanız cevaplai-yın yahudiler ikiye

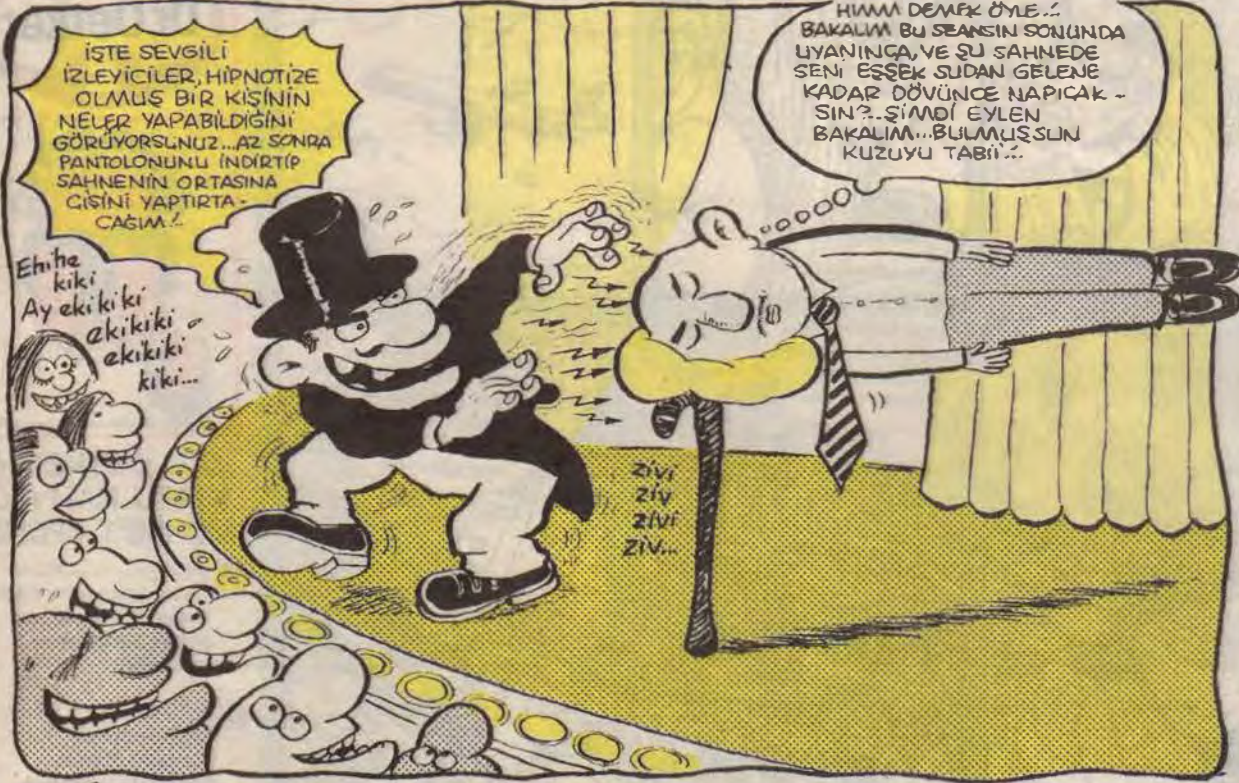
Devamı 13. Sayfada

Akşamsetası

KAN ERTEM

@Leman.com.tr

NOSTALJİ KÖŞESİ

"SAVAŞA HAYIR"... DİYEREK YAVRUSU YUNUS'LA BERABER BAĞDAT'A DOĞRU YÜRÜYEN DOSTUMUZ TİMUR DANIŞ'A BAŞARILAR VE KOLAYLIKLAR DİLERİM..."

Feyzi Başalın feyzi@leman.com.tr

bulünecektir, askıda kalması işlerine gelir. Bu devasa kimlik sorusuna siyasi, etnik, mîlî hangi yönden baksanız o kadar değişik yahudilik cevabı alırsınız. Diyelim İsrail devleti, yahudi kimdir sorusuna, İsrail devletinin vatandaşlığına, kanunlarına riayet edeni arayacak. Diyelim başka taraf yahudi anne-babadan olmayı yeterli görecektir. Ancak makul bir birliklik oluşmadı. Sorunun çıkmazı, yahudilerin seçkin halk oluşunda yatar, kendileriyle başkalarını asla eşit görmeyizler, o halde "yurttaşlık" tesisi mümkün değildir, yani, İsrail bir devlet değil. "mabed"dir. Bu soru, hem devlet yapısını, hem uluslararası ilişkileri çözümsüzleştiren bir çıkmazdır.

İsrail Devleti'nde, laiklerle-dinciler arasında bitmeyen tartışma askerlik konusudur, bizim başörtüsü sorunu gibi, bir iç savaş dahi olabilir. Çünkü dini okul talebeleri sürekli, ısrarla, bbibi bahanelerle askerlikten kaçıyor. Ya da Tevatrl Yüksek kurulu dini talebelere ayrıncılar getiriyor. Ayrıca hahamlar kuzulardan asker yapmasına kesinlikle karşı.

Hahamların İsrail'i bir din devleti yapmak ısrarında en büyük tartışma konusu kutsal cumartesi'dir. Cumartesi günleri hesnlikde çalışılmayacak. Bir devlet nasıl çalışmaz. Hahamlar bir yığın hileye başvurmuş, bir yığın tuhaf yorumlar getirmiş, cumartesi günleri üzerine üretilen fikirler tam bir mizah konusudur. Cumartesi konusu aşılamamıştır.

Velhasıl, tevatrla devletin içiçe yanyana nasıl yaşayacağı sorusu çözülememiştir.

İnsanlık tarihinin bu en eski kültürünün bizim tankatlara benzeyen, çok yaygın, geleneksel kurumları vardır. Hasi dilik, bizim sufilik gibi, dervişlik gibi tarikatçıların genel adı. Bir nevi yaşama çağı tankatıdır, hayata o denli bağlıdır ki, ölümün, savaşın her türlüüne karşıdır. İnsan yaşamından, coşkudan, neşeden sözederler. İçip içip dağdılar, pınl pınl bir neşe, civil civil bir coşku bulabilmek için durmaksızın eğlenirler. Çalsınay dahi eğlenceye dönüştürürler. İçerler, bağırırar, neşeli şarkları ezberleyip, özellikle şarkıların nakarat bölümlerini dua gibi, tesbih gibi gün boyu söylerler. Bu çok neşeli, tempolu şarkları bizim baranımızda, kafelerimizde bilip bilmeden gün boyu çalınır. Siddikları, bilgin şeyhlerin ayımsı. Kutsal liderlik otu oynar. Siddiklar'ın sözü Tevatrl'ın önde tutulur. Bizdeki şariatçı-tarikatçı tartışması gibi. Şariatçılar tarikatçılara, siz Kur'an'ın emrinden çıkıyor, şeyhlerinize uyuyorsunuz diye suçlarlar. Bizdeki eski tekkeler gibi sohbet odaları tophım merkezleridir. Hasidiler, milletçe kurtuluştan önce, bireyin kendi kurtuluşuna önem verir.

Neşe ve keyiften oluşmuş bu dünya güzeli cemaatlar, sonraki kışaklarda bozuldu. Şeyhleri bizimlerde olduğu gibi, son derece lüks arabalar içinde, ısrail dolu bir hayat içinde.

Yahudiler, Tevatrl eğitimini esas kabul eder, bu yüzden hasidilere çoğu zaman alaycı, dalgacı bakanlar.

Hasidilik, bizdeki tarikatlar gibi birçok kola ayrılmıştır, en ünlüsü Habad cemaatıdır. New York Brooklyn'de 770 nolu evde merkezleri, başında ünlü Menahem Shenyoursun Milofafesh adında yan deli bir adam. Yüzlerce risale yazıp düzenli şekilde müridlerine gönderir. Bizim Fethullah hocanın yüz-ikiyüz kat gücünde, ama, aynı işi yaparlar.

Menahem'in gücü, kudreti, etlesi şaşırtıcıdır. Bu insanları hayatlarını, kudretlerini yeni öğrenen her genç insan, yahudilik ve onların gizli güçleri konusunda panığe kapılır, dünyanın bu adamlar tarafından gizlice yönetildiğine hesnlikde inanır.

Menahem'in yüzün kentte üçyüze yakın şubesi, dünyada 1500 şubesi var. Bir görü-şe göre bir milyon üye, bunlar içinde yüzelliğini tüm anlamıyla bağlı mürid. Büyük yayınevleri, alansları, inanılmaz para muslukları, mal valikları, büyük devlet adamlarıyla görüşmeler.

Bir nevi, İsrail dışında, İsrail Devleti kadar büyük güç, yani yedek İsrail. Yansı deli, yansı manyak bu adamlar İsrail'e çok büyük katkıda bulunur, yayınladıktan mektup, broşürlerde, kurtancı mesih olduklarını gizlice söylemeye çalışırlar.

Zaman içinde bu büyük tankatların İsrail devletine karşı tavırları çok değişti. Mesela önceden asker dahi vermezlerdi. Özellikle 67 savaşından sonra politik arena kanıştı. Bazen savaşları yana görünürler, çoğu İsrail'in sertlikten vazgeçmemesini ister, birkaçı, işgal topraklarını başı masasında vermek için şimdiki elimizde tutalım, den. Bazen askerliğe karşı çıkarlar, bazen, her yahudinin ilk görevinin askerlik olduğunu savunurlar.

Sağcı partiler mi bu adamları kuklası, bu adamlar mı sağcı partilerin kuklası, bizdeki gibi anlamak mümkün değildir.

Sağcı partiler, çoğu kafayı yemiş, delilerden beter bu din adamlarıyla iyi geçinip, her defasında şımarırlar. Çünkü onların maddi yardımlarına ihtiyaçları, çünkü İsrail parlamentosunda bu dinci partilerin bazen birkaç, bazen on-oniki sandalyesine ihtiyaçları vardır.

İsrail'in içinde olup bitenleri çok iyi takip ederseniz, şaşırırsınız. İsraili saldıranlardan utanıp, sert manifestolar yayınlayan hahamlar ısrarsınız. Şiddet, tevatrl ruhunu incitiyor deyip, yahudilerinden utanan insanları çokluğuna şaşırırsınız.

Yahudiler İsrail'de iki büyük başdönmesi yaşadı, birincisi pozitif, kazandıktan zafelerle, bir avuç geldikleri topraklarda büyük bir ordu ve nükleer güçleri sayesinde tüm Arap dünyasını dize geldiler... İkincisi negatif baş dönmesi, Hitler benzeri adamlar olduklarını gördüler.

Hem zafer ve gurur. hem zaferle içiçe girmiş sadist bir manyaklık. işte yahudi aydınını sessizliğe süükleyen büyük travma bu...

Gerçekten İsraili saldıranlardan bıkip usanmış, insanı acılar çeken aydınları, okumuşları çok ve fazlasıyla yalınlar. Sürgünde yüzlerce yıl acılar çeken, ikinci sınıf muamele gören, dışlanan, öldürülen, katledilen yahudilerin sonunda özgür bir ulusları olmuştu. Ve hiç hesapta yoktu, "kahraman, cengaver" bir ulus olmuşlardı. Ama şimdi, "neden İsrail'e geldim" pişmanlığını dahi diltendirecek "özgürlüğe" sahip değiller. Geri dönüş imkansız. Bu kararsız, içlerini kemiren pişmanlığı açıklayamama hali hepsinden beter. İsrail bu insanlar için tam bir belaya döndü, çünkü takipteler, baskılar, yıldırımlar, korkuyolar. Bir de ne de olsa insandır, babası sapık da olsa sever korur onu, insandır.

Ser serip, asırlardır sır vermeyen yahudi tarikatları, İsrail Devletine imanla yemin etmiş yüzbinlerce aydını, her kanlı saldıran sonra, diasporada geçirdikleri yüz yılları yeniden düşünüyorlar! O eski yüz yıllar daha mı mutluydular... Yahudiler, diyelim, İstanbul Balat. Fener'deki mutlu yüz yıllarına anyorlar mı?

Bildiğimiz, sezdığımız şey, çok anyorlar.

Her kanlı saldıran sonra yahudiler içlerine gömülüp, katlinde derinleşip, hızla, artık çabucak, bir an evvel, mesihin hemen gelmesini beklemekten başka şansları yok.

Artık İsrail'in tek şansı kaldı, Şaron! Şaron'un da tek şansı kaldı: Mesih!.. Şaron bunalar, kahrolan, çözülen İsrail'i gördüğü, bildiği için daha milliyetçi, daha sert, daha çimentocu dinlere sarılıyor. Artık Şaron, bir yasa çıkartıp, kurtancı mesih derhal polis maaşlarıyla, kelepçeyle kutsal topraklara getirmek zorunda...

Kurtancı mesihin yoluna bu kadar kan dökülmeli miydi? Aslında Tevatrl'da şiddetle kapı açan bölümler vardır, intikamcı ayetler vardır, yorumcular, bu şiddet öngören ayetlerin İsrail devletine çok yardımcı olduğunu söyler...

İsrail'e dönenler etnik olarak Eşkenazlar ve Seferadlar diye adlandırılıyor. Doğu Avrupa'dan, Almanya, Polonya, Macaristan'dan gelenlerin etnik adı: Eşkenazlar...

Yemen'den, Asya'dan, Kuzey Afrika'dan, Arap ülkelerinden dönen yahudilerin adı: Seferadlar...

Devletin kurulduğu günlerde Seferadların sayısı azdı. Eşkenazlar güçlüydü. Bu siyasi yapılanmaya yansıyor ve siyasi belirliliyordu. Çünkü Eşkenazlar, okumuş, bilgili, Avrupa kültürü almış aydın insanlardı. Bu havali kültürleriyle Seferadları her zaman küçümsediler, aşağıladılar.

İşçi Partisi'nin gücü ve zekası Eşkenazlardan gelir. Devlet kurulduktan sonra Arap ve Asya ülkelerinden gelen Seferadların sayısı çoğalınca, Eşkenazlar genledi. Aralarında hem kültürel hem siyasi bir gerginlik İsraili politikalarını beliledi.

Eşkenazlar, İsraili, Avrupa kültürünün, insanlığın biricik kültürü olduğunu savunup, tak ve solcu bir karakter taşırlar, İsrail'i inşa eden, hukukunu, kooperatiflerini, yerleşim yerlerini, yasalarını, bu kültürdür.

Yoksul, az gelişmiş, hırpalanmış ülkelere gelen Seferadlar dini, sağcı, milliyetçi yapılara koştular.

Mapai işçi partisiyle Likud arasındaki keskin ayrım bu. Avrupa kökenli Eşkenazların sayısı azaldıkça, işçi partisinin gücü tükeniyor, bpkı bizdeki şehilli oylan kaybedençe CHP'nin tükenmesi gibi.

Siyasi yorumcular, kendilerine güven duymayan, ev, yuva, sigorta ihtiyacı duyan Seferadların neden Likud partisine kapıldıklarını analiz etmeye çalışıyor.

ramize.erer
@leman.com.tr

IRAK'TA
SAVASA
HAYIR

RAMİZE ERER

SEN UYU HAYATIM, BUNDAN SONRA ALI CAN'I SERVICE BEN BIRAKICAAM... HADI OLUM, GEÇ KALMAYALIM...

VAY.VAAY...12'LERE KADAR UYUYAN ADAM SABAHIN KÖRÜNDE 6'DA UYANIYOR..SERVIS..TEKİ HOSTES YASLI,ILGIN'IN ANNESİ TİPİ DEĞİL,EVEET MERVE'NİN BAKICISI OLAN MOLDAVYALI KIZ İÇİN İNİYO...TABİİ KART ZAMPARAA...

BU EVLİLİĞİ DAHA FAZLA YÜRÜTEMİYCEM TUFAN BOŞANALIM..

OHOOO! BEN BİR KADIN BULMADAN BOŞANAMAM SEĞİL...KADIN BULUNCA DA SEN BOŞANMAYA YANASMIYORSUN... "SÜRÜNDÜRDÜ CEM SİZİ" DİYORSUN, UNUT GİTSİN..

BİR ODA,BİR SALON BİTTİ İSTE..FAKİRSİN FAKİİR,BENİM FANTAZİLERİME ZENGİN YETİŞEMEZSİN..JAKUZİ İZİMM,ARABA,CİP İZİMM..ASANSÖR İZİMM..

ALCAAARK !! SANA GÜVENMİŞTİM...BENİ KANDIRDIN,DUYGULARIMLA OYNADIN...SEN DE DİĞERLERİ GİBİ,ABİM İÇİN ARKADAŞLIK ETMİSSİN BENİMLE AHGH..

tahtakale kaplanları..

BEYLER ŞİRKET AR-GE BİRİMİNDE
GELİŞTİRDİĞİMİZ YENİ ÜRÜN Y.RAK HASAN'I
TANITIMAYI SİZLERE...PLSİZ KURMA YÖNTEMİYLE
HAREKET EDEN BU OYUNCAGIN KALIBINI ALMAK
İÇİN ŞİRKETİMİZ KURUCUSU HASAN
ABİNİN Y.RAK KALIBINI ÖNERİYORUM...

YA
ÇOCUKLAR
MAHÇUP
EDİYOSUNUZ
SAĞOL !..

KABUL...HEM DE
HASAN ABİNİN
ANISINI YAŞATIRIZ.

**CIKIR
CIKIR**

MERDAN PLASTİK
HASAN HÖŞMELEK

ŞİRKETİMİZİN AZ
KAHRINI ÇEKMEDİ !:

duygulu dursun..düzenbaz sevişmelerin adamı..

araştırmacı karikatürist suhat özkanoglu

ELİMDE ÖNÜMÜZDEKİ SAYIYA YETİSTİRMEK İÇİN BİRKAÇ
ÇİN SEDDİ ABORJİNLER VE ÇOLESPRİSİ BİRİKTİ... ÇİN'DEN
YENİ ZELANDAYA ORDAN MISIR'A GEGİP BİRAZ ETLİT
YAPMAM LAZIM ...

MAVILIM MAVISELIMA MAVILIM
MAVISELIM TENHAADA SEVISELIMA
MAVILIM MAHAELOOKA
GADASINI ALDIGIM USUTMEYESIN
ISE GIOYOM...MAVILIM
YAZIK SANAA MAVILIM
YAZIK SANA BAL GOODYUM
AZIK SANA MAVILIM

GADASINI ALDIGIM USUTMEYESIN
ISE GIDIYOM...MAVILIIM
YAZIK SANA MAVILIIM
YAZIK SANA BAL GOYDUM
AZIK SANA MAVILIIM

bayram dönüşlerinde öle öle bir hal olduk..

IHH...AAH...ANAM
 ANAM N'OLUYO
 YAA NERDEYIM?
 SEN DE KIMSIN
 OY ANAM OY...
 IHHGH!

HACELİ DAYI, BENİM BENİ.
YEĞENİN TEYFİK...ARIFE GÜNÜ
KÖYÜN GİRİŞİNDE 8 TAKLA ATTIN
YEĞENLER GÜRTÜLDÜ, SEN KOMA-
YA GİRDİN...AHA ŞİNCİ KOMADAN
ÇIKTIN...VER ÖPİM GEÇMİŞ
BAYRAMIN MÜBAREK
OLSUN...

BACANAMA
BAK BEEE...
DASSAANI YIYI-
YIM 9 CANLI,
HAY MASALLAH
DIRILOI VAL-
LA...

AY
KARİKATÜRO
İLE EVLENİCE
ZAMAN
SEVINMİŞTİM
EVİNDE OTURU
MASABASINDA
ÇİZERLER
SANIYORDUM
HIÇ BÖYLE
OLCANI
DÜŞÜNME
MİSTİM
YAZIK
SANA...

İİİ...AAH...ANAM
ANAM N'OLUYO
YAA NERDEYİM?..
SEN DE KİMSİN
OY ANAM OY...
İİİİİGH..

HACELİ DAYI, BENİM BEN..
YEGENİN TEYFİK...ARİFE GÜNÜ
KÖYÜN GİRİŞİNDE 8 TAKLA ATTIN
YENGELER GUZTULDU, SEN KOMA-
YA GİRDİN...AHA ŞİNCİ KOMADAN
ÇIKTIN...VER ÖPÜM GEÇMİŞ
BAYRAMIN MUBAREK
OLSUN...

BACANAMA
BAK BEEE..
DASSAANI YİYİ-
YİM 9 CANLI,
HAY MASALLAH
DIRILDI VAL-
LA...

BABA...

Akşamın sonu

AYRINTILAR

Bikaç hafta önceki, savaşla ilgili yazdığım şeyi hiç beğenmedim. Hatta miydem bile bulandı sayılır. Off dedim, ne berbat bi yazı olmuş bu! Belki de, o konuda söyleyebilceğim net bişey yoktu. Herkes bu meseleye yüklenince işte, benim de bi nebze katkım olsun istedim. Fekat görünen o, hiç bi s.gim, katkım, nebzem olmamış ki, aynı sorun tam gaz devam ediyö. Bari kendimi düşünüp, kendime üç beş nebze bişeyler yapıyım diyerek, bunnarı yazıyorum şindi. Uzun lafın kısısı; ulan, benim savaşla ne ilgili var yahu? Ben mi çıkartıyorum! Yoo, hayır. Öyleyse niye, bu konuda bişeyler yazma sorumluu hissediyorum ki! Bunu, çok güzel düşünüp de, o şekilde yazannar var. Coğrafya, mitoloji, uluslararası ilişkiler, protokol, antoloji, strateji, bunnarı iyi biliyolar, ve oturup, nefis, savaş hakkında gerçekten etkileyici şeyler yazıyorlar. Fakat benim, çok şey bildim yok valahi. Bi çocuğun kafasına bomba düşerse, tamam onu biliyorum; ölüş hemen oracıkta. Bu kadar net bir gerçeği de, “çocuklar ölmesin” felan diyerek, ilginç bişeymiş gibi sunamam ki! Daa değişik şeyler olmalı elimde. El Kaide’yle, Kolin Pavil’la, Nato’yla felan ilgili çok önemli bilgilere sahip olsam meseleâ, o dosyayı gerekli mercilere ulaştırır, veya çıkar burada, aı şekilde söyledim hiralde.

Tek bildim de zaten, o tür olasılıklar ister: Öyle olsaydı böyle yapardım, şöyle olsaydı böyle olurdu, bu burdan gitsen, şuna değer miydi... Bu tür şeylerden bahsetmeyi seviyorum belki. Ya da, böcek, kaldırım, kuş, poşetkahve; estetik bi şekilde bunnardan söz ederek, sanatsal felan takılmak istiyorum veyahut?. Şöyle, esaslı bi savaş çıksa, ortada ne sanat, ne estetik, ne de mizahdergisi felan kalırdı... İyi, naapıyım; o zaman yazmam ben de, kıcımı kurtarmaya bakarım. Anamızın karından yazıyla, çizgiyle ri dogduk; yapacak başka bişey buluruz. -Ulan, birdenbire, savunmaya geçtim yine ha! Yarım saattir, neyi neden yapmadığımı, neyden yine hoşlanmadığımı açıklıyorum... Böyle saçmasapan, iğrenç bişey işte mına koduumun sa-va-şıl. Hakkında tek kelime etmeye gelmiyo; ilgilenmiyo gözükmeye bile çalışsan, sülük gibi yapışıyo!.. Bazen, susmak en iyi cevaptır derler ya?.. Nereye susuyorum fakat yaa!.. Herafta, çıkıp şurda bişeyler annatmak surundayım. Far- kında dılmışım gibi de davranıramam ki... M.na kodu- umun sa-va-şıl Kafanı s.giyim! Allah belanı versin! G.tne soktuumun sa-va-şıl! Aazına sıçırım!.. Şöyle aaz tadıyla bi ya- zı yazdırınadın ya, hiç bişey demem, beynini s.giyim!.. -Bu içten, samimi sövgüler, sepha'ya edilen salak küfürler gi- bi duruyo tabii. Hani, dinini felan bi yere çarpınca, o eş- ya'ya küfreder ya insan öfkesinden... Bi kavrama, -sa-va- ş kavramına da- böyle sövüp saymak, pek annamlı dil el- bet. Fekat o, bi kavram olmaktan öteye gidip, bi iş kolu haline felan geliyo. Bu belirginliği azaltıp, kendisine fazla yüz vermemek için, birkaç harfini değiştirerek, 'garaj' de-meyi düşünmüştüm; çok saçma olucak diye vazgeçtim. Bu kelimeyi direkman kullanmayı çok sevenner de vardır, eminim. Off, bayılıyolardı haftâ zevkten! Garaj'ın yazısın- dan, durumundan, krizinden, ekonomik şeyinden, pek bi mennun oluyor, acayip bi malzeme keşfediyö lavuklar. Örneğin, bu benim, son haftalarda yazdım en nefis bi ya- zı olsun diyelim. İster istemez, aynı konuda, bi kez daa ya- zabilmeyi düşünürdüm, ırsanlık hâli. Mesalâ, bir ara ha- bîre âşık oluyodum; ve âşk yazıları yazıyodum. Benim de hoşuma gidiyodu. şık felan olsam tekrar, yine böyle şeyler yazarım, sorurı dil. Fekat, o tür yazılar prim yapıyo diye de, g.tümüp sıkıp âşık olmaya, veye öyle oludugumu san- maya çalışmam ya. Romantizm dersen, orası ayrı bi me- sele. Yarım yamalak bi hüzün yapılmıyorsa eğer, bireysel romantizm yazıları da güzeldir. Yine de, bi insan varsa karşında, gerçek bi 'âşk' yazısına daa çok benzer tabii... Öbür türlüünde, dogrusunu söylemekten bile çekinirsin kelimenin; 'kaşk' demeyi düşünmüştüm, bi iki harfini de-ğiştirip 'Garaj' da öyle. Sakınmışım, çok şeyin farkınday- nışım gibi davranıyorum ama, endişelendim için da, 'ga- raj' diyorur... Kendime de bu arada, haksızlık etmiyim ca- rım!.. Biraz entellektüel bi çaba da var hani, kavramlar es- kimesini, veye zart diye kanksanmasın diye 'garaj maraj' dıyıcını bi yandan...

Bişeyleri, çotartı diye söyleyince ayrıca, o ar: gücüm azalmış gibi hissediyorum! Saçma bi tedirginlik belki, biraz üçkağıt hattâ! Bî konu hakkında bişeyler biliyorum diyelim, onu azar azar söyleyip, dikkatli harcamayı düşünüyorum.. Ve asil diyeceğim de şu ki; savaşı arılarında, aşk'a filan daa çok ihtiyaç duyuyo insan. Aslında her türlü büyük zorluklar için geçerli tabii bu.. Sünnet olurken, elini birisi tutsun, askere giderken, seni 'birisi' uğurlasın; üzerinde bombalar patlarken, yanında birisi olsun istiyosun.. Off, romantik bi yazı gibi oluyo gâlba.. Ama bi dakika, neden tırısıyorum yaa, niçin! Aşktan çekin, savaştan tırıs. Hay s'gyim, ulan yaşama daa iyi! (Yok yok, yaşa; varol. Aslanım benim. Bunnarı annatıyon ya işte?) Neyi annatıyom yaa! Sigecem annatmasını.. (Annat annat, valla he-yacannı oluyo!) Sana da kalbimizi açıp, bişeyler yumurtladık, hemen dalgını geçiyon ha! (Geçmiyorum olum be; seni kıldandıyorum sadece; ateşlendiriyorum. Bî tanem benim, nur tanem!) Konuşma şöyle ya, ipne felan sanı-caklarıt.. (İnsan kendi kendiylen öyle olur mu gerizekâli; birisi daa lazım..) Otusbir çekerkene ipne olunuyo mu peki; hani 'senin şeyini, yani bizim şeyimizi elliyoruz ya habire? (Ne göşk aşk diydün, savaşı diydün; birdenbire cıvıttın yirie..) İnsannarın içi sikilmişti belki; konuyu daatmaya çalışıyom!.. (Söylediğin bazı şeyleri inkâr et, konu oracık-ta, çok nefis dağılır..) Valla, hiç hâlim kalmadı; başka bi hafta, birazını inkâr ederim belki..

Bu siyasi sosyal yapı bize de çok tanıdık. Türkiye'nin son yirmi yılı, varoşlara toplanan, yoksul, çaresiz, işsiz kitlelerin sağcı, Eibakan, Çiller, Türkeş gibi partileri desteklediğini gördük. Bu partiler inanılmaz mafyalar inanılmaz çetelere Türkiye'nin anasını ağılatı, bankaları soydu, kardeşi kardeşe vurdu.

Aynen İsrail'de olduğu gibi. Okumuş, şehit oylar azaldıkça, varoşlar çoğaldıkça, CHP, Mapa: kaybeti. Ve CHP gibi, Mapai partisi de varolmak için, dinci, milliyetçi, isim ve söylemlere müracaat etmek zorunda kaldı.

Mapai, kuruluşundan beri, yahudilere ev, yuva, kooperatif, yardımlaşma sandıkları, yerleşme, ziraat, eğitim gibi, imkanların peşine düşmüş, tek tek yahudiler güven vererek bir devlet yapısını, ideolojisini geliştirmişti.

Sağcı, dinci, milliyetçi partiler ise, kurtancı mesihin ve silahların ve işgal dilen toprakların peşine düştü, büyük İsrail'in peşine düştü... Düşman araplar ve Filistinliler saldırdıkça, Likud, saldırılara misilleme yaptıkça, İsrail devletini Likud ele geçirdi.

Ev, sigorta, eğitim gibi insanlara tek tek güven verecek bir sosyal ideoloji, siyasetin ta kendisi olmadıkça, tüm ülkelerde birgün savaş rüzgarları esecek ve bu savaş rüzgarları tüm dünyayı kaplayacak.

Savaşçı körükleyen, çaresiz, işsiz bu kitlelerin sağcı, milliyetçi partilere koşması, karını doyuramayan insanların daha çok Allah daha silah arayışının sebepleri henüz çok da anlaşılabilir değil. Ancak, savaşın altında bu korkunç sosyal gerçek gizleniyor.

Hitler'e inanmış Almanlar'ın sosyal psikolojisini yorumlayanlar, diyorlar Eric Fromm gibi yazarlar, Hitler'etten Kaçış kitabında, yoksul, aç, güvensiz insanların neden Hitler'in peşinden gittiğini sorar... Neden açlar, yoksullar, özgürlüklerini diktatörlere teslim eder? Uzan'ın peşinden niye gidilir, aç, işsiz insanlar Tayyip Erdoğanlara, Tansu Çiller'e, Özallar'a bu kadar oyu neden verir?..

Bu vahim acı sosyal gerçek dünya soluğu "sapıklaştırdı". Bir zamanlar dünya işçi partilerinin önderi İngiliz İşçi Partisi diktatör Bush'a tıslım oldu. Oysa Blair'in konuşma yaptığı kürsüde, partisinin seçim sloganı: "Daha çok öğretilen, daha çok hemşire, daha çok polis" vaadi yazıyordu, ama Blair, bugün aynı kürsüde daha çok asker, daha çok silah, daha çok savaş istiyor.

İşsiz, evsiz, sigortasız, güvensiz insanlar neden daha çok milliyetçi, daha çok dinci, daha gaddar diktatörler arıyor, n den özgürlüklerini, haklarını, hukuklarını zalim diktatörler devr diyor?

Yirminci yüzyıldan öğrendiğimiz bu. Evsiz, işsiz, sigortasız, güvensiz kitleler, demokrasileri diktatörleştiriyor.

Sağcılaşan, milliyetçileşen güvensiz kitleler dünyayı bir kez daha savaşın kapisına götürdü...

Savaş başladığında neler olur bilmiyoruz, "keşke savaş" kalsaydı diyebiliriz, çünkü, bir kıyamet başlayabilir... Hitler orduları Polonya'ya girdiğinde akıl hastası bilimadamları bile Japonya'ya atom bombası atılacağını düşünem di!

Hiç olmayacak, en manyak senaryoyu düşünelim. İsrail'in hayallerini süslediği Süleyman Tapınağı'dır. Kudüs'ün fethinden sonra ikinci aşama bu tapınaktır. Süleyman Tapınağı Mescidül Aksa'nın temelinde, yani altında, İsrail, bütün Araplar'ın savaş çılgınlıklarını göze alarak Mescidül Aksa'nın temelini çökmeye tehlikesini umursamadan girmiş, orada ikinci yıl öncesi'nden tapınağı temel taşlarını bulmuştur. Süleyman Tapınağı'nın üstünde, müslümanların Kabe'den sonra en kutsal yapısı Mescidül Aksa'nın bulunmasından ağır çekiyorlar, aç çekiyorlar. En kutsal mabedlerinin üstüne müslümanlar camii yapmış, bu İsrail'in dayanmadığı tarihi bir trajedidir.

Filistinliler ve Araplar Mescidül Aksa için Kudüs'le hak iddia diyor. Ariel Şaron katabalık korumalarıyla Mescidül Aksa'ya bir ziyaret yapıp ve bu küstahlıktan öte ziyareti, çok ağır dini bir hakaret olarak görülüp intihar saldırıları yeniden başladı Filistin'de... Yıllar önce bir yahudi genç Mescidül Aksa'ya saldırdı. Ariel Şaron bu terörist için: "Varamaz çocuk, çok acele davrandı" dedi...

Yahudiler ama bugün, ama yann, Mescidül Aksa'yı yıkıp, Süleyman Tapınağı'nı inşa edecekler. Bunu kesinlikle yapacaklar, çünkü, bunu yapmak için İsrail'i kurdular, bunun için o topraklarda kurtarıcı mesih bekliyorlar.

Tanah'ta traledisine bakın ki iki ayın dinin en kutsal mabedi üst üste... Yahudiler'in Mescidül Aksa'nın tek taşına dokunması Araplar için kıyametin başlangıcı olur. Tüm Arap halkları ordular silahlı-silahsız İsrail'i denize dökmek için harekete geçer...

Irak savaşına fazlasıyla büyük bir hazırlık yapıyor. Sanki Irak'ı vurmaktan öte. Sanki gündemde sadece Irak yok. Bir yığın t hileli, paranöik kıyamet senaryosunu düşünmeden demiyor insan...

Daha manyak bir senaryo anyorsun, manyakları manyak!

Şimdi İsrail, Irak'tan atılmış gibi, yani Saddam'ın bombasıyla Mescidül Aksa'nın yıkılmasını planlayabilir mi? Bu deliliği kimse göze alamaz. Ama savaş böyle bir şeydir, hiç olmayacak, hiç ada geçmeyecek delilikler birden sahneye fırlar!..

Yıkılan Mescidül Aksa'nın yerine Süleyman Tapınağı inşa edilir ve Kudüs sorunu çözülür, Filistinliler sürülür, müslümanların Kudüs'le ilgisi kalmaz.

Ayaklanan ve delirmiş Arap ordularını elindeki nükleer güçle durdurur.

Bu delilikleri kimse den yemez, diyebiliriz

Savaşın zehri bir damla akması, bütün yinler, bütün devletler, bütün senaryolar, bütün nefretler, bütün tarihi hesaplaşmalar, bütün gizli hesaplar, en zalim, en soğuk, en yalın şekliyle, hepsinin başını döndürür.

Savaşlar büyük karambollerin kapısını açar, tarihin bütün büyük katliamları, olmasa denilen senaryoların şeytanları, dünyaya bu karambollerden girer er!..

rahat@leman.com.tr

Hiç Savaş Korkusuyla Uyanırsınız Mı?

İşkılar sönmese/Bebekler titremesin/Hiçbir sevgili son defa öpülmesin/Hiçbir ana son defa öpülmesin/Sönmesin 'yıldızlar, sönmese ateş/Dağlarda çiçekler solmasın kardeş

Merhaba Leman emektarları ve okuyucuları... Bu mektubumu şu an karanlıkta yazıyorum. Çünkü az önce uykumdan iklerek uyan-dım: Savaş korkusuyla. Çok değil, bundan iki-üç gün önce rüyalarım-da hep savaş görüyordum. Ölen insanları, kaçışanları, yaralı-ları, acı çekenleri, askerleri, silah-ları ve bombaları... Şu anda beni uykumdan kaldıran da bu bomba korkusuydu. Anı bir ses duydum, bombalandığımı sandım. Ama sokaktan gelen herhangi bir sesi-Ne olduğumu ben de bilmiyorum.

Ve her geçen gün savaşın ve savaş kışkırtıcılarının seslerinin aynı anda yükseldiği şu günlerde, ben hep etelediğim şeyi yapmak üzer-e yanı başımda duran kağıdı, ka-le-mi aldım ve size bu mektubu yazmaya başladım. Düşündüm de şu an kendi isteğimle kalkanp da lambayı yakıyorum, Ama ya bir gün bana tercih şans kalmazsa. Yani bu hakkımızı elimizden alı-larsa. Tıpkı yaşama şansımızı eli-mizden alabileceklere gibi.

Adana'da yaşayan bir insan olarak ölüme ve bombalara daha yakınız. Tıpkı diğer sınır şehirleri gibi. Ve ben ölmek istemediğimi "o rahat uyuyanların yüzüne" hay-kıramak istiyorum. Acaba onlar hiç savaş korkusuyla uyanırlar mı...

Ben çocukların ölmesini istemiyorum. Ben bir öğretmeni adayım. İki sene sonra başlayacağım bu kutsal görevde öğrencilerime bu katliamı anlatmak istiyorum... Za-ten daha önce buna benzer sa-vaşlar yaşandı. Ama bu sefer, ne-redeyse dünyanın yarısından ço-ğu bu savaşa karşı. Herkes bir yerlerde bölük pörçük savaşa karşı eylem yapıyor. Bence böyle ayrı ayrı eylem olmamalı. Bu ara-da sizin verdiğiniz "SAVAŞA HA-YIR" afişlerini apartmanımızın pa-nosuna astım. Herkes bunu yap-malı ve yaygınlaşmalı... Bu sizin katkılarınızla oluyor. Fakat daha da hızlanmalı ve kararlı olunmalı.

Tüm dünya aynı anda, geç ol-madan, şimdi... Sizce mümkün değil mi? Barış dolu nice günlere. Sevgilerimle.

Yasemin Keskin/Adana

Merhaba Güzel İnsanlar (İnadına Barış)

Bu ilahiy çığlığımın ulaşabilece-ği her yere, her yüreğe yolluyo-rum. Gündemimizde olan savaşa değinmek istiyorum... Evet savaş denilen yıkımın esigindeyiz, gazete-lerin birinde: "Çok yazık olacak" manşetini atıp, ABD ile Irak arasın-da çıkacak olası bir savaşa, dün-ya kültür hazinesinin en önemli eserleri arasında gösterilen Os-manlı eserleri de yok olacak diye-n ve insanlığı unutup, görmezden gelen herkesi kınıyorum. Böyle bir zihniyet olmaz. Yayın kuruluşları-

nın çizgiyi aşip insanlığı unu-tması ve yazılan haberlerin sapınılmasını da şiddetle kını-yorum. Ve burdan tüm hüma-nist insanlara sesleniyorum; çevrecilere, sivil kuruluşlara, İnsan Hakları Demeği'ne, hu-kukçulara, işçiyi öğretilmeye, halka ve en önemlisi ben insanım diyebilen her yurttaş sesleniyor-um. Sokaklara dökülmenin vakti geldi de geçti bile...

Bir çocuk nasıl haykırır, işte öy-le haykırıyorum! "Ne olur baba sa-vaş olmasın, amca söyle onlara Kardeşlerim ölecek, anneler ağıt-lara ağıtlar ekleyecek, tabiat hara-p olacak, yıkım, katliam ola-cak... Ne olur insanlık bu illete dur diyelim. Hepimiz bir yüreğe sığa-lım ve savaşın önünde BARIŞ di-yebilelim", ABD emperyalizmine, sömürüye hayır diyelim. Emper-yalizmin elebaşısı ABD'yi mezara gömelim.

Bu emperyalist zihniyet kalkıp dünyanın bir ucundan, diğer ucundaki bir ülkenin içişlerine ka-rışıyor, silah saklıyorlar bahane-siyle o ülkenin yeraltı kaynakları-na göz dikiyorsa ve bu sebeplerle savaş ilan ediyorsa, yaptığı Viet-nam katliamını gözümüzden kaçı-riyorsa, en çok silahı o üretip baş-ka bir ülkenin insanlarına doğru-ltuysorsa, Afrika ve Güney Ameri-ka'daki savaşların organizatörüy-se, AIDS virüsünü bilinçli bir şekil-de çıkarıp 3 Dünya ülkelerine ya-yıyorsa, kendi Kızilderili vatanı-sa-larının kökünü kazıyıp bir katliama sebep oluyorsa, Zencileri hor gö-rüp soykırım uyguluyorsa, ceza-evindeki insanlara en ağır işken-celeri uyguluyorsa, o ülkenin ce-zaevlerinde mahkumlara tecavüz ediliyorsa, her sene bir sürü insan idam ediliyorsa, sözde dünya jan-darmalığına soyunup insanlığın katledilişine sebep oluyorsa ABD emperyalizmine lanet olsun.

"Demokrasi ve Uygarlığın beşi-ği ABD'dir" naralarını atınlara, bu saydığım cümleleri bilip de duyma-mazlıktan gelenlere, bu katliamı görüp gözlerini yumanlara ve ül-kemizdeki karışıklıkların arkasın-daki ABD emperyalizmine lanet olsun. "Yaşasın BARIŞ, Yaşasın dünya halklarının kardeşli-ği". Kahr olsun savaşı!.. Kar-şındaki zayıf sen daha kuv-vetliysen, onu ezmeyi iste-me. İnsanlara, doğaya ve di-ğer canlılara karşı güç gös-termek yitüklük değildir. Fil kadar güçlü, aslan pençeli de olsun bence BARIŞ yine de savaştan iyidir.

Leman yazar ve çizerleri-ne burdan başı dolu, umut dolu yıllar diliyorum. "Ge-leceğin emekçisi olun"... Son olarak zalimlere ve fa-şistlere Seyit Rıza'dan bir ile-ti yolluyorum. Sevgiler Can-lar...

"Senin yalanlarımla, bilen-lerinle baş edemedim/Bu bana dert oldu./Ben de se-nin önünde diz çökme-dim/Bu da sana dert olsun."

Barış Sapan
Fırat Üniversitesi
Öğrencisi

Elbetle Savaş Hayır
Merhaba Leman ve Le-man okurları... Ben İnönü Üniversitesi Resim-İş Öğret-menliği bölümünde okuyo-

rum. Yaklaşık iki yıldır Leman'ı ta-kip ediyorum. Şu anda Hozat'la-yım. Burda kaç gündür aralıksız kar yağıyor, yollar kapalı, belki de bu mektup elinize geçmeyecek!

Önceki sayılarımızın birinde verdiğiniz savaş karşıtı afiş, arka-daşım ile birlikte, Malatya'da Emeksiz kavgasının yakınında gö-rülebilir bir yere yapıştırdık. Yapış-tırıcının hepsini afişin arkasına sürdük ki kimse bu afiş oradan ko-layca sökemesin, herkes görsün tepkimizi. Savaşın olmaması ge-rektiğini, savaşa tepkisi z kalmadı-ğımızı... Savaş karşıtı birkaç afişin de bulunduğu yerde afişlerden tek bir parça bile kalmamıştı, da-ha sonra baktığımızda. Bunu nasıl yapabiliyorlardı, hangi zihniyete sa-hip insan bunu yapabiliyordu. Bizim mücadeleimiz savaşa ve bunu ya-panlara karşı... Ve hiçbir zaman susmayacağız, her zaman her yerde koşullar ne olursa olsun. El-bette "Sayaşa Hayır" diyeceğiz.

Leman'ın ve Leman okurlarının bunu yaptığını biliyorum ve mutlu-luk duyuyorum. Burdan bir kez daha bağıriyorum: SAVAŞA HAY-IR!

Hüseyin Soylu-Hozat/Tunceli

Eskisi Gibi Olun

Merhabalar... Bu sizlere kaçını-l mektubum bilemiyorum. Daha önceleri beni rahatsız eden çevre ve ülke sorunlarını sizlerle paylaş-mak üzere birkaç mektup yazdım ama neden bilemiyorum yollamak nasip olmadı... Özgünüz 7-8 senedir okuyorum. Ama son yıllarda almak islemez hale geldim.

Sizce de biraz bozmadınız mı özünüzü?... Gittikçe seks konulu bir dergi oluyor, siyasi eleştirileri-ni ızazalıyor olunuz... Daha öncele-ri sizleri okurken "helal, şu baş-ımızda bizi yönetenleri adam akıllı eleştirenler var" diyordum. Ama şimdi bu eleştirileri o kadar azaltı-rınız ki... Haksız mıyım? Önceki dergileri bir alın elinize ve karşıla-ş-tırın. "Toplumun isteği böyle" de-meyin.

Çünkü toplumun isteklerini başka yöne çekebilecek bir dergi düzeyindeydiniz.

Ben 18 yaşındayım ve öğre-

men lisesi öğrencisiyim, Siyasi nedenler dahilinde sınıf tekrarı da var. Çevremdeki birçok genç, pop, fantezi, arabesk gibi müzik-ier dinliyor. Birçok kere tartışmaya girdik. Leman dergisinde ne bul-duğumu, neden okuduğumu an-layamadılar.

Bir çoğunu ülke sorunları ilgi-lendirmiyor, biz mi kurtaracağız düşüncesindeler. Sonraları aldı-ğım bu Leman dergisine göz at-maya başladılar ama bu sefer de seks içerikli olduğunu görünce güldüler, nadir bu böyle tavırlarına girdiler.

Bilmiyorum ne kadar anlatabil-dim ama sizlerden nicelikli ve nite-likli bir dergi bekliyoruz. İnşallah eskisi gibi olursunuz. Diğer mektu-bumu sizlere övgü ve Leman dost-larlarıyla paylaşım şeklinde yazmayı umarım. Hoşça ve dostça kalın.

Sona Aksakal/Artvin

Yuh Olsun!

Merhaba Leman ve dostlarım... Konuya nasıl gireceğimi bilmiyo-rum ama bir yerinden başlayorum. Şimdiye kadar hiç kimseye pay-laşmadığım bir şeyi sizinle payla-şıyorum. Neden yaptığımı bilmi-yorum ama kendimi kocaman bir karmaşanın içinde, soluk soluğa koşarken görüyorum.

Hiç durmadan koş, koş, koş... neden? Evet hayat denen şey üni-versite ile sınırlı ya (gerçi üniver-site mezunlarının bile iş bulamadı-ğı bir ülkede) o yüzden çok Sevil koş! Bursa'nın en boktan liselerin-den birinde okuyorum. Bölümün en iyi öğrencisiyim (TM) ama bir o kadar da yalnız... Hayatta hiç dostum yok. Tabi bir tek siz varsı-nız. Hep diyorom ki benim bakıp-ta görmeyen, bakıpta algılamayan arkadaşım hele hele dostum hiç olmasın. Bu yüzden yalnızım. Ko-nuyu açayım; diskolarda tepinen, aptal kız dergileri okuyan, bir kız tavlama için kırk takla atan, üstü-ne üstlük düşünemeyen arkadaş-ıların varsin olmasın. İşte durum böyle... Bizim okulun mevcudu çok az, bu yüzden herkes birbirini tanır. Beni de okulun en uyuz kızı ilan etmişler. Burdan sizin aracılı-ğınızla onlara birkaç şey söyle-

mek istiyorum... Yani onlara bi kussam okul yıkılır. Mide bulantı-sından ve onların iğrençliklerin-den bıktım. Bayatlamış ve küf tut-muş sucuk tadındalar...

Of of!! Baba parası yiyenlere, benim babam şu deyip, bir kızı arabaya atıp diskolara tepinmeye gidenlere, magazini seyrede seyrede, Asena'larla yapıp Tarkan'lar-la kalkanlara binlerce kez yuh!.. Bush'un bombaları Irak yerine ka-fanıza düşer de aklınız başınıza gelir inşallah! Tek dostum olan Le-man yazar ve çizerleri ile okurları-na saygılarımla. Hoşçakalın.

Not: Hayaalinize Leman gibi güzel bir şey daha katmak isti-yorsanız, Radyo Söz (103.3) din-leyin. Özellikle geceleri müthiş parçaları var. Tabii Türkü severle-re. Başkaları tepinsin Tarkan'lar-la, Nez'lerle.

Sevil/Bursa

Merhaba

Ben Bolu 2 nci Komando Tuga-yı'nda, 1982/1 tenip askerim. Der-ginizi yaklaşık 1,5-2 senedir oku-maktayım. Dergiyi her hafta satın aldığmda, kimsenin olmadığı sa-kin bir yere gidip okuyordum. (Si-vildeyken). Neden ise ortalık yer-de okuduğumda, kıs kıs gülp bazen de kendimi tutamayıp kah-kahalar almamdır. Bu yüzden çevredeki bana deli gözülle bakıyordu. Askerde de bu tekrar-landı. Üstüne üstlük yabancı mü-zik ve metal müzik dinlemenden dolayı bazı arkadaşlar Satanist demeye bile başladılar! Ama ben bunlara aldırmadan askeriyeye şart-larına rağmen derginizi her ay alıp her seferinde çatlayana kadar okuyorum. Mektubumun sonun-da bir ricada bulunmak isterim; "Okur Mektupları" bölümü çok küçüdü. Bu bölüme biraz özen gösterirseniz beni çok sevindirir-siniz. Son olarak şunu hatırlatmak isterim: B iz askerler Türk millet-i-nin sıcak yataklarında rahat uyu-maları için elimizden geleni yapı-yoruz. Bizler olduğumuz sürece bu vatana kimse zarar veremez... Bütün arkadaşlarıma saygılar, sevgiler, hayırlı teskereler.

Evil/Bursa

21 Şubat 2003 Cuma 1.000.000 TL KDV Dahil yeniharman@leman.com.tr

filtrersiz, hususî kokulu, bol dumanlı gazete

SAVAŞ CEPHESİ PUSUDA, YUNUS YOLLARDA!

Yunus'un annesi yazdı.. "OĞLUM" Yoldaki Timur'la söyleşi...

NIHAT GENÇ

AYDIN ENGİN

Hablemitoğlu'nun bulunamayan kitapları

SAYI: 589
21 ŞUBAT 2003
CUMA
HAFTADA BİR YAYIMLANIR

● Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
● İmtiyaz Sahibi: Mehmet CAĞÇAĞ
● Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
● Yazıştıları Müdürü: Zafar Akınar

Tel: 0 212 292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0 212 245 38 06 • Abonelik için Tel: 0 212 292 95 65 (140) Baskı: LeMan Matbaası Tel: 0 212 - 858 00 93 - 95 - 96 • Genel Dağıtım: BBD Merkez Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No. 20 80080 Beyoğlu / İst.

LeMan'da yayımlanan henkatör, yazı, espi ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patentli saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

Akşamsetasi

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

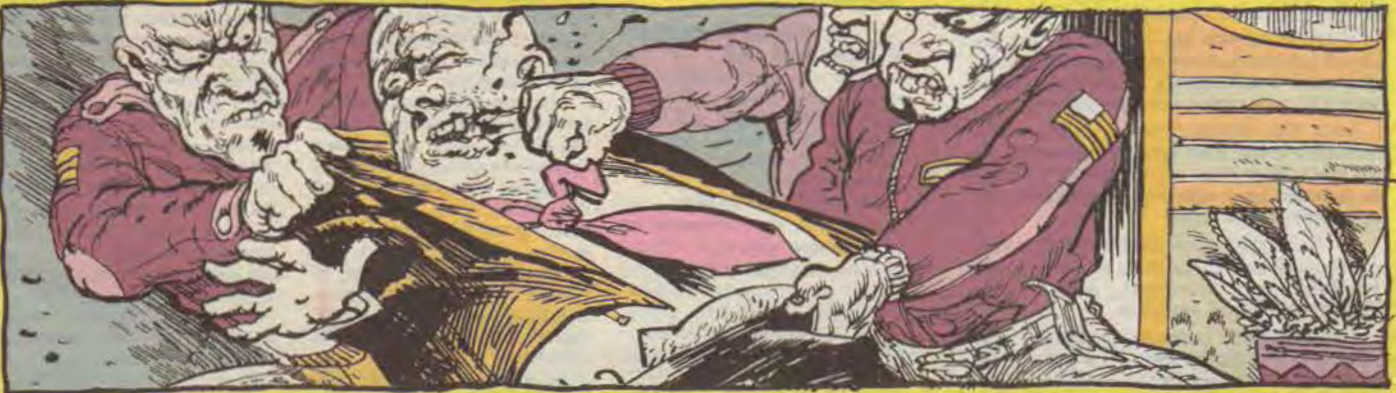
MÜNEVVER TÜRK GENÇİ HAYAT
ARKADAŞINI SEÇERKEN NE GİBİ
ZORLUKLARLA KARŞILAŞIYOR?

HALKIN ADALETİ BUDUR!

ESSEK
SKENLER!

Normal tera-
sülî birleşme bir
gaye için, neslin, ce-
miyetin devamı, terakki
ve tekamülü içindir. Mu-
kaddes birleşmenin adı fluh-
şa istihale! İse bambaşkadır. Essek zi-
ken gençleri hepimiz biliriz... Yurdumuzun akde-
niz bölgesinde Anadolu insanımız bu yöresel debdebeyi,
canşenliği binbir renklerle süslemeyi bilmişlerdir.. Nesilden nesile giz-
lice anlatılan renklerden biri de ayakların altına dev anası bir toşba-
ğa koymakmış.. Bederine şehvet yürüten 14-15 yaşlarındaki kimi ya-
gız yayla çocukları, eşekle izdivaç ederken kendi ayaklarının altına
toşbağa korlardı ki, altta hayvan fıkır fıkır fıkırdadıkça, üstteki ateşli
ama çelimsiz beden zaten gendinden geçerken, toşbağanın ahengiy-
le daha bir coşmuş.. (Şen olur meclis!)

Bir arkadaş, akşam yemeği için lüks bir lokantaya götürüldü. Benî Etiler'de... Lezzetin bir bin para.. Epey bir vakit orda kaldık.. Az ötede içkiyle kafası gü-
zelleşen bir müşteri hesabı ödemek istemedi... Dendilikçe direndi... Olucak gibi diil.. Güvenlikten üç kişi gelip adamı hemen alt kata indirdiler.. Biz de hemen
merdivenlere süzülüp izliyoruz.. Adamı eşek sudan gelinceye kadar döverken, badıgırtlardan biri "fişini getirin fişini!" diye bağırdı... Yedği yemeğin faturası...
Döverken fiş cebine sokup, yemeğin ederi kadar parayı da cüzdanından aldılar... Dışarı çıkardılar adamı... Birazdan polisler geldi.. Sorguda, dayığı yiyeceği hem-
men suçlu çıktı!.. "Ee parayı vermişsin... Fiş de cebinde.. Ne diye rezillik çıkarıyorsun?" Hey kurban olduğum Allah!..ne numaralar var... İnsanoglu dayığı yer-
ken, tüm kültürel ve sosyo-hiyerarşik olgularla yüzleşebiliyor... Bekide varoşların intikamıdır... Bilemiyorum...

İŞİK:
Naciye Şeker
MONTAJ:
Kurban Özgür

Türkücü Mahmut Tuncer'in bir filmine denk gelmiştik... Film geldi
geçti işte... Bildiğin Mahmut... Mahmut Tuncer finalde rayların üs-
tüne düştü öldü... Öylece yatıyor.. Jenerik yazılan akıp giderken
ekrana dalıp gitmişim... Mahmut yerde ölüken bi ara çaktırmadan
kafasını oynatıp rahatladı!! Onu yakaladık.. Meğer tam kafasının
altına bi taş denk gelmiş... Rahatsız etti abiyl! :))

Suat
Özkan'la bir
gece Cihan-
girden kaykıldık
yokan doğru.. Tam
Rox'nin olduğu so-
kaktan akarken öti-
müzden de iki tane
sevgili sallana sallana
gidiyor.. Belli ki içmişler..
Bir yandan da diğışiyorlar..
Adam birden "beni biraz yalnız
bırakır mısın?" dedi... Kadın tylce
alevenip, söylene söylene ardına bakma
yolcu yaptı kendini... Ağlamaya başladı..
Adam az ötede sümürüyor!.. Beni yalnız
bırak dediği, o yanı.. Sonra eleman koşu ko-
şa getti kızın yanına.. Hele loy, aşkıglin firak
ve misali baştan başa dert ve minnettir.. Arada
böyle maymunluklarda olmasa...

TANRI ve ALLAHSIZ ŞEYTAN..

İşret alemleri.. Gece-
leri şen olur İstanbul..
Diskoteklerde de belli
bir cemiyet ortamı
var. Tekno müzik eş-
liğinde gazza gelip ya-
rınzda kiyle tanışıyor-
yoursunuz.. Çiti piti
atomik bi kız.. Laf lafı
açtı.. Yaşından bek-
lenmedik laflar edi-
yor.. Erkeklerin ne
kadar akıllı yaratıklar
olduğundan bahsetti..
Çocukken kızlar evci-
lik oynarken, erkek-
lerin tüketmez kalemın
içini çıkarıp, gazoz
kapağı, lastikde falan kus avırcak tabanca düzeneği yaptıklarını anlattı lezzetle.. Hayatın anlamı falan şahane döktürdü.. Güzel bi
dostluk oluşturduk orda.. Sonra öbür haftasonu aradım bunu.. Telefonda, muhabbet geldi bi yerde tıkanı.. Fahışeymiş meğer!! 81 do-
ğumlu.. 100 milyona çalışıyor.. Bi de kız arkadaşı varmış.. Kadıköy'de eve çağırıyor... Bi kız arkadaşı daha varmış... Peşeh!.. Ulan o
diseko işiği altında Avrupalı gibi gözüküyodu bu.. Benden güle güle.. Euzubillah.. Seni çelip bırakan gönüller avırmasın..

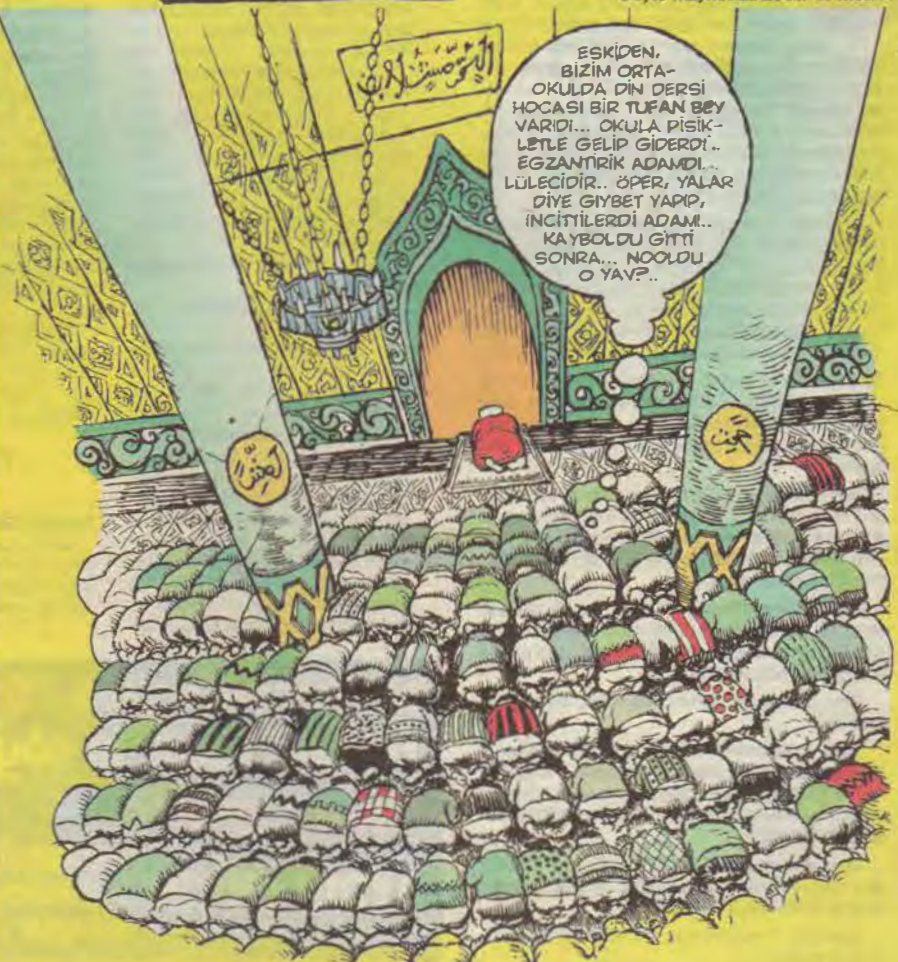

Ge-
gen-
lerde Le-
man'ın yazı-
işleri müdürün-
den bahsetmiş-
tim... Eski savaş muhabi-
rı... Körfez savaşında yüz-
lerce cesetle dolu ötim çu-
kurtan görmüş bir beyhu-
de.. Cihangir'deki evinde
her sabah aynı saatlerde
ekmek için camı tıklatan
martilardan bahsetti şimdiki
de.. Cihangir'deki evinde

semti falan illi.. Hakiki Ci-
hangir downtown'da... Top-
hane'ye yakın.. Muhabbet,
komşuluk, marhabalar bu-
rada... Camı falan marti
hikayelerini uptown kısmın-
da duymazsınız hiç.. Trend
alemlerinin soysuzluğu gök-
yüzünü bile bölmüş...

SEVGİLİ HALKIM Bİ SENİ DE
ORMANIMIZI LAİK VE DEMOK-
RATİK CUMHURİYET
İLKELERİYLE
YÖNETEBİRSİNİZ.

BİNE
HER SEFE-
RİNDE BÖYLE
SÖYLÜYOR
SONRA DA
EBEYAZI
ZİKİYOR!

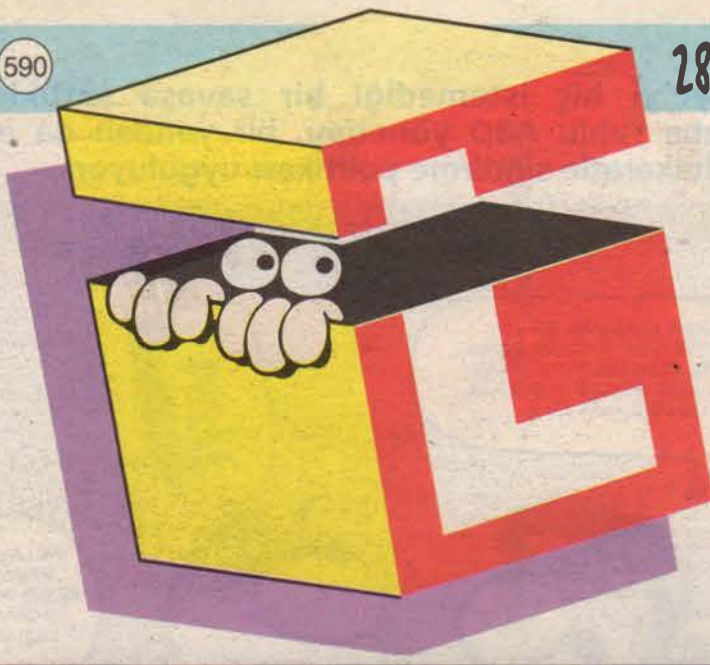
ESKİDEN,
BİZİM ORTA-
OKULDA DİN DERSİ
HOCASI BİR TUFAN BEY
VARDI... OKULA PİSİK-
LETLERİ GELİP GİDERDİ..
EGZANTİRİK ADAMDI..
LÜLECİDİR.. ÖPER, YALAR
DİYE GİYBET YAPIP,
İNCİTİLERDİ ADAMI..
KAYBOLDU GİTTİ
SONRA... NOOLDU
O YAV?..

Şimdi bir de "besmele" diye birşey çıkmış.. Taksimetre gibi takıyosun olumsuzla, kondağı çevirir-
ce besmele... Besmele diye bir ses çıkıyor.. Sonra da "sefer duası" diye okuyosun bi güzel.. Artık sen
sağ, ben selamet.. Bunlar iş değil.. Gönüme Yunus gibi hicap etmez.. Karga da daldan dala konar ama
bülbül gibi ötmez.. Biz de süzülüp Tanrı inancıyla... Eskiden evlerimizde bir misafir odası, bir de oturma
odası vardı.. Misafir bölümü medisi-ı alâ idi.. Büyük sohbetleri orda yapıldı.. Oturma odası, bir
bedene salonu gibiydi ailem için.. Zaten peder çok konuşmazdı.. O çokluk yıllarında oturma odasın-
da tannı inancını kendinde varedim.. Sordüğüm sorular odanın duvarlarına çarpıp tekrar bana gelirdi..
Böylece füzyon yöntemiyle tannı inancını absorbe edip rahatladım.. Artık arkadaş gibi oluyosun tanrı-
yla... Herhade marifet ehli pihlerin nasihatı da böyledir.. Ne gerek var ulan şimdi besmele diye fa-
lan?? Kapitalist dünyanın concortan.. Ey kılığını bulamayan orta sınıf... İşler firakette isen zaaten
azaptasın.. Aklıda Batlamyus veya Lokman hekim yokea, dilsiz hayvandan da bebersin... Yobazsın...

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

K.K.T.C-800.000 TL

eM

an

*Auprès des portes et dedans deux cites / Seront deux fleaux onc n'aperçu un tel,
Faim dedans peste, de fer hors gens boutez, / Crier se cour au Grand Dieu immortal.*
(C2 6)

İNSANLIĞI TEHDİT EDEN YENİ TEHLİKE

BUSH VIRÜSÜ

NOSTRADAMUS'un MULTİ SALGIN diye bahsettiği kehaneti LeMan çözdü..Ne EBOLA , ne HIV, asıl korkunç olan human zararlısı George W. BUSH' tur..Teksas orjinli virüs hızla dünyaya egemen olmakta dur durak bilmemektedir...

PMBMB

"Savaşa hayır" mitinginde üzerinde "savaşa hayır" yazan kardan adam polislerin tekme tokat girişmesiyle yerle bir edildi!!

Türkiye'yi hiç istemediği bir savaşa sürükleyen işkembe ruhlu ABD yönetimi, bir yandan da envai çeşit hakaretle sindirme politikası uyguluyor...

Kar, kış-kıyamet ülkeyi teslim aldı, bu işe en çok kardan adamlar ve okulları kapanan öğrenciler sevindi.

Kar yüzünden göz gözü görmüyor, ama biz gerçek gündemi görüyoruz ve hiçkimse yazmasa da yazıyoruz.

Sabah sabah sıcak yataklarından devinip işyerlerinin yolunu tutan YÖK çalışanları olay mahaline vardıklarında, tabelaların- daki Ö harfinin sökülüp, yerine E'nin konulduğunu gördüler ve olayı "Ehe heh. Tabii bizi yok edemediler, yek etiler anca. Yek yerine düşüş de koyabilirlerdi. Düşüş dedimde geçen bi Fransız pornosu izledim, bi düşüş vardı, o kadar olur vallahi" şeklinde yorumladılar.

Olasi başbakan RTE ise mevsim anormalleriyle ilgili sorularımızı yanıtladılmayı "Bi dakika nane-limon kaynatıyorum. Hayır kar yağsın yağmasına, benim korkum ya GWB'un askerleri bu soğukta nezle, grip derken şehit olurlarsa, onlarda biden adam başı kimbilir kaç dolar isterler" diyerek reddetti.

GP'nin sahibi Cem Uzan, kongre salonunda partilerinin kartopu savaşı yapmasını önce "İşte yığdım, IMF alacak için kapımızı çaldığında da böyle savaşıp, kendi çıkarlarımızı koruyup, parayı kapırmayacağız. O paraları bize Kanuni-Hürrem dizisi için gerekli" diye teşvik ederken, kalabalığın kardan adam imalatına başlaması, "Uzan partili diye goluk çocuğu toplayıp getirmişsiniz, tüü size" diyerek kaşlarını çatmasına müsebbip oldu.

Sahalarını temizletmeyince "Korktular canım besbelli, bak gözleride seyirmeye başladı", temizletip her tür açık hava sporuna uygun hale getirince "Bu sahada frigo mu yalıcaklarmış, maç mı olur kardeşim bu havada", burunlarını ovuşturduklarında da "Bunlar pis abi, almazlar tabi bizi AB'ye falan" şeklinde tepkilere maruz kalan GS yöneticileri en sonunda üşütürerek hapşurdular.

Meteoroloji dairesinden 3 yıldızlı bir yetkili, "Acaba 5 yıldızlı BBG başladı diye mi ortalık bu kadar soğudu, kendini kara-buza verdi? Oyleyse yandık valla, bunlar 100 günden önce bitiremezler de kavgalarını şimdi" şeklindeki açıklaması ve elektrikler kesik olduğu için kullandığı el feneriyle ortamı aydınlattı... İşil işil etki... Yanında bi de beyaz peydir olacaktı ki...

LeMan

Yetki tezkeresi mecliste. Savaşa kesin gözüyle bakılıyor. İlk etapta 500 bin çocuğun öleceği sanılıyor...

Hükümet, asker gönderme tezkeresini binbir nazla imzaladı..70 bin Amerikan askeri Türkiye üzerinden Kuzey Irak'a giriyor..

ABD
Hükümetin acı
taziri yüzünden
Türkiye'yi her şekilde
apaglayan, azadlık,
kurtuluşu tanıyan
BAKIMLAR QIRILU
terracin göz yaşan
arasında jehkareyi
mecliste gönderdiler
NECMETTİN
ERBAKAN
dönüşü oğlunun
muhalefeti
oğlunuyla oldu
YAŞAR AKUŞ
daha fazla para
kavmak için jove II
evinde bile ziyareti
kılmış

Savaşa Hayır LeMan afişleri her yerde

Burası NewYork

"Heyecanlı bi şekilde LeMan'la verilen posteri açmayı ummuştuk ama olmadı, biz de LeMan'ı açtık! yaklaşık 200.000 kişinin katıldığı söyleniyordu.... New York'tan selamlar tüm LeMancılara!"

Burası Ali Samiyen. Galatasaray-Malatyaşpor maçı esnasında onca kar kışa rağmen tribünlerde onlarca Savaşa Hayır afişimiz açılıyor. Sahadaki futbolcular kadar bu taraftara da tebrik gerekmez mi?

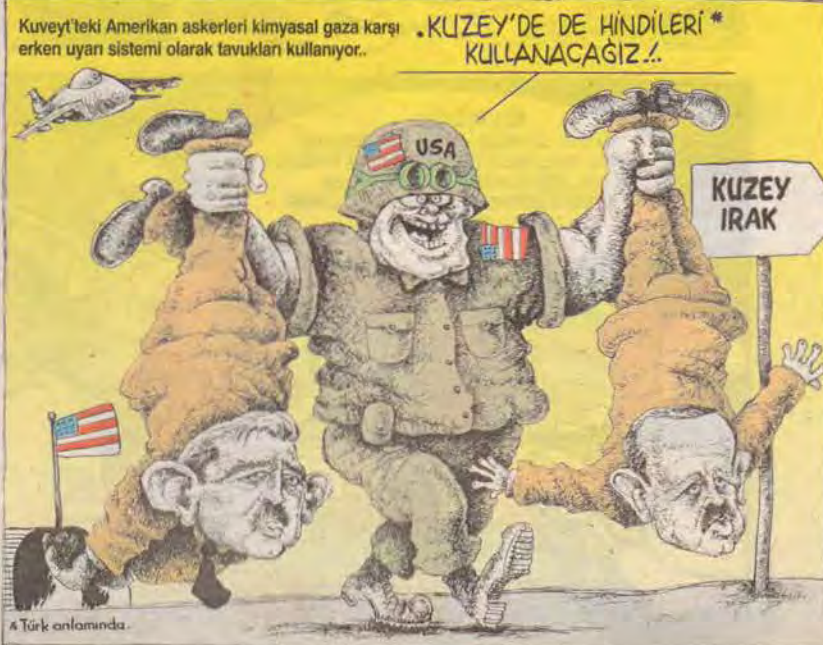

SAVAŞA HAYIR

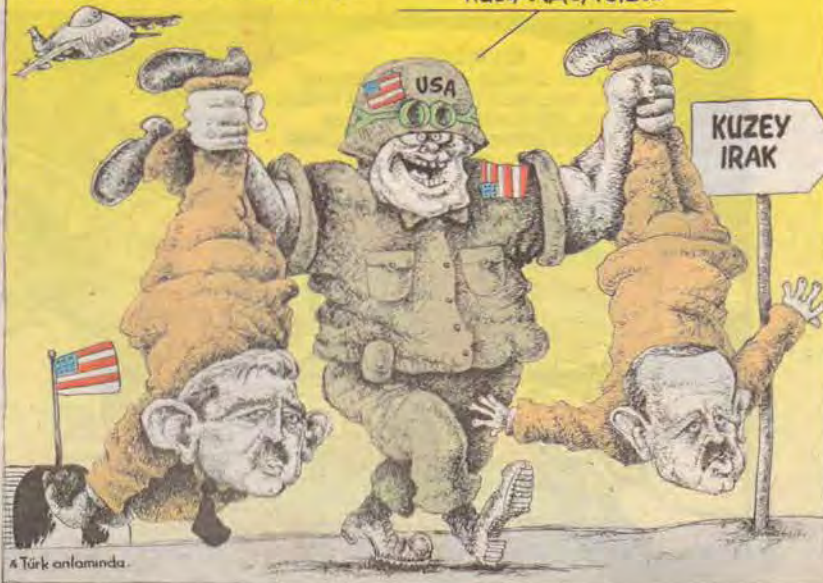
Afişlerini yapıştırdığınız yerleri, hele bir de önünde poz vererek bize gönderirseniz yayınlamaktan büyük keyif duyarız. (Barış işareti, ya da muhtelif savaş karşıtı işaretler yaparak)
editor@leman.com.tr veya LeMan posta adresine

Not: Savaşa Hayır 50x70 afişi bu hafta yeniHarman dergisi ile birlikte okurlara yeniden verilecektir.

SAVAŞA KARŞI
BAK BİR
yeniHarman

Kuveyt'teki Amerikan askerleri kimyasal gaza karşı 'KUZAY'DE DE HİNDİLERİ' KULLANACAĞIZ!..

4 Türk anlamında.

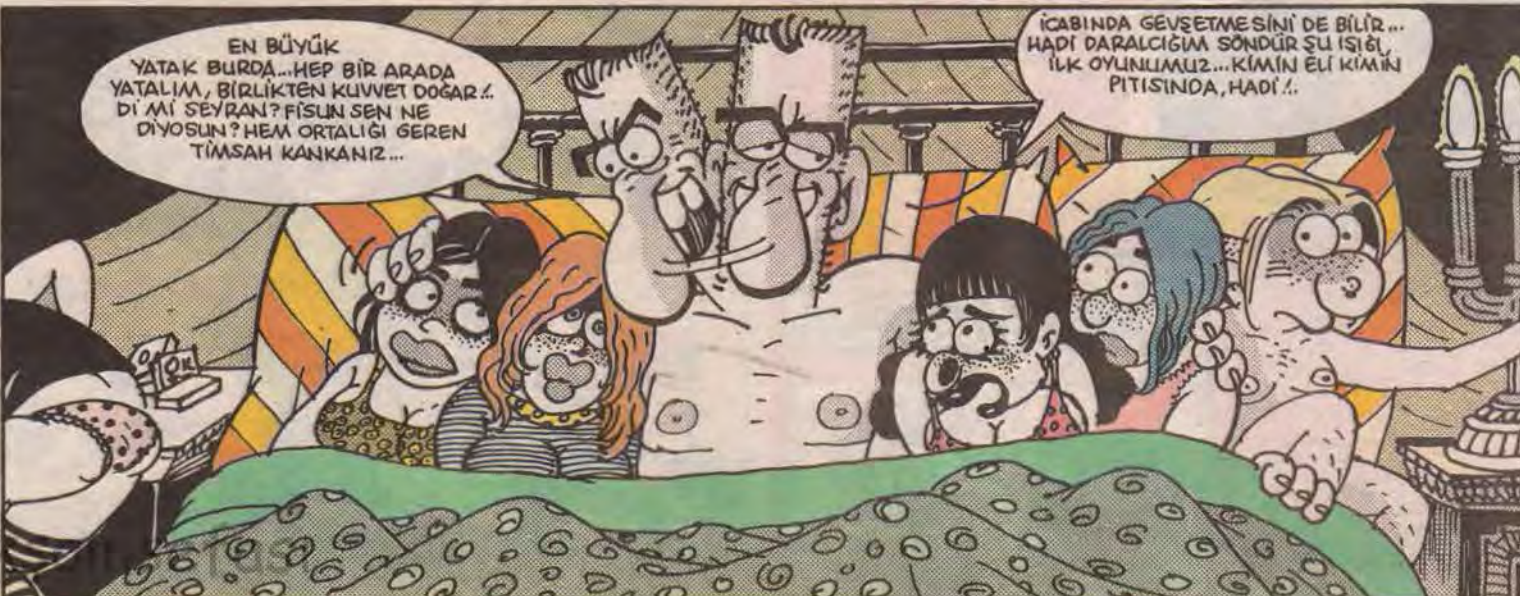

11. Sayı bayilerde

12. Sayıda Nihat Genç'le haftanın harmanı, Korsan Kitap Alemi, Britanya'da Iraklı bir Kadın, Mart'ta çıkacak Dip Kültür dergisi Hiç'in sokak kadrolu yazarlarıyla söyleşi, Savaşa Karşı Ankara yürüyüşüne tek başına devam eden Timur Danış, içinde ayrıca 50x70 'Savaşa Hayır Afişi'...

12. Sayı haftasonu elinizde

- Alo miraba Sıkıhan, ben Berfu... Yok yok... Şey... Berfin.

- Eheh. Bunalgü? Hayırdır, niye adının "Berfin" olduğunu ileri sürüyorsunuz? Dışarda donmak üzere filan değilsin di mi? Bilincin yerinde yani. Uykun gelirse sakın uyuma Bunalgü. Ayaklarını hissediyomu?

- Hemen de yivrençleşme Sıkıhan. Bi kere, ben kendime bilimsel olarak "Berfin" diyorum tamam mı? Danışmanım söyledi: Eğer başarılı hoş ve sosyal bi insanı kendime rol modeli olarak seçersem ben de aynı onun gibi başarılı, hoş ve popüler olurmuşum. Şöyle bi düşündüm, Berfu popüler ama "salak" diye konuşuyolar hakkında. Çişil'in dersleri iyi, her döneme takdir alıyo fakat bi ayağı altı parmaklı... Berfin ise bizim okulda bütün koşulları sağlayan tek kız. Güzel, dersleri iyi, gözlerine "lens" diyorlar ama olsun varsın. Bir süre onun gibi davranıcam.

- Çok iyi, öyle yap Bunalgü... Eee... Yani Berfin. Baksana, ben çıkıyodum sahile inicem. Deli gibi kar yağıyo, çok güzeldir şimdi oralar. Gelsene, karlarda yuvarlanır çözülmür. Sonra balıkçı kahvesinde kocaman çaylar içip tavla oynarız.

- Var ya, yivvraçsın Sıkıhan! Hayvanlar Asiklopedisinin, kuduz bir Sen Bernar Köpeği sürüsüsün sen!

- Obaa! Niye ki şimdi?

- Şu telefonda bana karşı hayatının en uzun ve en romantik cümlesini kurdun. Ama değil Berfin'e kurmuş oldun. Sana o takma gözlü salak kıza mutluluklar dilerim. Bi daha beni arama Sıkıhan. Ayrıyetten şunu da söylüyüm, safsın. Berfin'in dersleri anneşi öğretmen diye iyi, dikkatte bakınca burnu kemerli, üstelik takviyeli sütyen takıyo. Salaksın Sıkıhan, moron ve ötesisin...

- Sıkıhan, alo yavrum evet, annen ben. Şarjım bitiyö kısa konuşucam. Anneannenin dışarı çıkmasına izin vermemelisin. Evet, olmaz bu yaşta. Olmamalı.

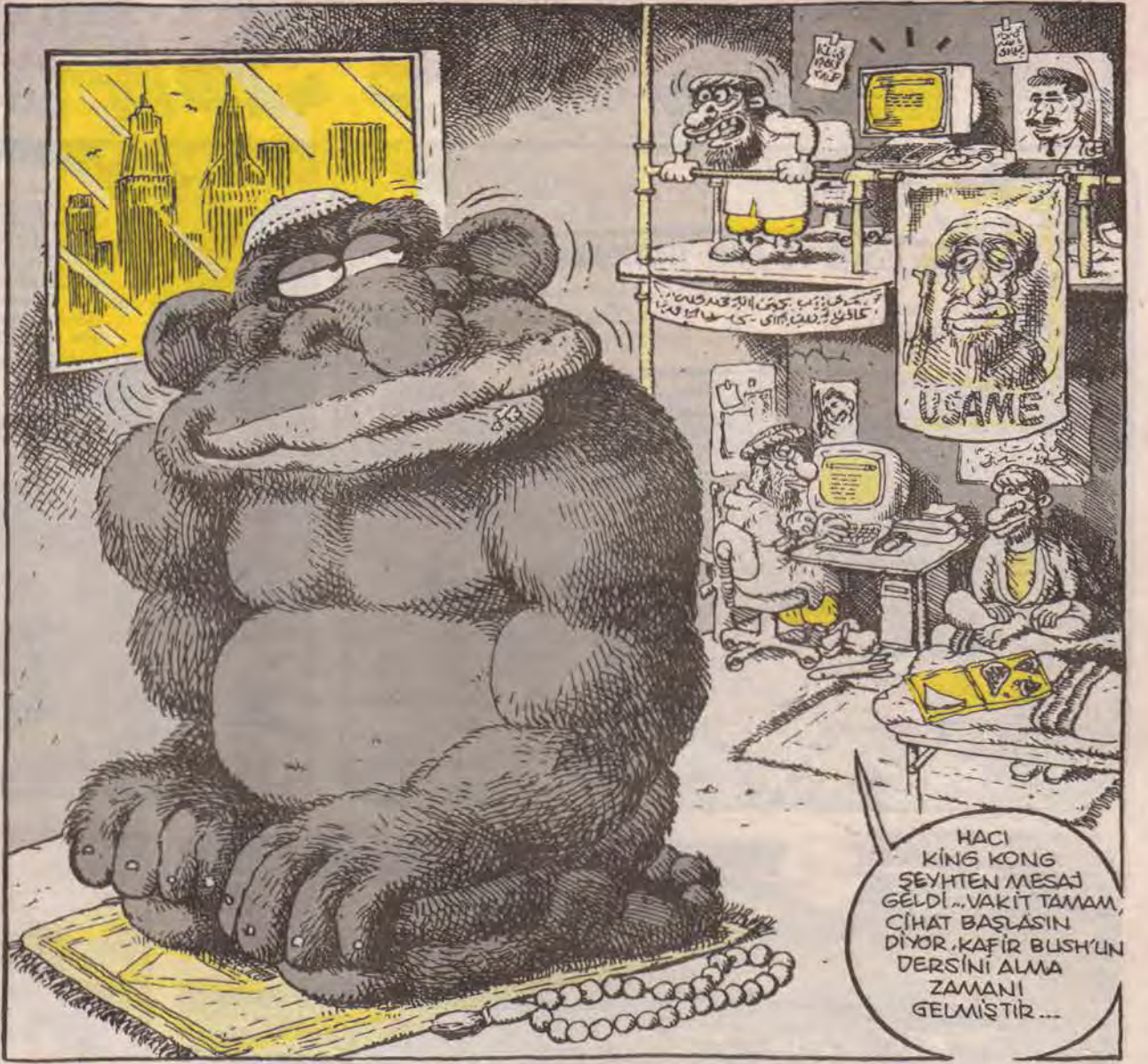
- Niye yaa canavar gibi ananem. Dışarı çıksa noolucak, bu kadar kardan bişey olmaz. Kars bebeği o, kar kıızı, hehe...

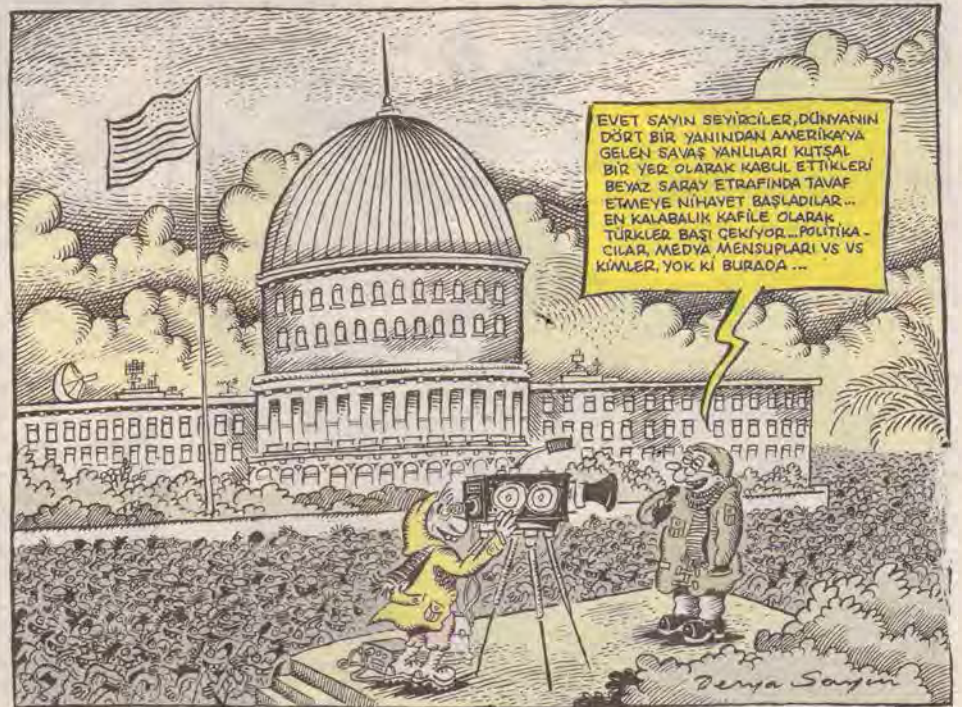
- Kar yüzünden demiyorum çocuğum. Parka yürüyüşe çıktığında acayip insanlarla tanışıyo. Ofisten arkadaşlar görmüş dul bir emekli albayla bankta oturuyolarmış. Bu yaşlan sonra olası bir yakınlaşma hoş değil. Miras hukuku diye bir şey var Sıkıhan. Kalkıp ölürayak evlenirler, mal mülk bölünür. Engel ol, dışarı çıkmasın. Git bi çek et bakalım, odasında mı? Anlıyosun beni dimi çocuğum. Biz seni anlıyoruz Sıkıhan, anlayışlı ve sevgi doluyuz, bize her şeyini anlatabilirsin, şarjım bitiyö kapatıyorum. Evet, peki, babay.

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

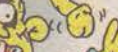

- Sizi anlıyorum, insan bi yere kadar kaymakamdır. Envai çeşit mevzularla uğraşmak bünyenizde sinir biriktirmiştir.
- **Mevzular şelale!**
- Tabi, ben de aynı devlete kültür müsteşar sekreteri sıfatıyla çalışıyorum, bilmez miyim efendim. Ekstra olarak, yıllar bo-

- Onla ne ilgisi var beyefendi, ben en küçük işletmesinden dehşet saçan kargalarına kadar yönetim alanımdan sorumluymum. Bugün beldemizde vajinalar konuşulursa, yarın kıklar resital yapıp, öbür gün testisler çocuk oyunu yazıp sahneye koyar! Konu kapanmıştır, artı vajinalar da.

- Yumuşayın diye satıyorum işte öyle. İzin verin şu oyuna, bi

- Elimden geleni yaptım sayın bakanım, fakat kaymakamın inat etti. Yapacak bişey yok, vajina kumpanyası sizin seçim bölgenize doğru yaklaşıyor. Bu herif okey verse, siz sırf başağrısıyla olayı atlatacaktınız. Şimdi mütedeyyin hamşerileriniz vajina gürültüsünden rahatsız olacak.

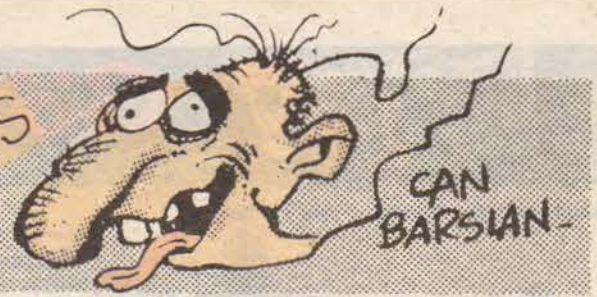
N'apsak, "İstanbul Birinci Muayyen Günleri" ilan edip bikaç gün yasaklasak mı piyesi? Aa, ağzınızı bozmanın ne anlamı var bakın hey?! Ebenin vajinasını tamamen konu dışı sayarım, üç-beş vajina için müteessir etmeyin beni. Aa!

TEREFLİ

PICTURES

ÇAN BARSAN

ULAAN BU NE LAN!..
30 MİL-YON, TRENE
BAKMA PARASI GELDİ
BU AY.. BIRAK, TUTMA!..
GEBERTİCEM ŞUNU...

TAMAM BEY.. DAHA,
GENÇ İŞTE... ZAMANI.A ALIŞIR
BIKAR...

HOPAA!.. TEEY TEY TEEY!..

NÜFUS, BOK
GİBİ ARTINCA
BOYLE OLDU TABİİ..
ESKİDEN, TEK KATLI
UPUZUN HALAYLAR
VARDI.. ÇOK
RAHATTI...

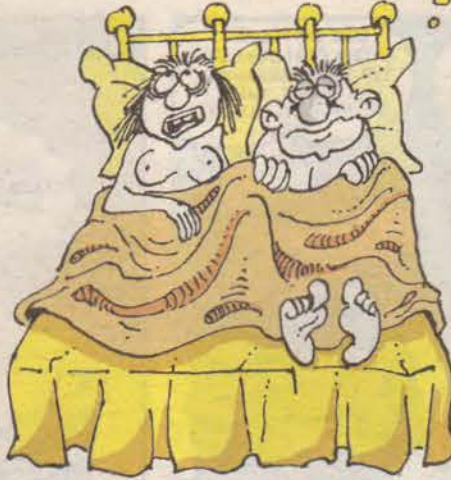

AA!.. ADAM
BANA, CÜZDAN
VERİP KAÇTI...

ZENGİNDEN
KADIP FAKİRE
VERİYOLAR...
GARİBAN DOSTU
VER-KAÇ'CI
BUNLAR...

ANLA LÜTFEN TANER. BEN
BU MAALİYE ÇOCUK GETİRMEK
İSTEMİYORUM...

NEYSE BUNA DA ŞÜKÜR
O KADAR DA GLOBAL
DÜŞÜNÜYÖ...

ÜSTÜME TUTMA ŞUNU ABİ YA
BAŞKA TARAF A ÇEVİR.. ELİN
KAYCAK FALAN HUYLANIYOM..

AY!

HADİ ARTIK
BİZ
KALKALIM...

EVET EVET
KALKALIM..

KALKALIM KALKALIM..
BU CANLI KALKANILARLA
İKİ DAKKA Bİ YERDE OTURUL-
MUYO YA KURT MU VAR NE...

OTUR-
SAYDI-
NIZ...

YÜRRÜÜ
TAŞ
ARABASI..

YÜRRÜÜ
ENSE TIRAŞINI
GÖREYİM..

YÜRRÜÜ
YAVRUM YÜRRÜÜ
KONYALIM
YÜRRÜÜ..

BEYLER Bİ DAKKA
YÜRÜTMİYİ DUR-
DURMA KARARI ALINDI..
DERHAL DÜRDÜRÜN..

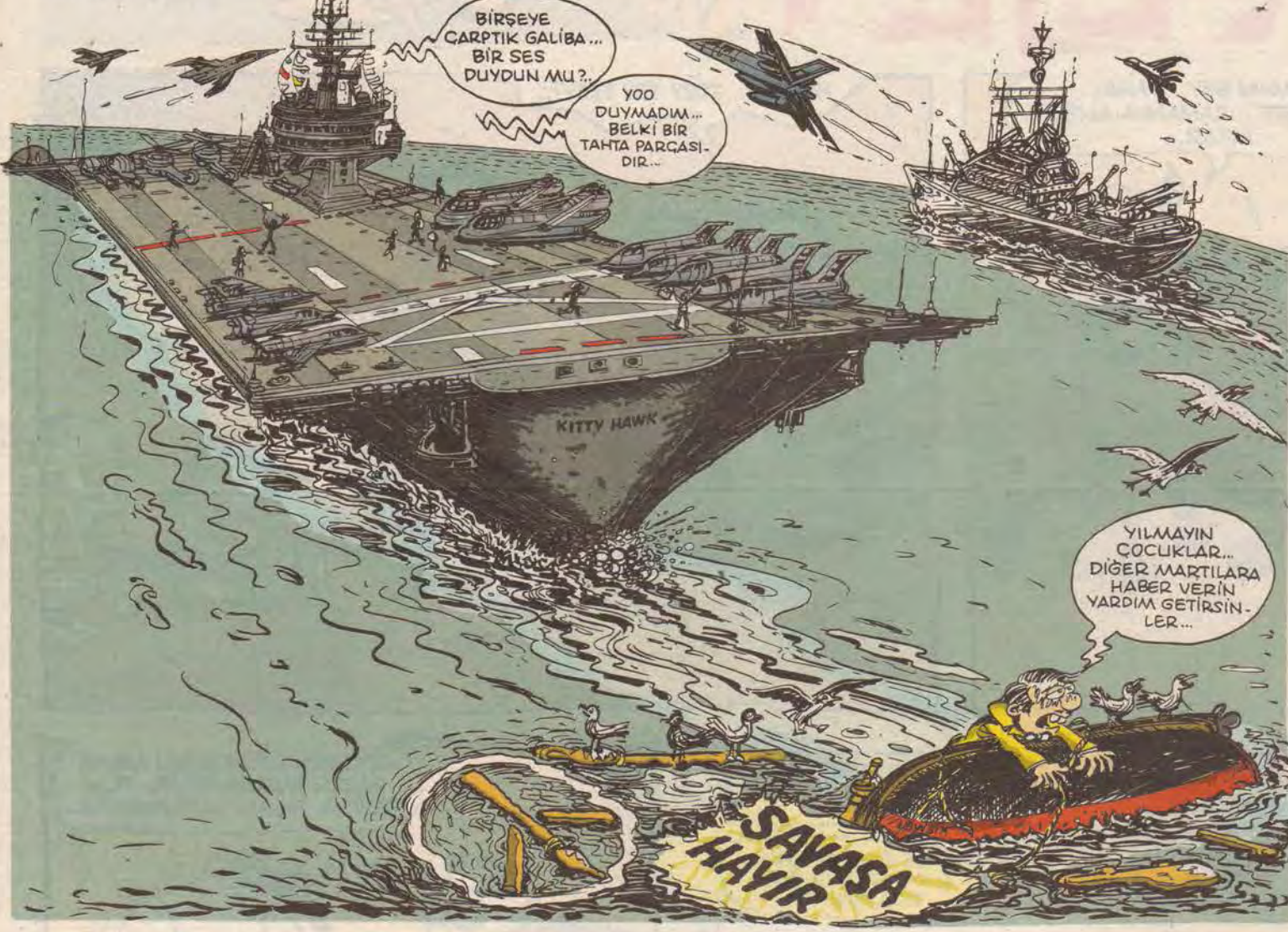

Gönül Adanı

**BENİ HEP O DERİN ÇU
BAŞINDA BEKLEYECEKTİ**

Geçen Haftadan Devam... Tam Yol İleri...

BİRŞEYE
CARPTIK GALİBA...
BİR SES
DUYDUN MU?...

YOO
DUYMADIM...
BELKİ BİR
TAHTA PARÇASI...
DIR...

YILMAYIN
ÇOCUKLAR...
DİĞER MARTILARA
HABER VERİN
YARDIM GETİRSİN-
LER...

**SAVASA
HAYIR**

Sana sanlmam gözlerindeki o kuskun panlary degistirme-
mistu... Neler yasadigimi hissedecek kadar iyi taniyordun beni.
Birini tanimaya ugrasmak, gileli, zorlu bir emegin sonunda ula-
sılan bir seydi cunku... Hatta sevmenin on sarf gibiydi. Hicbir
sey kolay olmuyordu bu hayatta, hele biinin sevgisini kazan-
mak için onu tanimaya calismak en guc olaniydi... Bu iliskide
zoru yasamak sana dusmüstü... Ben anlasilmayi bekliyordum,
sen de beni anlamak için gaba harciyordun. Cunku son dere-
ce degişken biriydim. Duygulanm inisli gıkışlydı. Bir gün dün-
yanın en sevgi dolu adamı, ertesi gün kendine kapanmış,
uzaklara girmiş, kendisini hiçbir yere ait hissetmeyen, inanç-
sız, kuskucu biri oluyordum... Bütün bu inanılmaz degişimleri
nasıl kaldırıyordun, bunu bile bir gün olsun derinlemesine dü-
şünmemiştim... Bunu düşünmeme fırsat vermemiştin. Vakti-
ni hiç gizlememiş, hiç bana özletirmemiştin kendini... Cunku
insan birini özlerken tanimaya, gerçekten görmeye başlıyor-
du... Ben bu degişimleri yasaiken seni gerçekten tanımak için
uğraşsam da bilicimde bir yer seni hep sınıyordu aslında.
Sana nasıl davranırsam davranayım bana olan sevgin hiç de-
ğişmiyordu... Kosullu degildi bana olan sevgin. Bana böyle
davranırsan kalırım, yoksa giderim, şeklinde bir mevın hiç ol-
mamıştı ki... İçten içe biliyordum, sana ne yapsam bana olan
o derinden bağlılığın hiç bitmeyecekti... Beni bırakıp başkasına
hiç gitmeyecektin... Beni kendine bağlamak için başkasının
vaktini hissettirmek gereğini bile düşünmeyecektin...

Günümüzde iliskiler böyle sürüyordu oysa. İnsanlar iliski-
lerinde kontrolü ellerinde tutmak için karşısındaki,de, bak
bana iyi davran, istediklerimi yap, yoksa gidebilirim, başka-
sı hayatıma girebilir, korkusunu yaratıyor, hayali terk senar-
yoları hazırlayıp bir tür egemenlik savaşı içine giriyortardı...
İliskilerin çoğu gücünü emek ve güvene dayalı bir paylaşım-
dan çok, işte bu gizli tehditler ve şantajlardan alıyordu... İn-
sanlar kuskı ve güvensizlik içinde siperlerinin ardına çekilip
karşı tarafın gücünü, olanaklarını ve güçsüzlüklerini gözle-
meye, uygun zaman ve durumda kozlarını kullanıp iliskideki
kontrolü eline geçirmeye çalışıyor, eline geçince de ipleri
sıkı sıkı tutuyor ve sevgili adını verdiği rakibine istediğini
yapma hakkını kendinde bulabiliyordu... İstedğini yapma
haklarının en başında geleni ise o iliskiye kendi dilediği anda
bitirme hakkıydı... Bu tarz iliskilerde derinlik ve paylaşım ol-
madığı için iliskiye bitirme gücünü eline geçiren kişi garip bir
zafef sarhoşluğu içine giriyor ve elindeki ayrılık bıçağını kar-
şısındakinin en zayıf, en hassas yerine nasıl ve ne zaman
saplarını duygusunun o hastalıklı hazzını doyasıya yasadık-
tan sonra elinden geleni yapıyor ve bıçağı saplıyor, hatta bı-
çağı sapladığı yerde içerde çevirmeyi de unutuyordu...

Bu adaletsiz hayatı anlamak için önce iliskilere bakmak ge-
rekiyordu... Hayatın özü bu iliskilerdeki gizli veya açık işlenen
cinayetlerde saklıydı... Fasizm önce iki insan arasındaki iliski-
de başlıyordu... Buradan yayılıp sınırları geçiyor, ülkelerin ve
devletlerin arasındaki iliskileri etkiliyor ve bu sevgisizliğin koyu
dumanı altında insanlar silahlarını kuşanıp, birbirlerini yok et-
mek için en uygun zamanı ve durumu kolluyotardı... Bu yüz-
den insanlığın o uzun kışı hiç bitmiyordu... Sevgi ve aşk adına

soğumayı kalpler
Çünkü herkes
den almak tanıy-
sinden bir şey v-
yaşamak istiyor-
onun yaşadıkları
diyordu. Ama ya
onu tek kişinin v-
elinde tutarak yer-
sini iyi ve değerli
iyiye kaybediyor-
nn yalnızlıkları bi-
setmek için bir a-
bu insanlar hiç
buluşuyor ve bu
kötü ve değersiz
Ne acı ki bütün
öykülerdeki en bi-
rin güvensizlikli-
nasıl öğrenmişle-
ezilmek için e-
olanakları: sürekli
iliskide ezilen olu-
lan yaraların o ka-
gizleyerek karşı-
onu okşarken öb-
cağını düşünüyö-
sını kapatabilece-
yor ve sahip ol-
kanlı oyunu küçü-
lamayı hayal ediy-
Cinayetin işle-
boşluğuna çevi-
masumiyeti gör-
de yaşıyor muş-
sumiyeti...

Artık insanlar
yazık ki... Boşun-
na geceler boyu
şersiz hissettikle-
şattıkları için
bulmaya çalışmı-
mesi gibi, aynı k-
zaman vazgeçm-
Çocukluğumda
vardı: Akrebin bi-
yanına yaklaşıyo-
çirmesini istiyor-
yapma akrep kar-
nın ortasında sol-
bağayı ikna etme-
seni sokup öldür-
ğa diretiyor, boş-
benden isteme,

SARKİTERİ DEĞİL KARKİTERİ

KARTOPLARI VE KARDAN ADAM TAMA-
MEN SÖM ALTIN... OTURDUĞU KAİDE
PLATİN... GÖZLER VE DÜGMELER ZUMRÜT
SÜPÜRGE İÇİN SİBİZYA KAPLANI TÜYÜ
KULLANDIK... SAPI YEKPARE FİLDİŞİ...

HARİKA
BİR DOĞUM
GÜNÜ SÜRPRİZİ
OLUCAK EŞİNİZE
İKİYÜZ BİN
DOLARA...

BİR DE HAVA
DÜZELDİĞİ GÜN, ERİ-
TİP YERE YAYARSA...
NİZ BUNU, ÇOK
SEVNİRİM KUTAT
BEY...

KAHRAMAN MASA ESAT

BUGÜN MODAKO
MOBİLYACILAR SİTESİNE
GİTTİM HAYATIM...

BİGÜN DE BENİ GÖTÜRMEZ HIYAR...
SEKİZ YILDIR GÖRMEDİM AKRABALARIM...

Hain Saldırı

Yazar: Haybeci Şensoy

Gözümün ikisi de, o akşam
o hepimizin evinin salonunun
önü yok mu? Orada seh-
panın sirtında duran
işikli pencereye bakar-
ken, yan tarafta da ak-
lımdan şunu düşündüm:
"Bu cam, çağımızın, te-
levizyon adını verdiğimiz
işte o sihirli buluşu. Sap-
tamayı tam diyeyim diyerken, kadehte
emmekte olduğum şatoeau matto şa-
rabı burumdan tıksırarak yere geldi.
Dev ekranda küçücük, yupyumuk, iri
gözli, zamzayıf bir bebe, annesinin o
şefkat ve onu seven gülümseyişi, o
da ona sarılışı. Kendime işte dedim
bu yavru şimdi dedim yavrucağ ne
kadar da masum ki? Olandan ve di-
ğerinden yani bitenden habersiz o
büyük gülen gözleri ve burnu daha
küçük!... Çok yakında bir saldırıya
uğrayacak demeden, öfkeli içimle dil-
lendirdim bunu yapan kesikes insan
olmadığını. Şahinlere lanet ahdettim
hançeremden demeden pat pat pat
kanatlarla... Ne istiyorsunuz o cılız-
cacık tavşan yavrusundan? Hay dilim
tutuşsaydı da izlemeylere geleydim şu
Neyşinil Coğrafik kanalını. O an bey-
nimden de şunu düşündüm? "İyi ki
annem ve papam insan olmayı seç-
mişler. Hayvani alem çok vahşi. O
onu yutuyor dişleri ile, o onun yanını
ısıyor. Oysa insanları biz eden ve
hayvandan akılsal, dilsel bir kültüre!
var ki ayırıyor bizi." Ne mutlu bana!
Ey hayvanoğlu nah sana, nah sana.
Ve gittim, evime koca bir sansar al-
dım, o da lazım...

OUUUUV...UHU UHU...UHHU UHU...
HAMOĞA GOYUYUM YAA... UHU...
UHU...YAA HAMOĞA GOYUYUM
YAA... UHU...UHU... OUUUUVV...
HAMOĞA GOYUM...

HİÇ KONUŞMAYIN İSTERSENİZ... ÇOK
HEYECANLANDINIZ SİZ...KAÇ YIL OLDU
BABANIZI GÖRMEYELİ? 20 YIL MI?...

SUDAKİ KİREÇ, CAMASIR MAKİNASI-
NIN HORTUMUNU CATLATMIŞ...

birbirine kıyan insanlar
çoğaldıkça onların ne-
feslenmeden yayılan
acımasızlık buhan ya-
şadığımız bu büyük
iki iklimlere taşıyor...

Bir tann kadar yalnızdı günümüzde. Verme-
mahsustur, denir... Çoğu kimse artık kendi-
neden almayı deniyor ve sadece kendisini
... Yalnızlığını kim giderirse onunla oluyor,
kusa bir süre kendisini iyi ve değerli hisse-
diği çok denn ve çok hastalıklı olduğu için
yığıla dolduramayacağını anlıyor, o kişiye
insanları hayatına alıyor ve sonunda kendi-
ssetmek için çıkığı bu yolda yolunu iyiden
Kendi yalnızlığıyla hayatına aldığı insanla-
rine katıyor, kendilerini iyi ve değerli his-
sa gelen ve hem kurban ve de celat olan
madıklan bir anda derin bir çukurun içinde
tukan bu yerde birbirlerine kendilerini daha
esettiklerini anlatıyor...

bu yüzyıl az çok birbirine benziyordu... Bu
er yan insanları birbirine duydukları o de-
yatta ezilmek için ezme gereğini
e ilişkilerinde de aynı şekilde davranıyor,
neyi deniyorlardı... Ama insanların gücü ve
eğiştigi için bir ilişkide ezen olan, bir başka
r, karşılaşmalar daha önceki ilişkilerde aç-
gölgesinde başlıyor, herkes kendi yarısını
lakinin yarısını görmeye çalışıyor, bir eliyle
eliyle bacağı ne zaman ve nerede saplaya-
ger bir an boş bulunup bıçaklanırsa yara-
nını garanti altına aldığından harekete geç-
gücün bütün olanaklarını kullanarak bu
hasatlarla atlabo, yeni bir kanlı oyuna baş-
du...

diği yere gelenler, gözlen'i gökyüzünün
iş ve oraya küskün bir parıltıyla bakan
olar sadece... Çoştan ölmüş, ama yine
ntarak tekrar tekrar öldürülmüş olan ma-

çoğunun elinden gelen tek şey buydu ne
buluşmuyordı o denin çukurda... Boşu-
r, karşılaşmaları kendilerini ne kadar kötü ve de-
i anlatıyorlardı... Ve birbirlerine neler ya-
e bildikleri halde, boşuna kendilerini hak-
rlar, kızgın bir boğandan arenayı terk etme-
li oyunu tekrar tekrar oynamaktan hiç bir
rlardı...

okuduğum ve beni çok etkileyen bir masat
bir derenin kenarında bekleyen kurbaganın
e ondan kendisini derenin karşı tarafına ge-
Kurbaga bu telefne hiç sıcak bakmıyor,
ş, ben sana nasıl güvenirim, sen beni dere-
oldürsün, diyor... Akrep yılmıyor ve kurb-
e çalışıyor; sana söz veriyorum, diyor. asla
eyeceğim, inanmıyor musun bana... Kurb-
a uğraşma, seni karşıya geçiremem, bunu
o. Akrep yılmıyor, bütün gayretiyle kurb-
a...

Yaşadığın ilişkilerin sonu hep böyle olmuştur... Karşına çı-
kan, etkilediğin, sevmek için çaba harcadığın insanlar o bü-
yük yalnızlığını sana bir kez daha hatırlatmaktan başka bir şey
yapamışlardır...

O büyük yalnızlığı iyi bilirim ben... Bir sevip iki bıçaktan-
dığmda onun nasıl da onanlı bir şekilde ve daha da de-
rinleştiğini... Bu yalnızlık giderek benim kişiliğimi, aynmaz
bir parçası oldu. Ve bir süre sonra kimsenin, ama kimsenin
bu yalnızlığını onanp giderecek oluşuna inancım kalmadı...
Bu inancsızlık beni giderek hastalıklı biri yaptı... Artık mutlu-
luktan, kavuşmaktan değil, acıdan zevk almaya başlamış-
tım... Aslında ben de senin gibiydim. Ben de etkilediğim,
sevmek için çaba harcadığım insanların önünde senin gibi
çoşkulu bir telaşa soyunuyordum, ama soyunurken onun soyun-
madığını bilecek yapıyordum bunu... Beni ne zaman bıçakla-
yacak, ne zaman terk edecek, diye bekleyerek soyunuyor-
dum... Ve sonunda beklediğim gibi oluyordu... Bıçaklanıyor-
dum, ama tıpkı senin karşına çıkanların yaşadığı gibi bu terk
ediş, bu başarı onlara yeteince zafer duygusu veremiyor-
du... Onlara böyle davrandığım için senin sevgine nasıl gü-
venmiyorsan, benim de sevgime güvenmiyorsan, halta bu
denli cesurca soyunduğum için benden kuşulanıyor, dahası
içten içe küğumsuyorlardı beni... Bu küğumseş onlara
bağlanmamdan korkulana bile neden oluyordu... Oysa
bağlandığım onlar değildi ki, ben sevgimden akan kana, bu
kan akarken çektiğim acıya bağlanıyordum...

Bir süre sonra kendi acıma tiryaki bile olmuştum... Sonu-
nun ne olacağını bile bile ilişkisiz yapıyordum... Ne ya-
parsam yapayım terk edileceğimi ve en çıplak kaldığım bir
anda bıçaklanacağımdan neredeyse emin olduğum için bu
iştirken sonra sevebileceğim kişilerin hayatımı bir yerinde
hep saklı tutar, ama bu saklı tutuş küçük de olsa bir umu-
dun beni gizli den gizliye heyecanlandırıyor hissedirdim...
Er ya da geç bir gün benim gibi birini bulacak oluşumun
umudu bu... Benimle birlikte ve aynı anda soyunacak bi-
rini bulma umudu... Ama çok çocuksu ve unutkan bir umut-
tu bu. Çocuksu ve unutkanı, çünkü bu umut kişiliğimin ge-
riye döndürsüz bir şekilde biçimlendiğini bilmezlikten geliyo-
du... Ben artık benimle birlikte aynı anda soyunan birine de-
ğil, beni en çıplak kaldığım anda bıçaklayan insanlara tut-
kuya bağlanı, onları arzular hale gelmişim... Artık aşk be-
nim için ruhsat bir bütünleşme değil, incitilip yaralandığım
anda kalbimden akan kana vurulmak, bu kanın akışı sırasın-
da hissettığım acıya sanılmak olmuştur... Hoş, zaten gizli bir
umutla hayatımın bir yerinde bir gün sevebilirim düşünce-
siyle sakladığım insanları yeni acılar tatmak için aramaya
kalktığımda orada olmadıklarını, bilmediğim yerlerde bilme-
diğim insanlarla kanlı oyunlarına çoktan başlamış oldukları-
nı geç de olsa anlıyordum...

Bir filozofun anlattığı bir kitabında okumuştum(1).
Nazilerin toplama kamplarına esir olarak düştüğünde, yemek
öğünlerinde kendisine verilen yumurta, patates, meyve gibi yi-
yeciklerin hepsini yemez, bir kısmını çok aç kalınca yemek
için toprağın altına gizli bir yere saklar, ama bir süre sonra ne
durumda olduklarını baktık için toprağı kazdığımda hepsinin
çünümüş olduğunu görürmüş... Bu filozof da hiçbir sevgiye
güvenmemiş, bu güvensizlik yüzünden hiçbir sevgiyi dayasiya
yaşamamış, hep bir gün sevgisiz kalacağını düşünerek elin-
dekileri zor günler için saklayıp gizlemiş, ama sonunda hep
geç kaldığı için neye sarılsa onlar ya çoktan çekip gitmiş ya
da toprağın altına çürümüş... Bu filozof kendisini dumadan
yalalayıp inciten birine aşık olduğunu zannetmiş ve onunla ev-
lenmiş... Ve aldin öte yakasına geçtiği bir gün karşını boğara k
olduğunu, ömrünün kalan kısmını bir akıl hastanesinde geçir-
mek zorunda kalmış... Kendisine soranlara kansını niye boğar-
tak öldüğünü bilmediğini söylemiş...

Hatırlarsın, hem sen neyi unuttun ki bu ilişkide... Benim-
le artık niye sevişmiyorsun, diye sorduğunda, sana tutkum
kalmadı, demiştin... Bunları duyunca gözlerin şaşkınlık do-
lu, ama çok eski bir acıyla açılmış, neden, diye sormuştun,
neden artık tutku duymuyorsun bana... Çünkü sana ne yap-
sam beni terk edip gitmekle tehdit etmeyeceğini, bir çok in-
sanın yaptığı gibi rekabetçi oyunlarla başka birinin varlığını
hissettirmek beni kendine hirs ve öfkeyle bağlamayacağını
çok iyi anladım, demiştin sana... Benim için artık gizemli,
ele geçmez bin değilsin... Ezilmemek için beni ezme-
yi bir kez olsun denemedim... Beni olmadık bahanelerle kendime
karşı ezik ve suçlu hissetirmedim... Yabancı değilsin. Se-
ni çok iyi tanıyorum artık. Sen ben gibisin. Seninle sevişti-
ğimde sanki kendimle sevişiyor gibiyim... Oysa ben kendim-
le sevişmekten zevk almıyorum artık. Beni incitip acı çekti-
ren, bir etiyile sevip okşarken, öbür etinde sakladığı bıçağı bana
ne zaman ve nerede saplayacağını tasarlayan birine
tutkuya bağlanabilirim ben artık...

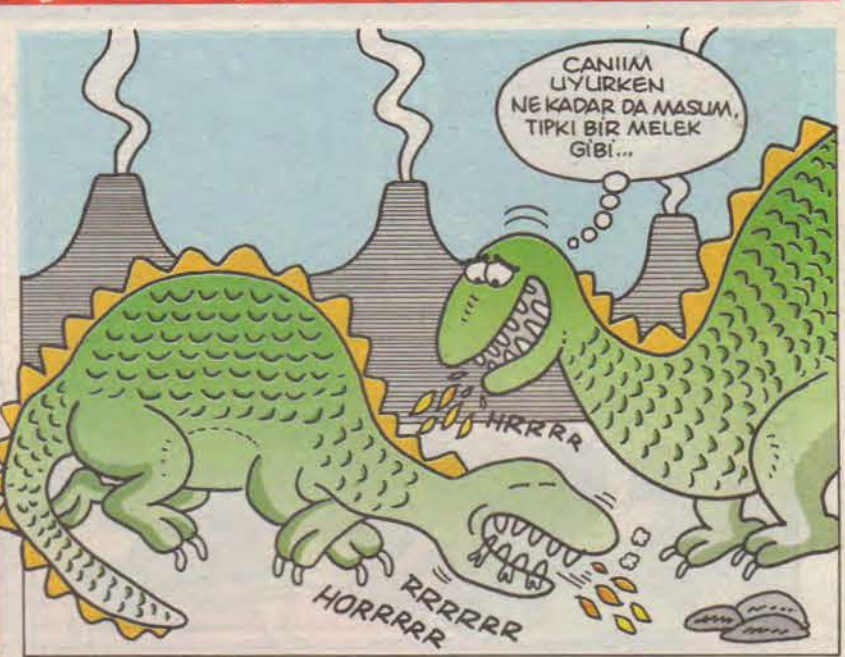
Bunları sana söylemek büyük bir acımasızlıktı, bifiyordum...
Beni bu hale getirenler de bana hiç acımadılar... Onlardan
bu yaptıklarının intikamını alamamış, aksine bana bu yaptıkla-
rından gizli ve hastalıklı bir haz almıştı... Şimdi artık sade-
ce kendimi, kendim gibi birini acıtabiliyordum. Gücüm ancak
buna yetiyordu... O yaralı gururumun içinde yıllardır biriktirdi-
ğim öfkeyi bana olan sevgisinden çok emin olduğum binne,
sana akıtyordum, zavallı bir çaresizlikle...

Sen bu sakatlanmış ruhumu, bu ruhtan sana akan bu acı-
masızlığı bile anlamış ve bağışlamıştın...
Sahi ölüm vardı değil mi? Bir gün iklim de ölecekti... Ama
aynı yerlerde değil... Ben senin kollarında ölsem bile ruhum
senin yanında değil, o derin çukurun içinde olacaktı... Sen öl-
sen bile, ruhum o çukurun başında, benim oradan ne zaman
çıkacağımı bekler halde ve bir gün ruhumun yanında olacağı-
nı hayal ederken ölecektin... Ve ben bu derin çukurun içinde
bana benzediği halde çukura inmeme için direnen o çıplak, o
savunmasız bedeninin tabuta konacağını görecektim. İşte asıl o
zaman yıllardır arayıp da bulamadığım sevgiyi sonsuza dek
kaybetmiş olacaktım...

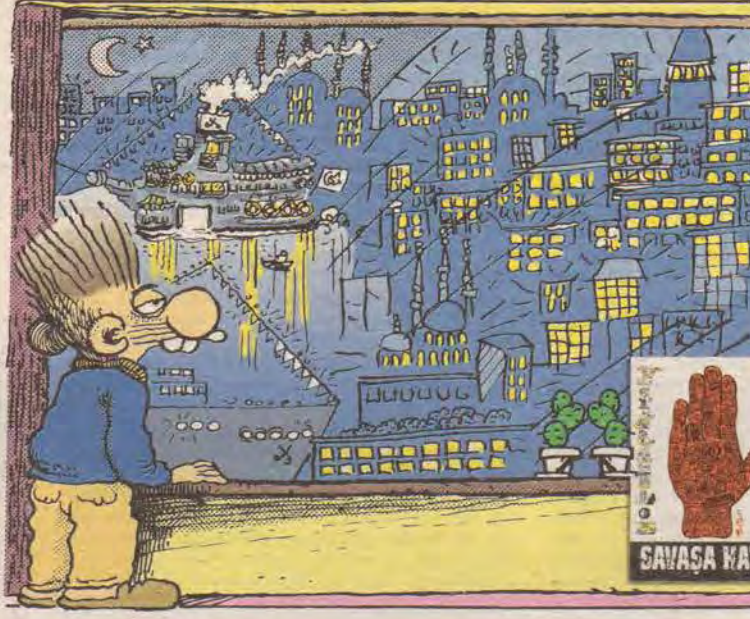
(1) Althusser. Gelecek Uzun Süre, İletişim Yayınları.

* Eskişehir, 8 Mart Cumartesi günü saat 15:00'de Eskişehir
Sanat Derneği Lokali'ndeyim. Adres: Cumhuriyet Mah.
Tersel Sok. No:20 Tel: 0222 - 230 25 57 - 0535 314 90 97
* Van, 14 Mart Cuma günü, saat 15:00-18:00 arası Müstik
Yayın Pazarlama'da söyletiğin var.
* Van, 15 Mart Cumartesi günü saat 13:00-19:00 saatleri
arasında Müstik Yayın Pazarlama'da imza günüm var. Cum-
huriyet Cad. Altın Galeriya Üzeri, No:2, Kat 4, Valilik Karşısı.
* İlhan Akalın, Eğitim İçin Notlar, Nazım Kültür Evi Kitablığı.

cezmier@leman.com.tr

Tuncay Akgün

Güneri İçoğlu

Böylesine ciddi bir konunun da cılkının çıkartılması, savaşın çıkmasını daha da kaçınılmaz kılıyor sanki...

Akşam karanlığında dayanamayıp Tuncay'ın oğlunun kızığını, leğenleri, kürekleri" olarak Cihangir'in Sanaatkârlar Caddesi denilen sokağında kaymaya gittik... Yamaçta naylonlarla kayan çocuklar, onların peşinden koşan köpekler, havada uçuşan kartopları, ahşap evlerin pencerelerinde çocuklarını yalvar yakar içeni çağırın aneller... Rahmetli Kemalettin Tuğcu atmosferinde eski zamanlarda kalma mutlu bir curcuna... Hal böyle iken bir ara önünde ağaçlar olan bir apartmanın geniş camlı pencerelerinden birine bir kartopu geldi. Telaşa açılan pencereden bir entel çıktı. Ben cam için kızacak sanırken, coşkuyla oynayan çocuklara o ince sesiyle mutluluk içinde şunları söyledi; "Oooooooooo aman çocuklar aman aman, sakın ağaçlara kartopu almayın, görüntü bozulmasın nooolur!..." O anda yağın kar taneciklerinin her biri, sanki dumur dumur dumur diye üzerime düşmeye başladı...

Bir Ana Haber bülteninde şarkıcı, türkücü ve dizi film haberlerinden kalan bir boşlukta, geçtiğimiz karlı günlerde dondurucu soğukları spor salonuna toplamış evsiz ve kimsesizlerin haberini verdiler. Kimsesizlerle yapılan röportaj esasen spor salonundaki onbir yanında bir çocuğu mikrofonu uzatılır ve sordular: **"Dışarı çok soğuk evine dönmek ister misin?..."** Çocuk **"Hayır"** diye cevap verdi. **"Niye"** diye tekrar sordular. Çocuk **"Köye dönmek istiyom ben, eve değil"** gibisinden birşey söyledi... Ya sabır, ekşi beş derece soğukta eve dönmek istememesinin nedeni ne olabilir?... Onu evden kaçıp dondurucu soğuğa sığındıran neydi?... Bu arada salondaki kimsesizlerden biri deruni ses tonuyla bir şiir okudu ki yürekleri yak-

cak mecrâ bulama-
manın ne demek ol-
duğunu, yanlış ad-
amların yanlış yerlerde
bulunduğunu ve üç
yanlışın bir doğruyu
götürdüğünü...

**DUMUR
DETAY-
LARI 2**
HAFTA SONU
ELİNİZDE

GAZETE BAYİLERİ VE
KİTAPÇILARDA

bezginbekir@leman.com.tr

Kaan
Ertem

GECELERİ ARABALARIN DEPOLARINDAN BENZİN GALİYORUZ ABİ...BAK İKİ AYDA KENDİME NASIL FAĞA DÜDÜM...BU İSTE ÇOK PARA VAR...YANIMA İKİ TANE DE ASİSTAN ALMAYI DÜŞÜNÜYORUM...

ÇOK GÜZEL Bİ O
KALMIŞTI. ONA DA
BAŞLADINIZ VE BİR
KOLAYI HAKETTİNİZ!

SİMDİ BU İKİ VARIL DAHA
BENZİN İÇTİKTEN SONRA, TEKER
TEKER BENZİN ÇALDIĞI ARABALARIN
DEPOLARINA KUSTURTUN. BAKTINI
Kİ AKILLANMIYOR O ZAMAN
BUNA HARVARD ÜNİVERSİTESİNDE
BENZİNİ MOTORLAR ÜZERİNE
MASTIR YAPTIRTIN...

DOBO BADA BADA DOBO
BAD BADA

ERKUP
OPORPPP!
PPOPURRR
ORP!

BADA BADA
BADA
BODO
BODO
BODO

4

GEZ MAH MUTÇUK
MAH MUT TİBET

Savasa
Hayer

BIRAK TA
İKİ HARF DE
BİZ
YAZALIM!

ORTA TABUR İKİYÜZ ON
ERAT, ÜÇ SUBAYLA EMİR
VE GÖRÜŞLERİŞLERİZ..

AYYY..DILİM SÜRÜTÜ KOMTANIM..
SON BİR KEZ DAHA SÖYLEYEBİLİR MİYİM

GÜNİRİ İÇOĞLU
dumut
detayları

İki Resim Arasındaki 7 Fark

Kazım Kanat & Kazım Kartal

- 1 Kazım Kanat, sanatçı değildir... Kazım Kartal, sanatçıdır!...
- 2 Kazım Kanat, Beşiktaşlılığı ile 'lokal camia' ferdidir, özeldir... Kazım Kartal, ulusun bütünleşip izlediği bir furyanın sembol isimlerinden biridir, geneldir!...
- 3 Kazım Kanat, icraatın değil kritiğin adamıdır... Kazım Kartal, icraatın içinde yer almıştır!...
- 4 Kazım Kanat, erkeklerin dünyasında meslek seçmiştir... Kazım Kartal, kadınlı-erkekli mesaiden gelmiştir!...
- 5 Kazım Kanat, hiç topsakalsız görülmemiştir... Kazım Kartal, görünmüştür!...
- 6 Kazım Kanat, dedem olmamıştır... Kartal soyadlı bir dedem olmuştur!...
- 7 Kazım Kanat, hiç topsakalsız görülmemiştir... Kazım Kartal, görünmüştür!...

PARDON!
KAAN
ERTEM'i
TANIYOR
MUSUNUZ
?..

Kaan Ertem mi?... Evet sanırım 1930-35 yıllarıydı... Kendisini o zamanlar tanımıştım... Çok heyecanlı bir kişilikti... Yok bir dakika!... Yılı yanlış hatırlamışım... Eee... 1925 yılının Nisan ayında tanışmıştık... Evet... Bu doğru... Yanıma geldi merhaba ben Kaan Ertem dedi... Çizerim dedi... Ben de kimi çiziyorsun lavuk? dedim...

TANIŞTIRAYIM, HAYATTA BANA HERŞEYİ YEMENİ, İÇMEYİ, SANATI SEVGİYİ ÖĞRETEN BÜYÜK İNSAN! BATURALP!

ÇOK MEMNUN OLDUK! BATURALP BEY!

SİZİNLE TANIŞMAK BÜYÜK BİR ZEVK!

SANA HERŞEYİ ÖĞRETTİM AMA ŞÖM AĞIZLI OLAMAMAYI ÖĞRETEMEDİM! ŞU ÇOCUKSU SAFLIĞINLA KAFAMDA SAĞ BIRAKMADIN BE! HAYIR ARKADAN DA UZATTIK YİNE DURUMU TOPARLAYAMADIK!..

YİĞİTLER...

IRAK SAVAŞI GİKMİŞ!

Vay. Aaaa? Vay yay Aaaa? Vay yay

BENZİNE ZAM GELMİŞ!..

Vay yay yay yay hermen alalım! Depo dolsun...

ESSEĞİN ZİKİ OLMUŞ!

Vay. Vay yay Oy oy aman aman yay yay yay

FERİDUN CANIM BEN BİRAZ ALIŞ VERİŞ YAPIP GELİCEM...

PEKİ TATLI... KALIN Bİ ŞEYLER GİY HAVA SOĞUK!

KAG KAP KAG Ehikiki Eeh öög zeeh öehh KAPKAG KAG öööh üehheh KAG KAG zheheheh

AY AY N'OLLUVO BE?..

AY YOK YOK VAZGEÇTİM .. BUGÜN HAVA ÇOK KÖTÜ DİŞARIDA!

NESRİN RİCA EDERİM BÖYLE KAPTOPU ŞAKALARI YAPMA YAA!..

NE NESRİN'i ULAN?

NE? SEN KİMSİN BE?..

ULAN KENDİ ARALARINDA PATA KÖTE OYNUYORLAR BİZ ATINCA KABAHAT OLUYO!.. BU DÜNYALILAR NE ACAYİPMİŞ BE!..

DUYDUN MU ABİ, BENZİN DİYE BİŞEYE ZAM GELMİŞ!..

ULAN DAHA BİSMİLLAH YAHU!..

BÜTÜN VÜCUDUMA DÜĞME YAPTIRDIM, NASIL OLMUŞ? YAKIŞMIŞ MI?...

ÇOK YAKIŞMIŞ!..

KAHRETSİN, YİNE KİLİTLENDİ!.. KONTROL-ALT-DEL E YAPMAMIZ GEREKİYOR...

Bİ KİŞİ DAHA BULMAMIZ LAZIM!..

HAYAT DÜŞÜNCELERİMİZ KADAR DÜZGÜN DEĞİLDİR

Polisiye Hikaye

Nihat Genç

İlah Kemal'in çocukları, mektubuma iki ihtiyarın sayıklaması demeyin. Sadi Bey ölmeseydi daha çok gerçek bulacaktık. Sorun, öğrenin. Halkımızın kurumuş gözlerini açma devridir. Kemalistler nasıl Amerikancı oldu? 1956 yılında Bağlantısızlar'a katılıyorduk. Bağlantısızlığımızı hangi ülke engelledi. Sayın Nihat Genç yazılarınız ufak okunmuyor. Amerika'nın peşine köpek olduk. 23 yıldır araştırıyorum, gerçekleri açıklamanın zamanı. 60 ihtilali, 12 Mart, 12 Eylül hepsi Amerikancı ihtilaller. Kemalistlere kendi topraklarında, bir ihtilal nasip olmadı. Turancılar başından ben Amerikancıdır. 12 Mart'tan ben solcu kemalistleri öldüre öldüre bugüne geldik. Lise mezunuyum. Kardeşim epey okudu. Daha ne kadar Amerika'nın kursağında balgam gibi duracağı (Bu söz Sadi Bey'indir). Kardeşim dünya bankasında, uzman çalıştı. Birgün Ortaasya'da hürriyet bulan devletlere gitti. Özbekistan, Türkmenistan devlet başkanlarıyla müşavere yaptı. Tesadüf eski KGB subayıyla tanıştı, çok yaşlı adam. Mısır'daki Rus radarlarında çalışmış. Bir yığın isim verdi. Bunlara selam gönder, dedi. Sadi Bey bu isimleri inceledi. Hepsini birlikte çıkarttık. Gerçekleri öğrenince Sadi Bey yıkıldı. Türkiye'mizi tabak içinde kızarmış sazanbalığı yapmış Amerika'ya ikram etmişler (Bu söz de Sadi Bey'indir. Sadi emsalsiz bir kemalist.). İstihbaratımızın manifetlerini öğrenince fena oldum. İstihbarattan soğudum. Sadi Bey ölünce gerçekleri yazmaya karar aldım. Hulki Cevizoglu mektuplarımıza cevap vermedi. Yazariğa acemiyim. İstihbarat servisleri kanaatim odur ki gülecek. Sonucu görünce şaşıracağız. Tesadüfler bir kenarda toplanmaya görsün. En büyük tesadüf kardeşimin Ortaasya gezisi. Evliyim, bir çocuğum var. Lokantanın başına oğlumu bıraktım. Hakikaten önemli tesadüfler askerlikte başladı. Gençliğimde cahillik yüzünden cezaevinde yatımt. Askerliği 40 yaşında yaptım. 1980'de Ankara askeri Mevki Hastanesi'nde... (Yazarın notu: Yaşayanları, bir kurumun başında olanları, hukukan beni zora sokacak detayları, tanıdık isimleri çıkartıyorum...) Beni öldürecekler, yayınladığın için seni de öldürecekler. Derinlikli insanlar öldürülür. Onlar çukura gömülmüş. Vatanim için ölürüm. Vatan yegane ihtirasımdır. Biz kemalistlerin tek suçu vatan sevdasını yüksek sesle okumamızdır. Her akşam haberleri izlerim. Spikerin arkasında Türkiye haritası. Nasıl göze güzel görünür. İçime ışık girer, sarhoş olurum. Haritaya doya doya bakarım. Haritamız ne kadar güzel. Vatanimi karşı duygularım normalden öte. Milliyetçi deliyim. Hulki Cevizoglu bize meczup dedi. Meczup gibi konuşarak istihbarat servislerinden korunabilirim. Hastaneye Türkiye'yi getirdiler. Odasına ben baktım. Gireni çıkani bir bir tanırım (...). Roman olur. Vaktim kalırsa roman da yazarm. Evladı gibi sevdi beni. Tek başına kaldığımız çok oldu (...). Dünyanın en yüksek görevini yapıyordum. Açıklarsam tanılar beni (...). Amerikan İsrail bağlan-tılarına şahit olmadım. Bir kişi geldi... İsrail elçisi... Eski, bir de Amerikalı. Yanında beş yıl kaldım fazla irtibat bulamadım. İktidal düşkünlerini tek tek tanıdım. Fıkraların çevrine dayanamayan halkımız kah susturulmuş, kah kandırılmış, ne bil-sin gerçekleri...

Felsefe çok okumuşluğum var. Üç çeşit insan hali var. Biri stoast. Bir lokma bir hırka. İnzivacı. Dervişler bundandır. Elini ayağını çekerler. Öbürleri epikürü. Yaşamaktan zevk alır. Benim adamım Eflatun. Idealist. Dünyayla murakebe yapar. Yorumlar. Fikir ileri çıkartır. Düşünce ortaya çıkartır. Gerçek nedir merak eder. Ele geçirdiğim gerçekler ülkemizin mahvına sebep olabilir. Bu sınırlar nihayetinde benimle ölsün olamaz, gizlemeyeceğim. Turancı-Amerikancılar kemalistleri otuz yıldır öldürüyor. Gizle gizle, ülkemizi yıkılıyor. Taktir yine de okuyucunun. Sinop Gerze'ye yolum düştü. Tatil denmez. Yunus balıklarını gördüm, cennet ülkemize yazık ediyorlar.

1986 yılı. Anamur'da bir büfe işim var. Sahilde oturuyorum. Çekik gözlü balık gibi bir kız. Orta yaşlarda. Maceram oldu. Yanıp tutuştum. Beyaz göğüsleri vardı. Delikanlılarda benimle aynı fikirdeydiler, memeleri çok ünlüydü. Meme uçları köz gibi. Elimi yaktı. Gözlerimi kırpmadan seyrettim. Bugün dahi olsa canımı vermeye hazırım. Çırpıplak soyundu önümde. Bu cennet ülkeye yazık ettiler. Elleri incedi, incir yaprağı gibi genişti, önünü kapatıyordu. Fevkalade güzelliğini bilir şımarıklık yapardı. Önümde dönerdi. On gün kadar seviştik. İlk defa şimdi açıklıyorum. Kız Özbek'ti. Lakin Arapça konuşuyordu. Kız Kahire'de doğmuş. İstihbarat çalışmalarına bu isticamette çalıştım.

Her vatan evladı kemalizmin fahri müşavirleri gibi gayretle çalışmalı. Ben ana tarafından Çaykaralı'yım. Yazları giderim. Sadi Bey'den horon öğrendim. Horon eskisi gibi değil. Horon teperken çıplak ayaklar yere vuracak. Ayakkabıyla horon olmaz. İlkel yaratıklar çıplak ayaklarıyla yere vurdu. Ayağın yere vurması esrarlı. Sesi yeraltında uyuyan kokmuş fosiller, mezarlar duyar. Avusturyalı aborjinleri inceledim. Atalarının ruhlariyla ayak vurarak konuşurlar. Ruhi enerji ayakta toprağa girer. Eskilerin ruhi pozitif topraktan vücudunuza girer. İstihbarat servislerine, cumhurbaşkanına nafile mektup yazdım. CIA uzaya açılır, uydudan denetler. Bugün CIA geliştirdi, aborjinlerin mors alfabesini keşfetti. Tarihin sırlarını ayak morsuyla öğreniyorlar. Bizim gibi tozlu kütüphanelerde kafa yormazlar. Bir hatram var, çok kuvvetlidir. Horon teperken Sadi Bey'le, başımızın üstünden kahraman savaşan şahinler geçti. İçimden bu ne güzel poster edebiyatı olur, dedim. Sadi Bey de benim fikrimdeydi. Şapur şupur Allah'a şükür partileriyle işimiz olmaz (Bu söz de Sadi Bey'indir).

Karadeniz rüzgarları umumiyetle hastadır. Kimi nineler gibi inler. Kimi hastalar gibi hırlar. Kimi sıtmalı gibi titrer. Kimi de aklını yemiş köpek gibi havlar. Delirmiş rüzgar kulağınıza girince kaçın. Kapalı bir yere kaçtım. Çarşının üstü kapalı. Atkılı kadınlar dizilmiş. Atkılar lahana kokar. Önlerinde dizi öbek öbek tereyağ, sarıyağ, tuzlu yağ. Satarlar. Lakin müşteri yüzüne bakmazlar. Aralarında fitne, fesat konuşurlar. Pazar cadıları. Eğlenmek için pazarlık yaparım. Kadın atkısını dişlerine kıştırıp eline bıçak alır, Kaya parçası gibi ıslak tereyağından keser. Acı mı değil mi denetim yapar.

Lakin evlenme teklifimi kabul etseydi, hepsini satın alırdım. Niyetimde kadına dükkan açmak vardı. Zannımca tabiata uygun yaşayan kadın kısmı erkeğe hevesli olur. Namusumla parayı uzattım. Kurtarmaz, dedi. Üstüne bir daha verdim, süzme yoğurt aldım. Salça uzattı. Dinimizde salça yoktur, her birşeyin tadını kaçırır. Avamla hoşbeşi severim. Şerefir bana. Para üstü çıkışmadır. Pazarın sonuna doğru yürüdü, gözden kayboldu. Sadi'yi buldu.

Sadi pazarda kuş kafesi satıyor. Sadi'yle tanışmam o andır. On yıl var ki kuş kafesi satar. Köşk gibi kafesler. Demir telleri, süslü çitaları, cilasını katıyyen unutmaz. Kaç yıl Bakırköy'de yatmış. O da istihbarattan emekli. Malul olmak için gayret etti, muvaffak olamadı. Emekliliğini alamadı.

Aşına oldum, şakadan, utanmıyor musun kuşlar için kafes yapmaya dedim. Sadi'ye ilk lafım budur. O kuşlar kafeste değildir, bağlantısızdır, dedi. Kuşun bağlantılarını koparırsan mutlu olurlar. Böyle zeka olamaz canım dedim. Bu adamda hakikaten bir iş var.. Bağlantısız gibi derin lafı nerden bilir acaba kuşkuya düştüm. Sadi'yle on yıldır tanıştım. İstihbarat'ın eskilerini bilir. Onun da başını 12 Mart'ta yediler. Askerimizi çelikten gömleği içinde

Devamı 15. Sayfada

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

ÇOK ŞEKERSİN,
ÇOK CİCİSİN
BİLİYOR MUSUN?

ŞEKERSİN, CİCİSİN DİYE
DİYE... MÜNİS BİR İLİŞKİ
YAPTIN İLİŞKİMİZİ
SONUNDA... BANA ÇOK
ATEŞLİSİN, ÇOK
FETİTANSIN
DESEYDİN ŞİMDİ
HEYECANDAN
HEYECANA
KOŞUYOR
OLACAKTIN
CANIM.'

SEVİYORUM
LAYN SENİ
SEVİYORUM..!

BİR SÜRÜ ERMEK.. BENİ SEVİY-
GİNİ SÖYLEMEDİ Mİ? SÖYLEDİ...
AMA HERŞİ AĞZINDA GEVELEDİ...
İER... BENİM ARADIGIM SEVGİ
DEĞİLİSTE BU COŞKUYMUŞ
BU COŞKULU..

UYKUSUZLUK, GERGINLIK, HUZURSUZLUK...
YAN ETKİLERİN ÇOK FAZLA, SAĞLIĞIM İÇİN
ZARARLISIN... SENİ BIRAKMAM LAZIM
MURAT..

SANA YASATTIĞIM
FANTAZİLER HARAM
OLSUN.' GÖZÜNE
DİZİNE DURSUN
EMİ ALGAAK !..

BEDDLA ETME,
BEDDLA ETMEEE..!

harala gürele

melmeketimden kriz enstantaneleri

daral@leman.com.tr

babalar ve evlatları

AYRINTILAR

Geçen hafta yazdığım yazıyı da, beğenmedim yine. Aslında, gerçekten böyle yapılabilece ne acayip olur. Yani, sızsansam devamlı, beğenmedim filan desem, kusur bulsam kendime bi yığın, özür dilesem sonra hat-ta. Sizin de, çok şeyinizde olur tabii! Para verip dergi-yi satın ahyo adam; yeni bişiyler okumak istiycek el-bet... Gerçi, çok da yeni diil ama, Taner'le beraber ge-çirdiğimiz bi geceyi anlatayım bari.. Telefon etti o ak-şam, "Hadı, gidelim," dedi.. "Param yok," dedim. "Yaa, sigtiret şindi parayı marayı" d'yeinledi. Bu, ben ismar-liyom annamına geliyo. Mesele o düldi ama. Herif, ak-şam iizeri başlamış, on bir şişe birayı yuvarlamıştı o saate dek. Yanına gittimde, ayakta hafifçe sallanıyo, ve nefis bi şekilde saçmalıyodu. Gerçi, pek sorun çıkar-maz kafası o haldeyken. Saçmalamak dediğim de, bir-şey sorduğumda yüzüme bakıp, hiç bi cevap verme-mesidir. Otuzdört kere, 'hadı, hadı, hadı' deyince bu, iyi dedim, gidelim.. İlk tuhaflığını, takside sergiledi. Bind-iğimiz birinci taksinin, Lpg'si mi bitmişti ne, Mecidiye-köy'de inip diğerine bindiğimizde, başladı kıllanmaya: "Ne yani, serseri miyiz biz! Adam mı kesecez? Niye in-diriyor yarı yolda!.." Ve hiyar, gidip ön tarafa oturmuştu. Ben de, tam şoförün arkasındaydım; boğazına bi bıçak dayamaya hazırlanıyomuşum gibi. Bu, tuhaf tuhaf ko-nuştuğca da, adamcağız tedirgin olmaya başladı. Ge-cenin bi vakti, Kağıthane filan, oralarından dolanırken, güven sağlayıcı cümlelere ihtiyaç artmaktaydı. "Belki, gerçekten topu bitmişti," dedim. Bi Lpg tüpünün nasi bittiği hakkında hiç bi fikrim yoktu. Araba durmuştu iş-te. Sonra, yeni şoför, memleket nere dedi, sesi titreye-rek Şüpheli karakterlerimiz hakkında bazı ipuçları ya-kalamak peşindeydi. Bana soırmadı. Sorsa da, doğru düzgün cevaplamayı hiç beceremiyordum.. Taner ya-vaşca sakinleşti, ve daha fazla gerginlik yaşanmadan, parıltılı neon ışıklarıyla çevrelenen, içki, müzik ve seks merkezinin, orta bi yerde indik..

Buraları, iyi biliyodu.. Ara sokaklara daldığımızda, ilk girdiğimiz bi yere, almadılar bizi ama. Güneş gözlüklü he-rif, Taner'e pis pis baktı. Salon kapısındaki adam bilek kesmeye hazırlanırken, "yerimiz yok," dedi o arkadan gel-ip.. İlgili duyduğu bi orospuyla yatınca Taner, hep bu şe-kilde davranmaya başlamış; öyle dedi. İkinci daldığımız yerde, önce iyi karşılandık. Arama yapırlarken, ben geri durunca, -dalmıştım, bişey düşünüyordum- tepkilerini çektim biraz. Ve indik, loş merdivenlerden aşağıya. Kar-şısına, olağanüstü bi güzelliğe çıkacağıni sanıyor hep in-san, karanlığın o gizemli etkisiyle. Halbuki, her yerde çalı-nan bildik bir disko parçasının sesi ve karışık içki kokula-n geliyodu aşağıdan. Girip, oturduk bi yere.. Masayı, ye-meyeceğimiz abuk sabuk şeylerle dolduran garson, baş-ka bir arzunuz? diye sordu. Dans pisti, çoğu dar, beyaz pantolon giymiş, yirmi otuz kadar kadınla doluyodu. Orta-da kıvrıyorlardı, kenarda kıvrıyorlar, masa kenarına gelip kıvrıyorlardı; o çiklik kalçaları, göğüsleri ve uzun, pailak saçlarıyla. Beyaz pantolon, loş ışıkta hatları belirginleş-tirmenin sırrıydı, işin bi parçasıydı.. Bikaç tane de herif var-dı aralarında. Yanlarına giderek anlaşmak gerek yordu çünkü.. Utanıyor, ve bakamıyordum aslında. Yani, şu alı-cı gözüyle bakma işini kıvrımiyordum hiç. Normâl bi şe-kilde baktım zaten; yüzünü beğendim bi kadına. Kızla-ın çoğu aynıydı, aynı şekile taşıyordu g ysinin altıdan; ama yüzler, çok baskaydı; canı sıkılan olan, neşeli gözü-ken, bişey düşünen, birisine benzeyen, kimseye ben-zemeyen yüzler.. Seyrettiğim kız, o da süzdü beni uzun uzun. Gülümsedim. "Sadece yüzünle, ruhunla felan ilgile-niyorum, alt tarafın şu an umrumda değil" biçimindeki bir gülüş olmasını sağlamaya çalışsam da, ne yen, ne de za-manıydı; ayrıca, farklı gülüş biçimlerini ayırt edebilecek yuz kaslarına sahip olduğumdan da şüpheliydim.. O be-lirsiz bakışları bi anda şehvete bürünüp, gözleriyle pisti işaret edince de, küçük sihir, puf! diye bozuldu zaten. Ayva mıydı neydi, karanlık masada farkedemediğim, sa-rarmış bi meyve dilimi attım ağzıma çatalla.. Taner, kalkıp piste yürüdü.. Onu gören iki kız da, yanyana geldiler..

Aynı odada takılmamızın bi sakıncası var mı, dedi Ta-ner, üst lobide kızları beklerken. "Hayır," dedim.. Yine ka-ranlık bi merdivenden, tuhaf bi koridorun felan, hep be-raber yukarı çıktık,sonra.. Otel odasına girince, bi anda panl panl oldu etraf.. Tanışma, muhabbet, enseye tokat kışa parmak derken, lambur lambur yuvarlanmaya başla-dık. Daha zayıfça olanı, burundan söz etti bi ara. Yeni estetik yaptırmış. Öteki için, "Tuik lan bu!" dedi Taner, ka-ba bi şekilde. "Ee, n'olcak ki?" dedi.. Türk malı fahişeyi bile beğenmiyo lavuk. Veya, konuşma biçim i'ne şaşırmış-tı. Sonra, "al," dedim, bi prezervatif fırlattım kucacağına. "İstemem," dedi.. İy, geber.. Işıklar kapatık ve, büyük yatağa hep beraber hoplayıp zıplamaya başladık.. İşim, eiken bitti.. Biralardan belki, hâlâ uğraşmaktaydı o.. Ka-ranlığın ve karmaşık elbise yığınının içinde kilodumu fe-lan aradım, bulamadım. Öylece, turadım geniş odada. Aynanın karşısına geçip oturdum. suratıma baktım.. Ga-cırr, gacırr! sesler geliyodu arkamdan. İki kız da, işleri ça-buk bitsin diye onunla ilgileniyodu. Sıkılmışlardı biraz. Güliyodu Taner. Bi hava boşluğu sesi çıkmıştı, ona gül-mekteydi habire.. Koltuğa uzandım. Odanın önceki müs-terisinin, müzik seçimini beğenmişim. Hâlâ aynı kanalda duran radyodan, eski bir caz parçası yükseliyodu.. Ban-yonun aralık kapısından sızan ışığın, Taner'in ve kızların çıplak kıçlarında garip gölgeler oluşturan dansını izle-dim.. Geleceği yoktu bu herifin..

Nihat Genç 13. Sayfadan Devam hapsettiler (Bu söz de Sadi Bey'indir). Turancı-Amerikancılar solcu kemalistleri kesip biçti, bir kurbanımız da Sadi Bey gibi yüksek fikirli insanlardı.

Sadi'de murakebeciliği pek sever. Tedavi görmesine sebep budur. Derin murakebe uyutmaz. Kör kızgınlık beynini bitirir. Murakebeciliğin kötü yanı çoktur. Her etkinin tepkisi vardır, bir kurbanımız da Sadi Bey gibi yüksek fikirli insanlardı.

Sadi'de murakebeciliği pek sever. Tedavi görmesine sebep budur. Derin murakebe uyutmaz. Kör kızgınlık beynini bitirir. Murakebeciliğin kötü yanı çoktur. Her etkinin tepkisi vardır, bir kurbanımız da Sadi Bey gibi yüksek fikirli insanlardı.

Sadi bana 'dünürüm' der, pazarda tanıştığım kadını araştırmış, kocası ölmüş. Lakin çok ısrafçısıdır, lüks meraklısıdır dedi, kolundaki bilezikler nedir? Sadi'yle her sene bir ay buluşur, kullu tay yaparız. Önceden beni kullu taylarımız istihbarat üzerinedir. Yetiştirebilseydik, yolsuzluk dosyalarına başlayacaktık. Sadi, kağıt oyununda hile yapmaz. Bu karakteri şaşırttı, beni Sadi dedim, istihbaratçılar hileyi pek sever. Sadi, 'Madanoğlu da' hiç hile yapmazdı, dedi... Lakin, meslekten, amirleri yılda bir gün memurlarını toplar şakaçkan kağıt oynarım. Başkasının eline bakmayan, kağıt galmayana terfi ettirmez, görev dahi vermez, kaleme oturtturmuş. Ya sen nasıl dürüst adam oldun. Ben hastaneden sonra böyle oldum. Hastaneden taburcu olursun ama, hiley devam edersen hayata giremezsin. Sadi'nin maceraları çoktur, metin bir kalpe Madanoğlu ve eski günlerini pek dokunaklı anlatır. Köylü uzaktan bize bakıp gider. Başımza bir derd sarıyalım. Sadi, dedim olakı bu ihtiyaçlar ibne olsun diye dedikodu çıkartmışlar. Arada bir kahveye çıkalım, dedim. Bu iki ihtiyaç hiç namaza gitmez, demişler. Sadi, kullu tay bitmeden olmaz, dedi. Delinin biri der geçerler, onlara aldanma.

Sadi bana dedi ki 'söyle bakayım, Türkiye hangi yaradan ölüyor?' dedim ki, hainlik yarısından. Sadi, kışları tufegini kapıp kurt takibine çıkar. O halde bu yaradan çok kan dökmüştür. Bize düşen kanların izinden gitmek. Tarla çapalar gibi geçmişimizi çapaladık. Tanıdığımız mesai arkadaşları zihnımızde takip ettik. İhsan'ı Sadi iyi tanır. İlk toplantımız İhsan üzerine gelişti. Hakikaten çok kıymetli sonuca ulaştı.

1975 yılında İhsan Şam'da halıcılığa başladı. Bir arkadaşımız gördü, Ankara mobilyacılar sitesinde. Kaç zaman sonra, Halep'te kereste dükkanı açmış. Yirmi yılda İhsan üzerine ancak iki haber bulduk. Sonra talih yaver gitti. 1980'den bilemedin iki ay sonra, gazeteler yazdı, Sadi okumuş. İhsan'ın ortakları İstanbul Aksaray'da öldürüldü. Gazete, müslüman kardeşler teşkilatının adamları, yazdı. Bunlar İhsan'ın ortakları. Müşşüman Kardeşler, Suriye'nin, Mısır'ın PKK'sı... O zaman Suriye'de Rus silahlar var. Suriye'nin silahı o zaman bizden çok, Turancı-Amerikancılar İsrail servisiyle müslüman kardeşler üzerine çalıştı. Suriye'yi, Mısır'ı karıştırdı.

Sadi de beni aynı kanaate getirdi, hakikaten bölgede ve dünyadaki dengeler 67 İsrail-Mısır savaşından sonra değişti. Rus gücü eridi. Amerika etkisi çöğeldi. Son kırk yılın bütün savaşları ve stratejilerini 67 savaşının sonuçları olarak alışkanlık edinmemiz gerekir. Sadi, bir deha. Ansiklopedikler yazar vahşeti, Hama'da, Hafız Esad onbinlerce müslüman kardeşi kimyasal zehirle yok etti. Sebep, İsrail ve Turancı-Amerikancı bizim servislerimiz. Bizim servisimiz işe karışmaydı vahşet olmazdı. Ne oldu? Onlar da PKK ortaya çıkınca aynı şekilde intikam aldı. Milli istihbaratımızda İsrail sayesinde mukavemet kalmadı. Hama'daki vahşetin yarısından da bizim servis sorumlu. Sadi'nin elinde orak. Asmanın yapraklarını ağlayarak budadı. Birgün dedi hıçkırarak, bu orakla içimizdeki Turancı-Amerikancıları, ve peşinden gelen İslamcı-Amerikancıları budayacağız. İhsan şimdi nerededir Sadi? Şaşırp kaldım, daha geçen sene, satırla adam kesip bahçesinde gizleyen Hizbullahçılarla gazetedeki aynı fotoğrafta çıkmış...

İhsan faslini bitirdik, Cemal'e çalıştık. Atların gücü yalnız ihtiyaçları üstünden atmaya yetmez. Çünkü ihtiyaçlar asık suratlı ahlak hocası değil, tecrübe ve araştırmadır. Onlar yağlı kılı enseli pöhpöhiç partiler, bizim parti merkurü! (Bu söz de Sadi'nindir)

Cemal'in dedesini tanır Sadi. Daha 1930 yılında Özbekistan'dan yürüme geldi. Cemal şimdi Amerika'da, kardeşi Almanya'da şirketleri var. İstihbarattan ayrıldılar. Sadi bana hep der, sürüyü göremezsin, sürünün içinden bir balığı takip edersen, sürünün nereye gittiğini bilirsin.

Sadi'nin meşhur lafları çoktur. Sahilde yürüdük. Fırtına çıktı. Sadi dedi ki fırtına büyüse kayalar denizde canların yürümeye başlar. Şimdi Irak savaş, büyüse kayalar parçalanır. Türkiye'nin son elli yılındaki Turancı-Amerikancı ve İslamcı-Amerikancı kayası parçalanmadı. Sadi'nin verdiği kitapları hiç boyu okurum.

Turancı-Amerikancılar nasıl doğdu? 1930'ların sonu, İsmet Paşa dahi ırkçı oldu. Türkiye lerle' görüşüyor. Nazi servisi Rusya'ya yılmak için Esir Türkler'le görüşüyor. Başlarında tarihçi Zeki Velidi Togan, Ortaasyalı Türkler'de büyük heves, Naziler Moskova'ya yürüyor. Hürriyet alacağız

diye sevinirler. Orta-asyalı Türkler'i naziler Almanya'ya götürdü. İstihbarat eğitimi verdiler. Bir ucu Türkiye devleti. O günlerde Cumhuriyet gazetesi dahi Hitlerci oldu. Hitler yenildi. Ortaasyalı Türkler ortada kaldı. Savaşın sonra Amerika istihbarat teşkilatını kurdu, adı: CIA. Bakı ki, Rusya içlerine kadar sızan Rusya'daki aileleriyle görüşen esir Türkler var, CIA'ya aldı. Amerika'ya götürdü. Eğitti. Türkiye Sovyetler Birliği'ne karşı savaşıyor. Anti-komünizm devlet politikası. İstihbarat servisimiz ortaasyalı Türklerle dolu...

Sadi bir seferinde, Humeyni'nin en taktir ettiğim yanını jileti kaldırmıştı, dedi. Jilet insanoğluna karşıdır. Sadi, jilet yerine makas kullanır. Jilet deriyi tahriş eder. İçine mikrop sokar. Sadi'nin jilet felsefesi fevkaladedir. İnsanoğlu yazının, ateşin buluşuyla değil, jileti keşfiyle tarih başlar. Jiletle üstümüzdeki kılları kesince üşüdük. Hayvanlar üşümüyor. O halde biz kesmeseydik biz de üşümeyecektik. Ormandan çıkma hissine girmeyecektik. Evlere kapanmayacaktık. Hayvanlardan korkmayacaktık. Şu halde uygarlık olmayacaktı. Jilet insanı uygarlaştırdı. Uygarlık savaşır. Tarihin en enteresan savaş Arap-İsrail Savaşı'dır. Altı günde bitti. Altı gün savaş adıyla şöret buldu. İsrail bu savaşta bizim servislerimizi kullandı. Arap Birliğini çöktürti. Dünyada ne olduysa bütün dengeler bu savaşın sonra değişti.

Fethullah Hoca'yı Amerika'yla tanıştıran Türkiye İktbal düşkünü adamlar memleketin başına belayı sardı. Turancı-Amerikancılıktan, Özal döneminde İslamcı-Amerikancılık dönemine geçtik. Sovyetler dağılınca kemalistler içinde dahi Amerikancılık başladı. Tanihe doğru şahitlik yaparsan, tarih doğru yazar (Bu söz de Sadi'nindir). Türkiye için büyük tehlike, kayıtsızlık. Kuresel dünya savaşına sürüklenmemizin asıl sebebi, önceden beri sürükleniyor oluşumuz. Mısır başkanı Abdülnasır Cemal Arapları topladı. Güç verdi. Kahraman diye ortaya fırladı. Altı gün savaşında İsrail devleti Mısır radarlarını gizlice söktü. Mısır devleti rezil oldu. Araplar çıktı. Radarların sökülmesiyle savaş bitti. Amerika bölgeye oturdu. İsrail büyüdü. Yeni bir dünya tanhi başladı. Bir daha Arap birliği kurulmadı. Dağıldılar. Mısır radarlarında Rus subayları vardı. Mısır, Rus danışmanları ülkeden kovdu. Ruslarla arası soğudu. Amerikancı dönem başladı. Rus danışmanlar girdince Mısır harekete geçti, toprak kazandı. Sonra Camp David barışına oturdu. Altı gün savaşından sonra Araplar'ın güveni yok oldu, dengeler değişti. Sovyetler'in çöküşü burada başladı. İsrail tam olarak kuru oldu. Bilmem akıllı insanlar bu savaşın neden incelemeye Irak savaş, İran savaş, bütün savaşlar o gün başladı. O günden sonra hadiseler Arapların aleyhine gelişti. Mısır radarlarını kimse duymadan nasıl sökülür dünyada merak konusu oldu. Kim söktü? Hangi servis yardımcı oldu. İsrail istihbaratı kimden aldı. Radarların başında nöbetçi yok muydu? Altı gün savaşından sonra Türkiye'nin Araplarla düşmanlığı çöğeldi. Ne onlar ne biz bir defa olsun gidip gelmedik. Hiç murakebe kalmadı. İstihbarat bilgidir. Elindeki bilgiyi alırsan ülke yok olur. Milli istihbaratın elindeki büyük sırı, ihtilalci, varoluşçu, kemalistlerin öğrenme zamanı gelmiştir.

Varoluşçu-ihtilalci Kemalizm nedir? Her kemalist, Madanoğlu gibi kendinde büyük kuvvet bulur. Kimse olmasa da tek başına hareket eder. Kendi kendine kafi gelir. Kimseden görev almaz. Görev onun vücudunda doğuştan olur. İhtilalci kemalist, Doğan Avcıoğlu'nun elinden gaspedileri ihtilali geri alacak. Turancı-Amerikancı ve İslamcı-Amerikancılar temizlenecek. Yıpranmış servisleri daha da yıpratıp yok edemezsin, lakin ortadan lavedecektin. Yerine yeni bir inanç getireceksin. Hitler zararlı insandı, lakin, bazı marifetleri unutuldu. Üniversiteyle işçiyi buluşturdu. Bilgi ve iş yanyana geldi. Hitlerin vosvos arabasını, leopar tanklarını elli yıl kimse yapamadı. İşçiler ve akademisyenler varoluşçuydu. Kuvveti kendilerinde buluyorlardı. Asil tehlike Türkiye ilahsız kalmıştır. Allah milletleri ilahsız bırakarak cezalandırır. Varoluşçu kemalistler bir ilah gelene kadar kendilerini ilah görmeli. Ancak böyle böyle bir suurla muvaffık oluruz. Deli olmaları çökmesinler, ancak tembel olmasınlar (Bu laf da Sadi Bey'indir). Varoluşçu kemalistler kendilerini büyük görsün ama çılgın görmesin, gururlu görsün ama kibirlil görmesin. Varoluşçu-ihtilalci kemalistler, en son günümüzü yaşıyoruz. Amerikan'ın peşine köpek olduk. Bu köpeklik 1967'de başladı...

Bir rüya görmüştüm. Sadi Bey kılının kinından çekmiş, ihtilali başlatmıştı. Tam o sıra, kardeşim Ortaasya'dan döndü. Türk istihbaratında çalışmış isimler olmalı Rus danışmanın selam yolladığı isimler. Özbek subaylardan alınan bilgiler İsrail servisine ulaşıyor. Bu isimleri Sadi tanıyor. Deliyse döndük. Ülkemiz bitmiş... 67'den sonra istihbaratımız İsrail ve Amerikan'a dönmüş. Azgın bir boğa gibiyim. Artık İsrail'in köpeği olmuştuk. Buradan bizi kim çıkarır. Kemiklerim kızgın bir mızrak. Kendimi yiyip bitiriyorum, o halde, öleyim, diyorum. Lakin, Mustafa Kemal'i düşünüyorum. Küfürler savuruyorum. Bütün Arap ailemini hayal kırıklığına uğrattım, mağlup ettiren ihaneti bizim istihbarat tertiplerim. Rüyamda Sadi Bey'i gördüm. Ayıllara bağnıyor ama ayılar sağır. Bu kişi günü bu rüya nedir? Sadi'nin başına birşey gelmesin diye heyecanlandım. Sirtıma kalın bir palto geçirdim. Bu karda kışta erinmedim köyün yolunu tuttum.

Karların üstünde kara bir karga gördüm, bu kötüye kalamettir. Kargalar uçuşsuz. Siyah saçlarını örgü yapmış, olakı ergeçlik civesinden tam memnesinin arasına bırakmış bir köylü kızı gördüm. Sadi'yi sordum.

'Kaç hafta vardır görünmüyor' dedi.

İçimdem mukarebe yapıp, Sadi'ye götürdüğüm haberi tek tek sıraya soktum. Sadi duyarsa kahrandan ölüyor, Mısır radarlarının istihbaratını bizim servis vermiş. Rüzgar uğuldadı, kulagıma, sakın ola ki bu abide vatan evladı bu ihaneti duymadan ölsün, dedi... İhaneti başkaları yapmıştı ama ben yoruludum, ben usandım. Diz üstü çıktım. Kar değil bataklık. Turancı-Amerikancılar, şimdi İslamcı Amerikancılarla birlik olmuş bizi Irak'a savaş sü-rükliyor. Çıkış yok bataklıktan. Göt üstü kara düştüm. Boğazım hırlamaktan yırtıldı. Kendimi öldürmeyi düşündüm, varoluşçu ihtilalci ölmeyecek. İhanetin ısırlıkları içimi kesiyor. Bir iki adım attım, tekrar düştüm. İlah Kemal'in çocukları, servislerimiz İsrail'in Amerika'nın eline geçmiş, Sadi'nin ağaç kütükleriyle yapılmış kübmesini gördüm. Herhalde dedim, Sadi yine tufegi kapıp kurt peşine yürümüştür. Kulübenin önünde ayak izleri. Ayak izlerinin önünde kurt izleri. Kapağı yumruğumla vurdum. açılmadı. Zangıdayıp sarsıldı. Tekmeledim, Tekmelerimden mahçupluk duydum. Nihayetinde bir insanın mülkünü temkeliyorsun. Ayak izlerini takip ettim. Buz tutmuş dereye indim. Buz kesmiş kayalar atlamaya muvaffık olamadım. Dereye düştüm. Düşerken bir insana benziyordum, lakin kalktıgımda beyaz kardan bir adamdım. Tipi başladı, Gözlenim açamıyorum. Sessizlik ebediyete doğru sürüp gidiyor. Bir müddet yürüdüm. Heyhat, kurt leşi gördüm. Kurdun dışları dışarda kalmış. Muhtemel ki dudadı parçalanıp kopmuş. Ağzında salyası donmuş. Korkuyla ormana doğru bağırđım. Sadi, Sadi... Radarları sökeri bizim servis. Nafile çabalarım. Sesim, kuruyup yıkılmış ağaç kütüğünün içine kaval gibi girdi... Sadi, bu utançtan cumhunyetimiz nasıl bir daha ayağa kalkar...

Tepeden bir feyât duydum: 'dünürüm burdayım, dünürüm!... Kopa kopa yanına vardım, Kıpırtısız mecal-siz yatıyor. Kurt kollarını parçalamış. O haliyle bile duruma hakim görünüyordu.

Parmakların soğuktan uyuştı. 'Dünürüm, Hulki Cevizoglu'ndan programa kabılın cevabı gelise, sakın katılma!... O haliyle bile hâlâ vatanını düşünüyor, yüksek he-deflerinden söz ediyordu. Kulakları bacakları kanları içinde. Çok uzakta canavar yirtıcı kurdı gördüm. Ağzında Sadi'nin paltosundan kopartılmış bir parça vardı. Sadi: 'Ona bakma, beni dinle' dedi. Radarları sökmek için İsrail servisine bilgileri bizim verdiğimiz araştırmaları senindir. Hakikaten sonunda muvaffık oldum, dedi. Sadi'den bu rübeli sözleri duymak bahtıyarlığın en alası. Sadi birden ihtiyarlamıştı. Yüzü, iskelet gibiydi. Kollarına başını aldım. Başında kalı kasketi donmuş miğfer gibi yüzüne düşmüştü. Kahraman bir vatan evladının son anılarına şahit oluyordum. 'Azmini asla bırakma Sadi, bu tabiat harbinden de sağ salım çıkar. eyvallah' deyip güç verdim. Hakikaten araştırmalarımın babası Sadi'ydı. İsimleri tanıyan oydu. Şimdi ölüyor, yalnız kalacağız. 'Sadi sen ölüyorsun, senin rızan olmadan Hulki Cevizoglu'nun programına çıkmam' dedim...

Sözlerimi can haviyle dinledi. Bir müddet zihninde muhakeme yaptı. 'Bu bilgi istihbaratımızı çokertir, devletimiz heba olur' dedi. 'Sadi, istihbaratımız ıgal edilmiş' dedim. 'Hulki Cevizoglu'nu ziyaret ettiğimizde yüzümüzü karşı, siz meczupsunuz, dedi. Bu vatan evlatlarına hak mıdır Sadi? Sadi, yumuşak yatağa uzanır gibi başını düşürdü. Sadi, Sadi, Sadi diye sarstım. Uyanmadı. Sanki o ölünce, ormandan kuvvetli bir ses gürledi. Üç adım ötede kurt ceset kokusu bekliyordu, Kurt da yolmuştu, soluğu daralması gibi hırılıyor gözlerini haince bana dikmişti...

Heyhat dedim, içimden, kurt bizi insan olarak görmüyor, ormanda iki kara leke olarak görüyor, Amerika gibi, İsrail gibi, bizi insan değil leke görüyor. İçimi korku bastı. Sadi'yi nasıl taşıyacağım. Akşam oluyor. Kurtlara bırakamam, sürüklemeye çalıştım, kudretim dermanım yetmedi. Karın içine değil, başı, bir ulu davaya gömülü gibi uyudu Sadi. O haliyle bile duruma hakim görünüyordu.

Vücudu hâlâ bir vatan meşalesi gibi yanıyordu. Alnından öptüm. Paltomu çıkartıp üstüne örttim dedim. Paltom rüzgarla uçurtma gibi balon gibi şştı. Galiba öleceğim, dedim. Koşa koşa köye imeliyim. Aşığıda bir yığın insan gördüm, bağnıyorlar, ısıkl çalıyorlar. Köylülerle jandarma ayak izlerimizi takip edip aramaya gelmişler. Karakışın tabiatın ortasından bizi yine asker kurtarmıştı,

Asker evlatların boynuna sarılıp ağlamaya başladım. Ağlarken akıma geldi. Annem-babam yeni yaşında öldüğünden ben ilk defa ağlıyordum. Ben gözyaşı tanımaz, birmezdim. İlk defa bu yaşında gözyaşlarım şahit oldum. Anladım ki, hayat tecrübelerle dolu, insan iyi iş yapınca ağlar.

Lapa lapa kar yağarken Sadi'yi gömdük. Dostları kucağında ölmüş insanlar bahtıyardır (Bu söz, benim). Sadi'nin araştırmalarına emeği çoktur. Bana, 'dünürüm, o kadını alacakların, yemin ver', demişti... Yeminimi tuttum. Ne zaman çarşı kurulsa pazara inerim. Tereyağ satan kadını bekliyorum. Fazla da beklemiyorum, yoruluyorum. Kadınların çoğu kocalarıyla gelmiş. Bu heyecanlı maceranın üç dört defa sürdü. Kadının peşini bıraktım. Ne olur ne olmaz, ölmeden, araştırmalarımı yayınlamak için gazetecilere mektup yazmaya başladım... Mektubumun sonuna son bir kuvvetli laf daha koymak istiyorum. Liberalizm bir kuru laftır. Cemiyetimizi mahvedici azgınlıkların başıdır. Turancı-Amerikancıları, İslamcı-Amerikancıları barındırıp büyüten liberalizmdir (Bu söz de, rahmetli Sadi Bey'indir)...)

nihatg@leman.com.tr

Boykot

Geçenlerde akşam saat 6 civanında bir yangın programı seyrediyorduk. Lemancılar bilir; "parmaktan sonra" lafını söyleyen, hepimizin de sevdiği bir sima. SAVAŞA HAYIR! diyor. Amerika'yı "Tİ"ye alan laflar ediyor. İlah halkını savunuyor ve Irak'ta da seyrediklerini söylüyor. E kardeşim bunları söylüyorsun, yapıyorsun, kim-senin bir şey dediği yok, güzel, SAVAŞA HAYIR! da diyorsun, üstüne üstelik Irak'ta da seyredildiğini iddia ediyorsun ama güzel kardeşim, önünde duran ayı maskotunun üzerinde Amerikan bayrağının olduğunu farkında mısın? Sen kıymamış olabilirsin, belki de sen koydun (bilemem), bunun farkında varmadılar mı? Ekranında da net bir şekilde belli oluyor. Irak halkı bunu seyrediyorsa -ne düşündüklerini anlayabiliyorsunuz değil mi?

Böyle olaylardan bir şeyler çıkarmalyız. Sokaklarda Amerikan bayraklı giysilen giyen asalakları kınayalım. Boykot başlatalım. Bu arada geçen hafta Varol Uzoğlu'nun mektubunu okudum, oından SAVAŞA HAYIR! teşörtünü istiyorum. Bizim buralarda bulmak imkansız. Ve boykota davet ediyorum. Öncelikle saygıdeğer Leman çalışanlarını. Sevgilerle...

Erkan Alkan
Çınarlar Mah. Başlarlar
Sok. No:42 Merkez/Zonguldak

Teşekkür...

Selamlar. Bugün İnternet sayfanızda Okur Mektupları'nı görünce size yazmaya karar verdim. Gördüğüm kadıyla bazı arkadaşlar mektuplarını yayınladığımız için şükretmişler ama benim öyle bir talebin yok. Size teşekkür etmek için yazıyorum, sizin okuyor olmanız önemli benim için.

Ne yazık ki istememe rağmen düzenli bir okuyucunuz olamıyorum. Çünkü yaşadığım ülkede ne Leman'ı ne de L-Manyakı bulamıyorum. Ancak Türkiye'ye gittiğimde okuyorum. Cilt halinde alarak buraya getiriyorum. Ayrıca Leman'ın İnternet sitesini hergün takip ediyorum. Sayfanızdaki savaş karşıtı yazılarınız ve karikatürleriniz için size teşekkür etmek istedim. Bezgin Bekir'in eylem karikatürünü elektronik kart olarak arkadaşlarıma ve sizli sunduğunuz imkânla milletvekillerine gönderdim. Ayrıca bilgisayarımın masasından savaş karşıtı yazılarınızı kullanıyorum. "Masasüstüne yapıyor" bölümünü çok beğeniyorum. Bu imkanlarımız için size çok teşekkür ediyorum. Sevgilerimle.

Not: Bilgi İşlem Mühendisiği 3. sınıf öğrencisiyim. "Savaşa hayır, zaman kaybetme hemen hayır!"

Yengi/İsviçre

İki Yaşam Arasında

Gülmeye arıyor mutfaktan gelen solucanların sesi. Biraz sonra buraya da geleceker biliyorum. Mutlaka duvardaki böceklerin gıltimesi bekliyor. Hiçbir zaman karşılaşmayı istemeyiz. Yataktan kalkmaya çalışıyorum. Üzerindeki lare resimi henüz bitmediğini söylüyor, yatıyorum. Pencere önünde dans eden akrepire farkediyorum, ağlıyorum. Benise eve gelen misailire pipisini göstermek için uykusundan

uyandırılan bir Çocuk ruhundayım. Artık daha fazla burada kalamayacağımın eminim. Beni en çok düşündüren ölümün kaldığı hayatın, en önemsiz ve en kısa anı olmasına rağmen en çok hatırlanan kısmı olması. Ve usulca gizli-den bırakıyorum kendimi; bir garip sevince.

İbrahim Sağlam/İnegöl

LeMar'a...

Keşke "yaşadıklarımdan pişman değilim öfkem yaşayamadıklarıma diyebilseydim" Eve şimdi girdim. Konserden geldik ve ben hemen elimde meyveli sütlümle yazmaya karar verdim.

Size biraz bu günden (aslında her gününden) bahsetmek istiyorum.

Evden saat 4'te çıktık. Bir yere uğrayıp konsere öyle gidecektik. Tabii yine de 3 saat önceden çıktık. Arkadaşımın annesi (Selma Uçayem) karantıya kalmayın dediğinde (0)))... Ayrıca "kimseye birşey sormayın, kendiniz emin yürüyün, telefonun yanınıza atın..." bir de bize yolu tarif etti.

Neyse ki fuara girdik. Giren girmez 4-5 kere telefon çaldı. Soruyorlar "gittiniz mi, buldunuz mu?" diye. Salonda bize Cranberries karşıladı. "Just my imagination"))) baya bir beklediğimiz konser sonunda başladı. Millet ilk şarkılarına birlikte transa geçmişti bile. Gerçi şu an ilk şarkılar neydi diye düşünüyorum.)) "Ölümler çıplağa gelir, geçeyi indirir yavaşça gözlerine..." ee ben şarkıya şarkı demem, şarkı birasıız olursa... hemen biralara saldırdık tabii ki de. "Oh dünya bi varmış bi yokmuş..." Ayakta durucak halimiz kalmadığından yere oturduk artık. Sonra Feridun Düzağaçla devam ederek cialalama yaptık. "Dipteyim sondayım depresyondayım, yalvarımm gel de kurtar(!)" Arab çıkartım dedi arkadaşla. Çıkar çıkmaz babamı gördüm zaten "Baba nasıl konser?!" (İçerden baba yoğun bir şekilde baba ve elektrogitar sesleri geliyor) "Deniz gele gele buna mi geldin iz kızmı yaa... giden sosyal içerikli konserlere. Hani ben seni götürmüştüm ya bir keresinde:)) bir de burada, ne öyle herkesin elinde biralar, fosur fosur sigaralar soytarlar gibi..." Tabii bizi gulyoruz "İsteyen içen baba yaa sende..." Bir de bir hafta evde bu mevzu konuşulacak ve ben güzel gözliere buna değil hayata alıcam galiba:) Bir de Sıdar sana birşeyler söylemek istiyorum. Gerçi ne söyleyeceğimi bilmiyorum ama... Ümanım şu an herşey istediğin gibi, eskisi gibidir. "Güçlü Ol" diyeceğim ama desem mi demesem mi(??) diye düşünüyorum. Yani bunu ne kadar içten söyleyebilirim...Çünkü "2002"(!) aklıma birşey geldi. Hani öğretmenlerimiz falan hep derdi yaa... "İstemek başarmanın yansıdır." belki de doğrudur değil mi?.. Senin teklif mektubunu görmek istiyorum (Leman'da) ama bu sater çok farklı bir şekilde:))

Annem sesleniyor "Deniziz saat kaç oldu. Sen daha uyu-madin mi?" Uyudum annee... Sanırım uyumalıyım. Sütlümü içtim, dışlarımlı fırçaladım. Tavşanımı da yanıma aldım mı tamamdır. Bugünümü de saçma sapan bitiriyorum. Herkese mutlu geceler(!)...

Dentz / İzmir

3 Mart Ptesi Fatih Kaçan Stand-Up Show

Ayrıca Çok Yakında Raziye İçoğlu "Hayatın Dışından"

L e M a n
SAYI: 590
28 ŞUBAT 2003 CUMA
HAFTADA BİR YAYIMLANIR

● **Yayına:** LM Basın Yayın Ltd.Şti.
● **İmtihaz Sahibi:** Mehmet CAĞÇAÇ
● **Genel Müdür:** Tuncay AKGÜN

Yazışları Müdürü: Zafer Aknar (zaferak@leman.com.tr) ● **Yazar ve Çizerler:** Tuncay AKGÜN ● Kemal ARATAN ● Ali AKAY ● Reshat ARSLAN ● Can BARSLAN ● Baha BOYSAL ● Mehmet CAĞÇAÇ ● Göhan DAKAÇ ● Cemal ERSÖZ ● Ramze ERER ● Kaan ERTEM ● Metin FIDAN ● Nihal GENİÇ ● Feyhan GÜNER ● Gönen İÇÖZGÜ ● LİGH ORLAZ ● Aslan ÖZDEMİR ● Vedat ÖZDEMİROĞLU ● Sadi ÖZKAN ● Ender ÖZKARAKANAN ● Feyza ÖZSAHİN ● M. ÖZKANÖZGÜ ● Yalçın ÖZGER ● Behçet PEK ● Selar SELİM ● Derya SAYIN ● Özge SAMANCI ● Galip TEKİN ● Mahmut TİBET ● Ali Tamer ULKILIC ● Aliyül YILMAZ ● Sayfa Sekreterleri: Aydin SAHİN Bayram USLU ● **Bilgisayar Tasarımı:** Cabrol OKU ● Tuncay ERKANPOLAT ● METİN HOŞGÖR ● Fikret ÖZDEMİR ● **Kaligrafi:** Sevil SAYIŞMAN ● **Renk Ayırımı:** M.ÖZKARA ● Ali Ekber USLU ● **Montaj:** Kadri ÇAVUŞOĞLU ● **Engin ÖZDEMİR** ● **Satış:** Cengiz KOCALI ● **Müşavere:** Ali YAVUZ ● **Baskı Sorumlusu:** Üzeyir ATMACA Tel: 0 212 292 95 65 (4 Hat) ● **Fax:** 0 212 245 38 06 ● **Abonelik için Tel:** 0 212 292 95 65 (140) **Baskı:** Leman Matbaası Tel: 0212 - 858 00 93-95-96 ● **Genel Dağıtım:** BBD Merkez **Adres:** İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayımlanan karikatür, yazı, eseri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

TANIŞTIRIYIM (ORMANDA-FANTOM Bİ DOMALDI MI ON KAPLAN GÜCÜNDE DOMALIR) LAFINI ÇIKARTAN VE GELİŞEN ENTERESAN OLAYLAR NETİCESİ FANTOM'UN KESTİRİP TRAVESTİ OLMASINA VE NURİ ABİYLE MUTLU Bİ İZDİVAĞ YAPMASINA SEBEP OLAN ARKADAŞ...TİMUGİN AABİ...DELİKANLI Bİ KARDEŞİMİZDİR...

AT BACAA
AT BACAA

SELAMINALEYKÜM GENÇLER UYANDIRIYIM GÜZEL ESRRAR VAR BURDA...BEN KULLANMAM AMA EŞ DOST İKRAM EDİYÖ...O BAKIMADAN YANI...YAPTIYIM MI SİZE Bİ GÜZELLİK...TANIDIK ARKADAŞLAR VAR ÇOK UCUZA ÇİÇEK GİBİ MAL ÇIKARTIRIM SİZE...ALDINIZ MI SİNYALI...GEKİNMİYİN ASILIN İKİ NEFES...TEHEHE...

O SIRADA KAFATASI MAGARASI ESRRARINIZ OLAYLARA SAHNE OLMAK TAYDI...OLACAK LARI İBRETLE İZLEYELİM...

ULAN CÜCE /SÖYLE O FANTOM İPNE SİNE...GİTSİN RAKI ALSIN BANA...RAKIM BİTİNCE AKRASİF OLIYOM ULAAN...TİEBYYT!..

FAKAT NURİ BEY BİRAZ SAKIN OLUN LÜTFEN...ÖLÜMSÜZ RUH FANTOM ŞU ANDA ÇOK MEŞGUL...ÇALIŞIRKEN RAHATSIZ EDİLMekten HOŞLANMAZ.

SKTİRİN LAN /İKİ ÇAMAŞIR YIKADI DİYE 6-TÜMÜ KALKTI KALTAĞIN. BANA RAKI GETİR ULAAN...BAK GENE ZKRİM PİG-MENİ...BANA RAKI BULUN ULAN, TİYEETT!

NİYĞİN BU KADAR DUYARSIZSIN NURİ...YIKADIKLARIM SENİN ÇAMAŞIRLARIN...İÇKİ SENİ ÇOK DEĞİTİRDİ NURİ...Bİ ZAMANLAR ŞİYİRLER FİSİLDARDIN KULAGİMA...ÇOK BEDBAHTIM ÇOK HÜHÜ...

HAYIR ARKADAŞIM BİZ ESRRAR FALAN İSTEMİYORUZ. HAY-RET BİŞEY. SELALE-LE Rİ DOLAŞICAZ. NERDE? GÖSTERİN YETER...

TEHEHEHE...KARDES UYANDIRIYIM ALOO...NARİN BÜNYELEDİNİZİ YORMAYIN BOŞUNA...ŞURDAN İKİ FİRT ÇEKİN...TAK...NİVEGERA SELALESİ ÖNÜNÜZE GELMEZSE TERBİYESİ-ZİM MINA KOYIM...TEHEHE...AKILLI OLUN DİYORUM, KAĞIRMAYIN DİYORUM...

ULAN KAFAM NASI GÜZEL OLDU BİLİYÖ MÜSÜN TİMUGİN AABİ...TARİF-SİZ DUYGULAR İÇERİSİNDEYİM...SANKİ EVRİM GEÇİRİYORUM MINA KOYIM. OFF ULAN, OOFF...VAR YA TİMUGİN ABİ ŞİMDİ Bİ GERGEDANI SKİP PİSİS-MEDEN YERİM ŞEREFSİZİM...

CABBAR KARDEŞİN AĞZI BOZUK-TUR AMA ALTIN GİBİ KALBİ VARDIR. TEHEHEHE...MAL CEPTİ HAZİR...UYANDIRIYIM ALOO TEHEHE...

TAMAM ARKADAŞIM TAMAM ESKİK OLMAYIN ESRRAR MESRRAR İSTEMİYORUZ...HADİ GİDE-LİM BURDAN...

VAR YA OLUM DELİKANLI DİYİLSİNİZ. TOPUNUZUN MINA KOYIM. APLA POMPACI LAZIM MI APLA...POMPALIYALIM APLA...HAHOHO.

ALTIN GİBİ KALBİ VARDIR AS-LİNDİ...HÖŞSPH...BAK UYANDIRIYIM HAYATINIZIN FIRSATINI KA-ÇIRIYOSUNUZ. YAZIK SİZE GENÇ-SİNİZ, DELİKANLISINIZ...HÖŞSPH!

YETERİNCE BALE YAPTIM. BİZDİR DA HAYATIN ANLAMINI SORGULAYIM. MESELA TABİATTA NİYE ÜÇ BACAKLI HAYVAN YOK...DEMEK Kİ Bİ GEŞİT SİMETRİ SÖZ KONUSU. Bİ DAKKA...BU KONUSU DAHA ÖNCE İŞLEMİŞTİM Dİ Mİ SAYIN KENDİM. TABİ TABİ.

YETER ARTIK YETER NARİN YÜRE-GİM PARÇA PARÇA OLDU...DAHA FAZLA DAYANAMIYCIYIM. OYSAKİ GELECE-GE DİR NİCE GÜZEL HAYALLERİM VARDI...ÜHÜÜ BEDBAHTIM...

ULAN O RAKI BEŞ DAKKAYA GELMEZSE BÜTÜN PİSMELERİNİ SKİ-CEM ŞEREFSİZİM RAKI BUL BANA ULAN...

TRANSVESTİT OLMAM ORMANDA ADALETİ SAĞLAMİY. ÇAGIM ANLAMINA GELMEZ SAPSALLAR. ÇAMAŞIR YIKARKEN DUYDUM HERSEYİ...DEMEK ON KAPLAN GÜCÜNDE DOMALİYORUM ÖYLE Mİ? BİTTİNİZ OLUM...NURİ-NİN ACISINI DA SİZDEN ÇIKARICAM. TOYNAĞI-NIZI ZKİCEM SİZİN ŞİMDİ. BAKIN ULAN BURAYA...

FANTOM!..

Bİ DAKKA FANTOM ABİ İZAH EDEYİM ABİ,AHH-ABİ BOKUNU YIYIM FANTOM ABİ,AHH!

ULAN GELDİN GELELİ ORMANDA RAHAT HUZUR BIRAKMADIN İTOSLU İT. ALİSTİRDİN YAMAYAKLARI ŞU İLLETE. YAKAÇAM SONUNDA BÜTÜN KENEVİR AĞAÇLARINI. DOĞA DÜŞMAN ETTİN BENİ ADİ PEZEVENK. ZATEN HORMON İLAÇLARI İÇMEKTEN GÖZÜM DÖNMÜŞ. EBENİ SKİTİM ŞİMDİ EŞİLEŞSEĞİN EVLADI-AL ULAN ALAL...

HERSEYİ FARKINDAYIM TABİ TABİ.

FANTOM RAKI GETİR HİİAAA TİEBYT...

PİRR RRRR

KRONİK HASTALIĞINIZ
leman.com.tr
K.K.T.C-800.000 TL

SAM AMCA TEZKEREYİ ALDI

PANTOLON

metin fidan

Filistin halkının kanına doymayan İsrail, Irak krizinin gölgesine gizlenerek biri çocuk, biri hamile kadın toplam sekiz kişiyi daha öldürdü...

8 Mart

Dünya Kadınlar Günü.. Ve Türkiye'de her 10 kadından 7'si şiddete maruz kalıyor. Krizden sonra dayak yiyerek sığınma evine başvuran kadın sayısı ikiye katlandı.

Amerika'yla yapılan "at pazarlığı" sonrası gelecek dolarları cebe indirme hesaplarını yapan işadamları tezkerenin reddedilmesiyle üzüntüye gark oldu...

Amerika'nın bizim çocuklarından darbeci emekli general Kenan Evren, "Tezkere kararının çıkması Türkiye için yüzkarası olur" şeyini etti.

LeMan

Bayat, iğrenç, tiksinti verici Amerikan patentli senaryo yine sahnede...Kardeş uluslar Türkler ve Kürtler, Amerika tarafından kavgaya zorlanıyor...

Tatminsiz şımarık Amerikan yönetiminin Beyaz Saray sözcüsü, Irak "El Samud" füzelerini imha etmeye başladıktan sonra yine öttü: "Irak elindeki füzeleri imha etse bile ABD yine tatmin olmaz"

ABD'li bir uzman, televizyonda izlediği Saddam Hüseyin için "deli değil" dedi...

TÜRKİYE İLE İLGİLİ DİŞ BASINDA ÇIKAN ALÇALTICI KARİKATÜRLER mesleğimizin batık yüz karaları

ERTUĞRUL ÖZKÖK ama ama başın kökü dışarda diyen zihinsel "ama"

C.POWELL moral telefoncusu 900'lu hatların en fazla iş yaparı

SAVAŞA "EVET" DİYEN VEKİLLER sizi yukarı havale ediyoruz

EL TAYYIP alma başseverin ahını çıkar tezkere deyu deyu

BORSA savaş tamtamlarından kandan beslenen mahluklar

ZAM, ZAM, ZAM hükümetin ya savaş ya zam açmazı bilmeyen çaresizlik

DOLAR her türlü gazdan etkilenen bir para birimi!!!

Savaş Hayır LeMan afişleri her yerde

Burası Kıbrıs...

Kıbrıs'tan LeMan'a ve barışa selam

Özel sektör de savaşa karşı

Burası Şükrü Saracoğlu... Fenerbahçe - Malatya maçı tribünleri artık "Savaş Hayır" afişleriyle şen... Cemal

Rıza Erdoğan ve Arkadaşları

Saat 20:00 Savaş karşı ışık kapatma eylemi.. Zeynep

Özcan Ortakçı

SAVAŞA HAYIR

Afişlerini yaptırdığınız yerleri, hele bir de önünde poz vererek bize gönderirseniz yayınlamaktan büyük keyif duyarız. (Barış işareti, ya da muhtelif savaş karşıtı işaretler yaparak) editor@leman.com.tr veya LeMan posta adresine...

Leman'da kaçırarlara YeniHarman'ın bayilerdeki sayısının içinde 50X70 afiş mevcuttur.

Ertesi gün Karakol...

-DİĞER TANIK GELSİN... EVET HANFENDİ, ANLATIN...

BANA GELDİĞİNDE SAAT 12 İDİ... OTURDUK SOHBET ETTİK, SEVİŞTİK. DERKEN İKİ CİVARI AYRILDI...

SİKILHAN ile dialog çabaları

- Alo, Sıkılhan evet. Kısa kesicem çocuğum, şarjımı idareli kullanmalıyız, kötü günler geliyor. Evet, ben ruyamda yine kongre üyesi gördüm. Nebraska Senatörü. Uzun boylu gri saçlı... Lacivert kruvaze bir ceketin içine bisiklet yaka yavruağı bir kazak, altına da duble paça, pileli, tvt patolon giymişti. Metalik gri renkli Hummer marka bir cipi vardı. Güney aksa-nıyla konuşuyor, tek buzlu skoç içiyordu...

- Kısa kesiceğini söylemiştin anne.

- Evet, peki. Diyceğim şu ki Sıkılhan, ruyamdaki Nebraska Senatörü sinirliydi. Tezkere meclise takılınca Birleşik Devletleri kızdırdık biz yavrucum, evet. İstinye'deki arkadaşlar tedirgin, borsa çakabilir, dolar tavan yapabilir Sıkılhan. Evet, çocuğum. Masraflarında aşına kaçmamalısın. Ortam stabil hale gelinceye kadar radyo dinle, o kulağından çıkarmadığın walkmen türü şeyler çok kaşem pil yi-yiyo. İnternette fazla kalma, öğlen yediğin tostları çift kaşardan tek kaşara indir. Her üç ampulden birini söndür. Ama saat sekizde söndürme sakın, savaşa çok karşıymış gibi anlaşılır. Öpüyoruz seni çocuğum, çok seviyoruz. Şarjım olunca gene aranm babay, evet. Evet? Stabil misin Sıkılhan, orda mısın yavrum?

Sıkılhan, olm var ya artık bitti bu Hırgürkan kardeşin. Karizma-yn çizikler içinde bıraktım. Reset attım delikanlılığa, demir at-tım yalnızlığa... Hoca, alkollüyen dört yerinden kulağı deldirmişiz iyi mi? Sakın bi şerefsizlik yapıp yavşak yavşak gülme Sıkılhan!

- Tihisisis... Puhua! Ehemn... Yanlış anlama Hırgürkan, demin hapşırımayla aksırık arası bişey yaşadım. Gülmedim yani.

- Çok yaşama Sıkılhan, öyle hapşırık aksırık arası şeylerden. Çünkü burdan gülüyomuşsun gibi duyuluyo. Bi daha olursa üzeri-ne ondörtlü şarjör boşaltırım şerefsizim.

- Yok be usta, yanlış duyuyon sen ordan doğru. Dedin ya, ku-lak dört yerinden arızalıymış belki o yüzden öyle duyuyosundur. Eee, neredesin şimdi o kulakla?

- Memlekete kaçtım, köyün dışında, dayımgilin bağ evinde kalı-yorum. Bu alkol kötü bi şey Sıkılhan. Hep söylerlerdi inanmazdım, harbiden bozuyo delikanlıyı. İstiklal'de paço bi manitaya takılıyo-dum, böyle komple küpe dövme tızma filan. Uzatmayalım, araya al-kol girdi. Bi ara manitanın "Gel Hırgürkan, sana da küpe takalım" dediğini hatırlıyorum hayal meyal ama kaymışım işte. Sabah Cihan-gir'de bi evde uyandım manitayla, aynaya bi bakarsın kulak komp-le küpe. Hayır, takana saygı duyarım ama beni bozar be Sıkılhan. O dakika yoldum dibinden kulağımi. Fena gözükümüyo şu an, sorana "mermi değdi" felan diyecem... De... Bi de dötüm var Sıkılhan.

- Anlayamadım abi, neren? Nasıl yani?

- Söyletirme bidaha lan işte, oram! Aynada tersten tam göremi-yorum ama sol budumda bir denizati var anladığım kadariyan . O kafayla bi de dövme yaptırmışız biz. Çıkmıyo şerefsiz. Normal at ol-sa bi derece. "At, avrat, silah" hesabı. Ama delikanlı adamın dötün-de denizati kim bilir ne manaya gelir. Bi düşünsene abi, ilerde ceza-evine düşerim, ya da askerde felan hamamda bi gören olur, ne diy-cek ben onlara?

- Doğma büyüme Atlantisliyim dersin. Denizati normal karşı-lanır orda.

- Aloo? Makara yapma Sıkılhan, kardeşinin hayatı senin ellerinde. Ciddiyim ben, "Kardeşlerim yollarımı bilse de gelse" diyorum. Yoksa bu şekilde, bir denizatiya gelemem ben bi daha o şehre. Ama bak sen şimdi Taksim'den bir dövmeciyi rehin alıp bizim köye gelersen ben sizi garajlarda karşılarım. Dövmeci arkadaş aletleriyle gelip siler oramdan o mendebur hayvanın resmini. Sonra gördüklerini unutur. Eğer unutmıyacak ağzı gevşek bi tipse kafasına sıkarak gömeriz bağ evinin bahçesine... Benim planım budur abi. Alo... Alo... Kapattın mı lan şerefsiz.

- Yok henüz kapa-madım ama senin bi-lincin kapanmış be abi. Bi düşünsene sorucaklar içerde "Niye düştün" diye, "Denizati yüzünden cinayet işledim" diy-ceksin, saçma değil mi?

- Tamam anladım ben senin çigerini. Ka-patmam lazım, ütüyü prizde unuttum.

- Ne ütüsü ya?

- Kızgın ütü... B planı... Denizatinın üs-tüne bandırcam, sili-nicek mecburen. İyile-şir iyileşmez gelip ala-yınızın ağzına tükürü-çem... Şerefsizler!

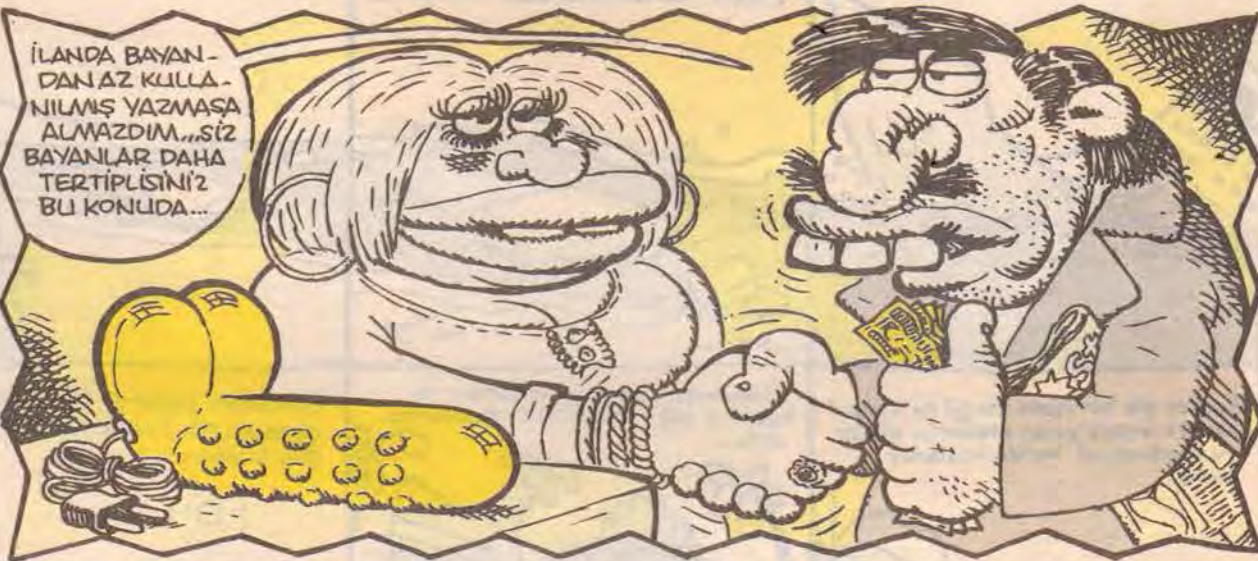
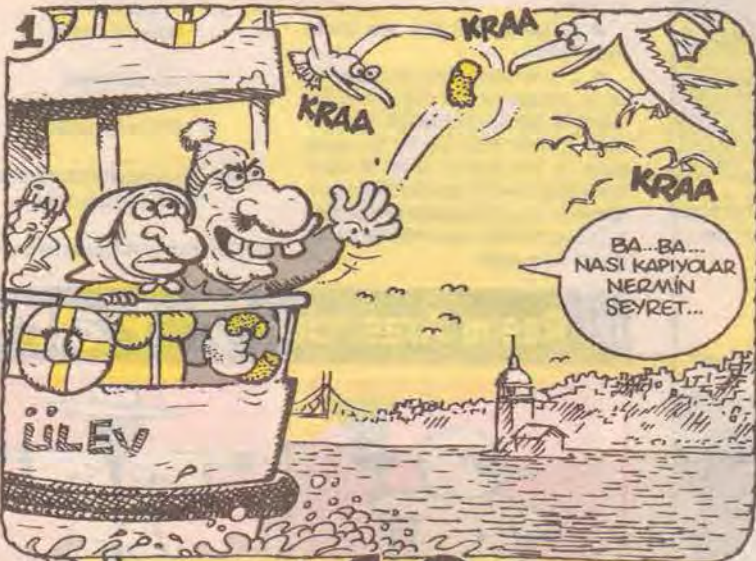

Atilla Atalay

sikilhan@leman.com.tr

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

Burgu Makarna

● Gamli Baykuş, hertese başta yapar garip oyunlarını... Gamli Baykuş, hertese başta kurar kahpe tuzaklarını!..

● Benzer ümitler, Seviyomuş gibi yapar biri, şaşınmış gibi yapar diğeri. İstanbul'da sonbaharın harikasında geçeceği İstanbul ilkbaharından bellidir. Ne roman, ne kısa öykü, aşk: uzun hikaye. Nehir ve romanı aynı sevdi diye nehir romanın tutacağı olmak istemeyen, Rana adlı, 22 yaşında bir kız çocuğu. Yok böyle bin, 22 yaşındaki bütün Ranalar, yaşama sevinci sizler içinde eşittir! Güzel sevdasız olmaz, vay kurban, ilkbahar aşk olmaz! Sen kahrısın, kalbin göçer, göçebeler göçten evvel hazırlanmış. (Kaymak: Geçmiş bilimsel yayınlar.) Tere dönüştürmeyen her aşk, kaygı yapar. Soyut şeyler (duygular) bi yana, gerçekleştirmeyen planın yaradığı sınırdır. (Bilerek böyle yazdım, "yaralı" yazamıyor değilim.)

● Erdal Acar diyor ki: "İsim çok önemli. Eğer piyasada ismin varsa, kadın düşünmeden seninle birlikte oluyor. Çünkü gittiği yerlerde saygı görüyor. Benimle şöhrat olan bir sürü isim var. Benden sonra fiyatları arttı diyebilirim." (9 Aralık 2002, Sabah)

● Ahmet Haşim, Siyâh Kuşlar. "Gurub u hün ile perverde-rüh olan kuşlar / Kızıl kamışlara, yâkût âba konmuşlar, / Ufukta bir ser-i maktû'u andıran güneşi / Sükut u gamla yemişler ve şimdi doymuşlar."

(Gurub u hün: Gün batımı ve kan, Perverde-rüh: Ruh besleyen, Abr. Su, Ser-i maktû: Kesilmiş baş, "Ahmet Haşim" / Atilla Özkinmili / Cem Yayınevi, 1991)

● B PLANI: Yeşil zeytin, bulgur pilavı, lahana salatası, adaçayı, sakarın, pipo, burgu makarna...

● Henüz yapılmayan bir araştırmaya göre, kek görünce canı oynayan "çocuklar" büyüdüklerinde çalışmayı daha çok seviyorlarmış...

Asla yapılmayacak bir araştırmaya göre ise de kızıl saçlı erkekler, salatalığı ziyadesiyle severler imiş...

Yalan dünya yalan imiş... (Alt yazı geçse ya böyle.)

● Kadehimde zehir olsa, ben içerim, Harry Potter!..

● (...) Hipnotize edilmiş bir kimse nasıl çiğ bir patatesi portakal diye yutarsa aynı şekilde bir aşık da çılgın ve kötü bir kızı bir melek görebilir. Kezâ aşık bir kız, iğrenç egoist bir Don Juan'da kuvvet ve kalıramanlık ideali bulabilir. Aşk sarhoşluğu tarafından yalnız birinde bulunduğu ve öteki aldatıcı rolünü oynadığı zaman tekün ile olan bu yakınlık daha açıktır.

Habermak gerekir ki marazî bir heyecanla meydana gelen ve kadın erkek münasebetlerini aşın ve tuzumsuz bir dakilele götüren aşk sarhoşluğunda hesin şifa ancak psikanalizle sağlanabilir. (...) ("Saksud Hayatın Esrarı / CEMALPATE SAADETİN ANAHTARI" Yazan: Abraham Sönne, Çeviren: S.Y. Neşreden: Hâdisse Yayınevi, 1958)

Don Juan deyince, Don Juan ile Kazanova arasındaki farkları (interaktif) yapalım var, görsel materyal ve maddeleli sanal adrese gönderebilirsiniz... nız... nız... nız... (yankılı bi yerde yazıyorum.)

● "Ara toplan" diye bişey olmayabilir. Ama var...

● Yaşar'ın şarkısı var ya, "Ya bu gece gel, ya da gelir ecel" diye...

Dostumuz Cüneyt Özdemir, ilk duyduğunda bu şarkıyı şöyle sanmış:

"Ya bu gece gel Ya da delirecem!"

(Ecelle delirmek arasında ki kişisel tercihi delirmek daha doğrusu olmamaktır. "İnsan, yaşamak için hayal boyunca birkaç kez ölmeyi göze almalı" sözünün sahibi ise Vincent Van Gogh'tır.)

● Şevke çalışması zevkle mükerler. (Türk atasözü) Çalışma sevgisini böyle öldüren bir ata! Kümbütler eceler yaşadığı da bu tümceye geldi. Sözlerine bazen katılmasam da, tünaydın bütün atalarımıza!

● Televizyonu açarsın: "DEDİ!" Sonra, "bir diğer" habere geçer. Kim dedi, acaba ne dedi? Bir daha der mi? Demese ne olur idi? -zap- İlkokulda sınıftaki dolabın içinde gıcır gıcır duran türkçe kitapları ve onlardan birini hep araklamak isteyişim ve hiç yapamayıp! -zap- Bir sütyen açarken duyulan heyecanın, heyecanlar için yeni bir tür oluşturması! -zap- Bazı geceler zapping, azapping oluyor: Şeytano zapping gerek! -İstiklâl Caddesi ve Kapanış!

● Uçan da kuşlara talimimim, kanatları çırpırlar!..

sisli geçmiş zaman

yaşadığı için sakın sakın sevmiyor gibiydi... huzurevinin bahçesi dışarda kar vardı içerde türk kahvesi

kar beni çağırırdı başka başka fikirlerim vardı aklımda sen vardın

yanlışlıkla deşeydi o kartopu bana ben de kablardım oynama

böyle havalarla dergi dermez mecmua denir

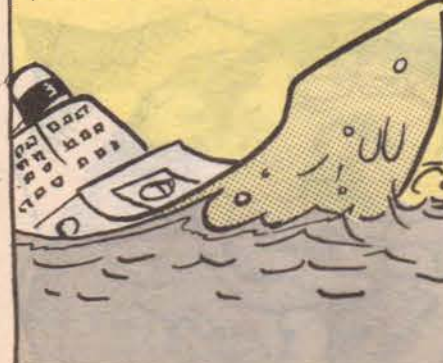
İki Resim Arasındaki 7 Fark

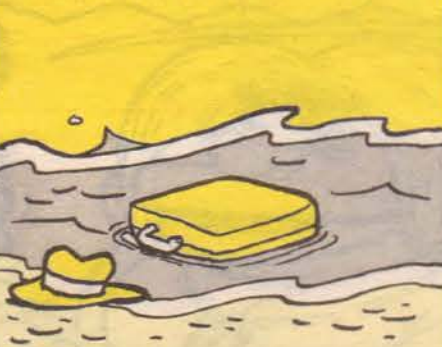
KARDAN ADAM & KORKULUK

- 1 Kardan adam, eğlence figürüdür... Korkuluk, bir mesai motifidir!..
- 2 Kardan adam geçicidir... Korkuluk, kalıcı!..
- 3 Kardan adam, mevsimlik işçi gibi zamana bağlıdır... Korkuluk, hep olur!..
- 4 Kardan adam, havuç durumundan sebzeyle organize bir ilişki içindedir... Korkuluk, sebzeyle dolaylı bir ilişki yaşar!..
- 5 Kardan adam şişmandır... Korkuluk, zayıf olur!..
- 6 Kardan adam, adamdır, ben hiç kardan kadın görmedim!... Kadın korkuluk gördüm, süpürgeci saçları vardı!..
- 7 Kardan adam genellikle yalnızdır ama tam tersine neşe verir... Korkuluk hep yalnızdır ve hüzün yaratır!..

Uzun yıllar önce oldu mu sana bir gemi kazası? Battı mı gemi? Battı. 'Bütün mürrettebat ve yolcular boğuldu mu, boğuldu...

Neyse efendim, ge i battı mı neticede battı, kurtulan oldu mu, olmadı. 'Fakat gemiden arta kalan öteberi su üstüne çıktı mı, çıktı...

Sahile vurdu mu vurdu, buranın da yerli halkı da var mı var!..

Bunlar da bir insan değil mi insan? Neyse, kıyıya vuran öteberiyi aldılar ve medeniyet burda başlamış oldu...

Öteberileri giyinen kuşanan da kabileye şef oldu, karısı da prenses oldu...

Sonradan kazadan biri de kurtulmuş olmasın mı, hadi buyur, yertiler de onu buldu...

Bunu aldılar yedirdiler içirdiler, hadi bunu da şef yapmasınlar mı kabileye...

Uzun bir müddet denizden birşey gelmedi, çıktı mı sana iç isyan!..

Neticede denizden babam çıksa yerim inancında olan bu kabile, öteberilerle kurtulan kişiyi yediler, herşey normale döndü, kabileden şef meş kalmadı, daltaşak oldu hapsi yine...

TEREFLİ

PICTURES

ÇAN BARSLAN

PAY-
LAŞIM-
SIZ
EGO
SOF-
RASI
VE
YARDIM
SEVER
DOSTLAR

NE... NELER YAPTI
GÖRDÜNÜZ MÜ?..
ÇOK KORKUNÇTU
YA...

İNANMIYORUM YAA!..
BEN.. BEN ÇOK İRİRTE
OLDUM... O DÖNMEYEN
GİTMEK İSTİYORUM...

EVET.. İNSANIN
KANINI DONDURACAK
BİR OLAYA SAHİT OL-
DUK... BELKİ DE HEPİMİZ
GİTMELİYİZ.. AMA DÜŞÜNÜ-
YORUM DA GİTMEK GER-
ÇEKLERDEN KAÇMAK OLMAZ
MI?.. BURADA KALIRAK
ONA YARDIM ETMEK
GEREKMEZ Mİ?..

KATILIYORUM...
GİTMEK KOLAYCILIK
OLUR... O, SÖYLE YA DA
BÖYLE B İZİ MARKADA-
ŞIMIZ. BU BİREYÇİLİ-
ĞİNE Bİ ÇÖZÜM
GETİRMELİYİZ...

O, KIZILACAK DEĞİL,
ASLINDA ACINACAK HAL-
DE... ARKADAŞLARINA
KARŞI BİLE GÖZLERİNİ
KÖR EDECEK DENLİ BİR
MÜLKİYET DUYGUSU
OLDUĞUNU İLK KEZ
GÖRÜYORUM...

ASLINDA ÖYLE...

GÖZ-
LERİNİ
AÇMAMIZ
GEREKİR..

TOPLUMSAL DAYANIŞMANIN VE
PAYLAŞABİLMENİN ERDEMİNİ
ANLAMASI GEREK... MAL TUT-
KUSU NEREYE KADAR?.. BU İLKEL
SAHİPLENME DÜRTÜSÜNE KARŞI
ONA İYİ BİR ÖRNEK SUNMALIYIZ...

ÖZBENLİĞİNDE NE KADAR
GÜVENSİZ VE YARDIMA MUHTAÇ
OLDUĞUNU ANLADIK.. AŞIRI EGO,
BENCİLLİK, BU ANLAMSIZ SAHİP-
LENME, ONUN YARALI TARAFI...BU
GECE, BU MASADA İNSAN OLMANIN
DEĞERLERİYLE YÜZLEŞMESİ
GEREK... O HALDE?..

EVET.. ONU SOSYAL-
LİĞE KAZANDIRMAK İÇİN
GÖREV BİZE DÜŞÜYOR...

O HALDE İŞ BİZE DÜŞ-
TÜ... HERŞEYE RAGMEN
PAYLAŞMAK...

TÜM YAPTIKLARININ İŞE
YARAMADIĞINI GÖRÜRSE
DURUP DÜŞÜNECEKTİR...
BEN ŞARABINI ALIP İÇEREK
BAŞLIYORUM...

BEN DE TABAĞINI
ALIP YEMEKLERİNİ
YİYİYİM...

ÇATAL VE
BİÇAĞINI BEN
KULLANAYIM...

O ZAMAN, CEP TE-
LEFONUNU DA BEN
ALIP BİRKAC YERİ
ARAYAYIM...

EE, BEN... BEN
DE... BANA SANDA-
LYESİ KALDI
● ZAMAN... EE...
BEN DE...

OTURUYORUM...

Cıvıvık

Tüm
bun-
lar-
dan
15
dakka
önce

AHA!.. SİGARAM BİTMİŞ...
BEN ŞU KARŞIDAKİ TEKEL-
DEN KENDİME Bİ SİGARA
ALIP GELEYİM...

FAKAT BU ARADA
SAKIN YEMEGİME,
İÇKİME FALAN SU-
LANMAYIN HA!..
BEN EN İYİSİ...

ŞARABIMA
TÜKÜREYİM DE
KİMSE İÇME-
SİN... TUH!..

TABAĞIMA SAC-
LARIMDAN BOLCA
KEPEK!.. HAAH...
BİŞEY ALIN DA
GÖRÜM...

ÇATALIMI BİÇAĞIMI
KOLTUKALTIMA SÜ-
RÜYÖM... İÇERDEN...
ÇOK DA TERLEMİŞİM
HA.. SUCUK GİBİ...

CEP TELEFONUMU
KULLANMAYIN SA-
KIN... ONU DA ŞU
BÖLGEYE... İYİCE..
HAAH!..

SON OLARAK SANDA-
LYE YEMEK ZİYİYÖM... BİRİ OTU-
RUR MOTURUR DA...

ARTIK
GİDEBİLİRİM...
AZ SONRA
DÖNERİM
ARKADAŞ-
LAR...

Son... Ama başa dönebilirsiniz...

Gönül Adanı

PERVANeye BİR BRANDA DOLANMIŞ... HAREKET EDEMİYORUZ SİR...

KITTY HAWK

BİZİM SAVAŞA HAYIR YELKENİ BU. BAŞARDIK ÇOCUKLAR BU ONLARI BİR SÜRE DURDURUR !..

FUCK! WHAT IS THIS ?..

GÜNÜK İÇİĞÜ

HAIN EVLAT ÖKKES

Can Barılan

BİZ SAVAŞLA İLGİLİ Bİ GÖSTERİYE GİDİYORUZ.. BAŞBAKANLIĞA

EY NE GÜZEL... SAVAŞ KARŞITI BİR EVLAT SAHİBİ OLMAK NE GÜZELMİŞ

SAVAŞMA HAKKIMIZ ENGELLENE-MEEZ! TEZKERE İSTİYORUUZ! MİLYAR DOLARLAR GELSİN! KRİZ OLACAAK! DUL MAASLARI ZATEN ZÜK KADAR, İYİCE KUŞA DÖNECEEK...

SAVAŞ SAVAŞ. MİLYAAR DOOLAR..

ERDENER ABİ

-Erdener abi Tanrılar krallar, efsaneler aah!
-Allah müstehakınızı versin be..

KIRAAK

K. ERTEM

ŞARKÜTERİ DEĞİL KARKÜTERİ

Behic Pek

AY KOCACIM, AKŞAM SENİN YUMURTANI KAHVEYE YATIRMAYI UNUTMUŞUM... BARI BU GÜNLÜK BENİM YUMURTAMIN YARISINI FIRÇALA DİŞ MACUNUYLA...

YAV İŞE GEÇ KALICAM, AYŞIN... NE REKLAM DELİSİ OLDUN SEN DE...

FİTİ! FİTİ! FİTİ!

VAH BENİM YAVRUMU ANEY GÖTÜRDÜLER TUTUP SAVAŞAAA... OY OYYY... ACIMADILAR KUZUMA VAAAYY...

AYY SENSÖY HARAB ETİN KENDİNİ YETER ARTIK... BIRAK ŞU 4x4 CİPİNİN FOTOĞRAFLARI.. NA BAKIP BAKIP AGLAMAYI...

ÇAT..

KAHRAMAN MASA ESAT

LAN O TEKERLEKLER BENDE OLUCAK. Bİ DAKKA DURURSAM BURDA ADIYIM..

ÇIKMAZ BALKON SOKAĞI

Çok değil biraz döverler...
Korkutsalar yeter, bir daha yapmazlar.
Nasıl korkuturlar dersiniz, neyle?
Onlar bîr nasîl korkutulacağım...

Her şeyi bilirler, diyorsun, ama hiç de gerek yokken çok kişiyi öldürdüler...
Demek o anda durum onu gerektiriyordu.
Belki, ama daha soğukkanlı olmaları gerekmiyor mu?
Çopla dağıtsalardı mesele!
Ama cop yeterli olmuyor böyleli olaylarda.
Plastik mermi nasıl?
Haklısın, plastik mermi kullanabilirlerdi...
Ama plastik mermi bazen öldürücü olabilir yormuş...
O kadar olur artık. Toplumsal bir olayda birkaç ölüm çok değil.

Ayaklarına atış edilese...
Evet, bîlek hızasından...
Hatta biraz daha yukarıya...
Biraz daha...
Bükün...

Anmak için bu sözlerden
ve dünyanın dışına çıkmak niyetiyle
artık insan içine çıkarılmayan eski düşlerden
ve yokukda öpüşen arzulardan yapılmış
evimin balkonuna çıktım...
Evime en uzak yerden sana baktım öylece.
Aşağıda, bahçedeydin yine... Kendini unutturmayı
başardığın en korunaklı yerinde...
Yine yabancı, yine anlaşılınmaz, yine ele geçmez düşler
içinde...
Oysa ben bu balkona çıkma rolünü hep senin için
oymadım.
Kötülüğü içerde bırakıp balkona çıkıp, oradan semine
dünyanın dışına koşma rolünü...

Oysa ben dünyadaki herkesten biliydim senin için
Hep sömürgeci bir elendiydın.
Bunu en çok kimiz bilmezlikten geliyorduk...

Üstelik evimin balkonu dünyanın dışına açılan bütün
yolların istasyonu değil, çıkmaz bir sokak...
Bunu en çok kimiz bilmezlikten geliyorduk...

Hem ben ne zaman sana ulaşırım diye içeyi,
kötülüğü geçişimde, sen evimin balkonuna
çıkıp balkondaki kendinseyrediyordun,
bu dünyaya hep yabancı, ele geçmez, hep uzak
düşlerle sevişirli...

Evet, hepini çıkılmaz balkon sokağındayız bugün... Çünkü Amerika dünyanın üzerine berzin
döküp yalmak istiyor... Artık savaşa hayır! demek yetmez... Yetmez, Amerika ülkemizi de delil güt
demek... Çünkü artık hepimiz birer Amerika'yız... Çünkü artık onun sömürdüğü sömürgeci efendi-
leriyiz hepimiz... Hepimiz birer Amerika'yız... Çünkü durmadan onun hayallerini yaşıyoruz... Onun
ürettiği pantolonları giyiyor, kolalarını içiyor, hamburgerlerini yiyor, filmlerini seyredip onun düşle-
rini görüyoruz... Dünyaya Amerika'nın gözlerinden bakıyor onu hayal ederek yaptığımız herşeyde
onun gücünü çoğaltıyoruz... Ve bunları yaptığımız sürece çıkmaz balkon sokağında sonumuzu bek-
lemekten başka çaremiz kalmayacak ne yazık ki...

Bakın, 1898 yılında Cumhuriyet Partisi Senatör Albert J. Beveridge, Amerika'nın bugünüümü
ve geleceğini nasıl tasarladığını o günlerde yaptığı bir seçim konuşmasında şöyle anlatıyordu:

"...Bugün tükettiğimizden çok üretiliyoruz, iştin çok içişim iz yalınlarından çok sermayemiz
var... dolayısıyla ürünlerimize, sermayemize, emeğimize yeni pazarlar bulmak zorundayız. (Yi-
ne egemenlik alanlarının kabılmasıyla) sadece bir ticaret artışı değil, Devletimizin imparatorlu-
ğu da başlamış olacaktır... Ticaretimiz yayıldığıça özgürlük bayrağı yerküreyi ve okyanusun yol-
larını kuşatacak ve silahlarımızın belçiliği içinde bütün insanlık bayrağımızı selamlarken özgür-
lük ve uygarlığın şafığı da sökecektir..."

Amerikan halkı tüm dünyaya hak ve şerefi öğretecektir. Biz dünyadaki görevimizden kaçama-
yız... Kaderin bize görev verdiği hiçbir yerden, orayı özgürlük ve uygarlık adına kurtarmaktan ka-
çamayız. Tanrının vaadi yerine gelecek ve bayrağımız tüm insanlığın sembolü olacaktır."

Amerika sana herşeyimi verdim ve şimdi bir hiçim... / Tamam durumu çaktım ben
Amerika'yım... / Demek kendi kendime konuşuyorum yine... / diyen Amerikalı şair Allen
Gingsberg, Amerika'nın özgürlük ve uygarlık adına yaptığı alçaklıklar ve onun bu korkunç misy-
onunu 1956 yılında yazdığı Amerika adlı şiirinde çok çarpıcı bir şekilde anlatmış oysa... Ama o
günden bu güne ne yazık ki çok şey değişmedi...

AMERİKA

Amerika sana herşeyimi verdim ve şimdi bir hiçim.
Amerika iki dolar yirmi yedi sent 17 Ocak 1956.
Dayanamıyorum kendi kafama.
Amerika ne zaman sona erdireceği insanların savaşını?
Bi göt ver bakalım atom bombana.
Keyfim yok hiç üstüme vaima.
Yazmayacağım şiirimi ta aklım başında oluncaya.
Amerika ne zaman melek gibi olacaksın, ha?

Ne zaman soyunacaksın anadan doğma?
Ne zaman bakacaksın kendine görünlün içinden?
Ne zaman yaşayacaksın milyonlarca Troçkistine?
Amerika neden gözyaşı dolu kırıldım?
Amerika yumurtalarını Hindistan'a ne zaman yollayacaksın?
Büküm usandırtı kontak ça işlemlerinden.
Ne zaman dalıp süpermarkete gereksindiklerimi alabileceğim güzelliğim için?
Amerika yine de yetkin olan senie ben işte, öteki dünya değil.
Feleğini şaşırtıyor makûnatları da.
Bir eimiş olmayın sen istettin bana.
Bu didişmeyi halletmenin başka bi yolu olmalı.
Burroughs Tanca'da gei döneceğini de sanmam uğursuz bi şey bu.
Sen de uğursuzlaşıyor musun, yoksa bir soy eşek şakası mı bu?
Sadede gelmeye uğraşıyoruz herhalde.
Saplanıtlarımı bi yana koymak mı, delirdin mi be?
Amerika bırak örtkadamayı biliyorum ben ne yapbğımı.
Amerika dökülyo elik çiçekler.
Gazete okumuyorum aylardır, allahın gunü adam öldürmekten yargılıyor biriken.
Amerika çok duygusallaşıyorum Wobbllyer düşünce...
Amerika komünistim ben ufakdığın tekydın pışman filan değilim.
Şimdi manhuana tûturuyorum her fırsata.
Günlerce hiç çıkmadan oturuyorum evimde, bakışlarım çakılı keneftelik güldere...
Ne vakâ Çin Mahallesi'ne gitemi kafayı büküp iyice yatamıyorum kimsesizde.
Kafam yatlı verdim karan bi belâ çıkacak bu işte.
Sen beni bi görmeliydin-Marx okurken.
Ruhçözümçüm hiç bi bokun yok diyor.
İyi yahu, okumayacağım Rabbim Duası'nı.
Gizemi gönülerim var, acunsal bîreşimlerim aîf tarafı.
Amerika sana Max Amcam Rusya'dan geldikten sonra ona neler yapıdığını
anlatmadım daha.
Sesleniyorum sana.
Duygusal yaşamın Time dergisince yönetimesine izin verecek misin?
Kafayn taktım şu Time'a.
Her hafta okuyorum yalâ.
Ne vakit köçede ki şekerçinin ordan sıvıçayım desem kapadı dik dik
bakıyor bana.
Onu Bertaleyy Halik Kitâphâğı'nın bodrum katında okuyorum.
Hep sorumluluktan söz ediyor bana. İş adamları ciddi.
Fîlm yapımcıdan ciddi. Herkes pek ciddi benden başka.
Tanıam dükümü çaktım ben Amerika'yım.
Demek kendi kendime konuşuyorum yine.

Asya ayaklanıyor bana karşı.
Bi çeklik gözünün şansı bile yok bende.
İyisi mi ulusal kaynakların üzerine düşünmeli.
Ulusal kaynakların işte, iki sarma mahhuana milyonlarca cinsel organ
cuuuv saatte 1400 mîle uçuşa geçen basılmaz özel bir yazın ve
yirmi beş bin bmarthane.
Ne tûlukavlerimden ne beş yüz güneş ışığı altında sakslanında
yaşayan tüm ayrıcalıklardan yoksun milyonlardan söz açmadım
şunun şurasında.
Fransa'nın keranelerini ortadan kaldırdım, şimdi sıra Tanca'da,
Gerçi Kalkıksem de gönlüm Başkan olmakta.
Amerika kutsal bi yakan nasıl yazaym senin bu dangalak havanda?
Henry Ford gibi peşini bırakmayacağım ben de onun otomobilleri
kadar kendine özgü dörtüklerimin her bir üstelik hepsi ayn
cinsiyette böylelikle.

Amerika tanesi 2500 dolardan dörtükleri okutacağım sana eski
Dörtükten 500 kafa inerim tabii

Amerika sal gilsin Tom Mooney
Amerika kurtar İspanyol Cumhuriyetçileri'ni
Amerika Sacco'yla Vanzetti olmeme!
Amerika Scottsboro bebeleri'm ben.
Amerika yedi yaşındayken Komünist Hücre toplanlarına götürdü
beni anacağım bize leblebi satarlardı bi bilete hem bi avuç bi
bilet beş senti konuşarlarsa parasız herkes melek gibiydi ve
pek duygusaldı işler konusunda içtenlik doluydu herşey parti-
nın 1835'te ne kadar kıyak olduğunu bilemezsin Scott Nearing
koca ihtiyann tekyidi gerçek bi insan Bloor Ana ipek grevçileri
için. Ewig-Weibliche ağılatmıştı beni orta yerde Yidiş dilinde
söylevler veren İsraet Amter'i gömüştüm bi keresinde. Hepsı
bîrer casustu herhalde.

Amerika d örsu gitmek istemiyorsun savaşa.
Amerika o hyar Rusların yüzünden.
O Ruslar o Ruslar ve o Çinliler. Hele o Ruslar.
Rusya çiğ çiğ yemek istiyor bizi. Erk manyağı Rusya. Garajlarımız-
dan çıkarıp almak istiyor otomobillerimizi.
O istemek Chicago'yu almak. Gereksinmek Kızıl bi Reader's Digest'a.
O istemek otomobil fabrikalarımız olmak Sibirya'da. Dev bü-
rokraşisi işletmek benzin istasyonlarımız.
Bu tyt olmamak. Uult. O zorlamak Korkkârları olıma öğrenmek
diye. Gereksinmek koca kara zenciler. Vay. Çakışmamak
hepimizi günde on altı saat lmdat.
Amerika bu çok ciddi bi durum yahu.
Amerika edindiğim izlenim bu şöyle bi seyredip televizyonu.
Amerika doğru mu bu?
Orduya katılmak istemiyorum doğrusu. ne de hassas parça
fabrikalarında torna başında olmak, hem miyobum hem de haliften kontak.
Amerika al ya lbne omzumı veriyom çalka.

cezmler@leman.com.tr

KUZMAN İLE KÖYMEN /.

Kırık Leblebi

SUAT
ÖZKAN

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

DUMUR DETAYI

Güneri İçoğlu

Kız arkadaşımın saçma sapan bir nedenle çıkan anlamsız bir tartışma içinde kuskün kuskün, Osmanbey'den Harbiye'ye doğru karlı, buz gibi havada palto-lara, kaşkollara sarınmış bir halde yürüyorduk. Birden yüzümün yirmi santim önünden "fişşşkk" diye bir efektle birşey geçti, ödüm yüreğim patladı. Nedir bu, diye panik içinde bakırken Bruce Lee gibi bir karate hareketiyle yumruk biçiminde önümden geçen çıplak bir kol olduğunu farkettim. O soğukta kolları kesik atletle gezen fişşşkk nidalarıyla etrafa yumruklar savuran birinin çıplak kolu... Kafasında da Rambo gibi bir bant bağlıydı. Oldukça da zayıf ve kısayolu bu şahıs bu halde önümden geçti ve ucuz kungfu filmle-ri şeklindeki görüntüsüyle kaldırımların üzerinden sıçrayarak karların arasında kayboldu gitti. Yoğun tipin görüşü engellemesi onun hızıyla birleşince gözden kaybolması daha da hızlı oldu. Ardından bile bakakalamadım...

Bu arada normal bir insanken bu deli gibi adamlar yüzünden iyiden iyiye delirdik yahu. Paranoyağın ön-de gidene olduk...

Galata'nın yokuşlarında, binalardan binalara asılı rengarenk çamaşırların asılı olduğu ara sokaklarda yürüyoruz. Yine böyle karşıdan karşıya çamaşır asılı bir binanın önüne geldik. Fakat ilginçtir, bu binanın karşısına çamaşır ipini bağlayacakları bir ev denk gelmemiş. İhtisamlı bir kilise var ve çamaşır ipini bu kilisenin bah-çesindeki bir ağaca bağlamışlar. Kiliseye doğru giden bu çamaşırların hepsi de hemen hemen aynı boyda bir sürü rengarenk küçük çocuk kıyafeti. Dayanamayıp or-daki komşulardan birine sordum. Dört çocuklu bir aileymiş. Biraz uzaklaşıp yokuşun aşağısından bakınca gerçekten ilginç görünüyor, çamaşırlar, neogotik çan kulesi ve mini mini pantolonlar, kazaklar. Bu yalnızca İstanbul'a özgü bir görüntüdür. Merak ediyorum kilise-nin başrahibi ne düşünüyor bu konuda, çamaşır asan-larla papaz oluyor mudur acaba? Bu görüntü AB'ye olan bağlarımızı andırıyor sanki biraz...

Zincirli Mantar

Telaş içinde bir akşam vakti. Havanın soğuk olma-sına rağmen Çağçağ'la Galatasaray-Tünel civarında gözlerder, uzak küçük bir kafenin önünde dışarda oturmuş salep içiyorduk. Detaylardan yorgun bir hal-de düz duvarlara bakmak suretiyle büyük bir gayretle kafamızı dinlendirmeye çalışıyorduk. Oturduğumuz kafenin sokağı çıkmaz bir sokak olduğu için pek ge-len geçen olmazdı. Bu da herhangi bir atraksiyon ol-mayacağı anlamına geliyordu. Dolayısıyla her konuda direkt daimi otomatik kritiğe alışmış beynimiz bir neb-zeh rahat edecekti. Sokak' çıkmaz yol olduğu gibi, yo-lun girişi de araba girmesin diye üç adet beton man-tarla kapatılmıştı. Araba da geçmeyecek oh ne ala de-meye kalmadan ilk yudum salebimizde çıkmaz yola doğru ısrarla gelen araba farları bizi pürnür içinde te-peden tırnağa tavşan gibi şöyle bir aydınlattı. "Heh hoh hoh! Şuna bak çıkmaz yola girmeye çalışıyo. Üstelik de önünde üç tane beton mantar var, şimdi dingilacak" derken, arabanın şoförü beton mantarlar önüne gelinde durdu, arabadan indi ve or-tadaki mantarın dibinde birşeyler yaptı. Sonra bu iri mantarı kenara çekti. Arabaya binip sokağa girdi. Az sonra geri dönüp mantarı yerine koydu ve kilitler gibi bir hareket yaptı. Daha sonra da uzaktan uzağa Çağ-çağ'la göz göze gelip "Naber Çağçağ" demez mi? Bir de üstüne üstlük Çağçağ'ın bir arkadaşı çıktı. Çağ-çağ'ın bu durum karşısındaki merakını anlayıp hemen ayaküstü giderdi. Meğer, bu çıkmaz sokakta oturdu-ğu için, buna böyle bir ayrıcalık tanımışlar. Çıkmaz yo-lun başına koydukları beton mantarlardan ortadaki beton değil de demirden yapmışlar, altına da zincire ba-ğlı kocak bir kilit takmışlar. Anahtarı da kale kapısı gibi buna vermişler. Kiliti açıp giriyor, sonra da hemen kilitliyor bu oynar başlıklı girilmez mantarını. Bir anı dumura da ahabamız tarafından uğrayarak donduk kaldık. Daha sonra dumur ma-halini yakından incelemek üzere girilmez olupta girilebilen bu en-teresan düzeneğe gittik baktık ve zincirli mantarı gö-rünce bir kez daha anladık bize kafaca dinlenmenin ha-ram olduğunu...

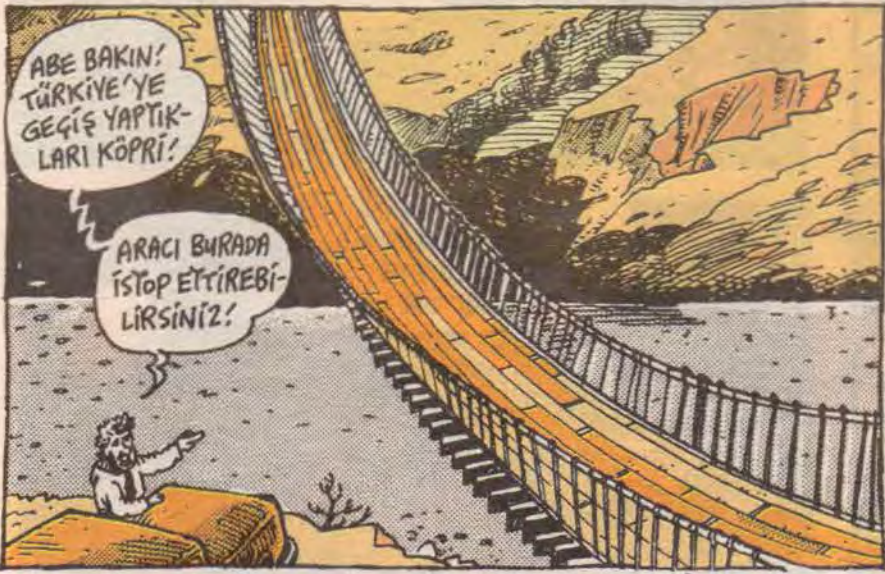
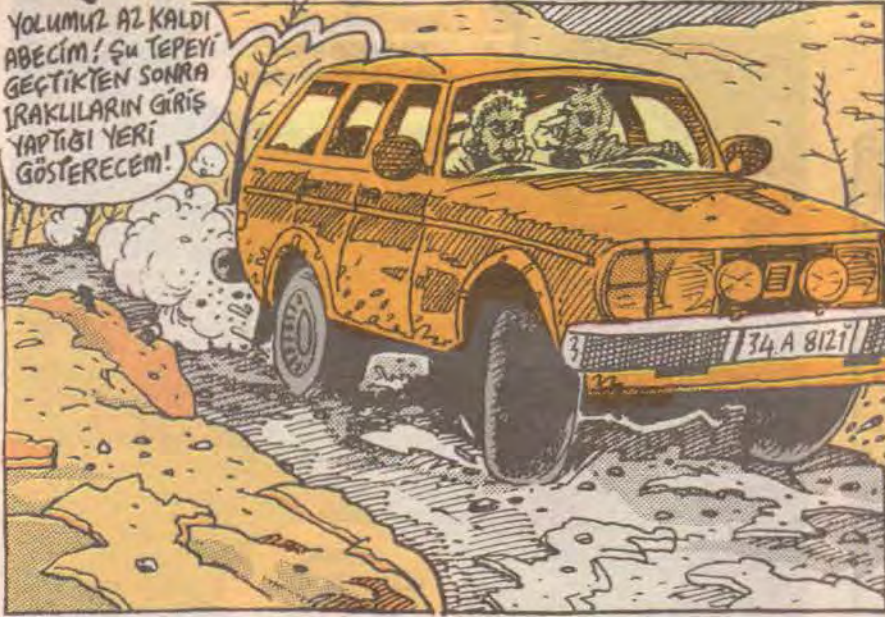

GEZ MAH MUTÇUK

DUMUR DETAYLARI 2

GAZETE BAYİLERİ VE KİTAPÇILARDA

PARDON ...EVİNİZDE
KAAN ERTEM @LEMAN.COM.TR
BESLİYOR MUSUNUZ?..

EVET! KESİNLİKLE! EVET BESLİYORUM HAYIR! TAM BESLİYCEKTİM AMA BABAM ALDIRMADI!
EEEH HAYIR! EVET! HAYIR! HAYIR!

BEYFENDİ MERHABA! BİLİYORSUNUZ SAVAŞ DURUMUNDA DÖRT ÇEKER CİPLERE EL KOYUYORUZ... GEREKLİ İŞLEMLER İÇİN ARABADAN İNER MİSİNİZ LÜTFEN!..

EVET...EEE... ZABIT TUTMA - MİZ LAZIM.

TAMAM CANIM! TAMAM CANIM!

EEE...SEY...BENİ ANLAMADINIZ GALİBA? ARACINIZA EL KOYMAK ZORLUNDAYIZ!.

GÜZELM TAMAM SÜSÜN!

Ehheh! Ehheh!

TAMAM CANIM! TAMAM GÜZELİM!

ABİ Bİ DAKKA! ABİ HİÇ OLMAZSA Bİ MİLYON LİRA VERSEYDİN!

LULAN SENİN ŞU HAYAL PERESTLİĞİN YÜZÜNDEN BİR GÜN ÇOK KÜTÜ SOPA YIYCEZ HAA!

VROMMM!

ABİ Bİ DAKKA! ABİ HİÇ OLMAZSA Bİ MİLYON LİRA VERSEYDİN!

LULAN SENİN ŞU HAYAL PERESTLİĞİN YÜZÜNDEN BİR GÜN ÇOK KÜTÜ SOPA YIYCEZ HAA!

TEZKERE MECLİSTE KABUL EDİLMEMİŞ!..

YENİ ZAMLAR, VERGİLER KONACAKMIŞ!..

TAK TAK TAK

BODOMP!

BOM!

GÜM! BOM!

BOM!

OH MY GOD!.. TÜRK MUHABİRLER KAVGAYA TUTUŞTU!..

İYİ AMA BÖYLE BİR ORTAMDA NASIL KAVGA EDEBİLMELER Kİ?..

BİZ DE BÜMEK YIYO - RUZ BU İŞTEN! KİTAPINI İSTERİM SENİN İT SİPASİ! TAŞI KORULM KAFANIA!..

Feyzi Başbakan

feyzi@leman.com.tr

ÇOK KORKUYORUM ... YA YAVRUMUZ HİPERAKTİF SE?..

AMAAN, OLSA N'OLACAK SANKİ?..

MAALESEF SENİNLE EVLENEMEM HAYATIM ... BENDE "SİMETRİ HASTALIĞI" VAR!..

OHOO, BU GİDİŞLE SEN EVDE KALIRSIN ...

HEY AHBAP, BANA RUHUNU SATAR MİSİN?

BUYRUN, CD'YE KAYDETTİM ... YALNIZ UYGUN BİR PROGRAMLA AÇMANIZ LAZIM ...

ORTADOĞU'YU GEZELİM GÖRELİM

Nihat Genç

AKP'ye sonsuz teşekkürler. Bizi mutlu ettiler. Allah da onları mutlu etsin. AKP birgünde Türk halkının sevgilisi oldu.

Demokrasi denilen, yüzyıllardır konuştuğumuz ama hiç tadmadığımız o şey, geçtiğimiz hafta, yüzünü birazcık gösterdi bize. Ümmiye neşe saçtı. Gerçekten güneş gibi doğdu. Yüzünü birazcık gösterince demokrasi Türk halkı sevinçten deliye döndü. Bütün siyasi partiler bundan ders çıkarttılar. Demokrasi işte böyle, tadından yenmez birşey. Türk halkı yıllar var ilk defa kendini gıtırıyor, onurlu, beklü. Durdaklarımız yıllar var ilk defa bir siyasi tebessüm yerleşti.

Biz, bu demokrasiyi hayatımız boyu böyle birkaç defalık tattık. Tek bir gün. Siz bunu bir de gün boyu, yıllar boyu düşünün. Yoluna adımızı, canımızı koyduğumuz işle bu köftehor... İşte böyle birşey. Şimdi malı gördünüz. Böyle parlak bir kumaş. Böyle derin bir madbuk. İşte buna demokrasi diyorlarmış ağbiler, amcalar... İşte bundan istiyoruz, bir daha, bir daha... Bunun için ömür boyu çalışmamız, didinmemiz, mücadele etmemiz gerekiyor. Olsun... Bir anıcık görününce bütün hayatımızın yorgunluğunu alıyor işte... Aldı işle... İstedigimiz, bu kadarıktı...

Köftehor, sarhoş etti bizi. tadı damağımızda kaldı, dudaklarımız şimdiden ne çabuk susadı, bir daha, bir daha bir daha...

Teşekkürler AKP, sen böyle devam edip, halkın sesini dinle, ben de eşek değilim, ben dedimimin kullarına uyar, bayrama kadar külfetmem, bu köşedel...

11 Eylül lerer saldırısı olduğunda Türk basınının güzide başyazan Ertuğrul Özkök, "teröre karşıyım, ama..." diye bir yazı yazıp, hem ama'cılara güydü, hem ama lahırı şöret yapıp. Yani, ama, mama, yok dedi... Muhterem yazanımız, iki aydır savaşla ilgili yazılar yazıyor, yazıkların hepsi "savaşa karşıyım, ama..." Hayrola! Hani, ama-mama yoktu. Nedir iki aydır, suflunumu "ama"dan geçilmiyor! Bunca yazar ladiniz, bu kadar tulerse birliyle karşılaştınız mı?

Bir psikolojik rahatsızlığımın ve gözlemimden sözlemek istiyorum. Ne zaman TV'de dış politika yorumcularına dilesen hayran kalıyorum. Allah'ım bu insanlar ne kadar sakın. Ne kadar efendi. Neden ben onlar gibi olamıyorum. Nefrete, bağırıp çağırıyorum. Batsana, adamlar nasil kibar. Düzgün, tane tane konuşurlar, hiç kırımdanmazlar, mimikiden içi oynamaz. Diye, hayırlarını durdurdu.

İşin gerçeğini teskere meclisten geçince öğrendim. Taha Akyol, Sami Kohen, bir yığın yorumcu bir hepsinde TV'ye bindi, nasıl bağırıp küfrediyorlar... "Felaket, felaket, artık neler olacağınu siz düşünün" diye tehditler... "Siz görürsünüz, ha, öyle mi?" gibi üsluplar... Şaşırıp kaldım. Benden bana derzediler. Nasıl ağızlarını bozduklar. Kopurup duruyor, yerlerinde duruyorlar, hakaret, tehdit, şantaj...

Antadım ki, bizim kırkıyıldır hergün çektiğimizde, beyefendiler bir defalık dayanamadı. Şöyle, teskere benzen bir kaç karşı siyasi görüşle karşılaşmalar kaçak, yer yerinden oynayacak. Karavah, miravahı söküp, yaka paça, tekne tokat elrana fırlayacaklar.

Doğrusu bu sinirli, öfkeli haletinden yaleştiremedim. Modern olmalı insan, uygar olmalı. Üstelik dış politika daha bir zerafet ister. Bu kadar kabadağı üslup, yakışık almıyor.

Sakın olun... İncüllük Üssü duruyor, istediği gibi inip kalkıyorlar zaten. Biz oraları çoktan geçtik, teskereyle, kulağımızın aıkasını kurlarmaya çalışıyoruz.

Osmanlı imparatorluğunun parçalanmasıyla, tarihçilerin çokça dile getirdiği bir espiyle, yoldan geçen şeylere dahi bir krallık venildi. 1930'lu yıllarda Suudi'yi kuran Suud, götürmü silcek taşım yok, diyordu, Kuveyt'i yüyüldür idare eden El Sabah ailesinin dedelerini kardeşini on Osmanlı akçesine, halta, bir kılın tamir parasına öldürdüğü söyleniyor, El Sabah şimdi, Amerika'nın en büyük yabancı yatırımcısı. Ortadoğu'daki şeyhlikten kralığa ve monarşiyeye geçmiş bu sonradan görmüş zenginlerin en büyük düşmanı BAAS'dı. 1945'den sonra İngiliz ve Fransızlar'ın dünya siyasalindeki eski gücü zayıfladı, ABD ve Sovyetler yeni güçler olarak tarih sahnesine fırladı...

Baas, yeniden doğuş demek. 1943 yılında Suriye'nin başkenti Şam'da iki öğretilen tarafından kuruldu, fikir babası Mişel Eflak. Baas ideolojisi 1950'den 1980'e kadar Ortadoğu topraklarının en büyük siyasi heyecanı olacak Arap milliyetçiliğiyle sosyalizmi birleştirir. Baas'ın hedefi: Arap Birliği'dir. Baas demek aynı zamanda, Araplar Tek devlet, demektir. Suriye ve Mısır ve Irak'ta Baas partileri darbeleri subaylarla kuruldu ve defalarca "tek devlet" girişiminde bulunuldu. Kalkınmacıydılar, laiktiler, aşırı islamla karşıydılar. Baas'ın üç sloganı... Özgürlük, birlik, sosyalizm. Suudi kral Faysal, sonra Fahd, Baas'dan kıldandı... 1960'lı yılların en büyük siyasi çatışması, monarşik kralarla baasçılar arasındaydı. Bir tarafı para, diğer tarafı sosyalist birlik heyecanı. Bu siyasi tartışma gülmümüze kadar uzar. Ve Ortadoğu topraklarının en büyük siyasi çatışmasının kaynağını oluşturur. Zenginler ve yoksullar. Yoksul Araplar'la zengin Araplar'ın çatışması Ortadoğu topraklarının en derin siyasi trajedisidir!

Baas'ın büyük lideri Cemal Abdülناصر, 1952'de Kral Faruk'u Mısır'da darbeyle indirdi. Büyük Arap birliği davasının ulusal kahramanı oldu. Arap topraklarında hiçbir siyasetçi Nasır kadar sevilmedi. Araplar'ın yüzyılda yitirdiği büyük fikir oydı. Nasır, her darbeye subayın hayranlığı yaptı. İlk işi "mülâşimlik"... Petrolü mülâşim eden hemen her subay "asaklı, yok edildi". İran'ın el-sanevi başbakanı Musaddık gibi. Nasır, Süveyş'ten İngilizler'i kovdu. Bölgede İngiliz, Fransız sömürgecinin tarihi tecrübesi, binkim çok fazla. Baas, milliyetçi-sosyalizmiyle Arapları aydınlatıyordu. 1948'de kurulan kuruluşuyla başlayan savaşta bir avuç İsrailli karşısında ezilmişlerdi, şimdi, dinliyorlardı. Baas, "dinliş" demek.

Nasır, şimdiki kimserinin hayal edemeyeceği Assuan barajına başladı. Bir zamanlar kendisinin de içinde olduğu "müslim kardeşler" (İhvanı müslim) hareketinin onbinlerce üyesini hapse attı. Sonraki yıllarda dünyada yükselen İslami hareketin en büyük manevi ismi Seyyid Kutup'u idam etti. Böylelikle Ortadoğu topraklarında ikinci büyük çatışma alanı ortaya çıktı: Baasçılarla-İslamcılar! İç politikadaki sertliği Nasır hayranlarında hayal kınığı yarattı.

Ve en büyük hayal kınığı 1967'de. İsrailli'ni üç ülkeye biden, Suriye, Ürdün, Mısır'a saldırıp Sina'yı, Golon tepelerini almaya başladı. 1967 İsrailli-Arap savaşı arap dünyasında dönüm noktasıdır. Arap Birliği tamamen çöktü. Araplar'ın kendine güveni kalmadı. 1970'de Nasır'ın ölümünden sonra Enver Sedat Ülkeden Rus danışmanları kovup küçük bir toprak kazandı. İsrailli'ye karşı sonra bildiğini Camp David anlaşmasına oturdu. Böylelikle Arap Birliği'nde üçüncü büyük bir siyasal çatışma konusu belirir: İsrailli'ni tanımak! Mısır İsrailli'ni tanıdı. İçin affedilmeydi!

Baas'ın Irak kolu 1968'in 17 Temmuz'unda Irak tarihlerinin en büyük sayfasını açtı. Abdülkerim Kasım 1958'de II. Faysal'ı devirip cumhuriyet kurmuştu, bu cumhiyet Saddam'ın da genç bir subay olarak içinde bulunduğu bir çok darbeye 1968'e kadar gitti. Bugünkü Saddam'ın başkanı yardımcısı olacağı büyük Irak devirini 17 Temmuz. İlanıkmaz şeyler yaptılar. 1968-1980 arasında devrim konseyinin kalkınma ve ögürlük hareketleri dünyanın hiçbir ülkesinde bu kadar başanlı, hızlı olamamıştı. İşçi emeklilik yasası çıktı, petrol mülâşim, onlarca üniversite açıldı, halk okulları kuruldu, halk ordusu kuruldu, kadınlar askere alındı, okuma yazma selerberliği başladı, mesela, bu merkezlerin sa'yısı 256'den 26.790'a çıktı. Kadın halden, tarım, sulama, kimya, makine, endüstri, toprakların bir kalkanına. Ayrıca Kürtler'e kuzeyde ötonomi. Ayrıca ülkedeki bütün mezhep, ırk, siyasi heyecanlar parlamentoda temsil edildi.

Baas bütün emperyalist petrol şirketleriyle savaşa girişti. Ve dünyanın heresinde oturma olsun mabî hareketlere geç vermeye başladı. 1979'da Saddam darbeye atıdan ele aldıkları bir sene sonra, tüm Ortadoğu'yu kana buluyacak on yıl süren İran-İrak savaşı başladı.

İran İslam devrimine bölgede yeni bir çatışma alanı daha çıktı. Arap gençliği içinden İran İslam devrimine sıcak bakırlar çoğaldıyordu, devrim ihracat ediliyordu, İran, açtırdı, şırdı. Tüm Araplar'ın Acmeler ve şifirle tarihten kalan bir hesaplaşması hep vardı.

Fransızlar'ın bölgeden çekilmesiyle bir dizi darbeye yönetilen Suriye, Baas fikirlerinin yerleştiği yerd. Hafez El Esad bugünkü Beşar'ın babası. 1970'de İktidar ele geçirdi. Müslüman hareketler Suriye'nin de en büyük muhalif hareketiydi. İsrailli' Suriye sıcak çatışma içinde, İsrailli 67 savaşında Suriye'den Golon tepelerini kopardı, bu önemli bu bögesi hala İsrailli'nde elinde. Mısır 67 savaşından sonra onuru kurtarmak için İsrailli'ye Kipur savaşına saldırdığında, Suriye Mısır'ın yanındaydı. 1983 yılında İsrailli'ye çatışmalar doruk noktasına çıktı. İsrailli Esad'ın gözü korkutur. Suriye, ayrıca Fransızlar'ın 1920'de suni olarak kendileri toprak parçasından kurduğunu düşündüğü Lübnan'ı hiç hazretmezdi. Suriye Lübnan'a hangi niyetle saldırdıysa, Irak'ta Kuveyt'e aynı niyetle saldırdı. İkisi de hezimetle uğradı.

Suriye Baas tarihinin dönüm noktası. İran-İrak savaşı. Bir zamanlar tek devlet girişimiyle birleşmeyi düşündüğü, anlaşmalar imzalamıştı. Irak karşı, İran'ın Humeyni'si yaranda yer aldı. Böylelikle Ortadoğu'da bir çatışma alanı daha çıkar! Irak'da Saddam ve Suriye'de Esad, az demokrasiyle çok kalkınma prensibiyle Baas ideolojisinden uzaklaşıp, diktatörlöştiler. Mısır ise ABD yardımıyla ayakta durur.

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

HİMM ...MANGO'DAN ALIŞ VERİŞ YAPMIŞ... KİME HEDİYE ALDI KI BU KADIN MAĞAZASIN... DAN...EVET /BU NUMARAYI DA ÇOK SIK ARIYOR. KESİN BAŞKA BİR KADIN VAR HAYATIN - DA KESİN !...

VALLA SİZ ÇOK ŞANSLISINIZ KIZIM-ÇEP TELEFONU, E-MAILLER, EKSTRELER ALIŞ VERİŞ FİŞLERİ. BİZİM ZAMANI-MIZDA ERKEĞİN KARİSTİRİLACAK SADECE CEPLERİ VARDI...ALPATIP ALDATTIĞINI ANLAMAK ÇOK ZORDU ÇOK...

HEP UZUN BOYLU, SARI SAĞLI, MAVİ GÖZLÜ ERKEKLERLE SEVSİLİ OLDUM BEN... FAKAT KOÇA'DA TIPARANMIYOMUS TIPINI' DAHA YENİ FARKEDİYORUM ABİ...

AVUSTRALYA'LYMIS...İNSANIN AVUSTRALYA'DA BİR ARKADAŞININ OLMASI İYİDİR,HEP AVUSTRALYAYA GİTMEK İSTİYORDUK ZATEN,EVİNDE FALAN KALIRIZ...YEMEĞE DAVET EDELİM Mİ HA... YATINA DA KALIR...

ÇAĞIR BAKALIM ÇIKARCI HERİF EN YAKIN ARKADAŞLARINI YEMEĞE ÇAĞIRMIYOR - SUN,ELİN EŞNEBİSTİ- NE ZİYAFETLER VERİYOSUN...BEN DE BİRAZ PRATİK YAPARIM...

HEP UZUN BOYLU, SARI SAĞLI, MAVİ GÖZLÜ ERKEKLERLE SEVSİLİ OLDUM BEN... FAKAT KOÇA'DA TIPARANMIYOMUS TIPINI' DAHA YENİ FARKEDİYORUM ABİ...

şunurler. Kerkük-Musul sadece petrol değil, maden olarak da çok zengindir, yağmur yağdığıında topraktan cıva akar. Mesut Barzani petrolden gelecek paralarla burada bir İsviçre kuracakları hayaliyle yaşamakta! Diğer İsviçre takıntısı Kuveyt'indir, Kuveyt, İsviçre'yi de geçmiştir. Irak Osmanlı'dan kalma Kuveyt'i bir küçük kasabası olarak görür. Kuveyt diye ayrı bir devlet kabul etmez. Bu yüzden Kuveyt'i ilk işgali 1961'de Irak'lı general Kasım tarafından, İngilizler'in baskısıyla çıkarılır. İkinci Kuveyt işgali yine Irak'lı gelir. Sebep yine aynıdır, sınır anlaşmazlıklar ve ülkede hak iddiası. Ama asıl sebep, Irak, İran'la tüm Arap dünyasını şerhli üzerine savaşan Kuveyt'in yeterli destek vermemesi. Aslında Kuveyt Irak'ı maddi olarak fazlasıyla destekledi. Ancak Irak, savaş sırasında petrol fiyatlarıyla oynayarak Kuveyt'in kendisine zarar verdiğini ve sınırındaki petrol rezervi çıkardığını iddia etti ve Kuveyt'e birinci körfez savaşına başlatan savaşı başlattı.

Arap dünyasının iki büyük finansörü, biri Kuveyt ve başta Suudi Arabistan. Kuveyt'in dünya petrol piyasasında gücü ve Amerika'daki yatırımları, hisseleri, şirketleri görününe alındığında, İran'la bir para-piyasa-şirket devleti olduğunu görürüz. Kuveyt'i yüzyıllardır El Sabah ailesi yönetir. El Sabah ailesinin bir fertlerinin özel okulları, hizmetleri vardır. Dünya tarihinde masallarda dahi rastlanmayacak büyük bir zenginlik, şatafat içindedirler. Ve El Sabah ailesi, devletin yerine geçen bu büyük "finans yönetimine" çok fazlaıyla övünerek etmekte. Bu finans yönetimi, Kuveyt'in petrol ve finans dünyasındaki çalınları Irak'ı usandırmıştır. Kendisi İran cephelelerinde yüzyıllarca şehid verip, kalkanması, ekonomisi sılır noktasına düşerken, avuç kadar Kuveyt'in para cinihleriyle Irak'ı zor duruma düşürmesi, yardım etmemesi, yardım etse dahi, bu yardımı büyük falzı borç hanelerine yazdırması, Irak'ı defirip, Kuveyt'e sakırmıştır!

Gelelim Suudlar'a. Kurucu kral Abdülaziz 1953'de ölüyor, yerine oğlu Suud geçer. Suud'dan sonra Faysal, sonra Fahd, Faysal'ın emriyle dünyadaki İslami organizasyonlara desteklenir. Faysal ve Fahd bir nevi İslami kültürün finansörü olur. İslam konferansları onlar tertip eder. Londra ve Paris camileri gibi birçok vakıf, derneği, kurumu maddi olarak destekler. Rabita gibi kurumlar vasiyetiyle bir nevi para alarak Araplar'ın büyük ağbiliğine soyunurlar. Laik ve sosyalist fikirlerden hiç hoşlanmadıkları için 60'lı yıllarda Araplar'ı heyecanlandıran Baas rejimleriyle çatışır. Bu rejimlerin akasındaki Sovyetler'den nefret eder. Sovyetler Afganistan'ı işgal edince, Afganistan'a büyük maddi destek verir. Bir yorum olarak söyleyelim, Afgan direnişi tüm İslami dünyada heyecan yaratır, buradaki siyasi liderler kahramanlaşırlar. Afganistan'daki İslami hareketler İslamci hareketi yıldızları olur, işte, bunun finansörü Suudi Arabistan. Suudlar Amerika'nın yanındadır ve sert İslami hareketlere para yığdırır. Sert İslami hareketlerin tüm Arap davasının önüne geçmesinde bu yardımcıları gözardı edilmemelidir.

harala gürele

CHACAR
daral@leman.com.tr

ESKİMO GELENEĞİNE GÖRE EVE GELEN MİSAFİR EVİN BEYİ KARISINI İKRAM EDERMİŞ... NİNİ TEST: SONUÇ AŞAĞIDA
© TİSKİNİRİM © OLMAZ OLSUN BÖYLE TİNİYETSİZ MİLLET DERİM © HOŞ GÖRÜRÜM

AYRINTILAR

Birdenbire oldu elbette. Aniden.. Hiç farkına varamadım.. Birkaç dakika önce gayet iyiydim halbulu.. Sonra, oyle korktum ki; ne oluyor ama dedim, neden böyle ağarsınız? Fakat anlamadım! Ve o daha da beterdi sanki; Anlatmak, hiçbirseyi değiştiriyor, aksine bulunduğum durumu güçleştirip, korkutmuş arıyor. Tek iyi yönü, kafamın lâlâ çalışmaya işaret etmesi ve zor da olsa önüme bazı seçenekleri sunabilmesi. D ik deşet anında, (evet, böyle söylemekyim açıkçası, şu anda bile o kelimeyi telâfuz etmekten çekiniyorum ama, doğrusu da oydu) yaşadığının korku değil de, ona benzer, daha az tesirli bir ruh hali olduğuna andırmaya çalıştım kendimi. Uzunluydu, ilk akla gelen. Hayabımda, fazlasıyla üzgün anlar yaşadığımı, ve o zamanlarda salın tavrımı sürdürüp, böylesine ne yapacağımı bilemez hale gelmediğimi hatırlayınca, bunun bir üzüntü olmadığına karar verdim. Sadece, basit bir tedirginlikte belki? Küçük bir endişe olabilir; bilincime bağlı ipleri koparak, serbest kalan hayal gücümle büyüyün. Veya, bu iğreç, sıkıntı verici duyguların camurunda pisliğinde saklanıp, onların arasında kendine rahatça yer bulmuş, sıradan bir alçaklık kompleksiydi? Ben değersizdim. Ruhum kırılmıştı, değersizdi! Bedenim hiçbir ıslta yaramazdı! Aklim, zekâm, düşünme becerim filan dedim, bütün o değersiz özelliklerim, bir bebek oyuncacığının, palak, kocaman plastik gözü kadar gerçekti; bir tımak darbesiyle sökölüp, yeniden kopabilecek fikirlerim, ileriye ait görüşlerim, sahte keyifler vaad eden, basit ışık oyunlarıydı yalnızca! Neredeyse, bir hiçtim. Nasıl bir hiçlikse? Kompleksin, bana fayık görüldüğü bu tek değer, kıpırdanırken o, kalbinin orta bi yerde ısıldamaktaydı. Pis duyguları, en pis, artık, kokmuş taraflarını didikleyerek beslenirken, her zamanki telâşlı görünümüyle bile, bütün parçalarını bir arada tutmayı becerabiliyordu işte. Sonra, o'runla bi ilgisi yok, sadece ürkmüş olmalıym diye düşündüm! Birsey, herhangi bir durum, fena şekilde ürkmüştü beni; belki çocukluğumla filan alâkalıydı, bu dünyadan geçip gidene kadar da peşimi bulamayacaktı. Ya da, bir yerim acıyordu alt taraf. Oturduğumu değiştirdiğimde, hattâ kâllap odanın içinde yürürken, deli gibi, herseyi tanımlamaya gayret etmekteydim.

Neden korktuğumu, hayır, neden değil, nasıl korktuğumu anlamaya çalışıyordum. Koikumu, iyice tanıyabilirsem eğer, ona ait bilgilerin hepsine sahip olursam, aıada çözümüne de rastlayabilirdim. Tek bir hücreydi korku; içinde oluşumunun, ve elbette yok edilişinin formüllerini bannırdım. Ama pek de önem taşımayan, yalnızca avunmamı sağlayan bu küçük tespidetimin ötesinde, daha önemli birseyi farkettim. Az önce bir tanesine teslim olduğumu düşündüğüm hâllerin tümü, koikuya aittir! Ana duygulardan binyıld, korku. Oteki, mutluluk. Ve mutluluk da alt duygulara ayrılıyordu bu arada; huzur, keyif, sakinlik, moral, neşe, zindelik, güç, çeşitli hazlar, vesaire.. Bunu kabul ettiğimde; yani üzüntü, keder, tedirginlik, sıkıntı, acı; içlerinden birini beğenip seçme şansının kalmadığını, nihayetinde hepsinin korkuya ait olduğunu anladığımda, kaçacak bir delik kalmadığını da gördüm! Odanın içinde, bir aşağı bir yukarı yürümekle sakinleşmiyordum! Muthiş gergindim, oracıkta kopacakmışcasına. Bütün vücudum titriyordu. Ağlamaya çalıştım, kusar gibi. Son anda vazgeçerek, en tatlı, kaşınılı yennide, gozyaşlarını yavaş yavaş varamadan iki hicirlikle durdurdum. Yine vazgeçerek, bir daha istesem de, olmadı artık, ben böyle yapınca. Çaresizdim, korkudan öleceğimi filan düşünüyordum! Büyük bir karlon, onu ruho halinde tüten banlanımdan sıyrarak, günküyle boşaldığında, olduğum yerde zıpladı! Odanın bir köşesine giderek, yere çömeldim. Etrafıma, eşyalara bakınıyordum! En garantili duruş buydu gâliba: Elenimle yere sağlam tutunmaktaydım, düşmezdim. Bi yiyecek varsa önüme, eğilip yerdim. Uyuyucaksam, genye devnirdim yavaşça. Saldırıcaksam, kaslanımı genip sıçardım ileriye. Belki, sadece duâ etmeyi aklımdan geçiniyordum. Diz çökmüştüm sonra çünkü. Fakat, uygunsuz bir haldeydim. Bu kadar zavalıca korkarken, böyle iğrenç bir durumdayken, konuşulacak en son kişiydi 'o'. Oyle berbat görünüyor olmalıydım ki, kimseden birsey istemeye, yardım dilemeye filan hakkım olmadığına karar verdim. Geriye bir tek, yine kendim kalyordum. Yavaşça ayağa kalktım, kanapeye giderek, ucu ucuna oturdum, kafamı ellerimin arasına aldım! Beynimin içine dokunmaya çalışıyordum sanki, anza yapan kısmı bulacakmışcasına. Mutlaka birşeyler yapmam lazımdı. Birşeyler yapmayı; düşündükçe tedirgin oluyordum! Hiç sevmediğim şey, son anda birşeyler yapmayı istemekti! Yapılabilecek o şeyi, bu kadar istemeden önce gerçekleştirmem icap ederdi.. Biraz buna kafa yordum, ne demeye çalışıyordum acaba diye..

Yaklaşık bir saatir, ben üstesinden gelemeyince, yani avuntamayınca kendimi, yorgunluk becerdi benüm. Bütün o alt duygular filan, silikleşerek, geriye çekilmeye başladılar. Ama ben de, tehlikeli birşey yaparak, elimle bir sopa alıp arkalarından kovaldım! Kanapeye uzanmışım, vücudum rahatlı, ürkmüyordum. "Siz misiniz beni korkutan, demek öyle diyerek, bunların peşinden koşturdum! En geride kalan, 'alçaklık kompleksi' duygusunu yakaladım önce. İçine heibsey bışılınmış, kapanamayan bir bavul gibi iğrenç görünümüyle, hızlı da kaçamıyordu. Soyile dedim, neymiş benim değersiz tarafım! Konuşamıyordu bile. Defol diye bağırdım! Kamındaki saçmalıklan dölce sağa uzaklaş. 'Telâş' vardı az ilerisinde.. Küçümü dönüp, duvardaki küçük siva çıkıntısına baktım yakından. En hızlı koşan, 'endişeydi', lavaş gibi sığıyordu. Uzakta bir yerde durup, aklısına baktı. Oyun oynayıp da onlarla ilgilenmediğini görünce, hiçce çaresiz kalıyorlar. Duvardaki yüzlerce küçük çıkıntıdan birini, birşey benzettim.. Kâllap, yemine yatmayı düşünüyordum, karar vermem gereken, sadece buydu artık. En son ana bırakmayı düşündüm, en çok istediğim ana. İsteğimin, çoğalmasını bekledim. Beklemek için, hiçbirşey yapmam gerekiyordu! 'İstek' kendi başına, vucuduma sürünerek, yumuşak bir dokunuşla ilerliyordu. Yavaşlatmak niyetiyle sadece, duvardaki lekelerle oyalandım: Bi tanesi, garip bir burnu olan, şapkalı bir adamdı.. Raftaki saate bakmak için kafamı azıcık çevirince, sonra bulamadım onu. 'Endişe' donerek, bir adım attığında, kafasına bi taş fırlattım, kaçtı. Taş fırlatma hareketini yapmayı için, sılayan ayak bileğimi kanapenin tahta kısmından çekerek, yanıma, yumuşak bi yere almam yemmişti.. Şapkalı adamı da, sonra tekrar gördüm sanki. Burnu biraz değişikti fakat.

POLİTİKİL KORREKT HESABAİ...

KONT ORAKULA TRANSİLVANYA'DAN DEĞİL, DE YE MEN İLERİNDEN OLAYDI...

TEST SONUCU: TİSKİNİRİM DİYENLER...SİZLER ÇOCUNLUK OLABİLİRSİNİZ AMA OLGUNLAŞMAŞI BİR HAYAT ZAMANI ALACAK İNSAN TİPİSİNİZ?

Biz, doğuluyoruz. Doğuya dair bir aşkın fısıltısı kalmadı içimizde. Bu kan bizim bedenimizden
aktı. Baş zevk alarak öc alıyor. Toprakınız bastan sona akan bir yara. Dev bir zehiri önümüzde

Doğduğum günden beri bir ses kulaklarımda, Tagore'den bir ses, Gandi'den bir ses, Kubla'den bir ses, Yunus'tan bir ses. Feryat ıfğan bir ses. Doğduğum günden beri bir ses kulaklarımda. Şehrazat dumsaksın bınbir geceyi okuyor. Doğduğum günden beri bir ses kulaklarımda. İpek Yolu'nda atlar nallarıyla şiirler okuyor. Doğduğum günden beri bir ses kulaklarımda. İsfahan'da, Şiraz'da, Bağdat'ta, Kahire'den, Konya'da, Bursa'da, künbeterden, geçmiş meşherlerden bir ses. Kervanlar sandık sandık usun nağmeli şarkılar taşıyor. Doğduğum günden beri bir ses kulaklarımda, çocukluğumun kara tren sesteri, çığlık çığılda... Yana yakıla, kara uzun şafk anellerin sesleri, çığ düşer gibi, kayalar düşer gibi. Yalınayak, başbaşık us şafeler gibi yayayan çocukları sesleri. Doğduğum günden beri bir ses kulaklarımda. Koşun, koşun, koşun, Doğu'ya koşun, Doğu beni çağırıyor, bizi çağırıyor Doğu... Doğduğum günden beri aklmda, ikinci bir Hindistan seferi... Doğduğum günden bir aklmda, Doğuya doğuya doğuya, anıme yazar gibi baharın yazar gibi havayı döl bir mekûp...

Rubya/Diyarbakır

... e dava rombo a Orsatti.

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

İPTİDAİ KABİLELERDE TUHAF TECAVÜZ USÜLLERİ!

M.Ali İlicak reklamlara çıkıyor.. "Dünden Bugüne Tercümanı" gazetesinin okutlara he-diyesi Türk İslam Ansiklopedisi'ni anlatıyor.. "Kur'an'ı Kerim'den sonra güvenilecek en büyük kaynak!" diye.. Peş.. Hatırlıyorum, çocukken evimize giren tek gasteydi.. Yurt haberleri bölümünde rastladığım bi haber hala unutamam.. Balıkesir miydi, neydi? Bir belde yaz mevsimi... Gezi parkı gibi kırık bir yerde magandanın bir orda dolaşan bir kızcaazın ardından silsile yaklaşıp aynen şekilde görüldüğü gibi çiçek ambalaşı misali çıkmış tulumu ve hemencacık ırzına geçmiş...

Dedelerimizin anlattığı başka bir yaratıcı yaklaşımda dağ başında geçmiş bir vaka.. Ağır ot demeti taşıyan kadıncığa arkadan yaklaşmışlar.. Tabi, o esnada medeni insan, hayvanlık ve iptidaiilik seviyesinin üstüne hababam yükseliyor.. Hey kurban ol-duğum!.. Vakar dolu benliğinde ne faziletler toplarmış..

KARA MURAT VƏ WELCOME TO THE OTEL CALİFORNİA...

DİJİTÜRK DİJİTÜRK'ün ekrandan sanal ticarette çift girişli, zenci, unisex, da-marlı vibratörler pazarladığından bahsetmişim.. Neyse, aylık fab'ıyı odemekle geçikmişim.. Geçenlerde dergide sabahlayıp geldim eve.. Televizyonu açtım.. Ekranda kocaman bir yazı.. "Bahadır Bey, 50 milyon borcunuz bittirteşir. Lütfen ödeyiniz." Uhl.. Tam bir yaşama daha girecektim ki, holbuda so-nuşma yoruluktan.. Tam o esnada cep telefona gelen mesaj se-siyile uyanıverdim.. Bismillah, bismillah diye açtım mesa-jı.. Ouh!! "Sayın Boysal, Dijitürk'e 50 milyon borcunuz var dedik. Salın unut-mayın!" Pes be kardeşim. Dijitürk'le Türkesel, Kutmir ile Eleksedir gibi kardeş kurumlar ya... Dört koldan saldırın ulan gayn cıvanmerterin üstüne kormayın!..

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

K.K.T.C-850.000 TL

AMERİKA,
AMERİKA

Üslerimiz, depolarımız, arazilerimiz, evlerimiz kirayla feda olsun sana...

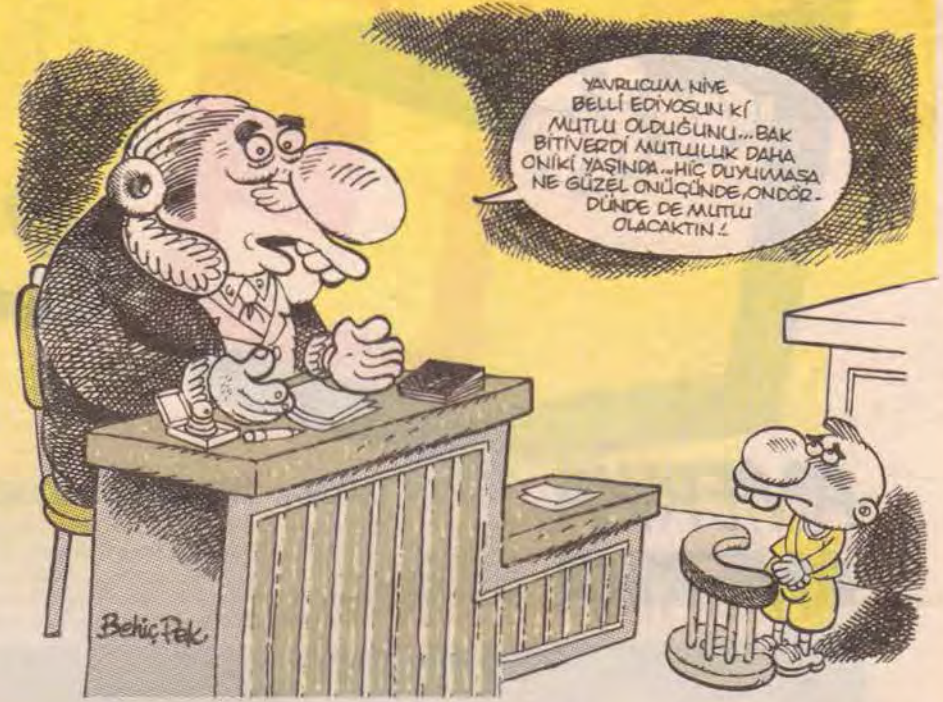
Tezkere birinci oylamada savaş karşı güclerin ve meclisin bu yöndeki iradesinin zaferiyle geçmedi ama bu sevinç 3-5 gün sonra kuisağımızda kaldı... ABD'nin Irak saldırısını destekleyen ülkedeki sayısal olarak az ama güçlü lobi beklemeyi bu ilk şoku atlattıktan sonra daha güçlü seslerini çıkarmaya başladılar. Halta medyada da uzantıları sanki kudurdular. AKP'nin Gül'ü, Tayyip Erdoğan'ı bu başlı yönetimi ise ilk fırsatta tezkereyi yeniden meclise getirmek için fırsat kolladılar... Bu arada geçmeyen tezkere'nin fabrikasını da yağmur gibi zamlar-

la halkın üstüne yıkmakta gecikmediler... Fakat en acıkdı olanı Tezkerenin hala geçmemiş olmasına karşın Amerika'nın ağır silahları ve güçleriyle ülkemizin güneyinde adeta resmi geçit yapması, pek çok arazi, depo ve ev kiralararak konuşturulmasıydı. Öyleki Amerika bu işler için milyonlarca dolar harcıyor... Bölgedeki ağalar ve halkı parasıyla avlıyor... Bu ucube ve hukuksuz durum meclis başkanı Bülent Arınç'ı bile isyan ettiriyor... Ancak bölgede ne yazık ki manzara böyle seyrediyor ve belki bu savaşın ağır faturasını kimler nasıl ödeyecek...

12 yaşındaki bir öğrenci okulda "andımızı" okurken "ne mutlu kürdüm diyene" dediği için DGM'de yargılanıyor...

BAZI RÖPORTAJLAR SADECE YENİHARMAN'DA ÇIKAR..

Tezkere karşısı AKP'li milletvekili Ermin Şirin ile tezkereci eşi Nazlı Ilicak Yeni Harman'ın çarpraz ateşinde... Dudak uçuklatan tartışma Yeni Harman'da..

Kıbrıs'ın ağır toplanndan Arif Hasan Tahsin'le röportaj... Kıbrıs ile ilgili anlatılan herşey yatan... "Faşistlerden kaçıp Türk tarafına sığınan demokrat Rumları da iade ettik öldürttük onları..."

BAZI YORUMLAR SADECE YENİHARMAN'DA ÇIKAR

BBC'nin dünyaca ünlü Ortadoğu uzmanı Jim Muir, Erbil'deki karargahından Yeni Harman'a son gelişmeleri değerlendirdi... Meğer bambaşka olaylar varmış...

BAZI HABERLER SADECE YENİHARMAN'DA ÇIKAR

AKP Genelkurmay'dan tezkere ricacısı olmuş..

BAZI BOMBALAR SADECE YENİHARMAN'DA PATLAR

Amerikalı görevlilerin AKP saflarındaki ikna edici turlan

BAZI MEVZULAR SADECE YENİHARMAN'DA HARMANLANIR

Nihat Genç ile haftanın harmanı...

BAZI HATLAR SADECE YENİHARMAN'DA ÇİZİLİR

ABD-Siirt hattı... Vedat Özdemiroğlu-Sinan Göksel...

BAZI HATIRALAR SADECE YENİHARMAN'DA GÜN İŞİĞİNE ÇIKAR

Geçen dönemin en acı milletvekili Mahir Büyükerem'in akıl alan hatıraları dizisi Yeni Harman'da Ayrıca Timur Daniş, Behiç Pek, Tuncay Akgün yazıları, çizimleri, fotoğrafları, oyunlarıyla Yeni Harman'da...

YENİ HARMAN... TÜRKİYE'NİN HİÇBİR YERİNDE GÖREMEYECEĞİNİZ MİZAHİ HARMANLAYAN BENZERSİZ, FİLTRESİZ, BOL DUMANLI GAZETESİ

Savaşın Mart'ta olacağı öngörülüyor...

GEZ MAHMETÇÜK MAHMET TİBET

LeMan

Hükümet "tezkere bahanesiyle" halkın üzerine bindirdiği vergi yükünü "çok değil bir depo benzin parası" diye açıkladı!!

Savaş rantiyecisi, güce ve paraya tapan Amerikalı yazar William Safire, uyduruk, üç kuşluk savaş yanlısı görüşlerini, ölmüş insanlarla hayali röportajlar yaparak yansıtıyor...

Savaşa Hayır LeMan afişleri her yerde

Genç Çotanaklar... Giresun Kalesi....

Doğukan Akbaş ve kankası

Ben Dilek... İzmit'tenim, lise 2 öğrencisiyim... Savaşın çıkmaması için elimizden geleni yapmalıyız... NO WAR!!!

Çocuklar ölmesin, şeker de yiyebilsinler... Bektaş Bekdemir...

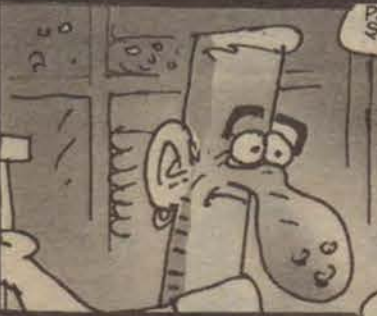
Tekirdağ/Çorlu'dan Emrah İnan ve arkadaşları

SAVAŞA HAYIR

Afişlerini yapıştırdığınız yerleri, hele bir de önünde poz vererek bize gönderirseniz yayınlamaktan büyük keyif duyarız. (Barış işareti, ya da muhtelif savaş karşıtı işaretler yaparak) editor@leman.com.tr veya LeMan posta adresine...

Nükleer, kimyasal, biyolojik, üç ayrı kategoride silahsızlanma çabaları, Birleşmiş Milletler bünyesinde hareketle, denetim kurumlarıyla nefes kesen ve dünyayı kıyamete götüren bir sonucun içinde kilitlenmiş durumda.

Silahsızlanma çabaları aynı zamanda dünya dengelerini temsil ediyor. Aynı zamanda diplomasiyi büyüklüğünü gösteriyor. Aynı zamanda bütün ajan faaliyetlerinin odak noktasını oluşturuyor. Aynı zamanda dünyayı kimin yöneteceğini belirliyor...

Birleşmiş Milletler Silahsızlanma Araştırma Enstitüsü (UNIDIR) sözüne güvenebileceğimiz otonom bir enstitü. 1980'de kuruldu. Her yıl rapor düzenler, danışmanlık rolü oynar.

Ayrıca 1957'de 130 devletin katılımıyla kurulmuş Uluslararası Atom Enerji Ajansı (IAEA) Birleşmiş Milletler'e bağlıdır, rapor hazırlar, bilgi verir. Hangi nükleer tesisler başı, hangisi savaşçı, nükleer tesislerin askeri istisna konusunda çalışmalar yapar.

Gönlümüzü fetheden bu kurumlar işte. Her biri nobel baş ödülü alacak dünya güzeli bilimadamları... Atom Enerji Kurumunun başında, bugünlerde insanlığın ve bilimin namusunu koruyan adam: **Mohamed Elbaradei**. Mısırlı...

Bir kıyamet yaşıyoruz ve saklanacak, gidecek yerimiz yok. İşte hepimizin sığınacağı Nuh'un Gemisi, bu kurumlar. Dua ediyoruz, bu kurumların bizi kurtarmasını bekliyoruz.

Silahsızlanma çabalarında başı çeken bu iki büyük kurum dışında, bir de bölge ülkeleri kendi aralarında, ya da büyük devletler kendi aralarında anlaşmalar imzaladı. Bu anlaşmaların en büyüğü, BM'de daimi beşlerin ortadoğuya silah transferlerini sınırlama çabaları var.

Daimi beşler: Çin, Fransa, İngiltere, ABD ve Rusya. Aslında dünya ikiye ayrılıyor, birincisi bu beşler, diğeri, geri kalanlar, çünkü kimde ne kadar silah olmalı, kime silah satmalı, karar veren bunlar. Bu daimi beşler, üst seviyeli toplantılar yapıp ortadoğuya sablan silahların tesliminden önce birbirlerine bilgi vermelerini karara bağladılar. Ancak, 1992'de ABD'nin Tayvan'a F-16 uçaklarını satması üzerine Çin toplantıdan çekildi. Buna benzer bir yığın silahsızlanma anlaşması, hep aynı sebepten gizlice delindi, yanını kaldı.

Bir başka büyük anlaşma, nükleer silahların yayılmasını önleme anlaşması. Bu anlaşmaya göre, ABD, Rusya, İngiltere, Fransa ve Çin, bu silahlara sahip olmayan diğer ülkelere nükleer silahlarla ilgili hiçbir bilgi, teçhizat vermeyeceği konusunda anlaşır. Anlaşma 1996'da imzaya açıldı, halen yürürlükte değil. Silahsızlanma konferansına katılan 44 ülkeden 41'i imzaladı, ancak bunlardan 31'i onayladı, Hindistan, Kuzey Kore, Pakistan imzalamayan ülkeler arasında. Bu silahsızlanma konferansında İran kırıntı rapor savaşları yaşıyor ve netice alamıyor. Tam tersine, her ülke, araştırmalardan raportalardan daha gizli, daha değişik silah sahibi olmaya, anlamını çıkıyor.

Bu anlaşmalar neyi yasaklamak istiyor? Önce nükleer bombalar, sonra kimyasal, biyolojik bombalar. Nagazaki ve Hiroşima'dan sonra nükleer çalışmalar aklı almaz hızla gelişti. Bugün dünyada kimlerin elinde nükleer tesis var tam olarak bilinmiyor. Bilinenler beş büyük ülke ve bu ülkelerin gizlice transfer ettiği ülkeler.

Bu bombaların imalı, taşınması, korunması, hangi araçlarla atılacağı, atılacak araçların güvenliği bir yığın teknik ayrıntı ve çok yüksek teknolojik gelişim istiyor. Hemen herkesin kolaylıkla bu bombalara sahip olamayacağı ortada. Diyelim kıtalararası balistik füzeler geliştirmek her yığının harcı değil.

Ancak, kimyasal ve biyolojik silahlar, nükleer bombalar gibi yoğun, çok ileri teknolojik bilgi istemez. Kolay üretilirler. Bugün dünyayı kanştıran, siyasetleri çözen, diplomatik görüşmeleri kilitleyen işte bu kolayca üretilen kimyasal ve biyolojik silahların, kimde, ne kadar olduğu konusundaki bitmeyen ajantlı tartışmalar!

Biyolojik, kimyasal silahlar bir evin banyosunda üretilirler. Bakteri, virüs, mantar ve parazitler, şarbon, çiçek ve veba gibi hastalıkları üreten kitleleri imha etmek, çocuk oyuncağına döndü.

Birleşmiş Milletler'in bir denetim mekanizması olarak sonunun gelmiş olmasına sebep de bu. Bu silahların denetleme imkanı dünyada yok oluyor. Her insan evinde, odasında hazırlayabilir. Bodrumunda gizleyebilir. Tüm bunları denetleyecek kadar büyük bir teknoloji kurulamaz, mümkün değil.

Terörist gruplar pekala bu silahları küçük bir oda içinde yapabilir. Hatta binlerce denetçi gönderseniz, bu silahları hiç bulamayabilir. Çünkü silah insanların kafasında, bilgi kafada, bir ay gibi zamanda bu bilgiye sahip insanlar bombaları üretilir.

Kimyasal silahlar, yakıcı gazlar, gözyaşırtıcı gazlar, kan zehirleyici gazlar, kusturucu gazlar... Bir kısmı deriyi yakıyor, bir kısmı akciğerlere su doldurup öldürüyor. Çok sinsi yapıları var. İşte bu akıllmaz silahları da bilimadamlar üretti. İnsanlık ile iki yarıda bu bilimadamların karşı büyük bir direniş geçecek, bu bilimadamların ahlakla, vicdanla, cezaıyla, toplumsal baskıyla sıkıştırılacak. Çocuklarımız bu canilerin dünyasında yaşayacak. Bu gazların çok hain yapıları var. Gözle görülüyor, elle tutulmuyor, tedbir alınmıyor.

Hatta bu biyolojik, kimyasal silahları kullanmak büyük teknoloji istemiyor ama, bannırmak, uzun müddet tutmak büyük bir teknoloji gerektiriyor. Hatta üretildikten sonra imhaları imkansız oluyor...

Bu bombalar, pazarda, piyasada ayağa düştü, büyük devletlerin silah gücü bu kolay üretilen silahlarla zayıfladı, çünkü bir büyük devleti bir öğrenci yokedebilir. Bu silahlar yüzde yüz bütünlük ister, elinizde patlayabilir, mahallenizi, şehrinizi havaya uçurabilir, yüzbinleri istemeden öldürebilirsiniz. Bu kadar tehlikeli silahların hammaddelerinin pazarda satılmaya başlaması dünya siyasetinin yönünü değiştirmeye başladı.

Hardal gibi etkinsiz hemen göstermeyenler var. İran-Irak savaşında kullanıldı, etkisiz hale getirme süresi 12 saat olduğu için İranlı askerler uyanmadı, hardalı emmiş elbiseleri giydi, uzun süre buhar solunan nedeniyle korkunç ölümler oldu.

Bugün dünyada hiçbir çatışmada kullanılmamış ama inanılmaz ileri boyutlarda geliştirilmiş bir düzine gaz var. Kimyasal silahların feci etkilerini hergün gazetelerden okuyorsunuz, etkileri sadece insanları değil, uzun süre toprağı, otu, böceği ebediyen ortadan kaldırıyor.

Yani, her kimyacı, her eczacı bu silahları üretilir. Dünyayı yokedecek korkunç silahların herkesin eline geçebileceği korkusu, bugünkü siyasetin ve insanlığın en büyük endişesi oldu. Yalnızca dünya düzenini ve ülke sınırlarını bu endişeler belirleyecek. Büyük ülkelerin kitle imha silahları konusunda harekete geçmesi ve denetim savaşlarının başlamasının sebebi bu...

Mesela, Sovyetler'in çöküşünden sonra, boşta kalan Rus bilimadamları önüne gelene nükleer bilgileri, maddeleri sattı. Hatta Türkiye, kimyasal, biyolojik, nükleer maddelerin pazarı haline geldi. Kimin eli kimin cebinde, kimde ne var, bir karambole döndü. Dünyanın en büyük istihbaratlarını bu kadar yaygınlaşmış nükleer, kimyasal, biyolojik kaçakçılığı, pazan kontrol etmesi imkansız hale geldi.

Mesela, anlaşmalara yanaşmayan ülkelere bir Kuzey Kore, Kuzey Kore'nin bombayı elinde bulundurmasından daha tehlikeli olan bu bilgileri kimlere verebileceği. Bir terörist gruba pekala verebilir. Panik burada.

Anlaşmalara yanaşmayan ikinci ülke İsrail. Etrafı araplarla çevrili İsrail, elindeki nükleer gücü kimseye tartışmıyor bile. Hiç bilgi vermiyor. Kimseye hesap vermiyor. Tüm Araplar'ı dize getirinceye, ya da ebedi barışa Arapları inanmaya kadar, diyor, İsrail'in bu katı tavır karşısında Irak'ın elindeki bombaları işlemek ya da İran'ın, Suriye'nin elindeki bilgileri başkalarıyla bölüşün demek, imkansız.

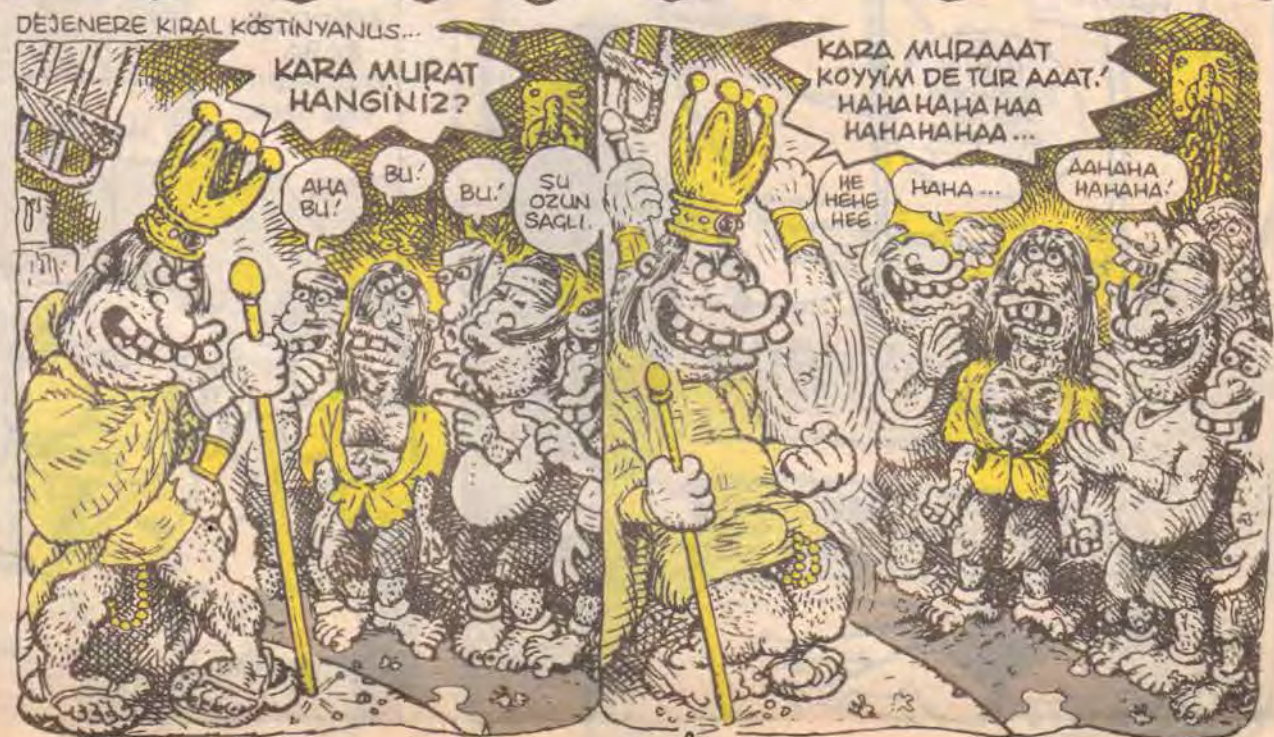
Bir Alman kimyacının II. Dünya savaşında haşere ilacından bulduğu tabun veya GA denilen ajan iki yıl sonra sarın denilen CB'ye dönüştürüldü. Alman işgalinde kimyasal silah depoları bulundu ve büyük devletler bu kimyasal silahları üretmenin peşine koyuldu. Yıllar var ki, bilim dergilerinde bu gazların insanları nasıl feci ve seri öldürdükleri artık magazin haberi oldu. Bu korkutucu gazların haber yapılmasının yan etkileri üzerinde dahi komplot görüşleri ileri sürüldü. Deniyor ki, bütün hastalıkların çıkış nedeni, korku ve güvensizlik, bu silahların insanlığı korkutucu haberleri ancak ilaç şirketlerinin işine geliyor. Bu haberleri sık yapın, ilaç şirketleri kazansın.

Bir büyük teknolojik yenilik, biyolojik, nükleer, kimyasal silahların düşman üzerine hangi araçlar-

Devamı: 10. Sayfada

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

SAFARICI ALPAY ve YÖRENİN KIZI TANITA...

SIKILHAN ile diyalog çabaları

- Alooo, Sıklhoooğ...
Alooo
- Kim?
- Aloooğ, Sıklhooo, evet, alooo Sıklhoooğ... Hihihi, evet, hihihi... Sıklho?

- Anne?

- Evet Sıklhan ben annen evet. Reklamlardaki gibi arıyım dedim. Hani var ya Bingöl'ün Yayladere'si, GSM şebekesi... Ordaki teyze gibi, hoşluk olsun diye. Mizah bu işte Sıklhan hihihi, evet hi. Dolapta didilmiş tavuk eti var onu mikrodalgada ısıt da ye emi çocuğum, seni seviyoruz Sıklho. Tavut diddik, espiri yaptık, evet. Bu arada yanlışlıkla sünnetini sildiğim için bana kızgın değilsin di mi Sıklhan? Yani bu ilerde annenden nefret edip seri katil olmana yol açmaz di mi çocuğum. Seri katil olmamalıydın Sıklhon. Üniversiteden sonra mastır yapıp en az iki dil bilmelisin.

- Rica edicem beynimi dldmeyelim anne. Ne dediğini anlamıyorum. Nası yani "Yanlışlıkla sünnetini sildim"? Bi daha mı olmam gerekiyo?

- Saçmalamamalıydın Sıklhan. Öyle değil çocuğum. Ben yanlışlıkla senin sünnet düğününün kayıtlı olduğu VHS anı kasedine, Ally McBeal dizisinin yünzonbirinci bölümünü kaydetmişim. Ally McBeal Çin Restoranında tanıştığı biseksüel bir brokırila yakışıklı afroamerikan bir jinekolog arasında kararsız kalıyordu. Önemli bir bölümdü, ofisteki kız arkadaşlar için kaydediyim istedim ama yanlış kaset geçmiş elime. Aslında tamamı silinmemiş. Rahmetli Vasfi Dede'nin yastığına çeyrek altın iğnelediği bölüme kadar var. Çeyrek altın da duruyo, evet.

- Gerçekten önemli değil anne. Yalnız o kasetlerin durduğu rafta benim ilk dört cinayetimi anı olarak sakladığım bi kaset var hihehe... Bşey kaydederken yanlışlıkla onu silme olur mu? Diğer seri cinayetlerim önemli değil de ilk dördünün bende anısı var. Hihehe, evet, hihe...Haneke...

- Komik olduğunu mu sanıyorsun Sıklhan, hümour bu değil çocuğum. Evet, didilmiş tavuklarını ye ve dersine çalış. Okulda öğrendiklerini günü güne tekrar etmelisin. Seni seviyoruz Sıklhan, çağdaş, espirili, sevgi dolu ve ilgiliyiz çocuğum. Şarjım bitiyö, öpüyorum. De haydi Sıklhoooğ, babay! Hihihi, evet.

- Alo, Sıklhan, Çağatay ben Abi, naaber? Hatırladın mı Vietnam'da beraberdik huhe...

- Obaa! Nedir, bu gün "Açın Sıklhan'a komiklik yapın" günü mü? Olm, örgüt müsünüz lan siz?

- Aaa hastaya bak, olm lan kötü mü sana komiklik yapıyosak. Keşke biriteri de bana açıp espiri yapsa moralimi düzeltse. Var ya Sıklhan feciiyim, moralman göçtüm olm. İnternette tane tane toplayıp binbir emekle biriktirdiğim kirkaltıbin kukuluk dev porno arşivim bozulmuş. Sabah kayıtlı oldukları siidiye baktım, hiç bi resim açılmıyo.

- Huhehe... Bu komik işte... Hani sen internette porno biriktirmeye tövbekar olmuştun lan? Hani bilgisayarı bir köy okuluna bağışlayıp bi daha açmıyaktın... Hem nası kirkaltıbin kuku aynı anda bozulmuş ki?

- Salak kardeşim CD'nin üzerine at nalı miknatıs tutmuş. Manyetik ortam da bozmuş tabi kukuları. Şimdi işin yoksa bi daha biriktir. Sen de var mı hocam beş on tane özel resim. Hani beğenip kaydetmişindir belki bir kenara.

- Usta yaa sen kafana da tutsana o at nalı miknatısı. Hatta yastık kılıfının içine koyup üstünde uyu belki beynine iyi gelir.

- Aha... Bi resmi açtım abi... Yaşasın bu kurtuldu. Cık... Öbürküler açılmıyo... Yazık be abi, o kadar emek sarfetmişim. Kirkaltıbin resimden bi tanesi kurtuldu, sadece onunla naapcam ben şimdi?

- "Vajina Monologları"

- Efenim abi? Alo? Sıklhan... Yine kapadın mı lan uyuz. Abi kapadıysan "kapadım" de. Niye konuşuyorsun beni burda tek başıma monolog şeklinde. Ayıp bşey yaa. Senle de bi türlü diyaloga girilmiyo olm, harbi rahatsız bi insansın yani.

<http://www.atillaatalay.net-firms.com>

Atilla Atalay
sıklhan@lemari.com.tr

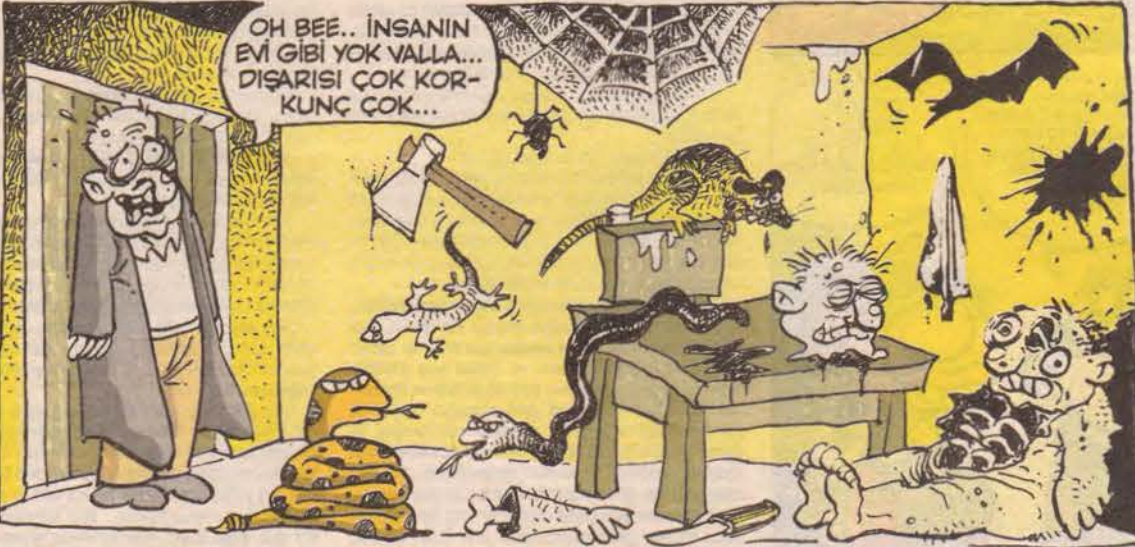
TEREFLİ

PICTURES

ÇAN
BARSLAN

1.
öykü
Evine
bağlı
Şaibeli
adam

2.
öykü
oğlu-
nu mu
bişeyi
neyi
caaran
adam

BU SAVAŞ SENİN VE BENİM GİBİLER YÜZÜNDEN ÇIKACAK

Büyör musun, bu savaşı senin gibi insanlar çıkartacak...

Dünyayı, ağgözlülükle ele geçirmek, her şeye sahip olmak istiyenler... Aslında onlar da senin gibi çok umutsuzlar. Büyör musun... Hayatından, ele geçirmek istedikleri bu dünyadan, kendilerinden çoktan kesmişler ümidi. Savaş değil sadece arzularından... Savaşla birlikte hayatın kopmasını istiyorlar aslında. Kırımın kopmasıyla birlikte İsa Mesih'in yeryüzüne ikinci kez inip onları cennete götürmesini bekliyorlar... Amerikalı ve İsrailli zenginler kendilerine satın aldıkları mezarlıklardan İsa'nın çarmıha penildiği yere çok yakın olmasını istiyorlar. En pahalı mezarlıklar çarmıha en yakın olanlar. Cennete herkesin önce gitmekmiş bütün telaşları... Bu dünyada kaplı olan yerler onlara yetmemiş besbelli... Orada da en güzel yerlerin kendilerine ait olmasını istiyorlarmış...

Her şeyi ele geçirmek ve maddi olan ne varsa hepsine sahip olabilmek yolunda yaşam sevinçlerini ve hayatın sırtını çoktan yitirdiklerini belki herkesten önce onlar anlamışlardır. Kazandıkları kaybettilerini... Sevgiyi, büyüyü, şefkat ve anlayış duygusunu... Onca insanın ölebileceği geçeriğin bile ayırda varamayacak kadar ilgisizler hayata karşı bu yüzden... Çünkü çoklarken, insanları önce özerlerinde egemenlik kuracak ve ardından teslim alındıkları sonra buruşturup atılacak kadar değersiz nesneler onlar için... Yaşamaları yok olmaları arasında hiç fark yok onların gözünde...

İnsanlara nesne gözüyle bakmanın bir süre sonra kendilerini de böyle hissetmeleri kadar doğal bir şey olmaz. Karşıdakinin bircik ve vazgeçilmez olduğunu düşünürler ancak kendilerinin de bircik ve vazgeçilmez olduğunu düşünürler...

Her şeyi sahip olamayacaklarını anlamış olmaları ki dünyanın sonu gelsin istiyorlar... Ama öleceklerine de değeri olmamak ki cennete ayrıntı düşünülmesi yerlerde sonsuza dek mutlu yaşamayı umut ediyorlar hala... Ölümleriyle hala yüzleşememişler belli ki... Yüzleşemedi başka türlü bir hayat sürerlerdi çünkü... Bu kadar hırslı ve acımasız bir hayat sürdürmedir o zaman. Paylaşmayı ve anlamayı öğrenirlerdi... Vicdanları gelişir, ellerinden geldikçe haksızlık yapmama çabası, yaptıkları zamansa kendilerinden utanır, kurdıkları, haksızlık yaptıkları insandan özür dilemeyi düşünürlerdi... Ölümleriyle yüzleşemedi çok edere, ezip geçerek yaşamaları anlamış oldukları görür, her şeyi sahip olmak için sandıkları hırsları ve ağgözlülüğünü onları bir gün derin bir boşluğa sürükleyecekleri içten içe hissederdiler...

Eğer yüzleşemedi kendilerini, ben şu kadar şeyi sahip oldum ya da olmalıym, yerine bu dünyada yaşamaları gerçek bir anlamı olup olmadığını düşünürlerdi... Yaşamalarının gerçek bir anlamı olup olmadığını bir kez olsun deninden ve cesaretle sorgulamadıkları için hep maddi, hep günlük hayatın içinde kalmak zorunda hissetmişler kendilerini... Hep yüzye, hep oyunların içinde... Her şeyin hep daha çoğunu istedikleri ve bütün çabaları buna yönelik olduğu için kazandıkları, elde ettikçe, sahip oldukça azaldıklarını, tükendiklerini, parçalandıklarını bir kez olsun bile sahiden hissetmişlerdir...

Neden giderek azaldıklarını, tükendiklerini, parçalandıklarını hissedemiyorlar köklü bir sıkıntının içine yuvarlanırsun... Derinde duran, pis, yapışkan bir sıkıntıdır bu... Büyük bir dramdır aslında köklü bir sızıyla yaşadığı halde bunu neden yaşadığını, hayatında nelerin eksik olduğunu, neyin özlemini çektiğini bilememek...

İşte savaşı bu köklü sızıyla yaşayanlar, ama bunu neden yaşadıklarını bile bir kez olsun düşünmeyenler çıkartacaklar...

Bu savaşı senin gibi insanlar çıkartacak... Senin gibi içlerinde hep denir bir sıkıntı duyup da bunun yaşam biçimlerinden kaynaklandığını değil, sahip olduklarını henüz yeterli bulmadıklarını yoranlar çıkartacaklar bu savaşı... Sahip olmak istediklerinin hiçbir zaman sonu gelmeyeceğini fark edemeyecek kadar hırsına ve ağgözlülüğüne yenilmiş olanlar çıkartacak...

Aslında yeterince anlamışların seni... Sevemediğini, sevmeye yeteneğinin olmadığını içte içte biliyordum, ama bir türlü kurtaramıyordum kendimi senden... Ne zaman senden uzaklaşmak istesem, ne zaman seni unutmak için köşeme çeksem, beni kendi haline bırakmıyor, çok özlediğini, benmiş yaşamadığını, senin için çok önemli ve vazgeçilmez olduğumu söylüyordun. Ve öylesine iyi bir oyuncuydun ki her defasında beni söylediklerine inandırıyor ve yeniden kazanıyordun... Duyuşrucu bağımlısı gibi olmuştum içimden bir ses, yapma, gılsın ona, yine aynı şeyler olacak, bir yara daha alıp yeniden köşeme çekileceksin, diyor ama başka bir ses, git, sonuna kadar yaşa, ne olacağını düşünme, böyle bir duyguyu bir daha yaşayamazsın, yaşamadığını, bir şeyler eksik kaldığı için sonra çok acı çekersin, diyor... Ve ben hep bu sese kapılıp sana geri dönüyordum...

Kaçırıcı teklif ediliş, kaçırıcı kavuşma olurdu bu, nedenlerini ve sayısını hep unuttum olurdu... Çünkü ne zaman sana geri dönsen adeta çocuklaş, geçmişte yaşanan onca acı deneyimi unuttur, sana yeniden kavuşmanın o tarifsiz sevinci ve neşesi içinde bambaşka bir benliğin içine girer, gerçekliğimden kopar, bir süre hayal dünyasında yaşırdım...

Sonra yine sen beni o hayal dünyasından uyandırır, o çocuksu neşemi içimden sökerek alır, beni yeniden geldiğim yere yine geri gönderir... Ve bunları yaparken kendini hep haklı bulur, ilikçiyi bu hale getiren hep ben olduğumu, bu aynılığı benim hatalarımdan ve yanlışlarımdan kaynaklandığı bana bir şekilde kanıtlar, ayrıştığını bütün suçunu benim üzerine yükler. Sonra yeniden kendi hayatına dönerdin...

İçimdeki o ilk sesin dediği olurdu her defasında, her defasında köşeme bir yara daha almış olarak dönerdim. Ve her dönüşümde, artık bu son, bir yara daha almaya tahammülüm yok, onu unutmaya mecburum, yoksa bu benim sonum olacak, derdim kendime... Ve senin açığın yaralan canım tarifsiz acı olarak sarmaya başlardım... Ve sensiz geçen her günün başında ve sonunda, onu bu gün daha az düşündüm. Bir önceki günden daha az sızladı içim, kurtuluyordum ondan, birkaç hıltaya kalmaz kuşlar gibi hür olurum, onun içime bıraktığı bu yaralı aşkdan sonsuza dek kurtulacağım, sanki hiç bir şey yaşamamış gibi olacağım, bir rüyaydı, geldi geçti, diyeceğim, halta eskisinden daha iyi ve daha özgür hissedeceğim kendimi, diye ayıtmaya çalışırdım. Ben dileimin uzerinde bir bir güçlükle doğrulmaya uğlaşırdım, sanki bütün bu can çekişmelerimi, bir kanlı hesaplaşmaları uzakta bir yerden büyük bir dikketle ve anı anına izliyor-muşcasına, belki birkaç gün daha geçse yaralanımı larmam saracağımı kendimi inandırmışken telefonun gelirdi...

Çok özledim, derdim. "Seni çok merak ettim. Biz dost değil miyiz? Birbirimizi hiç aramayacak mıyız? İhtiyaç duyduğumuzda hatırlayamayacak mıyız?"

Öylesine sakın ve sıradan bir sesle söyledin ki ben... Kendini bu hayatın dışındaki bir zamanda yaşıyor-muş gibi hissedirdim o an... Sanki bir hastaydın da, sen de doktorunla benim. Bugün nasılsız bakalım, yaralarımız acıyor mu, hatıraların artık biraz, bırakmayn kendinizi böyle, biraz çabıyla yaralarınız iyi olacak, göreceksiniz diyi den doktorun sesiydi sanki sesin... Bu sesini duyunca, sanki büyük bir cezayla hayatın dışına fırladığımı o yerden sana ağzıma geleni söylemek, lanfeller okumak, canını tarifsiz acı olarak isterdim, ama yine de elimden gelmezdi sana bunları yapmak. Sadece sesini dinlemek, o anda nasıl bir ruh hali içinde olduğuna hastaları bir merakla anlamak isterdim...

Senin o, dost değil miyiz, sözün sanki yıllardır yitilmiş bir gezegende yaşıyor-muşum duygusu uyandırdı bende. Dost... Onca acıdan, onca ayrılık ve özlemden sonra söylediklerin o "dost" sözcüğü bedenimi içinden çıkarttı, hayalleime usulca gömdüğüm aşkın o puslu aynasını yüzüme haince çarpıp, aynanın kanlı parçaları ruhumun o bir türü... kapamamış yaralarına birer birer ve sonsuz bir acıyla gömülürdü...

Nasıl hiçbir şey olmamış gibi ararsın beni, derdim... Nasıl da kayıtsızın onca yaşananlara... Ne anlamı geliyor, dost değil miyiz, diye sorman... Neden izin vermiyorsun yaralarımı sarmama... Bıraksana beni kendi haline... Seni unutmama izin versene... Hiç mi acıma duygusu yok sende...

Kanayan bir şarho gibi çıktırı bu sözler ağzımdan... Ahengi bozulmuş bir ağıt gibi... Oiz çokmuş bir onurun çaresiz, tiz çoktan gibi çıardı...

"Ne var bunda?... Ne bu öfke?... Seni anlamıyorum. Hatırlını soramayacak mıyım senin? Düşman mıyız?... Kabağışmana gerek yok..."

Aldırı yitmiş bir çocuğu teskin edercesine söyledin bütün bunları... Gücünden ve ağbığın yaralanımı ne denli derin olduğundan hiçbir şüpheli duymuyonmuşcasına söyledin... Sanki senden gizli bir şey yaparken beni yakalamış gibi beni kendime suçlu hissettirdin.

Seni sevdiğim için ben suçluydum. Beni tek edip gittiğin için daha da suçlu... Her şeyi mahvettiğim halde, bana lütfedip uzattığın dostluk elini kabul etmediğim için bağışlanmaz bir suçlu...

Evet, benliğin halı benim içimde saklı olan parçasını kopannak, bir daha senin tarafından yaralanmamak ve ruhumu senden sonsuza dek kurtarmak için savasırken beni suçlusu yakalamışın ve içimdeki benliğin yerine beni yerleştirdi, kaldığın yerden yeni bir kanlı oyuna başlamak istiyordun aslında... Beni özlediğini söyleyip, biz dost değil miyiz, diye sormanın altında dizlenimin üzerinde doğrulmamı istemeyişin yatıyordu...

Hem hangi efendi ister kölesinin zincirlerini kınıp özgürlüğe kavuşmasını... Nasılsın, seni merak ettim, diye sorarken aslında benden duyarak istediğin senin için ne

TEZKERİYİ BEKLEMEDEN KENDİ İKANKLA RIMLA DA VURULMA BENİ SENİ SADDAM EFENDİ...Bİ SÜRÜ SATOEAU MATOLU ŞARABI KONUŞLANDIRIIM BAK BURAYA...

OH! KAHRAMAN... SİN SEN ŞENSOY...

ABD' ME DOKUNMA

NO PEACE NOOOO! NEVER NEVER! YESS WAR YESS YEEES!

KAHRAMAN MASA ESAT

DUR BAKIM ÇIKTI ALT KATTAKI KADIN BANYODAN...UFF... ULAN KAPATTIRIN ŞU DELİĞİ BİLADER, ERKEK ADAMIZ, GÖZÜMÜZ KAYIYO GAYRI İHTİYARI...

BİTLİ İLE MAĞDUR VE AGRESİF Yazar: Haybed Şensoy

Vaktiyle biliyordum ben bunu sızle hıpl olduğunu söyleniş miydım? Bunu çiçek çocuğu olarak terdimesi yapılabilir. Kuşak dediysem 68 kuşağı. Bağlısın durmaz şekilde söylersem daha iyi de beline de bağliyorlar çünkü! O başka olduğu için onu demiyorum. O için esprisi. İbrilimden falan. Oysa yıl 2003! Aylardan Mart ayı. Kedilerin azma zamanı. (3 gün fırtına). Bir söz vardır: "Mart kapısı, kazma sapısı" derler. Şimdi esas olarak iki ülke karşı karşıya. Ben birine "Hiç saldırmagan", diğeri "çok saldırgan" diyor. Saldırmagan olanı ABD. Elinden geleni yapıyor. Ama saldırgan Irak dayatmacı ve ne hukuk ne başka açısından delice kendine saldırtınmak için ABD'yi yanlardan bombalayıp duruyor. Irak, çağımızın bu acımasızca pis biyolojik, kimyasal, semistik El Samod füzeleyle (El Samod: İyilerin canı cehen-neme demek) ABD'yi füzeledikçe pis gözümlü banş bürümüş banş romantik bitli ve esrakerş pis hıplerin alçakça hasta beyin çocukları alkolik ve bitli olarak bitli-berberle birlikte kuzul ağzlarından histerikli salıyalar saçarak pis pis "Baniili! Baniili!" diye histerik histerik alçakça gılgıklar atıyorlar. Bu arada Iraklı çocuklar ve bil-hassa ihtiyarlar Arapça "Savağa hayır!" bağırıp medyatik olmaya çalışıyorlar. Bütün gazeteleri akşamdan merceğe yatırp fotoğraflara dikkatle baktım. Orada, adının El Ahmad olduğunu zannettiğim Iraklı bir ihtiyar var. En çok da o medyatik olmak isteyenlin olduğunu o çok iyi tanıdığım psikolojik bakışından anladım. Ve o fotoğraflı büyütüp çöpe attım. Ve masama inanmayacaksınız vuruldum. Vaktiyle biliyordum yazımın başında sızle hıpl olduğunu yazmış mıydım? Hem de en azılırlardan. Bütün Paris beni Pippi diye söylerd. Ama ben asker taşıyıldım ve Vietnam savaşında ABD'yi destekleyen tek hıpliydim. Ama şimdi özgür İrademle baskı-cı bitli hıplı gene hıpliyim de lıyca kazıtıyorum kafamı ayırık otu gibi...

ULAN SENİN KADAR ACAMI Bİ BERBER GÖRDÜY. SEM EN NAMEDİ ADAM OLAYIM ULAN...

AMMA ABİ, TRAŞTAN ÖNCEKİ TIPINIZ BİR BAKIN... ŞİMDİ NE YAKIŞIKLI OLDUNUZ...

circlepleh@leman.com.tr

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

TEZ - ANTİTEZ

Güneri İcoğlu

Sanırım artık hayatımızı küçük mutluluklar küçük başarılar yerine, küçük başarısızlıklar üzerine kurmamız gerek. Zira Londra'da yapılan bir araştırmaya göre; insanların küçük başarılar ve küçük mutluluklardan adeta tiksindiği ortaya çıkmış. Zira yapılan anketler sonucunda herkes büyük başarılar, büyük mutluluklar istiyormuş. Çok büyük başarı olmayacaksa, bari hayatımızı küçük başarısızlıklar üstüne kuralım şeklindeymiş anket verileri. Neden mi? Çünkü küçük başarısızlıklar seni başkalarına muhtaç kıldığı için insanlar birbirine bağımlı oluyorlarmış ve bu duruma da seviniyorlarmış. Öyle ki artık insanlara sempatik geliyormuş bu durum. Giderek herkes birbirine bağımlı olma-

yı sever hale geliyormuş. Peki nedir bu küçük başarısızlıklar?.. Mesela, çorap katlayamamak, yemek yapabilmemek, ütüyapamamak, ampul değiştirememek, cam macunu çekememek gibi... Buna benzer gündelik dandikten şeylerin hepsini yapabildiğinizde karşınızdaki ona bağımlı olmayacağı için sizin bu küçük başarılarınızdan da, sizden de tiksiniyor ve sağlıklı bir ilişki olmuyormuş.. Bu tezi şöyle analiz ediyoruz; ilk başta, "haydiii, bu nasıl tez, olur mu böyle şey?" dedirtiyor, pek akla yatkın gibi görünmemekle birlikte biraz düşününce akla uygun gibi geliyor. Sonra biraz daha düşününce "Doğru be abi hakikaten de yüzde yüz böyle abi" diyoruz...

Baştarafı 4. Sayfada

la atılacağı, İ.Dünya savaşında atom bombasını uçakla gidip atmışlardı. Şimdi balistik füzeler geliştirildi, sonra cruise, sonra scud. Bu füzeler menzillerine, uzaktan kumandasına, radar-dan gizlenmesine, atmosfer üzerinden uçmasına, yön bulma-sına, kıtalararası yol alması gibi özelliklerine göre sınıflandırıyor, ancak, bu füzelerin her biri çok çok yüksek bilgi ve teknoloji istiyor.

Mesela, Irak'ı birkaç yıl denetimsiz bırakın Avrupa kıtasını yok edecek füzeler geliştirdiği 1991'deki denetçi raporlarında yazıyor... Hem üretimi, hem atılması, hem barındırılması çok yüksek teknoloji isteyen bu bombaların gizlenmesi de büyük teknoloji gerektiriyor.

Sovyetler'in çözümesinden sonra Rusya'nın belki de paraya ihtiyacı vardı, İran'a nükleer tesis kurdu, balistik füze satı.

(Nükleer, biyolojik, kimyasal silahları komşuları geliştirip üretirken Türkiye neden sessiz. Türkiye'de bu silahlardan var mı? Gizliliğini koruyan ülkelerin başında neden Türkiye geliyor.

Türkiye'nin sessizliği anlamlı sessizlik. Türkiye'nin siyasi askeri dostlarından elinde bu silahlardan olduğu şüphesi yüksek. İsrail'e dostluğu ve Amerika'yla çok sık diğdendirikleri stratejik dostluk beyanları çok anlamlı. Stratejik dostluk, askeri, güvenlik alanında ortak çıkarlar anlamı taşıyor. Stratejik dostların nükleer bombaların ortasında dostlarını kekik gibi bırakması mümkün değil. Stratejik dostluk vurgusu, askeri, güvenlik alanında İsrail ve Amerika'yla sürekli, fazlasıyla iç içe andlaşma, ilişkiler ve Türkiye'nin İsrail ve Amerika'ya biline-mez derin bağlılığı, Türkiye'nin. boş olmadığını gösteriyor.

Türkiye etrafındaki nükleer tehditten neden rahatsız olduğunu beyan etmiyor. İnsan komşularına bas bas bağırmaz mı, nedir bunlar diye. Bir tuhaf sessizlik de, AB'ye giriş tartışmalarında.. AB, Türkiye'yi sürekli insan hakları ihlali konusunda uyardı, ancak Türkiye'nin de çevrecilik konusunda elinde büyük kozlar vardı... Mesela, bizim elimizde hiç nükleer tesis yok, her birimizin onlarca nükleer tesisi var diye politika yapabiliirdi, hiç sesini çıkarmadı, bu kozu hiç kullanmadı. Bu anlamlı bir sessizlik..)

İsrail'in nükleer bomba konusundaki keyfi, başına buyruk oluşu, andlaşmaları hiçe sayışı, Kuzey Kore, Irak ve İran ve Libya gibi ülkeleri kudurtuyor, kavga da burdan çıkıyor. Ser-seri, terörist devlet ilan edilseler de, nihayetinde bu ülkelerin devlet sınırları var, coğrafyaları uydudan gözüleniyor, bu devlet-lerin içine sızması ajanlık faaliyetleri var, yani bir şekilde denet-leniyorlar. Baskı ve ambargoyla sıkıştırılıyorlar. Asıl tehlike, ül-kesiz devletler.

İslam dünyasını son yirmi yıldır kasıp kavuran ülkesiz örgütler, ya da devletsiz örgütlerin büyüklüğü şaşırtıcı.

Taliban'ı tanıyoruz. Suud destekli. Taliban İslam devleti kur-du. Bu İslam devleti, radikal İslam'ın ikinci başansı, birin-cisi İran İslam Devrimi'ydı. Ancak İran'ın köklü devlet gelene-ği, devletini sürekli kılmayı bildi. Rusya'yla nükleer çalışmalar başlatı. Bugün Basra Körfezi'ne girecek her gemiyi su altın-dan yokedecek füzeleri var. Ve devrimden sonra Irak savaşın-da kimyacı, fizikçi gibi teknik adam sıkıntısı çekti, hızla bu açığını kapattı..

Humeini'nin Lübnan'daki kolu Hizbullah, eşi benzeri olma-yan gaddarlıkta bir örgüttü. Lübnan'daki iç dengeleri bozdu. Şiiler çoğaldı. İsrail saldırılarına cevap verdi. Bugün, İsrail'in boşalttığı sınırları Hizbullah koruyor. Hatta Arap ülkelerinden gelen turistler buradan İsrail askerlerine taş atıyor. Hizbullah, Lübnan'dan İsrail'i biz çıkarttık, diyor. Ve hızla partileşmeye, yani ilmlaşmaya çalışıyor.

El Cihad, Mısır'da, 1980'de Müslüman Kardeşler örgütünü zayıf bularak sıvıldı. CIA'ı yirmi yıldır uğraştırıyor. Alıkrıran başkese. Kör İmam'ın dünya ticaret merkezine saldırısıyla dünya manşetlerinde onlarca yıl başköşeyi koruyor. Siyasile-re suikastler düzenledi, laikleri, Amerikan yanlılarını hiç affet-medi. El Cihad'dan daha sert ve tuhaf bir örgüt daha var Tek-fir. Kendi dışında herkesi kafir ilan eden bu örgütün zalimliği başka konu.

Cezayir'de halkın desteğiyle iktidara gelip laik bir darbeyle safdışı kalan Cezayir İslami Hareketi (FIS) iç savaş başlattı. Katliamlar, katliamlar. Zamanla FIS'i dahi zayıf bulan, Afganis-tan direnişinden dönen İslamcılardan başlattığı "Silahlı İslami Hareketi" Cezayir'i tam bir kan gölüne çevirdi. FIS, İslami Si-lahlı Hareketin halkı İslam'dan soğuttuğunu, korkuttuğunu gö-rüp, yumuşama kararı aldı.

Filistin'de Hamas, bugün ortadoğunun en ünlü ve guru-ru bir örgüt. Filistin davasında laik, milliyetçi Filistinli lider-lele iç siyaset dengeleri bozulmasın diye sürekli taviz verip sessiz kalıyor. Çünkü İsrail'e karşı verdikleri savaşta "birlik" görüntüsü çiziyor. İntihar komandolarıyla hergün dünya ha-berlerinde. Koskoca İsrail orduları ve ajanları Hamas'la ba-şedemiyor...

Sıralayalım, Cezayir'de FIS, Mısır'da El Cihad, Filistin'de Hamas, Lübnan'da Hizbullah... Hepsinin büyük bir güç ol-masını sağlayan inanılmaz halk desteği. Bu topraklarda doğan her çocuk kendini bu örgütlerde buluyor. Milyonlarla ifade edilen genişlik ve o denli etkinliğe sahipler.

Hepsinin dünya görüşü, İslam'ın ilk yıllarındaki hayat görü-şü, yani, selefilik, İslam'ı ilk günleri gibi yaşamak.

Hepsinin ortak davası. Filistin mücadelesine omuz vermek. Sonra Afgan direnişi.. Ve hepsinin üçüncü kavga alanı, ülke içindeki laik ya da batılı kukla yönetim, kafir ilan ettikleri siya-silerle savaşmak, öldürmek..

Hepsinin büyük başarıları var, yılmadılar, durmadılar; geri adım atmadılar. Ayrıca hepsinin okulları, yoğunlaştıkları üni-versiteleri ve hakim oldukları bölgeleri var.

Yalnız hepsinde bugünlükde ilmlaşma çabaları da var. Me-sela FIS, iktidarı ellerinden alınıncaya silahlara sarıldılar, ancak, kendi halklarının pan'ide kapılmasından çok zarar gördü. Var-ıkları topyekün kaybediyor gibilerdi, hızla, partileşmenin,

Devamı 13. Sayfada

PANTOLON

metin fidan

HAIN EVLAT ÖKKEŞ Can Barışlan

İki Resim Arasındaki 7 Fark VEDAT ÖZDEMİRÖĞÜ

Kırmızı Şarap & Beyaz Şarap

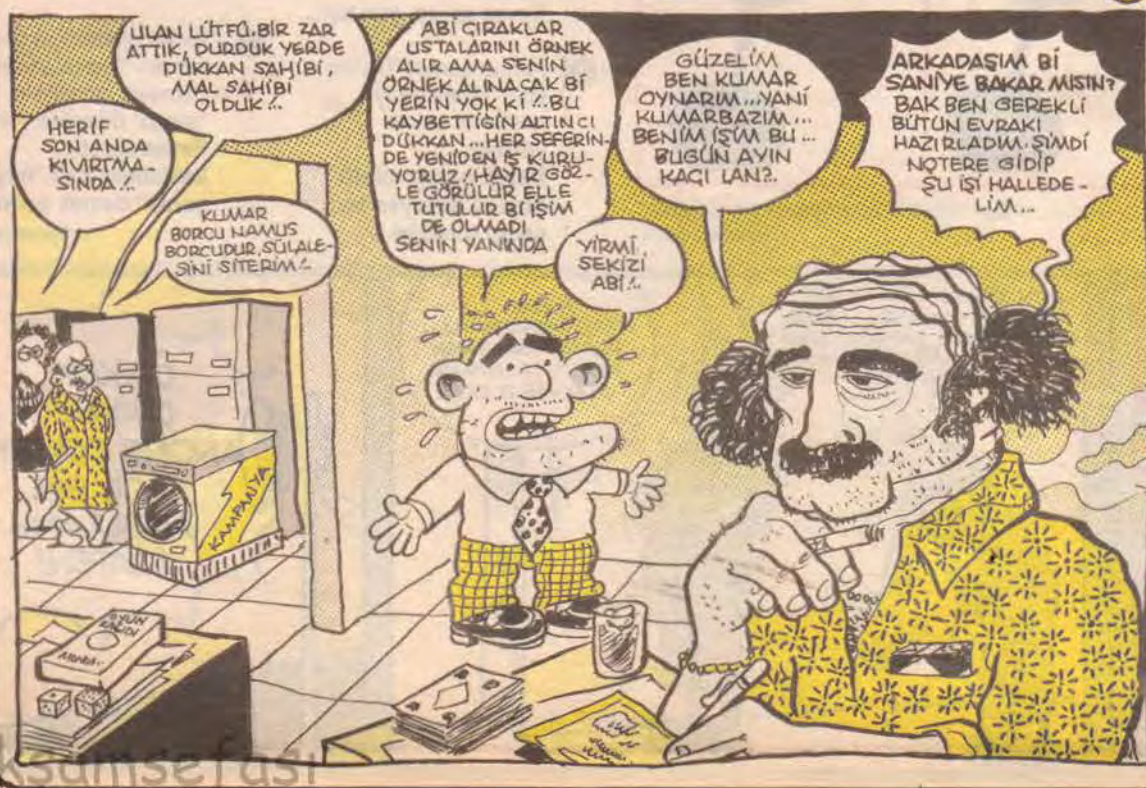

"Saat onikiden sonra bütün içkiler şaraptır" Cemal Süreya

- 1 Kırmızı şarap, genellikle erkeklerin tercihidir... Beyaz şarap, genellikle kadınların!..
- 2 Kırmızı şarap, kırmızı etle içilir... Beyaz şarap, beyaz etle! (Vejeteryanlar, rose mi içer?!)
- 3 Kırmızı şarap, esas oğlandır... Beyaz şarap, yan tip!..
- 4 Kırmızı şarap, "İsa'nın kanı" nitelemesiyle mistik bir anlam yüklenir... Beyaz şarap, mistik boyutu olmayan bir şarap türüdür!..
- 6 Kırmızı şarap, piyasanın tartışılmaz aslan payına sahiptir... Beyaz şarap, marjinaldir!..
- 6 "Sıcak şarap", kırmızı şarapla bütünleşmiş bir kavramdır... Beyaz şaraptan sıcak şarap yapıldığını görmedim, duymadım!..
- 7 Kırmızı şarap için her zaman "kırmızı şarap" demeyiz, genellikle "şarap" demekle yetiniriz Beyaz şarabı kastetmek için "beyaz şarap" demek gerekir!..

vo@leman.com.tr

sosyal çalışmaların önünü açılar...

Ortadoğu topraklarında sert islami hareketler kesin zaferler kazanamadı, hiçbir ülkede iktidarı tam olarak ele geçiremedi. Ancak inançlarından ve bab düşmanlıklarından zerre geri dönmediler!

Bunca ölü, suikast, fırtınalardan sonra radikal grupların ellerinin boş kalması, İslam'ı katliamlar, vahşetlerle tanımlanan, bu radikal örgütlerin dünya görüşlerini değilse de, siyasi tavırlarını zorlamaya başladı.

Üstelik bu grupların ortak özelliği okumuş, üniversiteli yöneticileri olması, kimya, fizik, sosyoloji okumuş, batıda okumuş insanlar. İnançlarını asla, ama, siyasi kavgalarının yönü hakkında bugün tartışma, düşünme içindeler.

Mesela, radikal İslam'ın ortadoğuyu kan gölüne çevirmesi, ya da şöyle toparlayalım, her örgütün kendi devletindeki liderlerle boşuna zaman kaybetmesi, enmelerine, zayıflamalarına yol açtı. Artık yeni bir hedef, yeni bir dil, yeni bir siyasi yön bekliyorlar...

Bu yepyeni beklendiği kıvılcımlaşırın El Kaide Örgütü... 11 Eylül'ü düzenledi. El Kaide bütün bu radikal gruplara başını ülkenizden dışarı kaldırıncı yeni bir hedef mi gösterdi. Savaşı batı topraklarının içine mi taşıyın, demek istedi. Son yirmi yılın muhasebesini yapıp, kendimizi, halkımızı, fazlasıyla ve boşuna mı öldürdük demeye çalıştı...

El Kaide'nin enternasyonal ve popüler eylemleri ortadoğu coğrafyasında büyük sevinç yarattı...

Amerika, Afganistan'da yakaladığı yüzlerce El Kaide militanını bir adaya hapsedip, sorgulamaya başladı. Film de burada başladı.

El Kaide'nin yokedilemeyecek kadar büyük bir örgüt olduğunu görüyor. Çünkü bu sert radikal örgütler aynı zamanda El Kaide'nin doğal depoları. Ortadoğunun sert örgütleri aynı zamanda potansiyel El Kaide... Ortadoğuda her genç anında El Kaide'ye katılabilir, anında El Kaide gibi örgütler kurabilir.

CIA'nın, dünya siyasetinin büyük kuşkusunu bu: Radikal İslam yön mü değiştiriyor, eskiden ne güzel kendi ülkelerinde birbirlerini boğazlıyorlardı, şimdi, tüm dünyada sahneye çıkıyorlar. Radikal İslamın yön, tarz, siyaset değiştirdiğine dair büyük izlenimleri hep birlikte izliyoruz.

Birincisi. Taliban, Hizbullah, FIS, El Cihad hiçbir kimyasal, biyolojik silah kullanmadı. Ortadoğuda kullanılan kimyasal, biyolojik bombaların birincisi İran-Irak savaşında, ikincisi Irak Halepçe'de üçüncüsü Esad tarafından Hama'da atıldı. 1991 Körfez Savaşı'nda Amerika Bağdat'a seyyahat etmiş uranyum kullandı, bugün dahi çocuklar sakat doğuyor. İkisini Saddam, birini Esad, birini Amerika... Bu dört bombanın da bu örgütlerle hiç ilişkisi yok. Ama Hizbullah isterse bu bombayı İran'dan pekala alabilir... Ya da, El Cihad gibi bir örgüt bu bombayı her yerden alabilir...

Bu bombayı önce ve ilk defa El Kaide 11 Eylül'den sonra kullandı, şarbon... Şarbonlu mektuplar, dünya siyasetini, trafiğini, ajanlarını sarsacak kadar önemli, büyük bir siyasi dönüşüm.

Bu inanılmaz karalı, keskin ve milyonlarca üyesi olan örgütler, kimyasal, biyolojik silah kullanmaya başlarsa, işte dünya devletleri, sınırları, andlaşmaları, güvenlik ve ve ve ... herşey yeniden tartışılmak ve yapılmak zorunda...

Amerika'nın ve dünyanın korkulan bu... Teröristlerin, yani potansiyel olarak milyonlarca üyesi olan bu örgütlerin, bu kimyasal-biyolojik bombaları ele geçirmesi, bütün hesapları gözden geçirilmesi anlamı taşıyor...

Kimyasal, biyolojik bombaların kolay üretilmesi, hemen üretilmesi, kolay transferi, bu bilgilerin kolayca başkalarına ulaştırılması, tüm bu olup bitenlerin asla denetlenemez oluşu, büyük korkunun başını çekiyor. Bilimkurgu filmi dahi, daha feci bir dünya tasavvurunu ortaya koymadı.

Hadi, silah denetçileri Irak'ta istediği yeri arıyor... İşte raporlar ortada, her evi, her arsayı, her depoyu nasıl arayacaklar, bu fiziki olarak mümkün değil.

Üstelik karşısında devlet değil, bir terörist örgüt varsa, nasıl kontrol edeceksin. Bu örgütlerin çeşidi birkaç, büyüklüğü onbinler olsa, günümüz istihbaratı bunu yine de denetleyebilir. Ama örgütlerin çeşidi sonsuz, coğrafyası çok geniş, kadroları milyonların üstünde. Üstelik her bir militan Allah'ın askeri, intihar komandosu, bilgi sızdırmaz, konuşmaz, yeminli, kararlı insanlar. Ve bu yoğunlukta militan üretecek üniversiteler, okullar, bölgeler şu anda ortadoğuda bu örgütlerin elinde...

11 Eylül saldırısıyla Amerika'nın güvenliği sarsıldı, yani en iyi malı çürüdü. Birincisi, Atlantik aşıldı. Etrafı okyanuslarla çevrili Amerika, askeri olarak doğal korunma mutluluğu içindeydi. Bu ulaşılmazlık Amerika halkına neşeli bir güven veriyordu. Mesela, Avrupa, balistik füzelerden korunmak için füze kalkını projesine 400 milyar yatırmak zorunda... 11 Eylül güvenlik kavramının değişmesine sebep oldu.

İk işleri Amerika'daki tüm Arap kökenlileri işlemek oldu. Özgürlükler ülkesi yara alıyor. Bağımsız yargıçlar ve ayrıntılı hukuk tezleriyle ünlü Amerika, istihbarat şemsiyesini herşeyin üstüne çıkarıyor.

11 Eylül'le yaşadığı ikinci büyük sarsıntı: İstihbarat şoku. Pentagon ve gökdenlerin uçaklarla yokedilmesi dünyaca ünlü CIA ve FBI'nın karizmasını çizdi. CIA'nın zaafiyetini gözler önüne serdi. 11 Eylül şu büyük gerçeği dünyaya gösterdi: Amerika aslında o kadar güçlü ve büyük değil.

Amerika'nın gücünü oluşturan, iftihar ettiği, bütün dünyaya korku saldığı istihbarat teşkilatının aldığı bu yasa, Amerika'nın dünya gözünde "büyük"ünü tartışma konusu yapıyor.

Ladin bir terörist deyip geçmeyin, çağ açıp çağ kapatıyor, ne yaptı? Büyük devlet konseptini kendi zehirli nükleer silahıyla tehdit etti. Dünyanın en korkunç silahını popülerleştirdi ve her mazluma siz de pekala rahatlıkla kullanabilirsiniz, dedi... tatbik etti, uygulamaları alanını gösterdi, öğretti, ezberletti.

Artık, silah, güç, devlet, denge, bütün siyasi kavramları kanşbran bir belirsizliğin içine doğru gidiyoruz!

Oysa Amerika'nın klasik istihbaratı çok güçlü, mesela, Kuzey Irak'ta beşbin Peşmerge ajanı olduğunu kendi söylüyor, Körfez savaşından sonra ülkesine götürdü bunları. Kürt ajanlarının sayısı her halde onbinin üstünde. Bu Kürtler vasıtasıyla İran, Türkiye, Suriye ve Irak içlerine rahatlıkla girip çıkıyor, bölgeyi kontrol edip, kanştırıyor! Bu Kürt ajanlar, Amerika'nın bölgeyi en dipten tanımasında mercek rolü oynadı.

Dünya Amerika'nın Afganistan'da yokedici bir savaş başlatacağı tehditleriyle karşılaşmış. Bu savaş hepimiz bekliyorduk. Ancak Amerika, Kabil'e yetindi. Çünkü El Kaide'nin gizlendiği Toro Bora dağına ikibin metre yükseklikte olan, dipsiz uçurumları, hatta ışık girmeyen dev kaya çatlakları ve kuyulardan oluşmuş bir bölge. Burada savaş olmaz, yalnız bombalama...

Amerika fikri değiştiğin Irak'a karşı saldırı planları başlatıldı. Hatta Amerika BM kararları olmadan savaşmak istiyor, bir siyasi tavır olarak "hukukun" ve BM'nin önüne geçmek istiyor. Böylelikle, bir devleti ortadan kaldıran bu gücün, ortadoğuda bu silahı elinde bulunduruyor şüphesiyle bir terörist örgütün onbinlerce üyesi ortadan kaldırması sıradan iş haline gelecek.

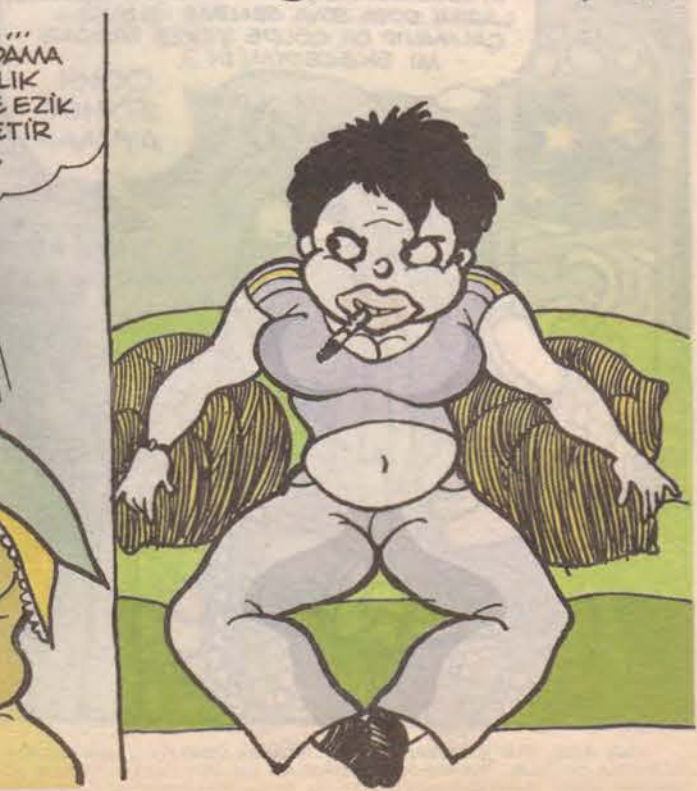
Yüzlerce El Kaide militanını hapsedip sorgulamaya başladı. El Kaide üyelerinin yeni, yurdu, adı, davası, işini zaten biliyordu. Ama artık devreye şarbon girmişti. Bu militanların ilişkide olduğu büyük coğrafya gözünü korkuttu. Bu militanların yaşadığı milyonlarca genç bilgi sızdırmaz, inatçı ve yeminli karakteri gözünü kor-

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

OOF! OFF!
AHHHGH!..

BU İÇ GEÇİRMELER, DALIP DALIP GİTMELER...
HALA AŞIK BU... DEMEK Kİ VERMEMİŞ
ŞİRFINTI DAHA... VERİRSE BİTECEĞİNİ
BİLİYÖ KAHPE... SÜRÜN -
DÜRDÜ ADAMIMI?!

harala gürele

daral@leman.com.tr

MISAFİRLERE ESERİNİ İKRAM EDEN ESKİMLAR SERİSİ DEVAM

AAAH ANANI ANANI!

TAMAM KARDEŞİM TAMAM FİDYE FİLAN İSTEMİYORUM. BİR AN EWEL GEL AL ŞU ÇOCUĞU YETERKİ !..

AYRINTILAR

Önce markete uğradım. Ne ikram etmek gerekir acaba diye düşünüyordum.. Bir iki şişe asitli içecek alıp, vakumlu poşetler tezgahına yöneldim sonra. Kabaça, üç çeşit gıda ürünü mevcuttu: En adileri, yarıadiler, ve normal: İrfan, yabancısı değildi. Üstelik, evlenip gidiyodu aramızdan. Hem de başka bi memlekete. Yani, yarı-adi bi şöleni hak etmekteydi lavuk.. Ben yine de kıyagımı yaptım. Marketten çıktıktan sonra, üst sokaktaki profiterolcuya (yazması daha zor!) girip, yarım kilo da ondan aldım. Bi ara Taner aramış, "rakı, şarap filan getireyim mi!" diye sormuştu. İçmek için, baha-ne anyo. "İçmeyelim," dedim, "En ayık kafayla uğurlayalım herifi." Geçerken bakkala uğrayıp, her ihtimale karşın bi kaç şişe bira aldım ama. Altı katı tırmınarak sonra, içeri girdim, elimdekileri yere bıraktım, (tam bir sır perdesi! Neyi, nasıl yere bırakıyosun, poşetin dışından hiçbirşey belli olmuyo. Şişe yan mı yatıyo, tatlı döküldü mü, şu kıvrılan ne!) aldım, tezgaha dizdim hepsini; şömineyle ilgilendim hemen. Sevgili evsahibim, şömineyle ocak arası, çok tuhaf bir delik tasarlamış doğrusu. Dibine, odunların içine oturunca ısıtıyor ancak. Neyse ki, katalitik vardı. İrfan'ın şerefine, üç gözünü de yakacağım harıl harıl. Duvardaki deliğe sadece mangalı sokarız.. Pazarlık edip beşyüzbine aldığım, iki portakal sandığını kırdım ewelâ. Sonra balkona çıkıp, gözüm gibi baktım, sadece özel günner için sakladığım, mis kokulu odunlardan getirdim. Zamanında bi çekti almıştım, (ikiyü-zelli kilo). Dört özel gün, iki yarı-özel gün, özel olcaanı zannettim üç tane de berbat gün; ama hâlâ bitmemişlerdi.. Neyse, alttan tutuşturdum bunnarı, ve bi anda duman oluverdi etrafı! Kapağı pencereyi açtım hemen! Bi anlık, ters bir rüzgardı fakat, geçti kayboldu. Sonra Czaarr! kapı zili. İrfan'la, Taner..

Harbiden gidiyodu herif, yolcuıdu. Hiç giden birini görmemiştım nerdeyse. Yani, giden bi herif görmemiştım daha doğrusu.. Şimdi buna, giderken, sarılmak filan da içap edecekti; öüü! Hiç sarılmamıştım daha ewel.. Girmek, gelmek, bunlardan konuşmadık masada. Ve allaha şükür, herşey vardı önümüzde; salata, içecek, keççap, mayonez, turşu; sıcak yemek, soğuk tatlı, ılık muhabbet. "Bi sürprizim var sana, sonra!" dedim. Taner atladı: "Şak şak, ve kadınlar çıkacak içerki odadan!" Eh, bekarlığa vedâ, böyle bişey de olabilirdi, ama prensip olarak karşıydım. Üstelik, ne yani, Taner de vardı orada, ona da mı ismarlıyıcaktım. "Porno izleriz," dedim.. Delikten, son pişenleri çıkardı Taner. Ve gerçekten, becerikli bi adam bu. Benim üstüste bıraktığım odunları, öyle bi güzel çatmıştı ki maşayla, nefis bi şekilde yanıyorlar, ve sadece ocağın karşısında ısınabiliyoduk.. Hoparlörden ağır Dayr Streys melodileri süzülüp, yüzlerimden kırmızı alevlerin gölgesi geçerken, o sıralarda bir arada, derin bi sessizlik hâkim oldu masaya. Birleri, eşek bişeyler söyleme ihtiyacı hissetmekteydi sanki. Üç tane, eşek kadar herifittik. Herbirimizin plânları, kemikleşmiş hayalleri vardı. Karakterimiz belirgindi artık, oyun oynayacak çağda değildik. Ya boka batmıştı inançlı bi şekilde, veyahut huzur tasarımlarına bi ucundan sıkı sıkıya tutunmuştu işte. Konunun mana ve önemini sorgulayan küçük nutuklar çekmeye, kimse niyetli görünmüyordu.. Ayrıca, biberler, turşu filan, ağır gelmişti mideye belki. Asitle, baharatla doldurmuşum masayı! İkinci sigaraların ardından, "evvet," dedim, "taze tatlı." Gerçekten tazeydi; ve sekiz taneydiler. İkiser adet bize koyup, İrfan'a üç tane servis yaptım, bi tane de kâsede kaldı. Belki, bir filan uğradı hanı. Buluşklar yükselirken maşada, "sana da zahmet oldu, dedi İrfan, "Yıkarız beraber." Bak sen! Normal bi zamanda tabağın içindeki artığı bile çöpe dökmez. Demek, ağır basan hüznü duygusu, inceleştiriyor insanı.. "Sürpriz ne?" dedi Taner. Duvara beyaz perdeyi gerip, bitpazarından aldığım, Rus malı slayt makinesini getirdim.

Tabii makineyi, slayt makinesi yapacak olan şey, seyre değer slaytların bulunmasıydı. Tanıtım, reklâm işleri yapan bir arkadaşımın verdiği, erotik diyalari çıkardım çekmeden. Bi güzellik yarışmasının, ön çekim diyalariydı. Yakın plân yüzler, kalçalar, göğüsler, rötüşlanmış kukular. Bütün kukuların çevrelerini, mayo içinde sırtmasınlar diye, sanal yöntemlerle güzelce traşlamıştım arkadaşım. Kalite kızlardı. Fakat, mas-tirbasyon amaçlı kullanıma yaramıyolardı açıkçası. Duygu-sal, hüzünlü bi tarafları da vardı çünkü, öyle mal gibi, ellerinde isim tabelaları tutarlarken. En fazla, bir ön seyir işlevi görebilirlerdi, herhangi bi seksten önce. Bi daha rahatça, pornografik dergilere filan bakabileceğini sanmadığımdan, İrfan bu gösteriyi, hak ediyodu şimdî. Ama onu, derin bi keder sarmıştı bir kere. Kukularla felan hiç ilgilenmedi. Taner ise, her zamanki gibi, bütün ayrıntıları merak etmekteydi. Şu kızın genesi niye böyle diye sordu, bi portre çekimine bakarken. Gidip, yakından inceledik: Tuhaf bir et beniydi.. Şampiyon olan birinci kıza da baktıktan sonra, açık saçık bi film koyduk viisidiye.. Gerçekten, o anlar da hüzünlüydü. Sessizdik. Bi tek Taner, aynı iddiasını yineleyip duruyordu: Kapaklı kukular orijinaldır; zor bulunur. Ülke, hayaller, umut, çocuk, gurbet; belki başka bi yazıda etrafıca bahsedeceğim konuları da, şöyle kısaca bi değiştikten sonra, hep beraber dışarı çıktık sonra. Taner, ertesi gün vedalaşmak üzere ayrıldı, İrfan'la başbaşa kaldık..

"Bavulların filan hazır mı?" diye sordum, sahilde yürürken, "Hazır," dedi. Bi yandan, buralardan uzak kalacağı için mutsuzken, sevdiği kadına kavuşacağı için de kıpır kıpırdı.. Daha fazla dayanamıyıcaktım. Yani, bir an önce bit-sindi şu iş. Bi köşeye çekmeyi düşündüm. Çöp briktintili vardı orada. Yürüdük. Daha temiz bir yerde, kapalı bi sınıt-çı tezgâhının önünde durduk. "Hakkını helâl et," dedi. Ve salak gibi, helâl olsun demeyi unutup, -güzel bi veda plânlıyorum ya- o telaşa, abuk subuk başka şeyler dedim! Sonra, yarım yamalak sarıldık. Gıdıp minibusüne bindi, ben de karşı kaldırıma geçtim. Biraz dolaştım ara sokaklarda, eve döndüm, yere düşen göğüslü slaytları topladım, gıdıp işedim, tabakları lavaboya bıraktım, keççapın filan kapagını kapattım, masayı sildim, dağılan sidileri rafa kaldırdım, sandalyeleri yerine götürdüm, son kalan tatlıyı kaşıkladım..

•ŞERİAT KANUNLARI VE ARABİSTANLI HİRSİZ HASİP...

•İDEALİST DOKTORLAR FEYZİ İLE REMZİ

YARI ÖZEL, YARI KAMUSAL ŞİKAYET: SCANNER DENİLEN ŞU ALETLERİN MEZARLIĞI OLAN LEMAN'DAN SONRA EVDE DE İKİNCİ SCANNER CESEDİNİN RUHUNA FATİHA OKUDUK.. TEKNOLÖJİ KUMPAŞLARI İLE, YOK BUNUN DIRAYVI YOK.. BU MODEL XP'DE ÇALIŞMAZ.. ATTIK KENARA.. DERGİ İŞLERİ BEKLETİLMEZ DİYE ALLAH TA' BİR YEDEK TARAYICI ALIYIM "U" İLE BAŞLAYAN EN İYİ DENİLEN MARKA HALİYLE İKİSİ DE EN İYİSİ AMA GEL GÖRKİ İKİNCİ YEDEK GELDİĞİ GÜN ARIZALI ÇIKTI.. HAYAT GERİYE.. "TANER, TANER" KUMPAŞLARI İLE DEVREDİŞ KALIRKEN İKİNCİSİ TAMİRDEN GELDİ 100 TARAMA BİLE YAPMADAN CORTLADI.. NAAPIM BEN MERAL TAMER'E MI YAZAYIM, FIRMANIN ÖNÜNE GIDIP İKİ MAKİNEYİ DE FIRLATIP BİR DELİ EDASI İLE TELEVİZYONLARA MI ÇIKAYIM.. TEKNOLÖJİ BENİ DELİRTTİ.. KEŞE TAŞ DEVİRİNDE YAŞASAYDIM.. YURDU TEKNOLÖJİ ÇÖPLÜĞÜ İLE DONATAN İTHALATCI DİSTRİBÜTÖR FİRMALARA VE ONLARI DENETİMSİZ YURDA SOKTURANLARA LANET...

kultü. El Kaide'nin yokedilemez olduğunu gördü. Ortadoğu toprakları potansiyel milyonlarca El Kaide militanıya dolu.

Çstelik İslam, bu militanların doğal dini, doğal coğrafyaları, kesip, yokederek, dışlayarak, hapse atarak, sürerek, üstlerine bomba atarak, tüm bu grupların ele başlarını yokederek, bu milyonları durdurmanın imkanı olmadığını gördü.

Hatta, La'din'i öldünnek, yakalamak, bu örgütlerin gücüne, hırsmaya güç katar. Aslında El Kaide diye bir örgüt yok. Hepsi arapça bilen, kültürleri birbirine benzeyen, yıllarca aynı okullarda, benzer çatışmalarda, aynı fikirle büyümüş bu milyonlar, sabn almak, konuşurmak, kullanmak, takip ederek, baskı uygulayarak kontrol etmek mümkün değil.

El Kaide girilmez yasaklı korkunç kapıyı açmıştı, bu sert örgütlere iki büyük işareti vermişti. Birincisi çatışma alanını batı coğrafyasını yakın. Böylelikle, kanlı görüntüler, ağlayan anneler, kalkan tabut görüntüleri artık İslam coğrafyasında değil, Batı'da yaşanacak. Ve bu görüntülerin psikolojik çokuntüsü Batılı devletleri, hatta Batı kültürünü derinden sarsacak.

İkincisi, El Kaide kimyasal, biyolojik bomba işine girdi, bu tahmin edilemeyecek, belki de insanlığı kıyamet karmaşasına sokacak belki de doğuyla bab arasında büyük demir perde, duvar konuşmasına kadar uzayacak derin bir siyasi yarılma!

Amerika, Irak'ı BM kararlarını kasıtlı olarak ihlal ederek, bütün terörist grup ve devletleri istediği an yokedebileceği gösterisini yaptıktan sonra, istihbaratını daha da yenileyecek...

Irak'ta kukla devlet kurarak, bu devletin oluşumunda anti-terörizmi bir milli dava haline getirecek. Yani kurulan devlet demokratik devlet olacak... Arap gençliğini bozan özgürlüklerin, uyuşturucu bataklığının merkezi de olabilir.

Demokratik devlet terörizmi konusunda tecrübe kazanmak zorunda. Irak, yüksek bir istihbarat çalışması için merkez olacak, akademiyecek. Iraklı çocuklar, çocukluk yaşlarından itibaren bu kolejlere okuyacak. Arap çocuklar, Arap topraklarında dil olarak kültür olarak din olarak çok yakın olduktan bu örgütlerin içine rahatlıkla

giriş çıkabilecek. Bu örgütleri rahatlıkla takip edilecek.

Yani, istihbarat olarak Irak, yetiştirdiği Arap ajanlarla, Arap coğrafyasında, büyüyen, gelişen, üreyen gizli örgüt ve militan grupları daha içinden, yakından gözleme, kontrol, denetim imkanına sahip olacak.

Bu istihbaratı bir devrimdir, CIA'nın arapçasını, arap çocukları kuracak. Ortadoğu yetiştireceği arap çocukları ortadoğuyu kontrol etmeye çalışacak.

Birebir takip. Yani, ülkesindeki gibi, her doğan Arap çocuğu işlemek. Görecektanıtıyacak, kontrol edecek büyük bir ajan şebekesinin merkezleri Irak'ta kurulacak.

Benim fikrimce, Amerika petrol için savaşa girmiyor. Birinci neden, milyonları ifade edilen İslami gruplara, sızıyasa, hukuk tanımadan arında yokedirim deyip, fırsatını bulup onbinlerce örgüt üyesini yoketme şansını ele geçirecek, ikincisi, ileriyedönük, ortadoğu'da arap çocuklarıyla ajan okullarını devreye sokacak...

Üçüncüsü ve tabii, Irak'a çok gelişkin, kadını, seksli, uyuşturuculu, maceralı, şamatalı, batakıklı bir kültür pompalayıp, Irak'ı ortadoğunun vur patlasın, çal oynasın özgürlüklerinin merkezi yaparak, sıkı, kapalı, örgütü ortadoğu gencine alternatif bir modern(!) yaşam sunacak. Sert dini örgütleri yumuşatarak çözmek için şüphesiz içimizde en çok "demokrasi" isteyen yine Amerika olacak!

Böylelikle, Bush'un "dünya teröre karşı çıkanlar-terörü destekleyenler" diye ikiye bölünecek, lafının ne anlamı geldiğini anlamaya çalışsın. İdam mahkumlarının dahi neden öldürüldüklerini bilme hakkı vardır, bu yüzden ölüm gerekçesi boyunca asılır. Biz zevallı anadolul çocukları tavuk gibi boğazlanmadan hiç değişme için öldürüldüğümüzü arlamaya çalışalım.

Ve tabii 'İsrail'i iki kuş vuracak. Birincisi, etrafını kuşatan radikal örgütlere tam sahne pres uygulayacak. İkincisi, etrafını saran Araplar devletleri, yani Arap hilalini tam ortadan çıkaracak!

Boş verin. Size ilginç bir hikaye anlatsayım. Yıllardır Mersin limanında çünimeye terk edilmiş çok eski yapıda bir gemi vardı. Hep ordaydı. Halk gemiyi tanıyordu ama ne olduğunu bilmiyordu. Pas içinde kendiliğinden sökülen geminin kime ait olduğu

bilinmiyor. Gemi ordaydı, tekedilmişti.. Bilinen bu...

Günün birinde yahu bu gemi neden burada, sahibi yok mu, neden geldi diye merak ettiler. Sordular, soruşturdular, geminin, I. Dünya Savaşı'nda Çanakkale Boğazı'nı İngiliz gemilerine dar eden ünlü Nusret Mayın gemisi olduğunu öğrendiler. Utandılar. Vah!.. belediye hemen harekete geçti. Yılların umursamazlık ve ihmalin-den mahcupluk duyup, gemiyi hemen müzeleştirilerek için çalışmalara başladılar...

Yıllardır orada duruyordu, kimse o geminin nerden geldiğini bilmiyordu, sonunda öğrenip, bu ihmallerini hızla kapatmaya çalıştılar...

Ancak, o gemi nerden geldi, kim getirdi Mersin limanına. Bu sorular hala bilinmiyor...

Gemiyi Mersinliler'in marketesinden bir zaman sonra, Mersin limanına Amerikan silahları, gemileri gelmeye başladı...

Şimdi anlıyoruz ki, Nusret Mayın Gemisi, seksen yıl sonra, kendiliğinden son bir görev için Mersin limanına gelmiş, Amerikalılar'ı bekliyordu...

Bir hesap vardı, yarım kalmış, hepimiz unutmuştu o hesap... Ama içimizde hala sükimtiş, hala ayakta kalmaya çalışan Nusret Mayın Gemisi, o hesabı unutmamış, tek başına yıllarca bekliyordu...

Amerikan savaş gemileri çekilten ve çok büyük tüller, her tarafından ihtişam fıskanıyordu, Nusret Mayın Gemisi ise, bütün demirleri bütün tahtaları çürümüş...

Ey şanlı Türk asker, bu scrum yalnız sana!

Nusret Mayın Gemisi orda kimi bekliyor?

Neye diyeceğiz şimdi ona? Sen hiç korkma Amerikalı babalar geldi, üç-beş dolar alıp sana sağlam bi cila çekeriz, mi, diyeceğiz...

Ey şanlı Türk askeri bu scrum yalnız sana...

Nusret Mayın Gemisi, Mersin limanında kimi bekliyor? Şimdi biz ne diyeceğiz ona...

nihatg@leman.com.tr

Saat 01:14, biraz önce yazdıklarımda hiçbir sıkı olmayan melekler gibi, her şeyden habersiz uyuyan iki oğlumu seyrediyordum. Binsi 1.5 öteki 5.5 yaşında iki küçük çocuk. Milyonlarca yaşıtan gibi masum, çaresiz, savunmasız uyuyorlar. Geçenlerde gördüğüm niya geldi yine aklıma; her gece olduğu gibi... Her aklıma geldiğinde tekrar tekrar o duygular canlanıyor.

Rüya a çocuklarımla ölümü bekliyorduk... Evet ölümü... Bu duyguyu kaç anı yaşamıştır acaba?... Sebep bile olmadığımız, hiç kanışmadığımız, b'izlerden çok uzak nedenlerle çıkan bir savaşı ölmümüzü hazırlayan.

Onlar her zamanki gibi küçükçük ama bir o kadar da temiz masum dünyalarında basit hayaller kurup basit oyunlar oynuyorlardı. Küçük oğlum oturmuş oyuncaklarıyla oynamak, henüz anlaşmayan konuşmalarla neşeli sesler çıkartıyordu. Diğerleri ise bana bilmek bilmeyen soruları soruyordu: "Anne, yazın tavşan alınca onu dışarda bırakamayalım, kediler yer, bi de işler. Evde kutuda beslenir, değil mi?". "Anne, aslında biz evde bi bile besleriz, babam çok büyük bir kutu alsın... değil mi anne, anne, anne değil mi?".

Bense ağlıyordum. Bugüne kadar rüyalarından sadece birinde böylesine ağladım, anıların ölümünü görmüşüm, 6-7 yaşlarındaydım o zaman... Bu ikincisinde ise çocuklarımla için ağlıyordum. Pencereden bakıldığında dışarda uçan uçaklar ve helikopterleri gölüyordum. Şehre kimyasal bomba atılışı ve herkes gülmekte, o kelimeleri en güvenilir hissettiğimiz yerde ölümü bekliyorduk. Zehirli gaz eın içine sızacak ve... bunu düşündükçe hıçkırıklara boğuluyordum. Çocuklarımla gözlerimin önünde beşer de çarpınarak can vereceklerini, yavruların o tertemiz, o sevgi dolu hayallerinin neye uğradığını bile anlamadan acılar içinde son bulacağını, küçük oğlumun, hani düşüp bir yerlerini açtığı anki yüz ifadesiyle, gözlerinde yaşlarla kucağıma atlayıp son nefesini vereceğini... Ve ben hiçbir şey yapamayacak, sadece bu acıyı yaşayıp çınacakım...

Onları bu dünyaya mutlu olsunkar, iyi birer insan olsunkar diye getirmiyor muyuz? Onlar için yaşamıyor muyuz, onlar için çalışıp çabalıyor muyuz? Bu acıları yaşamış ve yaşamaya hazır olan anneleri ancak onlar anlayabilirler. Dünyada hiçbir sebep bu masum hayatları söndürmeyi gerektirecek kadar geçerli olamaz. Amaç adam gibi yaşamaksa, bazılar yaşamak nasıl oluyor da diğerlerini harçayabiliyorlar? Bunu hangi din, hangi ahlak, hangi, hangi insani değerler kabul edebilir? Benim gördüğüm sadece bir rüyaydı, ama bu rüya birçok insan için gerçeğe dönüşecek. Binleri zengin olsun, birileri kendi hasta ruhlarını tatmin etsin diye, kendi hırsları uğruna bu kadar masum insan, hele ki küçük çocukları nasıl kurban edebilirler? Bunları düşündükçe insan olmanın anlamı yorurum.

Her hayat kutsaldır, her hayat orunmaya değerdir, çünkü her insan kendince evrenin merkezidir. Kimsenin hayatı diğerinin uğruna feda edilecek kadar değersiz olamaz, buna ancak o kişi karar vere-

bilir, isterse sevdiği için kendini feda eder ama buna başkaları karar veremez.

Binlerce insan ölümün gelip kendilerini bulacağı günü korkuyla bekliyor. Bizi ilgilendirmeyen, hiçbir meşruiyeti olmayan bu kışkanç, buğirenc savaşa niçin ortak oluyorsun? Buna karar verenler bu yetkiyi kimden aldılar? bu ahlaksız bir şey.

Ve ben kendim bir şeyler yapamamamın verdiği vicdan azabıyla ancak duyguları yazabiliyim. İçimdeki ses izahlanış artık kabına sığmadı. Sadece paylaşmak istodim.

Bütün çocuklar aynı. Bunca insanın hayatını feda elmeye hazırlananlara ve destekleyenlere soruyorum, "Hiç düşündünüz mü? Sizin çocuklarınızın Irak'taki çocukların yerinde olduğunu?" Şöyle bir hayal edin sadece...

Aslı Bulan

Mertaba Leman Okuyucuları

İnanın hiçbir masum yalın masum insanları öldürme fikri haklı çıkaramaz. Ve hiçbir güç halkların kardeşliğini bozamaz. "Yaşasın halkların kardeşliği, kahrolsun ABD Emperyalizmi". Klasik oldu, oldu ama ABD'nin işgalci fikri değışikmedikçe biz de değışmeyeceğiz. Kah canlı kalkan olacağız. Kah asilacakız, yakılacağız ya da yıldızlı berelelerimizle purumuzu bittürürken binlerini sınırdan öldüreceğiz. Sınırdan öldüreceğiz, çünkü biz kan mersidisi, savaş mersidisi, petrol, para vb. şeylerin mersidisi değiz. İnsan olmanın adını gibi yaşamamın mersidisiyiz. Haal ümitsiz, mahlul ki gerektiğinde gerektiği şekilde, yer ve zamanda savaşmasını da iyi biliriz. Tıpkı korkusuz bir dünyada yaşamayı biliğimiz gibi...

bekdemir60@mytel.com

Kurtuluş İstemekte Gizli
Evet arkadaşlar bundan herkese çağında bulunuyorum. Hepinizi şu günlerde televizyonun fişini çekmeye, ekran karartmaya davet ediyorum... O çığırtağın reytingleri yüksek çıkmasını, halkın sesine de kulak verilmesi gerektiğini anlaşılar... Şimdi sizin sesini-

Kurtuluş İstemekte Gizli
Evet arkadaşlar bundan herkese çağında bulunuyorum. Hepinizi şu günlerde televizyonun fişini çekmeye, ekran karartmaya davet ediyorum... O çığırtağın reytingleri yüksek çıkmasını, halkın sesine de kulak verilmesi gerektiğini anlaşılar... Şimdi sizin sesini-

ziri duyulması lazım ki, ileride Iraklı anaların feryatları, Iraklı çocukların çığlıkları duyulmasın...

Haydi Lemancı yoldaşlar zaman mücadele zamanı, zaman ekranları kapatıp çığırtağın susurma zamanı... Sessiz kalmak savaşa evet demektir... **UNUTMAYINI**

Varvara48@yahoo.com

Mertaba Leman;

Ben 23 yaşındayım. Bir tekstil firmasında çalışıyorum. Seninle tanışalı yaklaşık 1 yıl olmakta, ve benim en samimi arkadaşımın diyebilirim. Bu arada sana ilk kez yazıyor olduğumu belirtmeliyim. Herkesle olduğu gibi senin de gündeminde savaş olduğunu biliyorum. Bu yüzden düşüncelerimi seninle paylaşmak istedim.

Her akşam saat 20:00'de evimin ışıklarını kapatıp odanın ortasına oturuyorum... Gözlerimi kapatıyorum... ve kendimi, her an evine düşecek bir bombanın korkusuyla yaşayan Iraklı bir çocuğun yerine koyuyorum... Oysa herkes o çocuğun korkusunu ve acısını anlayabiliydi, şu an savaşı için hiçbir neden kalmadı. Çünkü hiç kimse o anı yaşamak istemezdi eminim... Ayrıca, yaşadığım sennin savaşa karşı çok duyarsız olduğunu söylemeliyim. Savaşsız bir dünya isteğime tüm Cennetçeşme'nin kabulması ve İzmir'in çayı desteklemesini, Türkiye'nin de İzmir'i, Dünya'nın da Türkiye'yi desteklemesini istordim... Umuyorum ki bu savaş olmaz ve yeryüzünde bir daha SAVAS kelimesi telaffuz edilemez.

İyi ki varsın diyorum Leman'a, Leman'la beni tanıştın ve onu çok sevdiğin Leman dostuna ve de Leman'ı yaratan siz emekçilere... Selamlar. SAVAS HİÇ GEREK YOK!

Elif T./İzmir

Cevap!..

Herkese merhaba. Konumuz tabii ki savaş. Ne var bu muna kodurum savaşında!! Neysa yalnız ben savaştan değil bir Lemancı arkadaşımın yayımlanan mektubuna karşılık olarak yazıyorum. Söylemek istediğim, Artvin'den yazan Sona arkadaşına bir iki laf, fazla bi şey değil. Sona'cığım 7-8 senedir Leman'ı aldığını söylüyorsun. Demek ki almış ama anlatarak okumamışsın. 7-8 sene evveline kadar 'seks' kelimesi neydi biliyor musun? Bilemezsin, kaç yaşında olduğun tabii ki kimsenle ilgilenmez ama 18 yaşında bir kız hatta öğretmen isesinde okuyan birisine uygun görmedim mektubunu. Tabii tam tersini düşününler de vardır. Seks günümüzde belki de su kadar çok kullanılan bir rahattama gerecidir kimbilir. Çevremde de var. biliyorum. Kızların seks üzerinde düşünmeye kafa yapısı el vermiyor. Amacım tatsız bir tartışma başlatmak değil. Sadece dergiyi anlatarak okumanı gereğini indirmek. Leman'ı okuyan fanatiklerin eminim ki çoğu, Leman'ın gün geçtikçe daha iyiyeye gittiğini düşünüyordur. Bundan sen de emin olabilirsin. Ben tam bir basketbol ve rap hastasıyım iliyebilirim. Bundan da oldukça mutluym... Kısacası senin mektubunda değışim gibi, bunları okuduktan sonra Leman hakkında senin tabiriyle eskisi kadar sevdiğin kanaatindeyim. Söylediklerinden son derece art niyetli olmadığın da sezmiyorum değil. Ama dediğim gibi 'seks' yaşamın bir parçası artık. Vazgeçilmez dediklerimizden bin. Bilirsin işte. Bu arada arkadaşlarına da bir çift sözüm var: "Birgün alın bu dergiyi, oturun masanıza, kuyulını çıkın".

Biraz da savaş hakkındaki düşüncelerimi söylemek istiyorum. Eminim ki savaşa destek veren insanlar da savaşın çıkmasını istemeyen dünya insanlarımdan bindirler. En az bizim kadar savaşa meraklılar. Ama... Bu insanlar savaşı oluncu bir zerrecek de olsa hayatlarını kurtulacağı kanaatindeler. Sen kurtulacaksın belki ama olacak 10 çocuğa olucak?... Bir insan mı? 10 BEBEK Mİ? Hiçbir... Savaş çıkmasını herkes yaşasın. En iyi dileklerimle. Bu arada Sona arkadaşım,ben 15 yaşındayım. Anadolu lisesi'nde okuyorum. Kendi nize iyi bakın.

Punitive13#Hatay

Selam Hüzüinkovan Kuşları-m

Daha şimdi odama girdim! Yani derhanem var! Ders çalışmam gerektiği Bu sabah okuyup masamın üzerine bıraktığım Leman'ı görünce içimden "ne dersiyi yaa" dedim! Zaten 6 aydır aynı boku söylüyorum... Acaba şöyle birgün günün bir günün dünyaya falan çarpabilir mi ya? Kökten temizlensek! Enfes bi tat alırsın hehhalde... bu İngilizceyle başım belada... Ne bu adamlar anlıyorum, ne de niye İngilizce öğrendiğimiz! Ama acayip ortak yönümüz var:) Onlar da beni anlam. 'ör, ne güzel!

Bu arada şu "SAVAS" olayı! Manyak bunlar ya! Yıyın lafı birbirini, ziti, kudurun salaklar! Utan savaşa kazanacak hiçbir şeyiniz yok! Bunun tek getisi (belki de götürüsü) binlerce kayıp RUH olacak! Utanın bel! Muhteşem Bush amcamın dünya görüşüne de hayran kaldım yani!:) Aaaa keşke böyle bir babam olsaydı! Böylece onu keyifle geberterirdim! Zaman geçtikçe Dünya kendini tüketiyor! Oysa bu dünyanın dönmekten başka meşruiyeti de var inanmı! Bunca insan hayatını mahvedip, petrolleri götürdükten zanaan çok mu hoşnut olcan Bush cum?... Aman olursun sen! Hay o petroler boyunu geçeri de boğulursun inşallah... Utan bi gidim kafa basmıyo yal Yuh yani koca Dünya bi solucanla başedemedik!

Buyur vur kimi istiyosan... Vur onca yüreği, vur onca bebeği, damla damla dök kanları! Sonra da güğlüğüm diye çık ortaya Bush efendi! O telikler geri tepsin emi! Of ya bu olay çok canımı sıkıyor! "SAVASA HAYIR" dedik olmadı... Şimdi ben diyorum ki, madem

öyle "SAVASA EVET".. Bi de bunu deneyelim! Gerçi böyle tiksine bir durumda cümle kurmanın pek anlam ve önemiyeti yok ama olsun! Kelime işte! Bu sıralar çok sık duvarlarla konuşmaya başladım! Güzel anlıyorlar insanı... Eleştirmeden, baymadan, yorum yapmadan... Anlat, anlat dur! Ama bu gece kafam yastığa koyduğumda, birgün onların bile tepeme yaklaşıpın ihtimalinin olduğunu düşünüyordum! -Miş'li geçmişe yol verdim! Gelecekse kayıp! Savaş yapacağınza piknik yapın, ne bileyim ya!

(Bu arada 25 Şubat sayılı Leman'da, İzmir'den Deniz isimli arkadaşın yazdıklarını okudum... Galiba bendensin! Canım sana mektup yazmak istedi... Benim adres sürekli değişiyö, keşke adres verseydin) Düşçe kalın...

Derya/İstanbul

Ebetteki Savaş Hayır

İnsanların kendi sınırları çerçevesinde yaptıkları eylemleri hep birlikte çeşitli yayın organlarında takip ediyoruz. Kimbiler kaç milyon insan şı ana kadar aynı tepkiyi gösterdi. Savaş yandıktan birini otup hiç düşünmedi. Onlar hiç bu kadar savaş karşı insan varken işlerini anlaşılarak çözüme yoluna girmesdi. Sadece kendi çıkarları için insanları haksızlığa da tepkisini hiçe sayarak hareket ettiler bu zama-

na kadar. Bir anlamda bunca yazılıp-çizilen ve insanların karşı olduğu haberlerdir sitemimiz. Hala savaşı düşünüp de bu insanları acıya süükleyenlerdir protestolanmız. Bu yüzden tüm dünyada tek bir vücut olup hep bir ağızdan atalım narımızı: SAVASA HAYIR! dakdas_23@hotmail.com

Tek bir ağızdan kapitalizmin bu ham hatıranına "HAYIR". Şu an sürmekte olan ve bizim bilinci bir şekilde habersiz bıraktığımız diğer savaşlara da en az olmaz olası bir Irak savaşı kadar "HAYIR". Bundan sonra olabilecek hesabını yaparken şu an vahşice öldürülen Fıstıklılar'ı, Afganlar'ı ve daha nicelemleri unutmamayı. Bu durum

ancak başka çıkar çevrelerine yalakalık olarak nitelendirilebilir. Yani bugün Türk medyasının bir bölümünün (ki bu büyük bir orandır) yaptığı gibi...

Hakan Karaahmetoğlu - Eren Bardız - Cemal Önal - Kadir Yavanoğlu - Fatih Kurl

Gönül Adamı

GÜNLERİ
İCOĞLU

guneri@leman.com.tr

Geçen haftadan
devam...
Gönül Adamımız
Romen bandıralı
kuruyük gemisinin
arkasında bağlı
harab olmuş
sandaliyle
Boğaz'a gelir...

Bayır Güllü

FEYHAN GÜVER

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

K.K.T.C-850.000 TL

BUSH GECEYARISI BÜTÜN DÜNYA'DA CANLI YAYINLANAN TARİHİ(!) KONUŞMAYLA SADDAM'A 48 SAAT SÜRE VERDİ...

Süre konuşmanın bitimiyle işlemeye başladı... LeMan elinize geçtiğinde Amerika belki de Irak'a saldırmış olacak... Korkunç silahları, bombaları ve askerleriyle Irak'a ölüm kusak... Ve belki bizimkiler de ikinci kez tezgahereleiyte bu insanlık suçunda veballeri olacak...

Oğlum,
gene saldırtın
tamam ama
petrol için
olduğunu delikanlı
gibi de söyleyin!
HADİ HADİ!
Kolpacı
kovboy!...

Sensin
kolpacı!..
Ne seçim gör-
dün, ne meclis
ömrün boyunca,
diktatörün önde
gidenisin
lan!...

**Bush ile Saddam'ı
LeMan Kültür'de
buluşturduk!..**

HER ZAMANKI GİBİ DÜNYANIN YAPAMADIĞINI LeMan YAPTI...

SADDAM'LA BUSH'U

LeMan KÜLTÜR'DE BULUŞTURDUK

Bush tarihi konuşmasında(!) Saddam'a 48 saat süre verdi... Saddam, Bush'un ağzındaki tükürük kurumadan cevabını geciktirmede: "Tabutlarla göndereceğim siz!"... Dünya sahnesinin şu anda en önemli iki figürü hiç bir araya gelmediler... Ama savaşa hazırlanan bu iki biblo buluşmaları için araya LeMan girince akan sular durdu.. Evet Bush ile Saddam savaştan önce LeMan Kültür'de ilk kozlarını paylaştılar..

Aga, bu LeMan ne ayak? Nasıl başarıldı bu ikisini topla-mayı?..

Bush, Hain Evlat Ök-keş'in, Saddam da Timsah'ın hasta-sıymış... Kırma-mışlar...

Birazdan mister Bush ile bir araya geleceksiniz.. Biliyorsunuz savaş kararını aldılar, ne diyorsunuz sayın Saddam.. Sayın diye hitap etmeme kızmıyorsunuz umarım?..

Heil diye hitap etmeni tercih ederdim hayatım.. Irak'da olaydın hardallardım burayı, ama dua edin Uday Timsah hayranı.. Bush'a gelince, o dürrük.. asil arkasındaki Cheney ve ulusal güvenlik danışmanı Çitir Rice ile buluşmayı arzu ederdim.. Bush'a gelince onunla konuşmak yerine kokla-mayı tercih ederim...

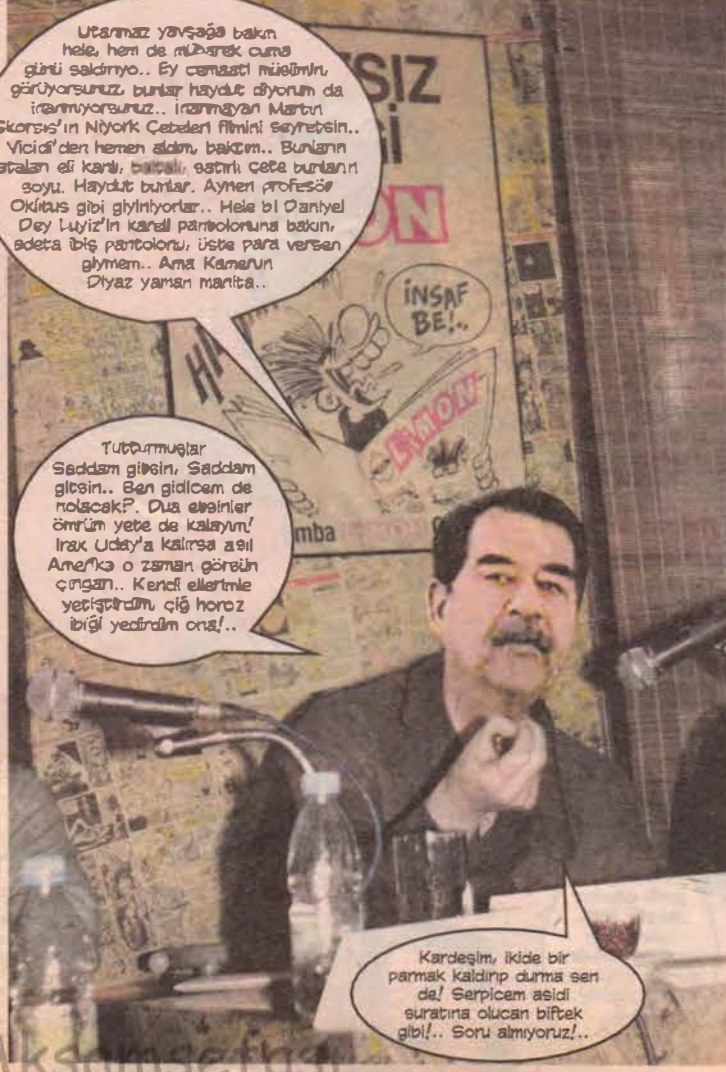

Bir barbarla konuşmaya çalışacağım... Bir barbar, bir barbara bre barbar gel beraber not love make war demiş!.. artı ceket-kırmak sığı, canlı yayına tişörtle katılacam... İşallah babam kızmaz!..

Oğlum, gene saldırın tamam ama, petrol için olduğunuzu delikarlı gibi de söyleyin! HADI HADI!.. Kolpacı kovboy!..

Sensin kolpacı!.. Ne seçim gördün, ne meclis ömrün boyunca, diktatörün önde gidenisin lan!..

Utarmaz yavaşça bakın hele, hem de mübarek cuma günü saldırıyo.. Ey camazlı müslümleri, görüyorsunuz bunlar haydut diyorlar da iramıyorlar.. İramıyan Martin Skorsis'in Niyok Çeteleri filmi seyretsin.. Vici'den hemen aldın, bakın.. Bunların ataları eli karlı, baltalı, estirli Çete bunları soydu.. Haydut bunlar, Aynen profesör Okitüs gibi gilyntiyorlar.. Hele bi Daniyel Dey Luyiz'in kanallı pantolonuna bakın, adeta işi pantolonu, üstte para versen gilyem.. Ama Kamerun Diyaz yaman manita..

Tuturmuşlar Saddam gibisin, Saddam gitsin.. Ben gidicem de nolsacak?.. Dua etmeler ömrüm yete de kalsayın! Irak Uday'a kalırsa asil Amerika o zaman görün çingaz.. Kendi ellerimle yetişirdim, çiğ horoz biğil yedirdim ona!..

Kardeşim, ikide bir parmak kaldırıp durma sen de! Serpicem asidi suratına olucan biftik gibi!.. Soru almıyoruz!..

Az önce bize haydut dedi, Çete dedi, yavaş da dedi!.. İmparatoruz kardeşim, sen nesin?.. Tırto bir diktatör.. Allah'ın Tikritlisi!.. Kroyuz ama para bizde..

Gerçi biraz azaldı ama.. Eskiden daha çoktu.. Vere vere kalmadı kardeşim.. Tayyip bile istiyio, yalan mı?..

Ondan sonra da oraya saldırma, buraya saldırma!.. Bu değirmenin suyu nereden geliyo kardeşim! Amerika para mı basıyo?.. Tabii saldıracağız!..

Ulan tirt, babanı yedim ben, sen nesinki, Irak mı z.Kindeydi?.. Demokrasi getirecekmiş, petroli emicem demiyo da!.. Bağdat'a gel, davetlisin, Martin Skorsis'i da getir de Bağdat sokaklarını çeksın, film nasıl oluyomuş!.. Haikımı asitlemiş adamım ben!..

Allah nzası için şu canlı yayını birisi bitirsin!.. Canlı olan hiçbir şeye tahammülüm yok!.. Zaten basurum var çok fazla oturamıyorum!.. Cumaya görüşürüz!..

EVLADIM, NİYE ELİNE GEÇEN HERŞEYİ AŞAĞI ATIYOSUN?

AŞAĞI ATMIYOM KI...YUKARI ATIYOM SONRA O KENDİLİĞİN-DEN AŞAĞI DÜŞÜYOR!..

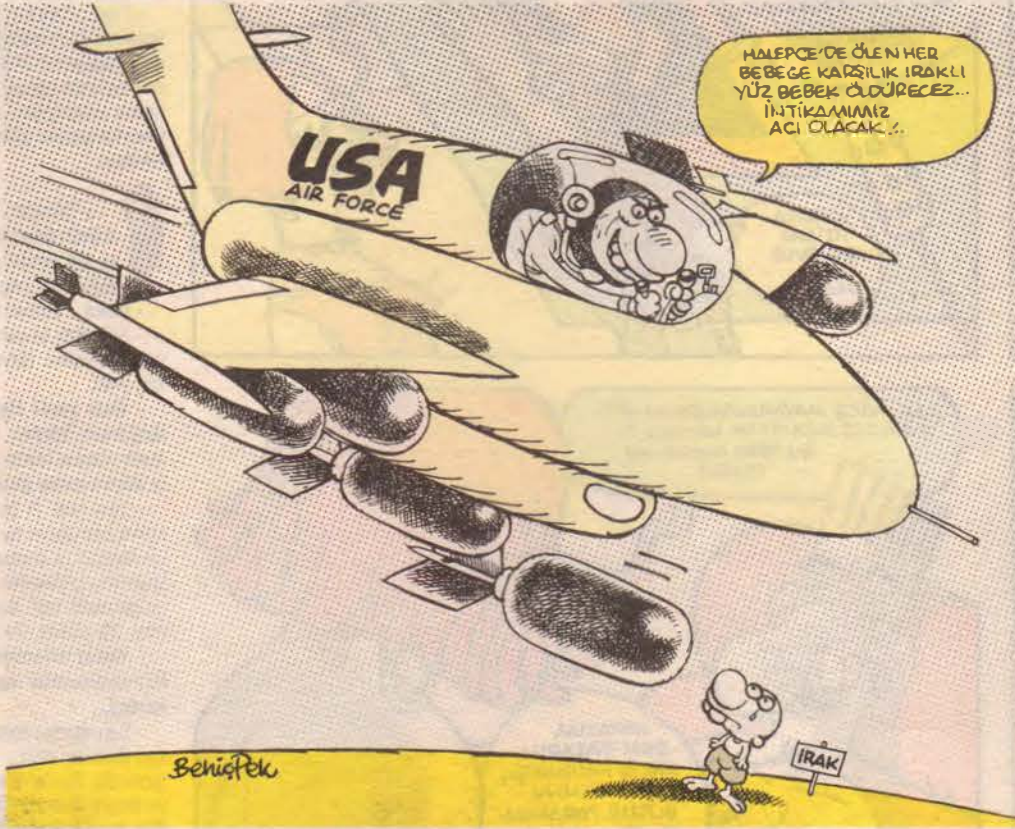

Filtresiz siyasi gazete
Güneri İçoğlu - Nihat Genç Fidel Castro
Timur Daniş - Behiç Pek - Amberin
Zaman - Eflatun Nuri - Tuncay Akgün
Vedat Özdemiroğlu Sanal Hayta
ve derin haberler...

Bush'un Saddam'a 48 saat süre tanıdığı tarihi(!) konuşmasını yapmasına saatler kala bizimkiler panikle telefona sarılıp Amerika'yla görüşmeye çalıştılar... Hükümetimiz jet hızıyla tezkereyi yeniden meclise getireceğini taahhüt ederken Saddam, Bush'a "haastt.." dedi..

Dünyanın iki super dallaması Amerika ve İngiltere, Halepçe'de ölen bebeklerin intikamını alaçakmış...

BARİŞ EYLEMCİSİ RACHEL CORRIAT'YI DOZERLE EZEN ELLERİ VE KEPÇELERİ KANLI İSRAİL VAHŞETİ

ANZAR-BLAİR-BUSH üç dallamaşörler
PİYASALAR

savaşları, tezkereden medet uman kandan beslenen bestemeler

TEZKERE
"evet" diye el kaldırmanın elleri kanlısan

MICHAEL DDDSON
bir bu eksikti amerikanın ikinci üçüncü sınıf komutanları bile hükümete fırçasını koyuyor..

SADDAM
atma mazluma hardalı çıkar aheste aheste

İŞ GÜVENCESİ YASA TASARISI
ne vahşi kapitalistmişsiniz açıldığın tarifi yazıyorsunuz

SSK YOLSUZLUKLARI
bir günde aynı kişiye 803 idrar tahlii buna çiğ mi dayarır: hortumun da boku çıktı

ABD askerleri, hükümetin tezkeresini felan beklemeden, güneyde ev ve işyerlerini kiralamaya devam ediyor...

Savaş Hayır LeMan afişleri her yerde

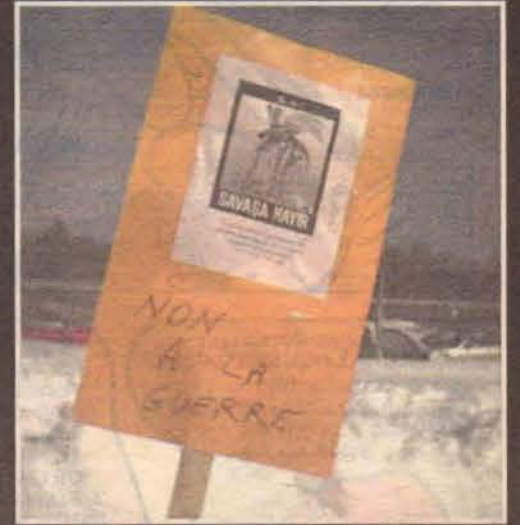
Filiz Kırkaya'dan barışa katkı olsun diye...

İstanbul Üniversitesi Veteriner Fakültesi öğrencileri Yıldırım, Özgür ve Ahmet'ten sevgiler, saygılar...

15 mart c.tesi Sherbrooke-Québec, Kanada-spartacus

SAVAŞA HAYIR

Afişlerini yapıştırdığınız yerleri, hele bir de önünde poz vererek bize gönderirseniz yayınlamaktan büyük keyif duyarız. (Barış işareti, ya da muhtelif savaş karşıtı işaretler yaparak)
editor@leman.com.tr
veya LeMan
posta adresine...

SIKILHAN ile dialog çabaları

- Alo Sıkılhan, evet... Derhal odana çıkıyorsun, yasaklısın! Hafta sonu planlarını iptal et, arkadaşların eve gelemez, harçlığı da yanya indirdim. Evet!

- Peki ya solunum? Oksijen alıp karbondioksit vermeyi de kesiyim mi anne? Fotosentez uygun mudur, hehe...

- Ağlanacak haline gülme Sıkılhan! Mızah bu diil, evladım! Veli toplantısında baban ve ben senin ebeveynlerin olmaktan utanç duyduk... Bura ya not ettim hepsini... Biiir; teneffüslerde arkadaşlarıyla oynamak yerine bahçedeki o kuşun yuvasına tırnıp kraker koyuyormuşun... İkiii; tiyatro çalışmasında hiç repliği olmayan bir uşak rolünü seçmişsin! Üç, ki bu üçüncü bilgiyi arkadaşın Bunalgöl verdi, okuldaki bahar balosu için henüz bir kızı davet etmemişsin. Böyle asosyalık olmaz yavrum. Sana içine dönük olmayı yasaklıyorum Sıkılhan. Baban aktif bi insandır, ben de yiribciyim. Taşdığın genler bizim olamaz, evet. İşine yanyacak dostlar edinmelisin Sıkılhan, tuttuğunu koparmalı, hayab ısırmalı, yırtıcı olmalısın. Dinliyo musun beni çocuğum. O hisirblar nedir, naapıyosun orda? Umanm sosyal birşeydir.

- Yırtıcı olmaya çalışıyorum anne. Telefonumu söküyorum, sim kartımı çıkarıp yırtıcım, evet, öyle yapıcım...

- Evet... Yani hayır, yapmamalısın Sıkılhan, yırtıcılık bu değil çocuğum, tuttuğunu koparmak bu değil, koparma telefonunu Sıkılhan. Alo, kapadın mı? Eşeksin çocuğum. Seni doğurduğuma fazla mesai yapsaydım, Almanca kursuna gitseydim. Hem kariyerimi mahvettin, hem de içe dönüksün Sıkılhan.

- Sıkılhan, hayırlı bi kısmet işi düşünür müsün güzel kardeşim? İsmi Nurcan... He-lal süt emmiş, yaş 17, esmer dudaklı, 92 göğüs var hatunda... Degaje güzeli...

- Obaa... Esmer dudaklı haa... E güzel.

- Şiiiii. Bak bi yanlış anlaşma olmasın, evleniceksin iz yalnız. Hayırlı kısmet diyorum sana. Vur kaç yok!

- Nası yani? Her neyse, alımıym o zaman Hırgürkan kardeş, benim zaten bi beşik kертmem olması lazım galiba... 20 yıl içinde onunla dünya evine girmeyi düşünüyorum.

- Sen hele bi bu Nurcan'ı al, beşiktekini de sonra ben alırım be Sıkılhan! Yanlış anlama ama, bu Nurcan'la aramızda güzel bişeyler oldu, yaklaşıma gibisinden. Yanlış anlama, yatak olayına girmedik tabii. Bunun ailesi peşime adam takmış, "Ya nikaha, ya mezara" yapıyorlar bana...

- Yanlış anlamıyorum ama zaten resil değiliz evlenmemize mani bir durum var, Hırgürkan kardeş...

- Sen orasını mesele etme, biz ameliyatla yaşıyı dikümriz kızın... Yanlış anlama yatak olayına girmedik. Bas nikahı bir ay sonra boşanırsın, hayır benim memleketim olmasa sorun diil... Aloo? Ben sana bakanm Sıkılhan... Aloo? Kapattın mı lan? Bittin sen oğlum, gelme okula! Bitiinnn! Gerdeğe girmeden vurucam seni, bittin!

- Alo, Sıkılhan? Büzge'yi arayıp benim de blumi hastalığına yakalandığını söyler misin? Hiç bişi yiyemiyorum, yesem bile çıkartmak zorunda kalıyorum... Yedi kilo filan gibi verdim yani...

- Geçmiş olsun Bunalgöl ama Büzge ve altı parmaklı kankisi Çişi'le her küstüğünüzde beni cepsekreter olarak kullanmasan diyorum. Aç kendin söyle.

- Gerçekten... O Çişi salığı var ya, onun albi ayağı altı parmaklı. Artı, ver tiğö hastalığına yakalandığını söylerse ona inanma tamam mı? Durduk yere yalandan bayılıyor, başı filan dönmüyo o c-dalozun, uyduruyo.

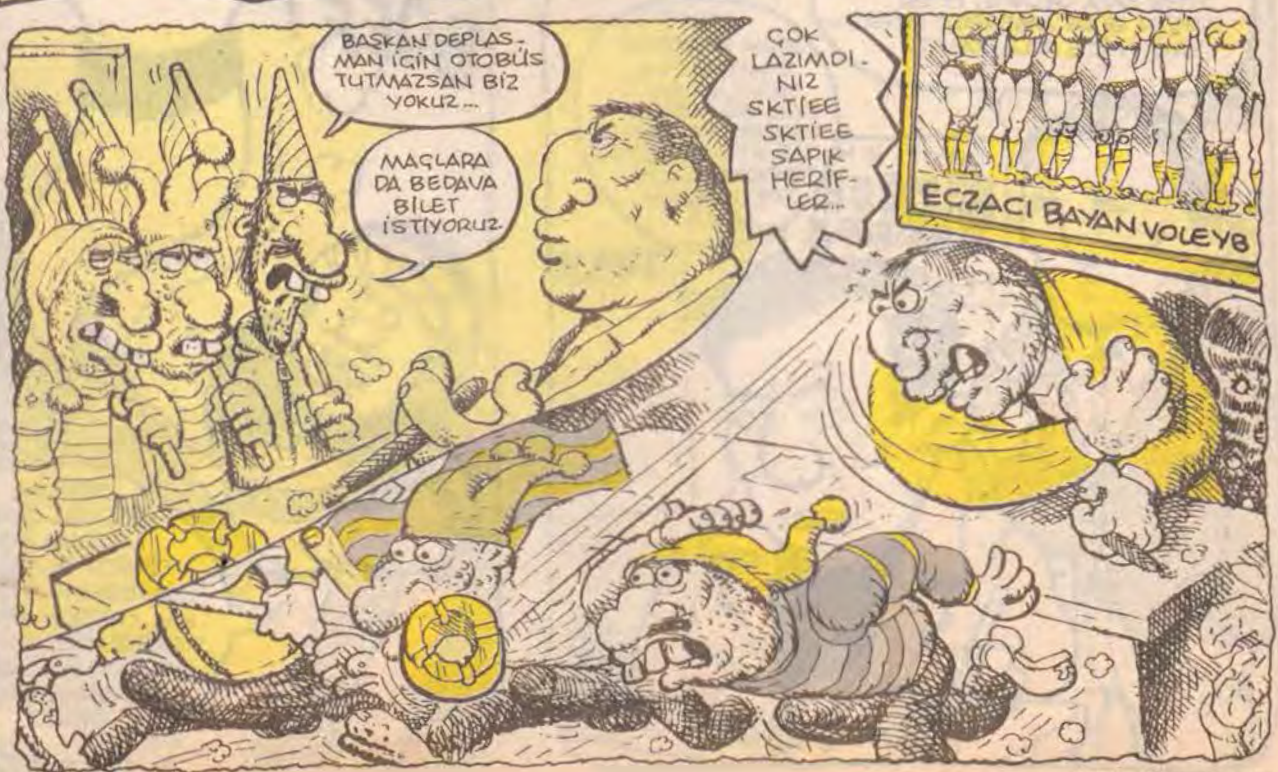
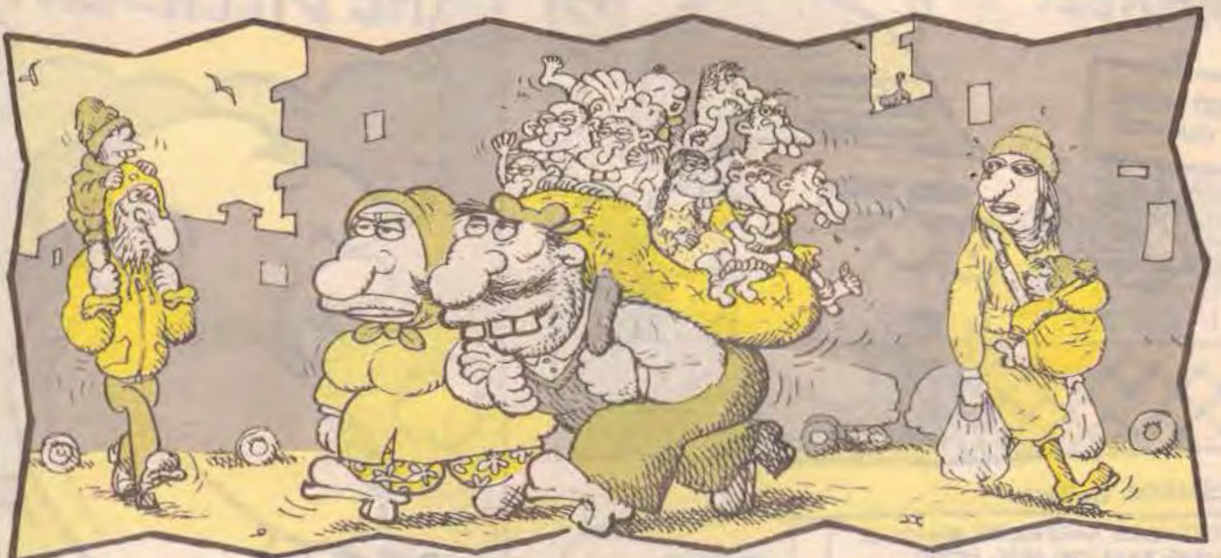
- Sayenizde bana da depresyon teşhisi koyuyorlar ama benim bir suçum yok tabii.

- Ay evet bende de insomia var galiba... Dün gece dikkat ettim, hiç uyku girmede gözüm... Baksana Sıkılhan kaç gece üst üste uyumazsan uykusuzluk hastalığı insomia'ya yakalanmış oluyorsun?

- Sıkılhan? Depresyon atağı mı yaşıyorsun şu an sen? Ay evet bende de biraz panik atak oluyor... Bazen yani... Neyse kapatıyorum ben, geçmiş olsun...

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

TEREFLİ

PICTURES

BU NE ACABA?..

GİDE - LİM BA - KALIM... NEYİMİŞ...

ARKADAŞLAR, BU İNSAN DENİLEN AYMAZ VE FÜTURSUZ YARATIK - LAR DÜNYAYI HIZLA FELAKETE DOĞRU SÜRÜKLÜYÖLAR... ÜÇÜNCÜ DÜNYA SAVAŞININ FİTİLİ ATEŞLENMEK ÜZERE...

BİR NÜKLEER SAVAŞIN EŞİĞİNDE - YİZ RADYOAKTİF BİRİKİNTİ VE KALIN - TILAR HEPİMİZİN BESİN KAYNAKLA - RINI KURUTACAK... İNSANLAR KENDİ İRKLARINLA BER - BER BİZİ DE YOKE - CEKLER HAYATTA KALABİLMEK VE BESİN ZİNCİRİMİZİ KORUYABİLMEK İÇİN ÇÖZÜM ÜRETMEYİZ.

HEHEHE... BİZ DAYA - NIKLIYIZ...

SİNİR...

En kısa zaman sonra...

SIRADA KÖPEK ARKADAŞIN PROJESİ VAR...

HADİ LEEN!

KERİZ MİSİN NESİN BE!

PROJEYE BAK...

HADİ KARDEŞ HADİ. SİRADA - KI...

6 ay sonra...

HERKES YOK OLDU... NE BİR CANLI KALDI NE DE BESİN OLABİLECEK BİŞEY... DÜNYA KÜL YIGININA DÖNDÜ SANKİ ÖLÜM FOKURUYOR... SADECE BİZ KALDIK...

HAMAM BÖCEKLERİ VE DOMUZLAR...

AMA BİZE İNANMADILAR... BEN O KADAR SÖYLEMİŞTİM... PROJEMİZİ KAALE ALMA - DILAR... ÜSTELİK KIZDILAR VE ALAY ETTİ - LER... AMA HAKLIYDIK... BİZ HAKLIYDIK...

6 ay önce...

İSTE DOMUZLAR OLARAK PROJEMİZ BU ARKADAŞLAR... SANKİ BİR DEVRİDAİM DÜZENİ... BESİNİ BESİN OLARAK KULLANMAK... ARTIKLAR - DAN YAZARLANMAK, ÇEMBERİ TAMAMLAYIP ZİNCİRSEL BİR DÖNGÜ YARATMAK, EN AKLA YATKINI BU...

NEE? YANI KENDİ BOKUMUZU MU YİYCEZ?..

BÖAAA... İGREEENG...

YUUU... İN ORDAN...

BOKUMUZU YİYCEZ... SONRA ONU ÇIKARTCAZ... VE TEKRAR YİYCEZ... SONRA TEKRAR... AY KUSUCAM!

OLMAZ OLSUN BÖYLE ZİNCİR, BOK YİYENİN PROJESİNE BAK...

Uğur Dündar'ın gizli kamerası 7 sokak çocuğunun intihara kalkışmasına yol açtı. Ünce kanlıan doyurulup sonra da gizli kameraya görüntülenmelerine tepki gösteren çocuklar Haliç köprüsündeki intihar girişimlerinden zor vazgeçtiler...

Amerikan Büyükelçisi W.R. Pearson'ın 'Irak'ta en az 25 yıl kalacağız' sözlerini Hürriyet dışındaki gazete-ler haber olarak sayılarında yer verdi. Ertesi gün 'Yalçın Doğan köşesinde, 'İyiki temkinli davranmış-şız. Ben Pearson'la görüştüm, 'Irak'ta en az 25 yıl ka-lınz'sözünü yalanladı' diyerek şeyini(!) savundu...

Savaşın en ateşli savunucusu yeminli mütercim Ertuğrul Özkök'ün patronu Aydın Doğan'ın sahibi olduğu Petrol Ofisi'nin Amerikalılara akaryakıt satacağı iddia edildi...

BU NEP DAMAR!
ÜTOPIK BARİŞ
YANILARI
AL SİZE
BI ŞAMAR
Yazar: Haybeci Şenoy
Sene 1975! Yer Paris. Ben o sırada Bastin Üniversite kitap-tarı saykoloji okuyorum. Papam Pa-ris'te konsül. Ben henüz yeni do-ğuyorum ve yirmiki yıl geçiyor ve ben Paris'e yaz tatilimi konsül pa-pamın yanına geliyorum. Tam üç hafta! Bu bir tavuk kuluçka süre-sidir.. Türkiye'de masaleef ben bu-nu kimsese anlatamadım. Günlük-leri jüdi. paris'in Büyükkökmeces'i Şöşe Danten'de dolaşıyorum. Alt

düşüğüme bir Galovaz sigarası, üst düşüğüme bir Miley Metyo şanso-nu eklermişim isladı. Hem içi-yorum hem çalıyorum. Bakıldan-förme dö eses (gucuk) sücem. İş-te tam o anda orunda gözgöze ge-liyorum. Sadık bakışlı bu mazozik çehre doğuştan canı bir herif ötsi. Bıcağıma boğazımdan sokup ucunu omurluk soğutma deydiyir. Ve hırlıyor: "Lö frank dö la jart!" (Ya parayı ya canını!) Ben karvenin içinde isliyorum: "Lama köjan dö la frank dübendöz." (canım sıma para verem) diyorum. Ama kudur-muş gibi aksıyla oynayıp duruyor. Tam da gözüpale ölümdedir. "Daha şimdil ön dö anfan kuşe mort!" (Daha dün iki çocuk boğazladım.)

diyor. Gözlerinin aşırısında yan lıcan yan tarantula bir fer yapıp söniyor. Elindeki usturayı öbür elindeki veba dolu vanile sokup so-lup kafama çalıyor. Ve şimd de benim gibi cesur ama masum pek çok ABD askeri hebs olacak. Evet! O gün Paris'te beni öldüren bu pis beyinli genç Saddam Hüse-yin'ti ta kendisiydi. Orunda böyle şanişmışım. Aradan yılar geçecek ve o ruhsal salıyış dıka beyinli Irak'a başkari olacak.

not: Gerekçe başından böyle bir olay geçmiştir. Ama ne kadar olası ne kadar olası bir hadise onu gör-meniz açısından ve sayın Ertuğrul dıy-gularını daha iyi anlayabilmemiz için kurguladım. Ostar-fikem yaptım.

Burası **CHARLIE HEBDO**
"NON A LA GUERRE ET SOLIDARITE AVE" (savaşa hayır ve Leman'la day)

Fransa'nın LeMan'ı **CHARLIE HEBDO**'cu kankalar LeMan sanatçı ve laıyp, dayanışma duygularıyla bize yukardaki destek mesajını gönderiyor. zer Charb, Charlie Hebdo'ya LeMan'ın "Savaşa Hayır" afişini yapıyor (Le Poz veren Fransa'nın ve Charlie'nin ünlü sanatçıları Cabu-Gebe-Jul-E-Charb-Luz-Bernar-Tignous-Mougey (aşağıda) Biz de buradan onlara "Savaşa Hayır, yaşasın m'izahçı dostlar aras ma" diyoruz...

YARIN HER YERDE BÜYÜK BÜYÜK ATEŞLER YANACAKTI

Ne kadar hüzün geçmişse dünyadan Ne kadar acı geçmişse yaşayacağız
Hepsini yeniden, bir bir dünyada Dünyadan ve dünyaya sana sığınırım Acılardan ve hüznlerden değil Kaçmalardan ve korkulardan değil Çünkü bir güçtür sıcaklığın kollarıma Çünkü kanları, kanları, kanları hatırlarım Çünkü ölümlerimiz toplanacaktır Ve yüceltilecektir bir tavide,

Kalkın ayağa...Kımlıklarınızı verin... Kim olduğunu anlamamız için ceketini genye abp dur-yordu. Belindekî silahından anlamamızı istiyordu bize niye kındık sorduğunu...İri yan bir sivil polist öndümüzde duian. Gözlerinden başıboş kalmış bir nefret okunuyordu... Kame ve neden hesap soracağımı bilmeyen bir öfkeyle loşlanmıştı bu nefret... 1984 yılının Nisan ayında Van şehrinde işte böyle kar-şılaşmıştık o başıboş kalınış neirette. Taşlar, kaidler, kilimler, yıldızlar, çiçekler, dereler bile korkmuş bir basık alınyardı o günlerde...Sadece kimi ve neyi yok edeceğim bilmeyen nefret özgürdü. Van sokaklarında. Babın ve Doğunun büt-ün sokaklarında elini kolunu sallayarak dolaşıyordu öfkerin o yalıcı duygusu...

Patnos'da yaptığı askerliği biten abimle Van'da bir ka-leteriyada çay içiyorduk. Uzun bir yolumuz vardı daha önü-müzde. İstanbul'a yaşadığımız şehre geri dönüyorduk.Bu geri dönüş yolculuğunda abımı yalnız bırakmak istememiş-tim. Bir saat sonra otobüsümüz kalkıyordu. Kim bilir bir da-ha bu şehre ne zaman geri dönerdik. Belki de hiçbir zaman geri dönmeyecektik... Biz İstanbul bekliyorduk. Ailemiz, dostlarımız, alışkanlıklarımız... Burada yaşananlar bizi çok da ilgilendirmiyordu...Yabancıydık buralarda olup bitenle-rin Acı çekeceksek, baskı görececeksek bunları kendimizi hayli güvenli ve korunaklı saydığımız şehrimizde yaşamalıy-

dık...Herkes yaşadığı yere benzerdi. Hem biz buraya hiç benzemiyorduk.Mendilemiz burada kanamıyordu... Ayağa kalkıp kimlikimizi gösterdik. Abım asker kimli-ğini. Ben nüfus cüzdanımı... Sanışın ve açık renk gözlü oluşum sivil polisin dikkatini çekmiş olmalı ki, nüfus cüzdanımı göstermemne rağmen, benden pasaportumu istiyordu ısırlı... Pasport...Pasportunu ver, diyor... Ben yabancı değilim, Türkiye'liyim, anlatamadım her-halde... Gözlerindeki o başıboş nefret beni değil anlamak, duy-mak bile istemiyordu... Ben şüpheli şahıssın, seni hiç gözüm bulmadı, yüle-n gelin benimle... İstanbul'a döneceğinizi, otobüsümüzün bir saat sonra kalkacağını, yasadış hiçbir şey yapmadığımızı söyleme-mize rağmen hiç orak bile olmadı...Bu söylediklerimizden çok geçmeden ve hayli deninden utanacağımı bilemez-dim...Çünkü o yıllarda ve daha uzun yıllar boyunca sadece Van'da değil, bütün Doğuda üniformalar dışında hemen herkes şüpheli, suçlu ve yasa dışıydı... Meğer biraz olsun sokuldukmak için çıktığımız o ka-leteriyayı en üst kat emniyet müdürlüğümüz... Sivil polis önde abimle ben arkada, İstanbul ve geri dö-nüş hayallerimiz sıslı bir tedirginliğin en arkasında asansör-le binanın en üst katına çıktık... "Burada Allah yoktur, peygamberse süresiz izne çık-mıştır." Emniyetin kapısından içeri girer girmez sanki bütün du-varların ve kapıların üzerinde bu söz yazılıydı... Bu sözün arkasında kendini hiç saktama gereği duyma-yan sadist kahkâhlar her yere sinmiş olan o iğrenç koku-yu daha da ürktücü kılıyordu... Tentürdiyot, alkol, kloroform kokusu sağlık ocaklarında, hastanelerde huzunlu bir şefkati anımsatır.Ama bu kokular bir emniyet binasında insanlığın en affedilmez suçunu bize

ortak eder:İşkence... 1984 yılında Van şehrinde...Abimle ben, İstanbul'a dön-memize bir saat kala bilmediğimiz, içinden hiç geçmediği-miz bir zaman tüneline girmiştik... Biz hep ileri doğru gitmek istersek, zulmün zamanı bizi hep geriye doğru çeker... Emniyetin kapılan sınıksı hilâfletmiş odalarından yürü-düğümüz koridora sizana çığlıkların ve inleyişlerin yankısı burada hiç olmadı. Söylenen Tannı hatırlatmıştı bana...Acaba neredeydi Şimdi o?...Neden bu acımasızlığa kar-şı suskun kalıyorduk?...Bir bildiği varsa bunu bizlerden ne-den geriye doğru çeker... İnsan Tannısal impenin kutsal bir parçasıysa burada, bu karanlık odalarda işkence olurdu çığlık alıp inleyen Tanrı-nın ta kendisi değil miydi?...Tannı yapıldan işkenceler so-nucunda öldürdükleri ya da öldürecekleri düşündükleri için mi, burada Allah yoktur, diye yazmışlardı duvarların ve ka-pıların üzerine...Onun günderir kaybolduğunu merak edip buraya sormaya gelenlere, yapıldığını gizlemek için; bura-ya hiç gelmedi. onu tanımlıyorduk, burada yok, demek için onu çoktan kayıtlarından silmiş olmaları gerekirdi... Sivil polis bizi emniyet müdür yardımcısının odasına soktu. İçerde bulunan resmi görevliler odalardan gelen çığ-lıklara ve inleyişlere alışmışçasına koltuklara oturmuş çay-larını içip sohbet ediyorlardı. Biz oturmadık. Bileceğ daki-ka sonra yan odalardan binenden gelen uzun boylu, olduk-ça zayıf, kır sağlı bir sivil memur, elindeki siyah, keim cilili bir defterle geldi ve eline aldığı kımliğime bakıp arayıp aran-madığımı bu defterden kontrol etmeye başladı... Aranmadı-ğımı bildiğim halde içime yine de derin, yapışkan bir korku düşmüştü...İşkence seslen ve çığlıklardan ibaret olmuştu... Yalınlarımın arkasından gelen bu sürede önce yile ne büyük bir dalgınlıkla yaşadığımı hatırlatmıştı bana. Hayat İs-tanbul'da geçen zamanlarımdan ibaret değildi. Bu dalgınlık-larla geçen yıllarımda kim bilir kaç teselsiz çığlığın suç or-tağı olmuş, emniyetlerin karanlık boşluklarına atılarak kay-bedilen kim bilir kaç insanın cinayetine uzaktan da olsa his-sedar olmuşum...

O siyah cilili ve kalın defterde adıma rastlayamadı-lar...Bu rastlantıya başla bizi oraya getiren sivil polis olmak başta olmak üzere, odadaki tüm görevliler üzülmüştü!..Oa-da bulunmalarının bir gerekçesi kalmamıştı. Beni çığlıkların geldiği odalardan birine götürmeyeceklerdi...Benim çığlı-ğımla birlikte daha da çoğalan çığlıklara güvenle sanlıp çaylarını görevlerini yapmış olmanın rahatlığıyla içecek eye-ceklerdi...Çünkü ne kadar çok insanı işkence altına alırlarsa kendilerini o kadar çok güven içinde hissedeceklerdi... Çantamı aç, diye bağırdı bizi gözallına alan polis... İçin-deki her şeyi çıkartı ve masanın üzerine koy... İç çamaşırlarımı, kazağımı, gömleğimi ve yolda oku-mak için yanıma aldığım birkaç kitabı masanın üzerine koy-dum. Hiçbir kitap kurdu suç unsuru arayan bir polis kadar iş-tahla sanılmaz kitaplara...Kitapların birinin arkasında "fa-şizm" sözcüğü geçiyordu...Faşizmin ne olduğunu bilenler bu sözcüğe nerde rastlarsa rastlarsın yüklerinde belli belirsiz bir kasılma, karnı boşluktan tüm vücudlarına doğru yayılan hafif bir tiksinti duyarlardı.Ama onun gözüni nefrete parladı. Bak işle, demedim mi ben sana sen şüpheli şahıssın, diye, bak ne yazıyor burada.Olu, ne yazıyor. Faşizm, yazıyor dedim hatırla. Oaha yüksek sesle şöyle, bağır. Faşizm, diye bağırdım yüzüne doğru. Yüzüne nasıl faşizm, diye bağınıs olmalıym ki, elni si-lahına götürüp, ora sanli uzanadiki kutsal bir emanetmiş, bu emanetlin içinde saklı olan bilgiler hayatın bütün sırtlarını taşıyormuşçasına ona birkaç kez dokundu... İçindeki o derin, o yapışkan korkunun altında dakikalar-dır saklı duran ölkem bana rağmen açığa çıktı birden... Neden elini silahına götürüyorsun? Vuracak mısın ba-ni? Durma vur? Ne sanıyorsun kendini?...Ne istiyorsun benden?Derdin ne? diye bağırdım...Sesimi ben bile tanıya-mamışım... Benden böyle tepkiyi hiç beklemiyorduk. ben de onun ge-neme okkalı bir yumruk atacağını...Yumruğun etkisiyle go-zumdan birkaç damla gözyaşı akıldığını halırlıyorum. Araya abim girdi. Polisler abımı tutup geri çektiler: Brak, sen ka-

rışma, kardeşin bu yumruğu hak etmişti. dediler... Yerden kalktım ve bana alaylı bir nefretle bakan polise sadece şunları söyledim: Bir gün bana atıldın bu yumru-ğun hesabını senden soracağım... Bunu neden ve neyime güvenerek söylediyimi bilmiyordum. Bu sözler dudaklarımdan öylesine dökülmüştü işte...Ama artık iyice öğrendiğim şuydu: Ben o yumruktan sonra artık sadece İstanbul de-gildim. Doğuydum, Bahydim. Van'dım, Diyarba-kır'dım...Zulmün knl gezdiki karanlık ve çamurlu sokaklar-dım...Ölümün ve işkencenin çığlıkları önlü olduğu lentür-diyoı koken emniyet odalarıydım...

Ölümlerimiz toplanacaktır Kenar köşe kasaba hanlarından Deniz en güzel aşkden ayışığına Küçük ve karanlık odalarda öldürülenler Direnerek ve akarak ölenler Yüceltilecektir Anılacaktır ölümleri Bir şehir aşkında hermes katışırken Ormanlar bir çözülmeye bozulurken Karanlığa kızıyla karşı duran Kanyta ıslan, yalazlayan heranlığı Yalnız ve dayandı gecelerinde üşüyen Ölümlerimiz toplanacaktır Bana yumruk atan sivil polis yine de hırsını alamamamın verdiği kıfı bir öfkeyle; Defolun gidin buradan, bir daha karşı çıkmayın, diye bağırdı... Masanın üzerinde hüzünlü kalmış iç çamaşırlarımı, kazağımı gömleğimi ve kitaplarımı çantama doldururken, biraz önce polise söyledığım sözler kulakımda çınlıyordu. Bana atıldın bu yumruğun hesabını senden bir gün sora-cağım... Aradan tam 16 yıl geçmişti... Bu süre içinde birçok kta-bım yayınlanmış. Doğuda ve Bahda beni seven ve yazdıkla-rımı ilayle okuyan sayısız okurum olmuştu...16 sene sonra yine bir nisan ayında beni Van'a, Van'daki bir kültür merke-zine konferans vermem için çağırılmışlardı...Bu 16 sene için-de köprülerin altından çok sular akmış, zorbalığın önünde diz çökmesi istenen bölge halkı inanılması güç bir mücade-

Akşamsefası

0, Paris
LEMAN"
nişma)
kurlanı selam-
ar... Sanatçı/çi-
itte)
manuel Veil-
daki dayanış-
ar: İhan Arkan)

le vermiş ve zulmün gözlerine korkusuzca bakmayı öğren-
miş ve artık yerler demeye başlamışlardı...

Beni bu kültür merkezine çağırılan arasında onca yıl sü-
ren baskılara karşı durabilen için halon kendi içinden çı-
kartığı ve bu yüzden olacak geçen hafta kapatılan Halkın
Demokrasi Partisi'nden HADEP'ten yetkililer de vardı... Ya-
pılan son seçimlerde bölgedeki neredeyse bütün belediyeler-
in başına bu partinin destekleyip seçtiği yöneticiler geçmiş-
ti...

Yüzlerce Vanlı okulum gelmişti o gün beni dinleme-
ye...Kültür merkezinin bütün sakinleri tıklım tıklım dolmuş,
bir çok kişi içeri girememiş, konuşmamı dışarıya da konan
hoparlörlerden duymaya çalışıyorlardı...

Konuşmamın bir yerinde 16 yıl önce burada nasıl gözetil-
ti, alındığı, alındığının emniyet müdürlüğünde duyduğum
güçlükler ve bir sivil polisten yediğim yumruktan bahsetmiş,
zulüm ve zorbalıklı bu kısa tanıklığın bile bana bölgede on-
ca yıl nelerin yaşandığı anlamına yettiğini anlatmıştım...

Yıllar önce maruz kaldığım aşaklanmayı ve yediğim
yumruğu anlatmam bile birilerinin hoşuna gitmemiş olacak
ki, içerde beni dinleyenler arasında bulunan bir sivil polis
cebinde sakladığı telsizle bu durumu üstlerine bildiri-
miş...Burun üzerine Terörle Mücadele Timleri konuşma
yapdığı kültür merkezini basmış ve beni gözaltına almak
istemişler...Polis şefleriyle beni oraya davet eden kültür
merkezinin yöneticileri ve HADEP'li yetkililer arasında şu
konuşmalar geçmiştir:

Biz bu kişiyi gözaltına almak istiyoruz...
Biz misafirimizi kimseye vermeyiz. Onu almak için bi-
zi çiğneyip geçmeniz gerekir...

Çok kısa, ama çok uzun ve çok anlamlı bir suskunluk ol-
muş...Hayat kadar kısa, hayat kadar uzun ve çok anlamlı bir
suskunlukmuş bu...

Polis şefleriyle beni oraya çağırılan bu kısa, ama çok
anlamlı olan suskunlukta göz göze gelmişler...Bu göz göze
gelişteki suskunlukta dizlerinin üzerine çökerek ölmek istenen
bir halk usulca ayağa kalkıyormuş...Suskunluğun sonuna
gelindiğinde iki tarafta artık hiçbir şeyin eskisi gibi olama-
yacağını anlamışlar...

Polis şefleri beni almadan geri dönmüşler...
Bütün bunları söyleşim bittikten çok sonra öğrenmiş-

tım...Tedirgin olmayayın diye önce söylemek istememişler-
di, ama ısrar edince anlatmak zorunda kalmışlar: Polis şef-
lerinin beni almadan gittiklerini öğrenince gözlerimden iki
damla gözyaşı geldi. Ama bu gözyaşı 16 yıl önce Van em-
niyetinde bir polis memurundan yediğim yumruk sonucu
akan gözyaşıma hiç benzemiyordu...

16 yıl önce yediğim yumruğun hesabını uğradığı zulüm-
lerin tanığı olduğum ve dizlerinin üzerinde doğrulan bir halk
benini yenime sormuştu...Bu gözyaşı boşuna yaşamadı-
ğıma inandığım o anda içimi dolduran umut ve sevincin
gözyaşıydı...

Her yann Newrozdu...Bu ülkenin ve dünyanın her ye-
rinde büyük büyük ateşler yanacak...

HADEP kapansa da DEHAP vardı... DEHAP kapansa ne
değişirdi ki, dizlerinin üzerinde çoktan doğrulmuş bir halk
yann her yerde büyük büyük ateşler yakacaktı...

Sana sığınılacaktır kırılıp toplanınca
Sana sığınıyorum kırılıp toplanınca
Değil sonsuz girdiçkısına yaşamaların
Ey en güzel, en görü bütün çesmelerin
Ayn ve denizin sahibi ve su içmelerin
Sana sığınılacaktır
Ve kuyularda, dağlarda, alanlarda
Akıtılan ve akıp gelen kanlarda
Bir sabah büyük büyük ateşler yanınca
Elfer temizlenecektir
Bir tören olacaktır
Ölümlerimiz toplanacaktır

(Turgut Uyar, Biraz Daha
Her Pazartesi adlı şiir kitabından)

* İstanbul, 21 Mart Cuma günü saat 15.00 19.00 arası Beyoğlu Ritmel Ka-
fe'deyken, Beyoğlu Ayhan Işık Sok.
Borsa, 22 Mart cumartesi günü Ekin Kitabevi'nin Kırks Şehitler Cad-
desi, No:45 Ümrangazi Metro Çıkışı Borsası, Tel:0224 252 50 38
* İzmir, 28 Mart Cuma günü saat 15.00 18.00 arası Karşıyaka Belediyesi-
si'nin İzmir
* İzmir, 29 Mart cumartesi günü saat 15.00 18.00 arası İzmir Leman Kü-
ltür'deyken, Kırks Şehitler Caddesi No:62, Alsancak, İzmir

cezmiere@leman.com.tr

KIRIK LELEBE

kiriklelebe@leman.com.tr

SUAT
ÖZKAN

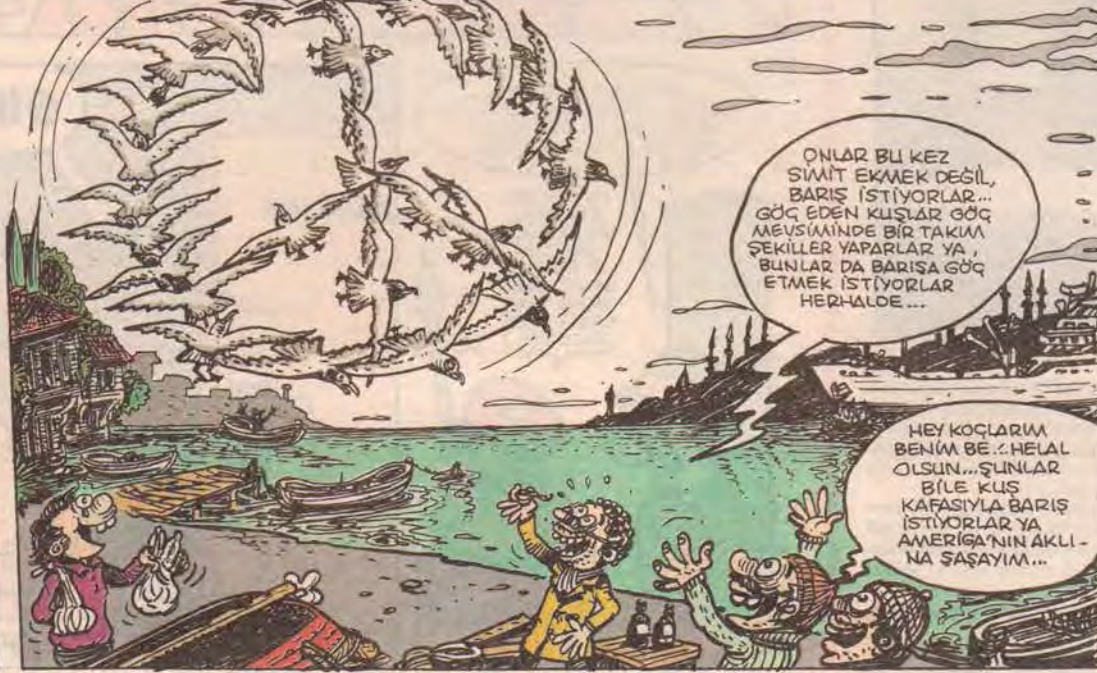
Akşamsefası

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU

İki Resim Arasındaki 7 Fark

Göğüs Çatalı & Kıç Çatalı

- 1 Göğüs çatalı, feminen bir oluşumdur...
Kıç çatalı, maalesef erkekte de mevcuttur!..
- 2 Göğüs çatalı, ezelden beri sergilene durulmuştur...
Kıç çatalı, yeni yeni vizyona çıkmıştır!..
- 3 Göğüs çatalı, ferahlık hissi ve heyecan verir...
Kıç çatalı, sürpriz gibidir ama değildir!..
- 4 Göğüs çatalı, meme uçlarının ipucunu verir!..
Kıç ucu diye birşey yoktur!..
- 5 Göğüs çatalı, genellikle hesaplı olur...
Kıç çatalı, kazayla olur, tesisatçıda da belirir!..
- 6 Göğüs çatalı, bakıldığında göğüs sahibi bunu farkedebilir...
Kıç sahibi farketmez!..
- 7 Göğüs çatalı, sterilidir...
Kıç çatalı şaibe barındırır!..

(Fikir ve Çizimler : Mehmet Çağış - Teşekkürler)
vo@leman.com.tr

VEDAT ÖZDEMİRÖĞLU

HAIN
EVLAT
ÖKKEŞ
Can Barışlan

KAAAN ERTEEEEM...
KAAAN ERTEEEEM...

kaanar-tam@leman.com.tr

BADAM!
BADAM!
BADAM!

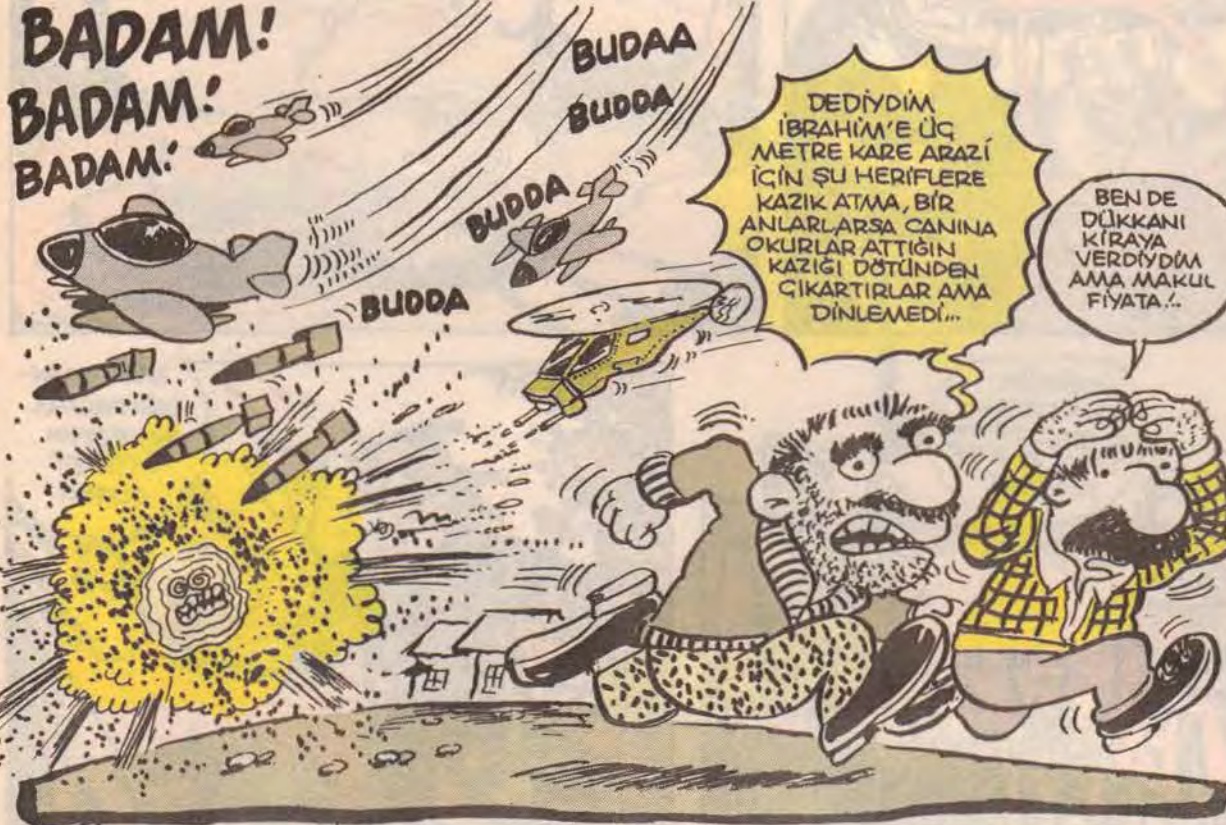
BUDAA
BUDDA

BUDDA

BUDDA

DEDİYDİM
İBRAHİM'E ÜÇ
METRE KARE ARAZİ
İÇİN ŞU HERİFLERE
KAZIK ATMA, BİR
ANLARLARSAN CANINA
OKURLAR ATTIGIN
KAZIGI DÖTÜNDEN
ÇIKARTIRLAR AMA
DİNLEMEDİ...

BEN DE
DÜKKANI
KİRAYA
VERİYDİM
AMA MAKUL
FİYATA...

RADİKAL İSLAMIN SONU

Nihat Genç

Türkiye'de İslami hareket, 1980'li yılların ortalarından itibaren varoşlarda yoksulların oylarını toplayarak sonraki yirmi-otuz yılın siyasetini kökünden değiştirmeye başladı. Yoksul mahallelerin dayısı radikal sol ise hapiste, işkencedeydi, topyekün sindirilmiş, onbinlercesi yurtdışına kaçmıştı.

Evrenli, Özallı rejimler dini değerlere fazlasıyla müsamahakar davranmayı devlet politikası olarak kabul edili.

90'lı yıllara doğru hapisten çıkan solcular, yoksulların radikal İslamın yanında görünce neye uğradıklarını şaşırıyor. Bu şaşkınlığın bugün dahi giderilmiş değil, kimi siyasete küselen, içlerinden dine, imana gelenler dahi oldu.

İslamın yoksullar üzerinde yükselmesi anlaşılacak bir durum değil, yoksullar radikal olur, yoksullar tutucu olur. Yoksullar solcuysen de radikal ve tutucudursun, İslamcıysen de...

CHP ve kemalizm statükoyu temsil ediyordu. CHP'nin elinde fazlasıyla bozulmuş ve gülünç duruma düşmüş bir sosyal demokrasi duruyordu. Şehre yeni inen kitlelerin bu bozuk-komik solu sevmesi, benimsemesi mümkün değildi. Hatta bu bozulmuş sol şeytanlığın, batıcılığın ta kendisiydi, dayatmacıydı, halkı aşağılamının ta kendisiydi. Halkın değerleriyle dalga geçmenin, kendini devletin efendisi sayıp topluma yukardan, bilmiş, hacivat gibi akıl vermenin ta kendisi...

Bu bozulmuş, biraz milliyetçi, biraz sosyalist, biraz tepedenci, biraz babcı bu solun aynı-sından Mısır'da da vardı. Cezayir'de de... Radikal İslam aynı yıllarda bu üçülikle de aynı dayatmalar, aynı laik-şeriat tartışmaları, aynı batı hayranlığı gelişimleri üzerinden tartışma alanına giriyordu. Önce belediyelele halkın güvenini, sevgisini kazandı, sonra, siyaseti becerebileceğini kanıtlayıp büyük oynamaya başladı.

Şehre yeni inen yoksul köylülerin gözünde, iyi giyinmiş akademisyenler, doktorlar, mühendisler, avukatlara, askerlere, Çankaya'da oturanlara, rahat giyim tarzı olanlara, hepsi, statükoyu temsil ediyordu. Görüşleri sol olmasa da, solcular da aslında solcu olmasalar da, şehre yeni gelenler, hepsini aynı statükonun içinde anıyordu. İslamın aşınları için işte bu "müdü" (iblis) düzen bunlardan kuruluydu.

CHP şeriatçı, islamcılar görünce, çok zamandır boşta olduğu kemalizme sığınmaya başladı. Sol kemalizm üstü bozuk bir sosyal demokrasiyle İslami hareketin sözleriyle sıkışık yanına girdi. CHP tam bir hezimete uğradı. Meclise dahi giremediği yıllar oldu. CHP'nin bozuk solculuğu yenilince kurşunun yanında yaş da yandı, diğer sol görüşler de nasipleşir bu büyük İslam dalgasından aldı, meşhur sol kahramanlar, diyelim Ecevit dahi, hızla soldan milliyetçiğe doğru kaçmanın, yani, ben değiştim demeye başladılar...

Laik-şeriat tartışması aralıksız yirmi yıl sürdü. Üstüne bir de 28 Şubat darbesiyle tartışmalar perçinleşti. Sonunda, dünya vahşet tarihine girecek, 45 kişiyi salırla kesip bahçesine gömen Hizbullah gibi radikale islamcı örgütler bu tartışmalardan doğdu. Ve yine, dün, bu radikal İslamın dergilerinde, hucre evlerinde büyüyen bir çok genç siyasetçi, Türkiye'nin siyasal tarihinde devrim yapacak bir çoğunlukla bugün meclise girdiler.

Son yirmi yılda milyonlarca yoksul müslüman genç radikal İslamın saflarında Bosna'da, Cezayir'de, Afganistan'da silahlı savaşlara katıldı. Kendi ülkelerinde laiklere karşı kanlı eylemlere girişti. Müslüman kardeşlerini dahi öldürdüler. Afganistan'da, Cezayir'de, Mısır'da ve Türkiye'de bu vahşi katliamlar tüm dünyayı şaşkına çevirdi. En çok şaşırılan, bu radikal müslüman gençliği sevgiyle büyüten orta sınıf zengin müslümanlardı.

Müslüman gençler müslümanlara karşı vahşi katliamlar nasıl yapar? Orta sınıf ve zengin müslümanlar, mesela ülkemizde iktidar koltuğuna oturunca, bunun sebeplerini hiç tartışmadan, hızla unutmaya çalışıyor!

Cezayir 1962'de bağımsızlığını ilan ederken Fransızlar'a karşı bir milyon ölü vermişti. Bağımsızlık savaşının sembol ismi Bin Bella, üç-dört yıl sonra iktidardan indirildi. Ve Cezayir, laik, sosyalist tepeden inmece bir kurmay kadronun eline geçti.

1980'li yıllara geldiğimizde, yönetim, toplumsal başı lüks ithal girdileri ükeye sokarak, rahat yaşamla müslüman bir sosyete yaratı. Fransızca hayranı akademisyen, entelektüel kadroyla orta sınıf zenginlerin bir başıydı bu. Şöyle anlatabiliriz, Özallı, tek parti döneminin CHP'si düdünün, lüks mallar sokuyor, hayali ihracat yapıyor, bütçeyi yalan yanlış yazıyor, bir yığın turedi zengin üreliyor, bir katkına yanlısaması yaratıyor!

Cezayir'de üstelik yönetimin adı herkese iş bulan anlamında sosyalisttir. Topkımın zenginleri yüksek petrol girdisiyle vur patlasın, çal oynasın bir hayat yaşamakta.

Sosyetik gençlerin buluşma yeni görkemli tüketim mekanı Riyad ■ Fetih (Fetih Bahçeleri) yoksul gençleri rahatsız etmekte. Bizdeki Laila, diyelim, Fetih Bahçeleri sosyal patlamalar sonucunda saldınlara uğrar. Yoksul gençliğin kimini kustuğu yerdir sosyetik gençlerin mekanları. Bir defasında Cezayir bayrağı indirilmiş, yerine boş bir imkî çuvalı çekilmişti.

Bu yoksul gençlerin adı Cezayir'de "hittistler"dir. Hittist, kavramı, sırtını duvara verip bombos oturan demek. Hittistler bombos olunduğu için sürekli dalga geçilen bir kesim. Karikatürler, yazılar, her defasında hittistleri alaya alır, aşağılar...

1986'da petrol fiyatları düşünce, sosyalist relim üretmeyen, çalışmayan halka yüksek sübvansiyonlarla bir toplumsal baş sağlayamaz. Petrol fiyatlarının düşüşü, grevlerin, ayaklanmaların önünü açar. Çok geçmeden dünün horgörülen, aşağılanan hittistleri sokağı ele geçirirler. Basırcı rejim, sokağı kontrol edemez.

Sosyalist laik iktidarı adı öldüğü için bu yoksul kesimden solcuların kanatı etmesi, yönlendirmesi mümkün değildir!

Hittistleri toparlayacak, onlara çeli düzen verecek bir ideoloji kapıda bekliyor. Yoksul mahallelerde serbest vaizler fink almaya başladı. Ateşli, heyecanlı, sakallı islamcı vaizler gençler arasında ün toplamaya başladı. Eski bir bağımsızlık savaşçısı olan Mustafa Buyalı artık dinsiz diye nitelendiği rejimin karşısına geçerek büyük bir isim yapı. Okuduğu, anlattığı kitaplar, düşünce, Seyyid Kutup ve Mevdudi gibi üçüncü dünya İslamı'ydı. Seyyid Kutup, Baas rejimi tarafından Mısır'da asılmıştı.

Buyalı, Cezayir'i elinde tutan Ulusal Halk Meclisi (FLN)'ye karşı cüretkar eylemler düzenler. Varoşlarda ateşli vaazların verildiği meşitler, vahşi namaz odaları olarak adınıyordu. Çok büyüdüler, çoğaldılar. 1989'da 33 yaşında olan ve mobiliteyle bu namaz odalarını dolaşarak hem cami arapçası hem de Cezayir lehçesinde üstün hatiplik yeteneğiyle bu yoksul kitleleri hem ağılatıp hem güldüren, hittistleri fanatik islama doğru yönlendiren sembol bir isim şörel yapıyordu: Ali Benhac!

Cezayir'de İslami Hareket (FIS) büyük bir güç toplar, yoksul halka yardım eder, küçük belediyelere ele geçirir. Fransız televizyon kanalı artık şeytan uydusudur, yasaklanmalı. Aydınlanma ruhunun ve laikliğin taşıyıcısı olarak fransızca konuşan aydınlar rezilide, hainlikle suçlanır. İslamcılar hızla, toplumdaki fransızlaşma ve laikleşmeye karşı bayrak akar. Akademisyenleri, aydınları, sosyalist rejimi kafirlikle suçlayan FIS halkın partisi olur, iktidarı ele alır!

FIS'in seçim galibiyetini iktidar (FLN) hazmedemez. FIS'i indirir. FIS, İslami Selamet ordusu adında silahlı kolunu kurar. FIS iktidara karşı iç savaş sürecini başlatır. Cezayir facialarının, katliamlarının önu açılır.

Kanlı çatışmalar birbirini izler, terörizm kardeşlerini katletmeye başlar. FIS, ne kadar silahlı mücadele verse de orta sınıf müslümanları ve masum halkı içinde banıdırıyor, fazla leni gidemez.

Afganistan'dan dönen bir yığın savaşçı, savaş tecrübesi olan militanlar, sokadaki yoksulları (hittistleri) onlerine katarak, FIS'i pasiflikte eleştirir ve döktüğü kanlarla Cezayir halkına dehşet salan Silahlı İslami Grup (GIA)'yı kurar.

GIA, silahlı hareket ordusu olmaktan öte bir katliam hareketidir, müslüman, hristiyan, laik ayırtmaz. Bugün dahi GIA'nın eylemleri anlaşılınmakta, tartışılmaktadır. Bütün yöneticileri sokaktan gelmiş 25-30 yaşları arasında gençlerdir. Hareket, Londra'da çıkan Ensar dergisi tarafından yönetilir.

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

MUTLU AŞK YOKTUR GÜZELİM YOKTUR... İNAN BANA...!

BU SOMURTUK,BU EKŞİ SURATLA MUTLU AŞK OLMAZ TABİİ... OLSA OLSA MEYMENETSİZ AŞK OLUR...

ONLARLA AYNI FİKİRLERİ PAYLAŞIYORUM AMA ARKADAŞLIK "AYNI ŞEYLERE GÜLEBİLMEMİŞ"ABİ BİR DAHA GÖRÜŞMÜYCEM BUNLARLA AYY... GÜLDÜKLERİ ŞEYE BAK...

HAHAHAHT

HIHIHOO!

ARTIK BENİMLE HİÇ KONUŞMUYORSUN,FARKINDA MISIN CEVAT ?.

AH BE YAVRUM BUGÜN DOLMUŞTA YANIMDA OTURAN YAŞLI AMMACIYA,AYAKKABIMI BOYATTIĞIM BOYACI ÇOCUKLA,VİTAMİN ALDIĞIM ECZACIYLA,OFİSTEN ARKADAŞIM ERTUĞ İLE...HERKESE KONUŞTUM...AMA EVLİLİK BÜTÜN KONULARI ÖLDÜRÜYO...SENİNLE NE KONUŞAYIM NE?!

harala gürele

daral@leman.com.tr

CAACAR

• CEMAATLER GATIŞMASI...

• ZİNZOĞ EMMİ VE PARTNERİ NECİLE YENGE.

• HIZLI SİĞORTACI PELİN PRİM PEŞİNDE...

Baştarafı 13. Sayfada destekleyen masum müslüman köylüleri katletti. Bugün GIA'nın casuslarla doludurmuş çok tuhaf bir yapıda olduğunu görürüz. Kardeşin kardeşi öldürmesine sebep laiklerin ve Fransızlar'ın GIA'ya ne sızmasıyla olmuştur, iddiası çok yaygındır. Bugün bizim Hizbullah'ın denin devletin örgütü olduğu iddiamız, gibi, GIA üzerine bir çok çalışma yapılır ve bugün bu örgütün tam bir provake örgütü noktasında görüşler var.

GIA kurulu kurulmaz FIS'i kafirlikle suçlar. Cezayir'i tam bir iç savaş sürecine sokar. 1993'ten sonra, üniversite öğretim üyeleri, entelektüeller, yazarlar, hekimler acımasızca katledilir.

Üniversitelerin hepsi yoksul kent gençliği olan GIA, yoksul kent gençliğine tamamen hakimdir. millî sükurtsı yaşamaz. Yoksul mahallelerden islam bir gerilla ordusu çıkar. Her bir yoksul genci katliamlarla dehşet salan karlı bir milite dönüştürmeyi bilir.

GIA'nın eylemleri çok geçmeden Fransa'ya taşınır. Bir Fransız uçakını kaçırmak. Laik-senatçı savaşını madduluktan izleyen Fransızlar, kan kendien-ne buluşunca, savaşın kendi topraklarına sıçrayacağı korkusuyla, iç savaş sürecine el koymaya başlar.

GIA'nın sonu gelmez katliamlarından FIS yani müslüman halk ve partisi utanmaya başlar. Müslümanlar GIA'nın eylemlerine karşı tek vücut olmaya çalışır, yetmez, GIA'ya bürmek için dün savaş açtığı laik rejimle uzlaşma çalışmalarna başlar.

Yoksul gençliğin ilahı Ali Benhac hala hapisteydi, yoksul gençlik 10 yıl süren iç savaş sürecinde Cezayir'i tam bir kan gölüne çevirmiştir. GIA dağıldı. Ancak, GIA'dan yetişen kanlı militerler, adam kaçırmaya, alazi malyacılığına haydutluğa kaldıkları yerden devam etti. Tıpkı bizim susurlukçular gibi.

Bugün araştırmacılar GIA gibi eşi benzeri olmayan katil bir örgütün toplumsal tabanına dikkat çeker.

Cezayir iç savaşını yoksul kent çocukları düzenlemiştir.

Bu çocukları, Seyyid Kutup'un, Mevdu'di'nin Filistin'in, Afganistan'ın birkaç küçük, kolay, cihad sloganıyla sert bir askeri ordu olarak toplamak, uç-beş senatçı vaazcı için zor olmamıştır.

Tesadüfe bakın ki yoksul mahallelerin ayaklanması ve şiddetin islamleşmesi, laiklere karşı kanlı saldırılar aynı günlerde Mısır'da cereyan ediyor. Cezayir GIA'nın eylemlerine sarsılırken, aynı yıllarda Mısır'da İslami Cemaat Örgütü ve buna bağlı küçük silahlı grup El Cihad'ın vahşetlerine tanık oluruz.

İslam cemaat ve silahlı örgütü El Cihad, hristiyan azınlık denilen koptlere savaş açar. Kahiride suçladığı su baylan öldürür. Butün dünyanı gözlerini Mısır'a çeviren lunsli otobüsü koptları ve otelde turistlerin öldürülmesini gerçekleştirir!

İslami Cemaat ve silahlı El Cihad örgütünün militerleri da aynen GIA'nın militerleri gibi yoksul mahallelerden devşirmiştir.

Kahire yoksul semtleriyle meşhur, Okkalptüs, Barakı mahalleleri buna bir örnek. Ancak, İmbaba ismi yoksulluğun sembolü. İmbaba yoksulluğuyla, çeleniyle, kabadaylarıyla, karate, dövüş seven gençleriyle hatta haraca kesen, başını buyruk gençleriyle ün yapmış Kahire'nin yoksul semti.

İmbaba "islamleşmeden" önce de başına buyruk bir semti. İmbaba'nın yoksul gençlerinin hızla islam sloganlarına sanılması ve hızla sert militerler olmaları Afganistan'dan dönen savaşçılar sayesinde. Cezayir'de olduğu gibi, Afgan savaşından dönen ateşli vaazlar, sert sloganlar ve kahıman, gazi ünvanlarıyla yoksul gençlerin örgütlemeyi ve savaşçı militan haline sokmayı başardılar.

İmbaba, "girişimcilikle" ün yapmış bir semti. Hatta, Enver Sedat'ın öldürülmesi elini kolunu sallayarak bu mahallede yaşadığı söylenir. İmbaba hakkında çok sonra bir yığın sosyolojik araştırma yapıldı...

Müslüman Kardeşler (İhvanı Müslimin) hareketi, Mısır tarihinin hareketi. Esnaf, okumuş aydınlar, tabipler, mühendisler, doktorlar yetiştirmiş, çok büyük sivil güce sahip olmuş, orta sınıftan ve alt sınıftan büyük sempatisini kazanmış bir örgüt. Mesela, 1992 Kahire depreminde devletin aksaklıkları, yani yuzbinlerce insana yardım, çadır, yiyecek gönderen müslüman kardeşlerdir. Müslüman kardeşlerin tarihi de laiklerle çatışmanın tarihi. Yiyecek gönderdikleri çadırları üstünde Tek Yol Devrim, yazar, Esnaf, yanıandda Ve El Ezher üniversitesi laidele senatçılar arasında ortayaolu, akliselim: bularak otorite rolü oynasa da, El Ezher, Müslüman kardeşlerin ve İslami Cemaat'den yana tavır koyar.

Dunya ticaret merkezini çökerten Kör İmamın hayatı ise CIA'ın araştırmacı kitapları konusu. İslami cemaatin liderlerinden Kör İmam yıllarca Amerikan desteği görmüş, Amerikan kayırması görmüş ve fakat, sonunda işte Ladin'e benzeyen bir hikaye!

Enver Sedat'ın 1981'de İslami Cihad tarafından öldürülmesi tam bir şoktur. İç karışıklıklar başlar. Birkaç yıl sonra Husnu Mubarek yine de barışçı davranır. Sert militerlerin silinilmeye, partileşmeye davet eder. El Cihad üyelerinin bir kısmını affeder. Ancak Mısır, kontrol edilemez İmbaba çukulu büyük silahlı örgütlerle karşı karşıya kalır. İslami Cemaat Nil vadisinde halkı haraca kesip, vergi toplamaya başlar. Aynen Cezayir'de GIA'nın yaptığı gibi, köylülere, mağaraları ele geçirir, silahlı gençlerini İmbaba'dan devşirir.

Tuistlere saldıran, otelcilere, rehberlerin, lokantacıların ekmeğine mal olur, yoksul Mısır devleti turizm gelirinin küçülmesiyle ağır yara alır. Şiddet hareketleri halle urkütür. İslam'ın vahşi katliamları müslüman halkı şiddetle karşı devlet güçlerinin yanında yer almasına yol açar. Mısır polisi ve ordusu, ondo bin kişilik gücüyle İmbaba'yı altı hafta kuşatır. Beşbin yakın insan tutuklanır. Bu kuşatma ve tutuklama İmbaba'nın sonudur. Rad ıkal İslam'dan temizlenen İmbaba'yı hızla sosyal yardım hareketleri başlar.

Yoksul gençlerin radikal islama ısınmalarını sağlayan vaazlar basitti ve devrimciydi. Afgan direnişinden dönen muhahidlerin öğretileri birkaç küçük kitapçık kadardı ve yeni bir hayat vaad ediyordu. Herşeyiyle yeni bir hayat, giyim, kuşam, konuşma, evlilik, herşey. Radikal islamın bütün coğalyalarda en büyük sloganı: Allahüekber'dir. İran devrim yıllında Şahı sokaga çıkma yasağı getirir. Humeyni de herkesin damlara-balkonlara çıkıp Allahuekber diye bağırmasını söyler. Butün müslümanların hergün tesbih olarak dilinden düşürmediği Allahuekber sözünü kitleleri ayaklandıran, harekete geçiren ve sade, kendi halinde bütün müslümanları coşturan keskin bir kıkırıcı oluyor. Mevdu'di ve Seyyid Kutup'u çok seviyorlar, çünkü düşünceleri gençlerin kafasında çok basitçe özetenip sloganlaşabiliyordu! Sokakla ve siyasetle Allah'ın tam hakimiyeti!...

Ölüler başank eylemleri, yine İran devriminde cumadan çıkan halkın toplanıp milingleşmesi, bu malingen halk yığınlarıyla bütünlük korkusuzca ordu güçlerinin-toplanan önüne geçmesi, radikal islamın diğer büyük eylemleridir.

Cuma namazdan çıkışı toplanan gençlik, her cuma bu ateşli, heyecanlı büyük halk kitleleriyle buluşur. Hazır camaya dolmuş müslümanlar hazır manev duyulanı douğunda pasiflikden kırılıp birer ateş topu gibi so-kaga dökülür.

Radikal İslamın uçuncu büyük çalışması yoksul semtlerin pasaj alttan, derme çabna sokaklarda bekar evlerinde kurulan mesiciler. Mesicilerin her bir ateşli konuşmacılar tarafından bir askeri hucre evi gibi çalıştırılır.

Şüphesiz radikal islamın doğal hücreleri savaş alanıydu, Afganistan, Bosna, Çeçenistan, Filistin.

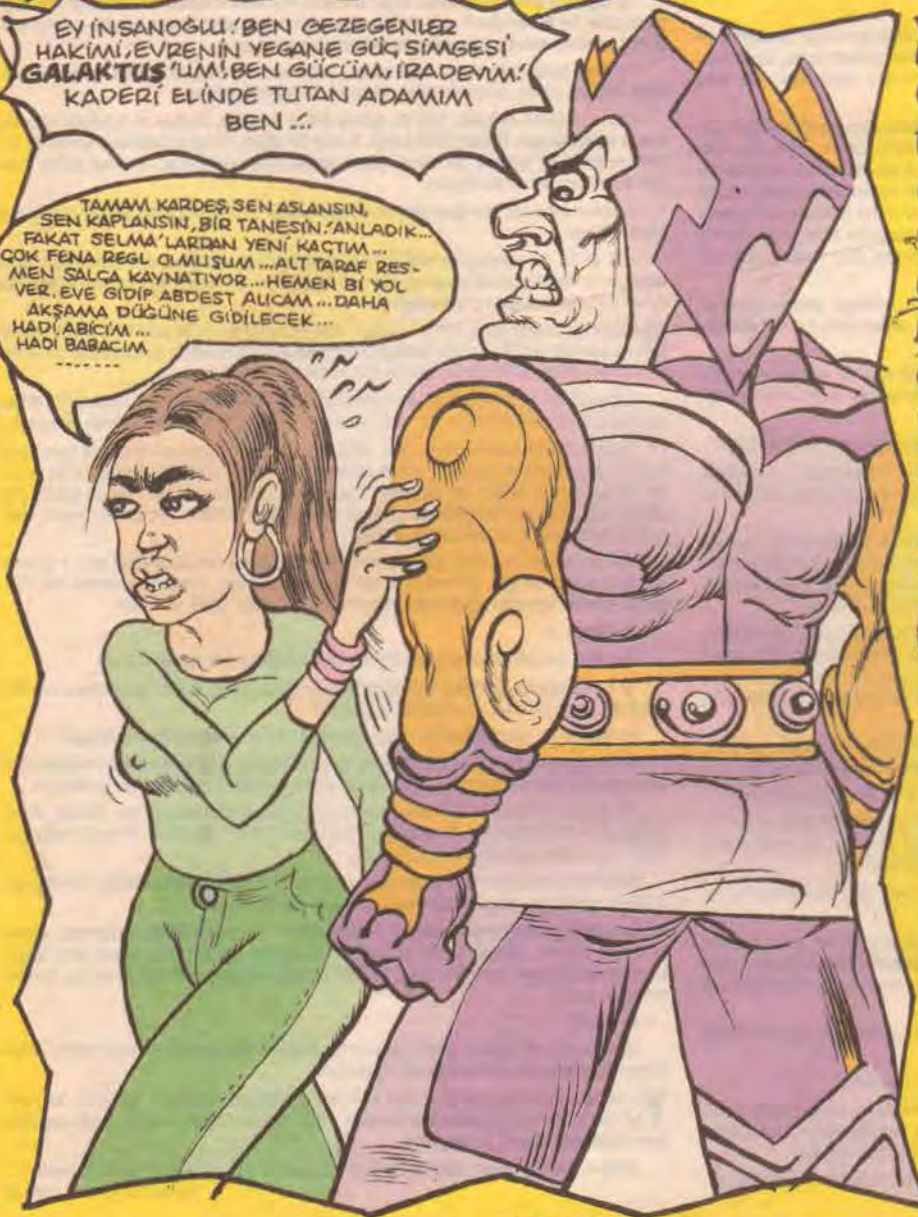
Radikal İslam öğretisi, yoksulları anlayacağı kadar basit, tüm yoksulları tatıştıracak kadar büyük bir nefret taşıyordu. Kendilerini san yoksul yalnızlığı-dışlanmışlığı aşmak için yoksullar hızla birbirlerine sanılmak ister. Kendilerini toplumun bir parçası olduğunu hissettirmek için toplumsal sorunları heyecanlı tartışmaya bayılır.

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

EY İNSANOĞLU! BEN GEZEGENLER
HAKIMI, EVRENİN YEGANE GÜÇ SİMGESİ!
GALAKTUS'UM! BEN GÜCÜM, İRADEMİM!
KADERİ ELİNDE TUTAN ADAMIM
BEN ...

TAMAM KARDEŞ, SEN ASLANSIN,
SEN KAPLANSIN, BİR TANESİN, ANLADIK...
FAKAT SELMA' LARDAN YENİ KAÇTİM...
ÇOK FENA REGL OLMIŞUM... ALT TARAF RES-
MEN SALÇA KAYNATIYOR... HEMEN Bİ YOL
VER, EVE GİDİP ABDEST ALICAM... DAHA
AKŞAMA DÜĞÜNE GİDİLECEK...
HADI ABİCİM...
HADI BABACIM

EVET, KÖYLÜ KARDEŞ...
VAR MI Bİ İSTEK R. UN, ŞEKER...

HAMDOLSUN... İSTEK
YOKTUR...

TÖBE MÜSLÜMAN, O
NASIL LAF?

PEKİ, SEKS...
HI? NİGERSİN?

..... OLUMLU
BULURAM...

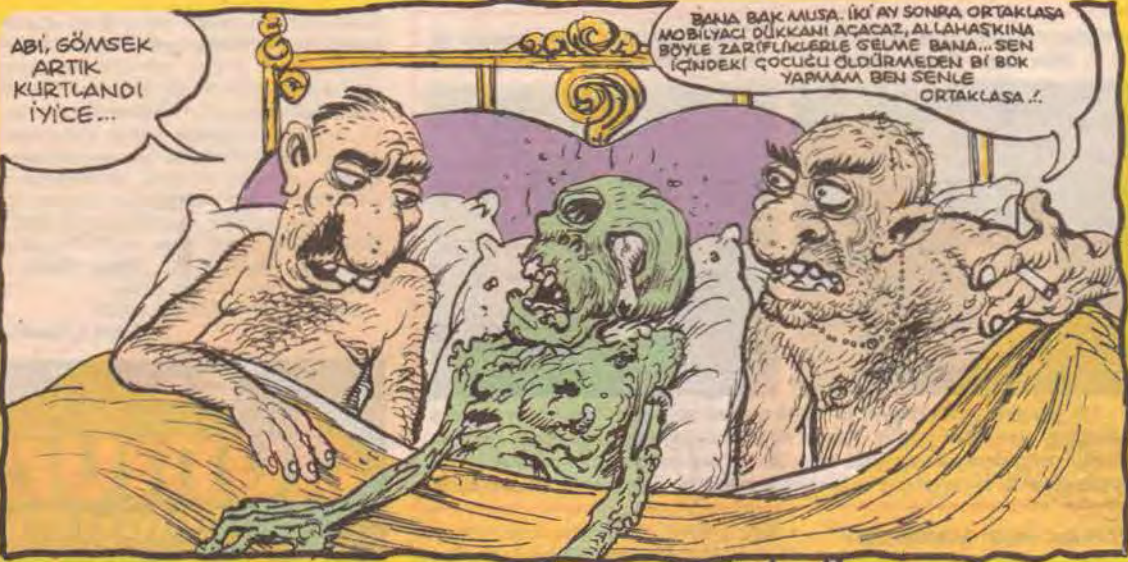
ÖZLEM... KOS,
BBG BASLIYOR...

ULAN
AĞIZDAN SKİS-
MİSLER SİZİ BE,
ASIL DOĞAL YASAM
BURDA / ZİBİDİLERİ
İZLİYCEKTİNİZ
MEĞER, BİZİ
NİYE TIKTINIZ
BURAYA?

ABİ
RELAX...

ABİ, GÖMSEK
ARTIK
KÜRTLANDİ
İYİCE...

BANA BAK ALİSA. İKİ AY SONRA ORTAKLAŞA
MOBİLYACI DÜKKANINI AÇACAZ, ALLAHAKŞİNE
BOYLE ZARIFLIKLARLA GELME BANA... SEN
İÇİNDEKİ ÇOCUĞU ÖLDÜRMEYEN Bİ BOK
YAPMAM BEN SENLE
ORTAKLAŞA ..

AVRADINI
ZİKTİKLERİM...
GENE ZAM
YAPMAMIS-
LAR!

İSYAN
ÇIKARALIM
!..

KAZAN
KALDIRA-
LIM!

HOCAM, HİÇ SESİNİ
ÇIKARMA, PEDEDEN
ÇOK BÜYÜK MİRAS
KALDI... AYLARDIR
NEW YORK SENİN,
AKAPULKO BENİM
OVA BAYIR
GEZİYORLUM
DÜNYAYI...
VE İSTE
BUGÜN
GELDİM
KAPINA...

NE DİYOSUN
LAN SEN?

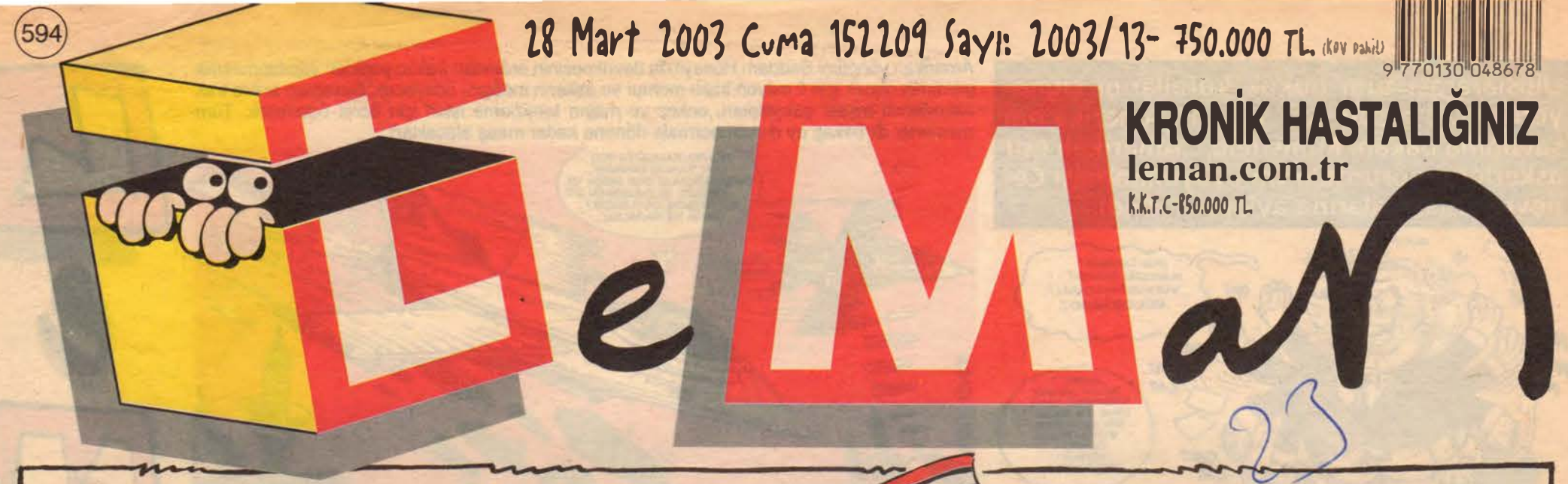
İÇERDE
DİYORLUM,
AMBIANS NASIL?
MÜZİK NASIL?

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

K.K.T.C-850.000 TL

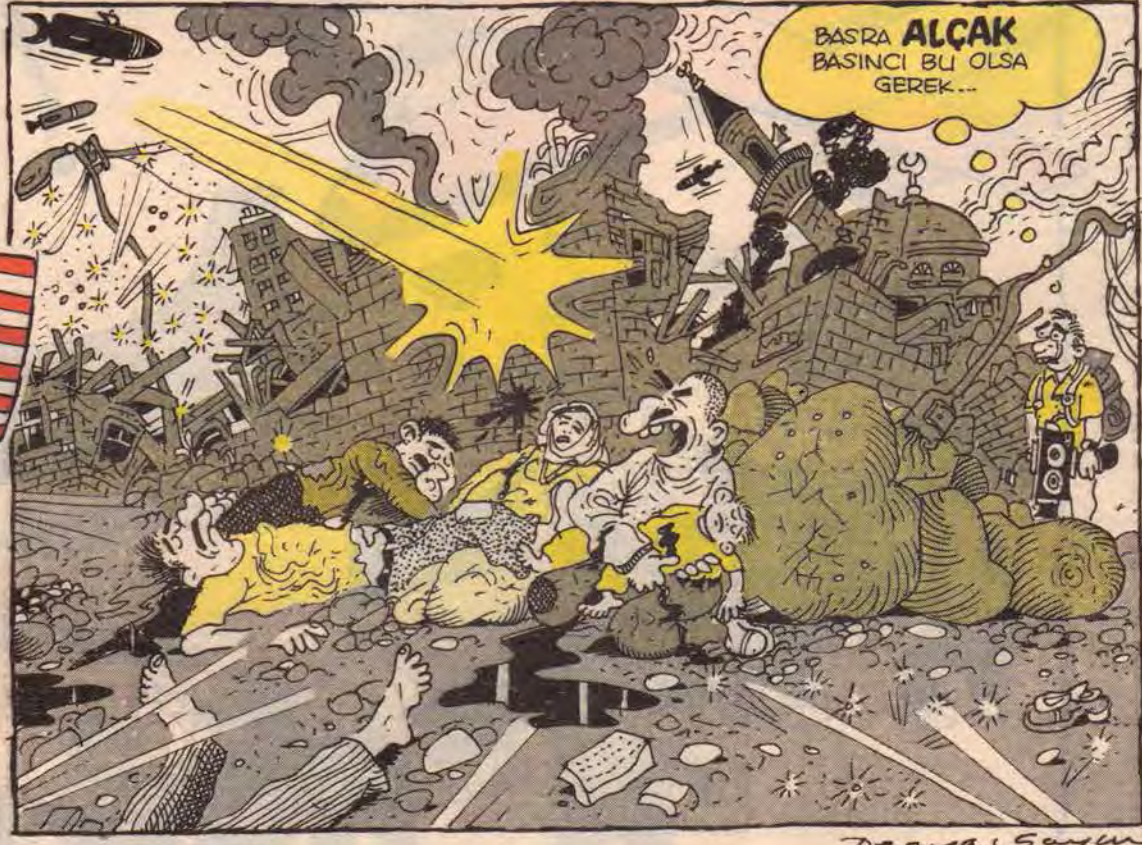
Uluslararası tüm hukuk kurallarını çiğneyerek Irak'a saldıran barbar Amerika'nın savunma bakanı Rumsfeld, "Amerikalı esir askerlerin görüntülerinin yayınlanması Cenevre anlaşmalarına aykırıdır" dedi..

Amerikan yönetimi Saddam Hüseyin'in devrilmesinin ardından Irak'ın yeniden yapılanmasına yardımcı olmak için 2 milyon Iraklı memur ve asker'in maaşını ödeyecek. Savaşın sonrakı Irak askerlerine inşaat çalışmaları, enkaz ve mayın temizleme işleri için ücret ödenecek. Tüm memurlar ilk birkaç ay durum normale dönene kadar maaş alacaklar!..

ABD askerlerinin Umm Kasr limanına ABD bayrağı çekmesi üzerine ABD'nin dürrük komutanı Tommy Franks, "Ülkemizde böyle durumda bir delikanlının ilk aklına gelen bayrak dİkmektir.Ama bu görevin işgal değil özgürleştirmekle ilgili olduğunu hatırlayınca hemen bayrağı indirmiş" kıvırtmalarını döktü...

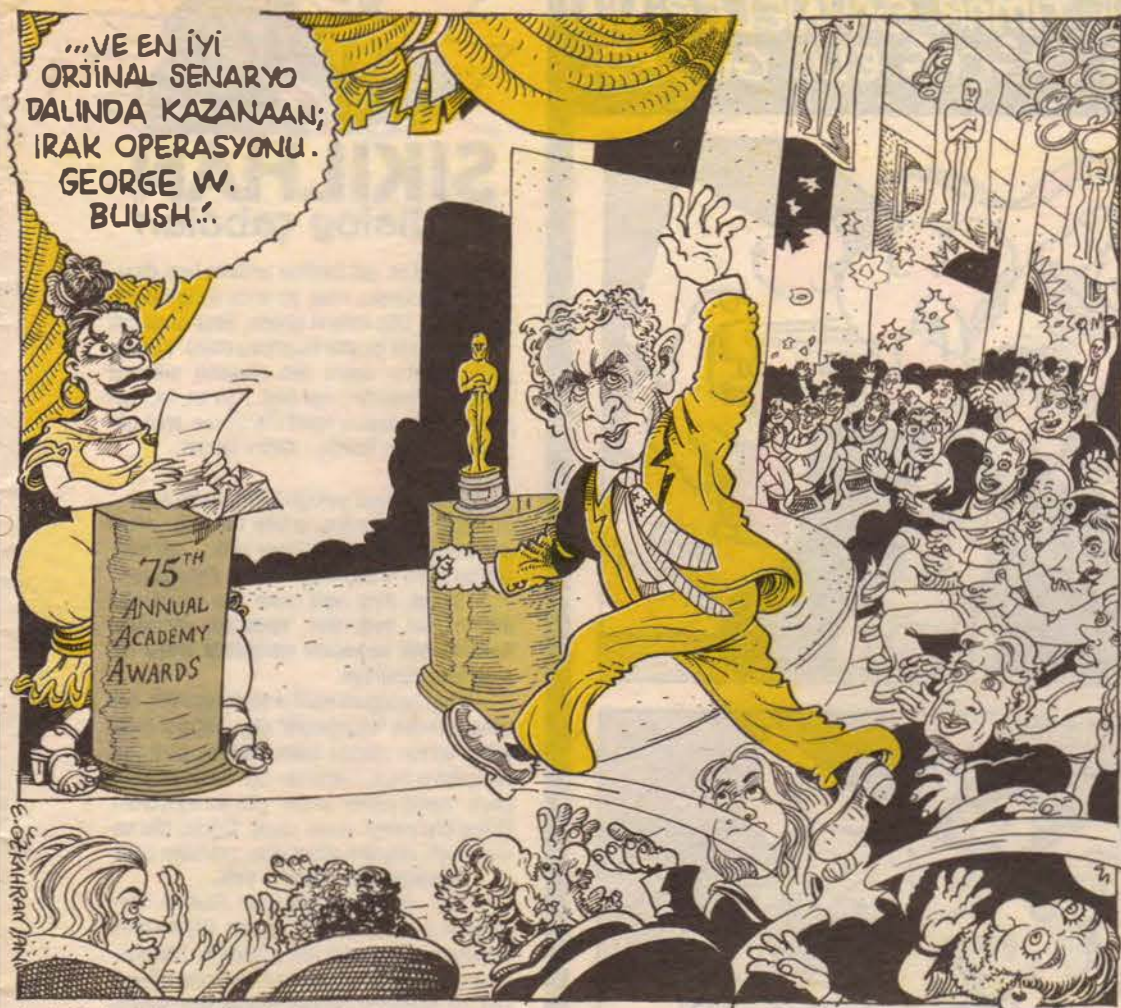

GEZ MAH MUTÇUK
MAH MUT TİBET

L
e
M
an

Bu yıl ki Oskar ödül töreni tepesine bombalar yağan Irak halkının çığlıkları arasında yapıldı.

İzmir'de bazı öğrenciler derslerde sık sık bayılınca, okul müdürünün yaptırdığı araştırmada acı gerçek ortaya çıktı: Simit parası bile olmayan yoksul öğrenciler açlıktan bayılıyordu...

Savaş süresince akıllı stratejiler izleyemediğimizi söyleyen Sakıp Sabancı, "Talih kuşu omzumıza konmuştu, bağırdık kuşu uçurttuk" şeyisini etti...

TAYYİP ERDOĞAN HÜKÜMETİ
ne isa'ya, ne musa'ya
acemiler
mangası,
tavırsız tavuklar

GEORGE WAR BUSH
her bir parçan
Irak çöllerine
yayılsın.. dökü-
ğün her mazlu-
mun kanı
boğazına dü-
ğümlensin...
gün yüzü göre-
me kanadı yo-
lunmuş kartel
bozuntusu...

NEWYORK BORSASI
savaşa kadehli
kutlama.. silah
tekellerinin
hisse
senetleri
patladı..
kandan kar
eden yavşaklar

MEDYA SOYTARILARI
haber değil
silah reklamı
yapıyorlar
ırakta ölen her
çocuğun ahi
üzün izde olsun

HART TEEETER
yaptığı kamuyu
araştırmasında
bush'a desteğin
arttığını söyleyen
dallama şirket

Savaşa Hayır LeMan afişleri her yerde

BURASI ISPARTA E-TİPİ CEZAEVİ C-11 KOĞUŞ

Biz adli hükümlü olarak cezamızı yatmaktayız. Bu haksız savaşa sonuna kadar karşıyız. Fotoğraflarımızı çok önce çekirdik daha bugün elimize geçtiği için biraz geç kaldık göndermekte.. (Soldan-Sağa: Volkan Salmaz, Mahmut Demir, Ökkeş Babacan, Ekrem Türkyılmaz, Yasin Körpe)

Savaşta hayvanlar da ölecek.. SAVAŞA Ey üzerine ölü toprağı serpilmiş ülkem, HAYIR Nihan Gezeroğlu/Tekirdağ kendine gel... Turgay Şahin

Stefania ve Grazie... Eyfel bahçesinden

Bursa'dan "Savaşa Hayır" Sağlık Çalışanları Gaffar Karadoğan ve arkadaşı

SAVAŞA HAYIR

Afişlerini yapıştırdığınız yerleri, hele bir de önünde poz vererek bize gönderirseniz yayınlamaktan büyük keyif duyarız. (Barış işareti, ya da muhtelif savaş karşıtı işaretler yaparak)
editor@leman.com.tr
veya LeMan posta
adresine...

Elbette savaşa hayır...

Öznur Karaca ve Ebru Ok

Manisa

GEORGE DABILYU DENYO BUSH'UN

DÜNYA TELEVİZYONLARINA YANSIYAN TARIHİ TİMAR SAHNELERİNİN EKRANA YANSIMAYAN DİĞER GÖRÜNTÜLERİNİ ÇAĞÇAĞ ELE GEÇİRDİ..

SIKILHAN ile dialog çabaları

- Eee, alo Sıkılhan umanm beni duya-biliyosundur, eeee şu anda durum burda sakın. Ofis kontrol altında. Biraz önce çok yakınıma bir jöle kavanozu düştü. Kısa bir panik anından sonra ben masanın arkasına doğru geri çekildim, eee evet... Şu an, iii, evet şu an, ofisin çaycısı Hanif Efendi eee, içeri gir-di, eee... Aman Tannm... Aman Tannm...

- Anne?

- Eeee.... Hanif yerdeki jöleye basıp kayd... Şu anda tepsi yerdee, ortalık tuz buz... Hanif dört bardağı kırdığını söylüyor ama ... eee ama, tabi bu kesin bi bilgi değil. Eeee... Eeşöğleşek.

- Obaaa. Ayp ama anne yaa adamcağız dört bardak kırdı diye. Yanlışlıkla olmuştur. Amerika bile kaçınıcıdır yanlışlıkla oraya bu-
raya füze düşürüyö.

- Hayır çocuğum Hanif'e söylemiyorum, ben babana dedim "eşöğleşek" diye. Sabaha kadar yatdığı yerden savaşa baktı. Rüyama girdi yaa, bilinçaltıma kaçtı. Sabahın beri ofiste herkesle böyle "savaş naklen yayın" gibi konuşuyorum. Öğrenc bişi neredi açsan savaş. Oskara bile sa-
vaş kanış. Hayatım altüst oldu, çıdinciim evet!

- "Savaşa hayır" diyosun yani.

- Evet, detoks olmam lazım Sıkılhan. Bün-yemdeki savaş toksinlerini atcam. Ofisten bi kız arkadaşım var kendisi Ally McBeal'in 123 bölü-münü videoya almış gidip üstüste onlan izliycez. Eee, şu aşamada eve geç gelicek gibi görünü-yorum. Bu bana iyi gelecek, evet iyi. Dolapla ha-vuç ve/veya benzeri bişey var onu ye Sıkılhan. Yemeisin. Eee, şu andaaa durum sakın. Burada, Hanif'in yeniden büyük fincanda "Early Grey" ta-bir edilen çaylardan getireceği konusunda du-yumlar alıyoruz. Şok gelişmeler olursa ben sana yine bağlanıcam. Evet Sıkılhan, sendeyiz.

- Ben burda değilim!

- Alo Sıkılhan, Hırgürkan ben, okulda "Şok Ve Dehşet Operasyonu" nu başlat-mış bulunuyorum. Ortamlara delikanlılığı hakim kılıcam, aleme uygarlık getirecem, şeref ve haysiyet tesis edicem. Aktif olarak ka-tılır mısın Sıkılhan?

- Gülmekten katılm Hırgürkan, muhuhoha.

- Ben ciddiym ama Sıkılhan şerefsizlik yap-ma. Okulun başı boş kaldı çekiddüzün vericem. O omşpu Edebiyat Hocası gidicek bu okuldan, ayrıca onabı kişilik "Dövölücek Yavaşaklar" listem var. Bi de kimya laboratuvarının adını değiştirmek istiyorum. İçerde şişlenen orlanca abim Vurkır-kan'ın adı vericek oraya. Kız lardeşim Döv-nur'u ise okul gazetesinin başına geçirmek ar-zusundayım. Alo Sıkılhan, hatta mısın lan? Ses versene Mastırsörcin'in (Başçavuş) eşşegi mi osuruyo olm burda lavuk? Şüüü, kapadın mı lan gene? Bana bak tavır alırım lan sana şerefsiz. Bittim olm sen, şok ve dehşet yapıcım, balyoz gibi inicem lan kafana, seni de öğrendik ibiş. Biz şok ve dehşet olsun istiyoruz siz kof ve yavaşak çıkıyosunuz olm.

- Büzge doomgünümü unuttu biyo mu-sun?

- Ha?

- Alo, Sıkılhan sensin di miğ? Ben Bu-nalgül. Büzge diyorum, doomgünümü unuttu. Yivrenç ama di mi? Çişil'le beraber Go Kart'a izlemeye gılmışler. Çişil'in çıktığı Go Kart araba-sı sürüyö da. "Hakkı" diye adı var çocuğun ina-nabiliyo musun? Çişil ulanıyo çocuğun ismin-den "Volkansun" diye çağırıyo ortamlarda. Ay ama var ya ben çok kırdım Büzge'ye. Onu mütefikim bi insan diye biliyodum halbuki. Ye-min ediyorum artık hiç bi sırtatejik önemi kal-madı benim için. Hakkı'nın yanşını seyredicem diye sattılar beni. Hakkı işte O Hakkı! Bi de şeye benziyo diyorlar, hani Irak'ta esir düşen Amerika-lılar oynuyo ya NTV'de orda ilk çıkan çocuk var Nivcörsi'den kumral açık renk gözlü, zanneder-sem balık burcu, işte bu Hakkı ona benziyomuş. Bok benziyo! Bi kere Hakkı'nın burnu kemerli...

- Benim ise aklım hasta Bunalgül! Sız bir ne-siniz yaa, kimsiniz böyle?

Atilla Atalay
sikilhan@teman.com.tr

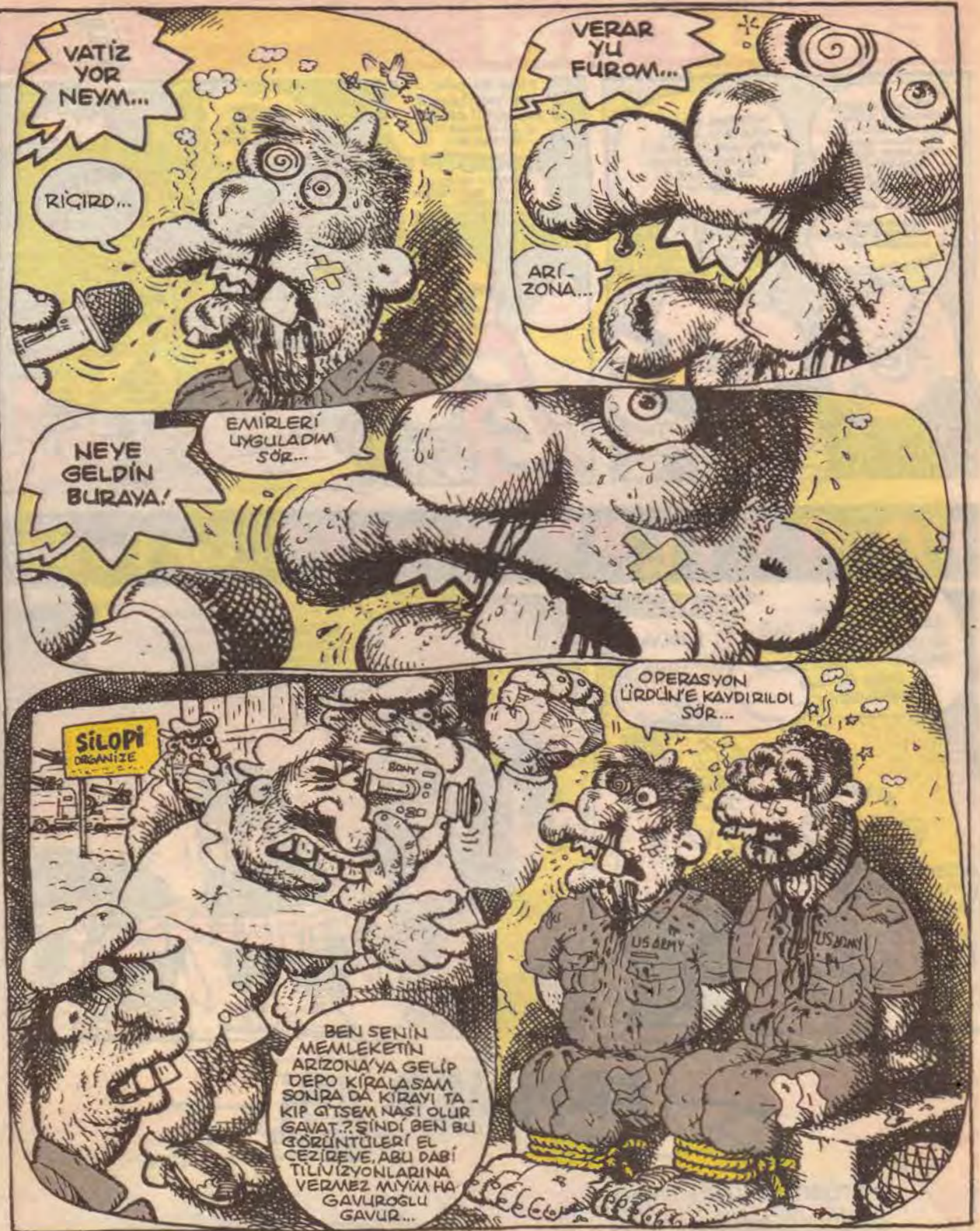

SAVAŞ SEBEBİ İLE TİMSAH HATIRI SAYILIR BİR BEDELLE CEPHESİNİ BUSH'A KİRALADI.

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

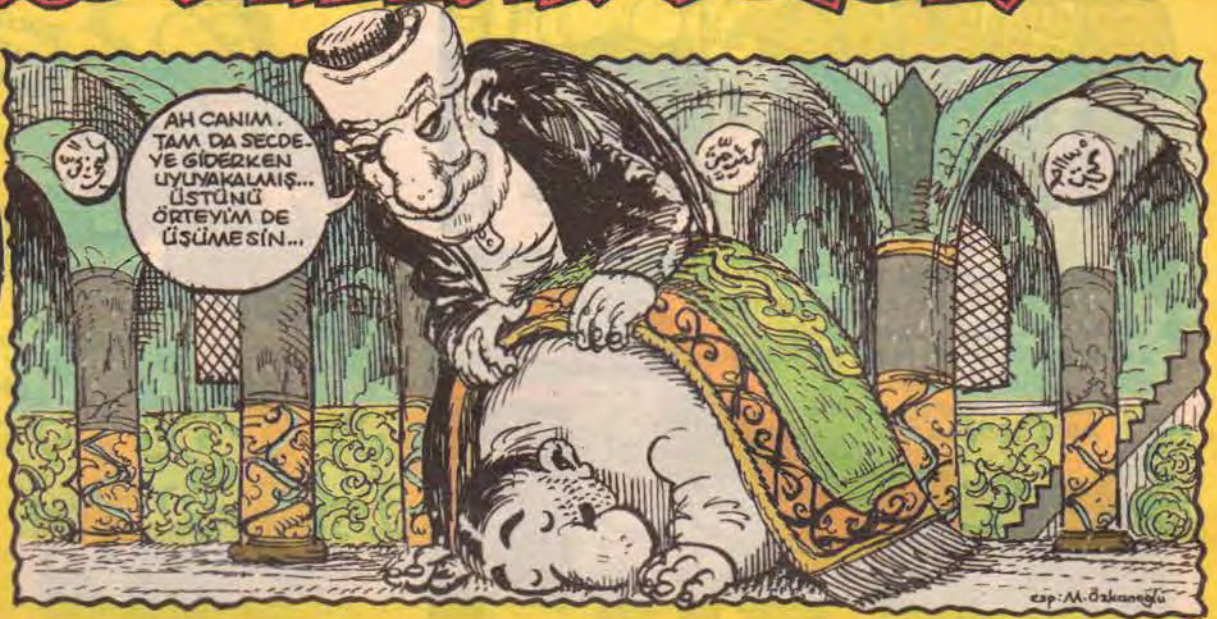
KOALİSYON ASKERLERİNİN MORAL GECESTİ VE JENNİFER BENLY

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

Yılan, kertenkele ve timsahlar soğukkanlı hayvanlar grubuna girer. (Bilim dünyası)

HİÇ BİŞEY ANLAMIYORUM MELAHAT...ZATEN ÜÇ GRAM AKLIM VARDI...ONU DA ŞU ACAP MUHABBETLERİNLE HEDER ETTİM...BİTSİN ARTIK BU İLİŞKİ...BAK ATICAM PENÇEYİ EN SONUNDA HA...

AYIYA YIYECEK ATMAVIM

FEYHAN GÜVER

İLİŞKİMİZ NEREYE GİDİYOR...YIRMI YILDIR BU SORUYLA YEDİN BİTİRDİN KENDİNİ...BAK BEN ŞİMDİ KAVEYE GİDİYOM...SEN DE KOMSU-YA GİT,BIRAK İLİŞKİMİZ NEREYE GİDERSE GİTSİN ARTIK YAHUUU...

PÜF PÜFÜR

ŞIKIDI ŞIKIDI ŞIKIDI

HİST! GEL LAN...

YAPMA BÖYLE KÖPEĞE KE-MİK ATAR GİBİ CEVRIYE... AZCIK CİLVELEŞSEK,KOKLAŞ-SAK...

İSTERSEN...BU YAŞAN SONRA YENİ GELİN GİBİ OYNAŞAMAM SENİN-LE...

ŞIKIDI ŞIKIDI ŞIKIDI

HA!

NOLUYO LAN... BIRAK ONU BIRAAK...

BU KIZDA ÇOK UMUDUM VAR ÇOOK!

CANIM DA ÖYLE BİR ALASKA DONURMA CEKTI KI ARIF...BUZ GİBİ LİMONATA DA OLSA...KOMBİYİ AZ KISIN...

AYOL BASİT Bİ KARDANADAM YAPIVERSEYDİN YA ARIF...NE BU BÖYLE AYOL...

GENETİĞİM BEN HÜLYA...İNSAN GENİYLE KAR MOLEKÜLLERİNİ BİRLEŞTİREDEK YAPTIM BU KARDANADAMI ALTI YILOA...

EVLENMEDEN ÖNCE NE KIZDIN SEN GÜLFİDAN...HEM HAMARAT HEM DAL GİBİ...KADINLAR SENİ METHEDE METHEDE BİTİREMEZ-Dİ...

EE NE DEMİŞLER?...METHETME BENİ KIZ-KEN,METHET BENİ DOKUZ KIZANLIY-KEN...

ÇOK ETKİLEYİCİSİNİZ KUZMAN BEY...BURADA BENİMLE KALMAYI DÜŞÜ...NÜR MÜSÜNDÜZ ACABA BİR ÇAMUR?...ÇOK MESUT EDERİM SİZİ...

VALLA NE DİYECEĞİM BİLEMEYORUM...OLABİLİR BELKİ AMA BENİM YAŞANTIMA AYAK UYDURA-BİLİR MİSİNİZ?...SONRA SİZİ ÖZLEM İSTEMEM...

OFF...KUZMAN ABİ YÜRÜ ALLAHASKINA...SEN MACERA ADAMISIN EVLÜK SANA GÖRE DİL...

MANSUR'U HİÇ BU KADAR ÖZLEMEMİŞTİM

Günlerdir utanç içindeyim... Hiç kendimi bu kadar zavallı ve çaresiz hissetmemiştim. Televizyon kanallarında savaşın görüntülerini izlerken yaşadığım dehşet bu güne dek yaşadığım her şeyi sorgulamaya iliyor beni... Yaşadığım ve yaptığım... Dünyayı değiştirmeye çalışmamın nafile bir çaba olduğunu hissediyordum bir an. Sadece Basra, sadece Bağdat değil, yazdığım onca yazı, söyledığım onca söz bombalanıyor aslında... Sadece bu kutsal kentler değil, hayatım bombalanıyor. Sadece hayatım değil; şifir, vicdan, erdem, sevgi adına ne varsa hepsi bombalanıyor... Bu çaresizliği daha fazla yaşamak istemiyor ve televizyonumun düğmesini kapatıyor, salonundaki mumları yakıyor, kendime bir kadeh rakı doldurup, mum ışıklarının salonumun duvarlarında bıraktığı tırek gölgelerine bakarak, bu dünya yaşamaya değer mi? sorusunu soruyorum kendime... Eğer yaptıktan sonra bir karşılığı yoksa, hayat bana rağmen bildiğini okuyorsa, hayalleimin, umutlanmın, dahası varlığımın bu gidişatta hemen hiçbir anlamı yoksa neden yaşıyorum? diye soruyorum kendime... Al-dığım nefesten utanıyorum. Benim yaşadığım dünya böyle bir dünyaysa, varlığımın hiçbir anlamı yoksa, yaptıklarım hiçbir şeyi değiştiremeyecek güçteyse, onca çabaya değmez deyip, aldığım nefeslere bir son vermek, şehirlere bombalar yağarken sessiz sedasız aynılmak istiyordum bu dünyadan... Bir kaçış, bir teslimiyet gibi değil, içine düştüğüm o derin anlamsızlık duygusundan kurtulmak için yapmak istiyordum bunu: Bu dünya yaşamaya değer mi?

Bu savaşta, savaşların anası diyarlarsa, ben de bu soruya sorulann anası, diyorum. Öyle bir soru ki bu bana onca yıldır yazma gücü verdi... Onca yıldır en umutsuz aşklara bile delice bağlıdı bu soru... Bu soruya yanıt bulabilmek için başımı olmadık belalara soktum. Kimileri bu cesareti nereden buluyorsun, senin enerjin hiç bitmez mi, hiç tükenmez mi? diye sordular hep bana... Bitmedi gerçekten... En dibe düştüğüm anlarda bile yukarı çıkmamı bildim. Bu bıp bıp tükenmeyen çıpırışım aklımdan, yüreğimden o bir tütü çıkmayan soruya kesin ve sahici bir yanıt bulabilmek içindi, evet, bu dünya yaşamaya değer, demek içindi onca çabam...

Yanıt kolay bir soru değildi bu. Hiç değil... Hele böyle bir dünyada... Görünen her şeyin gerçek olmadığı, gerçeğinse görünmeyen bir yerde saklandığı... Umud etmenin deyin bir acı verdiği... Tarihe ve geleceğe güvenmenin her defasında derin bir hayal kırıklığı yarattığı... Güzel günler göreceğiz, diye beklerken, o beklenen güzel günlerin bizi yeni ölümlere, yeni yıkımlara sürüklediği...

Hayatım boyunca insanlığın hiç bu kadar karanlık bir noktaya sürüklendiğine tanık olmamıştım... Dünya bıçak sırtında... Daha da ilerleyip bizi özgür ve mutlu bir ikime çıkartmasını umduğumuz uygarlığın umudumuzun tersine içinde ucu bucağı belirsiz bir barbarlık taşıdığına ilk kez bu kadar yakından tanık oluyorduk... İnsanoğlunun ruhudaki o vahşi töz hiç bu kadar pervasızca ve acımasızca ortaya dökülmemişti... Oysa bu vahşi tözün bir gün son bulacağına öylesine inanmıştım ki kendimi... Bu korkunç yıkıcılığın altından yeryüzünü aşkın yüzü yapacak o ruhlanmızın derinliklerinde saklanan sonsuz iyiliğin ve yaşam sevincinin inatçı bir kardelen çiçeği gibi fıskıracağına öylesine umut bağlamıştım ki...

Bu tank olduklarının karşısında yaşadığım çaresizliği en çok da bu çocuksu umuduma, karşılığı olmayan inançlanma bağlıyorum...

Yaşadığım bu çaresizlik, evimde bu eli kolu bağlı oturuşum, inançlanmanın avuçlanmda tuzla buz oluşu öylesine derin bir öfkeye sürükliyor ki beni, bu öfkeyi ister istemez kendime yöneltiyordum...

Bu dünyada bir şeyler kötüye gidiyorsa bu benim içimde de bir şeylerin kötüye gittiğini gösterir, diyor ve uygarlığın karanlık kalbindeki bu bir türlü yatışmak ve iyileşmek bilmez olan o vahşi tözü kendi ruhumun derinliklerinde anıyorum...

Ve bu arayış yıllardır unutmaya, batırmaya çalıştığım bir anımı getiriyor aklıma... Ruhumun karanlıklarına gizlemeye çalıştığım o yüz çaresizliğimin bütün savunma mekanizmalarını zayıflatmıştı bu gece gözümün önüne geliyor...

Ankara, Polatlı'da yedek subay öğrenciliğim sırasında tanıdığım Kırşehirli bir er vardı. Mansur'du adı... Alevi kökenliydi. Lise ikiden kim ayrılmış, okuldan ayrıldıktan yapmadığı iş kalmamış, sevgi dolu, kimseyi kırmak istemeyen ve benim için çok özel bir insandı... Akşamları birliğin kantininde buluşur, şirden, aşkdan, insanlardan konuşur, dertleşirdik... Mansur askerlikten, silahtan, insan öldürmekten nefret ettiği için eğitimden hep kaçır, süngü savaşını öğrenmektense mutlaka soğan, patates doğramayı tercih ederdi... Ama birliğe ye-

ni tayin olan b...
ona silahla eğit...
almam diyerek...
İkbalizlik etti...
inat ettikçe hü...
revlendirdiği ki...
eline silah alm...

Mansur'un...
nöbet bekliyor...
celerini ve kişil...
bir akşam hü...
Tunceli'li er...
kontrol ediyor...
konuş, yoksa...
gırır, diyor...

Mansur'a...
ortasında yere...
dine verdiği sa...
duyunca sevin...
aydınlık gözler...
savaşmasın, e...
yaşasınlar, di...
Sonra bana hü...
siziğine rağmen...
leri, adı şiliini...
Şiiri okuyup...
Mansur? Çok...
hep aklımda...
istemiş gibi b...
di... Bir Mansu...
vildi de, yeter...

Ertesi gün...
sonra tören ya...
mize tayinlerin...
ve Füzü Okulu...
törenin provası...
di. Okulun bah...
den başlaması...
önce Mansur'...
celili er yanı...
kırkırmızı olmu...

Mansur bu...
vardım nöbet...
türkü söyledi...
beli başkasına...
di... Bunlan so...
Tunceli'li er...

Bir süre kal...
dığım her şey...
mez gökyüzü...
sanki. Bu haya...
lece asılı kalı...
kacak mısın, y...
renemedin mi...
diye küfredi. Z...
baya nasıl de...
madan çe...

Sonra...
marşlar...
tım... Yü...
kendi bedenim...
Mansur'un ke...
hep defterden...
değil, tırnak...
Cezmi abi; bu...
ra, iyi insandı...
hiç üzülme at...
mezdim. Beni...
mayarak yaşa...
bu... Abi seni...
ma geldin ya...
min en güzel...
viyorum Cezm...

Mansur'un...
ter kağıdına g...
hep bir ağzı...
rüne söylenen...
ben yaşıyordu...
bi sehire doğ...
sevdiğim var...
ne yapsam M...
hiç unutamaya...
Artık benim...
marşlar; bütü...
tıratacak. O k...
biler için ne y...

Behiç Pek

behicpek@leman.com.tr

CANIM DA ÖYLE BİR ALASKA DONURMA CEKTI KI ARIF...BUZ GİBİ LİMONATA DA OLSA...KOMBİYİ AZ KISIN...

AYOL BASİT Bİ KARDANADAM YAPIVERSEYDİN YA ARIF...NE BU BÖYLE AYOL...

GENETİĞİM BEN HÜLYA...İNSAN GENİYLE KAR MOLEKÜLLERİNİ BİRLEŞTİREDEK YAPTIM BU KARDANADAMI ALTI YILOA...

ÇOK ETKİLEYİCİSİNİZ KUZMAN BEY...BURADA BENİMLE KALMAYI DÜŞÜ...NÜR MÜSÜNDÜZ ACABA BİR ÇAMUR?...ÇOK MESUT EDERİM SİZİ...

VALLA NE DİYECEĞİM BİLEMEYORUM...OLABİLİR BELKİ AMA BENİM YAŞANTIMA AYAK UYDURA-BİLİR MİSİNİZ?...SONRA SİZİ ÖZLEM İSTEMEM...

OFF...KUZMAN ABİ YÜRÜ ALLAHASKINA...SEN MACERA ADAMISIN EVLÜK SANA GÖRE DİL...

6xmc'nin limesiyle Aynsteyncasına hareket eden yovarlakin e noktasına izduşumunu alıyoruz bak burda.Hap Kutay'da toplanıyo cəsünlük...

ABİ DENYO BU HOCA...VAR MI BÖYLE BİŞEY ABİ? NE DİYO BU?

adıcilas

04
x2y2 300:1800
xyz.mc2:tanjant
cos.8.sin5
cs.3.200
KUTAY
Logaritmik

KAHRA

ESAT VURAC GERİYE DÜRO BAK

subay Mansur'u zorla eğitime çıkarmaya, yapmaya zorladı. Mansur, ben elime silah bu subaya karşı koymuştum. Mansur'u emre diye birliğin ortasındaki bir hücreye attılar... O cezaüstü uzuyor, üstüne üstük subayın gö-erler hücreye girip onu acımasızca dövüyor, işi için zorluyorlardı...

aldığı hücrenin başında sabah akşam erler e oraya kimseyi yaklaştırmıyorlardı... Düşün-irini sevdiğim Tuncelili bir erin nöbette olduğu esine gittim Mansur'un. İsteğini kırmayan r taraftan nöbetçi subayın gelip gelmediğini ma bir taraftan da çok korkuyor, bir an önce eni burada görürlerse benim başım derde

resinin kink camından seslendim. Karanlığın ömelmis kim bair hangi düşlere dalmış ken-ün bedelini ödemeye çalışıyorlardı... Sesimi le ikildi, hemen pencerenin yanına geldi. O karanlıkta bile işiyordu: Benim çocuklarım erine silah almasın, insanlar barış içinde e kullanyorum bütün bunlara, diyordu... resinin karanlığına, durumunun bütün o çare-ir Edip Cansever'in, Mendilimde Kan Ses-kudu...

bitirdikten sonra, Senin için ne yapabilirim izütiyorum, elimden bir şey gelmiyor, ama , dedim... Uzun uzun, sanki kalbimi okumak da bana ve sonra da Beni unutmam, yete, de-ardı, o da bu dünyada yaşad, sevdi, se-

irlikte tören provası yapılacaktı. Birkaç gün ilacaktı, acemiliğimi iz bilecek, görev birlikleri- çıkacaktı... Yüzlerce öğrenci Polatlı Topçu nun bahçesinde marşlar söyleyerek büyük i yapıyorlardı... Bir ara dinlenme molası veril-şesindeki çimenlerin üzerinde provanın yeni- bekliyorduk. Bu sırada yanıma birkaç gece n hücresinin başında nöbet bekleyen o Tun- geldi, yüzü allak bullaktı, gözleri ağlamaktan tı ve dudaktan tıyeyerek:

abah hücresinde kendini astı... O gece ben , çok da kötü görünüyordum, bütün gece u kağıdı da sana vermemi istedi. Sabah nö- devrettim. O fark etmiş kendini astığını, de- ledikten sonra koşarak uzaklaş yanımdan

amadım oturdum yerden, bu hayatta gör- bana öylesine acı veriyordu ki o an ister iste- e doğru çevirdim gözlerimi. Orada değildim in, bu zamanın dışında, gerçeğin ucunda öyt- m. Neden sonra bir subay yanıma gelip; kal- ksa seni kendi usullerimle kaldırayım, öğ- hata, burası asker ocağı, ana kucağı, değil, re kadar koılmamıştım ondan... Hatta bu su- bir öyleyle bakmış olmalıyım ki, çok uzat-

ası başladı yine. Adeta bir hayalet gibi rüyeyen acemi subayların arasına kanş- mıydım, bir başkası mıydı bilmiyorum, n, zihnimin dışına çıkmıştım sanki... Sonra ini asmadan önce bana gönderdiği o küçük, parlımsı o buruşuk kağıdı açıp okudum: Diş egiil, bir mendil niye kanar... Beni unutm dünyada bir Mansur vardı de beni soranla- te, kimseye kötülük etmedi de... Benim için ... Elime silah alsaydım kendimi hiç affet- için en doğrusu bu... Kendime saygı duy- naktaansa, onuruma ölmeyi istedim. Hepsi anıdığım için çok mutluyum... O gece yanı- irlikte şiirler okuduk ya, bu kısacık hayat- n anlamlı hatırasıydı benim için... Seni se- abi... Kardeşin Mansur...

unlan yazıp gönderdiği o buruşuk, beyaz del- yaşlanm damlıyordu... Yanımdaki insanların şöylediği marşlar Mansur'un o kısacık öm- ir ağıt gibi geliyordu kulağıma... O ölmüştü, i. Birkaç gün sonra buradan ayrılacak başka yola çıkacaktım... Umutlarım, beklentilerim, i ve daha da olacaktı... Ama nereye gitsen, nsur'un o kısacık ömrüne söylenen bu ağıt akam...

için vatan ve bayrak adına söylenen bütün kahramanlık ve savaş türküleri Mansur'u hac- ık hayat öyküsü bana hep onun ve onun gi- ptiğimi soracak, eğer gerçekten bir şeyler

yapmıyorsam aldığım her nefesi ona rağmen aldığımı düşü- necek ve korkunç bir suçluluk duygusu duyacağım...

Mansur'un cenazesi askerlerin morali bozulmasın diye, gizlice memleketi Kırşehir'e gönderilmişti. Ondan bana kalan tek şey, göz yaşlanma işlemi ve buruşuk bir kağıda yazıl- mış bu veda mektubuydu...

Salonumun ışıklarını yakıp, çalışma odama geçtim. Yazı masamın çekmecelelerinden birinde saklı olan bu veda mektu- bunu arayıp buldum... Yeniden, yeniden okudum... Bu mektu- bu ilk kez bir tören provasında okurken nasıl ağladım, onca yıldan sonra okurken yine ağlamaya başladım... Ayakta kala- bilmek ve yoluma devam edebilmek için onun öyküsünü ve bende emanet olan yüzünü unutmamak için ne denli çok ça- ba harcadığım aklıma geldi... Onu unutamazsam yaşayamaz- dım çünkü. Askerliğimi bitiremez, girdiğim işlerde başanlı ola- maz, geçimimi sağlayamaz, eğlenip mutlu olamazdım...

Ama onca yıldan sonra gelip bir duvara çarpmışım işte... Biraz önce televizyon kanallarında seyrettiğim Iraklı çocukla- nın kanları içindeki cesetleri ruhumun en gizli karanlıklarına gizlediğim o yüzü, Mansur'un o sevecen, o inancı yüzünü karşıma çıkarmış, artık ondan kaçamayacağımı bana bir kez daha hatırlatmıştı...

Mansur'u o karanlık hücrelerinden çıkartmamış, onu eline silah almaya zorlamayan, başı dolu bir dünyaya kavuştura- mamış, marşlar eşliğinde yülüdüğü bir tören provasında bana kendini asmadan önce yazıp gönderdiği veda mektubu- nu sadece ağlayarak okumuş, sonra da onu ve suçumu unutmaya kendini zorlayarak hayatına kaldığı yerden devam etmişim...

Hayır. hayatıma son vermeyecektim. Bu güne dek yazdık- larım ve söylediklerim hayatı değiştirmeye yetmemişse de, yine de bunu yapmaya hakkım yoktu... Bunu yaparsam en büyük haksızlığı Mansur'a yapmış olacaktım... Çünkü Man- sur benim yerime kendini feda etmişti... O koşullarda elinden en çok bu geliyordu onun... Öyküsünü bana emanet etmişti... Ve o öykünün içinde bütün insanlığın kurtuluşu gizliydi... Her- kesin Mansur gibi yaşadığı bir dünyayı hayal etken ize... Kim- senin eline silah olmak istemediği ve gerekirse bunun için ha- yatından bile vazgeçmeyi göze aldığı bir dünyayı...

Benliğim Mansur'un acısıyla tüterken yeniden televizyo- numu açtım ve kanalların arasında dolaşırken Irak'ta esir dü- şen Amerikalı askerlerle yapılan röportajlarla karşılaşım... Askerlerden biri neden , Irak'a geldiniz, neden bizi bomba- lıyorsunuz? sorusuna korku ve utanç içinde sadece şunla- n söylüyordu: Ben bir askerim, emir aldım, aldığım emri yerine getirmek için...

Nefret etmek getmedi içimden bu askere... Çünkü öyle za- valı, öyle çaresiz gözüktü ki gözüme... Hayat kendisi ne ağıt değildi... İradesi elinden alınmıştı... Neden orada olduğunu bi- le gerçekten bilmiyordu; yaptığı işi gerçekten ve bir kez olsun bile derinden düşünmemişti... Gözünü dünyanın laynaklarını ele geçirmek hırsı büyümüş, aç gözü bir güruhun isimsiz bir kurbanıydı artık o... Dünya onu hep böyle habirelayacaktı...

Evet, hırs ve servet tanısı dünyayı yakmaya devam edi- yor... Ve her geçen gün hayatımız bizim elimizden çıkıyor... Sonumuzu korku , utanç ve çaresizlik içinde bekliyoruz...

Ya hep birlikte mahvolacağız, ya da artık hiçbir şey eskesi gibi olmayacak...

Dünya yanyor... Geçmişimiz, geleceğimiz, hayallerimiz, umutlarımız yanyor... Onca umut bağladığımız uygalık me- ger içinde vahşi bir yüz saklıymış... Birileri bizi bu karan- lığın yüreğine doğru sürüküyor... Ömrüm boyunca insanlığın bu denli çaresiz kaldığını görmemişim...

Ve Mansur'u hiç bu kadar özlememişim... Sahi bir diş, bir tırnak değil, bir mendil niye kanar...

* İzmir, 28 Mart Cuma günü saat 15.00-18.00 arası Karşıyaka Belediyesi'nde- yim izmir
* İzmir, 29 Mart cumartesi günü saat 15.00-18.00 arası İzmir Leman Kült- ür Evi'nde: Kütüphane Caddesi No:62, Akademi, İzmir (İzmir'deki bu etkin- liler DİĞİL Sanat Kafe'nin kütüphanesi olacaktır)
* Adana, 4 Nisan Cuma günü saat 13.00'ten itibaren Adana Güldoğdu Kolo- jindeyim
* Adana, 5 Nisan Cumartesi günü saat 14.00-19.00 arası Karahan Kite- be- yindeyim
* Zonguldak, 19 Nisan cumartesi günü saat 13.00-16.00 arası Atlas Kitebe- yi'nde yim, Gazipaşa Cad. Maliye Sok. No:2 Tel: 0372 - 252 30 89
* Zonguldak, Ağrı gün 16:30 - 18:30 arası Diyarbakır Kütüphanesi'nde söyletirm var
* İstanbul, Mahpeye, 26 Nisan cumartesi günü 15.30 17.30 arası Yayıla Sanat Merkezi'nde yim. Maile pe Tel:0212 441 20 87
* Üsküdar, İstanbul, 10 ayda bir yay Alanın Kültür ve Sanat dergisi, Yazma ad- res: P.K 287, 80223, Şişli İstanbul.
* Anadolu'nun Sesi, Adana ve Diğirlikden yana bir radyo 92.8 Tel:0212 259 9100.01
* Sloan Kara, Diğirlik'deki halk okulları ve yollarına kılık için haklarında mihyarca Iraklı para ve on yılın aşan hapis cezası alan Sloan Kara verdiği mihyarca kılıkçılar Sloan'ın "Kara" Kitabı, Ozan Yayınları.
* Hazan, Van'da yayınlanan sanat-edebiyat seçkisi Yazma adresi: Abdurrah- man Adıyan, Dışteks genç mağaza, Kazım Karabekir Caddesi, No:97 Van, Tel:0432 214 55 01

cezmler@leman.com.tr

Kırık Leblebi

kirikleblebi@leman.com.tr

SUAT ÖZKAN

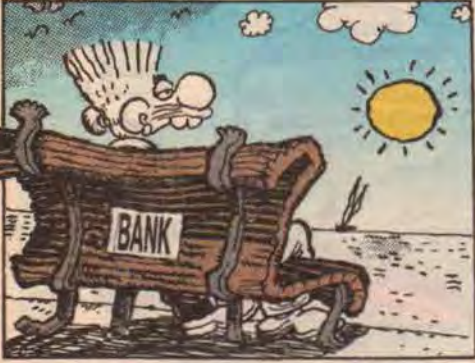

Akşamsefası

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

Gönül Adamı

ÖZGE SAMANCI

Faruk, portakal bakmıştı, ben de iyi bir kütüblası anyordum... Cuma pazarının içinden geçerek, yukarıya saptık sonra. İşimize gelen şeyleri bulamamıştık. Bikaç kilometre ilerideki, yeni kurulan dev alışveriş merkezine gitmeyi kararlaştırdık. Hem gezmiş olurduk. "Orda daha kaliteli ve ucuza portakal bulursan, nasıl taşıyacaksin eve?" dedim. Düşündü. Boş boş gezmek, etrafa bakınma güzeldi de, sonra poşetlerle eve dönmek, bi aile babası filan değisen, acayip annamışs geliyordu bazen. "Almam belki," dedi. Benim yüküm ise daha hafif olacaktı, eğer beğendim bir kütüblası bulursam. Yalardır dükkânlara girip çıkış, hoşuma giden bi küllüğe rastlayamamıştım! Sigara içen birisinin, önemli eşyalarından biri hâline gelir bi kütüblası. Balkon kenarındaki masanın üzerinde, duruyor bi tane, kahverengi camdan, üçgen. Yatak odasında vardı elbet, şeffaf beyaz camdan, yuvattak. Çalışma masasında, aynı biçimli, ama mavi camdan olanı mevcut. Şimdi de, içerdeki sehpa'nın üzerine, -önceki kırdığı için- güzel bir şey alıp koymayı düşünüyodum. Kafamda çok değişik, fantastik kütüblası tasarlamlı uçuşmaktaydı, biz yukarıya tırmanırken. Kavşağa varınca, mezarlığın kenarından aşağıya doğru inmeye başladık.. Uzakta, dev ışıklı tabelalarıyla belirlmiş alışveriş merkezi. Trafik yavaşlıyordu o bölgede. İki ayda dikivermişlerdi bu koca beton yığını. "Başka binalar olsa, yıllar sürerdi," dedim, "ne bileyim, deprem konutları filan." "Bok gibi paralan var," dedi Faruk, "bi günde bile dikerler isteseler." Yeni mallar gelmiş olmalıydı, kamyonetler filan beklesiyordu büyük, hangar kapılarının önünde. Ve başka bir sürü de 'normal, ana, yan, çıkış, dönüş' kapısı filan bulunmaktaydı, hangisinden gireceğimize karar verdik önce. Faruğun elinde, küçük bir spor çanta vardı. "Bunu bantlıycaklar şindi. bir önlem olarak," dedi. "Hasıgtır," dedim, "yani, benim zavallı poşetimi de bantlıycaklar şindi?" Küçük bir poşet vardı elimde.

Büyük market kısmının girişindeki görevli kız, önce Faruğun çantasının üzerini, sonra da caart diye, elimdeki naylon poşeti bantladığı "Acayip saçma," dedim, "ben, hastalkılı biri olsam mese-lâ, çantamdan ilacımı almam gerektiğinde ne olucak peki." "İlacını çantana koymak, cebinde taşırsın." "Olur mu lan, canım nerde is-terse orda taşıyım." Bu meseleyi fazla kurcalamayayıp, binlerce ürün ve malın dizildiği koridorların arasına daldık. Portakallara bakmayı sonraya erteleyip, önceligi bana vermişti Faruk. Fakat bir türlü kü-tablası reyonunu bulamadık. Zaten öyle bi reyon olduğunu da zan-netmiyordum. Ana bir bölüm olarak 'cam eşyalar' kısmına gelip, oradaki, bardakları silen bi görevliye sordum. O sırada, tavaları ve tost makinelerini seyretmektedir Faruk. "Hep isterim, ama ne za-mandır bi tost makinesi alamadım," dedim, imrenen başkılarla. "Şu teflon tavalar da bayaa işe yarıyo aslında," dedi Faruk, fiyat eti-ketini incelerken. Alışveriş cehenneminin sıcaklığı, ensemizden ya-vaşça ısıtmaktaydı belli ki. Oradan bi an önce uzaklaştık. Sadece asıl ihtiyaçlarımızı düşünmek zorundaydık.. Evet, yüzlerce kütabla-sı durmaktaydı önümde işte; fekat hiçbir bi halta benzemiyordu. Bir kere, bi küllüğün en önemli işlevi olan, 'dar oyuk' özelliğine sa-hip değillerdi. Sigarayı sadece bi yere bırakmak için, tabak da kul-lanırdım! Kenarlarıdaki 'dar oyuklar' sağlam bi sıkıştırma hareketi için mutlaka gerekliydi, böylece çarşafırdaki ve kanape örtülerin-deki yanık sayısız en aza inerdi. İşte, bunu dikkate almamışlardı pek. Ayrıldık cam eşya kısmından. Karşımıza çıkan kitap ve müzik koridorunda ister istemez bayaa bi vakit geçirdikten sonra, meyve, zerzevat kısmına yöneldik. Faruk, portakallardan tamamen vazgeç-mişse de, etrafa bakınıyor, dalgamızı buluyorduk. Dev alışveriş merkezi, çok şeyi satın almak, türlü lezzetler tatmak, ona bunu el-de etmek gibi tehlikeli istekler doğururken, öte yandan da tuhaf bi şekilde, çok az şey istemek, seçici olmak, hiçbirini beğenmemek gibi garip bir duyguyu körüklemektedir. Bir çeşit protesto reflek-siydi belki, tüm bu saçmalığa ve aptallığa karşı. Ama karnımızın acıkması konusunda, yapabileceğimiz pek bişey yoktu. "Şu yukar-daki dükkânlardan bişeyler tıkanalım mı?" dedi Faruk. "Olur," de-dim. Önemünde, gazoz kutularıyla oluşturulan bir tepeyi farkettilik. Filmlerdeki gibiydi, birisi çarınca, komik bi şekilde hepsi yerlere saçılan. "Yıkılır mı acaba, dedim, "bi tanesini çeksek aradan." Yanı-na varınca gördük ki, öyle üstüste dizilmemişlerdi. Aralarında, her sırayı tutan tahta raflar vardı. Hiçbişey çizgi filmlerdeki gibi değildi, daha düzdü, daha sabittti. Ve poşetimi de, ne biçim bantlamıştı şu kız! Ucundan açmaya çalıştığımda, berbat bi şekilde yırtılıverdi.

Baştan sona yürüyerek, yanyana sıralanmış tıknık yerlerini menülerini filan inceledik. Hesapçıla görünen bi tanesinde karar kıldık sonra. Herşey o kadar sahte geliyordu ki bi taraftan. Yani, tepesimizi alıp masalara giderken, Faruk'la olur olmaz herşey gülüp geçiyorduk. Ne bileyim, acayip temiz ve parlı parıldı herşey! Bi parfümeri mağazası, eczane, züccaciye filan vardı mesela alt katta; an güzel kızlar, yakışıklı herifler, en süslü giysileriyle, buraların tipleri olarak salınan kokonalara 'hoşgeldiniz' diyorlar kapılarda, ortalığı parlak renklere boğan afişler asılı her yanda; büyük neon harfler, bilim-kurgu filmi gibi: video tanıtımı yapan, metalik çerçeveli garip ekranlar. Oturduğumuz yerin kocaman camından işe, dışarıda, aslında ne mal olduğunu bildiğimiz şehrin, içersi kadar parlak olmayan koyu karanlığı ve sesi görünüyordu. Masadaki kültablasını gösterdi Faruk. İnce bi alüminyumdan uydurulmuş, basit küllüklerdi; ilkokulda defter kağıttan yaptığımız kalemtıraş kaplarını andıran. Hemen yanbaşımızda işe, herbirine milyarlar harcandığı belli olan, içlerinde kırmızı, in japon balıklarının gezindiği, fiyakalı akvaryumlar vardı. Akvaryumu çalıp götüremezsiniz tabii, bunu biliyorlar. Bir cam küllüğün çalınma olasılığından bile tırsarlar ama, Tanrılar! para olanlar. Herşeyi çok iyi hesaplamışlar aslında, şeytani bir zeka seziyor etraftaki düzende.

Çıkıp yürürken, "İşte, burası gerçek," dedim Faruğa dönerek, "Bu sokak, şu kaldırım taşları, o parlak kondorlardan bin kat daha gerçek." Sonra, gerçek dediğimiz şeyin tadını çıkartarak, hiç konuşmadan yürüdük. Minibüsler, kalabalık otobüsler geçiyordu yanımızdan. İleri'de, önümüzde yürüyen bir kadın, bir apartmana dalarak gözden kayboldu. Kapalı bir kasap dükkânının içinde, üç bek-
leme sandalyesi vardı, bir de sehpa.

Combur Cement

AHMET
YILMAZ

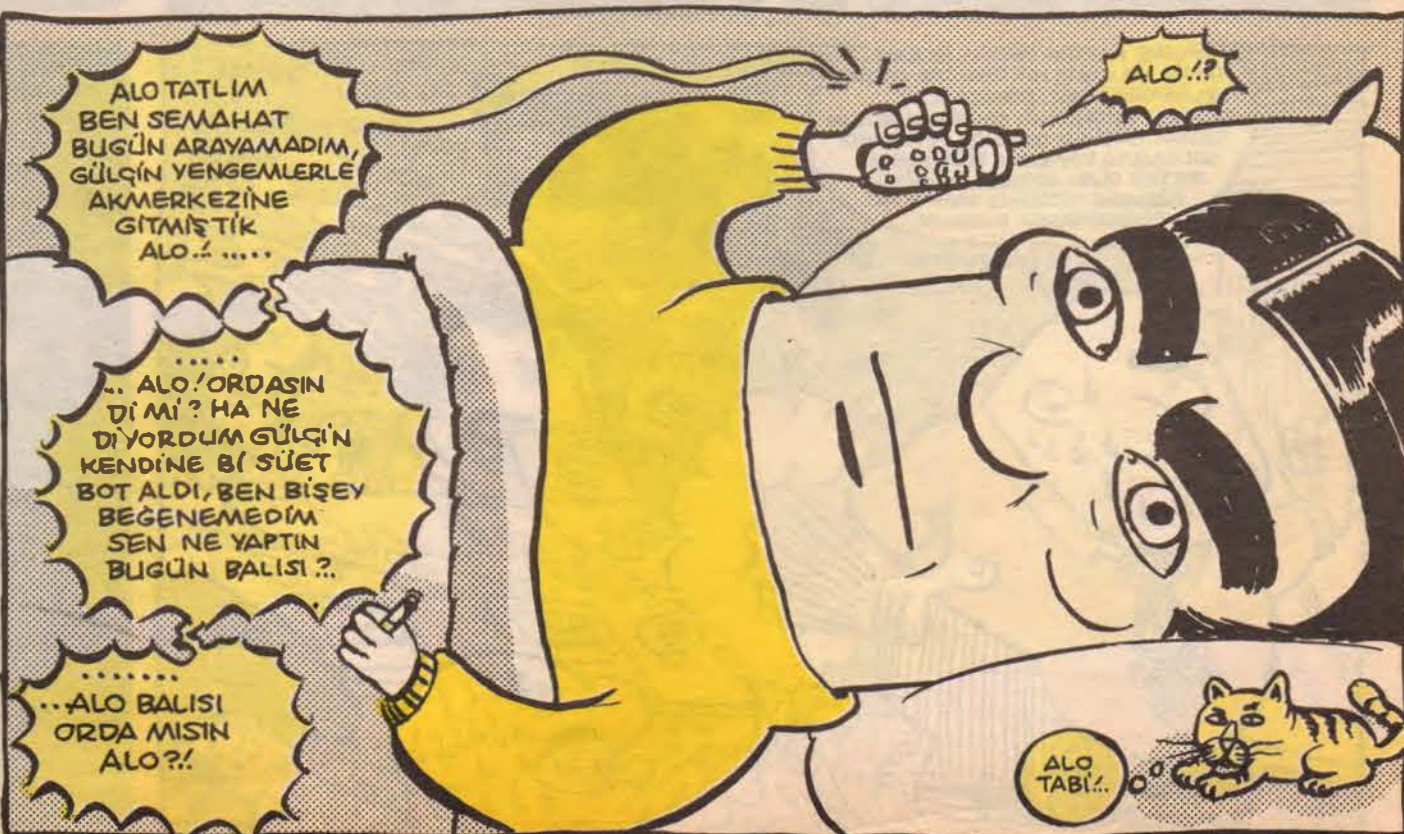
HELE BİR DÜR HELE ADAMI AYTAQ...

• GÖÇMEN KUŞ HAYATI...

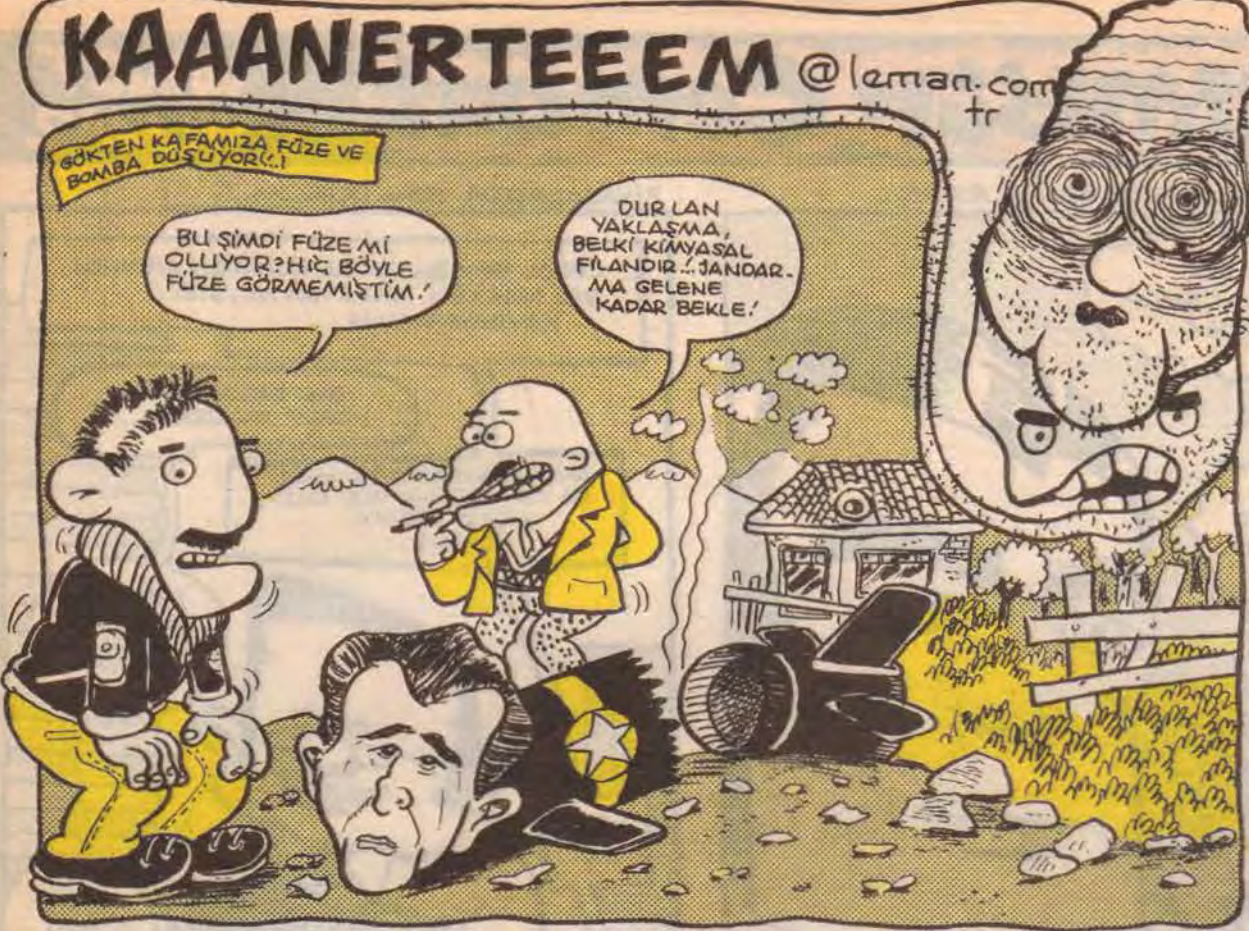
PIYASALARDA SON DURUM ...

GÖKTEN KA FAMIZA FÜZE VE BOMBA DÜŞÜYOR!!

BU ŞİMDİ FÜZE Mİ OLUYOR? HİÇ BÖYLE FÜZE GÖRMEŞTİM!

DUR LAN YAKLAŞMA, BELKİ KİMYASAL FİLANDIR! JANDAR MA GELENE KADAR BEKLE!

NE GÜZEL GECE HABERLERİNİ OKUYUP RÖN SERVİSLE EVİME GİDİYORDUM... ANCAK ŞU SAVAŞ ZİKİÇİKTİ ÇIKALI ŞU SON DAKİKA LARIN ARDI ARKA SI RESİLMEDİ BE- AHA HERİF Yİ- NE GELİYÖ...

HALUK ABİ BAĞDAT'TAN Bİ SON DAKİKA HABERİ GİRİCEZ ABİ... STÜDYO HAZIR. İSTERSEN BİRAZ FONDÖTEN SÜR- SÜNLER SANA...

AY BIRAK ŞİMDİ MATEMATİĞİ FİZİĞİ! HAZIR BASBASA KALMIŞKEN SEVİŞELİM AYOL!...

ASKIM HİÇ OLMAZSA ÜÇ DÖRT SAHİFE ÇALIŞ- SAYDIM !..

ULAN ŞU KARININ AZGİNLİĞİNDEN KİTAP KAPAGİ AÇAMADIM YILLARDIR! İKİ DERSİ VERİP HİÇ OLMAZSA LİSEYİ DİŞARDAN BİTİR- MEME BİLE MÜSAADE ETMEDİ! SEVİŞMEK- TEN Bİ DİPLOMA BİLE ALAMA- DİM.

IRAK SENİN NEYİNE

Nihat Genç

ramize.er@leman.com.tr

RAMİZE ERER

46 koalisyon devleti andırmış yok etmeye. İkisi savaşıyor, 44'ü leş bekliyor. Bize de düşer diye sırttan gibi uzaktan kokluyorlar. Lanet olsun uğradığını. Ekranlardan başımızı ayırmıyoruz. Bir kadın, Iraklı. Sıyah şalı yanmbaşını örtmüştü. Kaçmış. Dağbaşıda, yarıda çocukları. Onlar da kara. Bir dizini kırmış, diğerini uzatmış. Kucağına yuvailak tahta sofra süniyi çekmiş. Bir hamarat. Başlamış ekmek, bazama, neyse arık. Yanında küçücük bebeği unla oynuyor. Oynaması için hamurun ucundan kopanp eline veriyor. İşte bu kadının tepesinden atacaktı bombaları. Canavar bilmadamların icad ettiği devasa bombaları. Bir çırpıda açıyor yufkaları, kamera başına yerlere uzanıyor, ekrandan köşelerinden kadını anıyor. Yufka açtığı o şeye oklava, büyüğüne merdane diyorlar. Benim küçükdüğümde onun adı makama çubuğu. Boy boy makama çubukları vardı annemin. Gözümü açtığımdan beri annem yufka açar. Eli ter-gün hamurlu. Bazen makama çubuğunu sirk canbazı gibi burnumun üstünde düşürmeden tutar, oynardık, ufalcık işte. Yufka, börek, baklava açar. İlkokuldan döndüğüm annem yufka açardı, ortaokuldan, liseden... Üniversiteden memleketime döndüğüm, annem hala yufka açıyor. Ekmek birgün için değil. Hergün ekmek, hergün ekmek. Iraklı kadının bplısı annem. Onun gibi kara. Onun gibi yanmbaş eşağı. Onun gibi bir dizini kırmış, diğerini uzatmış. İşte annem bu.

Atasözündeki gibi bakıyor kemaraya kadın: 'biz buranın yerlisiyiz, kaşı gözü kirisliyiz' der gibi. Yetileri öldürüyorlar. Ne çok anneme benziyor. Elinde makama çubuğu. Önünde tahta orta sinisi. Makama çubuğu yalnız yufka açmak için değil. Kapı akasında jandarma nöbeti gibi bekler. Ne zaman annem beni azarlarsa elinde makama çubuğu. Çok az döv-müştür beni, ya da hatırlamıyorum, ama makama çubuğunu eline aldığımda nasıl korkar-dım. Nasıl korkardım makama çubuğundan. Şimdi B 52 bombaları kaç kat büyüktür ma-kama çubuğundan, bir milyar çarpı bir milyar çarpı milyar, ama hiç korkmuyorum B 52 bombalarından, ama hala korkuyorum annemin makama çubuğundan.

Günkü mutfağımızı hatırladım, bir tel dolap içinde bir şeker çuvalı, dibinde iki avuç fa-sulye, diğer çuval içinde un, o kadar şeker, bunun adı da kumanyaydı, ramazan geldi-ginde kumanya bitti yine diye hayıflanarak üzülürdü. Yanmı kese kağıdı zeytin. Zeytinleri sa-yarak kahvaltıya koyardık, tek düşerdi bazen, hak yerini bulsun diye ikiye bölünür, yanmı zeytin düşerdi. Niyeyse zeytin isral olmasın diye zeytini iki dişle ısındık, hemen bir zeyti-ni lup diye yutmak sofra adabına aykırıydı. Akşam yemeğinden sonra ortada tek portakal. Törenle soyulur, annemin adil ellerinde yavaş yavaş, itinayla, bir damla suyu akmadan di-limlenir. Kaç dilim düştü hesabı ince üçe müzmozlanarak, küserek, ona daha çok verdim di-ye, dönm kavgasıyla sofradan kalkardık. Ekranda Iraklı kadın, aynıısı annem.

Bazen sonuyor arkadaşlar, onbin dolar yirmibin dolar maaşları niye kabul edip yazma-dın o gazetelerde, işte söylüyorsunuz, öyorlar. Ama işte Amerikancı gazeteler o kadını bombalıyor, o benim annem. Ana ocağım, baba ocağım, ata ocağım, çocukluğum. İşte ka-dının elinde makama çubuğu, durmaksızın yufka açıyor. Ocağımızı Bombalıyorlar.

İstemem de zaten Amerikancı özentisi adamlar gibi giyinmem, takım elbiselerinin renk-lerini, üstlerindeki kravatın desenini, altındanki ayakkabının şeklini hiç sevmem, iste-semede patronların önünde eğilemem, istesem de başkanın adamlarından talimat telefo-nları alamam. Elimde değil. Benim annem işte o kadın. Gördünüz ekranda o kara şallı yuf-ka açan kadın. Hangi fikrin sahibi olursam olayım, o benim annem. Kestene kabuğundan çıkmış kabuğunu beğenmiyor, olur mu. Kültürüm, vatanım, çocukluğum, toprağım. Ne ya-payım, ölürsek ölürüz, aç kalırsak kalırız. Ne yapabiliirim.

Ne mutlu annemin makama çubuğuna. Büyüttü beni, şimdi halkımın yanında yazılar yazıyorum. Annem çoktan öldü ama doğunun tüm kadınları ona benziyor, nerde görsem annem gibi görüyor, özleyorum. Ne mutlu sana coşkulu kalemim, pantolonlarını ütüledi, is-karbinlerini sildi, ne onurlu, ne bükülmüş bir çocuk yapı seni. Annem ne güzel öğretti sa-na. Memleketinin çocuğu olmayı...

Bir makama çubuğuyla, B 52 bombalarından asla korkmamayı...

Elli yıl geriye döndük, 11. Dünya Savaşıyla taihiye herşeyin silbaştan değiştiği, herşeyin yeniden kurulduğu elli yıl öncesi'ne. Önce elli yıl önce kurulan Birleşmiş Milletler yıkıldı, sonra, elli yıl önce binbir emekle kurulan Avrupa Birliği saııldı. ABD Bağdat'ı yoket-meden ne çok şey yaptı. Eski siyasetler, ittifaklar, AB, sağcılık, solculuk, laiklik, demokra-si, ulus devlet, sınırlar, herşeyi ezdi geçti.

İnsanlığın önünde iki tane siyaset kıldı, birincisi Ameika'ya karşı olanlar, ikincisi Ame-ika'nın yanındaki olanlar, birgün içinde, onlar kovboy, bizizine apaçı olduk. Nükleer bomba-sı olmayan devlet artık kalmayacak. 10 yıla kalmaz doğu topraklarında tek bir ABD'li valen-daş, asker kalmayacak. 10 yıla kalmaz doğu topraklarında tüm ABD elçilikleri iptal edilip to-fulacak ABD'yle görüşen, ilişki kuran, ittifak kuran siyasiler, şirketler, doğu topraklarında hain ilan edilip, taşlanarak öldürülecek. 1950'lerden itibaren doğu topraklarında yüzlerce millî bağımsızlık savaşı verildi, allem kuller, bir çok bağımsız devlet ABD'nin dümenine girmeye mecbur kaldı. Bağımsızlık savaşları yeniden başlayacak. ABD'ye geçti veren tüm ikbalatları iş zor artık. Batı topraklarında her an kimyasal zehirler kötekleri öldürme tehlike-siyle kol gezecek. Bakalım deliler mi, delilerin borsası, silahları mı, yoksa demokrasi ve aklılık rejimleri mi kazanacak.

ABD, herkes, çocuklar dahi görsün diye bombardımanı primetme, yani, TV'nin en çok izlenen akşam saatinde gerçekleşirdi. Çoluk çocuk gelmiş geçmiş dünya tarihinin en vahşi en eşitsiz savaşına tanık oldu. Saddam, tüm dünya ekrandan Bağdat'ı seyrederken Dede Efendi'nin bestesi Allahüekber-Allahüekber-Lallahellallah salasını çok acıklı bir sesle Bağdat'ın minarelerinden yayınladı. Arap vicdanı tırdı. Araplar hüngür hüngür tüm dün-yada müslümanları zınlı zınlı ağıladı. Bütün dünyada bu ezan-sala sesleri duyulmasın diye TV'ler yayını kesti, sonra sesi kesti. Ama olan oldu. Araplar tek yürekte birleşti. Artık ABD tüm doğu müslüman ülkelerini tek tek tarihten silmek zorunda. Sadece Bağdat'ı tarihten si-lersek savaş kazanamaz. Allah'ın sesini duydular müslümanlar, artık onları kimse durduramaz.

ABD'yi yöneten 15 tane manyak Batı uygarlığının beşyüzyıllık birikimini bir anda yoket-ti. Artık, başkan, meclis, seçim, demokrasi, yönetim, bunların hepsi, kökünden anlamını, şeklini değiştirecek. Demokrasiler topyekün imhaya yolaçan siyasetin ipleri 10-15 manya-ğın eline vermek için büsbütün değişecek. Delilerin iktidarı engellemek için demokra-silerin huyu, suyu, rengi, kökünden değişecek.

Bizleri ya zalim diktatörler, ABD başkanı gibi deliler yönetecek, ya da kayıtsız şartsız bir demokrasinin önü açılacak. İki arada bir derede rejimlerde demokrasiler yaşayamaya-cak. Her seçimde halklar sandık başına yüze yüz bir kabılıma koşacak. Görünürde de-mokratik, ama ipler ordunun, manyak adamların elindeki demokrasiler tanhe gömülecek, ya da çok sıkı denetlenecek. Kararları kesinlikle referandumlar verecek. Ya da bu delilerin durmaksızın iktidarda olduğu yeni bir yüzyıl önümüzde açılacak.

İncirlik üssünün en fazla üç-dört yıllık ömrü kaldı. Gelişen, büyüyen, moda siyasetle-rin rengi anti-amerikanlık olacağı için, ülkemizdeki Amerikancı basın, işadamları nasibi-ni alacak, deliye dönecekler, ama delilik onlar için fazla bir değişikliktir yaratacak. Mesut Yılmaz, Üzal, Tansu Çiller, Ağar gibi batabı, Amerikancı siyasilerin mezarları dahi kazıya yo-kedilecek. Doğru toprakları, balya değil, Amerika'yla keskin bir politik ayırma girecek. Arap ülkelerinin hareketlenmesiyle 70'lerdeki petrol şoku yaşanacak. Üç-dört yıla kalmaz, ABD Bağdat'ı işgal etse dahi bir varlık petrol alamayacak. Amerikalı şirketler, marketler dışlanac-kak, ülkelere sokulmayacak, artık Amerika da bizim Kalıfça, Prut berzini andlaşmatara mecbur kalmayı öğrenecek.

Anlatıyorum bu şeylerin hepsi 1980'yi n siyasi coşkularıydı. Bu anti-amerikancı yapı-ların o zamanlar Sovyetler olduğu için Ameika Sovyetler'e karşı savaşı, ülkedeki mihyetçi akımlara, Sovyetler'i yoketmek için destek verdi. Ameika bugün savaşacak anlı moskovacı bulamayacak, lemleri kime karşı kışkırtacak, artık heikes anti-amerikancı. Çalışık çabaladık ülkemizi bataklıktan kurtardık, şimdi Mehmetçik el Cezire TV'de esir gö-rüntülerini dünyaya tanıtsaydı, ya da Urfa, Mardin, Basra gibi çarışmanın odağı olsaydı, bizim basın çok mutlu olacaktı, karşı koyduk, Amerikan askerini Mardin'den çıkarttık, 20 Mart tarihini bizim de bağımsızlığımızı hatırladığımız gün ad... Doğru topraklarında bu yıla kalmaz, ülkeler

Devamı 14. Sayfada

harala gürele

daral@leman.com.tr

TEKNOLOJİ TRENİNİ KAÇIRANDA, GÖR BAŞINA NELER GELİR..

TIP ÖĞRENCİLERİNİN ANATOMİ DERSLERİ..

Başaralı 13. Sayfada lacak.

60'ların radikal solu, 80'lerin radikal İslamı gibi, bugünlerde deşet saçan anıl-amenkancı gruplar türeyecek. Bize düşen, topraklarımızda, komşularımızda büyüyecek anti-amerikancı hareketliliği şiddetten anırmak. Ancak sosyal ve siyasal hayatta girişilecek anti-amenkancı temizlikte başrolü oynamak. Markalardan, şirketlere, gazetecilere kadar büyük bir anti-amenkancı temizlikte yorulmaksızın çalışmak.

1950'de balta girmemiş ormanlarda yaşayan yerliler çoktan bağımsız devlet kurup çoktan modern şehirlerde oturmaya başladılar ve o yandan ben bizdeki Demirel ikidannın ekonomisi, kalkınması bu ülkelerin hafa gelisinde. Elli yıl Amerika bize iç kanşıklık, darbe, kardeş kardeş öldürmeyi öğretti. Silahlarını yansı öğretti, köpeklik öğretti.

Ortadoğu ülkeleri, İsrail'in karşısında durabilmek için İsraili taşlamayı bırakacak, İsraili yoketmek tek yolu. Amerika'nın karşısında kayıtsız şartsız direnmek olduğunu anlayıp, ABD elçilikleri, ittifaklarına karşı şiddetli siyasi tavırlara yönelecek. Bolgeden Amerika kovuldukça, tasını tarağını topladıkça, işte İsrail o zaman komşularıya banşı arayacak. İkin göre ali kıran baş kesen olmaktan vazgeçecek.

Araplar dünya tarihinin en taze, tuftanda milliyetçileridir: Araplıkdann önce Baas partilerinde aramış, sonra İslam'da boşuna çırpıp durdular. Araplık davası emperyalistlerin bitirayen saldınları ve iç kanşıklıklarıyla hergün daha da kabarıp, Arap milliyetçiliği, coşku, önu alınmaz bir hal alacak. Bağdat düşse de Araplık büyüyecek, düşme de.. Amerika'nın petrol tekelı yıkılacak, petROLSÜZ Amerika sıradan bir devlet haline gelecek.

Ezilmekten, aşağılanmaktan, yenilmekten, hor görülmekten, dalga geçilmekten usanan Araplar, kanlı canlı daha sert siyasi yapılarla yanyana gelecek. İsrail nükleer bombalarına güvenemeyecek. Kukla arap monarşileri, kukla babadan oğula rejimler, suikastlerle, cinayetlerle, kendi halkları tarafından ABD'nin dümenindeyiz diye alaşağı edilecek, huzur gelecek.

Türkiye'de güvenlik ve ulusal onur denilince akla ABD gelecek. Türkiye kişiliğini bulmanın etkisiyle yeni bir insan olacak. Silahlı kuvvetlerin varlığı, onuru, ülkedeki ABD'lilere karşı girişilecek sert tavırlarla kabul görecektir. Kültüyle daha kötü arkadaşiler siyasetten dışlanacak. Halk, partiler, ordu daha cesur olacak. TVler tüm Amerikancıları ve reziliken ayan beyan suç üstü gösterdiği için tüm TV kanallarının icad edenlere dualar edilecek. Doğu ülkelerinde dolar tedaviden kalkacak. Ajanlar, gazeteciler Amerikan hesabına dolara çalıştığı için, artık Amerikancı yapmakta zorlanacak. Elinde dolar tutanlar cezalandırılacak, bu paraları kimden aldın diye sorguya çekilecek. Kızılderililer, Vietnam, Kamboçya'dan sonra Irakı da imha eden Amerika dümayacak. Hitlerin Polonya'dan girip Fransa, İtalya, Yunanistan'a dümdüz ettiği gibi, Suriye, İran, Türkiye, öüne kim çıkarsa ezilip geçecek. Savaşı Saddam kazanırsa, ödül diye kendisine Seda Sayan, Ajda Pekkan ve tüm TV spikerlerimizi bir uçakla göndereceğiz, Reha Muhtar, Ertuğrul Özkök'ü Bağdat semalarından Saddam'a fırlatacağız. Yazar Nihat Genç ölene kadar bir apacı gibi aralıksız, yorulmaksızın Amerika'ya karşı yazılar yazacak. Mıgırsız yazar kalmayacak. Dilimiz döndüğünce CIA'ya, onun ajanlarına, onun köpeklerine amansız savaşımız sürecektir. Borsa batıyor, ekonoml çokuyor diye bağran herkese, borsanız mı vardı, piyasanız mı vardı diye sorulup hain ilan edilip linç edilecek. Amerika'ya bahar gelmeyecek, kuşlar ötmeyecek, çiçekler açmayacak, kelebekler Amerika kıtası üstünden uçmayacak. Nehirleri şnl şırlı akmayacak. Bulutlar Amerika kıtası üstünden geçmeyecek. Geçse bile, bulutlar, bu kimyasal bulut mu diye, bulut görününce tüm Amerikalılar korkup sığınaklarına kaçacak. Doğu topraklarında tanhimizin hiçbir döneminde görülmemiş kadar sıkı bir coşkuyla birbirimize sanıcağız. Daha çok aşık olacağız, daha çok İranlı, Faslı, Cezayirli, Avrupalı, dostlarımız olacak. Amerika malına, kültürüne, silahına hiçbir zarar vermeden yaşamış bir insanı adam yerine koyup kız vermeyeceğiz. Her sabah penceremizi açıp yaşıyor hayat yaşıyor hayat diye gılgınlar gibi bağıracağız. Kumrulan seyredip, ne güzelsiniz işte çok güzelsiniz diye durmaksızın seveceğiz. Amerikan filmleine gidenler, Amerikan filmi eleştirisi yapanlar, protesto edilecek. Amerikan yıldızları resimlerini yayınlayan, bulmacalarına koyanlar tanetenecek. Sevgilimizin dudaklarına kırmızı rulu biz süreceğiz, her sabah sevgilimizin farını, sürmesini ellerimizle çekeceğiz, kimyasallara karşı koruyucu maskemiz olacak. TVlerdeki uzmanlarımızı bakıp şaşıyoruz, Türkiye'de onbinlerce taktik hava savaşı yönetecek uzman olduğunu... Şimdi aldığımız bir habere göre Irak halkı hiç sokma çıkmayacak. Kimseye konuşmayacak, hiçbirşey vermeyecek. Kimse kimse gözüne bakmayacak. Şimdi aldığımız haberlere göre Irak halkı yalnızlıktan öldü. Şu anda ekranda siz de görüyorsunuz sayın seyirciler, Iraklı çocuklar artık okula gitmeyecek. Ekrandan izliyorsunuz sayın seyirciler, ilkokullara tanklar, ortaokullara helikopterler, üniversitelere füzeler girecek. Irak'ın elinde çok miktarda kimyasal bulundu sayın seyirciler. Kimyasalların çocuklar olduğu anlaşıldı. Analar kimyasal doğurmasın diye hemen öldürüldü. Dün gece bombardımanda onbinlerce Iraklı imha edildi. İngiltere savunma bakanı şehid olan altı askerleri için ailelerine başsağlığı diledi. Kimse endişe etmesin petrol bölgeleri güvenliğin altında diye devam etti. Sayın seyirciler Vietnam'da ayın parıladı gecele- rin adı bombardıman geceleriydi, kırkıylda hiçbirşey değişmedi, tüm kıtalarda geceleri ay görürseniz bombardıman başlıyor demek. Sayın seyirciler dün gece Bağdat'ta demokrasi geldi. Şu bizim Aydın Doğan'ın Dinc Bilgin'in Ertuğrul Özkök'ün çok çıpınıp Türkiye'ye getirmek istedikleri demokrasi dñ Bağdat semalarından görüldü. Şu gördüğünüz mantar şeklindeki duman, demokrasinin şapkası olur. Irak halkını mantar şeklindeki demokrasi şapkası, mahalle mahalle, bina bina yeile bir ederek selamladı. Siren sesleriyle demokrasinin şapkasını kutladı Irak halkı. Kuttamalarda yüzbin kişi öldü. Sayın seyirciler bankalar kapalı olduğu için Ertuğrul Özkök, Dinc Bilgin gibi Türk misafirler kuttamalara katılamadı. ancak, Posas'dan seyirciler telgrafi çektiler. Sayın seyirciler başkan Bush Beyaz Saray bahçesinde açıklama yapıp, yann akşam, ondan sonraki akşamlarda da Irak'a demokrasiyi sokmaya çalışacaklar, kaçırınlar için, arkası yann, yeniden yayınlayacaklar: Sayın seyirciler Iraklı çocuklar demokrasiyi görmeden niyalarda uyuyup kaldılar. Sayın seyirciler savaş yne hayatı yendi. Yine insanlık tankları altında kaldı. Yine banka hırsızları, ilaç hırsızları, bir avuç petrol için milyonlarca insanı öldürüyor. Yine bombalar azılların eline geçti. Sayın seyirciler hiçbir savaş başladıktan sonra kazanılmaz. Şu anda ekranda izliyorsunuz sayın seyirciler, batı uygarlığı Bağdat'ta karlar altında, dün gece bir demokrasi paketi oluştu, bu modelden her ülkeye dağıtılacak. Göklerden düşen bu model kapanın elinde kalıyor, elleri yerin bin metre altına gömülüyor. Türkiye Irak'a atılacak her bomba için bir dolar istedi, Amerikalılar bir dolar vermedi, bir dolar çarpi bir milyar bomba hesabı yapılırken Irak'ta yüzbin kişi daha öldü. Irak halkı dün akşam da demokrasiden korkup sığınaklarına saklandı. Demokrasi bomboş sokaklarda binalan mantar şapkasıyla boşuna selamladı..

Şon gelen haberlere göre çatışmalar sürüyor sayın seyirciler, Japon-ya'da Kazakistan'da Tv başında insanlığın kabinde beyinde çatışmalar. Şon gelen haberlere göre sayın seyirciler, alle içinde, akraba arasında mecliste muhalefet içinde heikes aralarındaki sebepsiz mayıolan

L e M anti MED YA

TÜRK MEDYASI PAÇAVRA GAZETELERİYLE AMERİKA'DAN DAHA AMERİKAN YAYINLARI VE YALAKALIKLARI MIĞDE BULANDIRDI..KENDİNİ SAVUNAN ATEŞ ALTINDAKİ İRAKLİYA BELKİ AMERİKAN MEDYASI DAHİ TERÖRİST DEMEKZEN BİZİM LAĞIM FARELERİ İRAKLİ SIVİLLERİ ÇOKTAN TERÖRİST İLAN ETMİŞTİ BİLE..

Ufuk Güldemir yönetimindeki Habertürk ilk çıktığı gün böyle demişti

Man fes to

Bu gazeteyi çıkarmaktaki samimiyet amacımı size bildirmek isterim. Size "haber" vermek istiyorum. Ama "Dünya" haberleri vermek istiyorum. Bu haberleri size zarif bir formatta toplumu yüceltecek bir erbiyenin hakını olduğu bir lisanda sunmak istiyorum. Hiçbir varafa, partye, kışa ilümas emeksiz ve onlardan çek immek sizin tarafınız olarak vermek istiyorum. Gazete Habertürk'eki köşeleri kamu açısından önemli her sorunun tartışıldığı bir forum haline sokmak ve bu maksatla aekla belurtisi taşıyan bütün fikri tartışmaları buraya davet etmek istiyorum. Yandaki panograf bana ait değil. New York Times'in mimarı Adolf Simon Ochs'a ait. Tam 104 sene önce kaleme alınmış. Ben sadece New York Times'in adını çıkarıp Habertürk'ün adını koydum. Kendimi bağlıyorum. Size böyle bir günlük gazete vereceğim. Okurlarının da yazarlarının da guur duyacağı bir gazete vereceğim. Amacı sadece ve sadece "halka doğru haber vermek" olan bir gazete vereceğim. Si- ze adam gibi bir gazete vaad ediyorum. İş arkadaşlarıma da "şerefleri bir kurum"

UFA GÜLDEMİR

Savaş başladığından bu yana Ertuğrul Özkök'e rahmet okutacak kadar Amerikan yanlısı yayın yapan Habertürk, ABD'li askerlerin Türkiye'den çekilmesini "Manken, solcu, islamci ittifaki kazandı, Türkiye kaybetti. Gözünüz aydın" diye erdi.

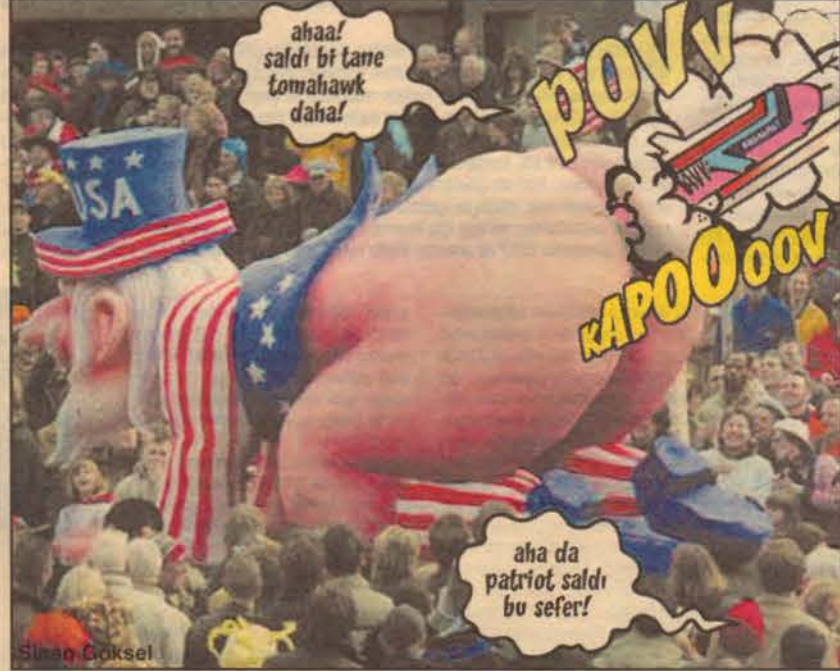

Özgürlük Anıtı, Amerika'da sadece bir heykel, Bağdat'ta bir kundakçıdır..

Sinan Göksel

Körfez savaşından bu yana ABD silah tüccarlarının biriktirdiği silah stoklarını Irak savaşında eritiliyor.. Birinci körfezde bu silahların faturası Kuveyt, Katar, Bahreyn, S.Arabistan gibi Amerikan kukla devletlerine ödetilmiştir... İkincisinde bakalım kimlere fatura edilecek...

Sinan Göksel

ye ve kus
bush menüsü

D i P N O T

**SAVAŞA
HAYIR**

IRAK'A DOKUNMA

Bağdat semalarına savaş uçakları füze
bombalar değil "uçan halılar" yakışır

TUNCAY AKGÜN

*VÖ

LeMan